

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KURTLARIN HÜKMÜ

LEIGH BARDUGG

KURTLAR ETRAFLARINI SARARKEN RAVKA'NIN ZAMANI DARALIYOR.

İblis Kral. Fjerda'nın büyük ordusu işgal için harekete geçerken Nikolai Lantsov tüm zekâsını, çekiciliğini ve hatta içindeki canavarı bile bu savaşı kazanmak için kullanmaya hazırdır. Ancak imkânsızı mümkün kılmaya yeteneği olan bu genç kral, önlerine çıkan karanlık tehdidi aşacak güce sahip değildir.

Fırtına Cadısı. Zoya Nazyalensky savaş yüzünden çok şey kaybetmiştir. Akıl hocasının öldüğüne ve en büyük düşmanınının dirildiğine şahit olmuştur. Artık bir arkadaşını daha toprağa vermek istemeyen Zoya, güçlerini kullanarak ülkesinin ihtiyaç duyduğu silaha dönüşmek zorunda kalır. Bedeli ne olursa olsun.

Yas Kraliçesi. Farklı bir kimlikle Fjerda topraklarında yaşayan Nina Zenik, kimliğinin ortaya çıkması ve ölme tehdidine karşı, ülkesi için Fjerda'nın savaş taktiklerini öğrenmeye çalışır. İçinde kaynayan intikam hissi yüzünden ülkesinin özgürlüğü tehlikeye düşebilir ve kırılan kalbi bir daha asla iyileşmeyebilir.

KRAL. GENERAL. CASUS. Birlikte, karanlıkta bir gelecek inşa edecek ya da bir ulusun çöküşünü izleyecekler.

GRISHA

**İKİNCİ ORDU'NUN ASKERLERİ
YÜCE BİLİMLER'İN USTALARI**

**CORPORALKİ
(CANLILAR VE ÖLÜLER SINIFI)**

**Cellatlar
Şifacılar**

**ETHEREALKİ
(ELÇİLER SINIFI)**

**Rüzgârın Hâkimleri
Ateşin Hâkimleri
Dalgaların Hâkimleri**

**MATERIALKİ
(FABRİKATÖRLER SINIFI)**

**Durast
Alkemi**

GEZGİN
ADA

KEMİK YOLU

JELKA

YELRI

NOVYI
ZEM

VEDOLE

Reb
Limani

Eames
Limani

SHRIFTFORT

EAMES
BURNU

COFTON

GÜNEY KOLONİLERİ

GERÇEK
DENİZ

KETTERDAM

BELENT

KERCH

İBLİS KRAL

Cennet'te doğan Makhi Kir-Taban uzun bir kraliçeler soyundan geliyordu.

Hepsi aptaldı, diye düşündü, elindeki davetiyeyi okurken nabzının hızlandığını hissederek. Aptal olmasalardı, kendimi bu zor durumda bulmazdım.

Yüzünden zerre kadar öfke okunmuyordu. Pürüzsüz yanakları kızarmamıştı. Bir kraliçeydi ve buna uygun davranıyordu: Sırtı dimdik, vücudu dengeli ve yüz ifadesi sakindi. Parmakları titremiyordu ama vücudundaki bütün kaslar zarif bir elyazısıyla yazılmış olan davetiyeyi un ufak etmek istiyordu.

Udova'nın Büyük Dükü, muhteşem Ravka'nın tek hükümdarı Kral Nikolai Lantsov ve Cennet'in Kızı, Taban Soyu'nun en semavi varlığı Prenses Ehri Kir-Taban, Os Alta kraliyet şapelinde Kraliçe Makhi Kir-Taban'ı nikâh törenlerinde görmekten şeref duyarlar.

Nikâh bir ay sonra düzenlenecekti. Makhi'nin hizmetkârlarının uygun tuvaletleri ve mücevherleri toparlaması, soylu heyetini belirlemesi ve ailesini ilk Taban kraliçesi tahta çıktığından beri korumuş olan elit Tavgharad muhafız birliğini hazırlamaları için yeterli bir zamandı. Yolculuğu karadan ya da mühendislerinin inşa

ettiği yeni lüks hava aracıyla yapması için yeterli bir zamandı.

Zeki bir kraliçenin bir savaş başlatmasına yetecek bir zamandı.

Ama o sırada, Makhi'nin konsey odasında karşısına dizilmiş olan bakanlarıyla uğraşması gerekiyordu. Annesi daha bir ay önce ölmüştü. Taç Makhi'nin anneannesine geri verilebilirdi ama Leyti Kir-Taban neredeyse seksen yaşındaydı ve bir ülkeyi idare etmenin zorluklarını bir daha yaşamak istemiyordu. İsteddiği tek şey güllerini budamak ve son derece yakışıklı bir dizi âşıkla sade bir hayat sürmektir; bu yüzden Makhi'nin taç giymesini onaylamış ve şehir dışına yerleşmişti. Makhi annesinin cenazesinden sadece birkaç gün sonra taç giymişti. Hükümdarlığı yeni başlamıştı ama uzun süreceğini garanti altına almak istiyordu. Halkı için bir bolluk ve imparatorluk çağı başlatacaktı. Bunu yapabilmek için karşısında beklenti dolu ifadelerle ona bakmakta olan kraliyet bakanlarının desteğini alması gerekiyordu.

“Ehri'den şahsi bir mesaj göremiyorum,” dedi tahtında geriye yaslanarak. Davetiye kucığına koydu ve kaşlarını çatı. “Endişe verici bir durum.”

“Buna sevinmeliyiz,” dedi Bakan Nagh. Üstünde bürokrat sınıfın giydiği koyu yeşil renkli, pirinç düğmeli ceket vardı. Bütün bakanlar yakalarına Shu'nun iki çapraz anahtarından oluşan broşunu taktıkları bu ceketlerden giymişti. Haşin ağaçlardan oluşan bir ormanı andırıyordu. “Umduğumuz sonuç bu değil mi? Ülkelerimiz arasında bir müttefikliği garanti altına alacak bir nikâh olacağını ummuyor muyduk?”

Bu, senin umduğun sonuç. Sana kalsa hepimizin korkuyla dağlarımızın arkasına sığınmasını sağlarsın.

“Evet,” dedi Makhi gülümseyerek. “Değerli Prenses Ehri'mizi öylesine vahşi bir yerde tehlikeye atmamızın nedeni bu. Ama bize kendi eliyle bir not yazıp her şeyin yolunda olduğuna dair bir mesaj vermesi gerekirdi.”

Bakan Zihun hafifçe öksürdü. “En Semavi Majesteleri, Ehri bu durumdan mutlu olmayabilir ama bu durumu kabullendi. Bil- diği tek yuvasından uzaklarda tek başına yaşadığı bir hayat bir kenara, asla gözler önünde bir hayat yaşamak istemedi.”

“Bizler Taban’ız. Ülkemizin ihtiyaç duyduğu şeyi isteriz.”

Kadın bakan saygıyla başını eğdi. “Elbette Majesteleri. Yanı- tınızı yazalım mı?”

“Kendim yazarım,” dedi kraliçe. “Bir saygı ifadesi olarak. Bu yeni ortaklığa doğru adımlarla başlamamız en iyisi.”

“Çok iyi Majesteleri,” dedi Nagh, sanki Makhi çok zarif bir şekilde reverans yapmış gibi.

Nedense bakanın onay ifadesi, Makhi’yi onun aksi bir yanıt vermesinden daha çok sinir etmişti.

Ayağa kalktı ve bakanları protokole uygun bir şekilde teker teker geriye doğru bir adım attı. Makhi tahtından indi ve uzun ko- ridordan kraliçe odalarına doğru yürümeye başladığında, Tavgha- rad muhafızları düzgün adımlarla onu izlediler. Tuvaletinin uzun ipek kuyruğu, mermer zeminde danışmanları kadar huzursuz bir şekilde iç çekermiş gibi bir ses çıkardı. Makhi konsey odasından odalarının mahremiyetine varana dek tam olarak kaç adım atması gerektiğini biliyordu. Annesiyle ve daha önce de anneanesiyle birlikte o koridorda defalarca yürümüştü. Kızgınlığını bastırmak ve düzgün düşünebilmek için içinden geriye doğru sayıyordu: elli altı, elli beş...

Terliklerinin sesi Tavgharad muhafızlarının çizmelerinin rit- mik sesleri tarafından bastırıldığı halde, Bakan Yerwei’nin arka- sında olduğunu hissetti. Bir hayalet tarafından izlenmek gibiydi. Muhafızlarına onun boğazını kesmelerini söyleyecek olsa, muha- fızlar bunu gözlerini kırpmadan yaparlardı. Shu Han’da bir krali- çe bile cinayet suçundan yargılanabildiğinden, bu suçtan yargıla- nacak olsa adamları ona karşı ifade verirdi.

Kraliçenin sığınağına vardıklarında, Makhi yaldızlı bir keme-
rin altından geçip açık yeşil renkli mermer zeminli ufak bir kabul
odasına girdi. Elini sallayıp beklemekte olan hizmetkârları yolla-
dı ve Tavgharad'a döndü. "Bizi rahatsız etmeyin," diye emretti.

Yerwei onun peşinden oturma odasından, sonra müzik odasın-
dan geçti ve nihayet Makhi'nin bir zamanlar annesinin dizinde
oturup ilk Taban kraliçelerinin öykülerini dinlediği büyük salo-
na girdiler —evcilleştirilmiş şahinlerinin cşlik ettiği bu savaşçılar
Shu'yu yönetmek için Sikurzoi'daki en yüksek dağlardan inmiş-
lerdi—. Onlara *Taban yenok-yun* denirdi. Dinmeyen fırtına.

Saray bu kraliçeler tarafından inşa edilmişti ve hâlâ bir mü-
hendislik, bir güzellik harikası olarak kabul ediliyordu. Taban
hanedanlığına aitti. Halka aitti. Dahası, kısacık bir an için —Ta-
ban soyunun izinden gittiği birkaç ölçülü adım için— Makhi'ye
aitti. Altın Kanat Salonu'na girdiklerinde keyfinin biraz yerine
geldiğini hissetti. Aydınlık ve suyun aktığı bir salondur; terasının
tekrar eden kemerleri aşağıdaki kraliyet bahçelerinin budanmış
çalılıklarını ve gürül gürül akan çeşmelerini ve bunların ötesin-
de düzgünce dizilmiş bir alayın askerlerini andıran ağaçlarla dolu
Ahmrar Jen'in erik bahçelerinin etrafını çevreliyordu. Ravka'da
kış mevsimi yaşanıyor ama Shu Han'da, o kutsal diyarda, gü-
neş hâlâ parıl parıl parıldıyordu.

Makhi terasa çıktı. Hizmetkârların ve casusların meraklı gözle-
rinden ve kulaklarından uzak olan teras, güven içinde konuşabile-
ceğini hissettiği birkaç yerden biriydi. Yeşil renkli cam bir masanın
üstüne şarap, su sürahileri ve bir tabak olgun incir yerleştirilmişti.
Yeğeni Akeni'nin aşağıdaki bahçede bahçıvanın oğullarından bi-
riyle oyun oynadığını gördü. Makhi hayat arkadaşlarından birinden
kız çocukları olmazsa, günün birinde Akeni'nin tahta geçmesine
karar vermişti. Taban kızlarının en büyüğü değildi ama sekiz ya-
şında olmasına rağmen içlerindeki en zeki kızdı. Bu da şaşırtıcı bir

durumdu çünkü annesi pek zeki sayılmazdı.

“Makhi teyze!” diye seslendi Akeni aşağıdan. “Bir kuş yuvası bulduk!”

Bahçıvanın oğlu kraliçeyle konuşmadı ya da ona doğrudan bakmadı; gözlerini eski sandaletlerine dikip oyun arkadaşının yanında sessizce dikildi.

“Yumurtalara dokunmamalısınız,” diye seslendi Makhi onlara. “Bakın ama dokunmayın.”

“Tamam. Çiçek ister misin?”

“Bana sarı renkli bir erik getir.”

“Ama erikler ekşi!”

“Bana bir erik getirirsen, sana bir öykü anlatırım.” Makhi bahçenin güney duvarına doğru koşmaya başlayan çocukları izledi. Erikler ağaçların yüksek dallarındaydı ve onlara erişmek zaman ve marifet gerektirecekti.

“İyi bir çocuk,” dedi Yerwei arkasındaki kemerden. “Ama belki de iyi bir kraliçe olamayacak kadar itaatkâr.”

Makhi onu duymazdan geldi.

“Prenses Ehri hayatta,” dedi Yerwei.

Makhi sürahiyi aldığı gibi aşağıdaki taş zemine fırlattı.

Pencerelerdeki perdeleri çekip tırnaklarıyla lime lime etti.

Yüzünü ipek yastıklarına gömüp çığlık attı.

Bunların hiçbirini yapmadı.

Bunun yerine davetiyeyi masaya attı ve ağır tacını çıkardı. Taç zümrütlerle kaplı saf platinden yapılmıştı ve hep boynunun ağrımasına neden oluyordu. Tacı incirlerin yanına koyup kendisine bir kadeh şarap aldı. Hizmetkârlar bu tür ihtiyaçları karşılamak için vardı ama o anda onları orada istemiyordu.

Yerwei sessizce balkona çıktı ve ondan izin almadan kendisine şarap koydu. “Kız kardeşinizin hayatta olmaması gerekiyordu.”

Halk tarafından en çok sevilen, en değerli prenses olan Ehri

Kir-Taban... Makhi bunun nedenini asla anlayamamıştı. Kız kardeşi zeki, güzel ya da ilginç değildi. Yapabildiği tek şey aptal aptal sırtlamak ve *khatuur* çalmaktı. Buna rağmen halk tarafından çok sevilirdi.

Ehri'nin ölmüş olması gerekirdi. Ne gibi bir terslik olmuştu? Makhi planlarını büyük bir özenle yapmıştı. Hem Kral Nikolai'ın hem de Prenses Ehri'nin ölmüş olması ve Fjerda'nın suikastlar için suçlanması gerekiyordu. Sevgili kız kardeşinin ölümünün intikamını alma kışvesi altında, kralsız ve başı boş kalmış bir ülkeye girecek. *Khergud* programı için Grishaları toplayacak ve Ravka'ya Fjerdalılarla aralarındaki savaşta bir karargâh olarak kullanacaktı.

Casusunu iyi seçmişti: Mayu Kir-Kaat, Prenses Ehri'nin kendi Tavgharad birliğinden bir muhafızdı. Gençti, yetenekli bir savaşçıydı ve kılıç ustasıydı. Daha da önemlisi, savunmasızdı. İkiz erkek kardeşi askeri birliğinde ortadan kaybolmuştu ve ailesine genç adamın savaşta öldüğü söylenmişti. Ama Mayu gerçeği tahmin etmişti. Erkek kardeşi *kherguda* seçilmişti ve onu daha güçlü, daha ölümcül kılacak ve tam olarak insan olmayacağı bir hale getirecek olan Demir Kalp programına alınmıştı. Mayu dönüşümünü tamamlamadan önce onun serbest bırakılması ve sıradan bir asker olarak birliğine geri yollanması için yalvarmıştı.

Kraliçe Makhi *khergud* olma işleminin –Grisha çeliğinin insanın kemikleriyle kaynaştırılmasının ya da sırtına mekanik kanatlar takılmasının-- ne kadar acı veren bir işlem olduğunu biliyordu. Ama bu işlemin başka sonuçlara da yol açtığı, programa dahil edilen askerlerin korkunç şekillerde değiştiği, sanki acı hissi onları insan kılan bir şeyin bir parçasını yok ediyormuş gibi *kherguda* dönüşme sürecinde çok önemli bir parçalarını kaybettikleri konuşuluyordu. Elbette, Mayu Kir-Kaat erkek kardeşinin bunları yaşamasını istemiyordu. İkiz kardeşlerdi, *kebben*lardı. Bundan daha yakın bir bağ yoktu. Mayu onu kurtarabilmek için kendi hayatını

ve bir kralın hayatını alabilirdi.

Kraliçe Makhi kadehini bırakıp kendisine bir bardak su aldı. Olacaklar için zihninin açık olması gerekiyordu. Dadısı ona aslında ikiz olarak dünyaya geldiğini, erkek kardeşinin ölü doğduğunu anlatmıştı. “Onu gücünü emmişsin,” diye fısıldamıştı ve Makhi o anda bile günün birinde bir kraliçe olacağını anlamıştı. Erkek kardeşi dünyaya gelmiş olsaydı neler olurdu? Makhi ne olurdu?

Artık bunun bir önemi yoktu.

Ravka Kralı hâlâ hayattaydı.

Kız kardeşi de öyle.

Durum kötüydü. Ama Kraliçe Makhi ne kadar kötü olduğundan emin değildi. Nikolai Lantsov ona karşı düzenlenmiş olan komplo-
dan haberdar mıydı? Mayu cesaretini kaybedip Prenses Ehri’ye gerçek planı anlatmış mıydı? Mümkün değildi. Buna inanmak istemedi. *Kebben* bağı bunu yapamayacağı kadar güçlüydü.

“Bu davetiye bana bir tuzak gibi geliyor,” dedi.

“Birçok evlilik öyledir.”

“Bana ukalalık taslama Yerwei. Kral Nikolai her şeyi biliyorsa...”

“Kral neyi kanıtlayabilir?”

“Ehri çok şey anlatabilir. Tam olarak ne bildiğine bağlı.”

“Kız kardeşiniz uysal bir ruh. Bu tür bir dalavereye başvurabileceğinize asla inanmaz ve kesinlikle sizi kötülemez.”

Makhi davetiyeye vurdu. “O halde, bunu açıkla!”

“Belki de ona âşık olmuştur. Kralın çok hoş birisi olduğunu duydum.”

“Saçmalama.”

Prenses Ehri, Tavgharad da Mayu’nun yerini almıştı. Mayu, Prenses Ehri’nin yerine geçmişti. Mayu’nun görevi Kral Nikolai’ya yaklaşmak, onu öldürmek ve sonra intihar etmektir. Prenses Ehri’nin bildiği kadarıyla plan bundan ibaretti. Ama o noktadan sonra gerçekleşecek olan istilada kaçınılmaz bir şekilde insanlar ölecekti ve

Tavgharad Ehri'nin ölenlerden birisi olması emrini almıştı. Ehri'nin emrine verilmişlerdi ama sadece kraliçenin emirlerini yerine getiriyorlardı. Makhi'nin bakanları asla onun uyguladığı plandan haberdar olmayacaklardı. Peki, ne gibi bir terslik olmuştu?

“Bu törene katılmalısınız,” dedi Yerwei. “Bütün bakanlarınız katılmanızı bekliyor. Bu nikâh töreni, barış planlarının gerçekleşmesi demek. Bunu heyecanla karşılamanız gerektiğini düşünüyorlar.”

“Yeteri kadar heyecanlı gözükmüyor muydum?”

“Her zaman olduğu gibi kusursuz bir kraliçe gibi gözüktüydünüz. Ben sadece işaretleri gördüm.”

“Çok fazla şey görenler, gözlerini kaybederler.”

“Çok az güvenen kraliçeler de tahtlarını kaybederler.”

Makhi başını hızla ona çevirdi. “Ne demek oluyor bu?”

Sadece Yerwei gerçeği biliyordu; bildiği tek şey kraliçenin, Ravka Kralı'nı ve kendi kız kardeşini öldürme planı da değildi. Kraliçenin annesi ve anneannesi için özel bir doktor olarak da görev yapmıştı. Cennet'te doğmuş annesi Kraliçe Keyen Kir-Taban'ın ölüm döşeginde onu değil, Ehri'yi vârisi olarak seçtiğine şahit olmuştu. Bir Taban kraliçesinin vârisini seçme hakkı vardı ama hemen hemen her zaman en büyük kız çocuk seçilirdi. Yüzlerce senedir böyleydi. Makhi'nin kraliçe olması gerekiyordu. Bunun için dünyaya gelmiş ve yetiştirilmişti. Tavgharad muhafızlarından biri kadar güçlüydü, yetenekli bir biniciydi, muhtemem bir strateji uzmanıydı ve bir örümcek kadar sinsiydi. Yine de annesi Ehri'yi seçmişti. Uysal, tatlı, herkesin taptığı sevgili Ehri.

“Bana söz ver,” demişti annesi. “İsteklerime uyacağına söz ver. Altı Asker üstüne yemin et.”

“Söz veriyorum,” diye fısıldamıştı Makhi.

Yerwei söylenen her şeyi duymuştu. Kraliçenin annesine en uzun süre hizmet etmiş olan danışmandı; öylesine yaşlıydı ki

Makhi onun kaç senedir bu dünyada olduğunu bile bilmiyordu. Adam hiç yaşlanmıyormuş gibiydi. Makhi onun bilge yüzündeki yaşlı gözlerine bakmış, annesine gizlilikle yürüttükleri işten, gizli deneylerden ve *khergud* programının doğuşundan söz etmiş olabilir mi diye merak etmişti. Tüm bunlar Ehri'nin tahta çıkışıyla sona ererdi.

“Ama Ehri tahta çıkmak istemiyor...” demişti Makhi.

“Bunun tek sebebi, senin tahta çıkacağını düşünmüş olması.”

Makhi annesinin elini tutmuştu. “Ama tahta benim çıkmam gerek. Bunun için çalıştım. Bunun için eğitim aldım.”

“Ama hiçbir ders sana iyi yürekliliği öğretmedi. Hiçbir öğretmen sana merhameti öğretmedi. Savaşa aç bir kalbin var ve nedenini bilmiyorum.”

“Şahinin kalbi,” demişti Makhi gururla. “Han'ın kalbi.”

“Şahinin iradesi. Bu farklı bir şey. Bana bunu yapacağına söz ver. Sen bir Taban'sın. Biz ülkenin ihtiyaç duyduğunu isteriz ve bu ülkenin Ehri'ye ihtiyacı var.”

Makhi ağlamamış ya da bağırıp çağırmamıştı; sadece yemin etmişti.

Sonra annesi son nefesini vermişti. Makhi Altı Asker'e dua etmiş, ölen Taban kraliçeleri için mumlar yakmıştı. Saçlarını düzeltip ellerini ipek elbisesinin üstünde gezdirmişti. Yakında yas rengi olan mavi renkli giysiler giymesi gerekecekti. Annesini ve tacı kaybettiği için yas tutması gereken çok şey vardı.

“Ehri'ye sen mi söylersin, ben mi söyleyeyim?” diye sormuştu Yerwei'ye.

“Neyi?”

“Annem...”

“Ben bir şey duymadım. Huzur içinde öldüğüne memnunum.”

İşte, annesinin soğumaya başlamış cesedinin başında yaptıkları anlaşma buydu. Yeni bir kraliçe bu şekilde ortaya çıkmıştı.

Makhi dirseklerini balkonun tırabzanına yasladı ve bahçeden yayılan yasemin ve tatlı portakal çiçeği kokusunu içine çekti. Yeğenin ve bahçıvanın oğlunun gülüşmelerini dinledi. Kız kardeşinin tacını aldığı anda, bunun ne kadar az sorunu çözeceğini, sonuza dek iyi yürekli ve her şeyden habersiz olan Ehri'yle rekabet edeceğini bilememişti. Bu acıyı sadece bir şey sona erdirebilirdi.

“Kız kardeşimin nikâhına gideceğim. Ama önce bir mesaj yollamam gerek.”

Yerwei ona yaklaştı. “Ne planlıyorsunuz? Notunuz mühürlü olsa bile bakanlarınızın okuyacağını biliyorsunuz.”

“Aptal değilim.”

“Bir insan aptal olmasa bile aptallık edebilir. Eğer...” Yerwei bir anda sustu.

“Ne oldu?” diye soru Makhi onun bakışlarını takip edip.

Saray duvarının ötesindeki erik bahçelerinde bir gölge ilerliyordu. Makhi bir hava aracı göreceğini düşünüp göğe baktı ama havada hiçbir şey yoktu. Gölge büyümeye, bir leke gibi yayılıp hızla onlara yaklaştırmaya devam etti. Değdiği ağaçlar devrildi, dalları kapkara kesilip gözden kayboldu. Geride gri topraklardan ve ince bir duman tabakasından başka bir şey kalmadı.

“Nedir bu?” dedi Yerwei hayretle.

“Akeni!” diye bağırdı kraliçe. “Akeni, ağaçtan in! Hemen burada gel!”

“Erik topluyorum!” diye seslendi kız gülerek.

“Hemen dedim!”

Akeni duvarların ötesinde ne olduğunu göremiyordu ama bu kapkara ölüm dalgası sessizce ilerliyordu.

“Muhafızlar!” diye bağırdı kraliçe. “Yardım edin ona!”

Ama çok geç kalmıştı. Gölge sarayın duvarının üstünden kayarak geçti, altın rengi tuğlaları siyaha boyadı ve erik ağacının üstüne çöktü. Akeni'nin ve bahçıvanın oğlunun üstüne adeta koyu

renkli bir örtü indi ve neşeli seslerini kesti.

“Hayır!” diye bağırdı Makhi.

“Kraliçem,” dedi Yerwei telaşla. “Oradan uzaklaşmalısınız.”

Ama kuraklık tam çeşmenin kenarında durmuş, kumların üstünde gelgitin bıraktığına benzer belirgin bir iz bırakmıştı. Dokunduğu her şey griye dönüşmüş ve ölmüştü. Önündeki her şey canlı, yeşil ve hayat doluydu.

“Akeni,” diye fısıldadı kraliçe bir hıçkırıkla.

Ona sadece meyve bahçesinde esen, gölgenin kalan son silik dokunaçlarını da etrafa savuran rüzgâr yanıt verdi. Geride mutlu, her şeyden bihaber, yüzlerini güneşe dönmüş olan çiçeklerin tatlı kokusu kaldı.

Nina ağzında tuzlu havanın tadını hissetti ve kendisini pazar yerinin seslerine bıraktı. Bağırarak ürünlerini satan pazarcıların. Djerholm limanındaki martıların ve gemilerindeki denizcilerin seslerini dinledi. Yüksek beyaz, etsiz kemikler kadar parıldayan duvarlarıyla Buz Sarayı'nın her şeye yukarıdan baktığı tepeye baktı ve ürpermeye çalıştı. Açık alanda olmak, Beyaz Ada'nın boğucu odalarından uzak olmak güzeldi ama eski binanın onu izlediğini, adeta, *Ne olduğunu biliyorum. Buraya ait değilsin.* diye fısıldadığını hissediyordu.

"Lütfen kes sesini," diye mırıldandı.

"Ha?" dedi Hanne iskelede yürürlerken.

"Bir şey yok, dedi Nina hemen.

Cansız yapılarla konuşmak hayra alamet değildi. Çok uzun zamandır sadece Buz Sarayı'na değil, gerçek kimliğini gizleyebilmek için yüzü ve yapısı değişmiş bir halde Mila Jandersdat'ın vücuduna da hapsolmuş durumdaydı. Nina Buz Sarayı'na nefret dolu bir bakış daha attı. Duvarlarının aşılmaz olduğu, saldıran bir ordu tarafından asla geçilemediği söylenirdi. Ama arkadaşları duvarları gayet güzel aşmayı başarmışlardı. O görkemli duvarlarda Fjerda'nın kendi tanklarından biriyle bir delik açmışlardı. Sonra

ne mi olmuştu? Nina artık bir fare gibi –etekleri ağır, kocaman sarı renkli bir fare– gibi Buz Sarayı’nın temellerini kemiriyordu.

Bir yün satıcısının rafları Vinetkälla’da giyilen geleneksel yeleklerle ve fularla dolu olan tezgâhının önünde durdu. Nina ne kadar direnmiş olsa da Djerholm’a ilk gördüğü andan itibaren hayran olmuştu. Ancak bir Fjerda kasabasının olabileceği kadar düzenli, pembeye, maviye ve sarıya boyanmış evleri, binaları sudan korumak, adeta ısıtabilmek için birbirine yakın inşa edilmiş olan bir yerdi. Nina’nın görmüş olduğu çoğu şehir –Kaç şehir görmüştü? Oralarda kaç dil konuşmuştu?– bir kasaba meydanının ya da geniş bir caddenin etrafına inşa edilmişti ama Djerholm öyle değildi. Can damarı tuzlu suydu ve rıhtıma sere serpe yayılmış, taze balık, kurutulmuş et, kızgın demirlere sarılıp kömür ateşinde pişirilen ve üstlerine şeker serpilen hamur işi tatlıının satıldığı pazar alanı denize bakıyordu. Buz Sarayı’nın taş salonları göz korkutucu ve soğuktu ama orası karışık ve hayat doluydu.

Nina nereye baksa, Vinetkälla’nın kış partilerine hazırlık olarak dalları düğümler ve kalpler biçiminde bağlanmış kutsal dişbudak ağaçlarıyla kaplı Djel’i hatırlatan bir şey görüyordu. Ravka’da Sankt Nikolai Festivali’ne hazırlanıyorlardı. Bir de savaşa. Her gece uyumak için başını yastığına dayadığında göğsünü sıkıştıran, boğazına ince bir dal gibi dolanan ve her gün nefesini keserek onu boğan şey bunu biliyor olmasıydı. Halkı tehlikedeydi ve onlara nasıl yardım edebileceğini bilmiyordu. Onlara yardım etmek yerine, düşman hattının gerisinde yün şapkalar ve fularlara göz atıyordu.

Kapalı havaya rağmen buğday rengi teninin parıldamasını sağlayan devedikeni rengi bir paltoya sarınmış, dikkatleri kısacık kesilmiş saçlarına çekmemek için zarif bir yün bere takmış olan Hanne yanındaydı. Nina Buz Sarayı’na hapsolmaktan nefret etse de Hanne ondan çok daha fazla sıkıntı çekmişti. Koşmaya, ata binmeye ihtiyaç duymuş, taze kar ve çam kokusunu, ormanın hissettirdiği

huzuru aramıştı. Buz Sarayı'na isteyerek Nina'yla birlikte gitmişti ama sıkıcı yemeklerde nazik nazik konuşmak zorunda kaldıkları uzun günlerin onu çok bunalttığı belliydi. Bu kadarcık özgürlük bile –yanlarında ebeveynlerle ve muhafızlarla pazara gitmek– yanaklarına renk gelmesine ve gözlerinin parıldamasına yetmişti.

“Mila! Hanne!” diye seslendi Ylva. “Fazla uzaklaşmayın.”

Hanne gözlerini devirdi ve satıcının arabasından bir top mavi yün aldı. “Bize çocukmuşuz gibi davranıyorlar.”

Nina arkasına baktı. Hanne'nin ebeveynleri Jarl ve Ylva Brum rıhtımdaki insanların beğeni dolu bakışları arasında sadece birkaç metre gerilerinden yürüyorlardı. İkisi de ince uzun yapılydı. Ylva koyu kahverengi yün bir kazak ve kırmızı bir tilki kürkü giymişti; Brum'un üstünde, yakasında *drüskellenin* gümüş kurt amblemiyle Nina'nın içinin nefretle dolmasına neden olan siyah üniforması vardı. Yüzleri tıraşlı, uzun sarı saçlı iki cadı avcısı peşlerinden geliyordu. Ancak eğitimlerini tamamladıklarında ve Hringkälla'da Djel'in sözlerini duyduklarında sakal bırakmalarına izin verilecekti. Sonra da memnuniyetle Grishaları katledecekleri dünyaya salınacaklardı.

“Baba, bir gösteri için hazırlık yapıyorlar,” dedi Hanne, rıhtımın biraz ilerisine inşa edilmiş olan sahneyi işaret ederek. “İzleyebilir miyiz?”

Brum kaşlarını çatır gibi oldu. “Kerch topluluklarından biri değil, değil mi? Hani şu maskeler takan ve müstehcen espriler yapanları diyorum.”

Keşke, dedi Nina içinden keyifsizce. Ketterdam'ın çılgın sokaklarını özlemişti. Önceki akşam izlemek zorunda kaldığı Fjerda operasının bitmek bilmez beş perdesi yerine, yüz tane müstehcen ve kaba Komédie Brute performansını yeğlerdi. Hanne uyuklamasını engellemek için sürekli olarak onu dürtmüştü.

“Horlamaya başladin,” diye fısıldamıştı Hanne. Gülmemeye çalışırken gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmüştü.

Ylva kızının kızaran yüzünü ve dolan gözlerini görünce, hafifçe dizine vurmuş, “Çok dokunaklı bir eser, değil mi?” demişti.

Hanne sadece başını evet der gibi sallayıp Nina’nın elini sıkabilmişti.

“Ah Jarl,” dedi Ylva kocasına. “Müstehcen bir gösteri olmayacağından eminim.”

“Pekâlâ.” Brum performansı izlemelerine izin verdi ve hayal kırıklığına uğrayan yün satıcısını geride bırakıp sahneye doğru yürüdüler. “Ama burasının ne kadar değiştiğine şaşırabilirsin. Yozlaşma. Sapkınlık. Hem de başkentimizde. Görüyor musun?” Önünden geçtikleri yanmış bir dükkânı işaret etti. Eskiden bir kasap dükkânıymış gibi gözüken yerin pencereleri kırılmış, duvarları is içinde kalmıştı.

“Daha iki gece önce bu dükkâna baskın yaptılar. İki sunak bulmuşlar. Biri sözde Güneş Azizi’ne adanmış. Diğeri de... İsmi neydi? Suların Linnea’sı mı?”

“Leoni,” dedi Hanne alçak sesle.

Nina, kendilerini Fjerda’nın dört bir yanındaki Grishaları kurtarmaya adanmış bir casus ağı olan Hringsa bağlantıları sayesinde bu baskından haberdar olmuştu. Dükkândaki her şey sokağa atılmış, dini eşyaları –Güneş Azizi’nin bir parmak kemiği, amatör birisinin Güzel Leoni’yi kıvrılmış örgülü saçlarla ve kollarını bir nehrin zehrini yok etmek ve bir kasabayı kurtarmak için kaldırmış bir şekilde resmetmiş olan bir ikona– bulabilmek için bütün dolapları ve rafları boşaltmışlardı.

“Mesele Azizlere ibadet edilmesinden de kötü,” diye devam etti Brum, hava ona hakaret etmiş gibi parmağını öfkeyle öne doğrultarak. “Grishaların Djel’in en sevdiği çocuklar olduğunu iddia ediyorlar. Güçlerinin onları kutsamış olmasının bir işareti olduğunu söylüyorlar.”

Brum’un bu sözleri Nina’nın kalbinin sızlamasına neden oldu.

Matthias da bunları söylemişti. Ölmeden önce. Hanne'yle olan arkadaşlığı bu yaranın iyileşmesini sağlamıştı. Bu görev, bu amaç iyileşmesine yardımcı olmasına rağmen, hissettiği acı hâlâ geçmemişti ve bunu her zaman hissedeceğini düşünüyordu. Matthias'ın hayatı elinden alınmıştı ve asla kendi amacını keşfetme şansı bulamamıştı. *Amacına hizmet ettim aşkım. Seni korudum. Sonuna kadar.*

Nina boğazına yerleşen yumruyu gidermek için yutkundu ve kendisini konuşmaya zorladı. "Hanne, gidip ballı su alalım mı?" Şarap ya da daha sert bir içkiyi tercih ederdi ama Fjerdalı kadınların içki içmesi, hele halka açık yerlerde içmesi yasaktı.

Ballı su satıcısı onlara gülümsedi ve Brum'un üniformasını görünce ağzı açık kaldı. "Komutan Brum! Aileniz için içecek sıcak bir şeyler ister miydiniz? Bu serin günde içinizi ısıtacak bir şeyler?"

Adam geniş omuzlu ve kalın boyunluydu; kızıl renkli uzun bir bıyığı vardı. Kol bileklerindeki yuvarlak dalga dövmeleleri onun eskiden bir denizci olduğuna işaret ediyordu. Belki daha fazlası olduğuna.

Nina, Jarl Brum'un satıcıyla tokalaşmasını izlerken, garip bir dejavu hissine kapıldı. Neredeyse iki sene önce, o sırada durmakta oldukları yerden sadece birkaç metre ötede bu adamla dövüşmüştü. *Drüskelle* komutanla gerçek kimliğiyle, Nina Zenik olarak, damarlarında *jurda parem* uyuşturucusu akarken yüzleşmişti. Uyuşturucu yüzlerce askeri alt etmesini, mermilerin ona işlemesini sağlamış ve Grisha becerisini sonsuza dek değiştirerek gücünün yaşayanlar değil, ölümler üstünde etkili olmasına neden olmuştu. O gün Brum'un kafa derisini yuzduğu halde, yaşamasına izin vermişti. Adamın dazlak olmasından ve kafatasının dibindeki bir sıçanın pembe renkli kalın kuyruğunu andıran yatay yara izinden Nina sorumluydu.

Matthias, halkı ve ona ikinci bir baba olmuş olan adam için merhamet dilemişti. Nina hâlâ bunu kabul ederek doğru şeyi yapmış olduğundan emin değildi. Brum'u öldürmüş olsaydı, Hanne'yle asla tanışamazdı. Fjerda'ya asla dönemeyebilirdi. Matthias hâlâ hayatta olabilirdi. Geçmişini fazla düşündüğünde, bu ihtimallere saplanıp kalıyordu. Bunu yapamazdı. Taşıdığı sahte isme ve Genya'nın usta terziliği sayesinde taşıdığı sahte yüze rağmen, Nina bir Grisha'ydı, İkinci Ordu'nun bir askeri idi ve bir Ravka casusuydu.

Dikkatli ol Zenik, diye azarladı kendini içinden.

Brum ballı su satıcısına ücreti ödemeye çalıştı ama adam parasını almadı. "Vinetkälla'ya bir armağan olsun Komutan. Geceleğiniz kısa, kadehiniz her zaman dolu olsun."

Sahnedan yükselen neşeli flüt ve davul sesleri performansın başlamak üzere olduğunu haber verdi ve perde kalkınca, sahne de bir tepe resmi ve dibinde ufak bir pazar yeri maketi belirdi. Kalabalıktan tezahüratlar yükseldi. İçinde bulundukları şehir olan Djerholm'a ve üstünde BUZ SARAYI'NIN ÖYKÜSÜ yazan bir afişe bakıyorlardı.

"Gördün mü Jarl," dedi Ylva. "Müstehcen espriler yok. Gayet vatansever bir öykü."

Brum dikkati dağılmış gibi köstekli saatine bakıp duruyordu. *Neyi bekliyorsun?* diye düşündü Nina. Fjerda ve Ravka arasında diplomatik görüşmeler devam ediyordu. Fjerda henüz savaş ilan etmemişti ama Nina savaşın kaçınılmaz olduğundan emindi. Brum bundan azıyla yetinmezdi. Nina kapıları ve akşam yemeklerindeki konuşmaları dinleyerek öğrendiği birkaç şeyi aktarmıştı. Ama bu kadarı yeterli değildi.

Ziller çalındı ve henüz bir çocukken muhteşem şatolar ve harikulade binalar tasarlayıp inşa etmiş olan dâhi çocuk Egmond'ın öyküsü başladı. Akrobatlar uzun ipek kumaş şeritleriyle gri kuleli ve parıldayan kemerleri olan yüksek bir malikâne oluşturdular.

Kalabalık coşkuyla onları alkışladı ama yüzünde kibirli bir ifade olan bir oyuncu –muhteşem yeni evinin parasını ödemeyi reddeden bir soylu– Egmond’ı lanetledi ve yakışıklı genç mimar apar topar zincire vurularak, bir zamanlar rıhtımın tepesindeki yamaçta olan eski kaleye götürüldü.

Sahne değişti ve davullar sert bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunu haber verirken, Egmond hücresinde otururken belirdi. Sahnenin üstüne Fjerda Kralı’nın ve Kraliçesi’nin yaşadığı kaleyi yutan seli temsil eden mavi renkli ipek şeritler yağdı.

Gizli bir kimliğe bürünmek, sadece bir dile hâkim olmaktan ya da birkaç yerel geleneği öğrenmekten ibaret değildi; dolayısıyla Nina, Fjerda mitlerini ve efsanelerini de iyi öğrenmişti. Öykünün bu noktasında, Egmond’ın elini hücresinin duvarından fırlamış bir ağacın köklerine dayaması ve Djel’in yardımıyla kutsal dişbudak ağacının gücünü kalenin duvarlarının yıkılmasını engellemek, kral ve kraliçeyi kurtarmak ve yüce Buz Sarayı’nın temelini oluşturmak için kullanması gerekiyordu.

Ama bunun yerine sahneye üç oyuncu çıktı. Kırmızı kâğıt güllerle kaplı bir kadın, boynunun etrafında boynuzlar olan beyaz peruklu bir genç kız ve siyah saçlı, mavi tuvaetli bir kadın.

“Bu da ne?” diye kükredi Brum.

Ama kalabalıktan yükselen şaşkın sesler her şeyi açıklıyordu: Güllerin Azizesi Lizabeta, Güneş Azizesi Alina Starkov ve –Nina bunun gerçekten de kusursuz bir ayrıntı olduğunu düşündü– Fırtına Cadısı Zoya Nazyalensky oyuna dahil olmuştu.

Azizeler ellerini Egmond’ın omuzlarına, sonra da hücresinin duvarlarına koydular ve bükülen kumaş parçalarından oluşan Djel’in kökleri topraktan fırlayan dişbudak ağacının genişleyip yayıldığını anlattı.

“Bu kadar yeter,” dedi Brum sesini duyulabileceği kadar yükselterek. Sesi öfkeli değildi ama Brum öne çıkarken Nina onun

gergin olduğunu anlamıştı. İki *drüskelle* de ellerini bellerinde asılı olan sopalara ve kırbaçlara götürüp peşinden gittiler. “Hava bozuyor. Oyun sonra devam edebilir.”

“Rahat bırakın onları!” diye bağırdı bir adam kalabalığın arasından.

Bir çocuk ağlamaya başladı.

“Bu da oyunun bir parçası mı?” diye sordu kafası karışan bir kadın.

“Gitmemiz gerek,” dedi Ylva, Hanne’yi ve Nina’yı uzaklaştırmaya çalışarak.

Ama kalabalık etraflarını sarmıştı ve onları sahneye doğru itiyordu.

“Dağılacaksınız,” dedi Brum otoriter bir sesle. “Yoksa tutuklanıp para cezası ödersiniz.”

Birden gök gürledi; oyuncuların ufak davullarından çıkan bir ses değil, gerçek bir gök gürültüsüydü. Kapkara bulutlar öylesine büyük bir hızla göğü kapladı ki etraf alacakaranlık vakti gibi oldu. Deniz aniden kabardı, beyaz köpükler belirdi ve dalgalar gemilerin direklerini sallamaya başladı.

“Djel öfkeleni,” dedi birisi kalabalığın arasından.

“Azizler öfkeleni,” diye bağırdı bir başkası.

“Dağılacaksınız!” dedi Brum yine, sesini yaklaştırmakta olan fırtınada duyurmaya çalışarak.

“Bakın!” diye bağırdı birisi.

Giderek daha da yükselen bir dalga büyük bir hızla rıhtımdan onlara doğru ilerliyordu. Dalgakırana çarpmadan iskelenin üstünden atladı. Öfkeli bir su duvarı gibi kalabalığın tepesine dikildi. İnsanlar bağııştılar. Dalga havada büküldü ve sert bir şekilde iskeleye çarptı. Doğrudan Brum’un ve askerlerinin üstüne inip onları kaldırım taşlarının üstüne yığıdı.

Kalabalıktan yükselen şaşkın sesler bir anda kahkahalara dönüştü.

“Jarl!” diye bağırdı Ylva kocasının yanına gitmeye çalışarak.

Hanne onu engelledi. “Burada kal anne. Babam zayıf görünmek istemez.”

“Sankta Zoya!” diye bağırdı birisi. “Fırtınayı buraya yolladı!”

Kalabalığın arasında birkaç kişi dizlerinin üstüne çöktü.

“Azizeler!” dedi başka birisi. “İnançlıları görür ve korurlar.”

Deniz kabardı ve dalgalar dans ediyormuş gibi göründü.

Brum yüzü kıpkırmızı kesilmiş, sırılsıklam olmuş bir halde apar topar ayağa kalktı. “Kalkın,” diye bağırdı ve askerlerini çekip kaldırdı. Sonra, tövbekârları yakalarından tutup kaldırmaya çalıştı. “Derhal ayağa kalkın yoksa hepinizi isyana teşvik ve dalalet suçundan tutuklarım!”

“Sence fazla mı ileri gittik?” diye fısıldadı Hanne. Çaktırmadan Nina’nın elini tutup sıktı.

“Yeteri kadar gitmedik,” diye mırıldandı Nina.

Performans ve hatta dalga bile dikkat dağıtma amacını taşıyordu. Oyun Hringsa ağı tarafından ayarlanmıştı. Dalgaysa rıhtımdaki teknelerden birindeki kılık değiştirmiş bir Dalgaların Hâkimi tarafından oluşturulmuştu. Ama Brum ve adamları hışımlla kalabalığı yararken, oyun başladığında gizlice bir ara sokağa girmiş olan ballı su satıcısı ellerini hızla sallayıp bulutları araladı.

Güneş ışınları birkaç gece önce baskına kurban gitmiş olan kasap dükkânına vurdu. Duvar önce boş gibiydi ama sonra satıcı Nina’nın gizlice arabasına koyduğu şişenin tıpasını açtı. Duvara biraz amonyak serpti ve dükkânın ön tarafında adeta sihirle oluşturulmuş bir mesaj belirdi: Linholmenn fe Djel ner werre peje.

Djel’in çocukları aranızda.

Aslında, bu diğer yetimlerle birlikte birbirlerine gizli mesajlar yollamak için yaptıkları basit bir parti numarasıydı. Ama Nina’nın kısa bir süre önce Ketterdam’da öğrendiği gibi, iyi bir numara esasında büyük bir gösteriye dönüştüğünde başarılı olu-

yordu. Etrafı dükkânın vitrininde parıldayan mesaja şaşkınlıkla bakan, ballı su satıcısı sakın sakın ellerini silip tezgâhının başına dönerken bir anda durulan denizi ve eski yerlerine dönen bulutları işaret eden Djerholm ahalisiyle çevriliydi.

Bunun bir önemi olacak mıydı? Nina bu sorunun yanıtını bilmiyordu ama Fjerda'nın dört bir yanında buna benzer ufak mucizeler gerçekleşmeye başlamıştı. Hjar'da hasar almış bir balıkçı teknesi tam batmak üzereyken körfez donmuştu ve denizciler yakaladıkları balıkları kaybetmeden yürüyerek sağ salım karaya çıkmayı başarmışlardı. Ertesi sabah, Sankt Vladimir'in kutsal deniz fenerindeki bir duvar resmi kilisenin duvarında belirmişti.

Felsted'de soğuk havaya rağmen Sankt Feliks elini ağaçların üstüne tutup onları ısıtmış gibi bir elma bahçesindeki ağaçlar meyve vermişti. Dalların üstünde Djel'in kutsamasının bir sembolü olan dişbudak dalları olduğunu görmüşlerdi.

Kjerek kasabasındaki insanların yarısı, hemen hemen kesin bir ölüm anlamına gelen ateş çiçeği hastalığına tutulmuştu. Ama bir çiftçi Sankta Anastasia'nın saçlarında dişbudak ağacı yapraklarından yapılmış bir taçla kasabanın üstünde süzüldüğünü gördükten sonraki sabah, kasabalılar bir anda iyileşmişlerdi ve yüzlerindeki yaralar geçmiş, ateşleri düşmüştü.

Bunlar Hringa ve İkinci Ordu casusları tarafından gerçekleştirilen bir dizi mucizeydi. Dalgaların Hâkimleri körfezi dondurmuştu ama aynı zamanda balıkçı teknesine hasar veren fırtınayı da yaratmışlardı. Rüzgârın Hâkimleri Felsted'de erkenden don olmasını sağlamıştı ama Güneşin Elçileri ağaçları tomurcuklarla kaplanmışlardı. Hringa casusları ateş çiçeği hastalığını ortaya çıkarmamışlardı ama Corporalkilerin kurbanları iyileştirmek için orada olmasını sağlamıştı. Anastasia'yla ilgili vizyona gelince, basit bir ışık oyunu ve kırmızı bir peruk harikalar yaratmıştı.

Bir de Djerholm'un kuzeyini etkisi altına almış olan tuhaf bir

kuraklık yaşanmıştı. Nina bunun nereden geldiğini, doğal bir fenomen mi olduğunu yoksa serseri bir Hringsa casusunun işi mi olduğunu bilmiyordu. Ama bunun Yıldızsız Aziz'in işi olduğu ve Brum'un adamlarının dini baskın ve tutuklama operasyonlarına bir misilleme olduğu konuşuluyordu.

İlk başlarda, Nina mucizelerinin bir fark yarattığı konusunda şüpheyi kapılmış, çabalarının hiçbir sonuç yaratmayacağından ve çocukça şakalar gibi görüneceğinden korkmuştu. Ama Brum'un Azizlere tapınıldığını ortaya çıkarmaya giderek daha fazla kaynak ayırması onu umutlandırmıştı.

Brum yüzünde büyük bir öfke ifadesiyle yanlarına geldi. Sırılsıklam haliyle ve çizmelerinden bir balık çırpınarak fırlayacakmış gibi görünürken onu ciddiye almak zordu. Yine de Nina başını kaldırmadı, ona bakmadı ve aklından geçenleri belli etmedi. Brum o anda patlamaya hazır bir maden kadar tehlikeliydi. Birisinden nefret edilmesi ya da yüzleşilmesi ayrı, alay edilmesi ayrı şeydi. Ama zaten Nina'nın istediği buydu; Fjerda'nın Brum ve *drüskelle* adamlarının korkulan insanlar olarak değil, gerçekte nasıl olduklarını görmesiydi: Aşırı övgüyü değil, hor görülmeyi hak eden ödleli zorbalardı.

"Ailemi Buz Sarayı'na geri götüreceğim," diye mırıldandı Brum askerlerine. "İsimlerini alın. Bütün oyuncuların ve pazar yerindeki insanların isimlerini alacaksınız."

"Ama kalabalık..."

Brum mavi gözlerini kıstı. "İsimler dedim. Hringsa kokusu alıyorum. Sokaklarımda ve başkentimde Grishalar varsa, bunu öğreneceğim."

Evinde Grishalar var, diye düşündü Nina keyifle.

"Böbürlenme," diye mırıldandı Hanne.

"Bunun için çok geç."

Geniş arabaya bindiler. Kral ve kraliçe, Brum'a atlar tarafın-

dan çekilmeyi gerektirmeyen gürültülü yeni araçlardan bir tane vermişlerdi ama Ylva duman kusmayan ve Buz Sarayı'nın dik yokuşunda bozulma ihtimali olmayan bir at arabasını tercih ediyordu.

“Jarl,” dedi Ylva, kadife koltuklara yerleştiklerinde. “Bunun ne zararı var? Sen bu oyunlara tepki verdikçe, onlar daha da cesaretlenecekler.”

Nina, Brum'un öfkeli bir yanıt vereceğini sandı ama adam uzunca bir süre sessiz kaldı ve pencereden aşağıda kalan gri denize baktı.

Yeniden konuştuğunda, öfkesini zapt etmişti ve gayet sakindi. “Kendime hâkim olmalıydım.” Uzanıp Ylva'nın elini tuttu.

Nina babasının bu ufak hareketinin Hanne üstünde yarattığı etkiyi, gözlerine çöken o endişeli, suçlu ifadeyi fark etmişti. Nina'nın Brum'dan nefret etmesi, onu yok edilmesi gereken bir hain olarak görmesi kolaydı. Ama o Hanne'nin babasıydı ve bu gibi anlarda, yani nazik, makul ve kibar davrandığında, bir canavar gibi değil, ülkesi için elinden gelenin en iyisini yapan bir adam gibi gözüküyordu.

“Ama bu durum pazar yerinde sorun çıkaran birkaç kişiden ibaret değil,” dedi Brum keyifsizce. “İnsanlar düşmanlarımızı Azizler olarak görmeye başlarsa...”

“Fjerdalı Azizler var,” dedi Hanne, sesinde belli belirsiz bir umutla.

“Ama onlar Grisha değil.”

Nina dilini ısırdı. Belki öylelerdi, belki değillerdi. Muhteşem mimar Sënj Egmond'ın Buz Sarayı'nın fırtınada yıkılmasını engellemesi için Djel'e dua ettiği söylenirdi. Ama onun Azizlere dua ettiğini anlatan başka öyküler de vardı. Dahası, Egmond'ın mucizelerinin ilahi müdahaleyle bir ilgisi olmadığına, bunların sadece Grisha becerilerinin bir sonucu olduğuna ve onun dilediği

zaman metali ve taşı manipüle edebilen yetenekli bir Fabrikatör olduğuna inananlar da vardı.

“Fjerda Azizleri kutsal insanlardı,” dedi Brum. “Djel tarafından gözetilenler onlardı, bu... iblisler değil. Ama dahası da var. O sahneye salına salına çıkan üçüncü Azizeyi tanıdınız mı? O kadın Zoya Nazyalensky’ydi. İkinci Ordu’nun Generali. O kadının hiçbir kutsal ya da doğal yanı yok.”

“General olan bir kadın mı?” diye sordu Hanne masumane bir tavırla.

“Öyle bir yaratığa bir kadın denebilirse. Tiksinç ve pis olan her özelliğe sahip. Grishalar Ravka demek. Fjerdalılar bu sahte Azizlere tapınıyorlar... Müttefikliklerini yabancı bir güce, savaşmak üzere olduğunuz bir güce sunuyorlar. Bu yeni din herhangi bir savaş alanından çok daha büyük bir tehdit. İnsanları kaybedersek, savaşı daha başlamadan kaybederiz.”

İşimi doğru yaparsam, diye düşündü Nina.

Fjerda’daki halkın Grishalardan, kendi oğullarını ve kızlarını sevdiklerinden daha çok nefret etmediklerini, birçoğunun ortadan kaybolan birisini – bir arkadaş, bir komşu, hatta belki bir akraba-tanıdıklarını umuyordu. Gücünün keşfedileceğinden korkarak işini ve ailesini terk etmeye hazır bir kadın. Bir gece vakti evinden zorla alınıp Brum’un cadı avcılarının elinde işkence gören ve öldürülen bir çocuk. Belki de Nina ufak mucizeleriyle Fjerda’ya birlik olabilecekleri, çok uzun süredir Brum’un silahları olmuş olan nefreti ve korkuyu sorgulamaları için bir neden verebilirdi.

“Apparat’ın buradaki varlığı, uğruna çaba sarf ettiğimiz her şeyi tehlikeye atıyor,” diye devam etti Brum. “Hükümetimizin içinde bir kâfir varken, şehirlerimizi ve kasabalarımızı nasıl dış etkilere temizleyebilirim? Biz dünyanın en adi ikiyüzlüleri gibi gözüküyoruz ve onun her kovukta casusları var.”

Ylva ürperdi. “Çok sinir bozucu bir yanı var.”

“Hepsi gösteri. Sakalı. Kapkara giysileri. Tuhaf açıklamalarıyla ve ödlekliliyle hanımları dehşete düşürmekten keyif alıyor ama o ciyak ciyak öten bir kuştan başka bir şey değil. Demidov’u tahta çıkaracaksak, onun burada olması gerek. Rahibin desteği Ravkalılar için önemli olacaktır.”

“Adam mezarlık gibi kokuyor,” dedi Hanne.

“Sadece tütsü kokusu.” Brum parmaklarını pencerenin kenarına vurdu. “O adamın gerçekte neye inandığını anlamak zor. Ravka Kralı’nın iblisler tarafından ele geçirildiğini, Vadik Demidov’un kral olması için Azizler tarafından vaftiz edildiğini söylüyor.”

“Sahi, Demidov nereden gelmiş?” diye sordu Nina. “Onunla tanışmayı çok istiyorum.”

“Ravkalı suikastçılar onu vurmak isteyebilirler diye onu güvenli bir yerde tutuyoruz.”

Çok yazık.

“Gerçekten de bir Lantsov mu?” diye ısrar etti Nina.

“Tahtı o piç Nikolai’dan daha çok hak ediyor.”

Araba sarsılarak durdu ve indiler ama Nina’nın ayakları daha çakıl taşlı yola değmeden önce, bir asker elinde katlanmış bir kâğıtla koşarak Brum’un yanına geldi. Nina kraliyet mührünü gördü: gümüş rengi bal mumu ve taçlı Grimjer kurdu.

Brum mührü kırıp notu okudu. Başını kaldırdığında, yüzündeki ifade Nina’nın korkuya kapılmasına neden oldu. Islak giysilerine ve rıhtımda yaşadığı utanca rağmen, birden yüzü aydınlanmıştı.

“Vakit geldi,” dedi Brum.

Nina, Ylva’nın hüznüyle gülümsediğini gördü. “Demek gidiyorsun. Seni her gece kalbimde korkuyla bekleyeceğim.”

“Korkacak bir şey yok,” dedi Brum, kâğıdı ceketinin cebine koyup. “Bize direnemezler. Nihayet vaktimiz geldi.”

Haklıydı. Fjerdalıların tankları vardı. *Pareme* bağımlı Grisha

mahkûmları vardı. Zafer kazanacakları kesindi. Özellikle de Ravka, müttefikleri olmadan yapayalnız kalırsa. *Orada olmam gerek. Bu savaşa aitim.*

“Çok uzaklara mı gideceksiniz?” diye sordu Nina.

“Hayır, uzağa gitmeyeceğim,” dedi Brum. “Mila, çok korkmuş gözüküyorsun! Bana hiç inanmıyor musun?”

Nina gülümsemeye çalıştı. “Hayır efendim. Sadece hepimiz gibi ben de güvenliğiniz için endişeleniyorum. Paltolarınızı alayım da herkes içeri girip ısınsın. Komutan Brum ayrılmadan önce bir aile olarak mümkün olduğunca birlikte vakit geçirmelisiniz.”

“Bizim için ne kadar büyük bir lütuftsun Mila,” dedi Ylva sevgiyle.

Nina üçünün de paltolarını aldı ve elini çaktırmadan Brum’un notu koyduğu cebe daldırdı.

Savaş başlamak üzereydi.

Kralına bir mesaj yollamalıydı.

Nikolai atının omuz başına hafifçe vurup asabi hayvanı sakinleştirmeye çalıştı. Seyisi bir kralın Espri isimli bir atla geziye çıkmasının uygun olmadığını söylemişti ama Nikolai eğri kulaklı benekli midilliyi çok seviyordu. Kraliyet ahırındaki en güzel at olmadığı kesindi ama yorulmadan kilometrelerce koşabiliyordu ve bir kaya parçası kadar sakindi. Genellikle. O sırada yerinde duramıyor, dizginlerini çekiştirirken toynaklarını sağa sola oynatıyordu. Espri oradan hoşlanmıyordu. Nikolai ona hak vermeden edemedi.

“Bana gördüğümü düşündüğüm şeyi görmediğimi söyle,” dedi bir parça umutla.

“Ne gördüğünü sanıyorsun?” diye sordu Tamar.

“Kitle imhası. Kesin bir felaket.”

“Tam olarak kesin sayılmaz,” dedi Zoya.

Nikolai ona bir bakış fırlattı. Zoya siyah saçlarını koyu mavi renkli bir kurdeleyle bağlamıştı. Kesinlikle pratikti ama ne yazık ki Nikolai’ın kurdeleyi çözmeyi istemesine neden oluyordu. “Her daim karamsar generalimde iyimserlik mi seziyorum?”

“Olası bir felaket,” dedi Zoya, beyaz kısırağının dizginlerini hafifçe çekip. Bütün atlar huzursuzdu.

Şafak vakti Yaryenosh’u aydınlattı. Kasabadaki evlerin çatı-

larını ve sokakları gül rengi bir ışıkla kapladı. Nikolai ilerideki otlaklarda kış giysileri yıpranmış, soğukta toynaklarını yere vuran bir midilli sürüsü gördü. Kırılık bölgeyi bir mürekkep lekesi gibi kaplayan ölü, küllü toprak olmasaydı, beceriksiz bir ressamın paralı ve zevksiz bir tüccara yüksek bir ücrete sayabileceği hoş ve romantik bir manzara olabilirdi. Kurak alan ilerideki at çiftliğinin otladığından ta aşağıdaki kasabanın sınırlarına kadar uzanıyordu.

“Üç kilometre mi?” dedi Nikolai zararın ne kadar alanı kapladığını tahmin etmeye çalışarak.

“En azından,” dedi Tolya portatif bir dürbünle etrafa bakıp. “Belki dört buçuk kilometre.”

“Balakirev yakınlarındaki olayın iki misli büyüklüğünde.”

“Giderek kötüye gidiyor,” dedi Tamar.

“Henüz bunu söyleyemeyiz,” dedi Tolya. Kız kardeşi gibi, o da zeytin yeşili sade bir üniforma giymişti ve kış soğuşuna rağmen, güneş dövmeleriyle dolu iri bronz kolları çıplaktı. “Belirli bir kalıp olduğunu söyleyemeyiz.”

Tamar alaycı bir sesle güldü. “Burası Ravka. Durum her zaman kötüye gider.”

“Bir kalıp var,” dedi Zoya, mavi gözleri ufku tararken. “Ama onun kalıbı mı?”

“Böyle bir şey mümkün mü?” dedi Tolya. “Onu... döndüğünden beri güneş hücrelerine kapattık.”

Döndüğünden beri. Bu sözcüğün garip bir yanı vardı. Sanki Karanlıklar Efendisi, Gezgin Ada’ya tatile gelmiş, harabeye dönmüş şatoların eskizlerini yapıyor, yerel yemekleri tadıyordu. Sanki arılara bayılan kana susamış bir Aziz tarafından yapılan eski bir ayin sayesinde dirilmemişti.

“Meşhur mahkûmumuzu hafife almamaya çalışıyorum,” dedi Nikolai. “Neyin mümkün olduğuna gelince...” Bu sözcük anlamını yitirmişti. Azizlerle karşılaşmış, öldüklerine şahit olmuş,

larını ve sokakları gül rengi bir ışıkla kapladı. Nikolai ilerideki otlaklarda kış giysileri yıpranmış, soğukta toynaklarını yere vuran bir midilli sürüsü gördü. Kırılık bölgeyi bir mürekkep lekesi gibi kaplayan ölü, küllü toprak olmasaydı, beceriksiz bir ressamın paralı ve zevksiz bir tüccara yüksek bir ücrete sayabileceği hoş ve romantik bir manzara olabilirdi. Kurak alan ilerideki at çiftliğinin otladığından ta aşağıdaki kasabanın sınırlarına kadar uzanıyordu.

“Üç kilometre mi?” dedi Nikolai zararın ne kadar alanı kapladığını tahmin etmeye çalışarak.

“En azından,” dedi Tolya portatif bir dürbünle etrafa bakıp. “Belki dört buçuk kilometre.”

“Balakirev yakınlarındaki olayın iki misli büyüklüğünde.”

“Giderek kötüye gidiyor,” dedi Tamar.

“Henüz bunu söyleyemeyiz,” dedi Tolya. Kız kardeşi gibi, o da zeytin yeşili sade bir üniforma giymişti ve kış soğuşuna rağmen, güneş dövmeleriyle dolu iri bronz kolları çıplaktı. “Belirli bir kalıp olduğunu söyleyemeyiz.”

Tamar alaycı bir sesle güldü. “Burası Ravka. Durum her zaman kötüye gider.”

“Bir kalıp var,” dedi Zoya, mavi gözleri ufku tararken. “Ama onun kalıbı mı?”

“Böyle bir şey mümkün mü?” dedi Tolya. “Onu... döndüğünden beri güneş hücrelerine kapattık.”

Döndüğünden beri. Bu sözcüğün garip bir yanı vardı. Sanki Karanlıklar Efendisi, Gezgin Ada’ya tatile gelmiş, harabeye dönmüş şatoların eskizlerini yapıyor, yerel yemekleri tadıyordu. Sanki arılara bayılan kana susamış bir Aziz tarafından yapılan eski bir ayin sayesinde dirilmemişti.

“Meşhur mahkûmumuzu hafife almamaya çalışıyorum,” dedi Nikolai. “Neyin mümkün olduğuna gelince...” Bu sözcük anlamını yitirmişti. Azizlerle karşılaşmış, öldüklerine şahit olmuş,

kendisi ölümden kıl payı kurtulmuş ve bedeni bir iblise yuva olmuştu. Çok uzun zaman önce ölmüş olan bir adamın dirildiğini görmüştü ve çok yaşlı bir ejderhanın ruhunun yanındaki kadının içinde olduğundan emindi. Mümkün sözcüğü bir nehir olsaydı, çoktan taşıp bir sele yol açmış olurdu.

“Bakın,” dedi Tolya. “Duman.”

“Atlılar da orada,” dedi Tamar. “Bir sorun var gibi.”

Nikolai kuraklığın etkilediği kasabanın çevresinde atlı bir grup adam gördü. Rüzgâr, adamların öfkeli seslerini onlara kadar ulaştırıyordu.

“Suli vagonları,” diye mırıldandı Zoya gergin bir ses tonuyla.

Bir silah sesi duyuldu.

Bir an için birbirlerine baktıktan sonra, hep birlikte tepeden aşağıdaki vadiye akın ettiler.

Büyük bir sedir ağacının gölgesinde, kuraklığın toprağı kavurup tüm canlılığını yok ettiği alandan birkaç adım ötede iki grup duruyordu. Bir Suli kampının kenarındaydılar. Nikolai vagonların sadece pratik bir şekilde değil, savunma amacıyla da dizilmiş olduğunu fark etti. Etrafta hiç çocuk yoktu. Olası bir saldırıya hazırlanmışlardı. Belki de her zaman hazır olmaları gerekiyordu. Suli halkının toprak sahibi olmasını ve seyahat etmesini yasaklayan yasalar babasının zamanından önce kaldırılmıştı ama önyargıyı kitaplardan silmek daha zordu. Zor zamanlarda hep daha da zorlaşırdı. Suli'ye karşı olan çete de —onlara başka bir şey demek mümkün değildi; tüfekleri ve öfkeli bakışları bunu belli ediyordu— bunun kanıtıydı.

Hep birlikte dörtlü onlara yaklaşırlarken, “Geri çekilin!” diye bağırdı Nikolai. Ama sadece birkaç kişi dönüp ona baktı.

Tolya hızla öne geçti ve devasa savaş atıyla iki grubun arasına girdi. “Kral namına silahlarınızı bırakın!” diye bağırdı. Bir kitabın sayfalarından fırlamış savaşçı bir Azizi andırıyordu.

“Çok etkileyici,” dedi Nikolai.

“Gösteriş meraklısı,” dedi Tamar.

“Onu aşağılama. Bir meşe ağacı boyutlarında olmanın birtakım faydaları olmalı.”

Hem kasabalılar hem de Suliler karşılarında dövmeli ve üniformalı, dev gibi bir Shu görünce şaşkınlıkla gerilediler. Nikolai bölge valisi Kyril Mirov’u tanıdı. Adam salamura morina balığı ticaretiyle ve at arabalarının yerini hızla almakta olan yeni araçları üreterek zengin olmuştu. Damarlarında asil bir kan değil, hırs akıyordu. Bir lider olarak ciddiye alınmak istiyordu ve bu kendisini kanıtlamak istediği anlamına geliyordu. Her daim endişeliydi.

Nikolai, Tolya’nın sunduğu fırsatı kaçırmadı. “Günaydın,” dedi neşeli bir sesle. “Erken bir kahvaltı için mi bir araya geldik?”

Kasabalılar hemen saygıyla eğildiler. Suli aynı tepkiyi vermedi. Onlar kral tanımazdı.

“Majesteleri,” dedi Mirov. İnce uzun, çifte gerdanı erimiş balmumu gibi gözükken bir adamdı. “Burada olduğunuzu bilmiyordum. Bilseydim sizi karşılamak için gelirdim.”

“Neler oluyor burada?” diye sordu Nikolai sakın sakın. Suçlayıcı bir ses tonuyla konuşmamaya gayret ediyordu.

“Tarlalarımıza ne yaptıklarına bakın!” diye bağırdı Mirov’un adamlarından biri. “Kasabayı ne hale getirdiler! On ev buharlaşıp yok oldu. İki aile ve dokumacı Gavosh ortadan kayboldu.”

Buharlaşıp yok olmuşlardı. Ravka’nın diğer bölgelerinden de aynı olaylar bildirilmişti: bir anda ortaya çıkan bir kuraklık; kasabaları, çiftlik alanlarını, limanları yutan, değdiği her şeyi bitip sönen bir mum gibi yok eden bir dalga. Kuraklık arkasında tamamiyle ölü tarlalar ve ormanlar bırakıyordu. Ona mitlerdeki bir yaratıktan ilham alınarak *Kilyklava* dendiğini duymuştu.

“Ama bu olay silahlarınızı neden çektiğinizi açıklamıyor,” dedi Nikolai aynı tavırla. “Burada korkunç bir olay meydana gelmiş. Ama Suli’nin işi değil.”

“Onların kampına hiçbir şey olmamış,” dedi Mirov. Nikolai adamın sakin ses tonundan hoşlanmadı. Saldırgan bir köpeği yatıştırma-ya çalışmak ayrı şeydi, kendisine güzelce bir siper kazıp korumaya alan bir adama laf anlatmak ayrı şeydi. “Bu... Bu korkunç olay onlar topraklarımıza geldikten sadece birkaç gün sonra gerçekleşti ”

“Topraklarınızmış,” dedi grubun ortasında duran bir Suli. “Gerçek Deniz’in bu tarafındaki ülkelerin isimleri bile yokken oralarda Suli vardı.”

“Peki, burada ne inşa ettiniz?” diye sordu kirli önlüklü bir kasap. “Hiçbir şey. Bunlar bizim evlerimiz, işlerimiz, otlaklarımız ve sürülerimiz.”

“Onlar lanetli bir halk,” dedi Mirov bir bilgi veriyormuş gibi. Sanki önceki senenin yağış miktarından ya da buğdayın fiyatından söz ediyordu. “Bunu herkes biliyor.”

“Bir partinin dışında kalmak hoşuma gitmez,” dedi Nikolai, “ama ben böyle bir şey bilmiyorum ve bu kuraklık başka yerlerde de meydana geldi. Materialkimin incelediği ve bir çözüm bulacağı doğal bir olay.” Yalan ve iyimserlik karışımı sözlerdi bunlar ama bir parça abartmanın kimseye bir zararı olmazdı.

“Kont Nerenski’nin topraklarına izinsiz girdiler.”

Nikolai, Lantsov otoritesine başvurdu. “Ben Ravka Kralı’yım. Kont bu topraklara benim iznimle sahip. Ben bu insanların burada kalabileceğini ve korumam altında olduklarını söylüyorum.”

“Piç kral böyle buyuruyor demek,” diye mırıldandı kasap.

Kalabalık sessizleşti.

Zoya yumruklarını sıktı ve tarlaların üstünde gök gürledi.

Ama Nikolai elini kaldırdı. Bu, güç sergileyerek kazanabilecekleri bir savaş değildi.

“Az önce dediğini tekrarlar mısınız?” diye sordu.

Kasabın yüzü kıpkırmızı kesildi ve kaşlarını çattı. Adamın cehaleti onu öldürmese bile, kalp yetmezliğinden iki büklüm olup

ölebilirdi. “Bir piç olduğunu ve o gösterişli atın sırtında oturmaya layık olmadığını söyledim.”

“Duydun mu Espri? Sana gösterişli dedi.” Nikolai tekrar kasa-ba döndü. “Bir piç olduğumu söylüyorsun. Neden? Düşmanları-mız öyle dediği için mi?”

Adamlardan endişeli mırıltılar yükseldi. Huzursuzca durduk-ları yerde kıpırdandılar. Ama kimse yanıt vermedi. Güzel.

“Artık Fjerda’yı efendiniz olarak mı kabul ediyorsunuz?” Sesi oraya toplanmış olan kasabalıların ve Suli’nin arasında yankılan-dı. “Onların dilini konuşmayı öğrenecek misiniz? Tankları Ravka sınırlarına dayanırken, damarlarında saf bir kan akan krallarının ve kraliçelerinin karşısında eğilecek misiniz?”

“Hayır!” diye bağırdı Mirov. Yere tükürdü. “Asla!”

Birini kendi tarafına çekmişti.

“Fjerda, silahlarınızı soyumla ilgili yalanlarla doldurdu. Silah-larınızı bana ve şu anda bile sınırlarda bu toprakları savunmaya hazır olan vatandaşlarınıza karşı kullanacağınızı umuyorlar. Kan-lı savaşı onlar için savaşacağınızı umuyorlar.”

Elbette oradaki yalancı Nikolai’ydı. Ama krallar diledikleri şeyi, piçlerse yapmaları gerekeni yaparlardı.

“Ben bir hain değilim,” diye hırladı kasap.

“Ama bir hain gibi konuşuyorsun,” dedi Mirov.

Kasap göğsünü şişirdi. “On Sekizinci Alay’da savaştım. Şimdi oğlum da o alayda savaşacak.”

“Eminim epey Fjerdalıyı kaçırmışsındır,” dedi Nikolai.

“Hem de nasıl,” dedi kasap.

Ama arkasındaki adam pek ikna olmuş gibi değildi. “Çocukla-rımın bir başka savaşa katılmasını istemiyorum. Savaşta cadıları kullanalım.”

Zoya etraflarında kıvılcımlar oluşturmaya başlamıştı. “Grisha savaşa liderlik edecek ve gerekirse ilk mermiyi yemeye hazırım.”

Mirov'un adamları gerilediler

"Size teşekkür etmem gerek," dedi Nikolai gülümseyerek. "Zoya kahramanlık yapmayı kafasına koyarsa, gerçekten de çok korkutucu olabilir."

"Kesinlikle," diye cıyıkladı kasap.

"Burada insanlar öldü," dedi Mirov kontrolü ele almaya çalışarak. "Birisinin hesap vermesi..."

"Kuraklığın hesabını kim verecek?" dedi Zoya. Sesi havayı iyi bilenmiş bir bıçak gibi böldü. "Ya depremlerin? Kasırgaların? Biz bu muyuz? İlk sorun karşısında zırlı zırlı ağlayan yaratıklar mıyız? Yoksa pratik, modern ve artık batıl inançların esiri olmayan Ravkalılar mıyız?"

Kasabalılardan bazıları bu sözlere gücenmiş gibiydi ama diğerleri çok utanmıştı. Bir başka hayatta Zoya dehşet verici bir cadı olabilirdi; sırtı dimdik, yüzünde ekşi bir ifade olan ve karşısına çıkan her adamın korkudan altına işemesine neden olabilecek birisi olabilirdi. Ama Suli kadınlardan biri düşünceli düşünceli Zoya'ya bakıyordu ve genellikle saygısız bakışlara ormanları kavuracak kadar güçlü bir bakışla karşılık veren generali ya kadının o halini fark etmemişti ya da onu kasten görmeyen geliyordu.

"*Khaj pa ve,*" dedi kadın. "*Khaj pa ve.*"

Nikolai kadının ne dediğini merak ettiği halde, halletmesi gereken daha önemli işler vardı. "Bunun pek bir teselli olmadığını biliyorum ama kraliyetin kaybettiğiniz toprakları ve evleri nasıl telafi edebileceğini konuşmamız gerek. Ben..."

"Valiyle konuşurum," dedi Zoya hemen.

Nikolai Mirov'la bizzat görüşmeyi düşünmüştü çünkü adamın statü merakı onu soylu birisinin ilgisine karşı savunmasız hale getirebilirdi. Ama Zoya çoktan atını ona doğru çevirmişti bile.

"Nazik davran," diye fısıldayarak uyardı Zoya'yı.

Zoya ona tatlı bir gülümsemeyle göz kırparak karşılık verdi. "Tamam."

“Çok inandırıcıydı.”

Zoya'nın gülümsemesi bir anda silindi. “Senelerce Ravka'nın dört bir yanında yalakalık edişini izledim. Birkaç numara öğrendim.”

“Ben yalakalık etmem.”

“Zaman zaman ediyorsun,” dedi Tolya.

“Evet,” dedi Nikolai, “ama benim yalakalığım sevimli.”

Zoya'nın atından inip Mirov'u bir köşeye çekişini izledi. Adam Zoya'nın güzelliğinin ve genel haşin hal ve tavırlarının sık yaşanan bir yan etkisiyle onu neredeyse ağzı açık bir halde izliyordu. Belki de Mirov için statüden de akıl çelici şeyler vardı.

Ama Zoya, Mirov'la bir avantaj elde etmek için yanlarından uzaklaşmamıştı. Kaçırıyordu. Suli kadının onunla yüzleşmesini istememişti ve generali genellikle böyle davranmazdı. En azından, eskiden öyle davranmazdı. Zoya, Juris'i kaybettiğinden, Karanlıklar Diyarı'ndaki savaşlarından beri değişmişti. Nikolai onu uzaktan izliyormuş gibi hissediyordu; Zoya herkesten ve her şeyden bir adım uzaklaşmış gibiydi. Buna rağmen, her zamanki gibi dikkatli, tepeden tırnağa zırhlı ve hayatı kararlılıkla ve zarafetle yaşayan, merhamete çok az yer veren bir kadındı.

Nikolai bakışlarını Suli'ye çevirdi. “Güvenliğiniz açısından bu gece yer değiştirmeniz daha iyi olabilir.”

Liderleri öfkeleni. “Bu korkunç olay her neyse, bununla hiçbir ilgimiz yok.”

“Bunu biliyorum ama karanlık çöktüğünde, sağduyulu davranmak zor olabilir.”

“Ravka Kralı'nın sağladığı koruma bu mu? Apar topar kaçıp bir yerlere sığınmamız mı?”

“Bu bir emir değil, bir öneri. Kampınızı korumak için buraya silahlı adamlar yollayabilirim ama onları hoş karşılayacağınızı sanmıyorum.”

“Haklısınız.”

Nikolai bu insanları böyle savunmasız bir halde bırakmak istemiyordu. “İsterseniz Kontes Gretsina’ya tarlalarını size açması için haber yollayabilirim.”

“Topraklarında Suli olmasına ses çıkarmaz mı?”

“Ses çıkarmayacak. Aksi takdirde, çiftliklere dağıttığımız yeni harman dövenlerden alamayacak.”

“Bu kral hem mermilerle hem de şantajla iş yapıyor.”

“Bu kral Azizleri değil, insanları yönetiyor. Bazen duadan daha fazlası gerekir.”

Adam bir kahkaha attı. “Bu konuda aynı fikirdeyiz.”

“Söylesene,” dedi Nikolai, Suli liderin yanındaki kadına. Sakin bir ses tonuyla konuşmaya çalışıp, “General Nazyalensky’ye bir şey dedin. Neydi?”

“*Nazyalensky*,” diye güldü kadın.

Nikolai şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Evet. Ona ne dedin?”

“*Yej menina enu jebra zheji, yepa Korol Rezni.*”

Suli adam güldü. “Sözlerinin kral için değil, general için olduğunu söyledi.”

“O kısmı anladım,” dedi Nikolai. Korol Rezni. Yara İzi Kralı. Ona takılan lakaplardan kesinlikle en kötüsü değildi ama bu sözleri duyunca içindeki iblis kıpırdanmıştı. *Sakin ol, seninle bir anlaşma yapmıştık.* Ama iblisin mantıklı düşünmesi olası değildi.

Sonraki bir saat boyunca Nikolai ve Tamar kuraklığı anlatmak isteyen Suli’yle konuştular ve arkasından Tolya ve Zoya’yla yeniden buluştular.

“Eee?” dedi Nikolai tepeye geri giderlerken.

“Balakirev yakınlarındaki olayın aynısı,” dedi Tolya. “Hızla çöken bir gece gibi bir gölge bir anda kırlık bölgeyi kaplamış. Gölgenin değdiği her şey yanıp kül olmuş: Hayvanlar, evler, hatta insanlar bile buharlaşıp uçmuşlar ve geride çorak topraktan başka bir şey kalmamış.”

“Hacılar buraya daha bir gün önce geldiler,” dedi Zoya. “Yıldızsız Kişi’nin müritleri. Bunun inançsız bir kralın hükümdarlığı için bir ceza olduğunu iddia ediyorlar.”

“Büyük bir haksızlık. Gayet inançlıyım,” dedi Nikolai.

Tolya kaşını kaldırdı. “Hangi konuda?”

“İyi mühendislik ve kaliteli viski konusunda. Mirov ve arkadaşları hacılarla ekmeklerini paylaşp ihanetlerini adilane bir şekilde yargıladılar mı?”

“Hayır,” dedi Zoya buna memnunmuş gibi. “Birçoğu savaşı ve Karanlıklar Efendisi’nin Novokribirsk’i nasıl yok ettiğini hatırlıyor. Kapkara giysili o fanatikleri kasabadan kovalamışlardı.”

“Yaryenosh’ta bir çete olması hoşlarına gidiyor. O kadın sana ne dedi?”

“En ufak bir fikrim yok,” dedi Zoya. “Suli dili bilmiyorum.”

Tamar dikkatle ona baktı. “Ama onu anlamış gibiydin. Yanından kaçmak için acele ediyordun.”

Denek bunu fark eden tek kişi Nikolai değildi.

“Saçmalama,” dedi Zoya. “Yapmam gereken işler vardı.”

Tolya başını Nikolai’ya salladı. “Suli senden hoşlanmıyor, değil mi?”

“Benden hoşlanmamaları için bir nedenleri olduğundan emin değilim,” dedi Nikolai. “Bizim topraklarımızda korku içinde yaşamamaları gerekir. Onları güvende tutmak için yeteri kadar çaba sarf etmedim.” Başarısızlık listesine ekleyecek bir madde daha. Tahta çıktığından beri savaşa alanında çok fazla düşmanla başa çıkmaya çalışmıştı: Karanlıklar Efendisi, Fjerdalılar, Shular, *jurda parem*, içinde yaşayan lanet iblis.

“Hepimiz korku içine yaşarız.” Zoya atını dört nala sürdü.

“Eh, konuyu değiştirmenin yollarından biri de bu sanırım,” dedi Tolya.

Zoya’nın peşinden tepeye çıkarlarken, Tamar dönüp kuraklı-

ğın tarlalarda bıraktığı hasara baktı. “Yıldızsız kültünün müritleri bir konuda haklılar. Bu olaylar Karanlık Efendisi’yle bağlantılı.”

“Ne yazık ki öyle,” dedi Nikolai. “Hepimiz Karanlık Diyarı’ndaki kumları gördük. Ölü ve gri. Bu yıkımın etkilediği bölgeler gibi. Karanlık Diyarı çöktüğünde ve karanlık dağıldığında, toprağın kendini iyileştirebileceğini düşünmüştüm.”

“Ama orada hiçbir şey yetişmedi,” dedi Tolya. “O topraklar lanetli.”

Nikolai bir kez olsun bu sözcüğü batıl inanç olarak düşünemedi. Tula Vadisi Ravka’nın en kutsal topraklarından bir kısmını kapsıyordu ve Sankt Feliks’in orada meyve koruluğunu yetiştirdiği söylenirdi –ya da hangi öyküye inandığınıza bağlı olarak, dikenli ormanını-. Ayrıca, hayvanlarla insanları ayırmak için yapılan bir ayin olan *obisbayanın* yapıldığı ilk yerdi. Ama Karanlık Efendisi her şeyi mahvetmişti. Kendi büyüteçlerini yaratma girişimi ve bunu başarmak için merzostu kullanmış olması, gücüyle adeta alay etmiş, bölgeyi canavarlarla kaynayan karanlık bir yere dönüştürmüştü. Bazen Nikolai o mirastan kurtulmayı hiç başara-bilecekler mi diye düşünüyordu.

Üstüne düşen görevi yapmazsan kurtulamayacaksınız. Artık bu kuraklığın yansıttığı çirkin gerçeği kabul etmek zorundaydılar.

“Başka bir açıklaması yok,” dedi. “Karanlık Diyarı genişliyor. Dahası, buna biz neden olduk.”

“Bunu kesin olarak bileme...” dedi Tamar.

“Biliyoruz,” dedi Zoya. Sesi buz gibiydi.

Nikolai, Karanlık Diyarı’nın sınırları parçalandığında Ravka’nın dört bir yanında ve ötesinde hissedilen depremleri düşündü. Elizaveta yenilmişti. Sonsuz Grisha gücüne sahip üç Aziz feci bir şekilde ölmüştü. Karanlık Efendisi’nin gücü içinde yaşıyordu ve adam yine bir kez daha dirilmişti. Elbette bunun birtakım sonuçları olacaktı.

“Toprak örnekleri alacağız,” dedi. “Ama burada neler olduğunu biliyoruz.”

“Tamam. Suçlusu sensin,” dedi Tamar. “Bunu nasıl durduracağız?”

“Karanlıklar Efendisi’ni öldürerek,” diye yanıt verdi Zoya.

Tolya gözlerini devirdi. “Her şeye verdiğin yanıt bu.”

Zoya omuzlarını silkti. “Denemezsek işe yarayıp yaramadığını nasıl anlayabiliriz?”

“Ya kralın içine hapsolmuş olan iblis ne olacak?” dedi Tamar.

Zoya kaşlarını çattı. “Detaylar.”

“*Obisbayayı* yeniden deneyebiliriz,” dedi Tolya. “Yeni bir metin buldum ve...”

“Geçen sefer az kalsın ölecekti,” diye parladı Zoya.

“Detaylar,” dedi Nikolai. “Bunu seçenck olarak düşünmeliyiz.”

“Nikâhtan sonra,” dedi Zoya.

“Evet,” dedi Nikolai biraz coşkulu konuşmaya gayret ederek.

“Nikâhtan sonra.”

Bakışlarını ufka dikmiş olan Zoya, “Lütfen, bana Prenses Ehri’yle mesafe kat ettiğini söyle,” dedi.

“Kalbime yeniden bir diken saplamayı düşünmek, bir prense se kur yapmaktan daha kolay.”

“Biraz daha incelik gerektirdiği kesin,” dedi Zoya. “Sen buna fazlasıyla sahipsin.”

“Kulağa pek iltifat gibi gelmiyor.”

“Değil zaten. Mantıktan çok cazibeye sahipsin. Bu özelliğin seni sinir bozucu kıldığı halde, hassas diplomatik meselelerde faydalı olabilir.”

“Açıkçası, onunla konuşmaya bile doğru dürüst fırsat bulamadım.” Nikolai onu Azizler Günü ziyafetine davet etmeyi düşünmüştü ama fırsat bulamamıştı. Onunla konuşması gerektiğini biliyordu. Gelecekle ilgili planların sonuç vermesini istiyorsa,

bunu yapması gerekiyordu. Ama Isaak'ın öldüğü ve herkesin Ehri olduğunu sandığı kadının bir suikastçı olduğunun anlaşıldığı korkunç geceden beri prensesle vakit geçirmekten kaçınmıştı. O geceden beri, gerçek Prenses Ehri hâlâ bir hapishaneden farksız olan lüks odalarda korunuyordu. Tavgharad muhafızları da eski ahırların altındaki zindanların en düzgün kısmında tutuluyordu. Suikastçı —bir kralı öldürdüğünü düşünerek Isaak'ın kalbine bir hançer saplamış olan kız— kilit altındaydı ve yaraları hâlâ iyileşiyordu. Nikolai'ın diğer mahkûmu mu? Ona özel bir hücredeydi.

“Ehri yumuşamaya başladı,” diye devam etti Nikolai. “Ama inatçı.”

“Bir kraliçe için iyi bir özellik,” dedi Zoya.

“Öyle mi düşünüyorsun?”

Nikolai dikkatle Zoya'nın yüzüne baktı. Ona bakmadan edememişti. Zoya'nın ona fırlattığı bakış öylesine kısaydı ki bunu hayal etmiş olabilirdi ama ağaçların arasında masmavi göğün bir an için belirip kayboluşu gibiydi. Peki bu bakışın anlamı neydi? Bir şey. Hiçbir şey. Kaderini bulutlarda okumaya çalışsa daha başarılı olurdu.

Zoya eldivenlerini takarken, tek eliyle dizginlerini tutuyordu. “Bir aya kalmadan, Kraliçe Makhi muhteşem bir kutlamaya katılacağını düşünerek buraya gelecek. Müstakbel gelinin işbirliği olmadan, kendini uluslararası bir sorunun ortasında bulursun.”

“Öyle olmasa da bulabilir,” dedi Tamar.

“Evet ama nikâh gerçekleşmezse, Nikolai'ın Fjerdalıları, Shular ya da Karanlıklar Diyarı için endişelenmesine gerek kalmayacak.”

“Öyle mi?”

“Evet çünkü Genya seni öldürmüş olacak. Bu muhteşem daveti planlamak için ne kadar didinip durduğunun farkında mısın?”

Nikolai iç çekti. “Nikâh gerçekleşecek. Yeni bir takım diktirdim bile.”

“Bir takım,” dedi Zoya gözlerini göğe kaldırarak. “Cenazende çok şık olacaksın. Ehri’yle konuş. Onu etkile.”

Zoya haklıydı ve haklı olması Nikolai’ı her şeyden daha çok sinir ediyordu. Kamptan bir atlının onlara doğru geldiğini gördüğüne sevindi ama adamın ciddi ifadesi kalbinin hızla atmaya başlamasına neden oldu. Haberler iyi olduğunda, kimse öyle dörtnala gelmezdi.

“Sorun ne?” dedi Nikolai atlı yanlarına gelince.

“Majesteleri, Os Alta’dan bir haber geldi,” dedi adam nefes nefese. “Termit’ten bir mesaj var.” Nikolai’a mühürlü resmi mesajı verdi.

Nikolai, Zoya’nın atının üstünde hafifçe öne eğildiğini gördü ve mesajı elinden kapmak istediğini anladı. Nina Zenik’in kod ismi Termit’ti.

Nikolai mesajı hızla okudu. Daha fazla zamanlarının olacağını ummuştı. Ama Nina en azından onlara savaşmaları için bir fırsat vermişti.

“Kampa dönmemiz gerek. Önden gidip iki habercimizi hazırlamalarını söyle,” dedi Nikolai adama. Haberci arkasında bir toz bulutu bırakarak gitti.

“Vakit geldi, değil mi?” dedi Zoya.

“Fjerda harekete geçmiş. Tamar, David’e ve Fabrikatörlerimize haber uçurman gerek. Ben de batıdaki bağlantılarımıza bir haberci yollayacağım.”

“Mermiler henüz kullanılabilecek durumda değil,” dedi Tamar.

“Doğru,” dedi Nikolai. “Ama Fjerdalılar beklemeyecekler.” Zoya’ya döndü. “Hiram Schenck, Os Kervo’da. Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Bu işi doğru yapmak için tek bir şansımız var.”

“Hazır mıyız?” diye sordu Tolya.

“Pek sayılmaz,” dedi Tamar. “Ama onlara yine de günlerini göstereceğiz.”

Nikolai'nın içindeki iblis bu sözleri duyunca kıpırdandı. Savaş ateş gibiydi; ani, aç ve en kolay yayılmadan önce durdurulabilen ateş. Bu ateşi zapt edebilmek için elinden geleni yapacaktı. Ülkesi ve kendisi için korkuyordu. Korkmaması aptallık olurdu. Ama bir yanı, belki korsan, belki iblis ya da tahta büyük çabalarla çıkmış prens olan yanı savaşmak için kaşınıyordu.

“Bunu bir parti vermek gibi düşün,” dedi dizginlerini şaklatarak. “Konuklar geldiğinde, gerçek dostlarının kim olduğunu anlarsın.”

Nina'yı, yatağının yanına gelip kolunu sarsan Hanne uyandırdı. Kalbi çılgınlar gibi atıyordu ve çarşafları ter içinde kalmıştı. Uykusunda mı konuşmuştu? Rüyasında buzları, Matthias'ın kurdunu görmüştü. Trassel elinden yemek yemişti ama ona daha yakından baktığında, beyaz ağzının kanla kaplı olduğunu ve bir ceset yediğini fark etmişti.

“Biri geldi,” dedi Hanne. “Manastırdan biri.”

Nina birden doğruldu ve soğuk gecenin vücudunu kaplamış olan teri soğuttuğunu hissetti. Bir anda ayıldı ve hızlı kalp atışlarının bulanık bir rüyayla ilgisi olmadığını fark etti. Hanne Nina'yla birlikte Brum'un Kuyu Bakircleri'yle ilgili korkunç sırrını ve yakınlardaki askeri bir kaleyi keşfettikleri Gäfvalle'deki manastırda okumuştular. Bu olaya bir son vermişler ve ellerinden geldiğince Grishaları kurtarmışlardı. Nina Başrahibe'yi gözünü kırpmadan öldürmüştü.

“Kim geldi?” diye fısıldadı. Etrafına dik yakalı yün bir pelerin dolayıp sıkıca ilikledi. Terliklerini giydi. En azından Beyaz Ada'nın zemini ısıtılıyordu.

“Bilmiyorum. Annem ikimizi de görmek istiyor.”

“Tatlı Djel aşkına, üstüne bir pelerin giy. Donmuyor musun?”

Hanne'nin üstünde sadece pamuklu geceliği vardı ve elindeki gazyağı lambasının ışığı kazınmış başında yeni çıkmaya başlamış olan kızıl saçlarına yansıyordu.

“Soğuğu hissedemeyecek kadar korkuyorum,” dedi Hanne. Birlikte Nina'nın ufak odasını Hanne'nin yatak odasıyla birleştiren soyunma odasından geçtiler.

Gäfvalle'deki kale Nina'nın ekibinin gerçekleştirdiği bir patlamada havaya uçmuştu ve arkasından oluşan karmaşada, Hanne ve Nina tamamıyla suçsuz olduklarına dair herkesi ikna edebilmişlerdi. Jarl Brum, Nina'nın gerçekte kim olduğunu ya da laboratuvarını ve işkence programını yok eden kişi olduğunu kesinlikle bilmiyordu. Mila Jandersdat'ı kızının onun hayatını kurtarmasına yardım eden birisi olduğunu düşündüğü için evine almıştı. Elbette, Nina'nın elinden gelse, onu gözünü kırpmadan öldürebileceğini de bilmiyordu.

Bu olay gerçekleştiğinde, Hanne ve Nina herkesi ikna ettiklerini düşünmüşlerdi. Ama belki de yanılmışlardı. Belki de ortalık durulduğunda, manastırdan birisi parçaları birleştirmiş ve oynadıkları oyunu anlamıştı. Belki de Kuyu Bakireleri, Hanne'nin çaldığı *drüskelle* üniformasını bulmuşlardı. Belki de birisi Hanne ve Nina'nın Jarl Brum'u baygın bir halde vagondan dışarı sürüklediklerini görmüştü.

“Al,” dedi Nina, Hanne'ye hemen giymesi için bir pelerin uzatarak. Pelerin Fjerda'ya özgü bir şekilde sanki lüks ya da rahat olan her şeyin gizlenmesi gerekiyormuş gibi yakası kürkle çevrili ama sade, barut grisi yün bir giysiydi.

“Ne yapacağız?” dedi Hanne. Tir tir titriyordu.

Nina onu kendisine çevirip pelerininin kuşağını bağladı. “Bırak onlar konuşsunlar.”

“Bana hizmetçim gibi davranmana gerek yok,” dedi Hanne. “İkimiz yalnızken böyle davranmana gerek yok.”

“Benim için sorun değil.” Hanne’nin gözleri o ışıkta erimiş bakır gibi gözüküyordu. Nina kendisini kuşağı güzelce fiyonk şeklinde bağlamaya odaklanmaya zorladı. “Masum ve erdemli kızlar gibi davranacağız, neler öğrendiklerini anlamaya çalışacağız ve bütün suçlamaları reddedeceğiz. Her şeyi itiraf etmemiz gerekirse, seni ağına düşüren gaddar casus olduğumu söyleyeceğim.”

“Roman okumaktan vazgeçmelisin.”

“Belki de senin daha çok roman okuman gerekiyordur. Ellerin buz gibi.”

“Her yanımda buz gibi.”

“Korktuğun için.” Nina onun ellerini ellerinin arasına alıp ovuşturarak ısıtamaya çalıştı. “Gücünü, nabzını ve nefeslerini biraz yavaşlatmak için kullan.”

“Hanne?” diye seslendi Ylva koridorun ucundan.

“Geliyoruz anne! Giyiniyorum!” Sesini alçalttı. “Nina, ben kendi seçimlerimi yaptım. Benim için suçu üstlenmene izin vermem.”

“Ben de oyunlarıma alet oldun diye incinmene izin vermeyeceğim.”

“Neden bu kadar inatçısın?”

Çünkü Nina fevri ve aptalca davranabiliyordu; bazen de bu hatası insanların incinmesine neden oluyordu. Hanne hayatı boyunca yeteri kadar incinmişti.

“Bu kadar karamsar olmayalım,” dedi Nina, onun sorusunu geçiştirerek. “Belki de Kuyu Rahibeleri bize güzel bir hediye getirmek için gelmişlerdir.”

“Elbette,” dedi Hanne. “Bu benim aklıma neden gelmedi ki? Umarım bir midilli getirmişlerdir.”

Koridorda yürürlerken, darağacına gidiyorlarmış gibi hissettiler. Nina dikkatle saçlarındaki bir tokayı düzelitti. Fjerda’da bekâr kadınların saçları örgülü olmadan birilerinin karşısına çıkması

yasaktı. Tüm bu düzgün davranma çabası Nina'nın başına geçmeyen bir ağrı saplanmasına neden olmuştu. Ama Mila Jandersdat rolü Buz Sarayı'nın göbeğinde olmasını sağlamıştı; orası mucizelerini gerçekleştirebileceği kusursuz bir karargâhtı.

Hanne pazar yerindeki numaraları konusunda pek emin değildi.

"Buna değdi mi?" diye sormuştu o gece odalarında yalnız kaldıklarında. "Kasabalılar için bazı sonuçları olacak. Babam bu tür kâfirliklere göz yummaz. Büyük önlemler alacak ve bunun bedelini masum insanlar ödeyecek."

"Masum insanlar bedeli ödüyorlar zaten," dedi Nina. "Ama masumlar Fjerdalı değiller."

"Dikkatli ol Nina," demişti Hanne örtünün altına girerken. "Babamın iddia ettiği gibi birine dönüşme."

Nina onun haklı olduğunu biliyordu. Zoya da onu fevri davranışları yüzünden azarlamıştı. Ama sorun, Nina'nın bunların işe yaradığını biliyor olmasıydı. Evet, Brum gibi her zaman Grishalardan nefret edecek olan bir sürü fanatik vardı; bir sürü insan da onlara gayet güzel uyuyordu. Ama Güneş Azizesi kültünün, uzun zaman önce Alina Starkov'un Karanlıklar Diyarı'nı yok etmek için dirildiği ve bu girişimi sırasında şehit olduğu dönemde bir sürü müridi olmuştu. İşte bu Brum'un inkâr edemeyeceği bir mucizeydi. Ayrıca, daha bir sene önce Ravka'nın dört bir yanından gelmeye başlamış olan mucize haberleri vardı: ağlayan heykeller, kemiklerden inşa edilmiş köprüler. Sınırın her iki yanında da gizli gizli bir Azizler çağının başlamak üzere olduğu konuşuluyordu. Bu hareket uzun bir süredir güç kazanıyordu ve Nina'nın sadece bunu biraz desteklemesi gerekiyordu.

Hem Buz Sarayı'nda olmanın bir yolunu bulamamış olsaydı, Ravka'nın Fjerdalıların planladığı istiladan haberi de olamazdı.

Ama ne uğruna?

Nina bunu öğrenmek üzere olduğunu hissetti.

Beyaz Ada'da kaldıkları binanın merkezi salonu son derece gösterişli bir yerdi: Beyaz mermerden yüksek duvarlar, kubbeli bir tavan ve Djel'in kutsal dişbudak ağacının kıvrımlı dallarıyla çevrelenmiş gibi gözükecek şekilde inşa edilmiş kocaman taş bir şömine vardı. Tüm bunlar Komutan Jarl Brum'un gücünün kanıtıydı. Buz Sarayı'na girildikten ve iskelede bir Grisha tarafından utandırıldıktan sonra yeniden elde etmek için bir savaş verdiği bir şeydi bu.

Brum o sırada üniformalıydı ve paltosunu koluna asmıştı. Cepheye seyahat etmeye hazırlanıyordu. Yüz ifadesi ne düşündüğünü ele vermiyordu. Hanne'nin annesi biraz endişeli gibiydi ama zaten neredeyse her zaman öyleydi. Şöminede bir kıvılcım parladı.

Koyu kahverengi saçları özenle ötölmüş orta yaşlı bir kadın şöminenin önündeki krem rengi kadife kaplı sandalyelerden birine oturmuştu ve dizinin üstünde bir fincan çay duruyordu. Ama bir Kuyu Rahibesi değildi. Manastırın en kıdemli rahibesi olan Başrahibe'nin giydiği türden lacivert renkli bir elbisesi ve başlığı vardı. Nina onu tanıımıyordu ve şöyle bir Hanne'ye bakınca, onun da kadını tanımadığını anladı. Hanne senelerce manastırda yaşamıştı ama belli ki bu kadın bir rahibe adayı olarak orada eğitim almamıştı. Peki kimdi bu kadın ve Buz Sarayı'nda ne işi vardı?

Nina ve Hanne saygılı bir tavırla eğildiler.

Brum kadını işaret etti. "Enke Bergstrin önceki Başrahibe'nin talihsiz bir şekilde ortadan kayboluşundan sonra, Gäfvalle'deki manastırın idarecisi oldu."

"Onu bulamadılar mı?" diye sordu Nina, bir bebeğin agucüğünü andıran masumane bir ses tonuyla. Brum manastırda olup bitenleri sorgulayacaksa, onu savunmacı bir pozisyona sokmak iyi bir stratejiydi. Hem Nina onun kıvrandığı görmekten büyük bir zevk alıyordu.

Brum ağırlığını diğer ayağına verdi ve karısına kaçamak bir

bakış fırlattı. "Patlamalar sırasında kalede olabileceği düşünülüyor. Manastır, askerlere temiz giysilerini götürüyordu."

Aslında temiz çamaşırları kaleye götürme işi esas görev için bir mazeret görevi görmüştü: Brum'un emirleriyle *jurda pareme* bağımlı hale getirilen hamile Grishalarla ilgilenmek.

"İyi de Başrahibe neden oraya kendisi gitmek istesin?" diye devam etti Nina. "Neden rahibe adaylarından ya da Kuyu Rahibelerinden birini yollamadı?"

Brum ceketindeki bir iplik tiftiğini silkeledi. "Mantıklı bir soru. Belki orada başka bir işi vardı ya da sadece rahibeleri kontrol etmek için gitmişti."

Ya da belki de zombi yardımcılarım tarafından öteki dünyaya yollandı. Kim bilir?

"Ne kadar da meraklı bir kızsın," dedi yeni Başrahibe.

Kadının gri mavi gözleri, çatık duran kaşları ve sert ifadeli dudakları vardı. Bütün Başrahibeler böyle asık suratlı mı dünyaya geliyorlardı? Yoksa bu göreve başlar başlamaz mı böyle aksi bir ifadeye bürünüyorlardı?

"Affedersiniz," dedi Nina yine saygılı bir tavırla reverans yapıp. "Manastırda eğitim almadım ve sanırım davranışlarım bunu belli ediyor."

"Herhangi bir hata yapmadın Mila," dedi Ylva. "Hepimiz meraklıyızdır."

"Daha önceki Başrahibe'ye ne olduğu bir kenara," dedi Brum, "Enke Bergstrin görevine başladı ve Gafvalle'deki trajedilerden sonra manastıra bir çekidüzen vermeye çalışıyor."

"Konu neyle ilgili baba?" diye sordu Hanne.

"Bilmiyorum," dedi Brum sert bir sesle. "Başrahibe siz gelmeden söylemek istemedi."

Başrahibe çayını masaya koydu. "Kalenin yok olmasından ve Gafvalle'de dine aykırı unsurların ortaya çıkmasından sonra,

manastırın öğrencileriyle ilgili daha sıkı bir program izlemesi ve onlara daha az mahremiyet vermesi gerekti.”

Dine aykırı unsurlar. Nina bu lafa bayılmıştı. Leoni ve Adrik köyü fabrikadan akan zehirden kurtardıklarında Gäfvalle ilk adım, gerçekleştirdiği ilk mucize olmuştu. Son derece sorumsuz ve tamamıyla düşüncesiz bir davranıştı ama gayet başarılı olmuştu. Sahtekârlık sanatını Kaz Brekker’den öğrenmişti ve bu konuda ondan daha muhteşem bir öğretmen olamazdı. O köyleri iki Grisha –bir Fabrikatör ve bir Etherealnik– kurtarmıştı. Bir mucize miydi? Hayır, sadece becerilerini kullanmaları için eğitilmiş, bir kasabayı kurtarmak uğruna infaz edilmeyi ve daha kötüsünü göze almış olan iyi yürekli insanlardı. Gäfvalle’nin karanlık köşelerinde ve mum ışıklarıyla aydınlatılmış mutfaklarında Azizler olarak tapınılan iki kişi. Eşitsiz Sankt Adrik ve Suların Sankta Leoni’si.

“Bunun kızımızla ne ilgisi var?” diye sordu Brum.

“Manastırda arama yaparken, boyalı ikonalar ve dinsizlere ait dua kitapları gibi her türlü yasak eşya bulduk.”

“Kızlar çok gençler,” dedi Ylva. “Ben de o yaşlarda isyankârdım. Bir *drüskelle*yle bu sayede evlendim.”

Nina, Brum ve karısı arasında geçen tatlı bakışmanın onu beklenmedik bir şekilde duygulandırdığını hissetti. Ylva bir Hedjut’tu ve kuzeydeki Kırık Kalp anlamına gelen Kenst Hjerte yakınlarındaki yitirilmiş sahil şeridinin kutsal sayılan halklarından birine aitti. Gençliğinde o da Hanne gibi inatçı bir ruha mı sahipti? Karayı ve engin göğü mü sevmişti? Başkentli asker genç Jarl Brum ona gizemli ve yabancı mı gelmişti? Nina Brum’un hep bir canavar olduğunu düşünmüştü ama belki de adam sonradan öyle olmuştu.

“Böyle düşünemeyiz,” dedi Brum. “Bu etkiler yerleşmeden önce yok edilmeli, aksi takdirde Fjerda’nın tamamı yolunu şaşırır.”

Başrahibe evet anlamında başını salladı. “Çok haklısınız Komutan Brum. Zaten bu yüzden buradayım.”

Ylva endişeli bir ifadeyle hafifçe öne eğildi. “Bu eşyaların Hanne’nin kaldığı odalarda mı bulunduğunu söylüyorsunuz?”

“Şapelde parkelerin altında erkek binici giysileri bulduk. Bir de tespihler ve Sankta Vasilka’nın bir ikonasını bulduk.”

Sankta Vasilka. Bakirelerin koruyucu Azizesi. Vasilka bir Ravka Azizesiydi ve ilk ateşkuşu olmuştu.

“Olamaz,” dedi Brum. Kızını korumak istermiş gibi onun önüne geçti. “Hanne’nin isyankâr davrandığı oldu. Ama asla tiksinc şeylere tapınmaz.”

“Asla,” diye fısıldadı Hanne hararetle. Yüzündeki dürüst ifadeden kimse şüphe duyamazdı.

Nina gülümsememek için kendisini tuttu. Hanne asla bir Grisha’ya tapınmazdı çünkü kendisi Grisha’ydı; güçlerini gizlemek zorunda kalmış ama insanlara yardım etmek için yine de kullanmanın yollarını bulmuş olan bir Şifacı’ydı.

Başrahibe dudaklarını büzdü. “Sanırım bunca yolu hayali öyküler anlatmak için geldiğimi düşünüyorsunuz.”

Odada çıtırdayan şömine ateşinden başka ses duyulmuyordu. Nina, Ylva’nın her yanından korku yayıldığını, Brum’unsu öfkelenildiğini hissedebiliyordu. Her ikisi de şüpheyeye kapılmıştı. Hanne’nin geçmişte itaatkâr davranmadığı zamanlar olduğunu biliyorlardı. Ama acaba ne kadar ileri gitmişti? Nina da bundan emin değildi.

Hanne içine derin bir nefes çekti. “Binici giysileri bana aitti.”

Lanet olsun Hanne. Nina ne demişti? Her şeyi inkâr et.

“Ah Hanne,” diye bağırdı Ylva, parmaklarını şakaklarına bastırarak. Brum’un yüzü kıpkırmızı oldu.

Ama Hanne çenesini kaldırıp babasından aldığı gurur ve sağlam iradeyle adeta parıldayarak öne çıktı. “Utanmıyorum.” Sesi içten ve kararlıydı. Nina’yla göz geldi ama hemen kaçırdı. “O zamanlar kim olduğumu ya da ne istediğimi bilmiyordum. Artık nerede olmak istediğimi biliyorum. Burada, sizinle olmak istiyorum.”

Ylva kalkıp kızının elini tuttu. "Peki ya ikonalar? Tespihler?"

"O konuda hiçbir şey bilmiyorum," dedi Hanne hiç tereddüt etmeden.

"Onları da Hanne'nin binici giysileriyle mi buldular?" diye sordu Nina riski göze alarak.

"Hayır," dedi Başrahibe. "Başka bir yerde bulundular."

Ylva kızını kendisine çekti. "Dürüstlüğüyle gurur duyuyorum."

"Başrahibe," dedi Brum buz gibi bir sesle, "Djel'in kulağına sahip olabilirsiniz ama *drüskelle* de öyledir. Bir dahaki sefere kızımı suçlamak için evime gelmeden önce biraz daha fazla düşünürsünüz."

Başrahibe ayağa kalktı. Brum'un sözlerinden kesinlikle etkilenmemiş, utanmamış gibiydi. "Bu ülkenin manevi açıdan iyiliğine hizmet ediyorum," dedi. "Apparat, kâfir rahip bu çatının altında. Bu kasabada kâfirlere özgü ibadetlerle ilgili öyküler duydum. Görevimden vazgeçmeyeceğim. Ama," dedi elbisesinin yün eteğini düzelterek, "Hanne'nin en sonunda doğru yolu bulduğuna sevindim. Gitmeden önce günah çıkarmasını dinleyeceğim."

Hanne reverans yaptı ve örnek bir kız gibi başını önüne eğdi. "Peki Başrahibe."

"Mila Jandersdat'ın da günah çıkarmasını da dinleyeceğim."

Nina şaşkınlığını gizleyemedi. "Ama ben manastırda sadece bir misafirdim. Asla bir rahibe adayı olmadım."

"Peki bir ruhunuz yok mu Mila Jandersdat?"

Senden daha çok ruhum var, seni ekşi suratlı kuru erik. Ama Brumların önünde daha fazla itiraz edemedi. Hem rahatladığı için sersemlemiş gibiydi. Yakalanmamışlardı. Hanne'nin sahte inançlara sahip olmakla suçlanması hafife alınacak bir şey değilse de Başrahibe'nin söylemiş olabileceği şeye kıyasla öncemsizdi. Madam Kuru Erik onun birkaç iyi günah uydurmasını istiyorsa, onu on beş dakikalığına eğlendirmek için bunu seve seve yapacaktı.

“Önce ben günah çıkarayım,” dedi Hanne’ye ve neşeli neşeli Başrahibe’nin peşinden günah çıkarma işi için seçilen ufak misafir odasına gitti.

Dar, bir çalışma masasından ve ufak bir koltuktan başka bir şeyin sığamayacağı kadar ufak bir odaydı. Başrahibe masaya geçip bir gaz lambasını yaktı.

“Su duyar ve anlar,” diye mırıldandı.

“Buz affetmez,” dedi Nina geleneksel yanıtı vererek.

“Kapıyı kapat.”

Nina söyleneni yaptı ve onu memnun etmeye hazır olduğunu göstermek için tatlı bir ifadeyle gülümsedi.

Başrahibe barut rengi donuk gözlerini ona dikerek döndü.
“Merhaba Nina.”

Zoya, Os Kervo'nun belediye binasındaki yüksek bir kulede, yassı taşlarla döşeli zeminde volta atıyordu. Hiram Schenck geç kalmıştı ve bunun kasıtlı bir hakaret olduğundan emindi. Kerch hükümeti Nikolai'ın denizin altında görünmeden ilerleyebilen ölümcül gemileri *izmars*'yanın sırlarını ele geçirdikten sonra, Ravka ufak ada devletine ve adayı yöneten Ticaret Konseyi'ne karşı bütün kozlarını kaybetmişti. Schenck, Zoya'nın bunu bildiğinden emin olmak istiyordu.

Zoya'nın sakin olması, bir asker gibi değil, bir diplomat gibi davranması gerekiyordu. Ya öyle davranacaktı ya da Schenck'in kabarık kızıl saçlı kafasını vücudundan ayıracaktı.

Pencereden baktığında, dalgaların şehrin meşhur deniz fenerinin dibine çarptığını gördü. Dalgakıran ve muhteşem deniz feneri inşa edilirken, taşların dizilmesi için Aptal Sankt Vladimir'in okyanusu uzakta tuttuğu söylenirdi. Zoya onun güçlü bir Dalgaların Hâkiminden daha fazlası olmadığından şüpheleniyordu. O kadar da güçlü değilmiş, diye düşünüyordu. Yaptığı onca şeye rağmen körfezde boğulmuştu.

Zoya orada olmaması gerektiğini düşündü. Cephede, Rüzgârın Hâkimleriyle savaş alanında olması gerekirdi. Kralıyla birlikte.

“Fjerda’nın planlarımızı öğrenmesi riskini göze alamayız,” demişti Nikolai. “Schenck’le görüşmen gerek.”

“Fjerdalılar denizden saldırırlarsa ne olacak?”

“Sturmhond’un blokajını aşamazlar.”

Nikolai kendisinden eminmiş gibiydi ama öyle davranmakta her zaman çok başarılı olmuştu. Efsanevi korsan Sturmhond –ve Ravka Kralı’nın ikinci kişiliği– Ravka’nın kıyı şeridini korumak için oraya bir filo yollamıştı. Teoride kral ve Üçlü Erk’in bu işi Ravka ordusuna bırakması gerekirdi. Ama deniz kuvvetleri Batı Ravka’yla ve çıkarlarıyla Nikolai’in hoşuna gitmeyeceği kadar yakından ilgileniyordu. Kaybedilecek şeyler bu kadar önemliyken, onlara güvenmek doğru olmazdı.

En azından, Nina’nın mesajı hazırlanmalarına yetecek sürede gelmişti. En azından, Nina hâlâ hayattaydı.

“Geri dönmesini emret,” demişti Zoya. Yalvarıyormuş gibi anlaşılmamaya kararlıydı.

Ama kral buna karşı çıkmıştı. “Ona orada ihtiyacımız var.”

Haklıydı ve Zoya onun haklı olmasından hiç hoşlanmıyordu.

Fjerdalılar denizden gelsinler, diye düşündü. Jarl Brum ve cadı avcılarının kalanı da bize dalgaların üstünde gelsinler. Rüzgârın Hâkimlerim ve ben onları çok güzel karşılarız.

Başını pencere pervazının soğuk taşlarına yasladı. Aslında, kralın yanında olmadığına biraz da memnundu. Tamar’ın bilmiş ifadesinden de. Hâlâ Suli kadının sesini duyabiliyor, sedir ağacının altında korkusuzca durduğunu görebiliyordu. Khaj pa ve. Seni görüyoruz. Zoya bir savaşçı, bir general ve kol bileklerinin etrafına bir ejderhanın pullarını saran bir Grisha’ydı. Peki kadının bu sözleri neden o kadar korkmasına neden olmuştu?

Keftasının kuşağına ilâştirdiği, değerli taşlarla bezeli köstekli saatine baktı. Köstekli saat kralın bir hediyesiydi ve gümüş kapağı bir ayvanın etrafına kıvrılmış bir ejderha biçimindeydi. Ka-

pağı açtığında, ejderhanın denizkulağı yüzü ışığı yakalıyor, silik gökkuşağı renklerinde parılıyordu. Gümüş kolları geçen zamana işaret ederek hareket ediyordu.

“Geç kaldı,” dedi aksi bir sesle.

“Belki de kaybolmuştur,” dedi Kont Kirigin gergin bir ifadeyle. Zoya’nın yanında hep gergin olurdu. Yorucu bir durumdu. Ama çok varlıklıydı ve her daim neşeli ruh hali onu kusursuz bir hedefe dönüştürüyordu. Kirigin odada olduğunda, hiçbir şeyi ciddiye almak mümkün olmazdı. Ayrıca babası da bir savaş vurguncusu olduğundan, Ravka’da bir hain olarak görülüyordu ama onun sayesinde servet yapmış olan Batı Ravkalı soylular arasında oldukça popülerdi. “Saatim onun kesinlikle geç kalmasına hâlâ iki dakika olduğunu söylüyor.”

“Kralımızın her dakikaya ihtiyacı var.”

Kirigin kıpkırmızı kesildi. Parmaklarını hafifçe masaya vurdu. “Evet. Evet, elbette.”

Zoya tekrar pencereye döndü.

Onun utandığını, ne kadar hevesli olduğunu ve onu arzuladığını hissetti. Bu duygular ani bir fırtına, ayaklarını yerden kesen ve boşluktan aşağı düşmesine neden olan ani bir rüzgâr gibi geldi. Os Kervo’daki aydınlık odada kendinden emin bir şekilde durmuş denize bakıyordu. Ama sonraki saniyede kuzgun saçlı, mavi gözleri uzaklara dalmış olan dünyalar güzeli kıza bakıyordu. Kızın pürüzsüz yanağına dokunmak için elini uzattı.

“Zoya?”

Bir anda düşüncelerinden sıyrıldı ve Kirigin’in eline bir şaplak indirdi. “Bana dokunmanıza izin vermedim.”

“Özür dilerim,” dedi Kirigin. Zoya parmaklarından birini kırmış gibi elini tuttu. “O kadar... kaybolmuş gözüküyordunuz ki.”

Haklıydı. Bileklerindeki parlak siyah kelepçelere baktı. Bunlar prangaları andırıyordu ama sanki bileklerinde bunların soğuk-

luğunu her zaman hissetmesi gerekiyormuş gibi doğal geliyordu. Güç. Bunlara karşı hissettiği açlık bir kalp atışı gibi sürekli ve daimiydi. Bütün Grishaları baştan çıkaran şey buydu ve bir büyütece sahip olmak bunu daha yoğun bir şekilde hissetmelerine neden oluyordu. *Kapıyı aç Zoya.*

Bunun kendi sesi mi yoksa zihninde Juris'in yankılanan sesi mi olduğundan asla emin olamayacaktı. Bildiği tek şey, Juris'in gerçekten de içinde olduğuydu. Hayal gücünün hiçbir parçası bu kadar sinir bozucu olamazdı. Bazen Juris'in altında başka bir zihni, insan olmayan ve asla olmamış olan, çok eski bir şeyi hissedebiliyordu ve dünyası değişiyordu. Bir hizmetkârın mutfakta fısıldayarak anlattığı bir dedikoduyu duyuyor, neredeyse yirmi kilometre uzaklıktaki Yelinka'daki bahçeden gelen elma tomurcuklarının kokusunu hissediyordu. Tüm bunlara tahammül edebilirdi ama duygulara, aniden bir başka insanın hissettiği acıya ya da mutluluğa dayanması... Bunlar ona ağır geliyordu.

Belki de aklını kaybediyorsundur, dedi içinden. Gayet mantıklıydı. Karanlıklar Diyarı'nda gördüklerinden ve yaptıklarından sonra mantıklıydı. Yıkımdan başka bir amacı olmayan bir Azizi öldürmüştü; bir ejderhanın, bir dostun kalbine bir hançer saplamıştı. Nikolai'nin hayatını kurtarmıştı. Ravka'yı Elizaveta'dan kurtarmıştı. Ama Karanlıklar Efendisi'nin geri gelmesini engelleyememişti, değil mi? Artık ülkesini savaştan kurtarmak için bir şansı var mı diye düşünmeden edemiyordu.

“Düşüncelere dalmışım,” dedi Zoya mavi *keftas*ının yakasını düzeltip. “O kadar.”

“Ah, anladım” dedi Kirigin. Ama ikna olmamıştı.

“Hiç orduda görev yapmadınız, değil mi?”

“Doğru, yapmadım,” dedi kont. Üstüne bir deniz fenerinin iki yanında duran iki kartaldan oluşan Batı Ravka amblemi oyulmuş olan masanın ucuna geçti. Hardal sarısı bir ceket, soluk bir ten

ve parlak kızıl saçlarıyla tüneccek bir dal arayan egzotik bir kuş gibi görünmesine neden olan meran rengi bir yelek giymişti. “İç-savaş sırasında babam beni Novyi Zem’e yolladı.” Hafifçe öksürdü. “Zoya...” Zona ona ters bir bakış fırlatınca Kirigin toparlandı. “General Nazyalensky, Caryeva yakınlarındaki topraklarımı görmek ister misiniz diye düşünüyordum.”

“Savaştaız Kirigin.”

“Savaştan sonrası için diyorum. Belki yazın. Yarışları izlemeye gidebiliriz.”

“Savaşın bir sonrası olacağından emin misiniz?”

Kirigin hayretle ona baktı. “Kral muhteşem bir taktik uzmanıdır.”

“Elimizde sayılar yok. Fjerdalıları Nezkii’de durdurmayı başaramazsa, bu savaş başlamadan biter. Kazanabilmek için desteğe ihtiyacımız bar.”

“Destegimiz olacak!” dedi Kirigin kararlılıkla. Zoya adamın iyimserliğine imrendi. “Günün birinde yine barış olacak. Bir savaş döneminde bile biraz uzaklaşabiliriz. Sessiz bir akşam yemeği, baş başa konuşmak ve birbirimizi tanımak için. Kral evleneceğine göre...”

“Kralın planları sizi hiç ilgilendirmez.”

“Elbette ama artık bir şeyler yapmak için özgür kalacağınız için...”

Zoya ona döndü. İçindeki akımın çatırdadığını, rüzgârın saçlarını havalandırdığını hissetti. “Tam olarak ne yapmak için özgür kalacağım?”

Kirigin onu uzakta tutabilirmiş gibi ellerini kaldırdı. “Ben sadece...”

Zoya onun ne demek istediğini biliyordu. Söylentiler aylarca onun ve Nikolai’nin etrafını sarmıştı. Nikolai’nin içinde yaşayan iblisle ve o canavarı kontrol altında tutabilmek için neler yapması

gerektiğiyle ilgili sırrı saklayabilmek için tetiklediği söylentileri. Peki şimdi neden bu sözleri duyunca bu kadar öfkeleniyordu?

Ağır ağır içine bir nefes çekti. “Kirigin, siz çok çekici, yakışıklı, çok... cana yakın birisiniz.”

“Öyle mi?” dedi Kirigin. Sonra daha kendinden emin bir tavırla, “Öyleyim,” dedi.

“Evet, öylesiniz. Ama mizaçlarımız birbirine uymuyor.”

“Siz sadece...”

“Sadece diye bir şey yok.” İçine bir nefes daha çekti ve kendisine hâkim olmaya çalıştı. Masaya oturdu. Kirigin krala sadık bir dost olmuştu ve evinin silahların geliştirilmesi için bir karargâh olarak kullanılmasına izin vererek son birkaç senede kendisini büyük bir tehlikeye atmıştı. Kötü bir adam değildi. Zoya ona iyi davranmaya çalışabilirdi. “Bunun nereye varacağını biliyor olmalısınız.”

Kirigin daha da kızardı. “Bildiğimi sanmıyorum.”

Zoya birbirine dolanmış vücutlarla ve muhtemelen uduyla ona bir şarkı çalmasıyla ilgili bir şeyler yaşanacağını tahmin etti ama ikisini de bunu hayal etmekten kurtaracaktı.

“Beni güzel bir akşam yemeğine davet edeceksiniz. İkimiz de çok şarap içeceğiz. Kendimden, görevimin baskılarından, geçmişimin ne kadar üzücü olduğundan söz etmemi sağlayacaksınız. Belki bir, iki damla gözyaşı dökeceğim. Beni hassasiyetle ve ciddiyetle dinleyeceksiniz ve bir şekilde gerçek beni keşfedeceksiniz. Bunun gibi bir şey mi?”

“Tam olarak değil. Ama... evet!” Öne eğildi. “Gerçek sizi tanımak istiyorum Zoya.”

Zoya uzanıp elini tuttu. Kirigin’in eli ter içinde kalmıştı.

“Kont Kirigin. Emil. Gizli ben diye bir şey yok. Size başka bir yanımlı göstermeyeceğim. Size açılmamı sağlayamazsınız. Ben kralın generaliyim. İkinci Ordu’nun komutanıyım ve şu anda halkım ben olmadan düşmanla karşı karşıya.”

“Ama sadece...”

Zoya elini geri çekip arkasına yaslandı. Hoş davranmak bir yere kadardı. “Savaş olsun olmasın, ağzınızdan sevgi dolu bir sözcük ya da bir davet daha çıkarsa, sizi bayıltırım ve bir sokak çocuğunun çizmelerinizi çalması için öylece bırakırım.”

“Çizmelerimi mi?”

Hiram Schenck yüzü kızarmış, siyah renkli vakur tüccar kıyafetinin yakalarında haşlanmış bir yumurta parçalarına benzer bir şeyle kapıyı çalmadan içeri daldı. Gururlu tavrı, muazzam özgüveni ve neşeli tavrı Zoya’nın yüzüne bir tokat gibi çarptı.

“Günaydın,” dedi ellerini çırparak. “Ghezen aşkına, bu oda buz gibi.”

“Geç kaldınız.”

“Öyle mi? Dük Radimov muhteşem öğle yemeği davetleri verir. Gerçekten de kusursuz bir ev sahibidir. Kralınızı ondan bir şeyler öğrenebilir.”

Radimov ve diğer Batı Ravkalılar, Kerch yetkililerini çok iyi ağırlıyorlardı. Karanlıklar Diyarı yok edildiğinden ve Ravka yeniden birleştiğinden beri tahta kimin geçeceği konuşuluyordu. Batı, doğunun borçlarına ortak olmaktan dolayı sikkındı ve Fjerda’yla savaş tehdidi Nikolai’ın onları kendi tarafına çekmek için yaptığı diplomatik girişimlerin çoğunun boşa gitmesine neden olmuştu. İnsanlar çocuklarını cepheye yollamak ve ödedikleri vergilerin kralın kazanamayacağını düşündükleri bir savaş için kullanılmasını istemiyorlardı.

“Siz yemek davetindeyken, Ravka askerleri ölüme doğru ilerliyor olabilir.”

Schenck yediklerini hazmetmesi savaşa faydalı olabilirmiş gibi hafifçe karnına vurdu. “Elbette, çok can sıkıcı bir durum.”

Diplomasi, dedi Zoya içinden. Kirigin’le göz göze geldi ve ona şarap koymasını işaret etti. Kirigin’in efsanevi mahzenlerin-

den gelen ve Schenck'in memleketinde bulması imkânsız olan muhteşem eski bir şaraptı.

"Bir kadeh şarap için bize katılmaz mıydınız?" dedi Kirigin. "Kilde yıllandırılmış bir Caryevan şarabıdır."

"Sahi mi?" Schenck'in gözleri parıldadı ve masaya oturdu. Kerch Ticaret Konseyi müsriflikten kaçınmayı ve tasarruflu davranmayı öğütlerdi ama Schenck'in lüks şeylerden hoşlandığı belliydi. Zoya onun şarabını yudumlamasını bekledi tüccarın yüzünde beliren neredeyse müstehcen denebilecek keyif ifadesine katlanmaya çalıştı. "Harikulade!" dedi Schenck.

"Öyle, değil mi?" dedi Kirigin. "Size yollamamı isterseniz, birkaç varil var. Ama uşaklarımla yollamam gerek. Yoksa yolda mahvolur."

Zoya kontun neşeli bir şekilde havadan sudan söz etme gayretine minnettar oldu. Böylece düşüncelerini toparlamak için biraz vakit buldu ve Schenck'in eline vurup kadehini düşürmemek için kendisini tutabildi. Ravka onun nazik davranmasını istiyorsa, kesinlikle nazik davranacaktı.

"Novyi Zem'in deniz yollarının tamamının yok edildiğini, nakliyat işlerinin durdurulduğunu ve gemilerini artık koruyamayacak hale geldiklerini duydum," dedi Zoya.

"Evet, korkunç bir durum. Gemilerinin paramparça olup etrafa saçıldığını, geride ufak tefek parçalardan başka bir şey kalmadığını duydum. Hayatta kalan kimse yokmuş." Schenck ciddi bir ifadeyle konuşuyor, hissettiği memnuniyet sesinin tasmaını heyecanla çekiştiren bir köpeğinki gibi çıkmasına neden oluyordu. "Korsanların işi."

"Elbette." Ama bu trajediler korsanların işi değildi. Kerch Ticaret Konseyi'nin Ravka'nın borçlarının vadesini uzatması karşılığında talep ettiği Ravka teknolojisini kullanarak batırmıştı gemileri. Bu sayede Zemeni gemilerine tehlikeye girmeden ya da

kendilerini ele vermeden, dalgaların altından ortaya çıkmadan ya da hedefe dönüşmeden saldırabilmişlerdi.

“Zemeni ekonomisi berbat durumda olmalı,” dedi Zoya. “*Jurda* ve şeker fiyatları tavan yapmış olmalı.”

Schenck bunu duyunca kaşlarını çattı. “Hayır, henüz tavan yapmadı. Zemeniler ekonomik bir zorluk yaşadıklarını sergilemiyorlar ve *jurda* fiyatını her yükseltme girişimleri, başka ülkelerdeki müşterilerinin itirazlarıyla başarısız oldu. Teslim olmaları an meselesi.”

“Korsanlara mı?”

Schenck yeleşinin düğmelerinden biriyle oynadı. “Evet. Aynen. Korsanlara.”

“Fjerda ve Shu Han’la *jurda* ticareti yapmaya devam ediyorsunuz,” dedi Zoya. “Ama *jurda*nın *pareme* dönüştürüldüğünü, Grishalara işkence etmek ve tutsak etmek için kullanıldığını biliyorsunuz.”

“Öyle bir şey bildiğimiz yok. Bunlar sadece söylenti, ilgi çekici öyküler. Kerch her zaman bir tarafsızlık politikası izlemiştir. Başka devletlerin anlaşmazlıklarına karışmayız. Ticaret anlayışımız adilanedir. Anlaşma anlaşmadır.”

Zoya onun sadece *jurda* ticaretinden söz etmediğini biliyordu. Adam ülkesinin tavrından söz ediyordu.

“Ravka’ya yardım etmeyeceksiniz.”

“Ne yazık ki yardım etmemiz imkânsız. Ama aklımızın sizde olduğunu bilmenizi isteriz.”

Zoya ona yan bir bakış fırlattı. Bunun bir bakıma doğru olduğunu biliyordu. Kerch devleti savaşımlardan hoşlanmazdı çünkü savaşlar nakliye yollarını tıkardı; barış ve bolluk içinde olan ülkeler onlar için daha iyi ticari ortaklardı. Ama Kerch silahlardan ve cephaneliklerden, çelik ve barut tozu, kurşun ve alüminyum satarak da kolaylıkla kâr edebilirdi.

“Fjerda, Ravka’yı istila ederse Shu Han’m onları zapt edebileceğinden emin misiniz?” diye sordu Zoya. Shu’nun muazzam bir kara ordusu vardı ama kimse Fjerda’nın askeri gücünün ne kadar büyük olduğunu bilmiyordu. İstila edecekleri bir sonraki yer Kerch olabilirdi.

Schenck gülümsemekle yerindi. “Belki de komşularıyla yaptıkları uzun bir savaştan sonra kurtların birkaç dişi eksilmiş olur.”

“O halde Fjerda’yı zayıflatacağımızı umuyorsunuz. Ama bu uğurda bize yardım etmeyeceksiniz. Kerch donanmasının gemileri kuzey kıyısının ilerisinde demir atmış durumda. Bir deniz uçağımız var. Bir mesaj yollayabileceğimiz kadar zamanımız var.”

“Gemilerimizi yardıma yollayabilirdik. Kerch beni buraya Ravka’ya yardım teklif etmek için yollamış olsaydı, bunu yapıyor olurduk.”

“Ama bunun için yollamadılar.”

“Doğru.”

“Sizi buraya bizi oyalamanız ve beni ait olduğum yerden uzak tutmanız için yolladılar.”

“Şarap ikramı ve hoş sohbetiniz çok hoşuma gitti ama bu toplantı için bir neden görcmüyorum. Elinizde pazarlık edebileceğiniz bir şey yok Bayan...”

“General.”

“General Nazyalensky,” dedi Schenck, büyümüş de küçülmüş bir yeğenini şımartıyormuş gibi. “Elimizde istediğimiz her şey var.”

“Öyle mi?”

Schenck kaşlarını çatı. “Ne demek istiyorsunuz?”

Bu Zoya’nın son kozu, bahsi kurtarabilmek için son fırsattı.

“Kralımızın imkânsız başarmak, yeni cepheleleri fethedilecek olağanüstü makineler inşa etmek gibi bir becerisi var. Grisha ve otkazat’sya arasında en müthiş bilim insanlarından bazılarını bir araya getirdi. Karşı tarafta olmak istediğinizden emin misiniz?”

“Biz taraf seçmeyiz Bayan Nazyalensky. Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum. Ayrıca gelecekle ilgili pazarlık da yapmayız. Ravka’nın elinde henüz görmediğimiz icatlara dair bir becerisi olabilir ama Fjerda’nın da dünyanın çok iyi bildiği gibi gaddarlığa karşı bir becerisi var.”

Zoya uzunca bir süre ona baktı. “Kızınızın Nikolai Lantsov’la evlenmesini kabul ettiniz. Onun iyi bir adam olduğunu biliyorsunuz.” Bunlar basit sözlerdi ama Zoya ne kadar az dile getirildiklerinin farkındaydı.

“Canım,” dedi Schenck şarabını bitirip masadan kalkarak. “Shuların standartları daha düşük olabilir ama kızımın bir piçle değil, bir kralla evlenmesini istiyordum.”

“Ne demek oluyor bu?” dedi Zoya öfkelenmeye başladığını hissederek. Bu geri zekâlı Nikolai’in soyunu açıkça sorgulayacak kadar cesur muydu? Öyleyse, düşündüğünden de kötü durumdaydılar.

Ama Schenck sadece sinsi bir ifadeyle gülümsemekle yetindi. “Sadece fısıldanarak konuşulanlar. Söylentiler.”

“Fısıldanarak konuşulanların aleni bir şekilde dile getirilmesine dikkat edin. Bu dili kaybetmenin iyi bir yoludur.”

Schenck’in gözleri irileşti. “Kerch hükümetinin bir delegesini tehdit mi ediyorsunuz?”

“Ben sadece dedikodu yayanları ve ödleklere tehdit ederim.”

Schenck’in gözleri fal taşı gibi açıldı. Zoya gözleri yerinden fırlayacak mı diye merak etti.

“Bir toplantıya yetişmem gerek,” dedi Schenck kalkıp kapıya doğru giderek. “Sizin de savaş alanının kaybeden tarafına yetişmeniz gerekiyordur sanırım.”

Zoya tırnaklarını avcuna batırdı. Zihninde Nikolai’in ona dikkatli olmasını söylediğini duyabiliyordu. Azizler aşkına, her gün bir cinayet işlemekten bu aşağılık, kendini beğenmiş gerzeklerle nasıl toplantı yapabiliyordu?

Ama kendisini kontrol etmeyi başardı. Ancak Schenck gittikten sonra, nefesini dışarı verdi ve kaliteli Caryevan şarabı şişesini onu tatmin eden bir şekilde duvara fırlatıp parçaladı.

“Schenck buraya asla yardım teklif etme niyetiyle gelmedi, değil mi?” dedi Kirigin.

“Elbette o niyetle gelmedi. Schenck’in tek amacı bizi daha da aşağılamaktı.”

Kralı Fjerdalılarla yüzleşecekti ve ne Hiram Schenck’ten ne de halkından yardım gelecekti. Nikolai bu girişimin fayda etmeyeceğini biliyordu ama onu yine de bu toplantıya yollamıştı. Bu son isteğini yerine getir Zoya, demişti. Zoya da yerine getirmişti.

“Kral Nikolai’ya bir mesaj yollayalım mı?” diye sordu Kirigin.

“Mesajı kendimiz götüreceğiz,” dedi Zoya. Fjerda tanklarıyla ve silahlarıyla askerlerinin yanında yüzleşmesi için hâlâ vakit olabilirdi. Hızlı adımlarla bir uşağın beklediği koridora çıktı. “Pilotumuza söyle, haberciyi hazırlasın.”

“Valizlerimiz?” dedi Kirigin peşinden koşarak.

“Valizleri boş verin,” dedi Zoya.

Bir köşeyi dönüp merdivenlerden indiler, avludan geçtiler ve deniz uçaklarıyla indikleri rıhtıma gittiler. Zoya diploması, kapalı odalar ve nazik konuşmalar için yaratılmamıştı. Savaş için yaratılmıştı. Schenck, Dük Radimov ve Ravka’ya destek veren bütün hainlerle, Nikolai bu savaşı kazanmanın bir yolunu bulduktan sonra ilgilenecekti. *Biz ejderhayız ve zamanımızı bekleriz.*

“Ben... Daha önce hiç uçmadım,” dedi Kirigin, deniz uçağının bağlı olduğu iskeleye yaklaşırlarken. Zoya’nın onu orada bırakması daha iyi olurdu. Kirigin savaşa yakın hiçbir yere ait değildi. Ama onun Batı Ravka soylularının etkisi altında kalmasını istemiyordu.

“Bir şey olmayacak. Mideniz tutarsa, kucağınıza, benim kucağıma değil, ya da kenara eğilip yere kusun.”

“Bir umut var mı? Ravka için bir umut var mı?”

Zoya yanıt vermedi. Ona her zaman bir umut olduğu söylenmişti ama masallara inanamayacak kadar büyümüş ve akıllanmıştı.

Zoya görmeden önce bir kıpırtı hissetti.

Hızla arkasına baktığında, bir bıçağın parıltısını yakaladı. Göl-
gelerin arasından fırlayan adam üstüne atıldı. Zoya ellerini hava-
ya kaldırdı ve sert bir rüzgârla onu geriye, duvara doğru fırlattı.
Duvara çarpan adamın kemikleri kırıldı ve daha yere yığılmadan
öldü.

Çok kolay oldu. Bir tuzak...

Kirigin öne atılıp ikinci suikastçıyı yere yıktı. Tabancasıyla bir
el ateş etti.

“Hayır!” diye bağırarak Zoya bir başka sert rüzgârla merminin
yönünü değiştirdi. Mermi kimseye zarar vermeden yakınlardaki
bir geminin gövdesine saplandı.

Adamın üstüne atlayıp dizlerini göğsüne dayadı ve yumru-
ğunu sıkıp nefesini kesti. Adam kıpkırmızı bir suratla, yerinden
fırlayacakmış gibi gözüken sulanan gözleriyle boğazına sarılmış
olan elini çözmeye çalıştı.

Zoya parmaklarını gevşetip adamın nefes almasını sağladı ve
suikastçı bir oltadan serbest bırakılmış bir balık gibi hızlı hızlı
nefes aldı.

“Konuş,” dedi Zoya. “Seni kim yolladı?”

“Yeni bir çağ... başlıyor,” dedi adam güçlkle. “Sahte Aziz-
ler... temizlenecek.”

Adam Ravkalya benziyordu ve onlar gibi konuşuyordu. Zoya
yine boğazını sıktı ve parmaklarını azıcık gevşetti.

“Sahte Azizler mi?” dedi Kirigin kanayan kolunu tutarak.

“Seni kim yolladı?” diye sordu Zoya tekrar.

“Gücün... doğal değil ve... cezalandırılacaksın Sankta Zoya.”
Adam son iki sözcüğü onu lanetliyormuş gibi söylemişti.

Zoya geri çekilip ona sert bir yumruk indirdi. Adamın başı öne sarktı.

“Bayıltana dek boğazını sıkamaz mıydınız?” dedi Kirigin.

“İçimden birisine yumruk atmak geçti.”

“Ah, anladım. Ona yumruk attığınıza sevindim. ‘Sankta Zoya’ derken neyi kast etti?”

“Bildiğim kadarıyla hiçbir mucize gerçekleştirmedim, gerçekleştirdiğimi de iddia etmedim.” Zoya gözlerini kıstı. Bu işin arkasında kimin olduğunu çok iyi biliyordu. “Lanet olsun sana Nina Zenik.”

“Nina Zenik, şükürler olsun sana,” diye mırıldandı Nikolai, çamur ve kamuflaj giysileriyle gizlenmiş olan sessiz Ravka birliklerinin önüne yürürken. Şafak sökmeden önceki alacakaranlıkta, Adrik’le birlikte –en yetenekli Rüzgârın Hâkimlerinden biriydi– deniz uçağıyla havalanmış ve motor sesini hafifletmeye çalışmıştı. Fjerda onların bir sürpriz yapacağını düşünüyordu ve bunun böyle kalmasını istiyordu.

Ama düşmanlarının buna ihtiyacı olup olmadığından emin değildi. Havadan sıra sıra tankın şafağın gri ışığında Ravka’ya doğru ilerlediğini görmüştü. Dua etmesi gerektiğini düşünüyordu ama asla pek dindar olmamıştı. Elinde bilim ve bir çift sağlam tabanca varken dine dönmesine gerek yoktu. O anda bütün Ravka Azizlerinin, Kaelish ruhlarının ve tüm güçlü ilahi varlıkların ülkesine kalplerinde biraz sevgiyle baktıklarını umuyordu çünkü içinde bulunduğu şartlarda her türlü yardıma ihtiyacı vardı.

“En azından kaybedecek sadece bir kolum var,” dedi Adrik karamsar bir tavırla. Tüm Grisha becerisine rağmen, Nikolai’ın hayatta tanıdığı en depresif insandı. Kumral saçlı ve çilli çocuksu bir yüzü vardı ve bir baş nezlesinin insana dönüşmüş haliydi. Nikolai Leoni’nin onda ne bulduğunu anlamıyordu. Leoni çok tatlı bir kadındı ve müthiş bir Fabrikatör’dü.

“Neşelen biraz Adrik,” diye seslendi Nikolai kokpitten. “Yakında hepimiz ölebiliriz; sonra vücudundan ayrılan ruhun karamsar kehanetlerde bulunmak zorunda kalacak.”

Yerlerini belli etmemek için kampın üç kilometre güneyine geçici bir pist inşa etmişlerdi ve Ravka birliklerine katılmak için yolun kalanını at sırtında aşmışlardı.

“Kaç tank var?” diye sordu Tolya yanlarına gelip Nikolai’ya bir tüfek vererek. Kendi tüfeğini geniş omzuna asmıştı. Keşif kollarından raporlar gelmişti ama Tolya hâlâ umutluydu. Nikolai da kendi gözleri keyfini kaçırana dek bu umuda bağlı kalmıştı.

“Çok fazla,” dedi. “Bunun bir ışık oyunu olduğunu umuyordum.” Fjerda savaş araçlarının sayısı istihbaratlarının bildirdiğinden çok daha yüksekti.

Tamar ve Nadia onları sessizce selamladılar. Nadia erkek kardeşine başını salladı. O ve Adrik, Rüzgârın Hâkimleriydi; ikisi de yeşil gözlü ve ince uzundu. Ama Nadia iyimserdi ve Adrik felaket tellallığı kulübüne üyeydi. Herkesin moralini bozduğu için toplantılara çağrılmayan bir üye.

Nikolai ateşli tüfeğine baktı. Çatışmaları gerekirse doğru silahtı ama belindeki tabancalar onu daha çok rahatlatıyordu.

Fjerda ve Ravka yüzyıllardır anlaşmazlık yaşıyorlardı; zaman zaman aleni savaşımlara giriyorlardı, bazen de anlaşmalar yürürlükte olduğunda ufak tefek çatışmalar yaşanıyordu. Ama bu, Fjerda’nın kazanmaya niyetli olduğu bir savaştı. Ravka’nın daha az askeri olduğunu, dışarıdan destek almadığını biliyorlardı. Nezkii ve Ulenk’ta sürpriz saldırılar düzenleyerek, kuzey sınırını aşmayı düşünüyorlardı. İlde ettikleri hızlı zaferlerden sonra, güneyde Nikolai’in zayıf ordusunun geri çekilmeye ve bir tür kahramanca karşılık vermeye zorlanacağı başkente gireceklerdi.

Nikolai etraflarındaki bölgeyi inceledi. Nezkii’nin kuzeyindeki topraklar sıg ve çamurlu bir havzadan, bataklık ve otlak arası

acınası, herhangi bir şey yetiştirmenin mümkün olmadığı ve keskin bir sülfür kokusuyla kaplı bir alandan ibaretti. Lazımlık diye bilinen bir yerdi; hakkında muhteşem savaş şarkıların yazıldığı bir yer değildi. Zaten ayak bileklerine kadar çamurlara batmış olan askerleri için gizlenecek çok az yer ve çok az verimli toprak vardı. Ama bunun Fjerda tanklarını engelleyeceğini sanmıyordu.

Nikolai'nın komutanları savaş alanını daha iyi görebilmek için tahta platformlar ve kuleler inşa etmişlerdi. Alan, Lazımlık'ın tipik eğri büğrü çalılıklarının ve bodur, kıvrımlı ağalarının arkasında kalıyordu.

Doğuda güneş belli belirsiz seçiliyordu. Nikolai kuzeyden hafifçe öksüren bir yaratığın sesini andıran boğuk bir ses duydu: Fjerda'nın savaş makineleri öfkeli motorlarını çalıştırmışlardı. Ufukta yaklaşan istilanın habercisi olan kapkara sıra sıra dumanlar yükseliyordu.

Tanklar ufkun üstünde gök gürültüsünü andıran sesler çıkarıyorlardı ama donuk bir parıltı saçan gri postları, toprağı çiğneyen devasa tabanları olan, çamurdan sürünerek çıkan canavarlara benziyorlardı. Moral bozucu bir manzaraydı ama Nina, yani Fjerda hükümetinin kalbini kemiren sevgili kanatlı karıncaları olmasaydı, Ravka onların yaklaştığını asla fark edemezdi.

Nina'nın mesajı, onlara düşmanlarının sürpriz istilayı planladıkları sınırdeki iki noktayı vermişti. Ravka birliklerini oraya yollayıp biraz savunma oluşturacak zamanı ancak bulmuştu.

Nikolai düşmanla bayraklarını çekip, birlikleriyle gizlenmeden savaş alanında karşılaşmayı seçebilirdi. Bir güç gösterisi yapabiliirdi. Onurlu ve cesur bir davranış olurdu. Ama askerlerinin Fjerdalılar onları delik deşik etmeden önce asil görünmeyi değil hayatta kalmayı istediklerini düşünüyordu ve kendisini de öyle hissediyordu.

"Sence biliyorlar mıdır?" dedi Tolya, iri ellerinde bir oyuncak gibi gözüken dürbünle etrafa bakarken.

Tamar başını salladı. “Biliyor olsalardı kesinlikle kıpırdamazlardı.”

Güm. İlk patlama havzada yankılandığında, içine saplanmış oldukları çamurlu zemini zangırdattı.

Birliklere sessiz bir işaret verildi: Pozisyon alın.

İkinci bir patlama sessizliği böldü. Sonra bir patlama daha. Bir tane daha.

Ama bunlar ateşlenen tankların sesi değildi. Mayınlar patlıyordu.

İlk Fjerda tankı alevler içinde kaldı. İkincisi devrilip yan yattı ve iri tırtıklı lastikleri boşa döndü. Güm. Bir başka tank da alevler saçarak patladı. Sürücüsü ve içindeki askerler kaçmaya çalıştı.

Fjerda, tanklarının havzada kolaylıkla ilerleyeceğini, saldırıların hızlı olacağını ve kesin sonuç vereceğini, Ravka’nın gerçek bir direniş sergileyemeyeceğini düşünmüştü. Kuzeydeki önemli şehirleri ele geçirecek ve Nikolai’nin birlikleri savaş alanına koşarken, cephelerini güneye itmeye çalışacaklardı.

Nina Zenik’in uyarısı olmasaydı bunu yapabilirlerdi. Şafak vaktinden saatler önce, Fjerda bombaları Ravka askeri hedeflerinin üstüne, Ravka uçaklarının bulunduğu düşündükleri alana, bir cephanelik fabrikasına ve bir tersaneye düşmeye başlamıştı. Nikolai’nin tersane konusunda yapabileceği hiçbir şey yoktu; bir şey yapabileceği kadar vakit yoktu. Ama diğer bölgelerde, deniz uçakları, hava taşıtları ve personel yeni noktalara taşınmıştı.

Fjerdalıları bombalarını atarlarken, Nikolai’nin özel askerleri, Nolniki –birlikte çalışan Grisha ve Birinci Ordu birlikleri– karanlıkta Nezkii ve Ulenk’e girmiş, geceleyin gizlice tank karşıtı mayınları döşemişlerdi. Hiçbir direnişle karşılaşmayacağını sanan düşman için çirkin bir sürprizdi bu. Nikolai günün birinde Fjerdalıları dost diyebileceklerini umuyordu ve sınır bölgelerinin tamamını yok etmek istemiyordu.

Savaş alanı iç karartıcıydı: duman ve çamur, yanmakta olan metal parçalarına dönüşmüş olan Fjerda tankları... Ama mayınlar düşmanı durdurmamış, sadece yavaşlatmıştı. Patlamalardan kurtulan tanklar ilerliyordu.

“Maskeleri takın!” Birinci Ordu bölük komutanlarının ve İkinci Ordu komutanlarının bu emri verdiğini duydu. Tankların sadece havan topu değil, *jurda parem* dolu toplar da fırlatacağından eminlerdi; bu gaz sıradan insanları öldürebilir, Grishaları bir anda bağımlı haline getirebilirdi.

“Saldırıya hazırlanın!”

Nikolai göğe baktı. Ta yükseklerde, Ravka’nın deniz uçakları bulutların arasında devriye geziyor, Fjerdalıların hava saldırısında bulunmasını engellemek ve Fjerda hattını bombalamak için her fırsatı kullanıyorlardı. Ravka’nın deniz uçakları daha hafif ve çevikti. Daha fazlasını üretecek paraları olsaydı...

“Hattı koruyun!” diye bağırdı Adrik. “Bırakın bize yaklaşsınlar.”

“Ravka aşkına!” diye bağırdı Nikolai.

“Çift kartal aşkına!” diye yanıt verdi askerler bir ağızdan.

Ateşli tüfekleri olan Fjerda birlikleri mayın tarlasını aşmayı başarmış olan tankları takip ederek duman ve pusun arasında bir yol açmaya çalıştı. Karşılarına Grishalarla omuz omuza çarpışan Ravka askerleri çıktı.

Nikolai bir kralın ön saflara ait olmadığını biliyordu ama gride kalıp diğerlerinin savaşmasma izin veremeyeceğini de biliyordu. Askerlerinin çoğu eski piyade erleri, kendi çabalarıyla yükselmiş ve adamlarının saygısını kazanmış olan rütbesiz askerlerdi. Aralarında soylular da vardı ama Nikolai onlara hassas pozisyonları verecek kadar güvenmiyordu. Dük Keramsov gibi eski savaşlara katılmış, değerli deneyimleriyle katkıda bulunabilecek yaşlı adamlar vardı ama birçoğu savaşa katılma çağrısını geri çevirmişti. Savaşıkları günler geride kalmıştı. Evlerini inşa etmişlerdi

ve artık yataklarında dinlenmek, eski zaferleriyle ilgili öyküler anlatmak, ağrılarından ve sızılarından şikâyet etmek istiyorlardı.

“Emrimi bekleyin,” dedi.

“Korkunç bir fikir bu,” diye sızlandı Adrik.

“Bir sürü kötü fikrim var,” dedi Nikolai. “Bunları bir yerde kullanmam gerek.”

Tamar ellerini baltalarına götürdü. Mermileri tükenince, onlarla idare etmek zorunda kalacaktı. Cellatlara işaret verdi. Nadia, Rüzgânın Hâkimlerine işaret verdi.

“İleri!” diye bağırdı Nikolai.

Harekete geçip çatışmaya daldılar. Rüzgânın Hâkimleri Fjerda tanklarını püskürtürken, Cellatlar onları korudular. Bir Inferni mangası tankların yanık parçalarını kullanarak bir ateş duvarı oluşturdu; bu da Fjerda birliklerinin aşması gereken bir başka engel oldu.

Ravka birliklerinin tamamı, *jurda parem* solunmasını engellemek için özel olarak Fabrikatörlerin tasarladığı gaz maskelerini takmışlardı. Uyuşturucu her şeyi değiştirmiş, Grishaların asla olmadığı kadar savunmasız hale gelmesine neden olmuştu ama bu maskeleri zayıflık ya da savunmasızlık amblemleri olarak takmayı reddetmişlerdi. Bunların üstüne sivri dişler, kıvrık diller, ardına kadar açılmış ağız resimleri yapmışlardı. Alana savaş *keftaları*yla inmiş korkunç heykeller gibi gözüküyorlardı.

Nikolai kulaklarına dolan ateş seslerinin takırtısı arasında gizlendiği yerde kaldı. Bir el ateş etti, sonra bir kere daha ateş etti ve düşman askerlerinin yere devrildiğini gördü. İçindeki iblis kaosu hissetmiş, şiddete susamış bir halde dikkat kesilmişti. Ama *obis-baya* Nikolai’in ondan kurtulmasını sağlayamamış olsa bile, ona daha iyi bir kontrol becerisi bahşetmişti. Kana susamış bir canavara değil, soğukkanlılıkla uygulayacağı stratejilere ihtiyacı vardı.

Tolya ellerini öne uzatıp yumruk haline getirdi ve kalpleri göğüslerinde patlayan Fjerda askerleri yere yığıldı.

Nikolai umutlanır gibi oldu. Fjerdalıların elinde sadece tanklar ve piyade erleri varsa, Ravka'nın bir şansı olabilirdi. Ama devasa makinenin sallanarak savaş alanına çıktığını gördüğü anda Fjerda'nın dehşet verici gizli silahları olduğunu anladı. Gördüğü şey bir tank değildi. Bir nakliye aracıydı. İri lastikleri etrafa toprak ve çamur fırlatıyor, motorunun feci gürültüsü gri göğe dumanlar saçarken havayı sarsıyordu. İri lastiklerinden birinin altında bir mayın patladı ama makine ilerlemeye devam etti.

Nikolai batıya baktı. Zoya misyonunda başarılı olmuş muydu? Destek gelecek miydi?

Burası dönüm noktası. O gün ya Ravka'nın bir şansı olduğunu ya da Fjerda'nın sınırdan içcri buz gibi bir kuzey rüzgârı gibi eseceğini belirleyecekti. Bu sınavı geçemezlerse, düşmanları Ravka'nın pozisyonunun ne kadar tehlikede olduğunu, ne kadar büyük para sıkıntısı yaşadıklarını ve güç kaybettiklerini anlardı. Kıl payı olsa bile kazanacakları bir zafer, ülkesine o çok ihtiyaç duydukları zamanı kazandıracaktı.

"Gelmiyorlar," dedi Tolya.

"Gelecekler," dedi Nikolai. *Gelmeliler.*

"Onlara ihtiyaç duydukları her şeyi verdik. Neden gelsinler ki?"

"Çünkü bir anlaşmanın bir anlamı olması gerek yoksa burada ne işimiz var?"

Araç bir anda durduğunda tiz, metalik bir ses çıktı ve devasa metal kapıları yaşlı bir canavarın çeneleri gibi açıldı.

Toz bulutları dağıldı ve araçtan bir sıra asker çıktı. Ama üstlerinde üniformalar değil, paçavralar vardı ve bazıları yalın ayaktı. Nikolai ne oldukları hemen anladı: Bunlar *parem* bağımlısı Grishalardı. Bir deri bir kemik kalmışlardı ve başları, ince sapların üstünde sarkmış solmuş çiçekler gibi gözüküyordu. Ama uyuşturucuyu aldıkları anda bunun hiçbir önemi kalmayacaktı. Aracın içinde bir yerdeki borulardan pompalanan turuncu gaz bulutunu gördü. Hepsi bir anda dikkat kesildi.

İşte bu Nikolai'ın korktuğu, engelleyebileceğini umduğu andı.

Parem etkisini gösterince, üç Grisha öne atıldı.

“Yere yatın!” diye bağırdı Nikolai. Grishaların önündeki alan hareketli bir dalgayla yükseldi, mayınlar patladı ve tanklar ters döndü. Ravka askerleri etrafa savrulup çamur ve kaya öbeklerinin altına gömüldü.

“Rüzgârın Hâkimleri!” diye seslendi Nadia birliklerine. Adrik'le birlikte ayağa fırladı ve molozları ve toprağı bir kenara itip askerlerini kurtarmak için güçlerini birleştirdiler.

Derken Nadia tökezledi.

“Amelia!” diye bağırdı. Çağırdığı rüzgâr gelmedi. *Parem* etkisi altında olan Grishalardan birine bakıyordu; kestane rengi saçları olan, bacakları değnekleri andıran zayıf kızın üstünde sadece rengi solmuş ince bir elbise vardı ve kalın postallar giymişti.

“Azizler aşkına,” diye fısıldadı Tamar. “O bir Fabrikatör. Chernast yakınlarında bir görevdeyken ortadan kaybolmuştu.”

Nikolai onu hatırlamıştı. Kız yakalanmadan önce, laboratuvarlarda Nadia'yla yan yana çalışmıştı.

Tamar, Nadia'yı omzundan yakalayıp geriye çekti. “Artık ona yardım edemezsin.”

“Bunu denemem gerek!”

Ama Tamar onu bırakmadı. “Ölüden farksız. Bu tuzağa düşmene izin vermeden, baltamı onun kalbine indireceğim.”

Amelia ve diğer Fabrikatörler *paremin* etkisiyle ellerini havaya kaldırıp bir deprem daha oluşturmaya hazırlandılar.

“Ona nişan alabiliyorum,” dedi Tolya tüfeğini kaldırıp.

“Bekle,” dedi Nikolai. Umutla yine batıya baktı çünkü ellerindeki tek şey umuttu.

“Ateş et artık!” dedi Adrik.

Nadia ona bir hava akımı fırlattı. “Bütün arkadaşlarımızı, kendi türümüzü öldürmemizi sağlayamazlar! Fjerdalıların yapması gerekeni yapıyoruz.”

“Onlar arkadaşlarımız değil,” dedi Adrik aksi bir tavırla. “Onlar hayaletler, öteki dünyadan yollanmış umutsuz varlıklar ve kan dökmek istiyorlar.”

Uçakları vurulmadan araca ateş edebilmek için Fjerda hattına yeteri kadar yaklaşmaya çalışırken, Nikolai ikinci savaşçı dalgasının pozisyon almasını işaret etti.

Tam o sırada o sesi duydu. Gök gürültüsü olamayacak kadar düzenli ve kesintisiz, bir kalp atışı gibi güm güm güm diye yankılanan bir sestti.

Herkes başını batıya ve göğe çevirdi. Bulutların arasından üç muazzam hava aracı çıktı. Nikolai’ın o güne dek havada gördüğü her şeyden daha büyüklerdi. Gövdelerinde Kerch’ün uçan balık sembolleri yoktu. Zemeni donanması bayrağının turuncu yıldızları vardı.

“Geldiler,” dedi Nikolai. “Sanırım bana bir özür borçlusun.”

Tolya homurdandı. “Sen de emin değildin, itiraf et.”

“Umutluydum. Bu emin olmamakla aynı şey değil.”

Nikolai, Zoya gibi onun Kerch’te gerçekleştireceği diplomatik misyonun daha ilk başından umutsuz olduğunu biliyordu. Kerch her zaman sadece bir hedefin peşindeydi: kâr etmek. Tarafsız kalmaya da kararlıydılar. Ama Ravka’nın büyük bir çaresizlik içinde yardım istiyormuş gibi görünmesi gerekmişti. Fjerda ve Kerch casuslarının onların müttefikleri olmadığı izlenimine kapılması gerekiyordu.

Aylar önce Kerch’e talep ettiği şeyi vermişti: Zemeni ticari yollarını kesmek ve Zemeni gemilerini havaya uçurmak için kullanılabilecek olan denizaltı gemileri *izmars*’ının nasıl inşa edilebileceği ve silahlandırabileceğiyle ilgili planlar. Kerch bu planları kullanmıştı. Ama bilmedikleri şey, büyük bir başarıyla yok ettikleri gemilerde insan ve yük olmadığıydı. Bunlar Kerch’e başarılı olduklarını düşündürecek hayalet gemiler, denize yollanmış tu-

zaklardı. Bu arada, Zemeni ticari yollarını Ravka'nın hava aracı teknolojisiyle gökyüzüne çekmişti.

Kerch okyanusa sahip olabilirdi. Zemeni gökyüzünü alacaktı. Ravka verdiği sözü tutmuştu ve Kerch'e istediğini vermişti ama ihtiyaç duydukları şeyi vermemişti. Nikolai'ın iblisinden öğrendiği bir dersti bu.

“Kerch bunu duyunca öfkeden çıldırarak,” dedi Tamar.

“Kralların görevi insanları mutlu etmek değildir,” dedi Nikolai. “Belki bir fırıncı ya da kuklacı olarak dünyaya gelseydim, görevim farklı olurdu.”

Göğü izlerlerken, hava araçlarının altındaki kapılar açıldı ve gri yeşil bir bulut oluşturan ince bir toz püskürtüldü.

“Rüzgârın Hâkimleri!” diye bağırdı Nadia. Yüzü heyecandan parıldıyordu ve yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. Tepedeki Ravka uçakları ve savaş alanındaki Grisha askerleri toz panzehri bağımlı Grisha birliklerine doğru yönlendirdiler.

Panzehir üstlerine ince bir kar örtüsü gibi yağdı ve Nikolai kafaları karışmış gibi avuçlarını göğе kaldırdıklarını gördü. Sonra yüzlerini göğе çevirip içlerine derin nefesler çektiler. Hayatlarında ilk kez kar görmüş çocuklar gibiydiler. Ağızlarını açıp dillerini çıkardılar. Nikolai bir kâbustan uyanıyorlarmış gibi birbirlerine baktıklarını gördü.

“Bize gelin!” diye emretti Tamar. Tolya'yla birlikte öne doğru ilerlerken, bir yandan da silahlı Grisha esirlerden korunmaya çalıştılar.

Hasta Grishalar kol kola sendeleyerek Ravka hattına, yuvalarına ve özgürlüğe doğru adım atmaya başladılar.

Fjerda yetkilileri askerlerine onları terk etmekte olan Grishalara ateş etmelerini emrettiler ama Nikolai'ın uçakları hazırды. Fjerda hattını ateş yağmuruna tutup onları geri çekilmeye zorladılar.

Ravkalı Grishalar ve askerler güçten düşmüş dostlarını yön-

lendirmek için harekete geçtiler. Artık gerçekten de gümüşümsü bir toza bulanmış garip hayaletleri andırıyorlardı.

“Majesteleri?” dedi Amelia şaşkınlıkla, Nikolai kolunu onun omzuna atarken. Kirpikleri panzehirle kaplanmıştı ve göz bebekleri irileşmişti.

Nikolai, Zemenilerin gelişiyle oluşan karmaşada Fjerda hattının dağılmaya başladığını gördü. Gökyüzü Ravka ve Zemeni uçaklarıyla kaplıydı. Fjerda, Grisha suikastçılarını kaybetmişti ve tanklarının yarısı yanıp kullanılamayacak hale gelmişti.

Nikolai ve diğerleri savaş alanına dalıp Grisha esirleri topladılar. Nikolai, Amelia’yı bir Şifacı’ya teslim etti ve bir ata atlayıp Tolya’ya seslendi: “Haydi!”

Olanları tepeden görmek istiyordu. Piste varınca uçağına bindiler. Motorlar çalıştı ve göğe yükseldiler.

Yukarıdan gördükleri manzara hep cesaret hem de dehşet vericiydi. Fjerda hattı dağılmıştı ve düşman askerleri geri çekiliyordu ama savaş çok kısa sürmüştü olsa da –aslında buna bir savaş değil, olsa olsa bir çatışma denebilirdi– hasar akıl almazdı. Aşağıdaki çamur kaplı havza Fabrikatörler tarafından resmen oyulmuştu; her yere derin çukurlar ve oluklar açılmıştı. Ölüler çamurların arasına saçılmıştı: Fjerda askerleri, Ravka askerleri, parlak *keftalı* Grishalar, savaş alanına varmayı başaramamış olan hasta esirler.

Bu manzara olacakların sadece başlangıcıydı.

“Farklı bir savaş olacak bu, değil mi?” diye sordu Tolya alçak sesle.

“Durduramazsak öyle olacak,” dedi Nikolai, Fjerda askerlerinin geri çekilişini izlerlerken.

Bu ufak zafer, babasının kim olduğuyla ilgili sorunu çözmeyecek, kasalarını doldurmayacak ya da askerlerinin sayısını çoğaltmayacaktı ama en azından Fjerdalıların toparlanmak için zamana ihtiyacı olacaktı. Ravka kuzey sınırının tamamına mayın döşeye-

mezdi. Ama Fjerdalılar bunu bilmeyecekleri için değerli zamanlarını potansiyel saldırı noktaları arayacak harcayacaklardı. Artık Ravka'nın Grishalarına karşı *paremi* bir silah olarak kullanamayacaklardı. Daha da önemlisi Zemeni, Ravka'ya yalnız olmadığını göstermişti. Fjerdalılar bu işi hızlı ve hileli bir şekilde bitirmek istemişlerdi. O gün olanlar, onlara bu savaşın neye benzeyeceğini göstermişti. *Kendi askerlerinizin kanı da dökülünce, ülkenizin savaş hakkında ne düşündüğünü anlarsınız.*

Nikolai uçağını sessizce en büyük hava taşıtının altındaki iniş alanına indirdi ve ufak uçağın frenlerini zorlayarak aniden durdu.

Kalem Kerko onu ve Tolya'yı karşılamak için bekliyordu. Üstünde mavi renkli bir üniforma vardı ve kıvrıcık saçları kısacık kesilmişti.

“Majesteleri,” dedi hemen eğilip selam vererek.

Nikolai, Kerko'nun sırtına vurdu. “Resmiyete gerek yok.” Bir silah ustası olmayı öğrenirken, Kerko'nun ailesiyle birlikte eğitim almıştı ve Zemenilerin Ravka hava taşıtlarını geliştirdiği görmek onu şaşırtmamıştı. “Az önce hepimizi kurtardınız.”

“Siz bize göğü verdiniz,” dedi Kerko. “En azından size bu perişan ülkeyi kurtarmanız için yardım edebiliriz. Fjerdalıların peşine düşecek misiniz? Geri çekiliyorlar.”

“Bunu yapacak gücümüz yok. Henüz yapamayız. Ama bize çok değerli bir zaman kazandırdınız.”

“Sizinle Poliznaya'ya geleceğiz.”

“Panzehir stoku ne durumda?” diye sordu Nikolai.

Kerko tahıl çuvallarını andıran bir duvarı işaret etti. “Daha fazlasına sahip olduğumuzu umduğunuzu söyleyebilirsiniz. Buna bozulmam. Askerinizin yüzünden ne düşündükleri belli zaten.”

“Tolya hep öyledir. Şiir okuduğu zamanlar dışında ve kimse şiirlerini duymak istemez.” Nikolai çuvalları sayıp iç çekti. “Ama haklısın, daha fazlasının olacağını umuyorduk.”

“Formül olduğu takdirde, *parem* üretmek oldukça kolay. Ama panzehir...” Kerko omuzlarını silktilti. “Fazla miktarda ham *jurda* gerekiyor. Belki de Fabrikatörleriniz bu bitkiyi yetiştirmenin yeni bir yolunu bulabilir.”

Formülü *paremi* icat etmiş olan adamın oğlu Kuwei Yul-bo’yla birlikte Ravka’nın en yetenekli Materialnik’i olan David Kostyk bulmuştu. Ama fikir babası, *jurda* kaynağı olan Novyi Zem’deki bir çiftlikte büyümüş olan bir gençti. Kuwei’ye hasat sırasında, bebeklerinin polenlerden etkilenmesini engellemek için annelerin *jurda* bitkisinin saplarından çıkardıkları özü bir merhem gibi onların dudaklarına ve göz kapaklarına sürdüğünü söylemişti.

“Panzehri üretmek için inanılmaz miktarda *jurda* gerekiyor,” dedi Kerko. “Daha da kötüsü, *jurda* hasadı tarlaları mahvediyor. Biraz daha ısrar edersek, çiftçilerimiz isyan edecekler. Bir şey daha var. Tedarikçilerimizden biri tarlalarında meydana gelen tuhaf bir olaydan, bir anda ortaya çıkan bir kuraklıktan söz etti. Kuraklık otlaklarından ikisini çorak topraklara dönüştürmüş ve orada otlayan hayvanlar bir anda...”

“Buharlaşıp yok olmuşlar,” dedi Nikolai onun lafını tamamlarak. Demek vampir dişlerini Novyi Zem’e de geçirmişti.

“Bu kuraklıktan haberdar mısınız? İki ayda ülkemde meydana gelen ikinci benzer olay. Ravka’da da bu tür olaylar oluyor mu?”

“Evet,” dedi Nikolai. “Sikursk ve Os Kervo’nun güneyinde olaylar oldu. Toprak örnekleri alıp deneyler yapıyoruz. Sonuçları size bildiririz.”

Ama Nikolai neyle karşılaşacaklarını biliyordu: ölüm. O toprakta bir daha asla bir şey yetişmeyecekti. Bu kuraklık yayılmaya devam cderse, bir sonraki hedefinin neresi olabileceğini ya da onu durdurmanın mümkün olup olmadığını kim bilebilirdi? Bunu düşünmek bile kuraklığı yaratan gücün bu kuraklığın kaynağında olduğunu hissetmiş gibi içindeki iblisi öfkeliendirmeye yetiyordu.

“Karanlıklar Diyarı’yla mı bağlantılı?” diye sordu Kerko.

Tolya bu soruya şaşırdı. “Oraya gittin mi?”

“Birleşmeden sonra gittim. Kendi gözlerimle görmek istedim. Lanetli bir yer.”

İşte, yine o sözcüğü duyuyordu: *lanetli*.

“Arada bir bağlantı var,” dedi Nikolai. “Ama henüz bunun ne olduğunu bilmiyoruz.” Bu kadarı doğrudu. Ama Kerko’ya Karanlıklar Efendisi’nin döndüğünü söylemeye hazırlıklı değildi. “Size Poliznaya’ya kadar eşlik edeceğim. Panzehri karargâhta depolayabiliriz.”

“Kerch misillemeye bulunacaktır,” diye uyarıda bulundu Kerko, uçağa dönerlerken. “Hepimize karşı. Bir yolunu bulacaklar.”

“Biliyoruz,” dedi Tolya karamsar bir ifadeyle. “Yardımaımıza gelerek ne kadar büyük bir riski göze aldığınızı da biliyoruz.”

Kerko sırttı. “Savaş bayrağı bile çekmeden gemilerimize ve denizcilerimize saldırmaya hazırlardı. Kerch asla Zemeni’nin dostu olmamıştır ve müttefiklerimiz olduğunu bilmeleri daha iyi.”

Tokalaştılar. Nikolai ve Tolya uçağa bindi.

“Nikolai,” dedi Kerko, “Bu savaşı bitir ve bunu hızla yap. Magnus Opjer’in bir yalancı olduğunu göster ve Lantsov tahtına talip olan kişiyi defet. Bir piç olmadığını ve o tahta çıkmaya layık olduğunu kanıtlaman gerek.”

Uçağın motoru çalıştıktan sonra muhteşem mavi göğe yükselirken, *Eh, ikide bir fena değil*, diye düşündü Nikolai.

Merhaba Nina.

Nina eğitimli bir gizli operasyon görevlisiydi. Kettersdam'daki genelevlere girmiş ve Fıçı'daki en tehlikeli serserilerin ve hırsızların arasına sızmıştı. Her türlü katille karşılaşmıştı ve zaman zaman ölümlerle sohbet etmişti. Ama Başrahibe bu sözleri söylediğinde kalbi göğsünden fırlayacakmış ve kürkle çevrili terliklerine kadar kayacakmış gibi hissetti.

Gülümsemekle yetindi.

"Mila," dedi Başrahibe'nin hatasını nazikçe düzelterek. İsmini yanlış duymuş, masum bir hata yapmış olmalıydı.

Başrahibe elini kaldırdı ve ani bir esinti lambanın ışığını titreyerek gözlerindeki parıltıyı ele verdi.

"Grisha'sınız," diye fısıldadı Nina şok içinde. Bir Rüzgârın Hâkimi'ydi.

"Tilkiler kışın gizlenirler," dedi Başrahibe Ravka dilinde.

"Ama soğuktan korkmazlar," diye yanıt verdi Nina.

Kendini koltuğa bıraktı. Dizleri boşa gitmişti ve gözleri dolduğu için utanmıştı. Çok uzun zamandır kendi dilini konuşmamıştı.

"Yüce kralımız teşekkürlerini ve saygılarını yolladı. Yollamış olduğun bilgilere minnettar oldu. Çok sayıda Ravkalının hayatının kurtardın. Birçok Fjerdalının da."

Nina hissettiği minnet duygusuyla ağlamak istiyordu. Mesajcılarla ve Hringsa üyeleriyle iletişim kurmuştu ama halkından birisiyle konuşmak mı? Bunca zamandır taşıdığı ağır yükü fark etmemişti.

“Gerçekten de manastırdan mı geldiniz?”

“Evet,” dedi kadın. “Önceki Başrahibe oradan kaybolunca, Tamar Kir-Bataar casuslarından birini oraya yerleştirmek için bu fırsatı kaçırmadı. Ondan önce Elbjén'deki bir manastırda gizli görevdeydim.”

“Ne kadar zamandır böyle yaşıyorsunuz? Bir Fjerdalı olarak yani.”

“On üç senedir. Savaşlar, krallar ve darbeler arasında.”

On üç sene. Nina bunu hayal bile edemiyordu. “Hiç... Memleketinizi özlemiyor musunuz?” Bunu sorarken kendisini bir çocuk gibi hissetti.

“Her gün özlüyorum. Ama senin gibi benim de bir amacım var. Propaganda girişimin cesurdu. Sonuçlarını kendi gözlerimle gördüm. Sorumlu olduğum kızlar ay ışığında birbirlerine Azizlerle ilgili öyküler anlatıyorlar.”

“Ve bu yüzden ceza mı alıyorlar?”

“Elbette,” dedi kadın gülerek. “Azizlerle ilgili konuşulmasını ne kadar yasaklarsak, kızlar bir o kadar coşkulu ve kararlı davranıyorlar.”

“O halde başım belada değil mi?” Hanne'yle Buz Sarayı'na geldiğinden ve mucizeler sergilenmesini ayarlamaya başladığından beri hiçbir emre uymamıştı. Gáfvalle'deki numarasından sonra derhal Ravka'ya çağırılmış ve askeri mahkemeye çıkarılmış olabilirdi.

“General Nazyalensky bunu soracağını söylemişti; başının kesinlikle dertte olduğunu da söyledi.”

Nina gülmemek için kendisini zor tuttu. “General nasıl?”

“Dehşet verecek kadar işinin ehli.”

“Ya Adrik? Leoni?”

“Artık Aziz oldukları için casusluk işine uygun değiller ama Adrik, Rüzgârın Hâkimlerinden oluşan bir ekibi yönetiyor ve Leoni, David Kostyk’in Fabrikatörleriyle çalışıyor. *Jurda parem* panzehriyle ilgili esas önemli işi o yaptı.”

“O halde ikisi de Küçük Saray’da.”

Başrahibe hafifçe gülümsedi. “Sık sık görüştüklerini duyuyorum. Ama buraya dedikodu anlatmak ya da içini rahatlatmak için gelmedim. Kral sana bir görev verdi.”

Nina büyük bir heyecana kapıldı. Buz Sarayı’na gelebilmek, Grishalara ve Ravka’ya yardımcı olabileceği bir pozisyon elde etmek için Adrik’in doğrudan verdiği emirlerine karşı gelmişti. Sahte mucizeleriyle elinden geleni yapmıştı; gizlice konuşmaları dinlemişti ve bilgi edinmek için sahip olduğu her numaraya başvurmuş, birliklerin hareketiyle ve silahların geliştirilmesiyle ilgili olarak öğrenebildiği her bilgiyi ayrıntılarıyla şifreli mektuplarla yollamıştı. Ama Brum’un Fjerda’nın istila etmeyi planladığı yerleri ifşa etmesi tamamıyla şanstı, casusluk işi sayesinde öğrendiği bir şey değildi.

“Beni iyi dinle,” dedi Başrahibe. “Fazla vaktimiz yok.”

“Ne yapmanı istiyor?” diye fısıldadı Hanne, Nina’yla paylaştığı odalara döndüğünde. Nina ona yeni misyonunu anlattığında, bakır rengi gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ben az önce kime günah çıkardım?”

“Bir Grisha casusa. Ona ne söyledin?”

“Djel’in kutsal günlerinde çok fazla şekerleme yediğime ve küfrettiğime dair bir şeyler uydurdum.”

Nina güldü. “Harika.”

“Harika değil,” dedi Hanne yüzünü buruşturarak. “Ona kendimle ilgili... özel bir şey de anlattım.”

“Ne gibi?”

“Önemli değil,” dedi Hanne kızarak. “Senden ne yapmanı istiyor?”

Başrahibe’nin emirleri gayet basitti ama Nina bunu nasıl yerine getirebileceğini bilemiyordu.

“Tatiana Lantsov’dan gelen mektupların nerede gizlendiğini öğrenmemi istiyor.”

“Bu kısım çok zor değilmiş.”

“Ayrıca Lantsov tahtında hak iddia eden kişiyle yakınlaşmamı istiyor,” dedi Nina. “Gerçekte kim olduğunu ve onu alt etmenin bir yolu olup olmadığını öğrenmemi istiyor.”

Hanne dudağını ısırıldı. Birer fincan sıcak çay ve bir kutu kurabiye alıp yatağa oturmuşlardı. “Biz sadece... Yani onu ortadan kaldırırsan olmuyor mu?”

Nina güldü. “Ağır ol. Ben acımasız bir suikastçiyim, sen de mantığın sesisin, unuttun mu?”

“Gayet mantıklı olduğumu düşünüyorum. Ravka Kralı gerçekten de bir piç mi?”

“Bilmiyorum,” dedi Nina alçak sesle. “Ama Fjerdalılar öyle olduğunu kanıtlarlarsa, onun Ravka tahtını koruyabileceğinden emin değilim.” Zor zamanlarda insanlar geleneklere ve batıl inançlara sarılma eğilimi sergilerdi. Grishalar soyluları daha az önemserdi ama Nina bile Lantsovların Ravka’yı yönetmeleri için ilahi bir seçimle başa geldiklerini öğrenerek büyümüştü.

“Ya Vadik Demidov?” diye sordu Hanne. “Tahtta hak iddia eden kişi?”

“Onun ölümü Nikolai’a meşruluk sağlamaz. Ama bir yalancı olduğu kanıtlanırsa, tüm çabalar ve Fjerda hükümetinin iddia ettiği her şey şüpheyle karşılaşır. Ama bunu nasıl yapacağız?”

Brum'un Fjerda kraliyet ailesiyle ve muhtemelen Demidov'la yakın bir ilişkisi vardı ama Nina ve Hanne onları sadece uzaktan görmüşlerdi. Brumlar zaman zaman yüksek rütbeli askerlerle ve askeri yetkililerle akşam yemeği davetlerine katılıyorlardı ve Ylva bazen sarayın soylu kadınlarıyla kâğıt oynamaya gidiyordu. Ama bunlar Lantsov tahtında hak iddia eden kişiyle ilgili bilgi sahibi olan insanlara yaklaşmak için kesinlikle yeterli değildi.

Hanne ayağa kalkıp ağır ağır volta atmaya koyuldu. Nina yalnız kaldıklarındaki Hanne'yi çok seviyordu. Annesiyle babasının yanında sanki her hareketinden, her sözünden şüphe duyuyormuş gibi gergin ve tereddütlüydü. Ama kapı kapandığında ve ikisi yalnız kaldıklarında Hanne, Nina'nın ormanda karşılaştığı, hafif ve uzun adımlarla yürüten, omuzları gergin durmayan kız oluyordu. O sırada bile Hanne beyaz dişleriyle alt dudağını ısırıyordu. Nina kendisini güzel bir sanat esrine bakıyormuş gibi onu izlerken buldu.

Hanne birden bir karar vermiş gibi durdu. Hızla kapıya gidip açtı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Nina.

"Aklıma bir fikir geldi."

"Bunu görebiliyorum ama..."

"Anne?" diye seslendi Hanne koridora.

Ylva birkaç saniye sonra yanlarına geldi. Örgülerini açmıştı ve saçları kızıl kahverengi kalın dalgalar halinde omuzlarına yayılmıştı ama henüz yatmamış olduğu belliydi. Muhtemelen kocasıyla Başrahibe'nin ziyaretini konuşuyorlardı.

"Ne oldu Hanne? Neden hâlâ ayaktasınız?"

Hanne ona içeri girmesini işaret etti ve Ylva yatağın kenarına oturdu.

"Başrahibe gittikten sonra bir şey düşündüm."

Nina şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. *Ne düşündün bakalım.*

"Jerjanik'e katılmak istiyorum."

“Ne?” dedi Ylva ve Nina bir ağızdan.

Jerjanik, Heartwood demekti ve kısa süre önce başlamış olan Vinetkälla kış festivaliyle aynı zamana denk geliyordu. Festival ismini Djel’in kutsal dişbudak ağacından almıştı. Ama aslında genç kızların evlilik amacıyla saraya tanıtıldığı bir gelenektir. Hanne’nin buna katılma fikri muhteşemdi. Böylece her ikisi de sarayda altı hafta sürcek olan bir sürü sosyal etkinliğe katılabilir ve Nina’nın Vadik Demidov’a yaklaşmasını sağlayacak insanlarla tanışmasını mümkün kılabilirdi. Ama diye düşündü Nina... Aslında, ne düşündüğünü bilmiyordu. Bildiği tek şey, bir oda dolusu Fjerdalı adamın Hanne’ye kur yaptığı düşüncesinin bir yerlere tekme atmak istemesine neden olduğuydu.

“Hanne,” dedi Ylva tereddütle. “Hafife alınacak bir şey değil bu. Heartwood’un sonunda senden evlenmen beklenecek. Daha önceden hiç böyle bir şey istememiştin. Neden fikrini değiştirdin?”

“Artık geleceği düşünmeye başlamam gerek. Başrahibe’nin ziyaretçi bana çılgınlık yaptığım zamanları hatırlattı. Sana ve babama bunları aştığımı göstermek istiyorum.”

“Bize kendini kanıtlamana gerek yok Hanne.”

“Saraya girmemi istediğinizi sanıyordum. Bir koca bulmak için yani.”

Ylva hemen yanıt vermedi. “Lütfen bunu bizi mutlu etmek için yapma. Mutsuz olmana dayanamam.”

Hanne annesinin yanına oturdu. “Başka ne gibi seçeneklerim var anne? Manastıra dönmeyeceğim.”

“Biraz para biriktirdim. Kuzeye, Hedjut’a gidebilirsin. Orada hâlâ akrabalarımız var. Buz Sarayı’na tıklıp kalmanın seni mutlu etmediğini biliyorum.”

“Babam seni asla affetmez. Benim yüzümden cezalandırılmana izin veremem.” Hanne derin bir nefes aldı. “Bunu istiyorum. Hepimizin bir parçası olabileceğimiz bir hayat istiyorum.”

“Ben de bunu istiyorum,” dedi Ylva. Kızına sarılırken sesi güçlükle duyulmuştu.

“Güzel,” dedi Hanne. “O halde karar verdik.”

Nina hâlâ ne düşüneceğini bilemiyordu.

“Hanne,” dedi Ylva gittikten sonra, “Heartwood ayininin geri dönüşü yoktur. Birisi makul bir teklifle çıkagelirse, seni bir koca seçmeye zorlayacaklar.”

“Makul teklifler alacağımı kim söylüyor?” dedi Hanne örtünün altında kıpırdanarak.

Teklifin Hanne’ye eşit sosyal statüde, ona iyi bakabilecek ve babasının onayladığı bir erkekten gelmesi gerekiyordu.

“Ya gelirse?” dedi Nina. Hanne o hayatı istemiyordu. Daha doğrusu, Nina onun istemediğini düşünüyordu. Belki de Nina bunu onun için istemiyordu.

“Tam olarak bilemiyorum,” dedi Hanne. “Ama kralına yardım edeceksek ve bir savaşı önleyeceksek, bu işi böyle yapmamız gerekiyor.”

Ertesi sabah, kıyafet provaları ve dersler arasında hummalı hazırlıklar başladı. Nina hâlâ bunun doğru seçim olduğundan emin değildi ama açıkçası Heartwood’a hazırlanma karmaşası şok edici, dehşet verici bir şekilde eğlenceliydi. Nina, Hanne için hazırlanan yeni tuvaletlerin, yeni ayakkabıların, dans derslerinin ve Bakire Geçidi’nde karşılaşacakları kişilerle ilgili sohbetlerin, umutlu genç hanımların kraliyet ailesine tanıtılacakları *Jerjanik*’teki ilk davetin heyecanına kapılmanın ne kadar kolay olduğunu görüp endişelenmişti.

Nina’nın bir yanı eğlenmeyi özlemişti. Son iki senedir çok fazla üzüntü yaşamıştı: bağımlılığından kurtulma çabaları, Matthias’ı kaybetmesi, Ravka’da tek başına aylarca hissettiği derin

üzüntüyle başa çıkmaya çalışması ve sonra düşmanlarının arasında yaşamaya başladığında hissettiği daimi korku... Bazen Ketterdam'daki arkadaşlarından ayrılmakla hata yapıp yapmadığını merak ediyordu. İnej'in sakın tavırlarını, karşılıklı olarak birbirlerini suçlayacaklarından endişelenmeden ona her şeyi anlatabilme rahatlığını özlemişti. Jesper'ın komik, Wylan'ın tatlı hallerini özlemişti. Kaz'ın gaddarlığını bile özlemişti. Azizler biliyordu ya, bütün bu karışık işleri Fıçı'nın piçine devretmek onu çok rahatlatırdı. O, Nina saçlarını ördüğü sürede Vadik Demidov'un soyunu sopunu öğrenir, Fjerda hazinesini talan eder ve tahta çıkardı. Ama belki de Kaz'ın orada olmaması en iyisiydi.

“Bunlardan keyif alıyorsun, değil mi?” diye sordu Hanne. Tuvalet masasının karşısına geçmişlerdi ve Nina onun kızıl, altın sarısı ve kahverengi kısacık saçlarını kıvrırmak için tatlı badem yağı sürüyordu. Hanne'nin saçlarının rengini nasıl tarif edebileceğini asla bilemiyordu.

“Keyif alıyorsam ne olmuş?”

“Sanırım seni kıskanıyorum. Keşke ben de bunlardan keyif alabilsem.”

Nina aynada onun gözlerine bakmaya çalıştı ama Hanne bakışlarını tuvalet masasındaki çeşitli pudralardan ve iksirlerden ayırmadı. “Bu senin fikrindi, unuttun mu?”

“Evet ama bu tür şeylerden ne kadar nefret ettiğimi unutmuşum.”

“Nefret edecek ne var?” dedi Nina. “İpekler, kadifeler, mücevherler.”

“Senin için söylemesi kolay. Kendimi her zamankinden de kötü hissediyorum.”

Nina kulaklarına inanamıyordu. Yağlı ellerini sildi ve arkadaşının yanına oturdu. “Sen artık nasıl davranacağını bilmeyen küçük bir kız değilsin Hanne. Neden ne kadar güzel olduğunu göremiyorsun?”

Hanne ufak sim şişelerinden birini aldı. “Anlamıyorsun.”

“Haklısın, anlamıyorum.” Nina şişeyi elinden alıp onu kendisine çevirdi. “Gözlerini kapat.” Hanne onun dediğini yaptı ve Nina kremi hafifçe göz kapaklarına ve sonra da elmacık kemiklerine sürdü. Krem Hanne’nin yüzüne güneşte biraz yanmış gibi belli belirsiz, sedefimsi bir parıltı kattı.

“Kendimi sadece ne zaman güzel hissettim biliyor musun?” diye sordu Hanne gözlerini açmadan.

“Ne zaman?”

“Kendimi bir askere dönüştürdüğümde. Saçımı kökünden kestiğimizde.”

Nina sim şişesini bırakıp bir dudak kremi aldı. “Ama kendin gibi görünmüyordun.”

Hanne gözlerini açtı. “Ama öyle hissediyordum. İlk kez. Sadece o zaman.”

Nina parmağını dudak kremine daldırdı ve Hanne’nin alt dudagina bir parça krem sürüp yumuşak dudaklarına ağır ağır yaydı.

“Saçlarımı uzatabilirim,” dedi Hanne. Elini başının yan tarafında gezdirdi. Gerçekten de Hanne’nin kulağının üstünde kızıl kahverengi bir bukle belirdi.

Nina ona bakakaldı. “Bu güçlü bir terzilik Hanne.”

“Pratik yapıyorum.” Hanne çekmecedeki ufak bir makas akıp bukleyi kesti. “Ama saçlarımı bu haliyle seviyorum.”

“O halde bırak böyle kalsın.” Nina makası elinden alırken, baş parmağıyla elini okşadı. “İster pantolonlu ister tuvaletli, ister kırsacık veya örgülü saçlı ol ya da saçlarını açıp beline sarkıtmış ol. Güzel olmadığın bir an bile yok.”

“Ciddi misin?”

“Evet.”

“Gerçek yüzünü hiç görmedim,” dedi Hanne dikkatle Nina’nın yüzünü inceleyerek. “Gerçek halini özlüyor musun?”

Nina ne yanıt vereceğini bilemedi. Uzunca bir süre, kendisini aynada her gördüğünde ve açık mavi renkli gözleriyle ve ipeğimsi düz sarı saçlarıyla karşılaştığında irkilmişti. Ama Mila rolünü oynadıkça bunun kolaylaştığını fark etmişti ve bu durum bazen onu korkutuyordu. *Ravka ya döndüğümde kim olacağım? Şu anda kimim?*

“Neye benzediğimi unutmaya başladım,” dedi. “Ama inan ki çok güzeldim.”

Hanne elini tuttu. “Hâlâ öylesin.”

Kapı ardına kadar açıldı ve Ylva peşinde kolları elbiselerle dolu olan hizmetçi kızlarla içeri girdi.

Hanne ve Nina oturdukları yerden fırlayıp hizmetçilerin yatağa top top ipek ve tül kumaşlarını koyuşunu izlediler.

“Ah Mila, mucizeler yaratmışsın!” dedi Ylva kızının boyalı yanaklarını görünce. “Bir prensese benzemiş.”

Hanne gülümsedi ama Nina onun yumruklarını sıkıldığını gördü. *Ne biçim bir işe bulaştık? Heartwood onlara diledikleri her şeyi, Vadik Demidov’a yaklaşma fırsatını ve Kraliçe Tatiana’nın aşk mektuplarının yerini keşfetme şansını verebilirdi ama bu hedeflere ulaşabilmek için izleyeceklerini düşündükleri o dümdüz yol, artık bir labirent gibi geliyordu. Nina, Hanne’nin tuvalet masasına bıraktığı kehribar rengi bukleyi alıp çaktırmadan cebine koydu. Ne olursa olsun bir yolunu bulacağım, diye yemin etti içinden. İkimiz için de bulacağım.*

Bakire Geçidi kraliyet sarayının Beyaz Ada’daki odalarından kısa bir yürüyüş mesafesindeki büyük balo salonunda gerçekleşecekti. Nina farklı bir kılıkta, kötü nam salmış Hayvanat Bahçesi’nin bir üyesi olarak orada bulunmuştu. Hringkälla zamanında, türlü eğlenceleri içeren çılgınca bir partiye katılmıştı. O öğleden

sonrasıysa daha ciddi bir durum söz konusuydu. Bölmelerde soy-lu aileler oturuyordu. Açık gri renkli uzun bir halı odada boy-lu boyunca uzanıyor, dans eden iki kurt biçimindeki devasa çeş-me-nin orada kesiliyor ama sonra kraliyet ailesinin oturduğu platfor-ma kadar yine devam ediyordu. Salonda toplanmış olan Grimjer-ler çok güzel bir bebek koleksiyonunu andırıyordu: Hepsi sarışın, mavi gözlü ve peri gibiydi. Hedjut soyundan geldiklerini iddia ediyorlardı; kralın buğday teni ve küçük oğlunun kıvrır kıvrır saç-la-rı bunun kanıtıydı. Küçük çocuk annesinin zarif elini çekiştiriyor-du ve annesi onun yaramazlıklarına gülüyordu. Çocuk yapılı ve kırmızı yanaklıydı. Aynı şey tahtın vârisi olan prens için geçerli değildi. İnce uzun, soluk tenli olan Prens Rasmus, babasının ya-nında oturduğu kaymaktaş tahtta neredeyse yeşil gözüküyordu.

Nina uzun ve siperli bir pencereden Beyaz Ada'nın etrafını sa-ran ince bir buz katmanıyla kaplanmış hendeğin parıltısını görebili-yordu. Hendeğin etrafına da bir halka biçiminde binalar dizilmişti –Elçilik Sektörü, Hapishane Sektörü ve Drüskelle Sektörü– ve her biri Buz Sarayı'nın aşılmaz olduğu söylenen duvarıyla korunuyor-du. Başkentin, Djel'in kutsal dişbudak ağacının halkalarını temsil edecek şekilde inşa edildiği anlatılırdı ama Kaz'ın benzetmesini daha uygun buluyordu: bir hedef tahtasının halkaları.

Heartwood'a katılan genç kadınlar, ebeveynleriyle birlikte balo salonunun arkasına toplanmışlardı.

“Hepsi bana bakıyor,” dedi Hanne. “Bu iş için fazla yaşıyım.”

“Hayır, değilsin,” dedi Nina. Oradaki çoğu kızın birkaç yaş daha küçük görüldüğü doğrudu ve hepsi Hanne'den daha kısa boyluydu.

“Bir deve benziyorum.”

“Buzlardan fırlamış olan savaşçı kraliçe Jamelja'ya benziyor-sun. Yapmacık gülümsemeleriyle ve sarı bukleleriyle bu küçük kızların hepsi az pişmiş pudingleri andırıyorlar.”

Ylva güldü. “Kabalık etme Mila.”

“Haklısın,” dedi Nina. Sonra, “Ama doğru,” diye mırıldandı.

“Hanne?” İri elmas mücevherler takmış, açık pembe renkli bir tuvalet giymiş olan güzel bir kız yanlarına geldi. “Beni hatırlar mısın bilmiyorum. İki sene önce manastırdaydım.”

“Bryna! Elbette, seni hatırlıyorum ama düşünmüştüm ki... Burada ne işin var?”

“Bir koca bulmak için geldim. Manastırdan ayrıldığımdan beri ailemle seyahat ediyorum. O yüzden bunun için biraz geç kaldım.”

Ylva gülümsedi. “Bu durumda ikiniz birlikte geç kalabilirsiniz. Şimdi gidiyoruz ama ayinden sonra sizi bekliyor olacağız.”

Nina, Hanne’ye göz kırptı ve Ylva’yla birlikte Brum’un bir generalle ve onunla birlikte eğitim almış olan Redvin isimli yaşça daha büyük bir *driiskelle*yle durduğu yere gittiler. Adam suratsız, nahoş birisiydi ve suratından eksik olmayan ekşi ifade Nina’yı hep güldürüyordu. Onun yanında mümkün olduğunca saçmalamak çok hoşuna gidiyordu.

“Ne kadar muhteşem, değil mi Redvin?” dedi heyecanla.

“Öyle diyorsan öyledir.”

“Hepsi muhteşem gözüküyor mu?”

“Fark etmedim.”

Adam onun yanına bir dakika daha kalmaktansa bir uçurumdan atlamayı tercih edermiş gibiydi. Ama Nina eğlenmek için bu fırsatı kaçırmak istemiyordu.

Brum, Nina’ya bir kadeh aşırı tatlı panç verdi. Nezkii ve Ulensk’te Fjerdalıların uğradığı yenilgiler onu endişelendiriyorsa bile, bunu iyi gizliyordu. Cepheden döndükten sonra, *İlk avımızda tilkiyi ele geçirmek için olurdu, demişti. Ama artık Ravka güçlerinin neler yapabileceğini biliyoruz. Bir dahaki sefere bize gafil avlanacaklar.*

Nina gülümseyip evet der gibi başını sallamış ve içinden, *Göreceğiz, demişti.*

“İpekli giysilere bürünmüş, ilgi odağı haline gelmiş bir başka kadını izlemek zor mu?” diye sordu Brum alçak sesle ve rahatsız edici bir samimiyetle.

“O kadın Hanne olduğunda zor değil.” Sesi biraz sert çıkmıştı. Brum’un gerildiğini hissetti. Nina dilini ısırды. Bazı günler uysal davranmak daha zor oluyordu. “O iyi bir kız ve her türlü lüksü hak ediyor. Bu tür şeyler bana göre değil.”

Brum gevşedi. “Kendine haksızlık ediyorsun. Fildişi rengi ipek bir tuvaletle muhteşem görüntüldün.”

Nina keşke her istediğinde yanakları kızarabilse diye geçirdi içinden. Bunun yerine utangaç bir genç kız gibi kıkırdamak ve ayakkabılarının ucuna bakmak zorunda kaldı. “Saray modası Hanne’nin vücuduna daha uygun.”

Brum’un moda konusunu geçiştireceğini sandı ama gözlerindeki parıltı sinsiydi. “Doğru diyorsun. Hanne senin himayende serildi. Bir gelin adayı olabileceği hiç aklıma gelmezdi ama sen bunu değiştirdin.”

Nina midesinin bulandığını hissetti. Belki de onu kıskanmıştı. Hanne’nin bir soyluyla ya da ordu komutanıyla eşleşebileceği fikri midesine kramplar girmesi neden oluyordu. Ama ya Hanne orada, ailesiyle ve onu seven bir kocayla mutlu olabilirse? Ya nihayet bunca zamandır aradığı onayı görürse? Hem ikisinin birlikte bir gelecekleri yoktu çünkü Nina onun babasını öldürmeye niyetliydi.

“Çok haşin gözükyorsun,” dedi Brum gülerek. “Düşüncelerin seni nerelere götürdü?”

Senin bitmeyecek utancına ve erkenden ölmene. “Umarım ona layık olan birisini bulur. Hanne için en iyisini isterim.”

“Biz de öyle. Sana da yeni elbiseler diktireceğiz.”

“Aa yok, böyle bir şeye gerek yok!”

“Ben öyle istiyorum. Bana karşı mı geleceksin?”

Elimde olsa seni denize iter, sen boğulurken karşıda dans

ederdim. Ama Nina gözlerini iri iri açarak, heyecana kapılmış ve önemli bir erkeğin ilgisi karşısında ne yapacağını bilemeyen genç bir kadın gibi Brum'a baktı. "Asla," dedi alçak sesle.

Brum'un bakışları ağır ağır yüzünü, boynunu ve vücudunun daha aşağıda kalan yerlerini inceledi. "Moda kadınların daha ince görünmesini sağlayabilir ama erkekler modayı umursamazlar."

Nina'nın içinden kaçıp gitmek geliyordu ama artık bu oyunu öğrenmişti. Brum güzellikle ya da tutkuyla ilgilenmiyordu. İlgilendiği tek şey güçtü. Nina'yı avı olarak düşünmek, bir kurdun daha güçsüz bir hayvanı pençesiyle yere mıhladığı gibi bakışlarıyla onu tutsak almak onu heyecanlandırıyordu. Mila'ya gücünün asla yetmeyeceği hediyeler almak, onu minnettar hissettirme düşüncesi onu memnun diyordu.

Bu yüzden, Nina buna izin verecekti. Vadik Demidov'u bulmak, Grishalara yardım etmek ve ülkesini özgürlüğüne kavuşturmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Hesaplaşma vakti yaklaşıyordu. Brum yeni suçlar işlerken bile işlediği suçları affetmeyecekti. Hanne için ne hissediyor olursa olsun, Brum'un öldüğünü görmek istiyordu ve Hanne'nin onu bu konuda affedebileceğini sanmıyordu. Aradaki uçurum fazla büyüktü. Çok sevdiği bir Shu sözü vardı: *Yuyeh sesh.* Kalbinden nefret et. Ne yapılması gerekiyorsa onu yapacaktı.

"Bana çok iyi davranıyorsunuz," dedi utangaç bir gülümsemeyle. "Bunları hak etmiyorum."

"Bırak da buna ben karar vereyim."

Kocasının birkaç adım ötede ne işler çevirdiğinden habersiz olan Ylva, "Başlıyorlar!" dedi heyecanla. Yoksa neler olup bittiğinin farkında mıydı? Belki de Brum'un başka bir şeyle ilgileniyor olmasından dolayı memnundu. Ya da adamın kusurlarını o kadar uzun zaman görmezden gelmişti ki artık bu eski bir alışkanlığa dönüşmüştü.

Nina konuşmanın bölünmesine sevinmişti. Kızlar teker teker onları veliaht prensin karşıladığı salonun ortasındaki çeşmeye yaklaşıırken, balo salonunu inceleme fırsatı buldu. Prens Rasmus bir Fjerdalı olarak ortalama boydaydı ama tuhaf bir şekilde bir deri bir kemikti. Yüz hatları sert köşeliydi; elmacık kemikleri çıkık ve belirgindi. Daha yeni on sekiz yaşına basmıştı ama ince yapısı ve tereddütlü tavrı çok onu daha genç gösteriyor, henüz dallarının ağırlığına alışamamış körpe bir ağaç havası katıyordu. Saçları uzundu ve altın rengiydi.

“Prens hasta mı?” diye sordu Nina fısıldayarak.

“Hayatının her günü,” dedi Brum tiksintiyle.

Redvin kır saçlarla kaplı başını salladı. “Grimjerler bir savaşçı soyudur. Nasıl böyle cılız bir çocuk dünyaya getirdiklerini sadece Djel bilebilir.”

“Öyle deme Redvin,” dedi Ylva. “Küçüklüğünde çok korkunç bir hastalık geçirdi. Hayatta kalması bir lütuf.”

Brum’un acımasız yüz ifadesi değişmedi. “Ölseydi daha büyük bir merhamet görmüş olurdu.”

“Bu çocuğun peşinden savaşa gider miydin?” diye sordu Redvin.

“Gitmek zorunda kalabiliriz,” dedi Brum. “Yaşlı kral ölünce.”

Ama Nina, Brum’un *drüskelle* arkadaşıyla arasında geçen bakışmayı kaçırmadı. Brum prene karşı bir tezgâh planlayabilir miydi?

Onlarla fazla ilgilenmiyormuş, presin huzuruna çıkmakta olan kızları izliyormuş gibi davranmaya çalıştı. Kızların her biri çeşmeye vardığında onları ilerideki platformda izlemekte olan kralliyet ailesine ve sonra da prene reverans yapıyordu. Prens Rasmus yanındaki bir uşağın elindeki tepsiden kalaylı bir kupa alıyor ve kıza uzatıyordu; kız kupayı geri vermeden önce Djel’in suyunu içiyor, tekrar reverans yapıyor ve ailesi ve arkadaşları tarafından karşılandığı sıranın sonuna dönüyordu. Bunu yaparken sırtını asla Grimjer soylularına dönmemeye özen gösteriyordu.

Garip bir ayindi. Djel'in başlayacak olan balo ve dans sezonunu kutsamasını temsil ediyordu. Ama Nina dikkatinin sadece birazını monoton törene vermişti. Aslında kalabalığı inceliyordu. Vadik Demidov olduğunu tahmin ettiği adamı bulması uzun sürmedi. Adam ayrıcalıklı bir pozisyonda platforma yakın bir noktada duruyordu. Nina onun üstünde Ravka'nın çift kartal ambleminin olduğu açık mavi ve altın renkli bir kuşak takmış olduğunu görünce bir anda müthiş bir öfkeye kapıldı. *Küçük Lantsov*. Büyük Saray'ın salonlarında gördüğü portrelere çok benziyordu. Hatta biraz fazla benziyordu. Acaba onu Nikolai'nin babasına benzermesi için değiştirecek bir Terzi mi bulmuşlardı? Görünüşü değiştirmişlerse, bu adam aslında kimdi? Nina'nın bu soruların yanıtlarını öğrenebilmesi için ona yaklaşmanın bir yolunu bulması gerekecekti.

Bakışlarını başka yöne çevirdi ve doğrudan ona çevrilmiş bir çift gözle karşılaştı. İrisleri öylesine koyu renkliydi ki siyah gözüküyordu. Nina buz kestiğini hissetti. Apparat'ın delip geçen bakışlarını görmezden gelmeye, dikkatini kalabalığa vermeye ve olanları sadece ilgiyle izleyen bir davetli gibi görünmeye çalıştı. Ama kalbini buz gibi bir el sıkıyormuş gibi hissetti. Rahibin Fjerda sarayına geldiğini, Vadik Demodiv'u desteklemek için bir müttefiklik kurduğunu biliyordu ama onu orada göreceği aklına gelmemişti. *Onun seni tanıması mümkün değil*, dedi içinden. Ama rahip ona gerçekten de dikkatle bakmıştı. Brumlarla birlikte olduğu için dikkatini çekmiş olduğunu umdu.

Ylva ince parmaklarını Nina'nın koluna doladı. "Vakit geldi!" diye fısıldadı heyecanla. Prense doğru yürüme sırası Hanne'ye gelmişti. "Elbisesi kusursuz gözüküyor."

Öyleydi; bakır boncuklarla ve Hanne'nin ten ve saç rengine ideal bir şekilde uyan gül rengi uzun nehir incisi dizileriyle süslü, dik yakalı bir tuvaletti. Hanne'nin kısacık kesilmiş saçları bir şok

etkisi yaratıyordu ama saçlarını bir fularla ya da baş süsüyle gizlememeye karar vermişlerdi. Muhteşem tuvaletin ve Hanne'nin yüz hatlarının yalın güzelliği müthiş bir etki yaratıyordu. Eritilmiş metalden yapılmış bir heykeli andırıyordu.

Hanne ondan önceki kızın dönmesini beklerken panik içinde salona göz attı. Nina kalabalığın arasında Hanne'nin onu görebildiğinden emin değildi ama arkadaşına odaklandı ve ona elinden geldiğince güç yolladı.

Hanne'nin dolgun dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve prene doğru süzüldü.

“*Ulfleden*,” dedi Ylva. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Hedjut dilinde bir sözcük mü?” diye sordu Nina. Bu lehçeyi öğrenmek için hiç fırsatı olmamıştı.

Ylva evet anlamında başını salladı. “‘Kurt kanından’ anlamına gelir. Hedjut halkı arasında bir iltifattır ama burada öyle sayılmıyor. Bir çocuk tuhafsa ya da tuhaf davranıyorsa, ‘kurtların arasına ait’ olduğu söylenir. Ortama ait olmadığını söylemenin bir yolu.”

Nina bunun ne kadar kibar bir ifade olduğundan emin olamadı ama her zaman en çok kocaman bir göğün altında mutlu olacak olan Hanne'yi tarif etmek için uygundu.

“Ama Hanne burada yerini buldu,” dedi Brum gururla, kızının gri halının üstünde attığı ölçülü adımları izlerken.

Hanne çeşmeye varınca, Prens Rasmus ona bakır kupayı uzatıp gülümsedi. Hanne kupayı aldı ve suyu içti. Prens yüzünü yakasına gizleyerek öksürdü ve öksürmeye devam etti.

Kraliçe tahtından fırlamış, çoktan yardım istemek için bağıyordu.

Prens iki büklüm oldu. Muhafızlar yanına koşular. Prens dudaklarında kan vardı. Hanne'nin boncuklu tuvaletine de biraz kan bulaşmıştı. Hanne onu tuttu ve ikisi birlikte yere yığıldı.

Panzehir Poliznaya'ya ulaştığında Nikolai ve diğerleri Zemeni birliklerine veda ettiler ve Os Alta'ya doğru yola çıktılar. Adrik ve Nadia bir süre daha Nezkii'de kalacaklardı.

“Kır manzarasının tadını çıkarmak için,” demişti Adrik çamurlu, kasvetli bölgeyi işaret edip.

Ama Nikolai biraz düşünmek istiyordu ve uçaklarının da tamire ihtiyacı vardı; böylece o, Tamar ve Tolya at sırtında yola koyulmuşlardı. Poliznaya karargâhında onları bekleyen mesajlar, ilk keşif kollarının rapor ettiklerini doğruluyordu: Zemenilerin yardımı sayesinde General Raevsky, Fjerda'yı Ulensk'te bozguna uğramıştı. Fjerda'nın bombardımanlarından en büyük zararı Ravka'nın kuzeydeki tersaneleri ve karargâhları almıştı. Neyse ki Fjerda uçakları daha da güneye uçamayacak kadar ağırdı ve fazla yakıt tüketiyordu. Ravka'nın potansiyel askeri hedefleri menzil dışında kalmıştı.

Nezkii ve Ulensk'te kazandıkları zafer onlara bir fırsat sunmuş, füzelerini tamir edebilmeleri, uçak filosunu geliştirebilmeleri ve en önemlisi de Shularla başa çıkabilmeleri için zaman vermişti. Yaklaşan nikâh Kraliçe Makhi'yi uzak tutmalarını ve diplomasinin bu karmaşık kısmına biraz hâkim olabilirse, müttefiklik

kurmalarını sağlayabilirdi. Bunun bedeli ağır olacaktı ama Ravka uğruna bu bedeli ödeyecekti.

Nikolai, General Raevsky'ye bir yanıt yazdırırken ve ahırların dışında kılıç talimi yapan Tolya ve Tamar'ın seslerini duymazdan gelmeye çalışırken onun varlığını hissetti. Karanlıklar Diyarı'nda yaşadıkları olay aralarında bir bağ kurmuştu ve arkasını döndüğü anda Zoya'yı göreceğini biliyordu ama Zoya'yı görmek, havada ani bir değişim yaşanmış gibi bir etki yarattı. Sanki ısı birden düştü, havada elektrik çatırdadı ve bir fırtına yaklaşıyormuş gibi hissetti. Rüzgâr Zoya'nın siyah saçlarını havalandırdı ve ipek mavi keftasını etrafa savurdu.

"Kalbiniz gözlerine yansıyor Majesteleri," diye mırıldandı Tamar, alnındaki terleri silerken.

Tolya bir talim kılıcıyla ikizinin kolunu dürttü. "Tamar bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor çünkü kendi karısına öyle bakıyor."

"Karıma nasıl istersem öyle bakarım."

"Ama Zoya, Nikolai'ın karısı *değil*."

"Yanınızda duruyorum," dedi Nikolai. "Ayrıca gözlerimde ikinizin kaldırdığı tozdan başka bir şey yok."

Generalini gördüğüne sevinmişti. Bunda sıra dışı bir şey yoktu. Zoya'nın orada oluşu, gayet anlaşılır bir şekilde onu rahatlatmış, sorun ne olursa olsun bunu aşabileceklerini ve biri tökezlerse, diğerinin onu yerden kaldıracağını bilmenin yarattığı bir sükûnet hissi vermişti. Bu rahatlık hissi, alışmayı ya da güvenmeyi göze alabileceği bir şey değildi ama hazır fırsatı varken keyfini çıkaracaktı. İçinden keşke Zoya o lanet olasıca mavi kurdeleyi takmamış olsaydı diye geçirdi.

"Birinin seni öldürmeye çalıştığını duydum," diye seslendi Tamar, Zoya yanlarına yaklaşırken.

"Ne ilk ne de son kişi olacak," dedi Zoya. "Suikastçılardan biri hâlâ hayatta. Sorgulanması için onu Os Alta'ya yolladım."

“Apparat’ın adamlarından biri mi?”

“Öyle olduğunu düşünüyorum. Kazandığımızı duydum.”

“Berabere kaldık demek daha doğru,” dedi Tolya.

Nikolai bir atın daha getirilmesini işaret etti. Zoya’nın tercih ettiği Serebrine isimli atik kısrağı biliyordu. “Fjerdalılar şu anda başkentimize doğru ilerlemiyorlar,” dedi. “Ben buna zafer derim doğrusu.”

“O halde keyfini çıkar,” dedi Tolya iri beygirine binip. “İnsanlar bunu ancak kalıcı olmadığını bildiklerinde söylerler.”

“Elbette, kalıcı olmayacak,” dedi Zoya. “Ne kalıcıdır ki?”

“Gerçek aşk olabilir mi?” dedi Tamar.

“Muhteşem sanat eserleri?” dedi Tolya.

“Büyük bir kin,” diye yanıt verdi Zoya.

“Zaman kazandık,” dedi Nikolai. “Barış değil.” Fjerda tekrar harekete geçmeye karar vermeden önce, kraliçe Makhi’nin taraf-sız olmasını sağlamaları gerekiyordu. Nikolai, Fjerda’nın yeniden harekete geçeceğinden emindi.

Zoya atına bindikten sonra, silahlı eskortlarıyla kapılardan çıktılar. Bir süre sessizce, sadece rüzgârın ve atlarının toynak sesleri eşliğinde hiç konuşmadan yol aldılar. Bir dereye vardıklarında, atlarının su içmesi ve bacaklarını esnetmek için yavaşladılar. Sonra tekrar atlarının sırtına atlayıp hızla yola devam ettiler. Hepsi başkente varmayı dört gözle bekliyordu.

“Bir avantaj elde ettik ve bunu iyi kullanmalıyız,” dedi Zoya kendini daha fazla tutamayınca. Nikolai böyle olacağını biliyordu. “Fjerda böyle sert bir direnişle karşılaşmayı beklemiyordu. Hazır düşman birlikleri dağılmışken baskıyı devam ettirmeliyiz.”

“İyi adamların öldüğünü görmeyi bu kadar mı heyecanla bekliyorsun?”

“O adamların çocukları ve sayısız başka insan kurtulacaksa, saldırıyı ben yönetirim.”

“Bu barışı geliştirmek için bana bir şans ver,” dedi Nikolai. “Aptallarla uğraşmakta çok başarılıyım, bırak da başarılı olduğum şeyi yapayım. Her gün uaklar sınıra uçuyor ve o bölgedeki birliklerimize destek yolladık. Bu istilanın Fjerda için okun ucu olması gerekiyordu. Ama o ok kırıldı ve ne yapacaklarını baştan düşünmeleri gerek.”

Fjerda iki büyük avantaja sahipti: orduların büyük olması ve tank üretme hızları. Nikolai tankların gayet sağlam olduğunu da kabul etmek zorundaydı. Kullandıkları yakıt yüzünden patlama ihtimalleri yüksekti ama laboratuvardaki Fabrikatrlere rağmen kendi mühendislerinin tasarladığı tanklardan çok daha dayanıklı ve hızlıydılar.

“David’in mayınları bize çok zaman kazandırmaz,” dedi Tamar. “Metallerin yerini nasıl bulacaklarını anladıktan sonra, sınıra akın edecekler.”

“Uzun bir sınır,” dedi Tolya.

“Doğru,” dedi Nikolai. “Ayrıca Ludmilla teyzemin dişlerinin arasındaki boşluklardan daha fazla boşluk var o sınırdaki.”

Zoya ona şüpheli bir bakış fırlattı. “Gerçekten de Ludmilla diye bir teyzen var mıydı?”

“Elbette. Berbat bir kadındı. Sert nutuklar atar ve ödül olarak siyah meyan kökü verirdi.” Nikolai rperdi. “Azizler onu korusun.”

“Demek istediğim çok az vaktimizin olduğu,” dedi Tolya.

Tamar dilini şaklattı. “Umalım da Shularla müttefikliği kurmamıza yetecek bir süre olsun.”

Nikolai bu arada ters gidebilecek her şeyi düşünmek istemiyordu. “Azizlerimize ve aksi teyzelerimizin ruhlarına dua edelim.”

“Daha çok uak havalandırabilirsek bunların hiçbir önemi kalmaz,” dedi Tamar.

Ama her şey gibi bu da para demekti. Bir yandan eğitimli pilot eksikleri de vardı.

Zoya kaşlarını çattı. “İki cephede savaşmak zorunda kalırsak bunların bir önemi kalmayacak. Shularla bir anlaşmaz yapmamız gerekiyor.”

“Çarklar işlemeye başladı bile,” dedi Tamar. “Ama Prenses Ehri istemezse...”

“İsteyecek,” dedi Nikolai hissettiğinden daha emin bir sesle.

“Fjerdalılar düşündüğümüzden çok daha kısa sürede toparlanabilir,” dedi Tamar. “Batı Ravka yine de ayrılabilir.”

Haksız değildi. Ama belki de sınırda elde ettikleri başarılar, Batı Ravka’nın doğu ya da batı olmadığını, dostları ve kaynakları olan tek ülke olduğunu hatırlamasını sağladı.

Tolya siyah saçlarını toplayabilmek için dizginlerini kıvrıp eyerinin ucuna astı. “Fjerda fevri bir harekette bulunursa Kerch onlara destek verir mi?”

Hepsi Zoya’ya baktı.

“Ticaret Konseyi’nin bu konuda bölüneceğini düşünüyorum,” dedi en sonunda. “Hiram Schenck, Kerchlerin tarafsızlığından gayet emindi. Zaten her zaman gizli operasyonları aleni savaşa tercih ettiler. Ama Zemenilerle ilgili ihanetimizin boyutları ortaya çıkınca...”

“İhanet’ ifadesi biraz ağır,” dedi Nikolai.

“Sırtından vurmaya ne dersin?” dedi Tolya. “Ya aldatmaca nasıl olur?”

“Kerchlere yalan söylemedim. Denizlerde hâkimiyet kurmalarını sağlayacak bir teknoloji istediler. Havayla ilgili hiçbir şey söylemediler. Açıkçası iki elementi de istemeleri biraz açgözlülük olur.”

Zoya kaşlarını kaldırdı. “Kerch’te açgözlülüğün bir erdem olduğunu unutuyorsun.”

Bir tepeye çıktılar ve Os Alta’nın meşhur çift duvarları karşılarında belirdi. Oraya Rüya Şehri deniyordu ve beyaz kulelerine

o mesafeden, şehrin alt kısımlarının hengâmesinden ve üst kısımlarının suniliğinden uzak bir noktadan bakıldığında buna inanmak hiç de zor değildi.

Tamar üzengilerinin üstünde ayağa kalkıp gerindi. “Kerch gizlice Vadik Demidov’a destek verebilir.”

“Küçük Lantsov,” diye mırıldandı Zoya.

“Kısa boylu mu?” diye sordu Nikolai.

Tamar güldü. “Bunu sormak kimsenin aklına gelmedi. Ama genç. Daha yeni yirmi yaşına bastı.”

Nikolai’ın sorabileceği sadece bir tane soru vardı. “Gerçekten de bir Lantsov mu?”

“Kaynaklarım bunu ne teyit edebildi ne de yalanlayabildi,” dedi Tamar. Ravka’nın istihbarat ağını kurmuş, iltica etmek isteyen casusları toplamış, askerleri ve gizli misyonlara katılabilmek için görünüşleri değiştirilebilecek Grishaları eğitmişti ama topladıkları istihbaratta hâlâ büyük açıklar vardı. “Termit’in daha şanslı olacağını umuyorum.”

Nikolai, Zoya’nın dudaklarını nasıl birbirine bastırdığını fark etti. Nina’nın Buz Sarayı’nda kalmasına izin verdiği için onu asla tam olarak affetmemişti ama casuslarının verdiği bilgilerin ne kadar değerli olduğunu da inkâr edemezdi.

Kapılardan içeri girip pazar yerinden ağır ağır tepeye tırmandılar ve onları şehrin yukarı bölgesinin şık evlerine ve parklarına götürecek olan köprüye çıktılar. İnsanlar Nikolai’ya el sallayıp, “Ravka için zafer!” diye bağırdılar. Nezkii ve Ulensk’teki zaferlerin haberleri yayılmaya başlamıştı. Sokaklara akın eden ve pencerelerinden sarkan insanları, Bu sadece başlangıç, diye uyarmak istedi. Ama gülümsemekle ve onları selamlamakla yetindi.

“Lantsov soyunun büyük bir kısmı talihsiz yaş günümün gecesinde öldürüldü,” dedi Nikolai el sallarken. Karanlıklar Efendisi’nin başkente saldırdığı geceyi düşünmek istemiyordu. Kardeşi

Vasily'yi sevmiyordu ama onun ölümüne şahit olmaya hazır değildi. "Yine de uzaktan kuzenler olmalı."

"Peki Demidov onlardan biri mi?" diye sordu Tolya.

Tamar omuzlarını silkti. "Dük Limlov'un hanesinden olduğunu iddia ediyor."

"Çocukluğumda orayı ziyaret ettiğimi hatırlıyorum," dedi Nikolai.

"Orada Vadik isimli bir çocuk var mıydı?" diye sordu Zoya.

"Evet. Kediye eziyet etmeyi seven küçük bir serseriydi."

Tamar alaycı bir sesle güldü. "Sanırım artık daha büyük avlar peşinde."

Belki de bu çocuk bir Lantsov'du. Belki de uşağın oğluydu. Tahtta bir hakkı olabilirdi ama sadece bir piyon da olabilirdi. Neden bir ismin ona Ravka'yı yönetme hakkını vermesi gerekiyordu? Ama veriyordu. Aynı şey Nikolai için de geçerliydi. Gemiler inşa edebildiği ya da savaşlar kazanabildiği için bir kral değildi. Sözde Lantsov kanından olduğu için bir kraldı. Annesi bir Fjerda prensesi, ailesinin Ravka'yla kimsenin bağlı kalmaya niyetli olmadığı bir müttefiklik kurması için memleketinden uzaklara yollanmış küçük kızıydı. Ya Nikolai'ın gerçek babası? Annesinin anlattıklarına bakılacak olursa Magnus Opjer isimli, sıradan bir Fjerdalı gemi nakliyeciliği kodamanıydı; kısa bir süre önce Nikolai'ın düşmanlarına annesinin aşk mektuplarını veren adamdı. Opjer'in babası olduğu piç oğlunu umursamaması zaten yeteri kadar kötüydü ama gayet kusursuz bir tahttan etmeye çalışarak daha da büyük bir hakaret etmesi mi? Gerçekten de görgüsüz bir adam olduğunu belli ediyordu.

Nikolai içsavaş sırasında ebeveynlerini Kerch'teki Güney Kolonileri'ne sürgüne yollamıştı. Kolay bir karar olmamıştı. Babası popüler bir kral değildi ve ordu onu izlemek yerine terk etmeye başlamıştı. Genya Safin'e karşı işlediği suçların boyutu ortaya çıktığında, Nikolai babasına bir seçim hakkı vermişti: tecavüz su-

çundan yargılanmak ya da tacını bırakıp daimi bir sürgüne yollanmak. Nikolai bu şekilde kral olmak istememişti ve bunun doğru bir karar olup olmadığını asla bilemeyeceğini düşünüyordu.

Köprünün karşı tarafına geçip çiftlerin parkta yürüyüş yaptıkları ve dadıların çocukları bebek arabalarında gezdirdiği Gersky'ye girdiler. Orası geride bıraktıkları çamurlu savaş alanından daha farklı olamazdı. Ama Nezkii ya da Ulenk'te başarısız olsalardı, Fjerda tankları o sırada bu muhteşem caddeleri ve yeşil parkları dümdüz ediyor olurdu.

Sarayın altın çift kartal amblemini taşıyan kapılar onlar için açıldı ve Nikolai ancak kapılar arkalarından kapandığında derin bir oh çekebildi. Büyük Saray'ı oluşturan bu bakımlı bahçelerden, çok katlı düğün pastalarını andıran teraslardan ve altın kaplamalı binalardan nefret ettiği zamanlar olmuştu. Abartılı yönleri onu utandırmış, talep ettiği şeyler onu bitkin düşürmüştü. Oradan son ayrıldığında geri döneceği kesin değildi. Hayatta olduğu, en güvendiği dostları güvende olduğu, soğuk kış havasını ve atının toynaklarının altında ezilen çakıl taşlarının sesini duyabildiği için minnet hissetti.

Sarayın basamaklarına vardıklarında, bir grup uşak atlarını almak için yanlarına geldi. "Rostik," dedi seyisinc. "Kraliyet hanesinin en sevdiğim fertleri nasıllar?"

Seyis gülümsedi. "Avetoy geçen hafta arka bacaklarından birini incitti ama onu hemen iyileştirdik. Espri size iyi hizmet etti mi?"

Nikolai atı sevgiyle okşadı. "Bence bu açıdan muhteşem bir at."

Bir şişe mantarı patlatılmış gibi ani bir ses duydu ve arkasından bir ses daha geldi. Sarayın içinde birisi bağırdı.

"Ateş sesleri!" dedi Tamar.

Nikolai seyisi arkasına itip tabancalarından birini çekti.

"Yere eğil," dedi Rostik'e.

Tolya ve Tamar onu korumak için iki yanına geçtiler. Zoya

çoktan kollarını savaş pozisyonunda kaldırmıştı. Kraliyet muhafızları hemen basamaklarından dibine yayıldılar.

“Nikolai, seni buradan uzaklaştırmamız gerek,” dedi Tolya. “Gölde demirlemiş halde olan uçaklar var.”

Ama Nikolai’ın kaçmaya niyeti yoktu. “Evimde biri var Tolya. Bizden birilerini vuruyorlar.”

“Majesteleri...”

“Azizler aşkına,” dedi Zoya şaşkınlıkla.

Tavgharad bir anda basamaklara akın etti ve etrafa yayılıp savaş pozisyonu aldı. Her biri akik şahin amblemlı siyah üniformalar giymiş on bir muhafız vardı; hepsi kadındı. İçlerinden ikisi tüfeklerini saray muhafızlarından almıştı ama bunlar silahsız olduklarında bile dünyanın en ölümcül askerleri arasındaydı.

“Ehri, ne yapıyorsun?” diye sordu Nikolai temkinli bir sesle.

Prese Ehri Kir-Taban yeşil renkli kadife bir tuvalet ve paltoyla askerlerinin arasında duruyordu. Bunlar yolculuk giysileriydi. Bir başka suikast girişimi değildi. Tamamıyla farklı bir şeydi.

Ehri sivri çenesini kaldırdı. “Nikolai Lantsov, artık mahkûmunuz olmayacağız.”

“Demek kur yapma süreci iyi gidiyor?” diye homurdandı Zoya.

“Anlıyorum,” dedi Nikolai ağır ağır. “Nereye gitmeyi planlıyorsun?”

“Evime.”

“Arkadaşların nasıl serbest kaldılar?”

“Ben...” Ehri’nin sesi titredi. “Bir muhafızı vurdum. Onu öldürdüğümü sanmıyorum. Gerisi kolay oldu.”

Bu Nikolai’ın suçuydu. Tavgharadları sarayın zindanına hapsedmişti ama Ehri’nin yukarıdaki katlarda ve bahçelerde dilediğini yapmasına izin vermişti. Kendisini bir mahkûm gibi hissetmesini istememişti. Muhafızlarından en az ikisi muhtemelen ölmüştü ve daha fazla şiddet dolu bir olayla karşılaşmak istemiyordu.

Nikolai silahını kınına koydu ve ellerini kaldırarak öne çıktı. “Lütfen. Mantıklı ol prenses. Kaçabileceğini düşünüyor olamazsın. Sikurzoï kilometrelerce uzakta.”

“Bize araç vereceksin. Ablamın ve Shu Han’ın tamamını öfkeliendirmeden bize zarar veremezsin. Gerçekleşmesini istediğin nikâh numara ve alay.”

“Aksini iddia edemem,” diyerek kabul etti Nikolai. “Ama sana acımasız mı davrandım? Haksızlık mı ettim?”

“Ben... Hayır.”

Tavgharad muhafızlar bakiştılar. Nikolai’ın içindeki iblis hırladı. Bir terslik vardı. Tam karşısında göremediğı bir şey vardı.

Elinde tûfek olan Tavgharad muhafızı silahını yere bıraktı ama bu kesinlikle isteyerek yapılmış bir hareket değildi. Taş bir heykel gibi ifadeden yoksundu.

“Bu koku ne?” dedi Zoya.

“Ben bir koku almıyorum,” dedi Tolya.

Zoya parmaklarını oynatınca, hafif bir esinti basamaklardan onlara doğru ilerledi.

“Hızlandırıcı,” dedi Tamar basamaklara biraz yaklaşıp. “Giyileri sırlıslıkla.”

Nikolai o anda neler olduğunu anladı ve dehşete kapıldı. Gerçekten de bunu yapmak istiyor olamazlardı...

“Bizi serbest bırak!” dedi Ehri. “Kraliçe Makhi buna asla...”

“Ehri, uzaklaş onlardan,” dedi Nikolai. Tavgharad muhafızlardan birinin elini cebine götürdüğünü fark etti. “Bu bir kaçış değil. Bir...”

“Ben asla...”

“Ehri!”

Ama çok geç kalmıştı. Tüfeğini yere bırakan Tavgharad muhafız bağırarak Shu dilinde bir şey söyledi. Nikolai onun elindeki kibriti gördü.

Muhafızlar teker teker alev aldılar; her biri altın rengi alevlerle kaplanmış bir meşaleyi andırıyordu. Her şey birisi elini bir piyanonun tuşlarının üstünde gezdirmiş, talihsiz bir hükme aniden karar verilmiş gibi göz açıp kapayıncaya kadar olup bitti.

“Hayır!” diye bağırdı Nikolai öne atılarak. Ehri’nin yüzündeki şok ifadesini ve çığlık atarken eteklerinden yukarı doğru hızla ilerleyen alevleri gördü.

Zoya derhal harekete geçerek buz gibi bir rüzgârla alevleri söndürdü. Ama yeterli olmadı. Tavgharad kendilerini yakmak için her ne kullandıysa, oldukça güçlü bir şeydi. Ehri yerde çığlıklar atıyordu. Diğerleriye sessiz yanık et ve kül öbeklerine dönüşmüştü. Nikolai’nın uşakları dehşet içinde bağıyor, saray muhafızlarıysa şaşkınlıktan donakalmış olanları izliyordu.

Ehri’yi kurtarmak isterken Nikolai’nın elleri ve kollarının ön tarafı kötü yanmıştı ve giysisi üstünden dumanlar tüten etlerine yapışmıştı. Ama bunlar prensesin yaşadıklarıyla kıyaslanamazdı bile. Derisi yanıp kapkara olmuştu. En üst katmanının yandığı yerlerde kolları ve bacakları, kırmızı ve ıslak gözüküyordu. Nikolai onun vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyordu. Ehri titriyordu ve vücudu şok haline girerken sarsılıyor, çığlıkları kesik kesik çıkıyordu.

“Tamar, hemen prensesin nabzını düşür ve onun bir komaya sok,” dedi Nikolai. “Tolya, bir Şifacı bul.”

Tamar eğilip işe koyulurken, Ehri’nin çığlıkları kesildi.

Etraftaki kıyıma, daha saniyeler önce karşılarında duran kadınlardan kalan kan ve kemik yığınlarına bakarken, “Bunu neden yaptılar?” dedi Zoya dehşet içinde.

Ehri’nin nabzını yoklayan Tamar’ın elleri titriyordu. “Ona fazla özgürlük tanıdık. Onu zindanda tutmalı, Tavgharadları Poliznaya’daki askeri hapis haneye yollamalıydık.”

“Bilmiyordu,” dedi Nikolai. Ehri’nin yanmış etlerine, göğsünün nasıl hızla inip kalktığına baktı. Onu revire götürmeleri ge-

rekiyordu. “Bilmiyordu. Yüzündeki ifadeyi gördüm. Hızlandırıcı sadece tuvaletinin eteklerine sürülmüştü.”

“Hızlandırıcıyı nereden bulmuş olabilirler?” dedi Zoya.

Nikolai başını salladı. “Kaçarlarken mutfaklardan mı? Kendilerinin yapmış olması imkânsız.”

Tolya kırmızı kaftalı iki Corporalki tarafından taşınan bir sedyeyle gelirken, Tamar doğruldu. Yüzlerinden bu işten hiç hoşlanmadıkları belliydi ama birileri Ehri’yi iyileştirebilirse, bunlar ancak Grishalar olabilirdi.

Nikolai etrafı ölümle çevrilmiş bir halde basamaklarda Ehri’nin ve iki Grisha’nın Küçük Saray’a doğru ilerleyişini izledi.

“Neden?” dedi Zoya yine.

“Çünkü onlar Tavgharad,” dedi Tamar. “Çünkü ölene dek kraliçelerine sadık kalırlar. Ama kraliçeleri Ehri değil.”

Zoya Nikolai'ın yatak odasının penceresinin önüne geçmiş, ağaçların çıplak dallarını sarsan ve yaklaşan karanlık günlere teslim olmuş gibi iç çeken kış rüzgârının saray bahçelerinde esişini izledi. Bahçeler kar yağıp manzarayı yumuşatmadan önce senenin o vakti çok iç karatıcı gözüktü. Ehri, onun kılığına girmiş olan Mayu Kir-Kaat'ı sadece birkaç hafta önce ölümün kıyısından geri getiren Şifacılar tarafından iyileştirilmesi için Küçük Saray'a götürülmüştü.

Arkasında Nikolai'ın içine ani bir nefes çektiğini duydu. Bir Şifacı'nın yanıklarıyla ilgilendiği yatağında yatıyordu. Şifacı en kötü yanıkların oluştuğu elleriyle ilgilenmişti ama kalan iş çok daha uzun sürecekti.

Zoya yanına gitti. "Ona ağrıları için bir şey veremez misin?"

"Ona elimden gelen en güçlü akımı verdim. Bundan daha güçlü bir şeyden uyanamaz. Onu bir komaya sokabilirim ama..."

"Hayır," dedi Nikolai güçlükle gözlerini açarak. "O histen nefret ederim."

Zoya bunun nedenini biliyordu. Nikolai iblisle mücadele ederken, sekiz ay boyunca Nikolai'ı her gece bayıltan güçlü bir uyku iksiri vermişti. Nikolai her seferinde ölüyormuş gibi hissettiğini söylemişti.

Şifacı bir kâseye keskin kokulu bir solüsyon koydu. “Onu bir komaya sokmak daha kolay olurdu. İşimi yaparken kıpırdaması gerek.”

Nikolai’ı sarsmamaya özen göstererek yatağının kenarına oturdu. “Kıpırdamaman gerek,” diye mırıldandı.

“Gitme.”

Nikolai gözlerini yumdu ve onun elini tuttu. Zoya, Şifacı’nın bunu fark ettiğini ve muhtemelen sonradan bunu başkalarına anlatacağını biliyordu. Ama dedikodulara dayanabilirdi. Azizler biliyordu ya, çok daha kötü durumlara dayanmıştı. Hem belki de gördükleri şeyin yarattığı şoktan sonra, onun da Nikolai’ın elini tutmaya ihtiyacı vardı. O kadınların yandığı an gözlerinin önünden gitmiyordu.

“Ben bunu yaparken burada olmamalısınız,” dedi Şifacı. “Çirkin bir manzara.”

“Hiçbir yere gitmiyorum.”

Şifacı irkildi ve Zoya gözlerinde gümüş bir parıltı mı belirdi, ejderha bir an için ortaya mı çıktı diye merak etti. Adam bu konuda da dilediği kadar dedikodu yapabilirdi.

Şifacı kolundaki yanık deriyi soyarken, Nikolai sıkı sıkı Zoya’nın elini tuttu. Yanık deri ancak bu şekilde sağlıklı deriyle kaplanabilirdi. Önce bir koluna, sonra diğerine yapılan işlem saatler sürecekmış gibiydi. Zoya ne zaman kralın yanından ayrılrsa –nemli bir bez alıp alına koymak, Şifacı daha iyi görsün diye lambaları açmak için– Nikolai gözlerini açıyor, “Generalim nerede?” diye mırıldanıyordu.

“Buradayım,” dedi Zoya defalarca.

Şifacı yanıkları tedavi ettikten sonra, kralın kollarında tüy kalmamıştı ama ellerindeki yara izleri –Karanlık Efendisi’nin bıraktığı koyu renkli damarlar– hâlâ oradaydı.

“Dinlenmesi gerekecek,” dedi Şifacı, işini bitirince doğrulup gerinerek. “Ama aldığı hasar oldukça yüzeyselmiş.”

“Ya Prenses Ehri?”

“Bilmiyorum. Onun yanıkları çok daha ciddiye.”

Şifacı gittikten sonra, Zoya kralın nefeslerinin derinleşmesini ve düzenli hale gelmesini bekledi. Alacakaranlık vakti olmuştu. Arazinin üstüne asılmış bir dizi yıldızı andıran bahçe lambaları yakılıyordu. O odayı, o odada Nikolai’ın dönüştüğü adamı, bir an için kral kimliğini bir kenara bırakan Zoya yanından beklerken gözlerini kapatıp rüya görecek kadar ona güvenen adamı özlemişti. Küçük Saray’a gidip prensesin ne durumda olduğuna bakması, Tamar’la konuşması ve bir plan yapması gerekiyordu. Ama onu son kez öyle görüyor olabilirdi.

En sonunda kalktı ve ışıkları söndürdü.

“Gitme,” dedi kral uykusunun arasında.

“Banyo yapmam gerek. Bir orman yangını gibi kokuyorum.”

“Yabani çiçekler gibi kokuyorsun. Hep öyle kokuyorsun. Burada kalman için sana ne söyleyebilirim?” Nikolai’ın sesi hafifledi ve yine uykuya daldı.

Bu sözleri söylemene neden olan şeyin savaştan ve endişeden fazlası olduğunu söyle. Sen bir kral, ben bir asker olmasaydık bunların ne anlama gelmiş olabileceğini söyle. Ama aslında bunları duymak istemiyordu. Tatlı sözler ve büyük açıklamalar başkalarına, başka hayatlara göre idi.

Nikolai’ın saçlarını geriye attı ve alnına bir öpücük kondurdu. “Elimde olsaydı sonsuza dek yanında kalırdım,” diye fısıldadı. Nasıl olsa kral bu sözleri hatırlamayacaktı.

Saatler sonra, Zoya’nın oturma odasında bir kalabalık birikmişti. Kimseyi çağırmamıştı ama onlar yine de gelmişler, tatlı çay dolu fincanlarıyla şöminenin önüne oturmuşlardı. Azizler biliyordu ya, Zoya buna çok memnun olmuştu. Genellikle mahremiyetini ön planda tutardı ama o gece dostlara ihtiyacı vardı.

Banyo aldığı halde ölüm kokusunun üstüne, saçlarına, giysilerine sindiğini hissediyordu. Şöminenin yanındaki koltukta Genya'nın yanına kıvrılmıştı. Koltuğun minderleri kalay ipeğiyle işlenmişti ve genellikle insanların ayaklarını bu minderlere dayamasına kızardı ama o sırada umurunda değildi. Sıcak şarabından koca bir yudum aldı. O gece rahatlaması için çay yeterli olmayacaktı.

David ve Nadia odanın ortasındaki yuvarlak masaya oturmuşlardı. David hiç şüphesiz önem sırasına göre masaya düzgün gruplar halinde belgeler dizmişti ve uzun bir hesap işine dalmıştı. Zaman zaman kendi önündeki hesaplarla uğraşan, ayaklarını Tamar'ın kucağına dayamış olan Nadia'ya bir belge uzatıyordu. Tolya karo döşeli şöminenin yanındaki kilimin üstüne uzanmıştı ve ateşe bakıyordu. Tatlı bir manzara olabilirdi ama o sabah yaşadıkları dehşet verici olayın ağırlığı hâlâ havada hissedilebiliyordu.

Genya geleneklere uygun bir şekilde altın rengi ve değerli taşlarla süslü bir kokoshnikle birlikte giyceği gelinliğinin tasarımlarına bakıyordu. Çizimlerden birini gösterdi. "Çok mu abartılı?"

Zoya parmaklarını gelinliğin özenle dikilmiş etek ucunda gezdirdi. "Kraliyet şapeli için mi? Hayır. Ne kadar ışıltılı olursa o kadar iyi." Orası kasvetli bir yerdi.

"Evet," dedi Genya. Kaybettiği gözünün üstüne taktığı göz bandını düzeltti. "Keşke töreni bahçelerde yapabilsek."

"Kışın ortasında mı?" dedi Nikolai, oturma odasına girip doğrudan yan masada duran şarap şişesine doğru giderek. Sanki hiç yaralanmamış, çaresiz bir halde baygın yatmamıştı. Banyo yapmış, temiz giysiler giymişti. Her yanından özgüven fişkırıyordu. "Konuklarımızın donarak ölmesini istiyorsun?"

"Eh, bir savaş öyle de kazanılabilir," dedi Genya.

"Şarap içmemelisin," dedi Zoya. "Şifacı'nın akımı henüz sisteminden çıkmadı."

Nikolai burnunu kırıstırdı. "O halde yaşlı bir kadın gibi çay içeceğim sanırım."

"Çayda hiçbir sorun yok," dedi Tolya.

"Dev bir kaya parçası gibi olan bir adamla tartışmak istemem." Nikolai kendisine bir fincan çay koydu ve masadaki belgelere baktı. "Bunlar yeni fırlatma sitemiyle ilgili yeni hesaplamalar mı?" David başını kaldırmadan evet anlamında salladı. "Nasıl gidiyor?"

"Gitmiyor."

"Öyle mi?"

"Sürekli olarak işim bölünüyor," dedi David imalı bir sesle.

"Harika. Üstüme düşeni yaptığımı duymak güzel."

Nikolai şöminenin önündeki büyük sandalyeye oturdu. Zoya onun David'e takılmak, hatta yeni füzelerinin Fjerda'ya karşı onlara verebileceği avantajı kutlamak için havaya girmeye çalıştığını görebiliyordu. Ama Nikolai'm tükenmek bilmez iyimserliği bile o gün sarayın basamaklarında gördükleriyle başa çıkamazdı.

En sonunda fincanını kucağına koydu. "Bu sabah olanları anlamama yardım edin," dedi.

Tamar ve Tolya bakıştılar.

"Kraliçe Makhi'den bir mesaj," dedi Tamar.

"Yani bu evliliği onaylamıyor mı? Katılamayacağına dair bir mesaj yollayabilirdi."

"Zarları fırlattı," dedi Tamar. "Ve kazanmasına ramak kaldı. Ehri'yi öldürmeyi başarsaydı, savaş açabilmek için bir nedeni olacaktı ve suikast planının başarısız olan kısmını tamamlayabilecekti."

"Burada olanları açıklamakta epey zorluk çekeceğiz," dedi Zoya. "Yüksek rütbeli on bir mahkûmun ölümünü nasıl açıklayacağız?"

"Ehri olanları gördü," dedi Tolya alçak sesle. "Doğruyu söylemek onun elinde. Hepsini."

“Hepsini,” diye tekrarladı Tamar.

Nadia kalemini masaya koydu ve karısının elini tuttu. “Sence Kraliçe Makhi gerçekten de törene gelecek mi?”

“Gelecek,” dedi Tamar. “Ama bu olayı bir tür saldırıda bulunmak için kullanırsa hiç şaşırmam. Usta bir taktikçidir.”

“İyi bir kraliçe,” dedi Zoya.

“Evet,” dedi Tamar. “Ya da becerikli. Annesi Grishalar üstünde deneyler yapılmasını yasaklamış ve orduda ya da devlette görev yapmalarının karşılığında bazı haklar vermişti.”

“Ravka’daki gibi,” dedi Nikolai.

Tolya evet anlamında başını salladı. “Grishalar hâlâ mülk sahibi olamıyor ya da politik görevlere kabul edilmiyordu ama kayda değer reformlar yapılmıştı.”

“Orada asla sıra dışı varlıklar olarak görülmedik,” dedi Tamar. “Sadece tehlikeli olduğumuz düşünülüyordu. Ama herkes verilen hakları onaylamıyordu. Shulardan bazıları Grishaların sıradan insanlar gibi yaşamasından hoşlanmıyordu.”

“O halde Makhi annesinin politikalarını benimsemedi mi?” diye sordu Nikolai.

Tamar kaşlarını çatı. Nadia’nın kadehini ve kendisinininkini alıp tekrar doldurmak için yan masaya gitti. “Makhi taç giymeden bile önce Shu Han’ı nasıl güçlendireceğine dair fikir sahibiydi. *Jurda parem* keşfedildiğinde bir seçenek sahibi oldu: Bo Yul-Bayur’un keşfini yok ederek bu sırrı gizleyebilirdi. Ama eski laboratuvarları yeniden açmayı ve *parem* bir silah olarak kullanmayı seçti.”

“*Khergud* bu şekilde ortaya çıktı,” dedi Tolya. Bir enkazın karşısında durmuş, geminin gövdesindeki büyük deliği işaret eden birisi gibi çaresiz çıkmıştı sesi. *İşler de bu noktada ters gitti.*

Khergud, Shu Han’ın en ölümcül askerleriydi ama hükümet onları asla resmi olarak onaylamamıştı. Bunlar *parem* etkisi altın-

da değiştirilen, duyuları keskinleştirilen, kemikleri güçlendirilip farklı hale getirilen Grishalardı. Hatta bazıları uğma becerisine bile sahipti. Zoya ayaklarının nasıl yerden kesildiğini, *khergud* askerin kollarının onu nasıl ęelik şeritler gibi kısıvrak yakaladığını hatırlayıp ürperdi.

Tamar doldurduğu kadehleri masaya koydu ama oturmadı. Nikolai'ın casus ağlarını yönetiyordu. Makhi'nin hükümdarlığı altında Grishalara neler yapıldığını herkesten iyi biliyordu.

“*Khergudun oluşturulması...*” Duraksadı. “Bir deneme ve yanılma işlemi. Laboratuvarlara getirilen Grishalardan gönüllü diye söz ediliyor ama...”

“Öyle olmadığını biliyoruz,” dedi Tolya öfkeyle.

“Evet,” dedi Tamar. “Grishalara sunulan seçenekler onları ęaresiz bırakıyor. Taban hükümetinin sahip olduğu güce karşı koymak imkânsız.”

“Bu durumda onlara bir seçenek sunulduğu söylenemez,” dedi Genya.

Tolya omuzlarını silkti. “Karanlıklar Efendisi'nin İkinci Ordu'yu kurmasından farksız.”

Zoya bunu duyunca köpürdü. “İkinci Ordu bir sığınaktı.”

“Belki bazıları için öyle olmuş olabilir,” dedi Tolya. “Karanlıklar Efendisi, Grishaları daha ęocukluklarında ailelerinden aldı. Nereden geldiklerini, tanıdıkları insanları unutmayı öğretiler. Ya taca hizmet edeceklerdi ya da aileleri acı ęekecekti. Ne biçim bir seçenek bu?”

“Ama kimse üstümüzde deney yapmadı,” dedi Zoya. *Hem bazılarımız ebeveynlerimizi seve seve unuttuk.*

“Evet,” dedi Tolya iri ellerini dizlerine dayayarak. “Sizi sadece askerlere dönüştürdüler ve kendi savaşlarında kullanmak için cepheye yolladılar.”

“Haksız değil,” dedi Genya şarap kadehine bakarak. “Hiç Kü-

çük Saray’a gelmeseydin hayatın nasıl olurdu diye düşünmüyor musun?”

Zoya başını ipek döşemeli koltukta geriye yasladı. Evet, bunu düşünmüştü. Küçük bir kız çocuğuyken, bu konu rüyalarına girmiş ve uyanık olduğu zamanlarda da aklından çıkmamıştı. Gözlerini kapatır, kendisini mihraba doğru yürürken görürdü. Teyzesinin kanlar içinde yerde yattığını görürdü. Annesi her zaman orada olur, Zoya’yı yürümesi için cesaretlendirir, ona altın rengi minik gelinliğinin eteğine basmamasını hatırlatırdı. Bu arada babası sessizce sıralarda otururdu. Başını önüne eğmiş olduğunu hatırlıyordu Zoya. Ama onu kurtarmak için tek kelime etmemişti. Sadece Liliyana sesini çıkarmaya cesaret etmişti. Ama o çok uzun zaman önce ölmüştü. Karanlıklar Diyarı ve Karanlıklar Efendisi’nin hırsının kurbanı olmuştu.

“Evet, bunu düşünüyorum,” dedi Zoya.

Tamar elini kısa saçlarının arasında gezdirdi. “Babamız anemize bizim bir seçeneğimiz olacağına yemin etmişti. Annem öldüğünde, babam bizi bu yüzden Novyi Zem’e götürdü.”

Bu daha mı iyi olurdu? Liliyana’nın onu Grishalara katılması için sarayın kapılarına bırakmak yerine, bir gemiye bindirip Gerçek Deniz’e mi yollamış olması gerekirdi? Nikolai Grishaların ebeveynlerinden alınmasını yasaklamıştı. Artık çocukların ailelerinden koparılmasını gerektiren zorunlu bir eğitim yoktu. Ama yuvaları olmayan, kendilerini güvende hissetmeleri gereken yerlerde asla öyle hissetmemiş olan Grishalar için Küçük Saray her zaman bir sığınak, kaçabilecekleri bir yer olarak kalacaktı. Fjerdalılar, Shu Hanlılar ya da Kerchler ne yapmış olursa olsun, Zoya’nın o sığınağı koruması gerekmişti. Belki de bu uzun savaşın diğer tarafında bir yerde, Grishaların korkmayacağı ya da onlardan korkulmayacağı, “asker” sözcüğünün sadece bin tane olası yoldan biri sayılacağı bir gelecek vardı.

Ayağa kalkıp bilekliklerini çıkardı. Şömineye yakın oturmak, Tolya'yla tartışmak, Genya'nın çizimlerine bakmak, Nikolai'nin kaşlarını çatarak çayını içişini izlemek istiyordu. Ama tam da bu nedenden dolayı gitmesi gerekiyordu. Dinlenecek vakit yoktu. Ülkesi ve halkı güvende olana dek yapamazdı bunu.

“Majesteleri?” dedi. “Bu işi yeteri kadar erteledik.”

Nikolai ayağa kalktı. “En azından, artık daha fazla çay içmek zorunda kalmayacağım.”

“Eşlik etmemi ister misin?” diye sordu Genya.

İstiyordu. Arkasında bütün orduyu görmek istiyordu. Ama Genya'nın çizimleri nasıl sıkı sıkı tuttuğunu, David'in nasıl hemen karısına baktığını, onu işinden uzaklaştırabilecek tek şeyi karısı için nasıl korumak istediğini gördü.

“Hazır olduğunda gelirsin,” dedi Zoya alçak sesle. “Daha önce değil.” Parmak eklemlerini çıtlattı. Odadan çıkarken, “Hem o elbisesinin doğru dürüst bir duvağı olması gerek,” dedi sözcükleri uzatarak. “Shu Kraliçesi'nin taşralı olduğumuzu düşünmesini istemeyiz.”

“Doğru olanı yaptın,” dedi Nikolai saray arazisinde eski hayvanat bahçesine doğru giderlerken. Dolunay tepeye yükseliyordu.

Zoya iltifatı duymazdan geldi. “Neden bu durum bir savaş kadar basit bir şey olamıyor? Neden dürüst bir savaşta iki düşman birbiriyle karşı karşıya gelemiyor? Hayır, şimdi bir de dehşet verici bir yıkımla karşı karşıyayız.”

“Ravka hayatı ilginç kılmayı sever,” dedi Nikolai. “Mücadelelerden hoşlanmıyor musun?”

“Şekerleme yapmaktan hoşlanırım,” dedi Zoya. “En son ne zaman odamda kalıp uyumama izin verildiğini hatırlamıyorum bile.”

“Kesinlikle olmaz. Bütün gece iyi bir uyku çekmek keyfinin yerine gelmesini sağlayabilir ama ben seni en aksi halinle yanımda istiyorum.”

“Saçmalamaya devam edersen en aksi halimi görebilirsin.”

“Azizler aşkına, daha en aksi halini görmedim mi yani?”

Zoya saçlarını savurdu. “Görmüş olsaydın, yatak örtünü kafana çekmiş dua ediyor olurdun.”

“Beni yatağa atmak için ilginç bir yol doğrusu ama ben kimim ki yöntemlerini sorgulayayım?”

Zoya gözlerini devirdi ama düşüncelerinin biraz olsun dağılmasını sağlayan bu karşılıklı şakalaşmaya minnettar olmuştu. Böylesi güvenli ve basitti; onun yatak odasının sessizliğinde elini sıkı sıkı tutmasından çok farklıydı. Hem Nikolai evlendiğinde ve kurallar aralarına bir duvar gibi yükseldiğinde ne yapacaktı?

Sırtını dikleştirip saç kurdelesini sıkılaştırdı. Her zaman olduğu gibi, gayet güzel idare edecekti. İlgi görmeyince bir kenara sinip aptal aptal sırttan bir kız değil, bir ordu komutanıydı.

Eski hayvanat bahçesi, saray arazisinin en doğu bölgesindeki ormanlık alandaydı. Nesiller önce kapatılmıştı ama nedense hâlâ orada kafeslere tıkılmış olan hayvanlar gibi kokuyordu. Zoya eski resimleri görmüştü: değerli taşlarla süslü bir tasmaı olan bir leopar, kadife bir yelek giymiş numaralar yapan bir lemur, kaçmadan önce üç bakıcıyı parçalayan, Tsibeya'dan getirilmiş olan beyaz bir ayı. Ayı asla yakalanamamıştı ve Zoya onun kaçıp evine dönemediğini ummuştu.

Hayvanat bahçesi büyük bir halka biçiminde inşa edilmişti; eski kafesler halkanın dışına bakıyordu ve her yeri çalılıklar kaplamıştı. En ortada bir zamanlar en tepesinde bir kuşhane olan yüksek bir kule vardı. Ama artık farklı bir hayvanın yuvasıydı.

Nikolai'ın peşinden basamakları çıkarken içindeki kadim zekânın canlandığını hissetti; düşünüyor, bir şeyler hesaplıyordu. Her öfkeliğinde ya da korktuğunda canlanıyormuş gibiydi.

Karanlık Diyarı genişliyor. Nikolai hava durumundan söz edermiş gibi kayıtsızca söylemişti bunu. Yarın yağmur yağacağını duydum.

Gelinçikçikleri yine tomurcuk açmış.

Dünya bir hiçlik tarafından yutuluyor ve bunu durdurmanın bir yolunu bulmalıyız. Biraz daha çay ister miydin?

Ama Nikolai hep öyleydi. Dünya yıkılıyor olsa, Nikolai Lantsov tek eliyle tavanı tutar, her şey yıkılırken diğer eliyle yakasına düşen bir toz zerreciğini silkelerdi. O ve Zoya bu hapishaneyi özenle inşa etmişler, geriye sadece kuşhanenin iskeletini bırakmışlardı. Artık duvarları tamamıyla camdandı ve gün boyunca ışık alan bir yere dönüşmüştü. Geceleri Alina Starkov'un gücünün vârisleri ve Karanlık Diyarı'nda Karanlık Efendisi'ne karşı savaşmış olan Güneşin Elçileri binayı aydınlık tutuyorlardı. Hepsi gizlilik yemini etmişti ve Zoya bu yeminlerini çiğnemeyeceklerini umuyordu. Karanlıklar Efendisi bu yeni hayatta güçleri olmadan ortaya çıkmıştı; daha doğrusu öyle olduğunu düşünüyorlardı. İşlerini şansa bırakmayacaklardı.

Kapılar açıldığında, mahkûmları yerde oturduğu yerden kalktı ve Yuri Vedenen'in daha önceden asla sahip olmadığı bir zarafetle hareket etti. Yıldızsız Aziz'in öğretilerini yaymış genç bir keşiş olan Yuri, kendisini Karanlık Efendisi'ne tapınmaya adanmış olan kulte liderlik etmişti. Müritleri, Yıldızsız Aziz'in Karanlık Diyarı'nda şehit olduğuna ve dönmeyeceğine inanıyorlardı. Yuri'nin ve kapkara giysilere bürünmüş, ölü bir diktatör için dualar eden sersem yobazlarının haklı çıkması Zoya'yı çok şaşırtmıştı: Karanlık Efendisi gerçekten de dirilmişti. Gücü Yuri'nin vücuduna akmıştı ve artık... Zoya onun kim ya da ne olduğundan emin değildi. Yüzü ince uzun, soluk teni pürüzsüz, gür kaşlarının altında ki gözleri griydi. Uzun siyah saçları neredeyse köprücük kemiklerine ulaşmıştı. Üstünde koyu renkli bir pantolondan başka bir şey yoktu ve yalın ayaktı. Her zamanki gibi kendini beğenmişti.

“Bir kraliyet ziyareti.” Karanlık Efendisi hafifçe eğildi. “Onur duydum.”

“Üstüne bir gömlek giy,” dedi Zoya.

“Özürlerimi kabul edin. Burası sürekli olarak güneş aldığı için çok sıcak.” Yuri’nin keşiş cüppesinin altına giydiği sade bir gömleği üstüne geçirdi. “Oturmanızı isterdim ama...” Boş odayı işaret etti.

İçeride hiç eşya yoktu. Onu meşgul edecek kitaplar da yoktu. Yandaki hücreye sadece yıkanması ve tuvalete gitmesi için izin veriliyordu. O hücreyle merdivenlerin arasında da iki tane kalın asma kilitli kapı vardı.

Karanlıklar Efendisi’nin yeni evi boştu ama manzarası enfesti. Zoya cam duvarlardan saray arazisini, şehrin yukarı bölgesindeki binaların çatılarını ve bahçelerini, şehrin etrafını saran nehirde süzülen teknelerin ışıklarını ve şehrin aşağı bölgesini görebiliyordu. Os Alta. Dokuz yaşından beri yuvası orasıydı ama o açıdan nadiren görme fırsatı bulmuştu. Bir anda başının döndüğünü hissetti ve hatırladı. Elbette. Bu şehri, etrafındaki kırlık alanı biliyordu. Daha önce oranın üstünden uçmuştu.

Hayır. Uçan o değildi. Ejderhaydı. Sadece kendisinin ve çok eski zamanlarda onun türünün bildiği bir ismi vardı ama Zoya bunu hatırlayamıyordu. Dilinin ucundaydı. Çok sinir bozucu bir durumdu.

“Ziyaretçilerimi dört gözle bekliyorum,” dedi Karanlıklar Efendisi.

Zoya aniden onun ne kadar kızgın olduğunu, mahkûm edildiği için hissettiği öfkeyi hissetti. Karanlıklar Efendisi’nin öfkesini hissetti. Zihninde ejderhanın varlığı onu savunmasız bırakmıştı. Derin bir nefes alıp çizmelerinin altında taş zemine, o garip cam hücreye odaklanarak toparlanmaya çalıştı. *Sadece kapıyı açacak olsaydın, neler öğrenebilirdin, neler bilebilirdin?* Juris’in sesi miydi yoksa kendi sesi miydi bu?

Bir nefes daha aldı. *Ben Zoya Nazyalensky'yim ve artık kafamda dönüp duran bu kokteyl partisinden usandım seni yaşlı kertenkele.* Juris'in buna kıkır kıkır gülerek yanıt verdiğini duyduğuna yemin edebilirdi.

Nikolai duvara yaslandı. "Daha sık ziyaret edemediğimiz için kusura bakma. Bir savaş yaşanıyor ve kimse senden hoşlanmıyor."

Karanlık Efendisi elini kalbine götürdü. "Beni incitiyorsun."

"Vakit gelince onu da yapacağız," dedi Zoya.

Karanlıklar Efendisi kaşını kaldırdı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi; Zoya o ifadede hatırladığı adamı gördü. "Biliyorsun, benden korkuyor."

"Korkmuyorum."

"Neler yapma ihtimalim olduğunu bilmiyor. Ya da yapabileceğimi."

Nikolai, Güneşin Elçilerinden birine içeri sandalye getirmesini işaret etti. "Belki de karşında değilmiş gibi hakkında konuşulmasından korkuyordur."

Sandalyelere oturdular. Karanlık Efendisi bir şekilde üstüne oturduğu eski püskü sandalyenin bir taht gibi görünmesini sağlamıştı. "Geleceğinizi biliyordum."

"Bu kadar öngörülebilir olmaktan hiç hoşlanmam." Nikolai, Zoya'ya döndü. "Belki de gitmeliyiz, ne dersin? Ona haddini bildirmeliyiz."

"Bunu yapmayacağımızı biliyor. Bir şeye ihtiyacımız olduğunu biliyor."

"Bunu hissettim," dedi Karanlıklar Efendisi. "Kuraklık yaklaşıyor. Karanlıklar Diyarı genişliyor. Bunu sen de hissettin, öyle değil mi Lantsov? Bunun nedeni, kemiklerimin içindeki güç, hâlâ kanımı siyaha boyayan o güç."

Nikolai'nın yüzünde endişeli bir ifade belirip kayboldu. "Karanlıklar Diyarı'nı yaratan güç."

“Bana insanların bunu bir mucize olarak gördükleri söylendi.”

Zoya dudaklarını büzdü. “Bunun başını döndürmesine izin verme. Bugünlerde her yerde mucizeler gerçekleşiyor.”

Karanlık Efendisi başını hafifçe yana eğip dikkatle ikisini süzdü. Bakışlarının yoğunluğu Zoya’nın cam duvarlardan birini parçalayarak kaçmak istemesine neden oldu ama bunu belli etmedi. “Burada düşünecek, uzun bir geçmişe dönüp bakacak çok vaktim oldu. Sayısız hata yaptım ama her zaman yeni bir yol, hedeflerime doğru ilerlemenin yeni bir fırsatını budum.”

Nikolai evet anlamında başını salladı. “Ölmene neden olan o ufak aksiliğe kadar.”

Bu sefer Karalıklar Efendisi’nin keyfi kaçtı. “Ters giden olayları, planlarımın sonuçsuz kaldığı zamanları düşündüğümde, Sturmhond isimli bir korsana güvendiğim anda her şeyin tepetaklak olduğunu görebiliyorum.”

“Korsanlık yapmasına izin verilmiş bir adam,” dedi Nikolai. “Hem ben bu konuda bilgi sahibi değilim; senin için çalışan özel izinli korsan güvenilecek birisi olmamışsa, muhtemelen bu işi hakkıyla yapmamıştır.”

Zoya bir espri yapmadan edemedi. “Her şeyin ters gittiği an o muydu?” dedi. “Genç bir kızı manipüle ettiğin ve gücünü çalmaya çalıştığın ya da masum insanlarla dolu bir şehrin yarısını yok ettiğin, Grishaları katlettiğin, öz anneni kör ettiğin anlar değil miydi? Bunların hiçbirisi davranışlarını gözden geçirmen için bir fırsat gibi gelmiyor mu?”

Karanlıklar Efendisi omuzlarını silkip sanki artık oynayacak başka numarası kalmamış gibi ellerini iki yana açmakla yetindi. “Bu vahşet dolu olayları bunlar konusunda utanç hissetmem gerekiyormuş gibi sıralıyorsun. Onlardan sonra işlediğim yüz suç ve önceki yüz suç olmasaydı, belki utanç hissedebilirdim. İnsan hayatı korunmaya değerdir. Ama insanların hayatı? Bunlar dengeleri asla bozmadan saman tozu gibi gelip gider.”

“Ne kadar müthiş bir hesaplama,” dedi Nikolai. “Bir katliam yapmış birinin işine gelen bir hesap.”

“Zoya beni anlıyor. Ejderha insan hayatlarının ne kadar önemsiz ve yorucu olduğunu biliyor. İnsan hayatları ateş böcekleri gibi. Bizler her daim yanarken, onlar gece vakti sönen kıvılcımlar gibiler.”

Zoya’nın öfkesini zapt edebilmesi için içine ne kadar derin nefes çekse fayda etmeyecekti. Nikolai kendisine nasıl hâkim olabiliyordu? Hem neden Karanlıklar Efendisi’ne vicdan azabı çektirmeye çalışıyorlardı ki? Teyzesi, arkadaşları, Nikolai’ın korumaya yemin ettiği insanlar, bu yaratığın uzun hayatında anlamsızdı.

Öne eğildi. “Ateşi ve zamanı çaldın. Sakın benden destek bekleme.” Nikolai’a döndü. “Neden buradayız? Onun yanında olmak, etrafı yakıp yıkmayı istememe neden oluyor. Onu Karanlıklar Diyarı’na götürüp öldürelim. Belki de her şey bu şekilde yoluna girer.”

“İşe yaramaz,” dedi Karanlıklar Efendisi. “İblis kralının içinde yaşıyor. Onu da öldürmen gerekir.”

“Aklına böyle fikirler sokma,” dedi Nikolai.

“Karanlık Diyarı’ndaki yırtığı iyileştirmenin tek yolu, başladığınız şeyi bitirmek ve *obisbayayı* yapmak.”

Tolya da aynı öneride bulunmuştu. Diken Yakma Ayini. Bunu sadece Nikolai’ı öldürmek ve Karanlıklar Efendisi’ni diriltmek için bir fırsat olarak kullanmış olan Elizaveta onları ayini yapmaları için tuzağa düşürmüştü. Ayini tekrar yapmaya kalkıştırlarsa, Karanlıklar Efendisi’nin hâlâ güçsüz olduğu ve Fjerdalıların yaralarını sarmaya çalıştığı bir zamana denk getirmeleri gerekiyordu. Ama göze alınması gereken risk çok büyüktü. Bu riski göze almaya istekli olsalar bile yapabilecek güçleri yoktu.

“Dikenli çalılığımız yok,” dedi Zoya. “Azizler öldüğünde ve Karanlıklar Diyarı’nın sınırları çöktüğünde yanıp kül oldu.”

“Ama bulabiliriz,” dedi Karanlık Efendisi.

“Öyle mi? Nereden?”

“Keşişlerden.”

Zoya ellerini havaya kaldırdı. “Neden mesele hep keşişlere geliyor?”

“Dikenli çalılık yeni büyümeye başladığı zamanlarda üstündeki meyveler toplanmıştı. Meyvelerin tohumları Sankt Feliks Tarikatı’nın müritleri tarafından korundu.”

“Şu anda neredeler?”

Karanlık Efendisi tereddütlü gibiydi. “Kesin olarak bilmiyorum. Tohumlara hiç ihtiyacım olmadı. Ama onları nasıl bulabileceğinizi söyleyebilirim.”

“Burnuma bir pazarlık kokusu geliyor,” dedi Nikolai ellerini ovuşturarak. “Bu bilgi bize neye mal olacak?”

Karanlık Efendisi’nin gözleri tıpkı sahte bir güneşin altında parıldayan gri kuvars taşları gibi parıldadı. “Bana Alina Starkov’u getirirseniz, bilmeniz gerekenleri anlatırım.”

Nikolai’nin yüzündeki gülümseme bir anda silindi. “Alina’yı neden istiyorsun?”

“Ondan özür dilemek için bir şans istiyorum. Kalbime bir bıçak saplayan kıza ne olduğunu görmek için bir şans.”

Zoya başını salladı. “Ağzından çıkan tek kelimeye inanmıyorum.”

Karanlık Efendisi omuzlarını silktilti. “Ben de olsam inanmazdım. Ama şartım bu.”

“Ya bunu kabul etmezsek?” dedi Zoya.

“O zaman Karanlık Diyarı genişlemeye ve dünyayı yutmaya devam eder. Genç kral tahtını kaybeder ve ben hücremde uyuyabilmek için kendi kendime şarkılar söylerim.”

Zoya ayağa kalktı. “Bu iş hiç hoşuma gitmedi. Bir şey planlıyor. Manastırı ve tohumları bulsak bile, onları alıp ne yapacağız? Dikenli çalılığı Elizaveta gibi büyütebilmek için çok ama çok güçlü bir Fabrikatör bulmamız gerekir.”

Karanlıklar Efendisi gülümsedi. “Yani Juris’in sana öğretmeye çalıştığı her konuda ustalaşmadın mı?”

Zoya öfkesini zapt eden barajın yıkıldığını hissetti. Karanlıklar Efendisi’nin üstüne atıldı ama Nikolai onu kolundan tutup geri çekti. “Onun ismini ağzına alma. Bir daha o ismi söylersen, dilini keserim ve bir broş gibi üstüme takarım.”

“Yapma,” dedi Nikolai alçak sesle, kolunu bırakmadan. “Öfkelenmene değmez.”

Karanlıklar Efendisi Zoya’ya bir öğrenci olduğu zamanlardaki gibi, sanki Zoya’nın içinde sadece kendisinin görebildiği bir şey varmış gibi baktı. “Herkes ölecek Zoya. Hepsi ölecek. Sevdiğin herkes.”

“Öyle mi?” dedi Nikolai. “Çok trajik. Zoya, biraz sakinleşir misin?”

Zoya kolunu hışımla geri çekti. “Sadece şimdilik.”

“Nasıl da debeleniyor,” dedi Karanlıklar Efendisi mutlu bir sesle. “Kendi gücüne hapsolmuş bir böcek gibi.”

“Ne kadar da şiirsel laflar bunlar,” dedi Nikolai. “Bu arada, sakalında bir şey var.”

Karanlıklar Efendisi, Zoya’nın şaşkın bakışları altında elini pürüzsüz çenesine götürdü ama eli yanmış gibi hemen indirdi. Gözlerinde nefrete benzer bir şey parıldadı.

Bu sefer Nikolai gülümsüyordu. “Aynen düşündüğüm gibi,” dedi. “Yuri Vedenen hâlâ orada, içinde bir yerde. Güçlerin bu yüzden mi geri gelmedi?”

Karanlıklar Efendisi gözlerini kısıp dikkatle ona baktı. “Ne kadar da zekisin.”

“Dikenli çalılığı büyütmemizi ve *obisbayayı* yapmamızı bu yüzden istiyorsun. Karanlıklar Diyarı’nın ne kadar zarar verdiği zerre kadar umurunda değil. Kendini Yuri’den arındırmak ve iblisime bir beden sunmak istiyorsun. Gücünü geri kazanmak istiyorsun.”

“Sana ne istediğimi söyledim. Alina Starkov’u bana getirin. Anlaşma böyle.”

“Hayır,” dedi Zoya.

Karanlıklar Efendisi onlara sırtını döndü ve aşağıda sere serpe uzanan şehrin parıldayan ışıklarına baktı. “O halde ben güçsüz biri olarak yaşarım, siz de dünyanın oluşunu izlersiniz.”

Nina saniyeler içinde Hanne'nin yanındaydı. Prensın gözleri yerinden fırlayacakmış gibiydi ve dar göğsü hızla inip kalkarken, bütün vücudu sarsılıyordu. Boğazından yükselen boğuk ve acı dolu hırıltı daha da kötüydü. Nina, Hanne'nin onun yanına diz çökerken elini uzattığını gördü. Hanne elini prensin kalbinin üstüne koydu –bunu kendisine hâkim olamıyormuş gibi yapmıştı– ve prensin öksürüğü bir anda hafifledi.

“Elimi tut,” diye fısıldadı Nina öfkeyle. “Dua et. *Yüksek sesle dua et.*”

Prensın kemikli parmaklarını kavradı ve üçü bir halka oluştururken, Hanne'nin hızlı hızlı Fjerda dilinde Djel'e, Kuyu'ya ettiği duaya eşlik etti. “*Sular nehir yatağını süpürürken, beni de temizlemelerine yardım et. Sular nehir yatağını süpürürken, beni de temizlemelerine yardım et.*”

Prens Rasmus ikisine bakakaldı. Öksürüğü dindi ve Hanne'nin şifa becerisi dolan ciğerlerini yatıştırıp hava yollarını açarken, derin derin nefes alıp vermeye başladı.

Birkaç saniye sonra kraliyet muhafızları etraflarını sardı. Kral ve kraliçe koşarak yanlarına gelirken, Nina'yı ve Hanne'yi uzaklaştırdılar.

“Hayır!” diye bağırdı Rasmus nefes almaya çalışırken. Sesi güçsüz ve titrekti. Yine öksürmeye başladı. “Onu geri getirin. Onları geri getirin.”

Ama insanlar çoktan etraflarına toplanmaya başlamışlardı ve Rasmus’u kraliyet platformunun arkasındaki çift kapılardan geçirmişlerdi bile. Geride sadece balo salonundaki şok içindeki davetliler ve hayret dolu fısıltılar kalmıştı.

Brum hızla Hanne’nin ve Nina’nın yanına gelip onları dışarı çıkarmaya çalışırken, Ylva ve Redvin meraklı kalabalığı uzakta tutmaya çalıştılar. İki yanlarına geçen *drüskelle* onları bir koridora çıkardı ve odalarına uzanan sayısız geçitten geçirdi.

“Prese Rasmus...” dedi Hanne ama Brum bir bakışla onu susturdu.

“Uşaklar,” dedi alçak sesle. Hep birlikte Brum’un çalışma odası olarak kullandığı odaya gittiler. Oda koyu renkli ahşap panellerle ve beyaz taş duvarlarla kaplıydı. Nina pencereden dışarıda kar yağmaya başladığı görebiliyordu.

Ylva ortadan kayboldu ama sonra ılık su dolu iki kâsçyle ve iki yumuşak el beziyle geri gelip bunları kızlara uzattı. Nina kendi üstüne de prensin kanının sıçradığını fark etmemişti. Yüzünü ve ellerini sildi.

Gözlerini iri iri açıp dudağının titremesini sağlamaya çalıştı ama Hanne’yi koruması gerekirse diye tüm benliği savaş moduna geçmek için dikkat kesilmişti ve hazırды. Beyaz Ada’da bir mezarlık vardı. Orada gömülü olan insanları askerleri olarak çağırabilirdi. Brum ne görmüştü? Ne biliyordu?

Hanne dehşet içindeydi. Fjerda saray erkânının tamamının önünde becerisini kullanmış, gözünü dahi kırpmadan prensi iyileştirmişti. Nina onun göze aldığı riski, nasıl bu kadar dikkatsiz davranabildiğini idrak etmekte zorlanıyordu. Ama hissettiği korkuya ve öfkeye rağmen Hanne’nin bunu elinde olmadan yaptığını

biliyordu. Birisi gözlerinin önünde acı çekerken, böyle oturmazdı. Nina'nın tek yaptığı yok etmektir ama Hanne'nin doğasında bir şeyleri tamir etmek vardı. Olayı görenlerden onun ne yaptığını anlayanlar olmuş muydu? Brum anlamış mıydı? Adam eğitilmiş bir cadı avcısıydı. Sarayın gösterişinden ve heyecanından uzaktaki o odada, Nina'nın dua numarası gayet zayıf kalıyordu.

"Neler oldu?" diye sordu Ylva, çaresiz ve korku dolu bir sesle.

Brum'un yüzü asıktı. "Prens çok hasta."

"Ama o kadar da değil!" diye bağırdı Ylva. "Yere yıkıldı!"

"Onu neden insan önüne çıkarmadıklarını sanıyorsun?"

"O... Asla sosyal olaylara katılan birisi olmadı ama..."

"Çünkü kral ve kraliçe üstüne titriyorlar. Onun sadece kısa sürelerle ve bugün Heartwood'un başlangıcında olduğu gibi çok iyi kontrol edilen durumlarda halkın önüne çıkmasına izin veriyorlar."

"Peki sence geçirdiği krizin nedeni neydi?" diye sordu Redvin, matarasındaki içkiden bir yudum alıp.

Brum omuzlarını silkti. "Çok fazla gürültü. Aşırı boğucu hava. Kim bilir?"

"Bu kadar güçsüz olması akıl almaz bir durum," dedi Redvin.

"O bir çocuk," dedi Ylva.

Brum alaycı bir ifadeyle güldü. "On sekiz yaşında. Bunu unuttuysun çünkü kesinlikle bir erkek gibi görünmüyor."

Bunu duyan Hanne'nin bakışlarında sert bir ifade belirdi. "Elinde değil, öyle doğmuş."

"Olabilir," dedi Brum. "Ama kendisini zorladı mı? Kendisine meydan okudu mu acaba? Ben ona elimden geldiğince yardım etmeye, bir akıl hocası ve bir rehber olmaya çalıştım. Tahtın vârisi ama bu zafiyeti herkes tarafından duyulursa, Fjerda'nın onu kral olarak kabul edeceğini mi sanıyorsunuz?"

Nina bir kez daha Brum'un ne tür bir oyun oynadığını merak etti.

Erkeklikle ve Fjerda gücüyle ilgili olarak söylediği saçmalıklara inandığından emindi. Ayrıca prence hiç saygı duymadığı da belliydi. Ama dahası var mıydı?

Fjerda'nın Nezkii ve Ulensk'teki yenilgisinden sonraki bir hafta boyunca Brum öfkesini gizlemek için elinden geleni yapmıştı. Başarısız olan istila girişimi, Fjerda'nın en azından savaş yerine diplomasi seçeneğini düşünmesi gerektiği anlamına geliyordu. Ama prens ölürse ya da etkisiz hale getirilirse, Fjerda'yı sadece yaşlı kral ve küçük prens idare ederdi. Birisinin öne çıkıp ona minnettar olacak olan kraliyet ailesinin dizginlerini eline alması için kusursuz bir fırsat olabilirdi. O aşamadan sonra Brum'u geri çekilmeye kim ikna edebilirdi? Ordunun saygısına ve desteğine sahipti. Sarayın ne şekilde işlediğini avcunun içi gibi biliyordu. Nina dehşet hissinin bir boyunduruk gibi boğazını sardığını hissetti. Fjerda'nın politikaları Brum'un etkisiyle daha da acımasız bir hale gelmişti. Brum'un gücü kontrolsüz kalırsa, bunun ülkesi ve halkı için ne gibi bir anlamı olurdu?

Ylva başını salladı. "Prensin durumunun bu kadar ciddi olduğunu neden bana hiç söylemedin?"

"Saraydaki konumumuz ve benim ordudaki pozisyonum kraliyet ailesinin desteğiyle yakından bağlantılı. Hapishane isyanından ve hazinenin yok edilmesinden sonra buradaki yerimiz için mücadele ettim; ağzımdan bir şey kaçtıramazdım. Grimjerler bu olayı hafifletmek ve buna şahit olanları yalancı çıkarmak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklar."

"Üstüme onun kanı sıçradı," dedi Hanne. "O ölüyor."

Nina ona bir tekme atmak istedi. Brum'un ne gördüğünü ya da gördüğünü düşündüğünü anlayana dek sessiz kalmaları gerekiyordu. Ama Hanne'nin düşüncesiz davranışının sonuçlarından sıyrıldıklarını düşünmeye başladı. Belki de Brum neler olup bittiğini anlayamayacak kadar prensin halkın önünde nasıl görüldüğüyle ilgilenmişti.

"Muhtemelen," dedi Brum. "Ama ağır ağır ölerек tahta saygısızlık ediyor. Kraliyet ailesi Hanne'nin ağzını kapatmak isteyecek. Genç kadınlar dedikodu yaparlar."

"Hanne yapmaz!" diye bağırdı Ylva.

"Onlar bunu nereden bilecekler? Sarayda onu kimse tanımıyor ki. O kadar uzun zamandır burada değildi ki nasıl biri olduğumu anlatabilecek çok az insan var."

"Ama onu koruyabilirsin, değil mi?"

"Bilmiyorum."

Ylva inledi. "Bana ona zarar vermeyeceklerini söyle."

"Zarar vermeyebilirler ama uzaklara yollayabilirler."

"Sürgüne mi?" Ylva kızının boynuna atıldı. "Buna izin vermem. Yanımıza dönmesi için çok uzun süre bekledik. Onu yine benden almalarına izin vermem."

Nina, Hanne'nin annesinin korkuyla kızına nasıl sarıldığını izlerken ne yapacağını bilemedi. Tehlikenin hızla onlara yaklaştığını hissedebiliyordu. Tehditleri tahmin etmekte başarılıydı, zaten öyle olması gerekirdi ama bu tehdit bir gencin güçsüz vücudundan bir anda ortaya çıkmıştı.

Kapı çalındı. *Drüskelle* üniformalı genç bir adam gelmişti. Nina onu prensin balo salonundaki maiyetindekilerden birisi olduğunu fark etti.

"Joran." Brum elini sallayıp içeri girmesini işaret etti. "Joran prensin korumasıdır."

"O iyi mi?" diye sordu Hanne.

Joran evet anlamında başının salladı. Aldığı eğitim ne yapacağını bilemez halde ellerini ovuşturmasına ya da huzursuzca olduğu yerde kıpırdanmasına neden olmayacak kadar iyiydi ama Nina onun gergin olduğunu görebiliyordu.

"Efendim," dedi Joran ama tereddütle sustu. "Komutan Brum, kraliyet ailesi kızınızı ve hizmetçisi görmek istiyor."

Ylva'dan hafif bir hıçkırık sesi yükseldi ama Brum başını sallamakla yetindi. "Anlıyorum. O halde gitsek iyi olacak."

Joran hafifçe öksürdü. "Hepinizi davet etmiyorlar. Sadece kızları görmek istiyorlar."

"Djel, neler oluyor?" dedi Ylva. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Buna izin veremeyiz. Hanne onlarla tek başına yüzleşemez."

"Yalnız değilim," dedi Hanne. Biraz titriyordu ama ayağa kalktı. "Mila da yanımda."

"Elbiseni değiştir," dedi Brum.

Hanne üstündeki kan lekelerine baktı. "Elbette. Birazdan dönerim."

Ylva, Hanne'nin kolunu kavradı. "Hayır. *Hayır* Jarl, buna izin veremezsin."

"Gitmesi gerekiyor." Brum elini kızının omzuna koydu. "Sen benim kızsın ve başını eğmeyeceksin."

Hanne çenesini kaldırdı. "Asla."

Brum'un gözlerindeki ifade gurur olabilirdi.

Hanne ve Nina elbiselerini değiştirmek için hızla odalarına gittiler. Kapıyı kapatır kapatmaz Hanne, "İstemedim oldu," dedi.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Nina. Hanne'ye yeni bir tuvalet seçmişti bile. Kısacık bir süre giyebildiği o parıltılı kehribar rengi tuvalet gibi gösterişli olmayan, fildişi rengi sade yün bir elbiseydi. Kendisi için de bir o kadar sade kahverengi bir elbise seçti.

"Sence prens biliyor mu?"

"Hayır. Belki. Bilmiyorum. Düzgün düşünecek durumda değildi."

"Babam... Gördüğünü sandım."

"Biliyorum."

Nina onun Brum'un gözlerinin önünde, ona hiçbir şey çaktırmadan prensi iyileştirdiğine inanamıyordu. Ama insanlar iste-

dikleri şeyi görürlerdi. Brum kızının menfur bir yaratık olduğuna asla inanmazdı.

Hanne elbiseyi giydi. Tir tir titriyordu. “Nina, bana test yaparlarsa...”

Buz Sarayı’nda mahkûm olarak tutulan, diğer Grishaların gücünü ortaya çıkarma becerisi olan Grisha büyüteçler vardı.

“O testi atlatmanın yolları var,” dedi Nina. Bunu Döküntülerden öğrenmişti. Jesper Fahey Grishaların kabul görmediği – çünkü bir deste kâğıdın nasıl karıştığından bir adamın ruh haline kadar her şeyi manipüle edebilirlerdi– yüksek bahisli kâğıt oyunlarına katılabilmek için kollarını parafınle kaplamıştı.

Ama bu teknikleri uygulayabilecek kadar vakitleri olmayabilirdi. Nina, Hanne’yi koruyabileceğinden emin değildi. Buz Sarayı’nın ortasındaki Beyaz Ada’da mahsur kalmışlardı ve Hanne’nin bir Grisha olduğu anlaşılırsa, kaçabilecekleri açık bir yol olmayacaktı. “Her şey ortaya çıkarsa, seni yargılanman için hapse atarlar. Bu da bana zaman kazandırır.”

“Ne için zaman kazandırır?”

“Bir plan yapmak için. Seni oradan kaçırmak için.”

“Nasıl?”

“Ketterdam’ın en becerikli insanlarından bir şeyler öğrendim. Bir yolunu bulurum.” Hanne’nin gözlerinin içine baktı. “Bundan asla şüphelen olmasın.”

Odadan çıktıklarında Joran onları bekliyordu. Onları odalarının kapısından alıp bir dizi karmaşık koridordan geçirerek tekrar saraya götürdü. Nina tek başına geri dönebileceğini sanmıyordu. Belki de amaçları buydu.

“Prens iyi mi?” diye sordu Nina.

Joran yanıt vermedi. Omuzları gergindi. Nina *drüskellelerin*, özellikle de hâlâ eğitim alanların protokole harfi harfine uyduklarını biliyordu ama bu genç adam gerilmiş bir yaydan da gergindi.

Fjerda standartlarına göre bile uzun boyluydu ama on altı, on yedi yaşından büyük olamazdı. Hâlâ bir çocuktı ve hiçbir şekilde sakal bırakmasına izin verilmediği için daha da küçük gözüküyordu.

“Ne zamandır prensin korumasısın?” diye sordu Nina.

“Hemen hemen iki senedir,” dedi delikanlı kısaca.

Nina ile Hanne bakıştılar. Ağzından laf alamayacakları belliydi. Hanne’nin elini tuttu; parmakları buz kesmişti.

İki yanında kraliyet muhafızları olan bir kapıya vardılar. Krem ve altın rengi minderler serilmiş bir salona alındılar. Geniş pencereleri, Beyaz Ada’yı Buz Sarayı’nın dış halkasına bağlayan parlak uzun cam köprüye bakıyordu. Gri öğleden sonra ışığında, camın arkasında uçuşan yumuşak kar tanelerini görebiliyorlardı. Nina bir kraliyet mahkemesine çıkarılacaklarını düşünmüştü ama kraliyet üniformalı uşaklar dışında odadaki tek diğer kişi altın sırma işli bir koltukta oturan Prens Rasmus’tu.

“Manzara bir şeye benzemiyor, değil mi?” dedi prens. Bir yumurta kabuğu gibi soluk ve narindi; teni hemen hemen üstünde oturduğu beyaz yastıklarla aynı renkti. Bacaklarının üstüne bir battaniye serilmişti ve elinde bir fincan çay duruyordu.

Hanne bir şey demeyince Nina, “Müthiş bir manzara olduğunu düşünüyordum,” diye mırıldandı.

“Dünyanın kalanını görmek istemiyorsan öyle. Oturun.”

Kimsenin veliaht prensten daha yüksekte oturmaması için tasarlanmış iki rahat sandalyeye oturdular.

“Çıkın,” diye emretti prens. Elini sallayarak uşaklarını yolladı. Joran kapıyı arkalarından kapatıp esas duruşa geçti ve bakışlarını boşluğa dikti. “Joran’a herkesten çok güvenirim. Güvenmek zorundayım. Birbirimizden sır saklamayız.” Nina, Joran’ın çenesini hafifçe sıktığını fark etti. *İlginç*. Belki de sakladığı birkaç sır vardı.

“Joran benden iki yaş küçük, daha yeni on altı yaşına bastı

ama benim asla olamayacağım kadar uzun boylu ve güçlü. Beni çalı çırpı taşıyormuş gibi merdivenlerden yukarı taşıyabilir. Utanıyorum ama bunu sık sık yapmak zorunda kaldı.” Joran’ın yüz ifadesi değişmedi. “Duygularını asla belli etmez. Çok rahatlatıcı bir şey. Yeteri kadar insanın bana acıdığını gördüm.” Dikkatle Hanne’ye baktı. “Babana hiç benzemiyorsun.”

“Evet,” dedi Hanne. Sesi biraz titriyordu. “Annemin halkına benziyorum.”

“Ben kimseye benzemiyorum,” dedi prens. “Tabii Grimjer soyunda bir goblin varsa bilemem.” Öne eğilip Hanne’nin, sonra da Nina’nın eline hafifçe vurdu. “Sorun yok. Sizi sürgüne yollamalarına izin vermeyeceğim. Haydi, kendinize çay alın.”

Hanne hâlâ dehşet içindeymiş gibiydi. Nina sadece önce Hanne’ye sonra kendisine çay alırken ihtiyatlı davranması gerektiğini hissediyordu. Brum’un söylediklerinden sonra bir anda rahatlamak kolay değildi.

“Size bir şey olmayacak!” dedi prens. “Bunu yasakladım.” Biraz daha eğilip sesini alçalttı. “Epey bağırp çağırdım. Suratınızın mosmor olması çok işe yarıyor.”

“Ama... Neden Majesteleri?” diye sordu Hanne.

Makul ama bir yandan da tehlikeli bir soruydu. Prens Hanne’nin Grisha olduğunu biliyor muydu? Onlarla oyun mu oynuyordu?

Prens minderlerinin üstünde geriye yaslandı ve yüzündeki muzip ifade silindi. “Kendimi bildim bileli hastayım. Çocukluğumdan beri. Alay ya da endişe konusu olmadığım bir zamanı hatırlamıyorum. Çoğu zaman hangisinin daha kötü olduğundan emin olamıyorum. Başkaları zayıflığımdan çekinip uzaklaşır. Ama... sen bana yaklaştın.”

“Hastalık hastalıktır,” dedi Hanne. “Korkulacak bir şey değildir.”

“Ellerine kanım bulaşmıştı. Eteklerine de. Üstünü değiştirmeni onlar mı söylediler?” Hanne evet anlamında başını salladı.

“Korkmadın mı?”

“Fincanınızdaki misk otu çayı, değil mi?”

Prens yanındaki masada soğumakta olan çayına baktı. “Evet.”

“Gäfvalle’deki bir manastırda okudum ama en çok ilgimi çeken şey şifalı otlar ilmi, şifacılıktı.”

“Öğretmenlerin Kuyu Rahibeleri miydi? Başrahibe’nin pek de teşvik edeceği bir konu değil.”

“Bunları öğrenmeyi kendim görev edinmiş olabilirim,” dedi Hanne temkinli bir ifadeyle.

Prens güldü ve yine öksürmeye başladı. Nina, Hanne’nin parmak uçlarının hafifçe gerildiğini gördü. Başını hayır der gibi salladı. Hayır, bu iyi bir fikir değil.

Prensın öksürüğü hafifledi ve içine uzun titrek bir nefes çekti. “Gäfvalle’deki manastıra,” diye devam etti bir şey olmamış gibi, “zorluk çıkaran kızları yola getirmek ve itaatkâr eşlere dönüştürmek için yolladıklarını sanıyordum.”

“Doğru.”

“Ama seni yola getiremediler, öyle mi?” dedi prens dikkatle ona bakarak.

“Öyle olduğunu umuyorum.”

“Kocan da yok.”

“Doğru.”

“Buz Sarayı’na bu yüzden mi geldin? Bu yüzden m o şık tuvaleti giydin?”

“Evet.”

“Ama bir koca yerine kucağına öksüren bir prens düştü.”

Nina çay içerken gülmemeye çalışınca az kalsın boğulacaktı.

“Sorun değil gülebilirsin,” dedi prens. “Kafanı uçurmam.” Başını yana eğdi. “Saçların kısacık kesilmiş. Djel’e adanmışlığının bir işareti bu, değil mi?”

“Evet.”

“İkiniz de benim için dua ettiniz.” Gözlerini Nina’ya çevirdi. “Elimi tuttun. İnsanlar bir prensin eline dokunmaya cesaret ettiler diye infaz edilmiştir.”

“O ben değildim,” dedi Nina ciddiyetle. “Elimi hareket ettiren Djel’in ruhuydu.”

“Demek gerçek inançlısınız?”

“Siz değil misiniz?” diye sordu Nina.

“Bana nefes alıp vermeyi bahşetmeyen bir tanrıya inanmak zor.”

Hanne ve Nina yanıt vermediler. Prensın sözleri açıkça dine küfürdü ve ikisi de buna yanıt verecek pozisyonda değildi. O odadaki hükümdar kimdi? Djel mi prens mi?

En sonunda Rasmus, “Şifacılık ve şifalı otlar birçok soylu kadının uzmanlık dalı değildir,” dedi.

Hanne omuzlarını silkti. “Ben çoğu soylu kadın gibi değilim.”

Prens onun geniş omuzlarına ve çenesinin sert hatlarına baktı. “Bunu görebiliyorum. Djel’e adanmışlık beni ikiniz kadar sağlam kılsaydı, ben de dua etmeyi bir alışkanlık haline getirirdim.” Battaniyesini yukarı çekti. “Yakında beni yine ziyaret edin. Burada olmanız... beni rahatlatıyor.”

Çünkü Hanne biz konuşurken bile seni iyileştiriyor.

“Gidin,” dedi prens elini sallayarak. “Joran sizi odalarınıza geri götürecektir. Babana saygılarımı ilet.”

Prensın sesindeki hoşnutsuzluk barizdi. Demek Brum’un onunla ilgili olumsuz düşüncelerinin farkındaydı. Hanne ve Nina kalkıp reverans yaptılar ve geri geri odadan çıktılar.

“Onu iyileştiriordun,” diye fısıldadı Nina onu suçlarmış gibi.

“Djel’in ruhu mu elini hareket ettirdi?” diye fısıldadı Hanne. “Çok utanmazsın.”

Joran onları kapılardan çıkardı ama koridorda daha birkaç adım atmışlardı ki iki kraliyet muhafızı onları durdurdu.

“Mila Jandersdat,” muhafızlardan biri. “Bizimle gel.”

“Ama neden?” dedi Hanne şaşkınlıkla.

Nina adamların yanıt veremeyeceğini biliyordu. Sıradan kişiler kraliyet muhafızlarına soru soramazdı.

Hızla Hanne’ye sarıldı. “Göz açıp kapayıncaya kadar geri geleceğim.”

Muhafızlar onu götürürlerken arkasına baktı ve Hanne’nin korkuyla onu izlediğini gördü. *Sana geri geleceğim*, dedi içinden. Bunun doğru olduğunu ummaktan başka çaresi yoktu.

Nina muhafızların peşinden giderken koridor değişti ve sarayın daha önceden görmediği bir yerinde olduğunu anladı. Duvar taşları daha eski gözüküyordu ve renkleri beyazdan ziyade fildişine yakındı. Başını kaldırdığında, duvarlara oluklar kazınmış olduğunu gördü; bu yüzden de dev gibi bir yaratığın göğüs kafesinden, kemiklerden oluşan bir tünelden geçiyorlarmış gibi hissetti.

Orası göz korkutmak için inşa edilmişti ama Buz Sarayı’nın eski mimarları yanlış motifi seçmişti. *Ölüm benim becerim*, diye düşündü Nina. *Kaybolmuş olanlardan korkmam*. Kullanması gerekirse diye her zaman giysisinin kollarının altında ok gibi fırlatabileceği iki ince kemik çubuk taşırdı. Düğmeleri de kemiktendi. Elbette orada ölümler de vardı. Krallar, kraliçeler ve en sevdikleri kişiler Buz Sarayı etrafına inşa edilmeden önce Beyaz Ada’ya gömülmüşlerdi ve Nina onların fısıltılarını duyabiliyordu. Emrini bekleyen bir ordu vardı.

Muhafızlar neredeyse tavana kadar devam eden iki yüksek dar kapının önünde durdular. Kapılarda Grimjer’in arka ayaklarının üstüne kalkmış, pençesinin altında bir küre ve sivri kulaklarının üstünde havada duran bir taç olan kurt amblemi vardı. Kapılar açıldı ve Nina kendisini iki yanı huş ağaçları gibi oyulmuş sütunlarla çevrili uzun bir salonda buldu. Her yer buzdan yapılmış gibi

mavi bir ışıltı saçıyordu ve Nina kendisini donmuş bir ormana girmiş gibi hissediyordu.

Dantel kumaşları andıracak kadar ince bir el işçiliğiyle yontulmuş yüksek sırtlı bir tahta doğru yürütürlerken, *Eski kabul salonu*, diye düşündü. Kraliçe Agathe daha önceden törende giydiği beyaz tuvaletini değiştirmemişti. Sırtı dimdikti, düz saçları inci rengiydi ve başına opal taşlardan yapılmış bir taç takmıştı. Nina onun konuşmasını beklemesi gerektiğini biliyordu. Saygıyla reverans yaptı ve bakışlarını yere çevirip, aklından bin bir türlü düşünce geçerken beklemeye başladı. Onun neden oraya götürmüşlerdi? Grimjer Kraliçesi ondan ne istiyor olabilirdi? Birkaç saniye sonra, kapanan kapıların sesinin yankılandığını duydu ve Kraliçe Agathe'yle yalnız kaldığını anladı.

“Bugün oğlum için dua ettin.”

Nina bakışlarını ona çevirmeden sessizce başını salladı. “Evet Majesteleri.”

“Elbette, Hanne Brum’u tanıyorum. Ama oğlumun yanına çömelen, elini tutmaya cüret eden ve sıkıntısını hafifletmek için Djel’in sözlerini söyleyen kızın kim olduğunu bilmiyorum. Danışmanlarıma kim olduğunu sordum.” Kraliçe duraksadı. “Ama kimse bilmiyor.”

“Çünkü ben önemli biri değilim Majesteleri.”

“Mila Jandersdat. Balık ve donmuş ürün ticareti yapmış ölü bir tüccarın dul karısı.” Kraliçe bu sözleri küçümseyici bir tavırla söylemenin sözcüklerin anlamını değiştirebileceğini düşünüyor-muş gibiydi. “Hayata mütevazı bir şekilde başlayıp yavaş yavaş Jarl Brum’un evine girmeyi başarmış genç bir kadın.”

“Şansım gerçekten de yaver gitti Majesteleri.”

Nina’nın kullandığı bu kimlik uydurmaşyon değildi. Gerçekten de kuzey kıyısındaki ufak bir kasada Mila Jandersdat isimli bir kadın yaşamıştı. Kocasını gerçekten de denizde ölmüştü. Ama

Mila yakışıklı bir çiftçiyle yeni bir hayata başlamak için Novyi Zem'e kaçtığında Hringsa, Nina'nın kullanması için onun kimliğini çalmıştı.

"Adamlarımı Mila Janderstad denen bu kadını araştırmaları, neye benzediğini, aramızda bir casus olup olmadığını anlamaları için yolladım."

Nina şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Bir casus mu Majesteleri?"

Kraliçe dudaklarını birbirine bastırdı. "Yetenekli bir aktör."

"Adamlarınız söylediğim kişi olduğumu görecekler. Yalan söylemek için hiçbir nedenim yok." Nina, Mila'ya benzeyecek şekilde değiştirilmişti. Ama kraliçenin araştırmacıları kimliğini teyit etmeleri için Mila'nın arkadaşlarını ya da komşularını oraya getirirlerse, durum tamamıyla değişirdi.

Kraliçe uzunca bir süre onu dikkatle inceledi. "En büyük oğlumun çocukluk dönemini atlatamayacağı söylenmişti. Bunu biliyor muydun Mila Jandersdat? O dünyaya gelmeden önce üç kere düşük yaptım. İlk nefesini alması, o ilk geceyi, ilk senesini atlatması bir mucizeydi. Her sabah ve gece onun için dua ettim ve o zamandan beri de ediyorum." Kraliçe parmaklarını hafifçe tah-tının koluna vurdu. "Belki de adamlarımın dönmesini beklemem. Oğlum hassas durumda. Bugün bunu gayet iyi gördün. Ona ya da aileme yöneltilen tehditleri hafife almam. Seni buradan yollamak daha kolay olurdu."

Peki neden yollamadın? diye düşündü Nina.

"Ama buna üzülebileceğini düşündüm ve... Bugün neler olduğunu anlamak istiyorum."

Nina o anda neler döndüğünü anladı. Brum prensin nasıl hemen iyileştiğini sorgulamamıştı, hatta prensin kendisini bile sorgulamamıştı. Ama bir annenin hissettiği sevgi ve korkuyla, bir annenin umuduyla hareket eden kraliçe bunu sorgulamıştı.

Hanne Brum'u değil, Mila Jandersdat'ı sorgulamayı tercih et-

mişti çünkü Mila'nın bir ismi ya da statüsü olmadan savunmasız olduğunu biliyordu. Mila onun gözüne girmek istiyorsa, Buz Sarayı'nda kalmak istiyorsa ve Hanne ya da olanlar hakkında bir şey biliyorsa kesinlikle konuşurdu.

Zaten Nina bunu yapacaktı.

Ölülerin seslerini ilk duyduğunda onlardan kaçmış, duymazdan gelmişti. O zamanlar, kendi üzüntüsüne fazla boğulmuş, Matthias'la arasındaki bağı fazla tutunmuş bir haldeydi. Ölüm onun için hâlâ düşman, bir anda saldırabilecek ve sevdiklerini elinden alabilecek olan canavardı. Nina onunla barışmak istememişti. Bunu yapamazdı. Matthias'ı toprağa verene dek yapamazdı. O anda bile Matthias'ın ona geri gelmesini, kaybettiği sevgiyi ona geri vermesini sağlayacak bir hile, gizli bir büyü olmadığı düşüncesine isyan ediyordu. Hayır, ölümle barışmamıştı ama aralarında bir anlaşmaya varmışlardı.

Konuş. Nina gücüne erişti, herkesin ve her şeyin içinden akan ölümlülüğün soğuk nehrini hissetti ve onu sadece birkaç yüz metre ötedeki Saat Kulesi'nin gölgesinin altındaki kutsal mezarlığa götürmesine izin verdi. *Fjerda Kraliçesi Agathe Grimjer'den kim söz edecek?*

Yanıt veren ses yüksek ve berraktı; güçlü ve kısa bir süre önce ölmüş bir ruhtu. Söylemek istediği çok şey vardı.

“Altı düşük,” dedi Nina.

“Ne?” Kraliçenin sorusu eski taht odasına bir taş gibi düştü.

“Rasmus'u dünyaya getirmeden önce altı düşük yapmışsınız, üç değil.”

“Bunu sana kim söyledi?” Kraliçe'nin sesi sertti ve soğukkanlılığını kaybetmeye başlamıştı.

Kraliçenin en yakın arkadaşı ve nedimesi Linor Rundholm ölmüştü ve Beyaz Ada'ya defnedilmişti.

“Dua etmekten vazgeçmişsiniz,” dedi Nina. Bir transa girmiş

gibi gözlerini kapattı.

“Bu bir yalan.”

Ama değildi. Linor bunları fısıldıyordu. Kraliçe büyüclük denen şeye başvurmuştu.

“Oğlunuzun lanetlenmiş olduğuna inanıyorsunuz.” Gözlerini açıp doğrudan kraliçeye baktı. “Ama o lanetli değil.”

Kraliçe Agathe’nin ince parmakları tahtının kollarını beyaz pençeler gibi kavradı. “Dediklerin doğru olsaydı, dine karşı gelmiş olurum. Oğlum Djel tarafından lanetlenir ve üstünde iblisin ışıretisiyle doğardı. Ne kadar dua etsem de durumu umutsuz olurdu.”

Nina neredeyse bu kadına, sadece sağlıklı bir çocuk dünyaya getirmeyi istemiş olan çaresiz bir anneye acıyacaktı. Ama Rasmus doğduktan ve süttten kesildikten sonra kraliçe ona yardım etmiş olan Şifacı’yı infaz ettirmişti. Yaptığı şeyi kimsenin öğrenmesini göze alamazdı. Bunları sadece sevgili arkadaşı, kocasıyla birlikte cepheye gitmesini bile istemeyeceği kadar sevdiği arkadaşı biliyordu. *Benimle burada kalmanı istiyorum*, demişti Agathe ve bir kraliçenin ihtiyaçları bir emirden fraksızdı. Linor’un kocası savaş alanında ölmüştü ve Linor senelerce Beyaz Ada’da kalmış, bencil bir kraliçeyle ve hasta oğluyla uğraştıkça hissettiği derin üzüntü öfkeye dönüşmüştü.

“Küçüklüğümde bir nehre düştüm,” dedi Nina. “Kışın ortasıydı. Donmam gerekirdi. Boğulmam gerekirdi. Ama annem ve babam beni nehre düştüğüm yerin hemen hemen üç kilometre uzağında nehir kenarında yatarken bulduklarında vücudum buz kesmemişti ve iyiydim. Yanaklarım pembeydi ve kalp atışlarım düzenliydi. Djel tarafından kutsanmıştım. Bana bu görü becerisini bahşetti. O zamandan beri bilmeye hakkım olmayan şeyleri biliyorum. Siz de şunu biliyorsunuz: Oğlunuz lanetlenmiş değil.”

“O halde neden acı çekiyor?” Kraliçe bunu yalvarır gibi, çaresizlikten konumunu bir yana bırakmış gibi sormuştu.

İyi bir soruydu. Ama Nina hazırlıklıydı. Bir Grisha olarak

ölüleri, muhbir ve silah olarak kullanmayı öğrenmişti. Bir casus olarak da yaşayan insanları aynı şekilde kullanmayı öğrenmişti. Bazen insanları konuşturmak için doğru bir şekilde teşvik etmek yeterli oluyordu. Ölülerin fısıldadıkları şeyler yüzünden değil, Matthias öldüğünde kendisinin hissettiği acının bir nedeni olması gerektiğine dair müthiş bir ihtiyaç hissettiğinden kraliçenin duymak istediği sözleri söyledi.

“Her şeyin bir amacı vardır,” dedi bir vaat, bir kehanet gibi. “Çektiğiniz acıların da bir amacı var. Djel bugün suların arasından konuştu. Oğlunuz iyileşecek, güçlenecek ve muhteşem bir hayatı olacak.”

Kraliçe içine uzun, titrek bir nefes çekti. Nina onun ağlamak için kendisini zor tuttuğunu biliyordu.

“Beni yalnız bırak,” dedi kraliçe titrek bir sesle.

Nina reverans yapıp geri geri çıktı. Kapılar kapanmadan önce ağlama sesini andıran bir ses duydu. Kraliçe kendisini yere atmış, başını ellerinin arasına almış gibi.

Nikolai ve Zoya merdivenlerden inerlerken sessizlerdi ve Karanlık Efendisi'nin hapishanesinin doğal olmayan aydınlığından sonra etraf oldukça kasvetliydi.

Dışarıda dolunay ufka alçalmış, gecenin karanlığında mavimsi bir parıltı saçıyordu. Büyük Saray'a giden yolun beyaz çakıl taşları yere serpilmiş yıldızlar gibi parıl parıl parıldıyordu. Nikolai'm oturma odasına girip kapıyı sıkıca arkalarından kapatana dek konuşmadılar.

“Çok eğlenceli birisi,” dedi Nikolai kendisine bir kadeh brendi alıp. “Ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuşum.”

Nina onun uzattığı kadehi aldı. “Bunun Alina'nın kararı olması gerek.”

“Neleri kaybedebileceğimizi anladığında, kararının ne olacağını biliyorsun.”

Zoya içkisinden uzun bir yudum aldı ve şömineye doğru gitti. Kadehinin şöminenin rafına koydu. Şömineden yayılan ısı onu rahatlattı ve içindeki yaratık keyifle iç çeker gibi oldu. “Yeniden kahraman olması gerekmiyor.”

“Yeni bir yüzleşme değil, sadece bir konuşma yapmak istiyor.”

“Bundan emin misin?”

“Sana verdiğim saati takmışsın.”

Zoya ufak gümüş ejderhaya baktı. “Bunun yerine maaşımı arttırmalıydın.”

“Buna gücümüz yetmez.”

“O halde bana parlak bir madalya ya da güzel bir malikâne ve arazi vermelisin.”

“Savaş sona erince dilediğini alabilirsin.”

Zoya brendisinden bir yudum daha aldı. “Udova’daki dachayı seçiyorum.”

“Orası aile evim!”

“Teklifini geri mi alıyorsun?”

“Kesinlikle hayır. Orası yazları çok sıcak olur, kışınsa ısıtmak çok zordur. Neden orayı istiyorsun?”

“Manzarası hoşuma gidiyor.”

“O dachadan görebileceğin tek şey yıkık bir değirmen ve çamurlu ufak bir kasaba.”

“Biliyorum.” Konuyu orada kapatabilirdi. Belki de kapatması gerekirdi. Ama devam etti. “Ben orada büyüdüm.”

Nikolai şaşkınlığını gizlemek için elinden geleni yaptı ama Zoya onu çok iyi tanıyordu. Çocukluğundan asla söz etmemişti.

“Öyle mi?” dedi Nikolai kayıtsızca. “Ailen orada mı?”

“Bilmiyorum,” dedi Nina. “Ben dokuz yaşındayken beni varlıklı bir soyluya satmaya çalıştıklarından beri annemle ve babamla konuşmadım.” O gün olanları kimseye anlatmamıştı. Hayatının, ailesinin ve kayıplarının geçmişinde kalmasını istemişti. Ama son zamanlarda bunları gizlemek ona zor gelmeye başlamıştı; sanki birisi onun kim olduğunu görmeden kim olduğunu gizlemesi daha da zorlaşmıştı.

Nikolai kadehini masaya koydu. “Bu... Ama... Yasalar bunu...”

“Yasaları kim geçirir?” diye sordu Zoya alçak sesle. “Varlıklı adamlar. Dilediklerini yapan varlıklı adamlar. Güç sahibi olmak bir kişiyi bilge kılmaz.”

“Ben bunun iyi bir kanıtıyım.”

“Zaman zaman gerçekten de hiçbir işe yaramıyorsun. Ama iyi bir adamsın Nikolai. Ayrıca, iyi bir kralsın. Başka bir krala hizmet etmem.”

“O sözcükten hoşlanmıyorum.”

“Hizmet sözcüğünden mi? Dürüst bir sözcük. Sen seçtiğin kralsın.” İçkisinden bir yudum daha alıp ateşe döndü. Endişelerini alevlere anlatmak daha kolaydı. “*Obisbayayı* son denediğimizde az kalsın ölecektin. Kendini bir daha öyle savunmasız bir duruma düşüremezsin. Ravka’nın iyiliği için bunu yapamazsın.”

“Karanlıklar Efendisi de savunmasız olacak. Hem bunu demek için doğru zaman bu. Güçlerinin ne zaman geri geleceğini ya da geri gelip gelmeyeceğini bilmiyoruz ve Yuri’yi içinden atmasına izin veremem.”

“Yuri yerine Karanlıklar Efendisi’ni içinden çıkarmak istiyorsun.”

“Esas istilacı o. Küçük keşiş hâlâ orada bir yerde. Bunu sen de gördün.”

Zoya çıtırdayan ve kıvılcımlar saçan ateşe baktı. “Onu hafife almamalısn.” Onu hafife alan onca insan gibi. Kendisi gibi.

“Zoya.”

“Ne var?”

“Zoya, bana bak.”

Zoya arkasına döndü ve şaşkınlıktan nefesi kesildi. Saldırmak için ellerini kaldırıncaya, kadeh parmaklarının arasından yere düşüp parçalandı.

Nikolai masanın yanında duruyordu.

İblis de yanındaydı. Kralın bir karaltısı gibi yanında duruyordu ve kara kanatlarının kenarları duman gibi kıvrılıyordu.

“Bu... Nasıl oldu bu?”

“Canavar ben ve ben canavarım. Karanlıklar Efendisi haklıysa ve bir numara çekmeye çalışmıyorsa, Karanlıklar Diyarı’nı anla-

manın sırtı *obisbaya* olabilir. İblis içimden çıkabilir ve sonuza dek karanlıkta kalır.”

İblis tıslayınca Zoya irkilip geri çekildi. Ayağı az kalsın şöminenin içine girecekti.

“Ama o *benim* iblisim, Karanlıklar Efendisi’nin değil.” Yara izlerini gizleyen eldivenli elini Zoya’ya uzattı. “Korkma.”

Zoya, Nikolai’ın hissettiği ihtiyacı o bunu dile getirmiş gibi güçlü bir şekilde hissetti. *Bana sırt çevirme. Herkes bunu yapabilir ama sen yapma.* İçinde ejderhanın gözü mü açılıyordu? Yoksa hissettiği şeye kendi ihtiyacı mıydı? Onu en zayıf, en korkak haliyle görmesine izin verebileceği başka kimse yoktu. En dehşet verici haliyle.

Zoya onun gözlerinin içine baktı. “Onu kontrol edebiliyor musun?”

“Evet.”

Zoya öne doğru bir adım attı, sonra bir adım daha attı ve kendisini ikisinin karşısında durana dek ilerlemeye zorladı. Zihni ona gördüğü şeyin, kralının yanında duran dumandan oluşan bu yaratığın ne kadar yanlış olduğunu ve kaçmasını haykırıyordu

“Belki *obisbaya* işe yarar,” dedi Nikolai ela renkli gözlerini ondan ayırmadan. “Ama ya işe yaramazsa? Ya sana iblisin her zaman benimle olacağını söylersem? Bir parçamın her zaman Karanlıklar Efendisi’ne, bu gölge güce bağlı olacağını söylersem? Yine de kralın olur muydum? Yoksa benden korkar mıydın? On- dan nefret ettiğin gibi benden de nefret eder miydin?”

Zoya buna ne yanıt vereceğini bilemedi. Hep Nikolai’ın en sonunda bu yaratıktan kurtulmanın bir yolunu bulacağına inanmıştı. Belki de Nikolai’ın hayatı büyük bir tehlikeye gireceği halde, *obisbayayı* yapmak istiyordu. Karanlıklar Diyarı’nı yok etmek için değil, Karanlıklar Efendisi’nin kralının içinde yaşayan her parçasından nefret ettiği için.

Gölge yaratık elini kaldırdı ve Zoya istifini bozmamaya kararlı bir şekilde yumruklarını sıktı. Yaratığın şeklinin kenarları yoğun bir pus gibi bulanık gözüküyordu. Uzun parmaklarının uçlarında sivri tırnaklar vardı.

Yaratık elini ona uzattı ve Zoya kendisini kıpırdamamaya zorladı. Yaratık elinin tersiyle onun yanağını okşadı ve Zoya içine ani bir nefes çekti. Eli soğuktu. Katıydı. Formu vardı.

Güç. Zoya'nın içindeki kadim varlık bu karanlığı, evrenin özünü anlıyordu. Hem Nikolai'ydı hem de değildi.

"Yine de kralım olurdun," dedi, iblis parmaklarını yanağından boğazına kaydırırken. "Kim olduğunu biliyorum."

Ona dokunan şey canavar mıydı kralı mıydı? Artık aralarında bir fark var mıydı? Şöminedeki odunlar odanın sessizliğinde çıtırdadı; sarayın sessizliği ve gece kalın bir örtü gibi etraflarını sardı.

İblis sivri tırnaklarını Zoya'nın saçındaki kurdelenin etrafına dolayıp çekti. Kurdele saçlarından sıyrılıp dönerek yere kondu. Yaratık ağır ağır elini geri çekti. Zoya onun bunu istemeye istemeye yaptığını hayal mi ediyordu?

Yaratık yeniden Nikolai'nin bedenine karıştı; sanki Nikolai'nin gölgesi onunla bir olmuştu.

Zoya titrek nefesini dışarı verdi. "Sanırım bir içkiye daha ihtiyacım var." Nikolai ona kendi kadehini uzatınca, Zoya onun içkisini bir dikişte bitirdi. Nikolai dikkatle onu izliyordu. Zoya ona gerçekten kendinin mi dokunduğunu anlamaya çalışır gibi parmaklarını esnettiğini fark etti. "Bunu... ne kadar zamandır yapabiliyorsun?"

"Karanlıklar Diyarı'ndan beri."

"Bir tane daha," dedi Zoya kadehi uzatıp. Nikolai biraz daha brendi koydu. Zoya bunu da bir dikişte bitirdi. "Dikenli çalılığı yeniden büyütebilmemiz için o keşişleri bulmaya degeceğini mi düşünüyorsun?"

“Evet.”

“Bilemiyorum. Alina’yı görmek istemesinden emin değilim. Vakit kazanmaya çalışıyormuş gibi. Ya da başka bir planı var.”

“Bir planı olduğundan eminim. Ama kuraklığın yayılmasını engellemenin bir yolunu bulmamız gerek. Fjerdalılar ensemizde olmasaydı, nikâh töreni yaklaşmamış olsaydı, bu fenomeni onu işin içine karıştırmadan anlamayı deneyebilirdik. David’i ve bildiğimiz bütün âlimleri buna yöneltirdik. Ama David’in savaşı kazanma konusuna odaklanması gerekiyor. Tıpkı tahmin ettiğim gibi, şu anda Karanlıklar Efendisi’ne ihtiyacımız var.”

“Alina onu yenebilmek için gücünden vazgeçti. Onu geri getirmeyi başardığımız için ikimizi de öldürmek isteyecek.”

Nikolai hüzünle güldü. “En kötüsü de Alina’nın onun oyununa asla kanmayacak olması. Elizaveta’yı gördüğü anda arkasını dönüp giderdi. Yetimler öyledir. Son derece kurnaz olurlar.”

Zoya bir kadeh daha brendi içmeyi düşündü ama midesini bozmak istemiyordu. “Gelecek olan konuklar yüzünden onu buraya getiremeyiz. Karanlıklar Efendisi’nin Keramzin’e yaklaşmasına da asla izin veremem.”

“Güvenli bir yer bulmalıyız. Terk edilmiş bir yer. Güneşin Elçilerinin olacağı bir yer.”

“Yeterli olmaz. Alina onu görmeyi kabul ederse, onu kendim götürürüm. Dikenli çalılık için ne gerekiyorsa bulacağım.”

Nikolai elini içki şişesine götürüp duraksadı. “Nikâha iki haftadan az süre kaldı. Senin... burada olmana ihtiyacım var.”

Zoya boş kadehine bakıp önce saat yönünde, sonra da diğer yöne çevirdi. “Benim burada olmamam daha iyi olur. İkimiz hakkında çıkan söylentiler... Kraliçe Makhi bunları duymuştur. Burada olmam işleri sadece karıştırır.” Bu kısmen doğrudu. “Hem onun yanında başka birinin olmasını göze alabilir misin? Bir terslik olursa, onu zapt etmesi için başka birine güvenebilir misin?”

“Seninle gelebilirim. En azından, yolun bir kısmını.”

“Hayır. Bir maceracıya değil, bir krala ihtiyacımız var. Senin yerin burası. Prenses Ehri’nin yanı. Onunla konuş. Aranızda bir bağ oluşmasını sağla. Onun bize güvenmesi gerek.”

“Onun güvenini kazanmak çok kolaymış gibi konuşuyorsun.”

“Yaraları bir avantaj olabilir. Sadık bir şekilde yanında otur. Ona öyküler oku ya da Tolya’dan birkaç şiir kitabı getirmesini iste.”

Nikolai başını salladı. “Azizler aşkına, ne kadar acımasızsın. Neredeyse diri diri yanarak ölecekti.”

“Biliyorum. Ama haklıyım. Karanlıklar Efendisi etrafında kişiler nasıl kullanacağını biliyordu.”

“Bizim de onun gibi mi davranmamız gerekiyor?”

Zoya’nın kahkahası Nikolai’nin kulaklarında çınladı. “İçinde bir iblis olan bir kral. İçinde Karanlıklar Efendisi olan bir keşiş. İçinde bir ejderha olan bir general. Artık hepimiz canavarız Nikolai.” Kadehini itti. İyi geceler dileme vakti gelmişti. Kapıya doğru gitti.

“Zoya,” dedi Nikolai. “Savaş kim olduğunu hatırlamanı zorlaştırabilir. İnsan olan yanımızı unutmamalıyım.”

Zoya bunu unutmak istiyor muydu? Ne kadar büyük bir armağan olurdu. Asla insanlar gibi hissetmemek, bir daha asla yas tutmamak. Bunları yapabilseydi, o odadan çıkıp gitmek de o kadar zor olmazdı. Olasılıklara kapıyı kapatmak da.

Veda etmek de.

Ertesi sabah Zoya erkenden Tamar’la oturup hangi Güneşin Elçilerinin onunla seyahat edebileceğini ve o meşum buluşma için doğru yeri nasıl bulabileceğini planlamaya koyuldu. Akıllarına artık kullanılmayan askeri bir karargâh ve kuraklığın etkilediği bir üzüm bağı gelmişti. Ama karargâh bir kasabanın yanıdaydı ve Zoya Karanlıklar Efendisi’ni Karanlıklar Diyarı’na benzeyen

herhangi bir yere götürmek konusunda tereddütlüydü. Gereksiz yere korkuyor olabilirdi ama o ölü kumların bir şekilde onun güçlerini tetikleyebileceği olasılığını göz ardı etmek istemiyordu. En sonunda Kribirsk ve Balakirev arasındaki terk edilmiş bir sanatoryumda karar kıldılar. Sanatoryum Keramzin'den bir günlük bir yol uzaklığındaydı. Tabii, Alina onlara yardım etmek isterse.

Zoya haritayı katlarken, Tamar elini omzuna koydu. "Doğru olan bu."

"Bana bir hata gibi geliyor."

"Onu yenmek mümkün Zoya."

Bu doğruysa Zoya'nın kanıt görmesi gerekiyordu. Ölüm bile Karanlıklar Efendisi'ni yenememişti. "Olabilir."

"Harekete geçmemiz gerek. Dün gece, kuraklığın Shura yakınlarında etkili olduğunu duydum. On beş kilometre karelik bir alanı etkilemiş."

"On beş mi?" Demek durum kötüye gidiyordu.

"Zamanımız daralıyor," dedi Tamar.

Zoya yüzünü ovuşturdu. Aynı anda kaç savaşla başa çıkabilirlerdi?

"Nikâh töreni için burada olmayacaksınız," dedi Tamar biraz hüznü bir gülümsemeyle. "Geri geldiğinde her şey farklı olacak."

Zoya bunu düşünmek istemiyordu. "Bana dikkatli olacağına söz ver," dedi hemen. "Makhi'nin ne yapabileceğini kestirmek zor. Ya da Prenses Ehri'nin."

"Bir kumar oynuyoruz," dedi Tamar. Sonra sırtıp başparmaklarını baltalarının sapların dayadı. "Ama iyi bir savaşa hazırım."

"Umarım işler o raddeye varmaz."

Tamar omuzlarını silkti. "Umudu kalbimde, kılıcımı elimde tutabilirim."

Zoya daha fazlasını söylemek istiyordu ama her şey aynı imkânsız meseleye geri dönüyordu: *Dikkatli ol.*

Zoya sanatoryuma keşif kolları yolladı ve hava taşıtının inebileceği açıklık bir alan bulmalarını istedi. Diğer hazırlıkların beklemesi gerekcekti. Genya ve David'le konuşması gerekiyordu.

Onları Fabrikatör atölyelerinde buldu. Üçlü Erk, Karanlıklar Efendisi'nin saldırısından sonra Küçük Saray'ı yeniden inşa ettiğinde, Fabrikatörlerin savaş çabalarındaki daha büyük rolünü yansıtmak için bu atölyeleri genişletmişlerdi. David'in kendisine ait çalışma odası ve planlarını yorumlayan ve uygulayan üç asistanı vardı. Zamanını orada ve Kirigin'in malikânesindeki gizli laboratuvarında geçiriyordu. Genya genellikle çalışma odasını onunla paylaşıyor, casusların görünümünü değiştiriyor, insanların yara izlerini siliyor, gerektiği zaman zehirler ve iksirler hazırlıyordu.

Zoya, Genya'yı David'in lambasının etraflarında oluşturduğu halkanın altında çalışma masasının yanındaki koltuğa kıvrılmış bir halde buldu. Çizmelerini çıkarmış, parlak kestane rengi saçlarını bir topuz yapmıştı. Bir elinde yarısı yenmiş bir elma, kucağında da bir kitap duruyordu ve güneş göz yamasına vuruyordu. Bir öykü kitabının sayfalarından fırlamış çok güzel gösterişli bir korsan, David'in son derece düzenli dünyasını renklendiren bir karmaşa gibi gözüküyordu.

"Ne okuyorsun?" diye sordu Zoya, Genya'nın ayaklarının yanına ilişerek.

"Zehirlerin nasıl anlaşıldığıyla ilgili bir Kerch kitabı. Ravka diline çevrilmesini istedim."

"Faydalı mı?"

"Göreceğiz. Vaka incelemeleri çok korkunç. Kalanıysa daha çok kadınların kallesliğiyle ve modern çağın tehlikeleriyle ilgili ahlaki yorumlarla dolu ama bana biraz fikir veriyor."

"Zehirler konusunda mı?"

"Ve ilaçlar. Aslında ikisi aynı şey. Aradaki tek fark dozları." Genya kaşlarını çattı. "Bir terslik var, değil mi?"

“Karanlıklar Efendisi Alina’yı görmek istiyor.”

Genya elmasını bıraktı. “Onun taleplerini yerine mi getirmeye başladık?”

“Karanlıklar Diyarı’nın genişlemesinin nasıl engellenebileceğini bildiğini iddia ediyor.”

“Ona inanıyor muyuz?”

“Bilmiyorum. *Obisbayayı* yeniden yapmamız gerektiğini söyledi.”

Genya’nın endişeli ifadesi Zoya’yı şaşırtmadı. “Nikolai’nin neredeyse ölmesine neden olan ayın.”

“Aynen. Ama ayini yapabilmek için eski dikenli çalılığı geri getirmemiz gerek. Daha doğrusu o öyle diyor. Sen ne düşünüyorsun David?”

“Ha?”

Genya sert bir şekilde kitabını kapattı. “Zoya, Karanlıklar Diyarı’nda istikrarlılığı sağlayabilmek için en büyük düşmanımızın kralı yeniden öldürme girişimine izin verip vermememiz gerektiğini soruyor. İşe yarar mı?”

David kalemını bırakıp tekrar eline aldı. Parmakları mürekkep lekeleriyle kaplıydı. “Yarayabilir.” Biraz düşündü. “Karanlıklar Diyarı, ölüleri diriltmeyle ilgili başarısız deneylerle, Morozova’nın ölü hayvanları canlandırma ve onları büyüteçlere döndürme çalışmalarıyla ortaya çıktı. Geyik ve deniz kırbacıyla başarılı oldu.”

Bir de kendi çocuğuyla. Alina onlara öyküyü, eski efsaneyle ilgili gerçekleri anlatmıştı. Kemik Ustası Ilya Morozova üçüncü büyütecin ateşkuşu olmasını istemişti. Ama onun yerine diriltip güç verdiği şey ölü kızı olmuştu. Bu güç kızının soyu boyunca ve ölüp Karanlıklar Diyarı’nın kumlarında diriltilecek bir izciye, Alina’nın izcisi Malyen Oretsev’e kadar devam etmişti.

“Yuri’yi hatırlıyor musunuz?” diye sordu Zoya. “Karanlıklar Efendisi ayini hâlâ içinde olan küçük keşişi kovmak ve kralın ib-

lisini içine almak için kullanmak istiyor. Bu şekilde gücünü geri alabileceğini düşünüyor.” Bir tür gölge kabuk oyunuydu. Zoya bunu düşünmekten bile nefret ediyordu.

Genya yumruklarını sıkınca *keftası* kırıştı. “Buna izin mi vereceğiz?”

Zoya hemen yanıt vermedi. Genya’ya uzanmak ve onu rahatlatmak için kolunu omzuna atmak istiyordu. Ama bunun yerine, “Buna asla izin vermeyeceğimi biliyorsun,” dedi. “Nikolai buna engel olabileceğini düşünüyor.”

“Çok büyük bir risk. Tüm bunlar Karanlıklar Diyarı’nın genişlemesini gerçekten de engelleyebilir mi?”

David boşluğa bakıyor, parmaklarını hafifçe dudaklarına vuruyordu. Dudaklarına da mavi mürekkep bulaşmıştı. “Her şeyin yeniden bir düzene kavuşması için bir adım olurdu ama...”

“Ama?” dedi Genya.

“Söylemesi zor. Tolya ve Yuri’nin yaptığı araştırmayı okuyordum. Genel olarak dinden söz ediyor. Azizlerle ilgili abartılı ve bilimle çok az ilgisi olan öykülerden oluşuyor. Ama bu öykülerde henüz tam olarak anlayamadığım bir kalıp var.”

“Ne tür bir kalıp?” diye sordu Zoya.

“Yüce Bilimler her zaman gücün kontrol edilmesi ve Grishaların dünyanın merkezindeki yaratılışla bağlantılı olmasını sağlamakla ilgili oldu. Karanlıklar Diyarı bunu ihlal eden bir şeydi; evrenin dokusunda meydana gelen bir yırtık gibiydi. Bu yırtık asla tam olarak iyileştirilmedi ve *obisbayanın* yeterli olup olmayacağını bilmiyorum. Ama Azizlerle ve Grishaların gücüyle ilgili bu eski öykülerin hepsi bağlantılı.”

Zoya kollarını göğsünde kavuşturdu. “O halde İkinci Ordu’nun en büyük dehasından, ‘Denemeye değer,’ gibi bir fikir mi duyuyorum?”

David biraz düşündü. “Evet.”

Zoya neden bunun için bir teyit aradığını bilemiyordu. “Karanlıklar Efendisi’nin dedikleri doğruysa, tohumları bulduktan sonra dikenli çalılığı büyütmemize yardımcı olacak güçlü bir Fabrikatör’e ihtiyacımız olacak.”

“Bunu deneyebilirim,” dedi David. “Ama en güçlü becerim bu değil. Leoni Hilli’yi bir seçenek olarak düşünmeliyiz.”

Zoya onun boş yere tevazu göstermediğini biliyordu. Leoni’nin daha iyi bir seçenek olduğunu söylüyorsa bu doğrudu. Kral dışında o odadaki insanlardan başka kimseye o kadar güvenmediğini fark etmek garipti. Onları bir araya getiren, her birini Grisha sınıflarını temsil etmeleri için seçen Alina olmuştu: Fabrikatörler, Elçiler, Canlılar ve Ölümler Sınıfları. Onlara İkinci Ordu’yu yeniden bir araya getirme, Karanlıklar Efendisi’nin ardında bıraktığı enkazı toplama, kalıntılardan güçlü ve kalıcı bir şey inşa etme görevini vermişti. Bir şekilde hep birlikte bunu başarmışlardı.

Zoya o zamanlar Alina’ya lanetler okumuştı. Genya ya da David’le çalışmak istememişti. Ama hırsı –ve bu iş için en doğru kişi olduğuna dair inancı– bu fırsatı geri tepmesini engellemiştir. Bu pozisyonu hak ettiğini, zamanla Genya’ya ve David’e istediğini yaptırabileceğini ya da etkilerini kırmaya zorlayabileceğini düşünmüştü. Ama fikirlerine değer vermiş ve kararlarına güvenmişti. Kendisini defalarca bu işte tek başına olmadığı için minnet hissederken bulmuştu.

“Neden kaşlarını çattın Zoya?” diye sordu Genya hafif bir gülümsemeyle.

“Kaşlarımı mı çatıyordum?” Zoya kendisine kaşlarını çattığını varsaydı. Ne kadar yanıldığını görmek onu çok utandırmıştı.

Genya cebinden bir mendil çıkarıp koltuğun arkasına eğildi ve David’in dudaklarını sildi. “Aşkım bütün yüzün mürekkep lckesi olmuş.”

“Bir önemi var mı?”

“Doğru yanıt, ‘Güzel karım, dudaklarım böyleyken de beni öpmez misin?’ olacaktı.”

“Doğaçlama davranmak.” David düşünceli bir tavırla başını salladı ve bu son talimatı not etmek üzere bir defter çıkardı. “Bir dahaki sefere hazırlıklı olacağım.”

“Teknik olarak bir dahaki sefer şimdi. Bir daha deneyelim.”

Zoya ikisinin birlikte ne kadar rahat olduğunu düşündü. Onlar için böyle davranmak çok kolaydı. Hissettiği kıskançlığı bir kenara atmaya çalıştı. Bazı insanlar aşk için, bazıları da savaş için yaratılmışlardı. Biri diğerine uygun değildi.

“Alina’ya yazarım,” dedi Genya. “Bu haberi benden duymalı. Ama... Bu durumda nikâh töreninde burada olmayacak mısınız?”

“Üzgünüm,” dedi Zoya aslında pek de öyle hissetmediği halde. Genya’nın yanında olmak isterdi ama hayatı boyunca önemli anların dışında kalmış, nereye ait olduğundan emin olamamıştı. Kendisini en iyi tamamlaması gereken bir görevdeyken hissediyordu, güllerle donatılmış, aşk sözcüklerinin yankılandığı bir şapelde değil.

“Seni affediyorum,” dedi Genya. “Affediyorum sayılır. Hem insanların dünyalar güzeli General Nazyalensky’ye değil, geline bakması gerekir. Sen bizim kızla ilgilen. Karanlıklar Efendisi’nin bir daha Alina’nın yanında olması fikri hiç hoşuma gitmiyor.”

“Benim de hoşuma gitmiyor.”

“Onun döndüğünü Alina’ya söylemek zorunda kalmayacağımızı umuyordum.”

“Onu öldürüp gömebileceğimizi ve Alina’nın bundan hiç haberi olmayacağını mı umuyordun?”

Genya ofladı. “O adamı asla toprağa gömmezdim. Onun gömülü olduğu yerde ne yetişeceğini kim bilebilir?”

“Onun bu yolculuktan sağ çıkması gerekmiyor,” dedi Zoya. “Kazalar olabilir.”

“Onu kendin için mi benim için mi öldüreceksin?”

“Açıkçası artık bunu ben de bilmiyorum.”

Genya ürperdi. “Onun buradan gideceğine sevindim. Kısa bir süre için olsa bile. Yuvamızda onun sesini duymaktan nefret ediyorum.”

Yuvamız. Artık orası yuvaları mıydı? Orayı bir yuvaya mı dönüştürmüşlerdi?

“Onun yargılanması gerek,” dedi David.

Genya burnunu kırıstırdı. “Ya da Fjerdalıların yaptığı gibi odunların üstünde yakılıp küllerinin denize saçılması gerek. Böyle dediğim için bir canavar sayılır mıyım?”

“Hayır,” dedi Zoya. “Kralın bana hatırlatmaktan hoşlandığı gibi, bizler insanız. Sen hiç... Geriye dönüp baktığımda, manipüle edilmemin ne kadar kolay olduğunu görmekten nefret ediyorum.”

“Aşka susamış ve gurur dolu olmak gibi mi?”

Zoya ne diyeceğini bilemedi. “O kadar mı belli oluyordu?”

Genya onun koluna girdi ve başını omzuna dayadı. Zoya gerilmemeye çalıştı. Bu tür yakınlaşmalarda beceriksizdi ama çocuksu bir yanı bunu çok istiyor, teyzesiyle gülmenin ne kadar kolay olduğunu, Lada kucığına çıkıp bir öykü anlatmasını istediğinden ne kadar mutlu olduğunu hatırlıyordu. Bunlardan hoşlanmıyormuş gibi davranmıştı ama onların yanına ait olduğunu hissetmişti.

“Hepimiz öyleyiz. Bizler daha çok küçükken hepimizi ailelerimizden kopardı.”

“Buna pişman değilim,” dedi Zoya. “Birçok şey yüzünden ondan nefret ediyorum ama bana savaşmayı öğrettiği için değil.”

Genya başını kaldırıp ona baktı. “Unutma Zoya, o kendin için değil, ona hizmet etmen için savaşmayı öğretti sana. Ona karşı gelmeye cüret edenleri sadece cezalandırdı.”

Genya’nın yara izlerinin, çektiği onca acının nedeni oydu. Hayır, bu doğru değildi. Zoya, Genya’nın çocukluklarında acı çek-

meye mahkûm edildiğini biliyordu. Herkes acı çekmişti. Ama diğer Grishalar onu teselli etmemiş ya da onunla ilgilenmemişlerdi. Onunla alay etmişler, küçümsemişler, yemeklerinden ve arkadaş çevrelerinden dışlamışlardı. Onu affedilemeyecek kadar yalnız bırakmışlardı. Zoya da onların arasında ona en kötü davranan kişi olmuştu. Günahları için cezalandırılması gereken tek kişi Karanlıklar Efendisi değildi.

Ama artık bunu değiştirebilirim, diye düşündü Zoya. Onun buraya asla geri gelmemesini sağlayabilirim.

Yanağını Genya'nın ipeğimsi saçlarına yasladı ve hem kendisine hem de ona bir yemin etti: Bu macera karşılına ne çıkarırsa çıkarsın, Karanlıklar Efendisi geri dönemeyecekti.

Zoya veda etmek için beklememişti. Alina'ya haber uçurulmuştu ve –cömertliği ya da şehit olmaya dair sağlıksız bir heves sayesinde– onunla buluşmayı kabul etmişti. Zoya misyonu ondan beklendiği gibi eksiksiz planlamıştı ve bir hafta sonra da gitmişti. Şafak sökmeden, abartılı bir tören olmadan ya da veda etmeden. Nikolai buna hem çok içerlemişti hem de memnun olmuştu. Zoya doğru olanı yapmıştı. Onlarla ilgili dedikodular bir tehlike yaratmaya başlamıştı ve bunlarla yeteri kadar uğraşmışlardı. Zoya onun generaliydi ve kendisi onun kralıydı. Herkesin bunu hatırlaması en doğrusuydu. Artık ona rastlamaktan ve sivri diline maruz kalmaktan çekinmeden Küçük Saray'a gidebilirdi.

Harika, dedi içinden Büyük Saray'dan oraya doğru yürürken. Peki neden içim ağır ağır bir volcra tarafından kemiriliyormuş gibi hissediyorum?

Artık ayva ağaçları olduğunu bildiği ağaçlarla örtülü tünelden ve gri sabah ışıklarının gövdelerinden yansıdığı, suda hafifçe sallanan iki yeni deniz uçağının bulunduğu gölün önünden geçti. Bunlar olağanüstü makinelerdi ama Ravka'nın bunları fazla miktarda üretecek kadar parası yoktu. Henüz. Belki destek olarak Shu altınları gelirse bu işi başarabilirlerdi.

Tamar'ın casusları onlara Fjerda prensinin törende nasıl hastalandığını ve bunun Ravka için iyi bir durum olmadığını haberlerini getirmişti. Diplomatik görüşmeleri yeniden başlatmışlardı ama Nikolai Fjerda'nın Batı Ravka'yla ayrıca görüşmeler yaptığını ve onları ayrılmaya teşvik ettiğini biliyordu. Jarl Brum senelerdir ülkcsinin stratejik kararlarını yönetiyordu ve güçten düşmüş bir Prens Rasmus onu daha da cesaretlendirecekti.

Revir Küçük Saray'ın Fabrikatörler kanadında, görkemli kırmızı cilalı kapıların arkasındaydı. Yoğun bakıma ve biraz sessizliğe ihtiyaç duyan hastalar için özel odalar vardı ve bunlardan biri Prenses Ehri Kır-Taban'a ayrılmıştı. Koridor çok sayıda Grisha ve saray muhafızı tarafından korunuyordu.

Ehri dar bir yatakta yatıyordu. Üstünde açık sarı renkli çiçek işlemeleri olan yeşil renkli ipek bir gecelik vardı. Teni koyu pembe, parlak ve gergin gözüküyordu. Alevler beyaz renkli yumuşak bir keten bezle sarılı başındaki saçlarını da yakmıştı. Kaşları ya da kirpikleri de yoktu. Genya, Ehri'nin derisinin ve saçlarının tam sağlığına kavuşmasının birkaç gün daha süreceğini söylemişti ama en ciddi hasarı iyileştirmeyi başarmışlardı. Hayatta kalmış olması bir mucizeydi; vücudunu yenileyip bu arada hissettiği acı derecesini de kontrol altına almış olan Şifacıların bir mucizesiydi.

Nikolai yatağın yanına oturdu. Ehri hiçbir şey demedi. Başını diğer tarafa çevirip bakışlarını bahçeye, ondan uzağa çevirdi. Pembe yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzüldü. Nikolai cebinden bir mendil çıkarıp gözyaşını sildi.

"Gitmeni tercih ederim," dedi Ehri.

Gerçek kimliği anlaşıldıktan sonra onunla ne zaman konuşmaya teşebbüs etse Ehri böyle demişti. Ama Nikolai bunu daha fazla erteleyemeyeceğini düşünüyordu.

"Konuşmamız gerek," dedi. "Sana rüşvet olarak romanlar ve yaz kirazları getirdim."

“Yaz kirazları. Kışın ortasında.”

“Grisha seralarında asla kış olmaz.”

Ehri gözlerini kapattı. “Korkunç gözüküyorum.”

“Pembe tenli ve biraz da tüysüzsün. Bir bebek gibi ve insanlar bebeklere bayılırlar.”

Aslında Ludmilla teyzesinin çocuklarından da çok sevdiği tüysüz kedisini andırıyordu ama bir hanımefendiye bunu söylemenin kaba olacağını düşündü.

Ehri teselli duymak istemiyordu. “Her konuda espri yapmak zorunda mısın?”

“Evet. Bir kral yetkisi ve mizacımın lanet olasınca bir özelliği yüzünden. Gülmeden yaşanan bir hayatın tahammül edilmez olduğunu düşünüyorum.”

Ehri bakışlarını yine bahçelere çevirdi.

“Manzarayı sevdin mi?” dedi Nikolai.

“Bu saray Ahmrat Jen’in görkemliliğiyle kıyaslanamaz bile.”

“Haklısın. Ravka hiçbir zaman anıtlar ya da manzaralar konusunda Shu Han’ın rakibi olamadı. Mimar Toh Yul-Gham’ın Büyük Saray’a şöyle bir bakıp tanrının gözlerine hakaret olduğunu söylemiş.”

Ehri’nin dudaklarında bir gülümseme belirir gibi oldu. “Mimarlık eğitimi mi aldın?”

“Hayır. Sadece bir şeyler inşa etmeyi severim. Düzenekler, ufak cihazlar, uçan makineler.”

“Savaş silahları.”

“Bunları bir heves uğruna yapmadım, savaş gerekli kıldığı için yaptım.”

Ehri başını salladı ve bir damla gözyaşı daha yanaklarından aşağı süzüldü. Nikolai mendilini ona uzattı. “Sende kalsın,” dedi. “Üstündeki amblem Lantsov amblemi. Buna burnunu sümkürebilirsin ve seni mahkûm eden kişilerden intikam alabilirsin.”

Ehri mendili gözlerine bastırđı. “Neden? Tavgharad neden böyle bir şey yaptı? Shenye bebekliğimde ben uyurken başımda nöbet tutmuştu. Tahyen bana ağaçlara tırmanmayı öğretmişti. Anlayamıyorum.”

“Biz o öğleden sonra gelmeden önce neler oldu?”

“Hiçbir şey! Muhafızların bana ablamdan bir mektup getirdiler. Yollamakta ısrar ettiğın davetiyeye verdiği yanıtı. Tavgharadları nikâhtan haberdar etmemi söyledi, ben de bunu yaptım. Bana... Bana mesajın bir kod olduğunu, kaçma vaktimizin geldiğini söylediler.”

“Ama ablanın mektubunda başka bir emir vardı.”

“Mektubu kendim okudum!” diye bağırdı Ehri. “Başka bir emir yoktu!”

“Tavgharadları bunu yapmaya başka ne itmiş olabilir?”

Ehri yine başını diğer tarafa çevirdi.

Nikolai prensesin ona inanmasını beklemiyordu. Prenses Os Alta'ya yaptığı yolculuktan sağ çıkmaması gerektiğine, ablasının en başından beri onu öldürmeyi planladığına asla inanmak istememişti. Başına gelenlerden sonra bile, belki de tam olarak bu yüzden bu fikre katlanamıyordu. Hissettiğı fiziksel acı zaten yeteri kadar kötüydü ama ablasının bir ihaneti daha ona kabul edemeyeceğı kadar ağır gelmişti.

Doğru olan davranış onu yalnız bırakmak, iyileşmesi için bir fırsat vermek olurdu. Ama düşünceli bir talip olması için gereken zamanı boşa harcamıştı. Şimdi de onu ikna edebilmek için bir başka kişiye ihtiyacı vardı.

“Bir dakika lütfen,” dedi ve salona gitti. Bir tekerlekli sandalyeyi iterek geri geldi.

“Mayu!” dedi Ehri şaşkınlıkla.

Nikolai, Mayu Kir-Kaat'ın onu öldürme girişiminden sonraki haftalarda, onları özellikle ayrı tutmuştu. Önceki geceye ka-

dar Mayu'yla sohbet etmemiş ya da onu kendi tarafına çekmek için uğraşmamıştı. Isaak'ı öldüren kıza karşı sempati hissetmesi mümkün değildi. Bu konuda büyük bir suçluluk hissediyordu. Ordulara komutanlık etmek, sayısız insanı ölüme yollamak anlamına gelmişti. Bir kral olmaksada daha da çok ölüme yol açacağını bilmek anlamına geliyordu. Ama Isaak Nikolai'ın yerine geçerek, onun yüzüne bürünerek ve onun tacını koruyarak ölmüştü.

“Senin ölmek üzere olduğunu söylemişlerdi!” dedi Ehri.

“Hayır,” diye fısıldadı Mayu. Onu kontrol altında tutmuşlardı. Şifacılar onun tam sağlığına kavuşmasına izin vermemişlerdi. Mayu fazlasıyla büyük bir tehditti. Kralı öldürmeye çalışmıştı ve Tavgharad kadınları dünyanın en iyi eğitilmiş askerlerden bazılarıydı.

“Dün gece Mayu'ya ablanın yolladığı mektubu gösterdim,” dedi Nikolai.

“Bu sadece bir mektup! Bir davete yanıt!”

Nikolai tekrar sandalyesine oturdu ve Mayu'ya konuşmasını işaret etti.

“Alıntı yaptığı şiiri hatırladım.”

““Avdan kurtulan geyikler gibi olsunlar,” dedi Ehri. “Öğretmenlerimden birinin bana bu şiiri öğrettiğini hatırlıyorum.”

“Bu dize, Ni Yul-Mahn'ın ‘Geyik Şarkısı’ isimli şiirinden,” dedi Mayu. “Nasıl bittiğini hatırlıyor musun?”

“Hatırlamıyorum. Yeni şairleri hiçbir zaman çok sevmedim.”

Mayu hüznle gülümsedi ve Nikolai acaba başka insanların şarap içtiği gibi şiirleri adeta içen Isaak'ı mi düşünüyor diye merak etti.

“Bir kraliyet avı öyküsü anlatıyor,” dedi Mayu. “Acımasız bir grup av köpeği ormanda ve kırlık alanda bir geyik sürüsünü kovalar. Geyikler köpekler tarafından parçalanmaktansa, kendilerini bir yamaçtan aşağı atarlar.”

Ehri kaşlarını çattı. “Tavgharad intihar etti... Bir şiir yüzünden mi yaptılar bunu?”

“Bir kraliçenin emri yüzünden.”

“Ayrıca seni öldürmeye çalıştılar,” dedi Nikolai.

“Neden?” dedi Ehri. Ağzını açtı, kapattı, bir argüman, mantıklı bir yanıt bulmaya çalıştı. En sonunda yine aynı soruyu sorabildi. “Neden?”

Nikolai iç çekti. Kraliçe Makhi’nin acımasız olduğunu söyleyebilirdi ama olması gerektiğinden daha acımasız değildi. “Çünkü o davetiyeyi yolladığımda onu zorladım. Kraliçe Makhi evlenmemizi istemiyor. Bir Ravka-Shu müttefikliği istemiyor. Kendine şunu sor: Mayu beni ve kendisini öldürmek için senin yerine geçtiyse, seni neden tehlikeye atmak istesin ki? Mayu Kir-Kaat pis işi yaparken, sen neden rahat rahat evinde oturamazdın?”

“Mayu’ya yardım etmek, soruları yanıtlamak, sadece kraliyet ailesinden birisinin anlayabileceği meselelerde ona yol göstermek için buradaydım. Sonra, her şey... sona erdiğinde eve dönecektim.”

“Ablanın danışmanları bana karşı bir suikast düzenleneceğini biliyorlar mıydı?” Nikolai kendi ölümünden nasıl da sakın söz ediyordu. Bu işte gerçekte de başarılı olmaya başlamıştı. *Bunun nedeni iblis mi?* diye düşündü. Sürekli olarak boşluğun karanlığına yakın olmak mı? Yoksa sadece daha pervasız mı davranmaya başlamıştı?

Ehri pembe parmaklarıyla yatak örtüsünü sıktı. “Sanırım... biliyorlardı.”

Nikolai, Mayu’ya baktı. Mayu, “Bunu sormak bana düşmezdi,” dedi omuzlarını silkerek.

“Ablam benden bunu bir sır olarak saklamamı istedi,” dedi Ehri ağır ağır, kırıştırdığı örtüyü düzelterek. “Bana... insanların onun... bizim planımızı onaylamayacağını söyledi.”

Nikolai, Ehri’nin suikast girişiminin suçunu tamamıyla ablasına atmamasını takdir etti.

“Doğru,” dedi Nikolai. “İnsanlar seni seviyorlar. Tehlikeye girmeni istemezlerdi.” Öne eğilip ellerini birleştirdi. “Ablan insanların sana karşı hissettiği sevgiye güveniyordu. Geçen gün Tavgharad muhafızlarla birlikte ölseydin, senin emrinle mi öldüklerini yoksa onların mı kurbanı olduğunu kanıtlayamazdım. Ölüm haberin duyulduğunda Shu halkı isyan eder, bir şeyler yapılmasını isterdi ve Kraliçe Makhi istediğini elde ederdi: Savaş çıkarmak için bir bahanesi olurdu.”

“Kraliçe hayatta olduğumu bilmiyor, değil mi?” diye sordu Mayu bu konu yeni aklına gelmiş gibi.

“Bilmiyor.”

Mayu, Ehri’ye baktı. “Bizler son görgü şahitleriydik. Sadece ikimiz krala karşı düzenlediği komplodan haberdarız. İkimiz de onun piyonu olduk.”

Nikolai ayağa kalkıp Mayu’nun tekerlekli sandalyesini koridora doğru itti. Ama onlar kapıya varmadan Ehri, “Mayu Kir-Kaat,” dedi. Yatağında oturmuştu ve vücudunun cama yansıyan silüetiyle ve dimdik sırtıyla kusursuz bir prenses gibi gözüküyordu. “Ablamın senden istediği şey için... benim senden istediğim şey için özür dilerim.”

Mayu şaşkınlıkla başını kaldırdı. Uzunca bir süre prenses ve sıradan kız birbirlerine baktılar. Mayu tamam der gibi başını salladı. Nikolai bunun bir teşekkür mü yoksa sadece kabullenme mi anlamına geldiğini bilemedi.

“Neden bizi bir araya getirdiniz?” diye sordu Mayu, Nikolai tekerlekli sandalyeyi koridora çıkarıp muhafızların yanından geçirirken.

“Potansiyel suikastçıları bir odada tutmayı severim.” Sorunun tam yanıtı bu değildi ama bu kadınların birbirleriyle konuşmasını, ortak paydada buluşmasını sağlayarak bir riske girdiğini biliyordu. İkisi de ona karşı düzenlenen komplonun parçasıydı.

Isaak'ın ölümünden ikisi de sorumluydu. İkisi de gelenekleriyle ve kanlarıyla Shu tahtına bağlıydılar. Ama Mayu'nun Ehri'yle konuşması Nikolai'ın olabileceğinden çok daha etkiliydi. Doğruyu söylemeye karar verdi. "Nedeninden emin değilim. İçimden bir ses bana ikinizin konuşmasının doğru olacağını söyledi. Sanırım tacımı korumama ve ülkelerimizin savaş girmesini engellememe yardım edeceğini umuyorum."

Mayu'nun odasına girdiler. Odanın pencereleri ve bahçe manzarası yoktu. Bir hapisane hüccresine benziyordu.

"Kraliçe Makhi savaş istiyorsa Tavgharad da bunu ister."

"Hâlâ Tavgharad olmadığından emin misin?" diye sordu Nikolai.

Bu ok hedefine ulaştı. Mayu kucağına baktı. "Siz Isaak'e hiç benzemiyorsunuz. Aramızdan birileri bunu daha önceden biraz olsun fark etmiş olsaydı, yerinize geçen kişi bizi asla kandıramazdı."

"Karşına ben çıkmış olsaydım, komplonuz başlamadan biterdi. Şık tuvaletler içindeki bir koruma beni asla kandıramazdı."

"Bundan çok emin gibisiniz."

"Evet," dedi Nikolai sadece. "Ama Isaak bir kral değil, bir asker olarak eğitilmişti."

Mayu başını kaldırdığında, altın rengi gözlerinde öfkeli bir ifade vardı. "Siz samimiyetsiz, sık bir aptalsınız. Isaak'ın olmadığı her özelliği taşıyorsunuz."

Nikolai gözlerinin içine baktı. "İkimizin de aptal olduğunu söyleyebilirim."

"O sizin asla olamayacağınız kadar iyi bir adamdı."

"O konuda haklısın." Nikolai yatağın kenarına oturdu. "Ama ona âşık oldun."

Mayu bakışlarını kaçırdı. O bir askerdir. Ağlamayacaktı ama konuştuğunda sesi çatlak çıkıyordu. "Bir kralı sevdiğimi sanıyordum. Bunun mümkün olamayacağını düşünüyordum."

“Bunlardan biri doğru.” Isaak’ın ölümünden dolayı hissettiği üzüntüyü anlamasının bir faydası var mıydı? İkisinin de Nikola-i’ın onu feda etmesine yas tuttuklarını söylemenin bir anlamı var mıydı? Varsa bile, Nikolai artık açık konuşması gerektiğini biliyordu. “Mayu, casuslarım erkek kardeşinle ilgili bilgi edindiler.”

Mayu elleriyle yüzünü kapattı. Nikolai, Tolya ve Tamar’ın ona *kebbenla*, ikizlerin arasındaki bağla ilgili olarak anlattıklarını hatırladı. Bu bilginin Mayu için ne kadar anlamlı olduğunu biliyordu.

“O hayatta,” dedi Nikolai.

“Biliyorum. Ölmüş olsaydı bunu bilirdim. Bunu hissedirdim. Ona zarar vermişler mi?”

“*Khergud* programına alınmış.”

“Kraliçe Makhi onu kurtaracağına yemin etmişti.” Mayu acı acı güldü. “Ama neden sözünü tutsun ki? Başarısız oldum. Kral hâlâ hayatta.”

“Teşekkürler.” Nikolai dikkatle ona baktı. “İntihar etmeyi düşünüyorsun.”

Mayu’nun ifadesinden bunun doğru olduğu belliydi. “Yabancı bir ülkede bir mahkûmum. Grishalarınız vücudumu güçsüz tutuyor. Erkek kardeşim feci bir işkence yaşıyor ve ben bunu durduracak hiçbir şey yapamıyorum.” Bakışlarını tavana çevirdi. “Dahası bir hiç uğruna masum ve iyi bir adamı öldürdüm. Tavgharad değilim. Bir prenses değilim. Hiç kimse değilim.”

“Sen Reyem Yul-Kaat’ın kız kardeşisin ve o hâlâ hayatta.”

“Ama ne olarak? *Khergud*... Maruz kaldıkları şeyler yüzünden insanlıktan çıkıyorlar.”

Nikolai içindeki iblisi, onun gücünü düşündü. “Belki de insan olmanın armağanı vazgeçmememizdir. En çaresiz durumlarda bile.”

“O halde insanlıktan çıkmış olan benim.” Karamsar bir dü-

şünceydi ama soru sorduğunda düşünceli gözüküyordu. “Prenses Ehri’yi sizinle evlenmesi için zorlayacak mısınız?”

“Bunu yapmak zorunda kalacağımı sanmıyorum.”

Mayu buna inanamıyormuş gibi başını salladı. Belki bir kralın giysileri içindeki mütevazı genç adam için hissettiği üzüntüyle başını salladı. “O kadar cazibeli olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?”

“İkna yeteneğim çok güçlüdür. Bir keresinde bir ağacı yapraklarını dökmeye ikna etmiştim.”

“Çok saçma.”

“Eh, sonbahardı. Bunu tamamıyla kendi gücümle yaptığımı söyleyemem.”

“Bu daha da saçma. Ehri’yi ve beni Kraliçe Makhi’ye karşı gelmeye ikna edebileceğinizi sanıyorsunuz.”

“Kraliçenin bana bunun için geçerli bir neden verdiğini düşünüyorum. Neredeyse ikinizin de ölümüne neden olacaktı.”

“Ülkenizin geleceği tehlikede olsaydı benim, hatta Isaak’ın hayatını feda etmemiş olacağınızı söyleyebilir misiniz?”

Artık yalanlara yer yoktu. “Bunu söyleyemem.”

“Ya tacınızı korumak için benim ve Prenses Ehri’nin hayatını feda etmeyeceğinizi?”

Nikolai kalktı. “Bunu da söyleyemem. Ama ben birilerini öldürmeden ve hepimiz mutlu mutlu öteki dünyaya gitmeden önce, senden hayatta kalmanı ve biraz umutlu olmanı isterdim.”

“Ne için umut hissedebilirim ki?”

“Bir sorunun asla tek yanıtı olmadığı konusunda. Bugün hayattasın Mayu Kir-Kaat ve öyle kalmanı yeğlerim. O cesur ve kara sevdaya tutulmuş şehit de aynı şeyi isterdi.”

Mayu gözlerini kapattı. “Kalbine bir hançer saplamamı mı?”

“Evet. Aşkın insanların mantıksız davranmasına neden olduğunu herkes bilir. Bence Isaak’le ortak yanlarımdan biri buydu:

sevmememiz gereken kişileri sevmekten vazgeçememek. Sana neler olabileceğini göstermem için bana bir şans ver.”

Nikolai neredeyse aynı sözleri Zoya’ya da söylemişti. *Bana bir şans ver. Bana zaman ver.* Her gün ülkesinin yıkıma doğru gitmemesi, barışın bir olasılık haline gelmesi için dua etmişti. Ama bunu tek başına yapamazdı.

Hızlı adımlarla kapıya gitti. “Şifacılarıma seni iyileştirmelerini söyleyeceğim.”

“Siz... Gerçekten mi?” Mayu buna inanmadı.

“Dost ya da düşman, Ravka seni en sağlıklı olabileceğin bir duruma getirecek Mayu Kir-Kaat. Ben asla zorlu bir işten kaçan birisi olmadım.”

Nikolai, David ve diğer Fabrikatörlerle buluşmak için Lazlayon’a gitmeyi planlamıştı ama zihnini boşaltması gerekiyordu ve bunu yapabileceği en iyi yer göklerdi. Büyük Saray’a dönmek yerine göle gitti. En sevdiği deniz uçağının halatlarını çözdü ve *Atmaca*’ya binip pervaneleri çalıştırdı. Koruyucu gözlüğünü taktı ve deniz uçağı gölde seken bir taş gibi ilerledikten sonra havalandı.

İblis uçmaktan hoşlanıyordu. Nikolai onun yüzünü rüzgâra çevirdiğini, bulutların arasında uçabilmek için özgür olmayı istediğini hissedebiliyordu. Os Alta’nın duvarlarının üstünden geçti ve kilometreler ötedeki çiftliğe doğru ilerledi. Gökyüzünde dünya ona daha büyük geliyordu ve kendisini bir kraldan çok eskiden olduğu gibi bir korsan gibi hissediyordu. *Bir maceracıya değil, bir krala ihtiyacımız var.* Çok yazık.

Ehri ve Mayu’yla konuşurken bir kral olmak zorundaydı. Kendine güvenen, sağlam, yeteri kadar insan olan birisi gibi görünmeliydi. Ama onların yanında Isaak’ten söz etmek onu sarsmıştı. Isaak’i saraya getiren ve muhafızlarından biri yapan kendisiydi.

Aynı yaşıydılar ama Isaak dünyayı ne kadar görme şansı bulmuştu? Bir daha asla kız kardeşlerinin ve annesinin yanında olmayacaktı. Bir daha asla bir şiiri tercüme edemeyecek ya da yeni bir güne gözlerini açamayacaktı. Nikolai suçluluk hissinin sadece kararlarını etkileyeceğini, önündeki günlerde vermesi gereken zor kararları vermesini zorlaştıracakını biliyordu. Faydalı bir şey değildi ama bundan bir ruh halinden sıyrılırmış gibi sıyrılmak kolay değildi. Isaak ona güvenmişti ve o güven ölümüne neden olmuştu.

Yaldızlı Bataklık'ın parıldayan çatıları bir anda karşısına çıktı. Kont Kirigin'in arazisi ve keyif bahçeleri, Ravka'nın silahlarının geliştirildiği karargâhın gizli yuvası. Motorları kapattı ve *Atmaca*'nın süzülerek bulutların arasından inmesini, motor gürültüsünün yerini hava akımlarının ve gökyüzünün derin sessizliğinin almasını sağladı. Aşağıdan bir yerden hafif bir ıslık sesini andıran bir ses geldiğini duyar gibi oldu. Zihni bunun ne olduğunu bir saniye geç anladı.

Güm.

Atmaca'nın sağ kanadına bir şey çarptı. Kanat anında alev aldı ve ufak hava taşıtından dumanlar yükselmeye başladı.

Azizler aşkına. Birisi ona ateş açmıştı.

Hayır, doğru olamazdı bu. David ve ekibi onun at sırtında geleceğini sanıyorlardı ve o sırada silahları deniyorlardı. Nikolai resmen uçağını bir füzenin üstüne sürmüştü. Büyük bir aptallık etmişti. *Muazzam bir patlamada ölmeden önce roketlerin işlediğini görmem iyi oldu.*

Nikolai yeniden motoru çalıştırdı ve ufak hava taşıtını düz tutmaya çalıştı ama çoktan dönmeye ve son sürat yere doğru inmeye başlamıştı bile.

İblis zihnini adeta parçalıyor, içinde çılgınca debeleniyor ve özgür kalmak için çılgınlık atıyordu.

Ama Nikolai kontrolü elden bırakmayacaktı. *Sonum geldiyse, sen de benimle geleceksin.* Belki de ülkesini Karanlık Diyarı'ndan kurtarmanın yolu buydu. Belki de Zoya, Karanlıklar Efendisi'ni öldürebilecekti.

Düşün.

Zeminin hangi yönde olduğunu anlayamıyordu. Motorun sesi beynini sarsıyordu. Ellerindeki kontroller de fayda etmiyordu. *Demek bu kadar,* diye düşündü, çaresizlik içinde yavaşlamaya çalışarak.

İblis tiz bir çığlık attı ama Nikolai onu serbest bırakmayacaktı. *Bir kral olarak öleceğim.*

Bir anda koltuğunda geriye savruldu. Midesi altüst oldu. Sanki dev gibi bir el ufak uçağı yakalamış ve yukarı itmişti.

Bir saniye sonra, ufak uçak Yıldızlı Bataklık'ın pusla kaplı sularının üstüne hafifçe kondu. Nikolai birilerinin bağırdığını duydu ve onu çekerek kokpitten çıkardılar.

"İyiyim," dedi. Ama bir ara başını sert bir şekilde koltuğa çarpmıştı. Başının arkasını yokladı. Kanıyordu. Kusmak üzere olduğunu hissetti. "İyiyim."

"David," dedi Genya. "Az kalsın kralı öldürecektin."

"Orada olmaması gerekiyordu!"

"Benim hatamdı," dedi Nikolai. Sersemlemiş bir halde iskelede bir adım attı, sonra bir adım daha atıp kendisine gelmeye çalıştı. "İyiyim," dedi yine.

Nadia ve Adrik onun inişini yavaşlatmak için rüzgâr çıkarmış olmalıydılar. David, Genya ve Leoni, yanlarında bir grup Birinci Ordu mühendisiyle birlikte dikkatle ona bakıyorlardı. Tahmin ettiği gibi silahları test ediyorlardı. Keşke bu daha önce aklına gelmiş olsaydı diye düşündü. "İyi bir alıştırma oldu," dedi başındaki zonklamayı hissetmemeye çalışarak. "Hedef alınırsam ne yapacağımı biliyorum."

“Hedef alınırsan, seni kurtarmak için yakınlarda Rüzgârın Hâkimleri olmayacak,” dedi Adrik. “Neden atlamadın?”

“Paraşütünü takmamıştı,” dedi Genya kızgın bir ifadeyle ona bakarak.

“Bir paraşüte ihtiyacım olacağını düşünmedim,” dedi Nikolai. “Bunun bir hava savaşı olmaması gerekiyordu. Daha da önemlisi, füzeler işliyor mu?”

“Kesinlikle işlemiyor,” dedi David.

“Sayılır,” dedi Leoni.

“Gösterin,” dedi Nikolai.

Genya ellerini beline dayadı. “Önce biraz oturacaksın ve bir beyin sarsıntısı geçirmediğinden emin olacağız. Sonra da bir fincan çay içeceksin. Kendimi cömert hissedersen David’le patlayan şeyleri konuşmana izin veririm.”

“Kral benim, bunun farkındasın değil mi?”

“Sen farkında mısın?”

Nikolai yardım istemiş gibi David’e baktı ama David omuzlarını silkmekle yetindi. “Karım haklı olduğunda onunla tartışmam.”

“Offf tamam,” dedi Nikolai. “Ama çayımın yanında kurabiye de isterim.”

Tangır tungur sesler çıkaran pirinç asansörle laboratuvarlara indiler. Karanlık odalar ve dar koridorlar insana pek de iyi gelen bir havaya sahip değildi ama en azından gizlilik sunuyorlardı. Nikolai düşüncelerini toparlayabilmek için birkaç dakika bulabildiğine minnet duydu. Daha önce de defalarca hedef alınmıştı, bir gölge yaratığa dönüştürülmüştü ve romantik bir sone okuma girişimini bir hakaret olarak kabul eden ama bunun dışında çok hoş olan bir kadın tarafından bir zarf açacağıyla saldırıya uğramıştı. Ama kaç şey “titreyen yuvalar” lafiyla kafiyeliydi? Ayrıca kendisi on iki yaşındayken ağabeyinin onu zehirlemeye çalıştığından

da emindi. Ama ölmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştı. İblis hâlâ içinde kıvranıp duruyordu. () da ölüme yaklaştığını hissetmişti ve yere doğru hızla düşerlerken, o da çaresiz ve güçsüz kaldığını anlamıştı.

Nikolai iblisi serbest bırakmış olsaydı neler olurdu? Ona bir faydası olur muydu? Onu kontrol etmeyi başarabilir miydi? Büyükle bir riskti.

Genya, Nikolai'ın başının arkasındaki yarayı temizlerken ve David çay demlerken, harita odalarından birindeki bir masanın etrafına oturdular.

“Neden baş bilim insanım bir demlikle uğraşıyor?” dedi Nikolai.

“Çünkü çayı başkasının hazırlamasından hoşlanmıyor,” dedi Adrik. Bir çekmecedен bir teneke kutu kurabiye çıkarıp masaya koydu.

“Çay demleme talimatlarını yazdım,” dedi David, gözlerine düşen dağınık kahverengi saçlarını geriye atarak. Laboratuvarın cılız ışığında daha da solgun gözüküyordu. Nikolai onun iş etiğini ne kadar takdir etse de Fabrikatör'ünün biraz dinlenmesi gerekiyordu.

“Aşkım,” dedi Genya yumuşak bir sesle, “çay demlemek için on yedi adım izlenmesi gerekmiyor.”

“Düzgün yaparsan gerekiyor.”

“Bana füzeleri anlatın,” dedi Nikolai.

Nadia, üstlerinde çok zarif altın renkli yusufçuk böceği desenleri olmasına rağmen birçoğunda çatlaklar olan, birbirinden farklı fincanları ve tabakları masaya koydu. Nikolai bunların Kont Kirigin'in koleksiyonundan olduğunu ve genellikle dikkatsiz davranan konuklarından kaldığını tahmin etti.

David ve Nadia başını zarif bir şekilde sallayan Genya'ya baktılar. “Anlatabilirsin,” dedi Genya.

“Bir kere, bir füze çok basit olabilir,” dedi David.

“Bir fincan çay gibi mi?” dedi Leoni masumane bir sesle.

“Biraz,” dedi David, onun gözlerindeki muzip parıltıyı fark etmeden. “Bir çocuk bile biraz şeker ve potasyum nitratla bunu yapabilir.”

Genya, Nikolai’a şüpheli bir bakış fırlattı. “Neden bunu gerçekten de denediğini düşünüyorum?”

“Elbette denedim. İnsan bunu deneyebiliyorsa denemeli zaten. Batı balo salonundaki tepecamını hatırlıyor musunuz?”

“Evet.”

“İşte orası eskiden yoktu.”

“Tavanda bir delik mi açtın?”

“Ufak bir delikti.”

“O freskler yüzyıllar öncesine ait!” diye bağırdı Genya.

“Birinin gelenekleri yıkması gerek. Cidden. Biri lütfen Genya’yı oyalayabilir mi?”

Nadia sırtını dikleştirdi. “Bir roketle ilgili olarak üç sorun var. Onu havaya uçurmadan fırlatmak. Onu havaya uçurmadan silah eklemek. Son olarak, onu havaya uçurmadan hedefe kilitlenmesini sağlamak.”

Nikolai evet der gibi başını salladı. “Burada tekrar eden bir kalıp var sanırım.”

“Üçte ikisini başarıyoruz ama asla üçünü birden başaramıyoruz,” dedi Leoni, buğday tenini aydınlatan bir gülümsemeyle. Nasıl beceriyorsa bunu söylerken bile iyi bir haber veriyormuş gibi görünebiliyordu.

Nikolai füzeleri kontrol edebildikleri takdirde, bunun her şeyi değiştirebileceğini biliyordu. Ravka ve Fjerda havada neredeyse eşit durumdaydılar. Ama Fjerda karada kesin olabilecek bir avantaja sahipti. Füzeler Nikolai’ın Ravka’nın bütün birliklerini ön cepheден uzak tutmasını ve Fjerda tanklarına ciddi bir karşılık vermesini sağlayacaktı. Savaş bir menzil oyununa dönüşecekti.

“Bu füzelerin etkisi ne kadar büyük olabiliyor?” diye sordu Nikolai.

“Bir fabrikanın tamamını dümdüz edecek kadar olabiliyor,” dedi David. “Ya da bir şehir bloğunun yarısını.”

Birden odadaki herkes suspus kesildi; tartıştıkları konu bir anda etrafa çöktü ve orada verecekleri kararların sonuçlarını derinden hissettiler. Nikolai, Zoya’ya, *Sana nasıl olabileceğini göstermem için bana bir şans ver*, demişti. Barıştan söz ediyordu. Fedakârlıktan söz ediyordu. Bundan değil.

“Ne kadar mesafeden?” diye sordu.

“Bunu tam olarak bilmiyorum,” dedi David. “Mesele ağırlık. Çelik fazla ağır. Alüminyum da öyle olabilir. Bunlar testler için yeterli ama bu füzeleri ciddi ciddi kullanacaksak, daha hafif bir metale ihtiyacımız olacak.”

“Ne gibi?”

“Titanyum daha hafif ama daha dayanıklı,” dedi Leoni. “Ayrıca aşınmıyor.”

“Ama daha nadir bulunuyor,” dedi Nadia. Yüzüne düşen sarı saçlarını geriye ayıp bağladı. “Elimizde fazla miktarda titanyum yok.”

“Gerçekten de bunu kullanmayı mı düşünüyoruz?” dedi Genya yumuşak bir sesle.

“Sana üstünde çalıştığımız füzeleri vereceğim,” dedi David. “Ama biraz daha titanyum bulabilirsek, daha büyük füzeler yapmayacağım.”

“Nedenini sorabilir miyim?” dedi Nikolai ama yanıtı bildiğini tahmin etti.

“Bir şehir katili olmayacağım.”

“Peki ihtiyacımız olan tehdit buysa?”

“Bunu yapsak bile bizimle sona ermeyecek,” dedi David. “Asla öyle olmaz.”

David en yetenekli Fabrikatörlerden ve zamanının, belki de tüm zamanların en müthiş düşünürlerinden biriydi. Ama yetenekleri hep savaşmakla ilgili olmuştu. Ravkalı olmanın tabiatında vardı bu. Yüzyıllardır böyleydi.

Hem David haklıydı. Daha kısa bir süre önce, kılıçlarla ve misket tüfekleriyle savaşmışlardı; bunu ateşli tüfekler izlemişti ve kılıçlar işe yaramaz hale gelmişti. Üstünde konuştukları konu korkutucu bir tırmanışa neden olacaktı. Ravka hedefe kilitlenen füzeler konusunda ustalaşınca, Fjerda da ustalaşacaktı.

“Ne tür bir savaşta yer almak istediğimize karar vermemiz gerekiyor,” dedi David.

“Bu tür bir seçime sahip olduğumuzdan emin değilim,” dedi Nikolai. “Fjerda’nın mühendisleri bu teknolojiyi bizden önce ustalıkla uyguladıkları takdirde olacaklarını göz ardı edemeyiz. Bunu şimdi başaramazlarsa, bir sonraki karşılaşmamızda hazır olacaklar.”

David uzunca bir süre bir şey demedi. “Karanlıklar Efendisi’nin benden istedikleri... Bunları düşünmeden, kafa yormadan yaptım. Alina’nın boynuna bir tasma geçirmesine yardım ettim. Onun Alina’nın gücü olmadan Karanlıklar Diyarı’na girmesini sağlayan lumiyayı yarattım. Yardımım olmadan bunu asla yapamazdı... Bundan da sorumlu olmak istemiyorum.”

Nikolai, Genya’ya döndü. “Onunla aynı fikirde misin?”

“Hayır,” dedi Genya, David’in elini tutup. “Ama ben de Karanlıklar Efendisi’nin aracı oldum. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum ve karar David’e ait.”

“Bir şehir katili inşa edebileceğim kadar titanyumumuz yok,” dedi Leoni arayı bulmaya çalışarak. “Belki de bunun bir önemi yoktur.”

“Önemi var,” dedi Adrik. “Kazanmak gibi bir amacın yoksa, bir savaşta yer almanın bir anlamı yoktur.”

“Dahası da var,” dedi Nikolai. “Fjerda veliaht prensinin kışı atlatamayacağı konuşuluyor.”

Genya başını salladı. “Durumunun o kadar ciddi olduğunu bilmiyordum.”

“Kimse bilmiyordu. Ailesi bunu gizlemek için çok uğramış olmalı. Bunu neden yaptıklarını anlayabiliyorum. Shularla aramızda kurulacak bir müttefikliğin onları duraksatacağına eminim. Tabii bunu başarabilirsek. Ama prensin ölebileceğini ve Grimjerlerin savaş açmaktan başka çaresi kalmayabileceğini de kabul etmemiz gerekiyor.”

Leoni başparmağını fincanındaki çatlağın üstünde gezdirdi ve onu ağır ağır tamir etmek için gücünü kullandı. “Anlamıyorum. Rasmus ölürse, babası hâlâ hükümdar olacak. Prens erkek kardeşi de tahtın vârisi olacak.”

“Hiçbir şeyin vârisi olmayacak,” dedi Adrik. “Fjerdalılar kraliyet ailesini Shular, hatta Ravkalılar gibi düşünmezler. Djel’in isteklerini izlerler ve güç Djel’in onlara yardım etmesidir. Hüküm sürmüş olan Fjerda hanedanlıkları yerlerini her zaman güçle elde etmiştir. Grimjerlerin tahtı hâlâ hak ettiklerini ispatlamaları gerekecek.”

“Belki de o tahtı ben ele geçirmeye çalışmalıyım,” dedi Nikolai.

Adrik burnunu içekti. “Fjerda dili biliyor musun ki?”

“Biliyorum,” dedi Nikolai. “Ama o kadar az biliyorum ki bir keresinde Knut isimli bir adam bana konuşmamam için kocaman bir yakut teklif etmişti.”

“O halde şu anda Grimjerlerin elinde yaşlı kralın yerini alması beklenen genç, güçsüz ve hasta bir prens var.”

“Evet,” dedi Nikolai. “Kraliyet ailesi savunmasız ve bunu biliyorlar. Barışı seçerlerse, zayıfmış gibi görünme riskine girecekler. Savaşı seçerlerse, ne pahasına olursa olsun kazanmaya çalışacaklar ve Jarl Brum da onları kışkırtmak için orada olacak.”

“Zemeniler bizim tarafımızda,” dedi Leoni her zamanki gibi umutla.

“Dahası, Kerchler doğrudan Fjerda’nın tarafında olmazlar,” dedi Genya. “Değerli tarafsızlıkları riske atmazlar.”

“Ama Fjerda’ya gizlice yardım etmek isteyecek kadar öfkele-nebilirler,” dedi Adrik.

“Ya Apparat?” dedi Genya fincanını tabağında çevirerek.

Nikolai başını salladı. “Adam pek çok kere taraf değiştirdi. Sadakatini kime göstermeyi gerektiğini bildiğinden bile emin de-ğilim.”

“Her zaman kazanacağını düşündüğü tarafı tercih eder,” dedi David. “İçsavaşa öyle yapmıştı.”

“Neden Fjerda’da olduğu anlaşılıyor,” dedi Adrik keyifsizce.

“Ne yazık ki Adrik haklı,” dedi Nikolai. “Fjerda avantaja sahip ve ilerleyecek olurlarsa, Ravka’yı özgür kılmak söz konusu olma-yacak.” Bu durumda Demidov tahta geçerci. Grishalar da yargı-lanmak üzere toplanırdı. Halkı Fjerda’nın çıkarlarına hizmet eden bir kukla krala ait olurdu. Ya ülkesi? Fjerda ve Shu Han arasındaki kaçınılmaz savaş için bir sahneye dönüşürdü. “Sevilme arzum, bu savaşı kazanma ihtiyacımızla fazlasıyla çelişiyor. Alınacak ve ko-runacak canları hesaplayan bir muhasebeciye dönüştüm.”

“Yaptığımız seçimlerin hepsi çok korkunç,” dedi Genya.

“Ama bu seçimleri yine de yapmak zorundayız. Umarım diplo-masi bu savaşı her şeye rağmen kazanır. Umarım Fjerda’ya kabul edebileceği bir barış sunabiliriz. Umarım sergilemeyi düşündüğümüz dehşet dolu olayları bir daha sergilemek zorunda kalmayız.”

“Umutlarımız tükenince ne olacak?” dedi David.

“Kendimizi her zaman bulduğumuz noktada bulacağız,” dedi Nikolai. “Savaşta.”

Kraliyet muhafızları Nina'ya Brumların odalarına kadar eşlik ettiler. Attığı her adımda, koridorlarda zincire vurulması için bir alarm çalacak, bir hapishane hücrelerine atılacak ve bir cadı olduğunu düşündükleri için diri diri yakılacak mı diye düşünüyordu. Vücudu tepeden tırnağa ter içinde kalmıştı ve kalbi gümbür gümbür artıyordu.

Ama alarm çalmadı. Nina, Grimjer Kraliçesi'nin en büyük isteğini, oğlu için ne kadar korktuğunu anladığı anda, bunu kullanmaktan çekinmemişti. Gaddarca bir şey yapmıştı ama kraliçenin Djel'e olan inancını yönlendirebilirse, Azizler, hatta Grishalar için bile kapının açılmasını sağlayabilirdi. Nina'nın hayatı ve ülkesinin geleceği tehlikedeydi ve bu savaşı kazanmak için elindeki bütün silahları kullanacaktı.

Brum ailesi onu büyük salonlarında, şöminede gürül gürül yanan ateşin karşısında bekliyordu. Bir tepsiye tütsülenmiş et ve sebze turşuları, arpa suyu ve bir şişe *brännvin* koyulmuştu ama bunlara kimse ellememiş gibiydi. Nina doğrudan Hanne'ye gitti ve kendisini onun kollarına attı.

Bir kez olsun zayıfmış ya da endişeliymiş gibi rol yapması gerekmemişti. Kraliçeyle büyük bir adım atmış, yine sonucunu

düşünmeden bir hamle yapmıştı ama belki de bunun faydasını görebilirlerdi.

“Neler oldu?” dedi Hanne. “Kraliçe ne dedi?”

“Pek bir şey söylemedi,” dedi Nina. Ylva onu koltuğa oturtup bir bardak su verirken, toparlanmaya çalıştı. Kraliçe Agathe'yle yaptığı görüşmenin etkisinden sıyrılmaya çalışırken, Brum ailesine söyleyebileceği bir yalan düşünecek vakti olmamıştı. “Ne düşünceceğimi bile bilemiyorum.”

En azından bu kadarı doğrudu.

“Senden ne istedi?” diye sordu Brum. Nina'yı dikkatle izliyordu ve vücut dili temkinli olduğuna işaret ediyordu. Evine neredeyse tamamıyla yabancı olan birisini almıştı ve o gün hem kızı hem de bu yabancı onun politik kariyerini tehlikeye atmışlardı.

“Oğlu için endişeleniyor,” dedi Nina. “Benim hiç çocuğum olmadı ama onu anlıyorum. Kimliğimi teyit etmek için eski köyüme adamlarını yollayacak.”

Hanne içine ani bir nefes çekti ve yüzü kireç gibi kesildi.

“Orada ne bulacaklar?” diye sordu Brum.

“Jarl!” dedi Ylva şaşkınlıkla. “Bunu nasıl sorabilirsin?”

“Sonradan kendimizi daha iyi savunabilmemiz için şu anda bunu öğrenmemiz daha iyi.”

Nina, Ylva'nın elini tuttu. “Lütfen,” dedi sesine biraz hayranlık ifadesi katmaya çalışarak. “Tartışmayın. Elbette kocanız ailesini korumak istiyor. Bunu yapmak onun görevi ve onuru. Kocamın burada olup bana bakmasını ne kadar sık dilediğimi anlatamam.” Yorgun ve titrek bir sesle devam etti. “Komutan Brum, sizi temin ederim ki kraliçenin adamları söylediklerimin aksiyle ya da hüznü öykümle çelişen hiçbir şey öğrenmeyecekler.”

Brum biraz yatıştır gibi oldu. “Tehlikeli bir dönemde yaşıyoruz. Hepimiz için tehlikeli.”

“Ama belki de bu değişir,” dedi Ylva. “İyi yüreklilikleriyle

ve dindarlıklarıyla Prens Rasmus'un büyük saygısını kazandılar. Onları tekrar görmek istiyor. Onları takdir etmiş olması ancak iyi bir şey olabilir.”

“Bundan o kadar emin değilim,” diye mırıldandı Brum, kendisine ufak bir kadeh *brännvin* koyup. “Prens kaprisli biri. Sağlığı onu sağ solu belli olmayan gizemli birisine dönüştürdü.”

Hanne bunu duyunca çok öfkelenildi. “Acı çekiyor haba. Belki de bu yüzden her zaman huysuzdur.”

“Olabilir.” Brum yerine oturdu. Sözlerini dikkatle seçiyordu. “Tavsiyelerimden hoşlanmıyor. Bunun acısını senden çıkarabilir.”

“Bu doğruysa, bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok.” Hanne'nin ses tonu içtendi. “O veliaht prens. Beni oyuna getirmek isterse bunu yapabilir. Annesi Mila'yı yalın ayak karlara yollamak isterse, o da bunu yapabilir. Ama şimdilik, prens sadece bizi öğle yemeğine davet etti ve bunu geri çevirmemizin mümkün olduğunu sanmıyorum.”

Ylva gülümsüyordu. “Haklı olduğunu biliyorsun. Çok akıllı başında bir kız yetiştirdik.”

Brum'un yüz ifadesi değişmedi. “Sadece dikkatli ol Hanne. Sen de Mila. Buz Sarayı yumuşak kalpli insanlara uygun bir yer değildir.”

Niweh sesh, diye düşündü Nina, Hanne'yle birlikte iyi geceler dilerken.

Benim kalbim yok.

İki gün sonra, Hanne denizköpüğü rengine yeni ipek tuvaletlerinden birini giydi, Nina'ysa daha sade, gül rengi yün bir elbise tercih etti. Bakire Geçidi'nden beri o kadar çok davete katılmışlardı ki doğru dürüst konuşacak vakit bulamamışlardı ama Hanne'nin boynuna mavi topaz bir kolye takarken, “Baban haklıydı,” dedi.

Hanne güldü. "Senden duymayı asla tahmin etmediğim sözler bunlar."

"Gerçekten de tehlikeli bir dönemde yaşıyoruz. Geçen gün prensle konuştuğumuz sırada onu iyileştiriyordun. Bunu yapmaya devam edemezsin."

"Neden? Onu biraz rahatlatabiliyorsam bunu yapmam gerek." Duraksadı. "Onu o halde bırakamayız. Fjerda ideallerine göre yaşamaya çalışmanın ne demek olduğunu biliyorum. Bu, asla dinmeyen bir acıdır. Binlerce insan onu izliyor, yargılıyor. Ya onun iyileşmesine, daha iyi bir prens olmasına ve günün birinde daha iyi bir kral olmasına yardım edersek?"

İşte bu ilginç bir fikirdi. Prensın Brum'un savaş çıkırtkanlığını yatıştıran, Fjerda'yı barışa doğru yönlendiren birisi olması. Nina'nın içgüdüleri ona bunun riski göze almaya değebileceğini, Grimjer Kraliçesi'yle göze aldığı riski tamamlayabileceğini düşündü. Sadece Hanne'nin de riske girmesi ona farklı geliyordu.

"Kim olduğunu anlarsa..."

Hanne şalını aldı. "Bunu nasıl anlayabilir? Fjerda'nın en nam salmış cadı avcısının kızıyım. Başrahıbe'nin sıkı denetimi altında Gafvalle Manastırı'nda eğitim aldım."

"Umarım asla huzur bulamaz."

"Djel ne isterse öyle olur," dedi Hanne abartılı bir ciddiyetle. "Veliaht prensini bütün kraliyet erkânının gözlerinin önünde iyileştirdim ve kimse ne olduğumu anlamadı. Hem istediğin bu değil miydi? Vadik Demidov'la ilgili bir şeyler bildiğini tahmin ettiğimiz kişilere yaklaşmak değil miydi?"

"Bu kadar da değil. İyi bir kont. Belki bir düğ. Ama bir prens değil."

Hanne sırttı. "Neden aza razı olalım ki?"

Gözleri parıldıyordu ve yanakları kızarmıştı. Nina onu haftalardır o kadar mutlu görmemişti.

Azizler aşkına, bunun nedeni birine yardım ediyor olması. Grishalar her zaman güçlerini kullandıklarında daha mutlu gözükür ve hissederlerdi. Ama daha fazlası da var gibiydi.

“Sen çok iyi kalplisin Hanne. Şımarık bir soylu çocuğa yardım etme fırsatı eline geçti diye, üst üste dizilmiş bir metre yüksekliğinde wafflelar görmüş gibi ışıldıyorsun.”

“Aslında hiç waffle yemedim.”

Nina elini kalbine götürdü. “Bu lanetli ülkenin hesap vermesi gereken başka bir konu da bu.” Duraksadı, sonra Hanne’nin elbisesinin yakasının altına sıkışmış açık yeşil renkli dantel kısmı düzeltti. “Sadece... dikkatli ol. Sakın abartma.”

“Tamam,” dedi Hanne, hışırdayan bir ipek kumaş bulutu arasında kalkarak. Arkasına baktı. “Zaten abartmak senin işin.”

Bu sefer, onları ortasında bir çeşme ve iki yanında sütunlar olan daha büyük, daire biçimli bir kabul odasına götürdüler. Çeşme iki hava perisinin ince kollarıyla havaya kaldırdığı bir sürahi biçimindeydi. İçeri bir tür parti ya da davet vardı ve insanların mırıltıları salonda yankılanıyordu.

“Burada tam olarak ne yapmamız gerekiyor?” diye fısıldadı Hanne.

“Sanırım içecek bir şeyler alıp buraya uyum sağlıyormuşuz gibi davranmamız gerek, değil mi?”

“Partilerden nefret ettiğimi söylemiş miydim?”

Nina onun koluna girdi. “Ben sana partilere bayıldığımı söylemiş miydim?”

Kalabalığın arasından pembe renkli parıltılı bir içkiyle dolu bardakların yerleştirilmiş olduğu bir masaya doğru ilerlediler. Acaba bu tahmin ettiği şey miydi?

“Yüzündeki ifadeyi görmelisin,” dedi Hanne gülerek. “Şampanya değil, limonata.”

Nina hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. Bunu artık öğrenmiş olmalıydı. Fjerda cezalandırılacak bir suçu eğlenceli kılabilse bunu yapardı. Derken, kalabalığın arasında açık mavi renkli bir kuşağı ve koyu sarı renkli saçları olan birini gördü.

Ona uzun uzun bakmadı ama bu kişi kesinlikle Vadik Demidov'du; etrafı bir grup soyluyla çevrilmişti ve arkasında da Apparat duruyordu.

“Onlara yaklaşmaya çalışalım,” diye fısıldadı.

Ama onlara doğru bir adım atmaya fırsat bulamadan Joran yanlarında bitti. Siyah üniformasının içinde pastel renkli ipck ve şifon giysiler arasında çürük bir diş gibi göze batıyordu. “Prens Rasmus sizi görmek istiyor.”

“Elbette,” dedi Hanne. Bir prence aksi bir yanıt vermek mümkün değildi. Joran onları gümüş renkli saksılı bitkilerle ve krem renkli kalın perdelerle salondan neredeyse ayrılmış bir bölmeye götürdü. Birilerinin sizi izlediğinden endişelenmeden başkalarını izlemek için kusursuz bir yerdi.

Prens Rasmus bir taht ve bir koltuk arası minderli bir sandalyede oturuyordu. Geçen seferki gibi rahatça arkasına yaslanmamıştı. Dik oturmak ve yorgunluğunu gizlemek için sarf ettiği çaba belliydi. Solgundu ve Nina göğsünün hızlı hızlı inip kalktığını görebiliyordu. Brum bunu kast etmişti. Kraliyet ailesi prensin insan önüne çıkması gerektiğini biliyordu –özellikle de Bakire Geçidi felaketinden sonra-- ama onu fazla yormamak için ayrı bir yere oturtmuşlardı.

Nina ve Hanne reverans yaptılar.

“Gelin,” dedi prens elini kayıtsızca sallayarak. Önceki güne kıyasla gerçekten de keyifsiz gözüküyordu.

Öne adım atıp alçak taburelere oturdular.

“İkinizin de reveranslarınızı düzeltmeniz gerek,” dedi hoşnutsuz bir ifadeyle.

Ama Hanne gülümsemekle yetindi. “Benimkinin alıştırmaya parak düzeleceğini sanmıyorum. Asla zarif bir kız olmadım.”

Aslında bu doğru değildi. Hanne at sırtında son derece zarifti. Saray hayatının yüzeysel davranışları ona uygun değildi. Nina’ya gelince, gayet zarif bir şekilde reverans yapabilirdi ama Mila Janderstad, yani donmuş balık ticareti yapmış bir adamın dul karısı olarak bunu pek beceremiyordu.

Rasmus gözlerini Nina’ya dikti. “Hanımın ipek giysiler giyor ama yardımcısı yün elbise giymiş. Bana dar görüşlü ve kıskanç bir mizaç izlenimi veriyor.”

Gerçekten de aksi biriydi. Nina, Hanne’nin parmaklarının hafifçe gerildiğini fark etti ve ona bir uyarı bakışı fırlattı: fazla abartma, acele etme.

“Yün giysiler bana gayet uygun,” dedi Nina. “İpekli ya da saten tuvaletler içinde nasıl hareket edeceğimi bilemezdim.” Çok büyük bir yalandı bu. Aklına saten çarşafının arasına çıplak girmekten daha hoş bir şey gelmiyordu. Matthias duysa şok geçirirdi. Ya Hanne ne düşünürdü? Bu düşünce bir anda aklından geçti ve arkasından suçluluk hissine kapıldı.

“Birçok kadının lüks şeylere çabucak alıştığını gördüm,” dedi prens. “Mila’nın boynunda ya da kulaklarında mücevherler görmüyorum. Baban bu durumu telafi etmeli Hanne. Cimri bir adam izlenimi yaratmamalı.”

Hanne başını önüne eğdi, sonra gözlerini süzerek ona baktı. “Size bunu ona ileteceğimi söylemem gerek ama bunu kesinlikle yapmayı düşünmüyorum.”

Rasmus ofladı. “Bir prene karşı çıkacağını söyleyecek kadar cesursun.” Hanne’nin parmakları yine gerildi ve prens rahatlamış gibi derin bir iç çekti. “Ama haksız değilsin. Baban gerçekten de korkutucu olabiliyor.” Yanlarında nöbet tutmakta olan Joran’a baktı. “Ama Joran ondan korkmaz, değil mi? Yanıt ver Joran.”

“Komutan Brum’a sadece saygı duyabilirim.”

Muhafızın özellikle de prensin yanında sadece on altı yaşında olduğuna inanmak zordu.

“Joran hep düzgün davranır. Benimle ilgilenmek büyük bir şereftir. Daha doğrusu, öyle olduğunu söylüyorlar. Ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Bir tür cezaydı. Joran saygıdeğer Komutan Brum’la ters düştü ve artık hasta prens bakıcılık yapmak zorunda.”

“O kadar da kötü durumda değilsiniz,” dedi Hanne.

Prens içine yine derin bir nefes çekti. Omuzları biraz gevşemişti ve alnı o kadar terli gözüküyordu.

“Bazı günler iyi hissediyorum,” dedi. “Bazı günlerse kendimi hiç güçsüz hissetmiyorum.” Hafifçe güldü. “Ama bugün iştahım bile var. Joran, bize yemek getirmelerini söyle.”

Uşaklar bu emri duyup hemen harekete geçtiler.

“Vadik Demidov’un da burada olduğunu duyduk,” dedi Nina.

“Ah evet,” dedi Rasmus. “Küçük Lantsov asla bir partiyi kaçırmaz.”

“Gerçekten de asil kan mı taşıyor?”

“Buradan Elbjøn’e kadar her akşam yemeği davetinin konusu bu. Neden merak ettin?”

Hanne kayıtsızca güldü. “Mila ona kafayı takmış durumda.”

“Yüce Djel aşkına, neden? Adam sıkıcı, kaba bir taşralı.”

“Ama muhteşem bir öyküsü var,” dedi Nina. “Bilinmezlikten kurtarılmış soylu kan taşıyan bir çocuk.”

“Evet, sanırım bir masal gibi bir hayatı olmuş. Ama bir yerlerde çobanlık yaparken bulunmuş değil.”

“Nerede bulunmuş peki?”

“Bilemiyorum. Isıtmaya gücünün yetmediği sıradan bir dachada. En azından ben bu öyküyü duydum.”

“Merak etmiyor musunuz?” diye sordu Nina ısrarla.

Uşaklar geri geldi; fılme yılanbalığı ve ringa balığı servis ettiler.

“Neden merak edeyim ki?”

Nina sabrının taşmaya başladığını hissetti. “Bir kral olacak, değil mi?”

“Yaşarsam ben de bir kral olacağım.”

Garip bir sessizlik oluştu.

“Bugün... aksiliğim üstümde,” dedi Rasmus. Bu bir özür değildi ama müstakbel bir kral özür dilemeye ancak bu kadar yaklaşabilirdi. “Annem ve baban Heartwood’un başlangıcında olanlar yüzünden en kısa sürede insanların önüne çıkmam gerektiğini düşündüler.”

“Dinlenmenize izin vermeliydiler,” dedi Hanne.

“Hayır, o olaydan sonra gayet iyi hissediyordum. Ama bu tür davetlerde... Ölmemi dileyen insanlarla dolu bir odada olmak zor.”

“Majesteleri!” dedi Hanne dehşet içinde.

Nina, Joran’a göz attı ama muhafızın yüz ifadesi değişmedi. “Bu doğru olamaz,” dedi.

“İnsanların benimle nasıl konuştuğunun farkındayım. Erkek kardeşim tahta geçebilsin diye asla dünyaya gelmemiş olmamı diliyorlar.”

Hanne’nin yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. “O halde onları kızdırmak için hayatta kalmalısınız.”

Prens buna hem şaşırdı hem de sevindi. “Ne kadar yaşam dolusun Hanne Brum.”

“Hayatta kalabilmek için öyle olmak gerek.”

“Doğru,” dedi prens düşünceli düşünceli. “Çok haklısın.”

“Ravka’ya gitmiş miydiniz?” diye sordu Nina. Yine Demidov’dan söz edebileceklerini umuyordu.

“Hiç gitmedim,” dedi prens. “Ama çok merak ediyorum. Ravkalı kadınların çok güzel olduğunu duydum.”

“Kesinlikle,” dedi Hanne.

“Oraya gittin mi?”

“Bir kere, sınırın yakınlarına gitmiştim.”

Prens hissettiği yeni bir rahatlık hissini deniyormuş gibi oturduğu yerde kıpırdandı. “Demidov’u bu kadar merak ediyorsan, seni onunla tanıştırayım.”

“Sahi mi?” dedi Nina heyecanla. “Çok heyecanlı.”

Prensın kaşları seğirdi ve Nina onun Mila Janderstad’ın şapşalın teki olduğunu düşündüğünü anladı. Böylesi daha iyiydi. *Kimse kör bir bıçağa karşı kendini koruma ihtiyacı duymaz.*

Prens uşaklardan birine bir emir verdi ve bir saniye sonra Demidov peşinde Apparat’la birlikte salına salına onlara doğru yürümeye başladı. Nina bunun talihsizlik olduğunu düşündü. Rahipten mümkün olduğunca uzak durmayı istiyordu.

“Acele etmiyor. Eminim ki baban parmaklarını şaklatsa, Küçük Lantsov koşa koşa yanına giderdi.”

Nina Fjerda politikalarının ne kadarının Brum tarafında yönlendirildiğini ve prensin bundan ne kadar nefret ettiğini merak etti. Hanne’yle birlikte Demidov’u karşılamak için ayağa kalktılar ve Demidov başını hafifçe sallayarak prensi selamladı.

“Prens Rasmus, size nasıl hizmet edebilirim?”

Prens kaşlarını kaldırdı. “Eğilerek başlayabilirsin Demidov. Henüz bir kral değilsin.”

Demidov’un yanakları kızardı. Ravka’nın sürgüne yollanmış kralıyla arasındaki benzerlikler inanılmazdı.

“İçten özürlerimi kabul edin Majesteleri.” Komik denecek kadar abartılı bir tavırla eğildi. “Saygısızlık etmek istememişim, sadece ailenizin benim için ve ülkem için yaptıklarına minnet hissettiğimi söylemek isterim.”

Nina adamın ağzını tekmelememek için kendisini zor tuttu ve bu sahtekârla tanışmak kadar güzel bir şey yokmuş gibi mutlu mutlu gülümsedi.

Rasmus saatler sürecektir bir dersi dinlemeye hazırlanan yorgun bir öğrenci gibi başını eline dayadı. "Sizi Jarl Brum'un kızı Hanne Brum'la tanıştırmak isterim."

Hanne reverans yaptı. "Sizinle tanışmak büyük şeref."

"Ah," dedi Demidov eğilip Hanne'nin elini öperek. "O şeref bana ait. Babanız muhteşem bir adam."

"Ona böyle dediğinizi söylerim."

"Umarım kabalık etmem ama... Sıra dışı saç modelinizi merak ettim. Yeni bir moda mı?"

Hanne kısıp saçlarına elledi. "Hayır. Djel'e olan sadakatimi göstermek için başımı kazıttım."

"Hanne ve yardımcısı çok dindarlar," dedi Prens Rasmus.

"*Bunun barbar dinleriyle ilgili bir şey olduğunu tahmin etmiydim,*" diye mırıldandı Apparat Ravka dilinde.

"*Babasının birliklerindeki ipek saçlı adamlardan daha fazla askere benziyor,*" dedi Demidov gülümsemesini bozmadan.

Nina gözlerini kıstı. Ravka dilini kusursuz bir akıcılıkla konuşuyordu ama bunun bir anlamı olması gerekmiyordu.

"Müsaadenizle, sizi yardımcım Mila Janderstad'la tanıştırmak isterim," dedi Hanne.

Demidov gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine yansımada. "Memnun oldum."

Belli ki bir hizmetçiyi konuşmaya değer bulmuyordu ama bunu gizlemeye çalışıyordu. Nina bu fırsatı kaçırmadı ve Apparat'ın delici bakışlarını görmezden geldi.

"Sizinle tanışmak büyük şeref Majesteleri!" dedi heyecanla; ona Prens Rasmus'un tenezzül etmediği saygıyı göstererek. Biraz iltifatın zararı olmazdı. "Prens Rasmus bize taşrada büyüdüğünüzü söyledi. Kim bilir ne kadar güzeldi."

"Taşrayı her zaman şehir hayatına tercih etmişimdir," dedi Demidov pek de inandırıcı olmayan bir sesle. "Temiz hava ve... di-

ğer şeyler yüzünden. Ama yeniden Os Alta'da olmak beni mutlu edecek."

"Eviniz çok mu güzeldi?" diye sordu Hanne.

"Resimlerde gördüğüm şu göl kenarındaki güzel dachalardan biri miydi?" diye sordu Nina. "İnanılmaz manzaraları var."

"Aynen dediğiniz gibi. Büyük sarayların salonlarında bulamadığınız gösterişsiz bir zarafete sahiplerdir."

Demidov'un gözleri önce sola, sonra sağa gitti. Dudaklarını yaladı. Yalan söylüyordu ama bir dachada büyümüş olmasıyla ilgili bir yalan değildi bu. Yoksulluk içinde büyümiş olan soylulara has bir utanç hissediyordu. Tıpkı Lantsov ailesinin yoksul bir ferdi gibi. Nina buna üzüldü.

"Ama Os Alta'nın lükslerine alışacaksınız," dedi Apparat belirgin bir Fjerda aksanıyla. "Tıpkı adil ve erdemli bir kral olmaya alışacağınız gibi."

"İtaatkâr olmaya da," diye mırıldandı Prens Rasmus. Nina, Demidov'un çene kaslarından birinin seğirdiğini fark etti. "Şarap var mı Joran? Ya da belki Ravkalıların şu çok sevdiği o pis kvası tercih edersiniz?"

Demidov ağzını açtı ama Apparat daha hızlı davrandı. "Kralımız, Azizlerin izinden gidiyor. İçki içmiyor."

Prens Rasmus şarap servis etmek için telaşla öne atılmış olan uşağa durmasını işaret etti. "Sankt Emerens bira yapımcılarının koruyucu Azizi değil miydi?"

"Azizler konusunda bilgili misiniz?" diye sordu Apparat şaşkınlıkla.

"Kitap okuyacak bol bol vaktim oldu. Şu şehitlik olaylarıyla ilgili resimleri olan muhteşem kitabı hep çok sevmişimdir. Cadılarla ve deniz halkıyla ilgili öykülerden çok daha iyi."

"O kitaplar eğitim amaçlıdır, eğlence değil," dedi Apparat ciddiyetle.

“Hem artık her hafta ortaya yeni bir Aziz çıkıyor,” diye devam etti Rasmus. Rahibi kışkırtmaktan keyif alıyormuş gibiydi. “Sankta Zoya, Sankta Alina, Yıldızsız Kişi.”

“Kâfirlik,” dedi Apparat öfkeyle. “Şu Yıldızsız Aziz denen kişinin müritleri Ravka’yı güçten düşürmeye kendilerini adanmış bir kùltten başka bir şey değiller.”

“Sayılarının her gün giderek arttığını duydum.”

Demidov rahibi rahatlatmak istemiş gibi elini omzuna koydu. “Ravka’ya döndüğümde ilk iş olarak bu Yıldızsız kùltünün üyelerini belirleyip ùlkemizi zehirleyen kâfirliğe bir son vereceğim.”

“O halde hep birlikte yakında memleketinize dönebilmeniz için Djel’e dua edelim,” dedi Prens Rasmus.

Demidov kaşlarını çatı. Hakarete uğradığını biliyordu ama hakaretin tam olarak ne olduğundan emin değildi.

Apparat ona döndü. “Biraz yürüyelim Majesteleri,” dedi hışmla.

Ama Demidov bir prene sırtlarını dönüp gidemeyeceklerini biliyordu. “İzninizi rica edebilir miyim?”

Prens Rasmus elini sallayıp izin verdi ve Demidov, Apparat’la birlikte gitti.

“Sizden hoşlandıklarını sanmıyorum,” dedi Hanne.

“Bu konuda endişelenmeli miyim?” diye sordu Prens Rasmus neşeli bir sesle.

Nina endişelenmesi gerektiğini düşünüyordu. Demidov, Nikolai’ın cazibesine kesinlikle sahip değildi ama nazik ve diplomatik davranmıştı. Muhteşem bir aktör değilse, Nina onun Lantsov soyundan geldiği konusunda yalan söylediğini sanmıyordu. Ravkalı olduğuna şüphe yoktu. Rasmus onun Fjerda’nın bir kuklası olarak ùlkesini yöneteceğini söylediğinde Demidov’un verdiği tepkiyi gözden kaçırmamıştı. *Bu sözler hiç hoşuna gitmedi.* Bir soylu gibi gururluydu. Ama bu Lantsov gurur muydu?

Nina prence dönüp dudağını ısırđı. “Gerçekten de Ravka tahtına bir piçin mi geçeceğini düşünüyorsunuz?” diye sordu hayretle.

“Demidov’u gördün. Sürgüne yollanmış olan kralın kopyası gibi olduğu söyleniyor. Dedikleri doğruysa, karısının onu aldatmış olmasına şaşırmmam.”

Nina farklı bir yaklaşım izlemeye karar verdi. “Belki de öyle yapması iyi olmuştur. Nikolai Lantsov’un iyi bir lider olduğunu, hem zenginler hem de yoksullar tarafından çok sevildiğini duydum,” dedi.

“Aa evet,” dedi Hanne onun ne yapmak istediğini anlayınca. “Savaşlara bizzat katılmış. Yüksek rütbeli bir asker olarak değil, bir piyade eri olarak! Ayrıca bir mühendis de olduğu söyleniyor...”

“Damarlarında bir damla bile Lantsov kanı akmayan hödüğün teki,” dedi Rasmus aksi bir sesle.

“Bunu kanıtlamak zor,” dedi Nina.

“Ama elimizde sürtük annesinin mektupları var.”

“Bunlar büyüğü bir kasada mı gizleniyor?” diye sordu Hanne.

“Ya da belki de hapishane binasındadır,” dedi Nina. İşte bu harika olurdu. Nina hapishane binasını avcunun içi gibi biliyordu.

Prens başını salladı. “Hapishanede bir süre önce bir güvenlik sorunu yaşandı ama kimse bundan söz etmekten hoşlanmıyor. Hayır, sevgili baban Kraliçe Tatiana’nın mektuplarını koruma görevini üstlendi. Elbette, bu görev için başka birisine güvenmek imkânsız olurdu.”

Mektuplar Nina’nın yaşadığı evde olabilir miydi? “O halde...”

“Mektupları güvenli olacak şekilde Drüskelle Sektörü’ne gizlediler. Şöyle bir okumaya bile fırsatım olmadı. Çok müstehcen olduklarını duydum. Belki Joran mektupları hızlıca okur ve eğlenceli kısımlardan bazılarını bize aktarmak için ezberler.”

Drüskelle Sektörü. Buz Sarayı’nın en güvenli, en aşılmaz ve Grishaları avlamak üzere eğitilmiş cadı avcılarıyla ve kurtlarla dolu olan bölgesi.

Nina iç çekti ve bir dilim çavdar ekmeğine uzandı. Büyük bir felakete doğru ilerlediğine göre, en azından yiyeceklerin keyfini çıkarabilirdi.

Hanne öfkıyla fısıldamaya başlamadan önce, kapıları kapatmayı bile beklemedi. “Ne yapacağını biliyorum. Drüskelle Sektörü’ne giremezsin.”

Brum ailesinin alanındaki ufak seraya girerlerken Nina gülümsemesini bozmadı. “Girebilirim. Bana yardım etmen gerek.”

“O zaman ben de seninle geleyim.”

“Kesinlikle olmaz. Benim için sadece bir plan çizmen ve güvenlik protokollerini anlatman gerek. Babanla orya gitmişsindir.”

“Kadınların Buz Sarayı’nın o bölgesine gitmeleri, binalara girmeleri yasaktır.”

“Hanne,” dedi Nina hayretle, “çocukluğunda da mı gitmedin?”

“Orada yakalanacak olursan...”

“Yakalanmayacağım. Elime bir savaşı durdurmak için bir fırsat geçti. Fjerda o mektuplara sahip olmazsa Kral Nikolai’ı tahttan indirme planı bozulur.”

“Sence babamı durdurmak için bu kadarı yeterli olur mu?”

“Hayır,” dedi Nina. “Ama Nikolai’ın Ravka soylularından daha fazla destek alacağı anlamına gelir. Aşması gereken sorunlardan biri eksilmiş olur.”

“Bir plan çizsem bile içeri nasıl gireceksin? Drüskelle Sektörü’nün tek girişi halka duvarda ve iki sene önceki hapisane firarından sonra oraya daha da çok muhafız yerleştirdiler.”

Hanne haklıydı. Nina’nın Buz Sarayı’ndan tamamıyla ayrılması ve köpek kulübelerine, cadı avcılarının eğitim odalarına ve yaşam alanlarına giden silahlı muhafızlar tarafından korunan kapılardan yeniden içeri girmesi gerekecekti.

“Bana babanın birliklerini her ziyaret ettiğinde Buz Sarayı’ndan çıktığını mı söylüyorsun? Hiç mantıklı değil.”

“Bir yol daha var ama hendeği aşmak gerek. Orası sadece Hringkälla töreninde ve acil durumlarda kullanılır. İçeriden birinin seni alması gerekir. Bunun nasıl yapıldığını bile bilmiyorum.”

Gizli yol. Matthias ve Kaz, Buz Sarayı soygununda o yolu kullanmışlardı ama buz hendeği oradan geçmek isteyen kişileri savunmasız bırakan bir yoldu. Nina Beyaz Ada’nın binalarına, Saat Kulesi’nin parıldayan cephesine baktı.

“O halde içeri girebilmek için önce dışarı çıkmam gerek. Kraliyet avı gününde.” Böylece, Nina’nın bir plan yapabilmek için iki günü olacaktı. Zihninde çoktan bir plan şekillenmeye başlamıştı bile. Hringsalara bir işaret vermesi ve bahçıvandan bir koku şişesi rica etmesi gerekecekti.

Hanne inledi. “Ava gitmemek için bir bahane bulabileceğimizi umuyordum.”

“Yine ata binme fırsatını kaçırmak istemezsin diye düşünüyordum.”

“Eyere yan binerek mi? Kimsenin yemeyeceği, gerzeğin tekinin boynuzlarını duvarına asacağı zavallı bir geyik avlamak için mi?”

“Prensi yoksullara et dağıtmaya ikna edebiliriz. Eyere yan oturmayı da... aşman gereken zorlu bir görev olarak düşünemez misin?”

Hanne ona ters bir bakış fırlattı. Heartwood’un partileri, baloları ve bitmek bilmez sosyal etkileşimleri onu yormuştu ama bunlar Nina’ya daha da enerji vermişti. Hanne’yle birlikte süslenmek, etrafında insanlar olması hoşuna gitmişti ve nihayet ihtiyaç duyduğu bilgilere erişebileceği bir pozisyona geldiğini düşünmeye başlamıştı.

Prensin desteği de en iyi partilerin hepsine davet edilmelerini garantileyecekti ve Nina önceki gece fülme yılanbalığı ve ağır ateşte pişirilmiş pırasa yemeği eşliğinde Brum’un Redvin’le yeni

bir silahla ilgili olarak yaptığı konuşmanın büyük bir kısmını dinleyebilmişti. Mila Janderstad olmak –önemsiz, çok zeki ya da eğitilmiş olmayan, hanımının gölgesinde yaşamaktan mutlu genç bir dul– onu kraliçe dışında herkes için adeta görünmez hale getirmişti. Kraliçe Agathe onu her balo salonunun her köşesinden dikkatle izliyordu. Kraliçe daha önceden dindar bir kadın olarak yaşamış, her sabah Kuyu Şapeli’ne gitmiş ve her gece oğlunun sağlığına kavuşması için Djel’e dua etmişti. Ama Rasmus’un durumunu iyiye gitmeye başladığından beri daha da inançlı olmuştu. İyi bir ilk adımdı.

“Ava katılmamıza gerek yok,” dedi Nina. “Sadece dışarı çıkmamız ve babanı bizi Drüskelle Sektörü’nden içeri almaya ikna etmemiz gerek.”

“Hayatta kabul etmez! Kadınların oraya girmesi yasak!”

“Köpek evlerine bile mi?”

Hanne tereddüt etti. “Annemi kurtları görmesi için oraya götürdüğünü biliyorum.”

“Sen de gitmiştin.”

“Dedim ya, seneler önceydi.”

“Ama onunla oraya gitmek hoşuna gitmişti, değil mi?” Ne olduğundan bile habersiz, cadı avcısı babasının işyerine giden küçük bir Grisha kız.

“Babamla vakit geçirebilmek için elime geçen her fırsata bayılıyordum. O... Eğlenceliydi.”

“Jarl Brum mu?”

“Ben çok küçükken öyleydi. Sonra... Tam olarak değişmedi. Her zaman sert birisiydi ama... Hiç taşlaşmış bir orman gördün mü? Ağaçlar hâlâ ağaçtır ama rüzgârda kıpırdamazlar. Hışırdayan yaprakları yoktur. Babam, yüce Komutan Brum, teslim olmaz acımasız cadı avcısı, Fjerda’nın tırpanıydı. Övgü aldıkça eski halinden eser kalmadı.”

Fjerda yüzünden, diye düşündü Nina. Bunu ilk kez düşünmüyordu. Jarl Brum gençken nasıl bir baba olmuş olsa da ona karşı zerre kadar merhamet hissetmiyordu. Ama tüm bunların onunla başlamadığını ve onunla bitmeyeceğini biliyordu. Katı kuralları ve eski nefretleriyle, Fjerda insanlara utanç ve öfke hissettiriyordu. Güçsüzleri daha da güçsüz kılıyor, güçlüleri acımasız yapıyordu.

“Bana *drüskelle* binalarının bir planını çizebilir misin?”

Hanne ofladı. “Aklına gelmiş en kötü fikir olabilir bu.”

“Olabilir ama bir plan çizebilir misin?”

“Evet ama yine de kapılardan içeri girmek gerek.”

“Merak etme Hanne Brum. Fjerda savunmalarını aşmakta oldukça yetenekliyimdir.”

“Nerede o?”

Sanatoryumun sadece birkaç kilometre ilerisine hava taşıtıyla gitmişlerdi ve Güneşin Elçileri onları gizlemek için taşıtın etrafındaki ışığı bükmüşlerdi. David’in icat ettiği ve Alina’nın iç-savaş sırasında Karanlıklar Efendisi’nin güçlerini atlatmak için kullandığı bir numaraydı bu. Zoya, Çıkrık’tan nasıl dehşet verici bir şekilde kaçtıklarını, düşmanlarıyla aralarına biraz mesafe koymaya çalışırken nasıl saatlerce rüzgâr çağırdığını hatırlıyordu. Adrik’in kolunu Karanlıklar Efendisi’nin gölge askerleri yüzünden kaybettiği gündü.

Karşısındaki koltukta oturan Karanlıklar Efendisi’ni izledi. Elleri ve ayakları prangalanmıştı ve yanında dört Güneşin Elçisi vardı. Ekiplerinin kalanı sanatoryumu hazırlamak ve güvenlik önlemleri almak için önceden sanatoryuma gitmişti.

Hava taşıtında Karanlıklar Efendisi’nin gözleri bağlı tutulmuştu ve pencerelere manzarayı kapatan ama öğleden sonra ışığının içeri girmesine izin veren perdeler asılmıştı. Nerede olduklarını ne kadar az bilirse o kadar iyiydi. Onu zapt eden zincirlere rağmen, o kadar sıkışık bir alanda bir arada olmaları ve etraflarında beliren gölgeler endişe vericiydi.

Gücüne kavuşmadı, diye sürekli olarak kendisine hatırlatma yapmak zorunda kalmıştı. Karanlıklar Efendisi'nin de onun kadar huzursuz olduğunu biliyordu. Hava taşıtı kalkarken yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi, Zoya'yı hayatının sonuna kadar mest edecekti.

“Nerede o?” diye sordu Karanlıklar Efendisi yine. Gri kuvars taşı gözleri loş ortamda parılıyordu. “Bana nerede olduğunu söyleyebilirsin.”

“Bunu nasıl bilemiyorsun? Sevgili Sankta Elizaveta'nı hemen hemen her şeyi biliyordu.”

Karanlıklar Efendisi bakılacak bir manzara varmış gibi gözlerini kapalı perdeye dikti. “Bana söylemiyor.”

Zoya buna memnun olduğunu gizlemedi. “Kıskanç bir Aziz. Kimin aklına gelirdi? Sen bana dikenli çalılığı anlattıktan sonra sana görüşmeyi anlatacağım. Sözünü ettiğin şu manastır gerçek mi?”

“Evet.”

“Ama bilmediğimiz bir şey var, değil mi?”

“Sikurzoi'da olabilir.”

Ravka'nın Shu Han'la arasındaki sınırlar boyunca devam eden dağlardı bunlar. Daha alçak tepeler devriye gezen Shu askerleriyle kaynıyordu, daha geride kalan kayalık bölgeyi de aşmak zordu. Ama Tamar onları gitmeleri gereken yere götürmenin bir yolunu bulurdu. “Tatsız bir engel ama kesinlikle aşılmaz değil.”

“Ayrıca o manastıra giden yolun neredeyse üç yüz sene önce bir heyelanla tıkanmış olması ve nasıl gidileceğini sadece keşişlerin biliyor olması da muhtemel.”

“O halde üstünden gideriz.”

“Ama ondan önceki üç yüz sene boyunca bu keşişlerle kimse-
nin konuşmamış ya da haber almamış olması da muhtemel.”

“Azizler aşkına,” diye homurdandı Zoya. “Bu keşişlerin elinde dikenli çalılık tohumu olup olmadığını bilmiyorsun.”

“Tohumların onlarda olduğunu biliyorum.”

“Keşiflerin gerçek olduğundan bile emin değilsin!”

“Bu bir inanç meselesi. Beni öldürmeyi mi düşünüyorsun Zoya?”

“Evet.”

“Kralın buna memnun olmaz.”

“Bunu yapmayacağım,” diye yalan söyledi Zoya. “Sadece düşüncesi hoşuma gidiyor. Kendi kendime bir şarkı mırıldanıyor-muşum gibi beni rahatlatıyor. Hem ölüm senin için fazla iyi.”

“Öyle mi?” Karanlık Efendisi bunu merakla sormuştu sanki. “Kefaretimi ne tamamlardı? Sonsuza dek işkence görmek mi?”

“Başlangıç olarak. Ama gücünü elinden alıp uzun bir hayat yaşamana izin vermek de kötü bir başlangıç olmazdı hani.”

Karanlıklar Efendisi’nin yüzünde buz gibi bir ifade belirdi. “Sakin bir hata yapma Zoya Nazyalensky. Sıradan bir hayat yaşamak için yüz ömür tüketip yeryüzüne dönmedim. Gücümü geri almanın bir yolunu bulacağım. Öyle ya da böyle, Yuri’nin ruhundan geriye kalanlardan kurtulacağım. Ama kralının iblisinden ve dünyanın Karanlıklar Diyarı’ndan kurtulmasının tek yolu *obisba-ya*.” Koltuğunda geriye yaslandı. “Birisinin seni öldürmeye çalıştığını duydum.”

Lanet olsun. Hangi muhafız ağzından kaçırmıştı bunu? Karanlıklar Efendisi tam olarak ne duymuştu?

“Güç kazandıkça daha fazla düşman edinirsin,” dedi Karanlıklar Efendisi. “Apparat da iyi bir düşman değil.”

“Saldırının arkasında onun olduğunu nereden biliyorsun?” Suikastçıdan pek bir şey öğrenememişlerdi ama adam kesinlikle Apparat’ın askerlerinden biriydi. Zoya insanların ondan bir Aziz olarak söz etmesinden çok –gerçi bu da endişe vericiydi– Ravka güçlerini zayıflatmak için onu öldürmekle ilgileniyordu. Bağnaz müritleri suikast girişimini seve seve gerçekleştirmişlerdi.

Karanlıklar Efendisi'nin yüzünde bilmiş bir gülümseme belirdi. "Yüzlerce sene sonra, iyi tahmin yürütmekte ustalaşıyorsun. Apparat kontrol edebileceği Azizler istiyor. Güçsüz, hatta daha da iyisi ölü bir kız. Bu suikastın seni bir Aziz yapması gerekiyordu."

"Ben Aziz değilim. Bir askerim."

Karanlıklar Efendisi bileklerindeki zincirleri şangırdatarak ellerini iki yana açmaya çalıştı. "Ama mucizeler yaratmıyor muyuz?"

"Yuri içinde konuşup duruyor, değil mi?" Yolculuk hiç bitmeyecekmiş gibiydi. "Mucizelerle ilgilenmiyorum. Ben Yüce Bilimleri uygularam."

"Aziz ve Grisha arasındaki çizginin bir zamanlar bulanık olduğunu sen de biliyorsun. Bir mucizeler çağıydı. Belki de o çağ geri gelmiştir."

Zoya bunları dinlemek istemiyordu. "Apparat'ın suikastçılarından biri muhafızlarımı aşarsa ya da kalbime bir Fjerda mermisi saplanırsa Grigori gibi dirilecek miyim? Ya da Elizaveta gibi? Senin gibi?"

"Öldürülebileceğinden emin misin?"

"Neden söz ediyorsun?"

"Sahip olduğum, Elizaveta, Grigori ve Juris'in sahip olduğu ve şu anda damarlarında cızırdayan güç dünyadan öyle kolay kolay silinemez. Gökyüzündeki bir kuşu öldürebilirsin. Ama gökyüzünü yok etmek çok daha zordur. Bizi sadece kendi gücümüz yok edebilir ve o bile kesin değildir."

"Ya annen?"

Karanlıklar Efendisi bakışlarını yine kapalı perdeye çevirdi. "Geçmişten konuşmayalım."

Annesi korkulan ve sevilen, ölçülemeyecek kadar büyük bir güce sahip öğretmendi. "Onun kendisini bir dağın tepesinden aşağı atışına şahit oldum. Seni durdurabilmek için kendisini feda etti. O da bu şekilde mi şehit oldu?"

Karanlıklar Efendisi yanıt vermedi. Zoya kendisine hâkim olamadı.

“Grigori’yi bir ayı yedi. Elizaveta gerildi ve parçalandı. Yine de geri geldiler. Elbjén dağlarında gizli gizli Karanlık Anne’yle ilgili öyküler anlatılıyor. Geceler uzadığında geliyor. Mutfakta yanan ateşlerden sıcaklık geliyor.”

“Yalancı.”

“Olabilir. Hepimizin anlatacak öyküleri var.”

Zoya perdeyi çekip penceresini açtı ve serin gece havasını içine çekti. Ormanlar karla kaplanmıştı ve huş ağaçlarının dalları donmuş parıldıyordu.

İçinde bir şeyin uyanmış gibi kıpırdadığını, çam ağaçlarının kokusunu derin derin içine çekmek için başını kaldırdığını hissetti. Bu ormanların ona yavan, hatta uzun gölgeleriyle tekinsiz gelmesi gerekirdi ama...

“Hissediyor musun?” dedi Karanlıklar Efendisi. “Dünya burada daha canlı.”

“Sessiz ol.”

Bunu onunla paylaşmak istemiyordu. Kış vaktiydi ama hâlâ kuşların öttüğünü, çalılıkların arasındaki ufak yaratıkların hışırtısını duyabiliyordu. Beyaz kar kümelerinin arasında bir tavşanın oluşturduğu izleri gördü.

Uzanıp Karanlıklar Efendisi’nin yanındaki perdeyi açtı. O noktadan alçak bir tepeyi ve terk edilmiş sanatoryumu görebiliyorlardı.

“O bina nedir?” diye sordu Karanlıklar Efendisi.

“Uzun zaman önce bir dükün dachasıydı. Tepe onun üzüm bağlarıyla kaplıydı. Sonra ortalığı kasıp kavuran bulaşıcı bir hastalık sırasında bir karantina evi oldu. Ölülerini gömmek için bağları söktüler. Karantina sona erdikten sonra dük öldü ve arazisini kimse istemedi. Lanetli bir yer olduğunu söylediler. Bu korkunç iş için gayet uygun bir yer olduğunu düşündük.”

Sanatoryum gerçek bir köy ya da kasabadan kilometrelerce uzaklıktaydı ve uzun süredir hayaletli olduğunu söyleniyordu. Davetsiz misafirler için endişelenmelerine gerek kalmayacaktı.

Onlar aşağıyı izlerlerken, bir araba binanın ntnde durdu ve içinden  kişi çıktı: bir adam, fırlayıp ağaçların arasına dalan turuncu bir kedinin eşlik ettiği bir ocuk ve saçları yağın ilk kar kadar beyaz ve uzun olan ince yapılı ufak tefek bir kadın. Kadın kişi ışığını iine almak istermiş gibi başını göğe kaldırdı. Güneş Azizesi Alina Starkov'du.

Korkuyor mudur? diye düşündü Zoya. *Heyecanlı mıdır? Kızgın mıdır?* İçindeki ejderhanın kıpırdandığını hissederek gibi oldu. *Hayır.* Alina'nın hissettiklerini hissetmek istemiyordu. Kendi duyguları zaten yeteri kadar büyük bir ykt. Mal, Alina'nın omuzlarına bir şal koydu ve eski üzüm bağına bakarlarken kollarını onun beline doladı.

"Ne hoş."

Zoya, Karanlık Efendisi'nin yüzünü inceledi. "Alay edebilirsin ama ne kadar a olduğunu görebiliyorum."

"Bir otkazat'sya hayatı için mi?"

"Senin ve benim asla bilmediğimiz ve bilemeyeceğimiz türden bir hayat için; sessiz, sakın, kesin bir sevgi hissedilen bir hayat."

"Sevginin kesin bir yanı yoktur. Fjerdahlılar Fırtına Cadısı'nı yakalamak için geldiklerinde, seni sevginin mi koruyacağını sanıyorsun?"

Hayır. Ama belki de hayatın korkudan ve korkulmaktan daha fazlası olduğuna inanmak istiyordu.

Perdeyi kapatıp tavanı tıklattı. Araba dar yolda dönemeçleri ağır ağır dönerek devam etti. En sonunda sarsılarak durdular.

"Burada kal," dedi Zoya, Karanlıklar Efendisi'nin zincirlerini koltuğa bağlayıp.

Arabadan inip kapıyı arkasından kapattı. Mal ve Alina sanatoryumun basamaklarında bekliyorlardı ama Alina onu görünce

gölümsedi ve kollarını iki yana açarak ona doğru koşmaya başladı. Zoya gözleri dolunca utanıp gözlerini kırpıştırarak toparlanmaya çalıştı. Alina'nın o şartlar altında onu nasıl karşılayacağından emin olamamıştı. Alina'nın ona sarılmasına izin verdi. Ravka Azizesi her zamanki gibi boya ve çam gibi kokuyordu.

“O orada mı?” diye sordu Alina.

“Evet.”

“Bana en korkunç hediyeleri getiriyorsun.”

Benekli kedi kısa gezisinden geri gelmiş, Misha'nın bacaklarına sürtünüyordu. Zoya'ya yaklaştı. “Merhaba Oncat,” diye mırıldanan Zoya onu kollarına alınca mutlu mırıltılarının onu rahatlattığını hissetti.

Misha bir şey demedi, genç yüzünde endişeli bir ifadeyle onu izlemekle yetindi. Sadece on bir yaşındaydı ama on ömre yetecek kadar trajedi yaşamıştı.

“Hazır mısın?” diye sordu Zoya, Alina'ya.

“Hiç hazır değilim. Daha... kâbus gibi olmayan bir yerde buluşamaz mıydık?”

“İnan ki ben de şu anda Os Kervo'da güzel bir otelde bir kadeh şarap yudumlamayı tercih ederdim.”

“Burası o kadar da kötü değil,” dedi Mal. “Pek dışarı çıkmıyoruz.”

“Sadece arada sırada av partilerine mi katılıyorsunuz?” diye sordu Zoya.

Soyhular Keramzin civarında avlanmaya bayılırlardı ve iki alçak gönüllü köylü eşliğinde genellikle içkiler içip dedikodular yaparlar, devlet meselelerini tartışırlardı. Alina ve Mal yetimhaneyi istihbarat paylaşılan bir konaklama istasyonuna dönüştürmüşlerdi.

Güneşin Elçileri sanatoryumun etrafını çevirmek için dağılmış ve bir kalkan oluşturmuşlardı. Kollarının ön tarafında güneş döv-meleri olan bir asker binadan çıktı.

Genç kadın eğilerek Zoya'yı selamladı ama başını bir şalla örtmüş olan kızla pek ilgilenmedi. Bu askerlerin ve Ravka'daki herkesin bildiği kadarıyla Alina Starkov, Karanlıklar Diyarı'nda ölmüştü.

"Binada su sızıntısı var, o yüzden girişe sandalyeler koyduk."

Zoya kediye yere bıraktı. "Sıcak çay var mı?"

Asker evet anlamında başını salladı. Alina, Zoya'ya şöyle bir bakıp omuzlarını silktilti. Karanlıklar Efendisi'ne tahammül etmeleri gerekiyorsa, en azından medeni davranabilirlerdi.

"Gözlerini kapıdan ayırma," diye emir verdi Zoya. "Sıra dışı herhangi bir şey duyarsan, benden emir beklemeden harekete geç."

"Güneş hücresinde nöbet tutmuştum," dedi dövme kadını asker. "Zararsız gözüküyordu."

"Tehdidi değerlendirmeni istemedim," dedi Zoya aksi bir sesle. "Gözlerini dört aç ve ölümcül bir güçle yanıt ver. Serbest kalırsa, onu bir daha yakalama şansımız olmaz, anladın mı?"

Asker yine evet der gibi başını salladı ve Zoya tiksinti dolu bir ifadeyle elini sallayıp onu yolladı.

"Hâlâ arkadaş ediniyorsun demek," dedi Alina gülerek.

"Bu çocuklar kendilerini ve bizi ölüme sürükleyecekler."

Mal gülümsedi. "Gergin misin Zoya?"

"Saçmalama."

Mal, Alina'ya döndü. "Gergin."

"Sen değil misin?" dedi Alina.

"Ben mi? Dehşete kapılmış durumdayım ama Zoya'nın böyle olacağını düşünmemiştim."

Alina şalını biraz çekip sıkılaştırdı. "Haydi yapalım şu işi."

Zoya hızlı adımlarla arabaya girip içeri eğildi. Karanlıklar Efendisi'nin zincirlerini koltuktan çözdü ve gözlerini tekrar bağladı.

"Gerçekten de bunu yapman gerekiyor mu?"

“Muhtemelen gerekmiyor. Uslu dur.”

İki yanına geçen Güneşin Elçileri eşliğinde, onu avludan geçirip basamaklara götürdü.

“Ayaklarını sil,” dedi Alina.

Karanlıklar Efendisi onun sesini duyunca duraksadı ama sonra dediğini yaptı.

Zoya onunla göz göze gelince Alina ona göz kırptı. En ufak bir zafere bile değerci.

İçerisi dışarisından daha soğuktu; sanatoryumun kırık mermer zeminleri ve kırık pencereleri çok az koruma sağlıyordu. Binanın girişinde bir zamanlar doğu ve batı kanatlarına giden çift merdivenleri olan muhteşem bir kabul salonu vardı. Ama merdivenlerden biri çürüyüp yıkılmıştı. Köşede Güneşin Elçileri tarafından süpürülmüş kir, toz ve kırık cam öbeklerinin yanında parçalanmış bir avize duruyordu. Eski tıbbi malzemeler duvarlara yaslanmıştı: eski bir yatağın eğrilmiş metal iskeleti, paslanmış metal bir küvet, hastaları zapt etmek için kullanılmış olabilecek deri kayışlar.

Zoya ürperdiğini hissetti. Rahat bir otelde olma düşünesi giderek daha da güzel geliyordu. Odanın ortasındaki bir masaya bir semaver ve bardaklar yerleştirilmişti. Etrafında dört sandalye duruyordu. Zoya, Misha'nın geleceğini bilmiyordu.

İki Güneşin Elçisi, Karanlıklar Efendisi'ni zincirlerini çözmeden bir sandalyeye oturtular. Alina Starkov'un yanında olduklarından, güçlerini onun ölümünden aldıklarından habersizlerdi.

Zoya onlara basamakların dibindeki pozisyonlarını almalarını işaret etti. Konuşmayı kimsenin duymasını istemiyordu. Her çıkış noktasına çoktan askerler yerleştirilmişti ve yukarıdan motorların hafif ama güven telkin eden sesini duyabiliyordu. Nikolai'ın iki silahlı uçağının tepeden onları korumasını istemişti.

Yalnız kaldıklarında Alina oturdu. “Misha, bize çay koyar mısın?”

“Ona da mı?”

“Evet.”

Çocuk ona söylendiği gibi ufak metal çerçeveli bardaklarına çay doldurup güzelce masaya koydu.

“Ben kendi çayımı hazırlarım,” dedi Zoya. Şeker konusunda titizdi ve bu garip manzarayı sindirebilmek için biraz zamana ihtiyaç duyuyordu. Çekilen onca acı ve yapılan fedakârlıktan sonra bu terk edilmiş yerde bir araya gelmeleri çok garipti.

İçeriye bir sessizlik çöktü. Oncat şikâyet ediyormuş gibi mi-yavladı.

“Nereden başlayacağız?” dedi Mal.

“O şeref sana ait,” dedi Alina.

Mal, Karanlıklar Efendisi’ne yaklaşıp gözlerinin bağını çekip çıkardı. Karanlıklar Efendisi gözlerini kırpmadı, toparlanmaya çalışmadı; sadece satın almak isteyebileceği bir mülkü inceliyormuş gibi dikkatle etrafa baktı.

“Beni Keramzin’e getirmemişsin,” dedi.

Alina birden donakaldı. Hepsi donakaldılar. Zoya bunun yaratacağı şoku biliyordu. Karanlıklar Efendisi’nin yüzü farklıydı; hâlâ keskin hatlara ve parıldayan gri gözlere sahipti ama şekli biraz değişmiş, eskiden volcranın açmış olduğu yaraların izleri silinmişti. Ama sesi –buz gibi ve buyurgan sert sesi– aynıydı.

“Doğru,” dedi Alina. “Seni evimde görmek istemedim.”

“Ama oraya daha önce de gittim.”

Alina’nın yüz ifadesi sertleşti. “Hatırlıyorum.”

“Beni hatırlıyor musun?” diye sordu Misha. Hissettiği nefreti kibar konuşmalarla gizleyemeyecek kadar gençti.

Karanlıklar Efendisi kaşını kaldırdı. “Hatırlamam mı gerekiyor?”

“Annenle ilgilenmiştim,” dedi Misha. “Ama benim annem canavarların tarafından parçalandı.”

“Benimki de öyle. Sonuç olarak öyle öldü.”

“Artık bir Aziz olduğunu söylüyorlar,” dedi Misha öfkeyle.

“Sen ne düşünüyorsun evlat?”

“Seni kendi ellerimle öldürmeme izin vermeleri gerektiğini düşünüyorum.”

“Bunu daha önce de pek çok kişi denedi. Başarabileceğini mi düşünüyorsun?”

Mal elini Misha’nın omzuna koydu. “Boş ver Misha. Onu tehdit etmek sadece daha önemli olduğunu düşünmesini sağlıyor.”

“Bundan böyle sana ne diye hitap edeceğiz?” diye sordu Alina. “Sana nasıl hitap ediyorlar?”

“Bin tane ismim oldu. Bunun önemsiz olduğunu düşünebilirsiniz. Ama Yuri ismi bana hiç yakışmıyor.” Dikkatle Alina’ya baktı. “Farklı gözükyorsun.”

“Mutluyum. Beni hiç böyle görmemiştin.”

“Gizlenerek yaşıyorsun.”

“Huzur içinde yaşıyorum. İstedığımız hayatı seçtik.”

“Gücünü feda etmeseydin yine bu hayatı mı seçerdin?”

“Gücümü feda etmedim. Seni tetikleyen açgözlülüğe kandığım için elimden alındı. Merzosta müdahale etmenin bedelini ödedim. Tıpkı senin bir zamanlar yaptığın gibi.”

“Bu durum üzüntünü hafifletiyor mu?”

“Hayır. Ama yardım ettiğim her çocuk, çıkardığın savaşı kurtulan her kişiyle ilgilenme fırsatı içimdeki bir şeyi iyileştiriyor. Belki de ülkemiz özgür olduğunda o yara kapanır.”

“Hiç sanmam. Bir ülkeye hükmedebilirdin.”

“İnanılmaz,” dedi Mal, bir sandalyeye oturup bacaklarını uzatarak. “Sen öldün.” Bakışlarını Alina’ya çevirdi. “Sen de ölmüş gibi rol yaptın. Ama ikiniz de kaldığınız yerden devam ediyorsunuz. Aynı tartışmayı farklı bir günde yine yapıyorsunuz.”

Alina onun bacağını dürtükledi. “Doğru gözlemler yapmak çok kaba bir davranıştır.”

Karanlıklar Efendisi’nin gri gözleri eskisinden daha büyük bir ilgiyle Mal’i süzdü. “Anladığım kadarıyla kan bağımız var.”

Mal omuzlarını silktilti. "Hepimizin sevmediği akrabaları vardır."

"Senin de var mı yetim?"

Mal'in kahkahası gerçektir ve şaşılacak derecede içtendi. "Bunu bir hakaret gibi söylüyor. Paslanmışsın yaşlı adam."

"Alina'nın hançeri gölgelerime ve senin kanına sarılı." Karanlıklar Efendisi'nin sesi sevdiği bir tarifi hatırlamaya başlamış gibi düşünceliydi. "Beni az kalsın bu sayede öldürecektiniz. Daha çocuk sayılırsınız ama beni öldürmeye herkesten çok yaklaştınız."

"Yeteri kadar değil," dedi Misha öfkeyle.

"Bizi bu lanet yere getirttin," dedi Alina. "Şimdi ne istiyorsun?"

"Her zaman istediğimi: Grishalar için güvenli bir yer yaratmayı."

"Bunu başarabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Alina. Karanlıklar Efendisi'nin Misha'yla dalga geçmek için söylediği sözleri tekrarlamıştı. "Daha önceden eline fırsat geçmedi değil. Hatta yüzlerce fırsat geçti."

"Ben başaramayacaksam, kim başaracak?"

"Nikolai Lantsov. Zoya Nazyalensky."

"Morozova'nın ya da benim yarattığım her şeyden çok daha doğaya aykırı iki canavar."

Bunu duyan Zoya kaşlarını kaldırdı. Bir canavar tarafından bir canavar olduğunu duymak nedense ona bir şeref nişanı gibi gelmişti.

"Ölü bir adamla konuştuğumdan eminim," dedi Alina. "Belki de başkalarını suçlamak için doğru bir zaman değildir."

Karanlıklar Efendisi'nin zincirleri şangırdadı. "Onlar daha çocuk, kendilerini ya da bu dünyayı çok az anlıyorlar. Ben..."

"Evet, biliyoruz, ölümsüzsün. Ama şu anda hayaletlerle dolu bir evde, çok az güce sahip bir şekilde oturan bir adamsın. Zoya senelerdir Grishaları güvende tutmak için mücadele ediyor. İkinci Ordu'yu senin geride bıraktığın artıklardan kurdu. Nikolai, Birinci ve İkinci Orduları Ravka tarihinde görülmemiş bir şekilde birleştirdi. Genya Safin ve David Kostyk'in yeniliklerine ne demeli?"

Zoya, Alina'nın sözlerinin onun için ne kadar anlamlı olduğunu belli etmekten korkarak çayını karıştırdı. Savaşın sonra, yolculuğuna hiç tereddüt etmeden Alina'nın seçilmiş Grisha Üçler Erki'nin bir üyesi olarak başlamıştı. Liderlik etmek için dünyaya geldiğini düşünmüştü. Ama zaman içinde zorluklar, başarısızlıklar ve şüphe bunu değiştirmişti.

Karanlıklar Efendisi bunları komik bulmuş gibiydi. “Madem Ravka bu kadar güçlü, Fjerda neden saldırıyor? Neden kurtlar yine kapıya dayandı? Bu gençlerin bir ülkeyi gerçekten de yönetebileceğine inanıyor musunuz?”

“Grishalar için güvenlik. Birleşmiş bir Ravka. Ya bu hayali bize verebilecek kişiler onlarsa? Neden bu kişinin sen olması gerekiyor ki? Neden senin kurtarıcı olman gerekiyor?”

“Bu iş için en uygun adam benim.”

Ama Karanlıklar Efendisi'nin sesinde, bir Azizle çay içmeden önceki kadar kendinden emin olmadığı izlenimine neden olan bir şey vardı.

Karanlıklar Efendisi omuzlarını silkti. “Beni hain olarak görmek her zaman daha kolaydı, bunu biliyorum. Ama bir an için, sadece ülkem ve halkım için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığımı düşünemez misiniz?”

“Düşünebilirim,” dedi Alina. “Elbette düşünebilirim.”

“Öyle deme!” diye bağırdı Misha. “Asla bizleri umursamadı!”

“Bana yaptıklarının birazından pişman olduğunu söyle,” dedi Alina alçak sesle. “Herhangi birinden pişman olduğunu söyle.” Tatlı bir sesle, onu ikna etmeye çalışıyormuş gibi konuşuyordu. Umutluydu. Zoya o umudun nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Birinin izinden gittiğinizde, ona inandığınızda aptal gibi davrandığınızı düşünmek istemezsiniz. “Senin için hâlâ çok geç değil.”

“Buraya yalan söylemeye gelmedim,” dedi Karanlıklar Efendisi.

Alina tiksınmış gibi nefesini dışarı verdi ama Zoya başını sallamaktan başka bir tepki veremedi.

“Gerçekten de böyle bir hayat yaşamam gerektiğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Karanlıklar Efendisi. “Güçsüz ve acınası bir şekilde? Seni unutacak olan çocukların burunlarını silerek mi? Onlara asla gerçekleşmeyecek masallar anlatarak mı?”

Ama bu sefer Alina gülümsedi. Mal’in elini tuttu. “Güçsüz değilim. O öyküler bize önemli olan tek kişilerin krallar ve kraliçeler olduğunu söylüyorlar. Yanılıyorlar.”

Karanlıklar Efendisi öne eğildi ama birden Zoya farklı bir yüzle karşılaştı. Yuri’nin kemikli, çaresiz yüzü ona bakıyordu. Korku dolu bir sesle bağırان da oydu. “Dikkat et, o...”

Karanlıklar Efendisi dizlerinin üstüne devriliyormuş gibiydi. Öne atılıp Alina ve Mal’in birleşmiş ellerini yakaladı. Semaver büyük bir gümbürtüyle yere devrildi.

Zoya sandalyesini geri iterek ayağa fırladı ama çok geç kalmıştı.

“Hayır!” diye bağırdı Alina. Oncat tısladı.

Odaya gölgeler doldu. Zoya hiçbir şey göremiyor, karşı koyamıyordu. Karanlıkta kaybolmuştu.

Nikolai nikâh sabahı özenle giyindi. Yakasına mavi renkli ince bir sümbül takarken, *Zoya burada olmalıydı*, diye düşündü. Ravka için bir dönüm noktası olacak çok önemli bir gündü ve dikkatli bir planlamayla potansiyel bir diplomatik felaketin doruk noktasıydı. Ama Zoya'nın o gün yanında olması ne fayda getirebilirdi? Onu şık yeni giysileriyle görmesi mi?

Yine de onun yokluğu doğru gelmiyordu. Aylarca birlikte yolculuk etmişler, zorlukları atlatmışlar, mucizelere şahit olmuşlardı. Zoya en yakın sırdaşı ve en güvendiği danışmanı olmuştu. Sonra onu göreve yollamıştı. *Sadece göreve yollamakla kalmadın sersem*. Onu en ölümcül düşmanlarıyla başarması imkânsız bir göreve yollamıştı. En ölümcül düşmanlarından biriyle. Açıkçası o günlerde kimin en ölümcül olduğunu takip etmek zorlaşmıştı: savaş makineleriyle ve Grisha esirleriyle Fjerdalılar, eşsiz donanmalarıyla ve tükenmek bilmeyen para kaynaklarıyla Kerchler, dünyayı yavaş yavaş kaplayan yıkım ve kapılarına dayanmak üzere olan Shular.

Nikolai'nın uçakları uzaktan Kraliçe Makhi'nin hava taşıtını izliyordu ve Nikolai'ya onun ne zaman vardığını haber vermişlerdi. Kraliçenin uçağı Poliznaya'ya inmişti ve kraliçe atlar, arabalar ve

aralarında siyah üniformalı on iki Tavgharad'ın da olduğu kalabalık bir hizmetli grubuyla birlikte gelmişti. General Pensky onları askeri üniformasıyla karşılamıştı ve askerleri onlara Os Alta'ya kadar eşlik etmişti. Nikolai sokaklarda toplanan kalabalığın Birinci Ordu askerleri ve sorun çıkaracak birilerinin nabzını düşürmeye hazır Cellatlar tarafından izlenmesini istemişti. Birkaç senedir Shularla savaşa girmedikleri halde Shular hâlâ pek sevilmiyordu ve Nikolai o günün gereğinden fazla gergin geçmesini istemiyordu.

Tolya, Nikolai'ın soyunma odasının kapısını tıkladıp başını içeri uzattı. "Kapılara vardılar. Yine gemiler yapmaya başlamışsın. O kadar mı gerginsin?"

Nikolai elindeki minik tel gemiye baktı. Ufak tefek malzemelerle hayvan ya da nesne şekiller yapmak, çocukluğundan kalan bir alışkanlıktı.

"Bu çılgınca girişim konusunda sen endişeli değil misin?" dedi Nikolai.

"Endişeliyim," dedi Tolya ciddiyetle. "Ama doğru olan bu. Bunu biliyorum."

"Azizler aşkına, bir *kefta* mı giydin?"

Tolya ve Tamar genellikle Birinci Ordu askerlerinin giydiği zeytin yeşili üniformaları tercih ederlerdi. Küçük Saray'a ilk geldikleri günlerden itibaren İkinci Ordu'nun kılık kıyafetini reddetmişlerdi. Ama Tolya o sırada kolları siyah işlemeli kırmızı Cellat giysisiyle ve uzun saçları arkadan toplanmış bir halde karşısında duruyordu.

"Bugün Ravka Grishaların yanındayız," dedi Tolya. Zoya o günü kaçırdığına pişman olacaktı.

Nikolai aynada kendisine son bir kez göz attı ve göğsüne çaprazlamasına taktığı açık mavi renkli kuşağa takılmış olan madalyalarına baktı. Parmaklarını cebindeki mavi kadife kurdeleye götürdü.

“Gidelim,” dedi. “Bugüne ne kadar erken başlarsak, o kadar çabuk atlatırız.”

“Nikâhlardan hoşlanmıyormuş gibi konuşuyorsun,” dedi Tolya birlikte saraydan çıkarlarken.

“Nikâhları, özellikle içki içmeye başladığım anı çok severim. Senin bedeninde bir *kefta* bulabildiklerine şaşırdım.”

“Fabrikatörler benim için özel olarak hazırladılar. İki *keftayı* birleştirmek zorunda kaldılar.”

Kraliyet muhafızlarının çoktan Grisha Üçler Erki’nin önüne sıralanmış olduğu basamaklardan indiler. Beyaz taş basamaklar kısa bir süre önce orada meydana gelmiş olan şiddet dolu olayın izlerini yok edecek şekilde güzelce temizlenmişti. Bütün tırabzan parmaklıklarına ve balkonlara, Ravka ve Shu Han’ın açık mavi ve yeşil renkli ortanca demetleri bağlanmıştı. İki ülkeyi bir araya getirmek çok kolaymış gibi.

“Tolya!” dedi Genya heyecanla, basamaklarda ona ve David’e katıldıklarında. “Kırmızı sana yakışmış.”

“Fazla alışma,” diye homurdandı Tolya ama bu iltifata iri kaslı bir tavus kuşu gibi kabarmadan edemedi.

Genya parlak altın rengi bir *kefta* giymiş, kızıl saçlarını ince nehir incisi dizileriyle örmüştü. David’in saçları da ilk kez güzelce kesilmişti.

“İkiniz de harika gözüküyorsunuz,” dedi Nikolai.

David karısının elini tutup dudaklarına götürdü. Genya’nın yanakları mutlulukla kızardı. Nikolai, David’in bu hareketi öğrendiğini biliyordu. Fabrikatör spontane sevgi gösterilerinde bulunmazdı ama bu tür şeylerin karısını çok mutlu ettiğini biliyor, onu mutlu görmeye bayılıyordu. David elini uzatıp onun ipeksi kızıl saçlarının bir tutamını parmaklarının arasına alıp okşadı. Genya daha da kızardı.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı.

“Çok güzel bir şeyi inceliyorum,” dedi David. Bunu bir iltifat gibi değil, karşısındaki kadının formülünü anlamaya çalışıyormuş gibi söylemişti.

“Baygın baygın birbirinize bakmayı kesin,” dedi Nikolai ama ikisinin o hali onun da hoşuna gidiyordu. Mutlu olmayı hak ediyorlardı. Şanslı hergeleler.

Ana yoldan gelen bir atlı onlara Shu kfilesinin çift kartallı kapılara ulaştığını haber verdi ve birkaç saniye sonra bir toz bulutu geldiklerini işaret etti.

Shu arabaları çok şıktı; siyah parlak boyaları güneşin altında bir böceğin sırtı gibi yeşil parıltılar saçıyordu ve kapılarının üstünde Shu bayrağının altın rengi iki çapraz anahtar amblemi vardı.

Atları üniformaları kadar siyah olan, şapkaları başlarında sert bir açıda duran Tavgharad muhafızlar arabaların yanında ilerliyordu. Kız kardeşleri daha birkaç hafta önce aynı basamaklarda ölmüştü. Kraliçelerinin emriyle. Nikolai kraliçe emir verdiği anda, bu kadınların da anında kendilerini yakacaklarını biliyordu.

En öndeki araba durdu ve Kraliçe Makhi arabadan indi. İnce uzun yapılıydı ve Prenses Ehri’ye biraz benzemesine rağmen Makhi bir ressamın canlanmış bir kraliçe tablosu gibiydi. Karamel rengi gözleri parıldıyordu, bronz teni pürüzsüzdü ve siyah saçları gür dalgalar halinde beline uzanıyordu. Eteklerinde havalanmış gümüş rengi şahin desenleri olan yaprak yeşili, ipek bir tuvalet giymişti ve Lantsov zümrütlerini utandıracak kadar büyük yeşil taşlarla bezeli bir taç takmıştı. Yanına hemen koyu yeşil giysili iki danışmanı geçti.

Taban kraliçeleri evlenmezlerdi ama birden fazla erkek partnerleri olurdu; böylece adamlardan hiçbiri doğacak çocukların ya da tahtın üstünde hak iddia edemezdi. Makhi hiç evlenmeyecekti ama kız kardeşleri evlenecekti. Müttefiklikler kurmak için. Nikolai say-

gıyla eğildi. “Kraliçe Makhi, Büyük Saray’a hoş geldiniz. Umanım burayı beğenirsiniz.”

Kraliçe dudaklarında hafif alaycı bir gülümsemeyle etrafına baktı. Nikolai’ın ülkesine hakaret etmek için karşısına çıkan ilk fırsat buydu.

“Semavi Shu tahtı ve Taban tacının sahibi sizi selamlar. Misafirperverliğiniz için minnettarız.” En azından iyi başlamışlardı.

Nikolai kolunu uzattı. “Kraliyet şapeline kadar size eşlik etmek benim için şereftir. Yoksa kafileniz biraz dinlenip bir şeyler mi içmek ister?”

Kraliçe birer heykel gibi orada dikilmekte olan danışmanlarına baktı. Hafifçe iç çekti ve Nikolai’ın koluna girdi. “Bu tatsız işi bir an önce atlatmak en iyisi.”

Nikolai kraliçeye yol gösterdi ve hep birlikte kadife, ippek ve parıldayan değerli taşlardan oluşan kocaman bir dalga gibi Büyük Saray ile Küçük Saray’ın tam ortasında olan kraliyet şapeline doğru ilerlediler.

“Bu şapelin Ravka’nın ilk sunağının olduğu yere inşa edildiği söylenir,” dedi Nikolai. “İlk Lantsov kralının taç giydiği yerdir.”

“Muhteşem,” dedi kraliçe. Sonra sesini alçaltıp, “Tüm bu formalitelere gerek var mı?” diye sordu.

“Gerek yok ama beni öldürmeye ve tahttan indirmeye çalışan bir kadınla karşılaşmamı kolaylaştırıyor.”

Makhi’nin eli Nikolai’ın kolunda gerildi. “Kız kardeşim nerede? Törenden önce onunla konuşmak istiyorum.”

Hiç şüphesiz bunu istiyordu ama buna izin verilmeyecekti. Nikolai onu duymazdan geldi. Şapel Karanlıklar Efendisi’nin saldırısından sonra özenle restore edilmişti. Fabrikatörler koyu renkli kirişlerinin ve altın rengi kubbesinin öncekinden de daha güzel olması için çaba sarf etmişlerdi. Sıralarında en güzel giysilerine bürünmüş, son moda ceketler ve tuvaletler gitmiş Ravka soyluları

oturuyordu. Değerli taşlarla süslü *keftaları*yla Grishalar da oradaydı.

“Bu gülünç töreni kim yapacak?” diye sordu Makhi, ilerideki on üç Azizi temsil eden yaldızlı sunağa bakarak. “Rahibinizin başka işlerle meşgul olduğunu duydum. Kız kardeşimin bir piçle evleneceğine inanamıyorum.”

Makhi’nin medeni davranma limiti dolmuş gibiydi. “Taban kraliçelerinin bir çocuğun resmi bir evlilikte dünyaya gelip gelmediğiyle ilgilenmediklerini sanıyordum.”

Kraliçenin kahverengi gözleri parıldadı. “Bunu bir kitapta mı okudunuz? Evlilik bir oyundur. Ama aile şeceresi her şey demektir.”

“Aradaki farkı açıkladığınız için teşekkür ederim. Töreni Vladim Ozwal kılacak.”

Üstünde altın rengi bir güneş deseni olan uzun kahverengi cüppeli genç rahip mihraptaki yerini almıştı bile. Alina Starkov’u desteklemek için Apparat’a verdikleri hizmetleri terk eden Soldat Sol’dan biriydi. Karanlıklar Diyarı’nda Güneş Azizi’nin yanında savaşmış, onun gücünü almıştı ve Zoya’nın anlattığı öykü doğruysa, göğsünde Güneşin Elçisi’nin el izini taşıyordu. Apparat Fjerda’ya kaçtıktan sonra, Ravka rahipleri telaş içinde krala manevi bir danışman olarak hizmet verecek yeni bir kilise başkanı seçmek istemişlerdi. Yaşça daha büyük ve deneyimli, birçoğu Apparat’ın adamlarından biraz daha iyi olan bir sürü aday ortaya çıkmıştı. Ama sonuç olarak, yeni muhafızlar kazanmıştı ve Ozwal seçilmişti. Belli ki bedeninde Güneşin Elçisi’nin damgası olan birisine karşı çıkmak zordu.

“Ön tarafı göremiyorum bile,” dedi Kraliçe Makhi. “Şapelin önünde olmamız gerek.”

“Henüz değil,” dedi Nikolai. “Ravka gelenekleri böyle.”

Adrik ve Nadia kalkıp kollarında Rüzgârın Hâkimlerinin gümüş desenleri olan mavi *keftaları* içinde yan yana konuklara dön-

düler. Adrik'in bronz kolu cilalanmıştı ve parıl parıl parılıyordu. Uyum içinde şarkı söylemeye başladılar. İlk ateşkuşuyla ve onu yakalamaya çalışan büyücüyle ilgili eski bir Ravka halk şarkısıydı. David ve Genya çoktan mihraba doğru ağır ağır yürümeye başlamışlardı. Genya çok uzun kuyruklu bir gelinlik seçmişti.

"Bu insanlar kim?" diye sordu Makhi. "Kız kardeşim nerede?"

"Onlar Grisha Üçler Erki'nin iki üyesi, David Kostyk ve Genya Safin."

"Kim olduklarını biliyorum. Burada ne işleri var? Şapelin önüne gidip bu saçmalığı..."

Nikolai elini Makhi'nin tuvaletinin ipek koluna koydu ama kraliçenin dik bakışlarını fark edince elini geri çekti.

"Sakın Kraliçe Makhi Kir-Taban'ın kutsal bedenine dokunmayın."

"Özürlerimi kabul edin. Çok özür dilerim. Ama bir olay çıkarmamak daha iyi olur diye düşünüyorum."

"Olay çıkarmanın umurumda mı olduğunu sanıyorsunuz?"

"Hayır ama umursamalısınız. Bütün bu insanların kız kardeşinizin nerede olduğunu öğrenmesini istediğinizi sanmıyorum."

Makhi başını geriye attı ve küstah bir ifadeyle ona baktı. Nikolai temkinli değil, yenilgiye uğramış gibi hissetti. Bu kraliçe acımasızdı, çok zekiydi ve köşeye sıkıştığında çok tehlikeliydi. Ama onu köşeye sıkıştırması gerekiyordu.

"David ve Genya, Ketterdam'a yapılan telaşlı bir yolculukta düzgün bir tören düzenlenemedi evlendiler," dedi Nikolai. "Ravka'da yeminlerini edecek fırsatı bulamamışlardı."

Ama çift o sırada yeminlerini ediyordu.

"Burada, Azizlerimizin ve dostlarımızın huzurunda," dedi Genya, "sevgi ve görev sözcüklerini söylüyorum. Sana sadakat yemini etmek, seni seveceğime söz vermek, bu hayatta ve sonrakinde sana elimi ve kalbimi vermek benim için bir görev değil,

bir şereftir.” Bunlar hem soyluların hem de köylülerin evlilik törenlerinde edilen, geleneksel Ravka yeminini oluşturan sözlerdi.

Grisha yeminleri çok daha farklıydı.

“Bizler askeriz,” dedi David alçak ve titrek bir sesle. Bir kalabalık önünde konuşmaya alışık değildi. “Savaş zamanında yanında savaşacağım. Barış zamanında seninle dinleneceğim. Sonsuza dek elindeki silah, yanındaki savaşçı ve dönüşünü bekleyen arkadaş olacağım.” Sesi her sözcükle birlikte güçlendi ve yükseldi. “Yüzünü dünyanın merkezindeki güçte gördüm ve senden daha çok sevdiğim birisi yok, cesur ve yenilmez Genya Safin.” Bu yemin şapelde yankılandı. Genya’nın yüzü bu sözler içindeki gizli bir ışığı ortaya çıkarmış gibi ışıldıyordu.

Vladim onları kutsarken, gelinle damadın yanında bekleyen Tolya önce David’in, arkasından da Genya’nın başına bir dikenli çalılık tacı taktı. Bunca belirsizlikle karşı karşıyayken, Nikolai törenin bir parçası olmayı, bu mutlu anda dostlarının yanında durabilmeyi isterdi. Ama bu tören Kraliçe Makhi için düzenlenmişti ve onun yanından ayrılması mümkün değildi.

“Sorularıma yanıt vereceksin,” diye tısladı Makhi. “Buraya lanet kız kardeşimin ve *senin* evlilik törenin için getirildik.”

“Davetiyede böyle bir şey yazdığını hatırlamıyorum.”

Kraliçe Makhi’nin yanakları öfkeden kıpkırmızı kesildi. “Bir kraliyet nikâh töreni. Davetiyede böyle diyordu.”

“Evet, şu anda kraliyet şapelindeyiz.”

“Prenses Ehri nerede? Mahkûm mu? Nikâh töreni çoktan yapıldı mı?”

“Sessiz sedasız bir tören ne işime yarardı? Kimler muhteşem yeni kıyafetime hayranlıkla bakabilirdi?”

“Kız kardeşim nerede?” diye fısıldadı Makhi hışımla.

Vladim töreni tamamladı. David, Genya’yı öpmek için eğildi. Gülümsedi ve daha önce okşadığı kızıl kestane rengi saç tutamını tuttu. Konuklardan büyük bir alkış yükseldi.

Konuşma sırası Nikolai'a gelmişti.

"Evde Majesteleri. Ahmrat Jen'de. Shu Han'da"

Makhi ağır ağır gözlerini kırıştırdı. "Evde," diye tekrarladı. "Shu Han'da."

"Evet," dedi Nikolai. "Prenses, bir Grisha muhafız alayı, Birinci Ordu askerleri ve Tamar Kir-Bataar'la, iki gün önce bir hava taşıtıyla buradan ayrıldılar."

"Tamar Kir-Bataar bir melez ve bir haindir."

"Melezler ve piçler iyi arkadaş olurlar. Kendisi aynı zamanda en güvendiğim danışmanlarımdan ve arkadaşlarımdan biridir. O yüzden sizden dilinize hâkim olmanızı rica ediyorum. Prenses Ehri şu anda oraya varmış, diğer danışmanlarınızla görüşüyor olmalı."

"Da... danışmanlarımla mı? Aklınızı mı yitirdiniz?"

"Onlara Ravka'yı istila edebilmek ve Fjerda'yla bir savaş başlatabilmek uğruna bana ve ona karşı düzenlemiş olduğunuz suikast girişimlerini anlatacak. Halkınızın çok sevdiği Prenses Ehri Kir-Taban'ın öldürülmesi gibi iyi bir gerçekçe olmadan asla açılmasını istemeyeceği bir savaş bu. Kız kardeşinizin ne kadar sevildiğini bilmek gururunuzu incitiyor olmalı."

Makhi güldü. Nikolai onun kendisini kaybetmemesini takdir etmeden edemedi. "Ehri'nin bu konuda onları ikna edebileceğini mi sanıyorsun? Utangaç, çekingen ve uysal Ehri'nin mi? Sorgulamaya dayanamaz. O bir politikacı ve hükümdar değil. Onları ikna etmesi..."

"Yanında Mayu Kir-Kaat da var."

Kraliçe Makhi sıkıntısını belli etmeyecek kadar deneyimli bir politikacıydı.

Verdiği tek tepki gözlerinin hafifçe irileşmesi oldu.

"Evet," dedi Nikolai. "Suikastçınız hayatta. Mayu Kir-Kaat, Ehri'nin anlattıklarını teyit edecek ve Tavgharad'a verdiğiniz talimatları açıklayacak."

“Sadece bir şiir dizesiydi.”

“Danışmanlarınız şiir bilmiyorlarsa bile, sarayınızın tıpkı muhafızlarınız ve Mayu gibi bu şiir dizesinin ne anlama geldiğini anlayabilecek eğitilmiş erkekler ve kadınlarla dolu olduğunu sanıyorum.”

Makhi burnunu çekti. “Açıklamalarını yapsınlar. Göklere haykırsınlar. Ben kraliçeyim ve bunu değiştirmek ya da geriye almak imkânsız. Sadece bir Taban kraliçesi yeni bir Taban kraliçesini seçebilir.”

Nikolai indirmek üzere olduğu darbeye neredeyse üzülecekti. Ama bunu Ravka için yapıyordu. Isaak için de yapıyordu.

“Çok haklısınız. Ama anneannenizin hâlâ hayatta olduğunu, Bin Yıldız Sarayı’nda gülleriyle ilgilendiğini sanıyorum. Orayı hep kendi gözlerimle görmek istemişimdir. Kendisi hâlâ bir Taban kraliçesi ve sadece bir emirle tacını geri alabilir.”

Kalabalıktan ikinci bir tezahürat sesi yükseldi; David ve Genya fırlatılan ayva tomurcukları arasında kapıya doğru yürümeye başladılar.

Nikolai onları sevinçle alkışladı ve Tolya’nın altın rengi gözlerinin Kraliçe Makhi’nin öfkeli bakışlarıyla buluştuğunu gördü. Devasa adamın yüzündeki gülümseme silindi. İkizini Makhi’yi devirmek için feda etmişti ve bu fedakârlığı affetmeye hiç hazır gözükmiyordu. Nikâh kafilesi yanlarından geçerken Shu dilinde Makhi’nin adeta hırlamasına neden olan bir şey fısıldadı.

Kraliçe mutlu çiftin arkasından şapelden çıkarlarken toparlandı. Etrafları bir kez daha muhafızlarıyla ve şaşkın Shu danışmanlarıyla çevrildi. Nikolai ve Makhi onları Büyük Saray’a götürecek olan ağaçlıklı yolda ilerlemeye başladılar. Nikolai orada, ağaçların altında durdu. Gökyüzü kurşuni bir renge bürünmüştü. Kar yağacakmış gibiydi.

“Ne istiyorsun?” diye sordu kraliçe. “Kız kardeşim asla tacı istemedi ve hükümdarlık yapmayı beceremez.”

“Shu Han ve Ravka arasında barışı garantileyecek ve sınırların Dva Stolba’da kalmasını sağlayacak bir anlaşma istiyorum. Ravka’ya karşı herhangi bir savaş eylemi, Shu’ya karşı da bir savaş eylemi sayılacak. Ayrıca bütün Grishaların haklarını da garanti altına alacaksınız.”

“Hakları...”

Zoya ve Tamar bu anlaşmayı kendileri yazmışlardı.

“Grishaların *kherguda* dönüştürülmek üzere ölümüne uyuşturuldukları gizli karargâhları kapatacaksınız. Masum insanların bu programlara alınmasını durduracaksınız. Halkınızın arasında yaşayan Grishaların haklarını garanti altına alacaksınız.”

“*Khergud* bir mit, Shu karşıtı bir propaganda. Eğer...”

“Pazarlık yapmıyoruz Majesteleri.”

“Seni hemen burada öldürebilirim. Muhafızların Tavgharad muhafızlarımla başa çıkamazlar.”

“Bundan emin misin?” dedi Tolya arkalarından gelip. “Babam bir zamanlar Tavgharad muhafızlarını eğitmişti. Bana da her şeyi öğretti.”

“Çok hareketli bir resepsiyon olurdu,” Nikolai.

Kraliçe Makhi alaycı bir ifadeyle gülümsedi. “Babanın kim olduğunu çok iyi biliyorum Tolya Yul-Bataar. İhanet kanında var sanırım.”

Tolya’nın sesi buz gibiydi ve senelerce içinde büyümüş olan öfkeyi yansıtıyordu. “Mayu Kir-Kaat ve erkek kardeşi birbirine kavuşacak. *Kebbeni* bir daha asla ayıramayacaksın.”

“Bir Taban kraliçesine karşı mı geliyorsun?”

“Benim bir kralım, kraliçem ve ülkem yok,” dedi Tolya. “Bugüne dek sadece inandıklarım vardı.”

“Kraliçe Makhi,” dedi Nikolai alçak sesle, “lütfen şunu anlayın ki döndüğünüz anda gücünüzü geri alabilmek için tüm sinsî planlarınızı devreye sokacağınızı biliyorum. Ama Tamar’ın kay-

naklarının edindiği istihbarat, Mayu'nun vereceği ifade ve Prenses Ehri'nin o nefret ettiğiniz popülaritesi kolay kolay inkâr edilemez. Shu Han'ı kimin yöneteceğine Ravka karar veremez ve siz kendiniz Ehri'nin hükümdar olmak istemediğini söylediniz. Ama anlaşmamızın şartlarına uymazsanız, tahta çıkmak için ihtiyaç duyacağı desteği alacak.”

“İçsavaş çıkar.”

“Bunun bir ülkeye neler yapabileceğini biliyorum ama bunu engelleyecek güce sahipsiniz. Anlaşmayı imzalayın. Laboratuvarları kapatın. Mesele bu kadar basit. Grishalarımın daha fazla avlanmasına izin vermeyeceğim ve dost olmasak bile iyi anlaşılan komşular olacağız.”

“Ehri, Ravka için benden daha iyi bir kukla kraliçe olurdu.”

“Evet. Ama bir kuklacı olmak istemiyorum. Bir ülkeyi yönetmek zaten yeteri kadar zor. Ravka ve Shu Han arasında kurulacak güçlü bir müttefiklik, Fjerda'nın hırslı girişimlerini engelleyebilmek için en güçlü caydırıcı etken.”

“Bunu düşüneceğim.”

“Bu bir anlaşma değil,” dedi Tolya.

“Ama bir başlangıç,” dedi Nikolai. “Akşam yemeğine kalın. Bize bu şerefi bahşedin. Sonra anlaşmaya göz atarız.”

Makhi burnunu çekti. “Umarım şefin mimarlarından daha beceriklidir.”

“Umarım etli jöle seviyorsunuzdur.”

Makhi'nin peşinden saraya giderlerken, Nikolai ve Tolya göz göze geldiler. Tolya bu görevin başarıya ulaşabilmesi için kız kardeşinin hayatını tehlikeye atmıştı. Nadia savaş döneminde karısını görememişti. Tamar, Mayu ve Ehri, Shularla nihayet bir müttefiklik kurulması ve Grishalar için dünyayı sonsuza dek değiştirebilmek için hayatlarını tehlikeye atmışlardı. Çılgınca, cesur bir hamleydi ama hepsi farklı bir gelecek için bu riski göze alma-ya hazır olduklarına karar vermişlerdi.

“Kız kardeşimi bir daha ne zaman görebileceğimi bilmiyorum,” dedi Tolya yemeğe giderlerken. “Tuhaf bir his.”

“Böyle bir görev için başkasına güvenemezdim. Ama onun yokluğunu ben de hissediyorum. Şimdi bana şapelde kraliçeye Shu dilinde ne fısıldadığını söyle bakayım.”

“Shu dilini öğrenmelisin.”

“Öğrenmeyi düşünüyordum.”

Birden Nikolai’ın içindeki iblis uludu, vahşi bir hayvan gibi arka ayaklarının üstüne kalktı ve serbest kalmaya çalıştı. Nikolai’ın gözlerinin önüne yere devrilmiş bir semaver ve bir kadının yüzünde belirmiş olan şok ifadesi geldi: Alina. Her şey bir anda karanlığa boğuldu. Nikolai güçlükle nefes almaya çalıştı. *Obis-bayadan* beri onu ve iblisini bir arada kalmaya zorlayan tasmayı sert bir şekilde çekiştirdi. Çizmelerinin içindeki ayaklarını hissetti, tepelerindeki ağaç dallarını gördü ve törendeki konukların rahatlatıcı mırıltılarını duydu.

“Ne oldu?” diye sordu Tolya, Nikolai’ya yardım etmek için onu dirseğinden tutarak.

“Emin değilim.” Nikolai içine bir nefes daha çekti, iblisin kendisini kaybedip ipin diğer ucunda haykırdığını duydu. İhtiyacı olan son şey canavarın Ravka soylularının yarısının ve Shu kafilesinin önünde serbest kalmasıydı. “Zoya’dan haber aldık mı?”

“Henüz almadık.”

Gördüğü şey gerçek miydi hayal miydi? Zoya’nın başı derte miydi? “Şu ana dek sanatoryumda işlerinin bitmiş olması gerekirdi. Atlıları oraya yollayıp destek verelim. Her ihtimale karşı.”

“Ne ihtimaline karşı?”

“Soyguncular. Haydutlar. Kötü bir saman nezlesi.” *Generalimi bir tür tuzığa yollamış olma ihtimali.* “İyi de kraliçeye ne dedin?”

“Ni Yul-Mahn’ın ‘Geyik Şarkısı’ şiirinden bir dizeyi.”

Nikolai kraliçenin neden öyle tepki verdiğini anlamıştı. “Makhi’nin Ehri’nin ve Tavgharad’ın ölüm emrini verdiği şiir mi?”

“Evet,” dedi Tolya. Öğleden sonrasının son ışıklarında, gözleri madeni paralar gibi parıldadı. “Av köpekleri onları kovalasın. Ben ölümden korkmam çünkü ölüm emrini ben veririm.”

Nina ve Hanne, Demidov’la tanıştıkları davetten iki gün sonra, av partisine katılmak üzere hazırlanıyorlardı. Hanne altın rengi kürkle çevrili koyu yeşil yünlü bir ceket, Nina da kurşun grisi bir ceket giymişti. Ama kalın paltolarını özellikle odalarında bırakmışlardı.

Nina’nın bahçelerden geçebilmesi, bir zamanlar Djel’in kutsal dişbudak ağacının olduğu ama artık yerinde beyaz dalları avlunun üstünde geniş bir örtü oluşturan taş bir heykelinin durduğu sıra sütunların etrafından dolanabilmesi için cam köprüye giden uzun yolda ilerlemişlerdi. Bu ağaç asla tomurcuklanmayacaktı.

“Enke Jandersdat,” dedi bahçıvan onu görünce. “Benden istemiş olduğunuz gülsuyunu hazırladım.”

“Ne kadar nazıksınız!” dedi Nina heyecanla. Adamdan ufak şişeyi ve arkasına gizlenmiş daha ufak bir başka şişeyi aldı. Bunları hemen cebine koydu.

Bahçıvan gülümsedi ve çalılıkları budama işine döndü; sol bileğinde Sankt Feliks’in gizli amblemi olan silik bir dikenli çalılık dövmesi vardı.

Halka duvarın dışında onları iki atla birlikte bir seyis bekliyordu. Nina ve Hanne ata yan binmekten hoşlanmıyorlardı ama

Hanne bu yüzden yılmayacak kadar iyi bir atletti. Hem uzun bir gezintiye çıkmayacaklar, sadece av için kurulmuş olan çadırlarda Prens Rasmus'a ve Joran'a katılmak için kraliyet kampına gideceklerdi.

İpekli örtüler asılmış, gümüş mangallarda yanan kömürlerle ısıtılan ana çadır bir katedral kadar büyüktü. Yiyecekler ve içecekler bir kenardaki uzun masalara yerleştirilmişti ve diğer tarafta soylular derilerle ve battaniyelerle kaplı rahat sandalyelerde sohbet ediyorlardı.

Prens bir binici pantolonu ve çizmeler giymişti ama mavi kaddife ceketinin kenarları postla çevriliydi.

"Bugün ava katılacak mısınız Majesteleri?" diye sordu Hanne, için için yanan kömürlerin yanındaki alçak sıralara oturduklarında.

"Evet," dedi prens heyecanla. "Çok iyi nişan alamam ama idare ederim. Heartwood'da herkesin keyif aldığı tek olay bu."

"Geyiğin pek keyif aldığını sanmam," dedi Hanne.

"Halkınızın vahşi hayvanları öldürmek için ava çıkmasından hoşlanmaz mısınız?"

"Eğlence için yapıldığında hoşuma gitmez."

"Fırsatımız varken eğlenmeliyiz. Yakında savaşa gireceğiz ve Ravkahıları öldürmekten başka bir eğlencemiz kalmayacak."

Hanne, Nina'yla göz göze geldi. "Ravka'yla yaptığımız görüşmeler devam etmiyor mu?"

"Baban görüşmeleri sürdürmekten yana değil. Ona kalsa sonsuza dek savaş halinde olurduk herhalde."

"Eminim ki sonsuza dek sürmezdi," dedi Nina.

"Yöneteceği bir savaş olmadan bir ordu generali ne işe yarar ki?"

Rasmus kesinlikle aptal değildi.

"Ama Fjerda adına seçim yapmak Jarl Brum'a düşmez," dedi Nina. "Bu kralın görevi. Size kalmış olan bir seçim."

Rasmus çadırın girişime getirilen atları izlerken sessizdi.

“Siz nasıl bir seçin yapardınız?” diye sordu Hanne yumuşak bir sesle.

Prens gülümsemeye çalıştı ama daha çok yüzünü buruşturmuş gibi göründü. “Benim gibi erkekler savaşa uygun değildir.”

Ama bu tam olarak doğru değildi. Artık değildi. Rasmus, Fjerdalılar arasında asla uzun boylu sayılmayacaktı ama artık dimdik durduğu için Hanne’nin gözlerinin içine bakabiliyordu. Ona soğukta bırakılmış bir ceset görünümü veren soluk rengi düzelmişti ve güçlü değilse bile daha sağlıklıydı.

“Hayatta savaştan daha önemli şeyler var,” dedi Nina.

“Grimjer soyunda yok. Fjerda tahtı onu ele geçirecek ve koruyacak kadar güçlü olanlara aittir. Ayrıca Grishaların bir musibet olduğu ve türleri yok edilene dek öyle olacakları da inkâr edilemez.”

“Ya Grishaların Azizler olduğunu düşünen kişiler ne olacak?” diye sordu Joran endişeli bir ifadeyle. Nina buna şaşırdı. Prensın koruması nadiren sohbetlerine katılırdı.

Prens Rasmus elini salladı. “Geçici bir moda. Birkaç radikalın başının altından çıkan bir şey işte.”

Bunu göreceğiz. Fjerda’nın kalbi zchirlelenmişti. Nina onun kimyasını değiştirecekti.

Kraliçe Agathe’nin çadırın en uç tarafında olduğunu gördü. Nina’nın onunla konuşacak kadar yaklaşması mümkün değildi ama bunun için kendisinin çaba sarf etmesi gerekeceğini düşünmüyordu.

Hanne’yle göz göze geldi ve Hanne, “Mila, öğretilmemiz için birkaç kurdele ve biraz dişbudak dalı getirir misin?” dedi. “Size avda takabilmeniz için bir yadigâr hazırlayalım Prens Rasmus. Savaş için yaratılan ama savaşmayı tercih etmeyen bir Grimjer kurdu.”

“Ne kadar da tuhaf, duygusal bir kızsın,” dedi Rasmus ama itiraz etmedi.

Nina kalktı ve Agathe’nin onu gördüğünden emin olduktan sonra, ağır ağır kurdelelerin ve dişbudak dallarının olduğu masaya doğru yürüdü.

“Bir yadigâr yapmak istiyorum.” dediğini duydu kraliçenin.
“Hayır, malzemeleri kendim seçerim.”

Bir saniye sonra Agathe yanındaydı. “Oğlum her geçen gün güçleniyor,” diye fısıldadı.

“Djel böyle istiyor,” dedi Nina. “Şimdilik.”

Kraliçenin eli kırmızı renkli bir kurdele makarasının üstünde kaldı. “Şimdilik mi?”

“Kuyu bu savaş konuşmalarından hoşlanmıyor.”

“Ne demek istiyorsun? Djel bir savaşçıdır. Su gibi o da yoluna çıkan her şeyi fetheder.”

“Dualarınızı ediyor musunuz?”

“Hem de her gün!” dedi kraliçe sesini başkalarının duyabileceği şekilde yükselterek. Hemen toparlandı. “Her gece,” diye fısıldadı. “Sade elbiselerimi giyip şapelde diz çöküyorum.”

“Djel’e dua ediyorsunuz,” dedi Nina.

“Elbette.”

Nina düştüğü takdirde her yerinin kırılabileceği tehlikeli bir adım atmaya karar verdi. Ama belki bunun sonucunda vizyonu gerçekleşmeye başlayabilirdi. “Peki çocukları ne olacak?” diye mırıldandı ve kolları kurdelelerle ve dişbudak dallarıyla dolu bir halde Hanne’yle prensin yanına döndü.

Tam o sırada bir borazan çaldı. Rasmus ayağa kalkıp eldivenlerini taktı. “Bana bir yadigâr verecek vaktiniz kalmadı,” dedi. “Biniciler hazırlar.”

“O halde size sadece iyi şanslar dileyebiliriz,” dedi Nina. Hanne’yle birlikte reverans yaptılar.

Rasmus ve Joran çadırdan dışarı çıktı; Nina ve Hanne ise onları geçirmek için peşlerinden gitti. Ama atlı grubuna varmaya fırsat bulamadan kraliçenin sesi duyuldu. “Avı birlikte izlemek için yanıma gelmeni istiyorum Rasmus.”

Avı daha rahat izleyebilmeleri için kurulmuş platformda duruyordu. Küçük oğlu ve hizmetçileri de oradaydı.

Kampa büyük bir sessizlik çöktü. Birisi kıkır kıkır güldü. Brum ve Redvin atlılarla birlikteydi. Nina ikisinin yüzündeki alaycı ifadeyi görebiliyordu.

“Evet,” diye kıkırdadı birisi alçak sesle. “Gidip çocuklarla ve kadınlarla otur.”

Kraliçe oğluna ne kadar büyük bir hakarete bulunduğu farkında mıydı? *Hayır*, diye düşündü Nina suçluluk hissiyle, *onun için çok endişeleniyor*. Muhtemelen, Nina ona oğlunun ölümlü olduğunu hatırlattığı için korkuya kapılmıştı.

Rasmus adeta yere mihlanmış gibi kıpırtısız kaldı; kraliçeye karşı çıkamıyordu ama bunun itibarını ne kadar zedeleyeceğinin de farkındaydı.

“En büyük önceliğimiz güvenliğiniz,” dedi Brum gülümseyerek.

Rasmus kapana sıkışmıştı. Hızlıca eğildi. “Elbette. Birazdan yanında olacağım anne.”

Hızla adımlarla peşinde Joran’la birlikte daha ufak olan çadırlardan birine girdi. Hanne ve Nina da tereddütle peşinden gittiler.

Çadır eyerlerle, binici kırbaçlarıyla ve diğer malzemelerle doluydu; içeriye tatlı bir deri kokusu hâkimdi. Rasmus sırtını onlara dönüp durdu.

“Öyle görünüyor ki bugün binici giysilerimi giymeme gerek yokmuş,” dedi onlara bakmadan. “Hanımlar gibi ipek ve dantelli bir kıyafet giyebilirmişim.”

“Saraya dönebiliriz,” dedi Hanne.

“Hayır, dönemeyiz. Annem yanında olmamı rica etti ve öyle olacak. Ayrıca kaçıp gitmiş gibi görünemem. Hâlâ Fjerda’nın kaderini belirleyecek kişi olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Anneniz sadece sizi sevdiği için öyle davranıyor,” dedi Hanne. “Korkuyor...”

“Hanne bana acıyor.” Prens onlara döndü. “Sen de bana acıyorsun, değil mi Mila? Ama Joran bana acımaz. Joran hiçbir şey hissetmez. Gelin, bunu test edelim. Buraya gel Joran.”

“Acıkan var mı?” dedi Hanne endişeyle. “İsterseniz yiyecek getirmelerini söyleyelim.”

“Ben yiyebilirim,” dedi Nina.

Joran prene yaklaşırken gergin gözüküyordu. Bomboş gözüken yüzünde herhangi bir ifade varsa bile bu teslimiyetti. Nina, *Bu her neyse, daha önce de yaşanmış,* diye düşündü.

“Herhangi bir şey hissediyor musun Joran?” diye sordu prens.

“Evet Majesteleri.”

“Ne gibi?”

“Gurur,” dedi Joran. “Pişmanlık.”

“Ya acı?”

“Elbette.”

“Ama belli etmiyorsun.”

Koruması yanıt veremeden, prens bir binici kırbacını kaptığı gibi sert bir şekilde Joran’ın yüzüne indirdi. Soğuk bir sabah vakti kırılan bir dal gibi bir ses çıktı.

Nina bu darbe kendi yüzüne inmiş gibi vücuduna bir şok dalgası yayıldığını hissetti.

Hanne öne atıldı. “Majesteleri!”

Ama prens oralı olmadı. Genç muhafız hayatına gördüğü en ilginç şeymiş gibi bakışlarının Joran’a dikmişti. Kırbacı geriye attı.

“Yapmayın!” diye bağırdı Nina.

Prens kırbacı yine Joran’ın yüzüne indirdi.

Joran istifini bozmadı ama Nina muhafızın yanağında kıpkırmızı iki kabarıklığın oluşmaya başladığını görebiliyordu.

“Canın acıyor mu?” diye sordu prens. Sanki bir kaşık muhallebi yiyen bir arkadaşına, *Tadı güzel mi?* diye soruyordu merakla.

Joran gözlerini onun gözlerinden ayırmadı. “Evet.”

Prens kırbacı ona verdi. “Şimdi sen bana vur Joran.”

Joran bir şey yapmadı. Karşılık vermeyecek, prene vurmaya-caktı çünkü Rasmus’a hizmet etmek kutsal göreviydi ve bir pren-

se vurmak ölüm cezası anlamına geliyordu. Rasmus daha önce de küçümseyici, inatçı, hatta kindar davranmıştı ama bu davranışı oldukça derin ve çirkindi. Damarlarında akan Fjerda zehriydi.

Kırbaç yine havayı bölerken tiz bir ses çıkardı ve Joran'ın yanağına indi.

“Babanı çağır,” diye fısıldadı Hanne'ye. “Çabuk.”

Hanne hemen çadırdan dışarı fırladı ama Rasmus bunu fark etmemiş gibiydi.

“Vur bana,” diye emretti prens. Çok mutluymuş gibi kıkırdadı. “Vurmak istiyor, tanrım bana vurmayı çok istiyor. Nihayet Joran bir şey hissetti. Müthiş bir öfke hissediyor. Öyle değil mi Joran?”

“Hayır Majesteleri.”

Ama Joran'ın bakışlarından öfke ve utanç okunuyordu. Prens Rasmus değiş tokuş yapmıştı. Kendi utancını Joran'inkiyle değiştirmişti. Muhafızın yanağı kanıyordu.

Veliaht prens aslında böyle biri miydi? Onun iyi yürekli hasta bir genç olduğunu sanmıştı. Azizler aşkına, belki de onun Matthias gibi olduğuna inanmak istemişti. Fjerda'nın gelenekleri ve Brum'un nefretiyle işkence edilmiş bir başka genç olduğunu düşünmüştü. Ama Matthias asla acımasız olmamıştı. Hiçbir şey, yüce kalbindeki onuru yerle bir etmeyi başaramamıştı.

“Brum geliyor,” dedi Nina alçak sesle. Gizli kimliğini tehlikeye atmayı göze alamadı ama bunun devam etmesine de göz yumamazdı. “Sizi elinizde bir kırbaçla bulmasını istemezsiniz.”

Rasmus sanki Brum onunla yüzleşse neler olabilir diye düşünüyormuş gibiydi. Joran, Brum'un askeriydi. Ama Rasmus bir prensti.

Derken bir büyü silinir gibi oldu. Prens omuzlarını silkip kırbaacı yere fırlattı. “Annemin yanına gidiyorum. Üstünü başını temizle,” dedi Joran'a.

Hiçbir şey olmamış gibi Nina'nın yanından geçti. “Hanne'ye onu akşamki baloda görmeyi beklediğimi söyle.”

“Joran,” dedi Nina prens gittikten sonra.

Genç muhafız bir mendil çıkarıp yanağına bastırmıştı. “Komutan Brum’un beni bu halde görmesine izin verme,” dedi.

“Ama...”

“Komutanın başı derde girer. Herkes için sorun çıkarmış olurum. İyileşeceğim. Lütfen.”

Bir asker gibi hislerini belli etmemeye çalışıyordu ama mavi gözleri yalvarıyormuş gibiydi.

“Peki,” dedi Nina.

Arkasını dönüp çadırdan çıktı ve kalabalığa baktı.

Hanne’nin Brum’la konuştuğunu gördü.

Hızla yanlarına gittiğinde, Brum’un, “Neye üzüldüğünü söylemen gerek, benim hemen...”

“Baba, lütfen benimle gelir...”

“Sorun yok,” dedi Nina gülümseyerek. “Her şey yolunda.” Hem Hanne hem de Brum şaşırdı. “Ben... kendimi iyi hissetmiyordum ama şu anda gayet iyiyim.”

“O kadar mı?” dedi Brum.

“Evet ve...” Böyle bir yaklaşım kullanmayı düşünmemişti ama devam etmekten başka çaresi yoktu. “Av için kurtlarınızı getirebileceğinizi umuyordum.”

“Isenulfu mu? Onlar böyle aptal eğlencelere göre değildir. Tilki avlıyor olsaydık belki onları getirebilirdim.”

Adam gerçekten de Ravka Kralı’nı aşağılamak için karşısına çıkan fırsatları hiç kaçırmıyordu.

“Ah baba,” dedi Hanne. “Mila büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Hava da düşündüğümüzden soğuk. Askerlerimizden biri bizi köpek evlerine geri götüremez mi?”

“Hanne, soğuktan korunacak şekilde giyinmeliydiniz.”

“Sana Mila’nın yeni bir pelerine ihtiyacı olduğunu söylemiştim, değil mi?”

“Be... ben iyiyim,” dedi Nina. Cesur görünmeye çalıştı ama titrek bir gülümsemeyle Brum’a baktı.

“Şapşal kızlar,” dedi Brum. Bakışları Nina’nın midesini bulandıracak bir ifadeyle Nina’ya takılı kaldı. “Sizi ben geri götürürüm.”

Hanne gerildi. “Ama prensin avına bir hakaret olarak algılanmaz mı bu?”

“Prens ava katılmıyor. Ben neden katılayım?”

Tahta hakaret etmek istiyordu. Prensın annesi tarafından küçük düşürölmesi onu cesaretlendirmişti.

Nina, Hanne’yle birlikte Brum’un peşinden halka duvara geri giderken düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Rasmus umutsuz bir vaka mıydı? Prensi iyileştirmenin iyi bir şey olacağını, güçlü bir Rasmus’un Fjerda’nın savaşa sürüklenmesine karşı çıkabileceğini düşünmüştü. Bunun hâlâ mümkün olduğuna inanmak istiyordu. Brum’un şiddetine karşılık bir alternatif olmalıydı. Ama Joran’ın yanağındaki kırmızı izler, gözlerindeki vahşi ifade gözlerinin önünden gitmiyordu. Onun bakışlarında muazzam bir öfke, utanç ve bir şey daha görmüştü. Bunun ne olduğunu bilmiyordu.

Kafanı toparla Zenik, dedi içinden. Brum’un ofisindeki mektupları bulabilmek için tek şansı vardı ve bunu en iyi şekilde kullanabilmek için aklının başında olması gerekiyordu.

Halka duvarın gölgesi daha da soğuktu ve *drüskelle* kapısına yaklaşırlarken Nina’nın üşüyormuş gibi rol yapmasına gerek kalmamıştı. Daha önceden hiç Buz Sarayı’nın duvarlarının dibinde durmamıştı. Bir keresinde başına bir başlık geçirilmiş bir mahkûm olarak oraya getirilmişti ve bir yeraltı nehri yoluyla kaçabilmişti ama bu arada boğulmaktan kıl payı kurtulmuştu. Başını kaldırıncı, büyük kale kapılarındaki silahlı muhafızları gördü. Kurtların bölmelerinde uluduklarını, seslerinin giderek yükseldiğini duyabiliyordu. Belki onlar da Shu askerleri gibi Grishaların

kokusunu almak üzere değiştirilmişlerdi. Belki de onun yaklaştığını anlamışlardı.

Aylardır ülkenin en tanınmış cadı avcısının çatısının altında yaşıyorsun, diye düşündü. Ama bilerek bir hücreye girmiş, kapı arkasından kapandığında bunun tek suçlusu kendisi olacaktı gibi garip bir hisse kapıldı.

Devasa kemerli kapının altından geçip kurt kulübelerinin sıralandığı avluya girdiler.

“Tigen, tigen,” diye tatlı bir sesle seslendi Brum sağdaki kafeslere. Beyaz kurtlardan en büyüğü sıçrayıp onu ısırarak istemiş gibi yaptı. Kurtlara sahiplerinin yanında savaşmak, Grishaları avlamak üzere eğitim veriliyordu. Hayvanlar Brum’un tatlı sözlerine aldırış etmeden hırlamaya ve öfkeli sesler çıkarmaya, tel parmaklıklara atlamaya devam ettiler. *“At kokusunu aldın demek Devjer? Korkma Mila,”* dedi Brum gülerek. *“Sana ulaşamazlar.”*

Nina, Matthias’ın yaralı gözlü ve iri çeneli kurdu Trassel’i düşündü. Nina’nın hayatını kurtarmıştı ve Nina karşılık olarak sürüsünü bulmasına yardım etmişti.

Kafeslere doğru tereddütlü bir adım attı, sonra bir adım daha attı. Kurtlardan biri ağlar gibi sesler çıkardı. Hayvanların hepsi bir anda suspus olup yere yattılar ve başlarını patilerine yasladılar.

“Tuhaf,” dedi Brum kaşlarını çatarak. *“Daha önce hiç böyle davrandıklarını görmemiştim.”*

“Buraya kadınların gelmesine alışık değiller herhalde,” dedi Hanne hemen ama gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Beni tanıyor musunuz? dedi Nina içinden kurtlar acıklı sesler çıkarırlarken. *Trassel’in beni kolladığını biliyor musunuz? Ölümle yürüdüğümü biliyor musunuz?*

Brum kafeslerin yanına çömeldi. *“Yine de...”*

Tam o sırada havayı titreten tiz, keskin bir alarm çalmaya başladı.

Muhafız kulübesinden birisi seslendi. “Komutan Brum! Kırmızı protokol!”

“Alarm nerede çalmaya başladı?” diye sordu Brum.

“Hapishane Sektörü’nde.”

Bölge ihlali. Tam zamanında alarm çalmıştı. Nina Hanne’ye planlarını anlattığı gece ateşe bir avuç özel tuz atmış, Buz Sarayı’nın tepesinde kırmızı dumanlar yükselmesini ve yakınlarıdaki Hringsalara bir sinyal yollanmasını sağlamıştı. Hringsa ağı Brum’un bölgesine bir uşak sokmayı başaramamıştı ama Nina bir haberci ve muhbir olarak çalışan bahçıvanlardan birine bilgi verebilmişti. Zil on kere çaldıktan sonra herkesin dikkatini dağıtacak büyük bir olay meydana gelmesi gerekiyordu. Gerekeni yapmışlardı ama Nina ne kadar zamanı olduğundan emin değildi.

Brum’un adamları ellerinde tüfekleriyle, sopalarıyla ve kamçılarıyla arkasına sıralandılar. “Burada bekleyin,” dedi Brum kızına. “Muhafızlar halka duvarın orada bekleyecekler.”

“Neler oluyor?” diye bağırdı Nina.

“Bir karışıklık oldu. Büyük bir ihtimalle önemli değildir. Hemen dönerim.”

Nina gözlerinin dolmasını sağladı. “Bizi burada bırakamazsınız!”

“Sakin ol,” dedi Brum aksi bir sesle.

Nina irkildi ve elleriyle ağzını kapattı ama içinden gülmek geliyordu. Muhteşem koruyucu Jarl Brum. Ama kadınlarının sadece kendi işine geldiğinde zayıf ve ağlak olmasından hoşlanıyordu. Hapishane Sektörü’ne daha önce de izinsiz girilmişti ve Jarl Brum aptal durumuna düşmüştü. Bunun bir daha tekrarlanmasına izin vermeyecekti.

“Bizi burada korumasız bir halde bırakamazsın,” dedi Hanne. “Bana bir silah ver.”

Brum tereddüt etti. “Hanne...”

“Ya görgü kurallarına uyarsın ya da elime bir silah verip kendimi savunmama izin verirsin.”

“Bir tabanca kullanmayı biliyor musun ki?”

Hanne ne yaptığını bilen bir tavırla tabancanın dolu olduğundan emin olmak için namluyu çevirdi. “Öğretmiştin.”

“Seneler önceydi.”

“Ama unutmadım.”

Brum endişeli gibiydi ama, “Dikkatli ol,” demekle yetindi. Adamlarıyla kapılardan dışarı fırladı.

Mazgallı siperlerin orada iki muhafız kaldı ama dikkatlerini dışarı vermiş, tüfeklerini kaldırıp halka duvardan içeri kimse girmesin diye doğrultmuşlardı.

“Git,” dedi Hanne. “Elini çabuk tut.”

Nina karmaşaya rağmen sakın sakın onu izleyen kurtların önünden geçip avluda hızla ilerledi. Üstündeki ağır etekleri giydiğine hiç o kadar pişman olmamıştı. *Belki de Fjerdalılar kadınlarının bu yüzden ağır yünlü giysiler giymesini tercih ediyor,* diye düşündü Hanne’nin o bölgenin haritasında işaretlediği binaya gizlice girerek. *Hızlı kaçamasınlar diye.*

Uzun bir koridorda hızla ilerlerken, Hanne’nin haritasını gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Piramit biçimli bir tavan pence-resinin altında sağ tarafta büyük bir yemek salonu gördü. İçeride uzun yemek masaları ve arka duvarda mavi, kırmızı ve mor renklerde dokunmuş kocaman bir duvar halısı vardı. Gördüklerini özümserken adımları yavaşladı. Duvarın neredeyse tamamını kaplayan duvar halısı *kefta* parçalarından yapılmıştı. Elçileri temsil eden mavi parçalar, birkaç tane Fabrikatör’ü temsil eden mor parça ve kendi sınıfı olan Corporalki’ye ait sıra sıra kırmızı parçalar olduğunu fark etti. Canlılar ve Ölümler Sınıfı. Bunlar öldürülen Grishalardan alınmış ödüllerdi. Nina midesinin bulandığını hissetti. Lanet şeyi yakmak istedi. Ama öfkesini bir kenara atıp kendini yürümeye zorladı. İntikam, Brum ve adamlarıyla hesaplaşma vakti gelecekti. Ama önce bu görevi tamamlaması gerekiyordu.

Tırabzan babalarının üstünde hırlayan kurt oymaları olan merdivenlerden yukarı çıktı. Arkasından bir diğer loş koridordan geçti. Yürürken kapıları saydı; soldaki üçüncü kapıdan içeri girmesi gerekiyordu. O odanın Jarl Brum'un ofisi olması gerekiyordu. Kapı kolunu kavradı ve o sabah Brum'un anahtarlığından gizlice aldığı anahtarı kilide soktu.

Hızla içeri girdi. Penceresiz olmasına rağmen zarif bir odaydı. Şömine rafının üstünde madalyalar, ödüller ve Nina'nın kalbini sızlatan hediyelik eşyalar duruyordu: boşalmış mermi kovanları, bir çocuğun çene kemiğini andıran bir kemik parçası, sapında Ravka dilinde bir kadın ismi yazan bir hançer: *Sofiya Baranova*.

Kimdin sen? Hayatta kalmayı başardın mı?

Brum'un Grishaları zapt etmek için icat ettiği kırbaçlardan birinin yanındaki şöminenin üstüne eski tip bir misket tüfeği asılmıştı.

Brum'un masasına odaklanmaya çalıştı. Çekmeceler ve dolaplar kilitli değildi. Kilitli olmaları için bir neden yoktu çünkü orası Buz Sarayı'ndaki en güvenli, en emniyetli yerd. Ama Nina., Kraliçe Tatiana'nın mektuplarını nerede aramaya başlayacağını bilemiyordu. Önce çalışma programlarını ve gemi manifestolarını gözden geçirdi. Duruşma metinlerine benzeyen bütün dosyaları bir kenara ayırdı. Hem nasıl çözeceğini bilemediği şifreli mesajlar hem de Poliznaya'daki askeri karargâhın ayrıntılı planları ve Os Alta'nın bir şehir planı vardı. Her ikisinin üstünde de bir anlam veremediği noktalar işaretlenmişti. Parmağıyla kısaca Küçük Saray, bahçeler, okul diye işaretlenmiş olan ufak karelerin üstünde gezdirdi. Yuvam. *Devam et Zenik*.

Ama mektuplar çalışma masasında değildi. Peki nereye gizlenmişlerdi? Eski zamanlarda giyilen türden bir zırhı olan sarışın bir adamın portresinin arkasına baktı; onun *drüskellenin* kurucusu Audun Elling olduğunu tahmin etti. Sonra duvarlara hafifçe vurarak yoklamaya koyuldu ve kendisini acele etmemeye, bir şeyi

atlamamaya zorladı. Saat Kulesi'nin çeyrek kala zili çaldı. Neredeyse on beş dakikadır içerideydi. Brum dönmeden ya da muhafızlar Hanne'nin yalnız olduğunu fark etmeden önce ne kadar vakti vardı?

Şöminenin yanındaki duvara hafifçe vurduğunda *tok* bir ses duydu. Parmaklarını panelin üstünde gezdirip bir bölme ya da oyuk aradı ve dikkatle duvara bastırdı. Göz hizasının biraz üstünde, bir kancaya kürk bir şapka asılmıştı. Bunu yavaşça çekti. Panel sağa kaydı. Arkasında bir kasa vardı. Mektuplar orada olmıyordu. Nina kesinlikle bir kasa hırsızı değildi ve Ketterdam'dayken bu sanatı öğrenmek için vakit ayırmamıştı. Ama mektupların bir kasada olabileceğini tahmin etmişti. Koku şişesini cebinden çıkarıp kapağını açtı ve içine bahçıvanın verdiği ikinci şişedeki sıvıdan birkaç damla döktü. Bahçıvan fısıldayarak, *Üç damladan fazla koyma yoksa kasayı da eritir*, demişti. Ayrıca Nina gözle görülür bir hasar vermek istemiyordu. İş bittiğinde, geride sadece gül kokusu kalacaktı. Cebinden daha ince lastik bir tüp çıkarıp bir ucunu şişenin ağzına taktı, diğer ucunu da kasanın kapağıyla duvar arasındaki dar alana sıkıştırdı. Şişenin pompasına bastırıp tüpten hava geçmesini sağladı ve kulak kesildi. Kasanın kapağının arkasından hafif bir tıslama sesi geldi. Kasada ne tür bir hazine olduğunu bilmiyordu ama içindekiler yavaş yavaş erimeye başlamıştı.

Aniden duyduğu bir ses kıpırtısız kalmasına neden oldu. Bekledi.

Sesi yine duydu, hafif bir inleme sesiydi. *Azizler aşkına, bu da ne?* Yandaki odada bir *drüskelle* şekerleme mi yapıyordu? Yoksa onu daha kötü bir şey mi bekliyordu? Brum Grishalara işkence etmek ve sorgulamak için onları oraya mı getiriyordu?

Tüpü soktuğu aralıktan çıkardı ve kullandığı bütün malzemeleri cebine koydu. Gitme vakti gelmişti. Derhal merdivenlerden aşağı koşup avluya, Hanne'nin yanında gitmeliydi. Ama Hanne ona her zaman kendini kaybedip abarttığını söylememiş miydi?

Nina elinden bir kemik çıkmasını sağladı; kemiğin elindeki titreşimini, bir hedef bulması için nasıl ondan emir beklediğini hissetti. Yavaşça kapıyı açtı.

Orada bir *hücre* vardı. Grishaları tıkmak ve kontrol etmek için inşa edilmiş yeni modern hücrelerden biri değil, sıradan bir insan için yapılmış bir hücreydi. Ama demir parmaklıkları kavramış olan adam sıradan değildi. Kral Nikolai'a benziyordu.

Saçları yer yer grileşmiş olmasına rağmen altın rengiydi ve sakalı dağınıktı. Şık giysileri kırıkmış ve lekelenmişti. Ağzına bir tıkaç tıkulmuştu ve hareketlerinin kısıtlanması için hücrenin parmaklıklarına zincirlenmişti. Ufak hücrede bir yataktan ve bir lazımlıktan başka bir şey yoktu.

Nina şaşkınlıkla ona baktı ve adam panik dolu bir ifadeyle karşılık verdi. Nina onun kim olduğunu biliyordu. "Magnus Opjer?" diye fısıldadı.

Adam bir kere evet anlamında başını salladı. Nikolai'ın öz babası olduğu söylenen Fjerdalı nakliyat kodamanıydı. Jarl Brum onu bir hücreye tıkmıştı. Prens Rasmus'un bundan haberi var mıydı? *Drüskelle* dışında bunu bilen birileri var mıydı?

Mahkûmun ağzındaki tıkaçı çıkardı.

"Lütfen," dedi Opjer çatlak bir sesle. "Lütfen yardım edin bana."

Nina ne düşüneceğini bilemiyordu. "Sizi neden burada tutuyorlar?"

"Evime gelip beni kaçırdılar. Ben onların sigortasıyım. Mektupların gerçek olduğuna dair ifade vermem için bana ihtiyaçları var."

Kraliçe Tatiana'nın Kral Nikolai'ın soyunu şüpheyne düşüren mektupları.

"Ama sizi neden burada tutuyorlar?"

"Çünkü oğlum ya da Tatiana aleyhine açıklama yapmak iste-

medim. Mektupların gerçek olduğunu söylemek istemedim. Lütfen, her kimseniz beni buradan çıkarmanız gerek!”

Oğlum. Demek Nikolai Lantsov gerçekten de bir piçti. Nina Zenik bunu hiç umursamadığını fark etti.

Saat Kulesi aradan yarım saat geçtiğini haber verdi. Oradan çıkması gerekiyordu. Ama Magnus Opjer’ı nasıl yanında götürecekti? Onu gizleyecek bir yeri, bir kaçağı Buz Sarayı’ndan çıkarabilmek için bir planı yoktu.

Onu öldürebilirsin. Soğukkanlılıkla bunu yapmayı düşündü. Opjer ve Nikolai arasındaki benzerlik şüphe götürmezdi. Bu adam Ravka Kralı’nın gerçek babasıydı. Yani Nina’nın ülkesinin geleceği için bir tehditti. Düşünmesi gerekiyordu.

“Sizi buradan çıkarabileceğim herhangi bir yol yok.”

Opjer parmaklıkları kavradı. “Kimsiniz? Beni kurtarmak için gelmediyseniz, neden buradasınız?”

Bu da onu öldürmesi için başka bir nedendi. Opjer onu görmüştü. *Drüskelleye* olanları anlatabilir, onu tarif edebilirdi. Adam kemikli parmaklarıyla Nina’nın bileklerini tuttu. Ona doğru dürüst yemek vermedikleri belliydi.

“Lütfen,” diye yalvardı. “Oğluma asla bir zarar vermek istemedim. Asla onun aleyhine konuşmam.”

Nina adamın çaresiz durumda olduğunu biliyordu ama doğruyu söylüyormuş gibiydi. “Size inanıyorum. Buradan kaçmanıza yardım edeceğim. Ama plan yapabilmem için bana biraz vakit vermeniz gerek.”

“Vakit kalmadı, onlar...”

“En kısa sürede geri geleceğim. Söz veriyorum.”

“Hayır,” dedi Opjer. Bunu güçten düşmüş bir mahkûm gibi söylememiştii. Bu bir emirdi. Nina onun bir kral gibi konuştuğunu fark etti. “Anlamıyorsunuz. Bir mesaj ulaştırmam gerek...”

Nina adamın tı kacını geri taktı. Avluya çıkması gerekiyordu.

"Döneceğim," dedi verdiği sözü tekrarlayarak. Opjer parmaklıkları kavradı ve konuşmasını engelleyen tıkaca rağmen bağırmaya çalıştı.

Nina kapıyı kapattı ve adamın gözlerindeki dehşet ifadesini düşünmemeye çalışarak hızla koridorda koşmaya başladı.

“Askerler!” diye bağırdı Zoya karanlığa.

“Nerede o?” diye bağırdı Misha.

Zoya ayak sesleri ve kapının açıldığını duydu. Hızla arkasına döndüğünde, Karanlıklar Efendisi’nin günışığına karşı karanlık siluetini, arkasındaki karlı tepeyi ve ona doğru koşmakta olan Güneşin Elçilerini gördü.

Ellerini öne savurup onu merdivenlerden aşağı yuvarlayan ani bir rüzgâr oluşturdu. Güneşin Elçileri onu ışığa boğdular ama Karanlıklar Efendisi çoktan ayağa kalkmıştı ve taşmış bir barajdan etrafa yayılan sular gibi vücudundan karanlık yayıyordu.

Zoya fırtına ve kapkara bulutlar çağırdı. Müthiş bir gök gürültüsü duyuldu. Nina’nın ellerinde parlak renkli hançerler gibi gözüken şimşekler gökyüzünü deldi. Ama hiçbirisi Karanlıklar Efendisi’ne ulaşmadı.

Şimşekler kıvılcımlar saçarak yerde kıvranarak ilerleyen iki karanlık tümseğe isabet etti. Bunlar Grisha gücüyle ilgili tüm kuralları çiğneyerek hiçlikten var edilmiş gölge askerler olan *nichevo* ’yaydı. Merzost. Menfur yaratıklardı.

Kanatlı askerleri şekillenip onu yerden havalandırdıklarında, “Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim Zoya,” dedi Karanlıklar Efendisi. “Dirilişim tamamlandı.”

Her şey bir oyundu. Özür dilemesi. Alina'yı görmek istemesi. Hatta *obisbayayı* tekrar denemelerini istemesi. Keşişler ve dikenli çalılık tohumları da mı bir yalandı? Onlara uyku vaktinde anlatılan öyküler gibi uydurduğu bir başka masal mıydı? Karanlıklar Efendisi haklıydı. Onlar olanları anlamaya çalışan, tökezleye tökezleye yürümeyi öğrenen çocuklarken, Karanlık Efendisi onlardan bir hayli ilerideydi. Onun ne yapacağını tahmin ya da kontrol edebileceklerini düşünerek aptallık etmişlerdi. Karanlıklar Efendisi'nin başından beri Yuri'den kurtulmak gibi bir niyeti yoktu. Alina ile Mal'e ihtiyacı vardı: onu yok etmiş olan Güneşin Elçisi'ne ve atalarının kanını taşıyan büyütece. Zerre kadar suçluluk ya da utanç hissetmiyordu. Zoya orada ne yapmak istediği konusunda tamamıyla yanılmıştı.

“Hava taşıtlarına haber verin!” diye bağırdı Güneşin Elçilerine. Sonra tüm öfkesini Karanlıklar Efendisi'ne yöneltti. Keşke Juris'in ona verdiği armağanları ustalıkla kullanmayı öğrenecek kadar vakti olsaydı. “Gidebileceğin hiçbir yer yok. Kralın askerleri seni dünyanın sonuna kadar izleyecek. Ben de.”

Hava taşıtları yukarıdan Karanlıklar Efendisi'ne ateş açmaya başladığında hava sarsıldı. Biri hedefe isabet etti; Karanlıklar Efendisi öfke ve acı içinde cıyakladı. *Yaralanınca hâlâ kanı akabiliyor.*

Ama *nichevo*'ya kanatlardan ve kıvranan vücutlardan oluşan bir kütle gibi etrafını sardı ve mermileri zararsız şeylermiş gibi yuttu.

Gölge askerlerden ikisi göğe havalandı. Bir saniye sonra, hava taşıtları dönerek yere düşmeye başladılar.

Zoya bir çılgılık atıp düşüşlerinin hızını kesmek için bir rüzgâr dalgası oluşturdu.

Bir kişi bile ölmeyecek, diye yemin etti içinden. Bu adam yüzünden bir askeri bile kaybetmeyecekti.

“Birçok kralı yenilgiye uğrattım ve senden çok daha güçlü düşmanları alt ettim,” dedi Karanlık Efendisi. Göge havalandıkça gölgeler etrafında sıçrayıp alçaldılar. “Artık insanların en çok istediği şeye dönüşeceğim. Bir kurtarıcıya. İşim bittiğinde, bir Aziz’in neler yapabileceğini anlamış olacaklar.”

Karanlık etrafını sardı, gölgeler sevgili efendilerine dönmüş olmaktan dolayı çok mutluymuş gibi etrafında dönmeye başladı. Güneşin Elçileri ışıklarıyla karanlıkta ilerlemeye çalıştılar. Ama Zoya onun ellerinin hareket ettiğini gördü. Karanlık Efendisi kesme hareketini kullanacaktı. Hepsini öldürecekti.

Biz ejderhayız. Juris’in bilinci onunkine sızmaya, Zoya’nın kalbi dirense bile onu daha fazlasına çekmeye çalıştı. *Hayır.* Bunu yapamazdı. Yapmayacaktı.

Kollarını iki yana açıp bir daire çizerek oluşturduğu rüzgârla ağaçları düzleştirdi ve Güneşin Elçilerinin ayaklarını yerden kesip güvenli bir mesafeye fırlattı. *Bir kişi daha ölmeyecek.* Gökyüzünden çıtırdayan saf bir şimşek, seneler önce yapmış olmaları gerektiği gibi Karanlık Efendisi’ni yok edecek bir ateş mızrağı çekti.

Ama karanlık etrafını sardı ve bir dakika sonra gölgeler silindiğinde Karanlık Efendisi artık orada değildi.

Alina sanatoryumun en üst basamağında dururken, gri ışıkta yüzü bir hayaletin yüzü gibi gözüküyordu. Sağ elinden kanlar akıyordu. Misha haykırıyor, Mal onu geriye çekmeye çalışırken, sesi dünyaya gelen vahşi bir şeyin çılgınlığını andırıyordu. Oncat sanki bir kedinin görmediği hiçbir şey yokmuş gibi hafifçe kıpırdayan kuyruğuyla sakın sakın duruyordu.

“Bırak onu,” dedi Alina alçak sesle.

Misha öfkeli gözyaşları arasında paldır küldür merdivenlerden aşağı indi ve hızla Karanlık Efendisi’nin peşinden ormana doğru gitti. Mal’in eli de kanıyordu.

Güneşin Elçileri yavaş yavaş doğruldular. Hepsi sersemlemiş ve korkmuş gözüküyordu.

“İyi misiniz?” diye sordu Zoya. Evet anlamında başlarını salladılar.

“Kırık çıkık?” Hayır anlamında başlarını salladılar.

“O halde arabayı hazırlayın. Hava taşıtına dönmem gerek. En yakındaki karargâha haber yollayıp peşine sortiler takmalarını söylemeliyim.”

“Onu bulamazsın,” dedi Alina. “Onu bulmanı isteyene dek bulamazsın. Sığınacak bölgeleri var.”

“Ama onu bulmak için elimden gelen her şeyi yapabilirim,” dedi Zoya. “Sizi buradan uzaklaştırmamız gerek. İsterseniz sizi...”

Alina başını salladı. “Keramzin’e döneceğiz.”

“Orada seni bulur. Onu hafife alma.” Zoya öfkeli, hatta buz gibi bir ses tonuyla konuştuğunun farkındaydı. Ama onu ele geçirmek üzere olan korku ve çaresizlik selini başka nasıl engelleyebileceğini bilmiyordu. Karanlıklar Efendisi’ni elinden kaçırmıştı ve artık onun ne yapabileceğini, kimlere zarar verebileceğini bilmiyordu. Buna izin vermişti.

“Karanlıklar Efendisi’nin ne olduğunu biliyorum,” dedi Alina. “Düşmanlarına nasıl davrandığını biliyorum.”

“İkimiz de biliyoruz,” dedi Mal. Cebinden bir mendil çıkarıp Alina’nın elini sardı. “Bizi yuvamızdan kovmasına izin vermeyeceğiz.”

“Anlamıyorsunuz.” Onları öldürecekti. Hepsini öldürecekti ve Zoya bunu durdurmayı başaramayacaktı. “Bir süreliğine yetimle-ri gizleyebileceğimiz bir yer bulabiliriz. Onları...”

Alina ellerini Zoya’nın omuzlarına koydu. “Zoya. Sus.”

“Çocukların yerini değiştirmeyeceğiz,” dedi Mal. “Yeteri kadar sıkıntı çektiler.”

“O halde size bir Birinci Ordu birliği ve Güneşin Elçilerini yollayacağım.”

Mal nefesini dışarı verdi. “Askerleri tehlikeye atmak gibi bir şansın yok. Zaten ona karşı hiçbir şey yapamazlar. Yapabilecekleri tek şey çocukları korkutmak olur.”

“Korkmaları ve güvende olmaları daha iyi.”

“Güvende olmak diye bir şey yok,” dedi Alina sakın sakın. “Asla olmadı. Benim hayatımda olmadı. Ama dediklerimde ciddiym. Bunu değiştirecek olan kişiler Nikolai ve sensin.”

“Bunu nasıl başardı? Orada ne oldu?”

“Bunu ellerimize sapladı.” Mal parmaklarını esnetti. Avcunda uzun, kanlı bir diken vardı. Dikenli çalılığın bir parçasıydı. Karanlıklar Efendisi onu Yuri’nin giysilerinden birine gizlemiş olmalıydı. Başarısız olan *obisbayadan* ve Karanlıklar Diyanı’ndaki savaşlarından beri bunu yanında taşımış ve o anı beklemiş olmalıydı.

“Kanımıza ihtiyacı vardı,” dedi Alina.

Güneş Azizesi ve Morozova’nın soyundan gelen diğer kişi olan izci. Hayatını neredeyse sona erdirmeyi başarmış olan iki kişi. *Bizi sadece kendi gücümüz yok edebilir ve o bile kesin değildir.* Karanlıklar Efendisi başından beri onlarla dalga geçmiş, planının ne olduğunu tahmin etmeleri için onlara adeta yalvarmıştı. *Anladığım kadarıyla kan bağımız var.*

Panik hissi Zoya’nın içinde sivri pençeli, nefes nefese kalmış bir şey gibi geriledi. “Onun gitmesine izin verdim. Hepimizi yanı yolda bıraktım.”

“Henüz değil,” dedi Mal. “Tabii pes ediyorsan ayrı konu.”

Alina gülümsedi ve Zoya’yı hafifçe omuzlarından sarstı. “Seni mücadelelerden kaçtığın için bu göreve getirmedi.”

Zoya geri çekilip elleriyle gözlerini kapattı. “Nasıl bu kadar sakın olabiliyorsunuz?”

Alina güldü. “Hiç sakın hissetmiyorum.”

“Kesinlikle hâlâ dehşet içindeyim,” dedi Mal.

“Size de farklı geldi mi?” diye sordu Alina.

Mal omuzlarını silkti. “Hemen hemen aynı görünüyordu. Karamsar ve tahammül edilmez bir yaratık gibi.”

“O gencin ismi neydi? Şu keşişi diyorum.”

“Yuri Vedenen,” dedi Zoya. “O sıska bücürün bu kadar sorun yaratabileceği hiç aklıma gelmezdi.”

“Bahse girerim ki bir zamanlar benim için de aynı şeyi söylemişsindir.”

Zoya kaşlarını çattı. “Bahsi kazandın.”

“Genya mektubunda Yuri’nin hâlâ onun içinde olduğunu düşündüğünü söylüyordu. Sanırım haklısın. Karanlıklar Efendisi biraz farklıydı, pek dengeli değildi.”

Mal buna şaşırdı. “Hiç dengeli olduğu oldu mu?”

“Olduğunu söyleyemem,” dedi Alina. “Sonsuzluk bu etkiyi yaratıyor işte.” Bandajlı elini Zoya’nın yanağına götürdü. Zoya sakinleşti, birden yine teyzesiyle birlikte Novokribirsk’teki o mutfaktaymış gibi hissetti. *Burada kalabilirim*, demişti Zoya. *Seninle kalabilir, asla dönmeyebilirim*. Teyzesi onun saçlarını düzeltmekle yetinmiş, *Olmaz cesur kızım*, demişti. *Bazı kalpler diğerlerinden daha güçlü atar*.

“Zoya,” dedi Alina, onu o ana, korkusuna ve o korkunç yere geri getirerek. “Bu işte yalnız değilsin. Ayrıca onu yenmek mümkün.”

“O ölümsüz.”

“Madem öyle, neden sen fırtınayı çağırdığında irkildi?”

“Ama bir faydası olmadı ki!”

“Sende onu korkutan bir şey görüyor. Her zaman böyleydi. Neden kendimizden şüphe etmemiz için o kadar uğraştığını sanıyorsun? Olabileceğimiz şeyden korkuyordu.”

Biz ejderhayız. Ölmek için yere uzanmayız. Zoya korkusunun biraz olsun hafiflediğini hissetti.

“Zoya, bize ihtiyacın olursa yanında olduğumuzu biliyorsun.”

“Ama senin gücün...”

“Elime hâlâ bir tüfek alabiliyorum. Bir Aziz olmadan önce bir askerdim.”

Ondan hoşlandım. Korkusuz bir kız. Juris'in fısıltısı, Zoya'nın bir zamanlar kızdığı ve sevmediği kızla ilgili haset düşüncelerinin bir yankısıydı bu. Ejderhanın kahkahası içinde yankılandı. Kaybetmek onu cesaretlendirmiş. Keşke senin için de aynı şeyi söyleyebilseydim.

Zoya iç çekti. “Her şey tamam da olanları krala nasıl anlatacağım?”

Akşam yemeği uzun ve neşeli geçmişti ama Nikolai'ın şefi en az yedi jöleli yemek servis ederek kendini aşmıştı. Makhi ve hizmetlileri dans başladığında, yani anlaşma imzalandıktan sonra ayrılmışlardı. Anlaşmaya bağlı kalıp kalmamalarıysa artık Tamar'ın, Ehri'nin ve Mayu'nun ellerindeydi.

“Dilediğiniz kadar kalabilirsiniz,” dedi Nikolai, kraliçenin onları uçak pistine götüreceğ olan atları ve arabaları getirilirken.

“Bu gece elimden geldiği kadar performans sergiledim,” dedi Makhi. “Hatta o korkunç yemeği midemde tutmayı bile başardım. Şimdi gidip kız kardeşimin ne kadar zarar verdiğini görmem gerek.”

Makhi arabasına binmeden önce Nikolai'ya bir işaret verip danışmanlarından uzakta konuşmak istediğini belli etti.

“Ahmrar Jen'de bir şey oldu. Bir kuraklık gibi bir şey. Bhez Ju ve Paar yakınlarında da benzeri olaylar oldu.”

“Buna *Kilyklava*, yani vampir diyorlar. Aynı olay Ravka'da da oldu.”

“Biliyorum. Ama bu olayların yeni Ravka silahlarının konuşlanmasını gizleme amacı taşıyıp taşımadığını merak ediyorum.”

“Bu bir silah değil,” dedi Nikolai. “Bizlerin nasıl kullanıldığını bildiği bir silah değil. Kuraklık Gezgin Ada, Fjerda ve Novyi Zem'de de etkisini gösterdi.”

Makhi duraksadı ve bunun anlamını düşündü. “Gölgeler, bu kuraklıktan geriye kalan ölü topraklar. Tüm bunlar bana Karanlık Diyarı’nı hatırlatıyor.”

“Haklısınız.”

“Karanlıklar Efendisi’nin, Yıldızsız Kişi’nin döndüğü söyleniyor.”

“Bu söylentileri ben de duydum.”

“Dönmenin bir yolunu bulduysa, ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

Keşke Nikolai bunu biliyor olsaydı. Ama onu cehenneme yollamak için kocaman bir dikenli çalılığa bağlamanın işe yarayacağını sanmıyordu.

“Öncelikle kapıma dayanmış olan kurdu alt etmem gerek. Sonra karanlıkta ne tür kâbusların gizlendiğini göreceğiz.”

“Edindiğiniz tüm bilgileri benimle paylaşacaksınız.”

“Evet, paylaşacağım.”

“Kimin sorumlu olduğunu öğrenirseniz...” Kraliçe susunca, Nikolai meselenin sadece kuraklık yüzünden kaybedilen topraklarla ilgili olmadığını anladı. Bu olay kraliçe için son derece şahsi bir meseleydi. “Onu ben cezalandıracağım.”

Peki ama kimdi bu hain? Karanlıklar Efendisi, Karanlıklar Diyarı’nı yaratmıştı ama Nikolai, Zoya ve Yuri onu geri gelmesinde bir rol oynamışlardı. Zoya ne demişti? *Artık hepimiz canavarız.*

Nikolai gerçeklerin ancak bir kısmını söyleyebilirdi. “Kimin sorumlu olduğu anlaşılırsa dilediğiniz gibi intikam alabileceksiniz.”

“Bunu dört gözle bekliyorum.” Makhi arabaya bindi. “Ne kadar uzun süre kin tuttuğuma şaşırabilirsiniz.”

“General Nazyalensky’yle tanışamadığınıza üzüldüm. Bir sürü ortak yanınız olduğunu görebilirdiniz.”

Arabanın kapısı kapandı. Shu kafiləsi bir toz ve toynak bulutu arasında yola çıktı.

Nikolai müzisyenlerin canlı bir şarkı çalmakta olduğu balo

salonuna döndü. Kraliçe Makhi törene sadece bir güç gösterisi olarak katılmıştı; böylece anlaşma imzalandıktan hemen sonra kaçıyormuş gibi görünmeyecekti.

Tamar orada değilken, onun tehlikede olduğunu ve bir şeyler ters giderse onun bir daha Ravka'ya dönemeyeceğini bilerek yiyip içmek ve kutlama yapmak garip bir histi. Nadia sevdiği kadın için öylesine endişeliydi ki partide kalamamış, David ile Genya'ya iyi dileklerini söyledikten sonra erkenden ayrılmıştı. Tolya ikizinden ayrı olmayı kabullendiğini söylemişti ama Nikolai onun yüzündeki hüznü ifadeyi görebiliyordu. Göz korkutucu iri yapısına rağmen Tolya ikizlerin daha utangaç olanıydı ve kader hayatlarını farklı yönlendirmiş olsaydı, bir katil yerine bir âlim olması gerekirdi.

“David nereye gitti?” diye sordu Genya'ya. Genya gülümseyerek ve danstan yanakları kızarmış bir halde kendini bir sandalyeye attı ve kana kana şarabını içti. Altın rengi tuvaletinin içinde parıldıyordu ve göz bandı yakutlarla süslenmişti.

“Bir dansın orta yerinde roketlerin burun kısmıyla ilgili bir şeyler söyledi ve ortadan kayboldu. Çok romantikti.”

“David dans mı etti?”

“Ben de inanamıyorum! İçinden adımları saydı ve zeminden çok ayaklarıma bastı.” Genya'nın gülümsemesi bütün balo salonunu aydınlatabilirdi. “Hiç bu kadar eğlenmemiştim. Bir kraliçenin düğünüme katıldığına inanamıyorum.”

“Bir de kral,” dedi Nikolai buna alınmış gibi.

Genya onun yanıtını geçiştirdi. “Sen eskidin artık. Kraliçenin tuvaleti harikuladeydi.”

“Hepimizi öldürmek istediğinden eminim.”

“Düğünler böyledir zaten. Tamar'dan haber var mı?”

“Oraya vardıklarını ve Makhi'nin danışmanlarıyla buluştuklarını öğrendik. Bunlar dışında...”

Onları nelerin beklediğini kim bilebilirdi? Bir müttefiklik için bir umut. Barış ortamı inşa edebilmek için bir şans.

Gece yarısına doğru parti yavaşladı ve soylular gözleri kırmış bir halde sendeleyerek arabalarına gitmeye başladılar. Grishalar gülerek, şarkılar söyleyerek Küçük Saray'a yürüdüler. Mumlar söndürüldü ve Nikolai o gün öğleden sonra habercisiyle gelen mesajlara göz atmak üzere odalarına çekildi. Yatağına yatıp o günü başarıyla atlattıklarını düşünmekten başka bir şey istemiyordu ama planlarını daha yeni uygulamaya başlamışlardı ve onları bekleyen bir sürü iş vardı.

Oturma odası ona fazla boş ve fazla sessiz geldi. Vaktini Zo-ya'yla birlikte günün olaylarını konuşarak geçirmeye alışmıştı. Mücadeleleriyle birlikte yüzleştiklerinde, her şey o kadar içinden çıkılmaz gelmiyordu ve o gece bu his her zamankinden de kötüydü. Sırf bu sahte nikâhla ve Shuları kendi taraflarına çekmek için sergiledikleri oyunla kendilerini bilinmezliğin kollarına atmakla kalmamışlardı. O gün iblis neredeyse serbest kalmıştı. Nikolai'nin kontrolü kaybetmesine ramak kalmıştı ve hâlâ bunun nedeninden ya da tekrarlanıp tekrarlanmayacağından emin değildi. Lanet olasıca şeyi kontrol altına almayı başarmıştı ama bütün gece bir eli dizginlerin üstündeymiş gibi hissetmişti. Neredeyse uykuya dalmaya korkuyordu. Belki de uyumaması daha güvenli olurdu.

Uşağından çay istedi. Geceyi çalışarak geçirecekti.

Tepsisini Tolya getirdi. Kırmızı *keftas*ını çıkarmış, zeytin yeşili kaba üniformasını giymişti. "Uyuyamadım."

"Kart oyunu oynayabiliriz."

"Yeni bir şiir üstünde çalışmaya başladım..."

"Ya da kendimizi bir havan topuyla fırlatabiliriz."

Tolya'nın bakışları öfke saçıyordu. "Biraz kültürün sana bir zararı olmazdı."

"Kültüre karşı değilim. Ama en muhteşem bale gösterilerin-

den bazılarında uyuyakalmıştım. Kendine de bir fincan çay al.” Tolya çayını alırken, “Tolya, Tamar hayallerini süsleyen kızı buldu,” dedi. “Neden sen hâlâ yalnızsın?”

Tolya iri omuzlarını silkti. “İnancım ve kitaplarım var. Asla daha fazlasını istemedim.”

“Alina’ya âşık mıydın?”

Tolya çayını aldı. “Ya sen?”

“Onu önemsiyordum. Hâlâ da önemsiyorum. Zamanla onu sevebilirdim sanırım.”

Tolya çayını yudumladı. “Senin için onun sadece bir kız olduğunu biliyorum ama benim için bir Aziz. Bu farklı tür bir sevgi.”

Uzaklardan bir yerden yüksek bir alarm zili duyuldu. “Bu da ne?” diye sordu Tolya kaşlarını çatarak.

Nikolai çoktan ayağa fırlamıştı. “Aşağı bölgedeki alarm zilleri.” Bunları o lanetli yaş günü partisinden, Lantsov soyunun büyük bir kısmının katledildiği günden beri duymamıştı. “Hemen...”

Uzaktan bir uğultu duydu: uçak motorları. *Azizler aşkına, düşündüğüm şey olamaz...*

Derken, heyecanlı bir kalabalıktan yükselen bir sesi andıran yüksek bir ses geldi.

Güm. İlk bomba düştü. Oda sallandı. Nikolai ve Tolya neredeyse dengelerini kaybedeceklerdi. Sonra bir gümbürtü daha koptu ve bunu bir bomba sesi daha izledi.

Nikolai kapıyı açtı. Koridorun yarısı çökmüş, molozlar yolu tıkamıştı. Hava sıva tozuyla kaplanmıştı. Nikolai muhafızların ya da uşakların molozların altında kalmadıklarını umdu.

Hızla koridorda koştu. Onunla harekete geçen Tolya karşısına çıkan ilk muhafızın yakasına yapıştı. Yarık isimli genç bir yüzbaşıydı. Üstü başı toz içinde kalmıştı ve üstüne isabet eden bir şey yüzünden aldığı yaradan kanlar akıyordu ama tüfeği elindeydi ve aklı başındaydı.

“Majesteleri,” diye bağırdı. “Sizi tünellere götürmemiz gerek.”

“Gördüğün herkesi topla. Sarayı boşaltın ve onları yeraltına götürün.”

“Ama...”

Güm.

“Çatı çökebilir,” dedi Nikolai. “Çabuk olun!”

Zemin zangırdıyordu. Bütün dünya parçalanıyormuş gibiydi.

“Grishaları şehre yollayın,” dedi Nikolai, Tolya’yla Küçük Saray’a doğru koşarlarken. “Şifacılar ve molozları temizlemek için Rüzgârın Hâkimlerine ihtiyacımız olacak. Lazlayon’a sinyal yollayıp deniz uçaklarının havalanmasını sağlayın.”

“Nereye gidiyorsun?” dedi Tolya.

Nikolai çoktan göle doğru koşmaya başlamıştı. “Yukarıya.”

Çizmelerinin sesi iskelede yankılandı. *Gökdoğan*’ın kokpitine atladı. *Atmaca* kadar çevik değildi ama daha ağır silahları vardı. Hızlıydı, ölümcüldü ve etrafında canlanan bir hayvan hissi yaratıyordu.

Deniz uçağı suda hızla ilerledi ve Nikolai ay ışığına doğru göğe yükseldi. İçindeki iblis heyecanla cıyıkladı.

Fjerda bombardıman uçakları ağır çelikten yapılmıştı. Ciddi derecede ateş gücü taşıyorlardı ama manevra kapasiteleri düşüktü. Taşıdıkları yükü Fjerda’dan o kadar uzağa atamamaları gerekirdi; uçaklar fazla ağırdı ve çok yakıt tüketiyorlardı. *Bir menzil oyunu*. Fjerda bu oyunu sonsuza dek değiştirecek bir hamle yapmıştı. David’in füzeleri artık farazi bir plan olarak kalamazdı.

Nikolai, Fjerda’nın sivil bir hedefe saldıracağını ya da Shu Kraliçesi’nin hayatını tehlikeye atabileceğini asla düşünmemişti. Onun erken ayrılacağını biliyorlar mıydı yoksa sadece şansları yaver mi gitmişti? Yoksa Kraliçe Makhi bombaların ne zaman düşmeye başlayacağını başından beri biliyor muydu?

Emin olamazdı ve o sırada bunun ne anlama geldiğini düşünemezdi.

Aşağı baktığında, aşağı ve yukarı şehirlerde yanan yerleri gördü. Büyük Saray'ın ne kadar zarar aldığını bilmiyordu ama Küçük Saray'ın iki kubbesi çökmüştü ve bir kanadı alevler içindeydi. En azından yatakhaneleri vurmamışlardı. Gecenin o saatinde sınıflarda ya da atölyelerde kimse olmazdı. Göl kıyısında Grisha çocukların eğitim aldığı ve uyuduğu yerden birkaç adım uzaklıkta üstünden buharlar çıkan bir çukur gördü. Okulu hedef almışlardı.

Nikolai dikkatle karanlığa baktı. Fjerda uçaklarının görünmemesi için onları koyu gri renge boyamıştı. Uçakları görmek neredeyse imkânsızdı ve *Gökdoğan*'ın gürültüsünden seslerini duymak zordu.

Motoru kapattı. Uçağının kanatlarının hava akımını yakalamasını sağladı ve kulak kesildi. *Evet*. Otuz derecede solunda bir uçak vardı. Bulutların aralanmasını bekledi ve gerçekten de hareket eden, etrafındaki havadan daha hafif olan bir şekil gördü. Motoru yeniden işletti ve aşağı dalarak ateş etmeye başladı.

Fjerda bombardıman uçağı patlayarak alevler içinde kaldı.

Makineli tüfeklerin çatırtısı kulaklarını kapladı ve peşine düşen bir diğer bombardıman uçağından kurtulmak için hızla sağa yöneldi. Etrafı daha iyi görmesi gerekiyordu. Bulutlar onu biraz gizliyordu ama aynı zamanda düşmanlarıydı. Mermiler *Gökdoğan*'ın kenarına çarpıp sekti. Ne kadar hasar aldığını bilemiyordu. David'in füzesi ona çarptığında nasıl hızla düşmeye başladığını hatırlıyordu. O sırada onu kurtaracak Rüzgârın Hâkimleri yoktu. Yere inip hasarı kontrol etmeliydi.

Hayır. Aşağıdaki insanlar, halkı hâlâ savunmasız durumdayken inemezdi.

Bulutlar o kadar yoğundu ki hiçbir şey göremiyordu. Ama içindeki iblis görebilirdi. O geceden oluşuyordu. Uçmak istiyordu.

Nikolai tereddüt etti. O güne dek asla böyle bir şeye kalkışmamıştı. Neler olabileceğini bilmiyordu. Kontrolü elden bırakması

ne anlama gelirdi? Yeniden ele geçirebilir miydi? Sen düşünüp dururken insanlar ölüyorlar.

Git, dedi içindeki iblise. Av zamanı.

Canavarı serbest bırakmak onda her zaman garip bir his yaratıyordu; ciğerlerinden koparılan bir nefes, bir gölün yüzeyine hızla yükselmeyi andıran bir şeydi. Sonra aynı anda iki yerde birden var oldu. Hem kendisi, almaması gereken bir riski alan bir kral, oynaması gereken bir kumarı oynayan bir korsan, *Gökdoğan*'ın kontrollerini kavramış olan bir pilottu hem de havada hızla uçan, kanatlarını açmış karanlığın bir parçası olan iblisti.

Canavarı motorların sesini, yakıtların kokusunu hissedebiliyordu. Avını buldu ve hızla alçaldı.

Avını... İblisin zihninde sözcükler yoktu. Sadece pençelerinin altında yok olan çeliğin yarattığı tatmin hissini, metalden çıkan tiz sesleri, kokpitten çekip aldığı ve sivri tırnaklarıyla parçaladığı adamın dehşetini biliyordu. İblisin ağzından –kendi ağzından– sıcak ve tuzlu kanlar aktı.

Sonra yine yükseldi, ycre çakılmak üzere olan bombardıman uçağından dışarı atladı ve başka bir av yakaladı. Nikolai daha görmeden bir sonraki bombardıman uçağını hissetti. Son uçak mıydı bu?

Yakıp yıkmaya aç olan iblis karanlıkta uçağına doğru fırladı ve Fjerda uçağına çarpıp sivri tırnaklarıyla çelik gövdesini yarıdı.

Hayır. Nikolai onu geri getirmeye çalıştı. Bilmelerini istiyorum. Korku içinde yaşamalarını istiyorum. İblis uçağın ön tarafına tırmandı ve pençelerini kokpitin camından içeri daldırdı. Fjerdalı pilot bir çığlık attı ve Nikolai adamın gözlerinin içine baktı. *Neyle savaştıklarını anlasınlar. Ravka hava sahasını yine istila ettiklerinde onları neyin beklediğini anlasınlar.*

İblisin düşmanının gözlerine yansıyan görüntüsünü gördü.

Ben canavarım ve canavar da ben.

Canavar sivri dişli ağzını açtı ama halkına, ülkesine yapılanlar

için öfkeyle haykıran Nikolai'dı. Fjerdalı pilot bir şeyler söylemeye çalıştı, ağladı ve iblis havada sidik kokusu aldı.

Evine dön ve onlara gördüklerini anlat, diye düşündü Nikolai, iblis karanlıkta hızla uçarken. Sana inanmalarını sağla. Ravka'yı artık iblis kralın yönettiğini ve intikam vaktinin yaklaştığını anlat.

Nikolai iblisi geri çekti ve canavarın ona karşı koymamasına şaşırdı. Gölge içinde gözden kayboldu ama artık farklı hissediyordu. Nikolai onun tatmin olduğunu, kana ve şiddete susamışlığını giderdiğini hissetti. Kalbi onunkiyle bir atıyordu. Dehşet vericiydi ama tatmin hissi kendisine de aitti. Bilge ve iyi yürekli kral olması gerekiyordu ama o anda nasıl öyle olabileceğini bilemiyordu; sadece öfkeliydi ve içindeki yaranın aşağıdaki şehir gibi yandığını hissediyordu. İblisin varlığı buna tahammül etmesini kolaylaştırıyordu.

Gökdoğan alçalırken Os Alta'dan yükselen dumanları saymaya çalıştı. Ancak gün ışığı yıkımın gerçek boyutlarını ve kaybedilen canların sayısını ifşa edebilirdi.

Uçağı göle indirip kıyıya doğru süzülmesini sağladı. Motorun gök gürültüsünü andıran sesi olmadan, gecenin karanlığında sadece korkuyla ilgili sesler kalmıştı: çınlayan alarm zilleri, yangınları söndürmeye ve arkadaşlarını molozların altından çıkarmaya çalışan insanların sesleri. Yardımına ihtiyaçları vardı.

Nikolai ceketini çıkarıp koşmaya başladı. Rüzgârın Hâkimlerini, Güneşin Elçilerini çağıracaktı. Hayatta kalanların aranmasına yardım edebilirlerdi. Deniz uçaklarının çoktan Yıldızlı Batıklık'tan ve Poliznaya'dan havalanıp düşmanları aramaya başladıklarını biliyordu. Karartma uyarısı yapılmasını sağlamalıydı. Bunlar tersanelerde ve askeri hedef sayılabilecek karargâhlarda zaten uygulanıyordu. Ama artık bütün Ravka kasabalarının ve köylerinin de fenerlerini söndürmesi, karanlıkta yaşaması gerekiyordu.

Nikolai Küçük Saray'a yaklaşırken, Fabrikatör atölyelerinin ve Corporalki laboratuvarlarının tamamıyla yok edildiğini gördü ama yok edilen araştırmaları molozların altından çıkarılabilir ya da aynıları yeniden yapılabiliridi. Kalabalığın arasında ön plana çıkan Tolya'yı gördü. Tam ona seslenmek üzereyken, onun gözlerinin dolmuş olduğunu ve eliyle ağzını kapattığını fark etti.

Molozları temizlemeye   alışan Rüzgârın Hâkimlerini gördü. Genya da oradaydı. Altın rengi gelinliğiyle dizlerinin üstüne    km  şt  .

Roketlerin burun kısmıyla ilgili bir şeyler söyledi ve ortadan kayboldu.

Nikolai'ın kalbine bir dehşet hissi    kt  . "Genya?" Onun yanında dizlerinin üstüne    kt  .

Genya onun kolunu kavradı. Bir an için onu tanımamış gibi boş boş baktı. Kızıl saçları toz toprak içinde kalmıştı ve gözyaşları yüzünde çizgiler oluşturmuştu.

"Onu bulamıyorum," dedi büyük bir çaresizlik içinde. "David'i bulamıyorum."

DÜNYANIN MERKEZİNDEKİ GÜÇ

Mayu bekledi. Bunda başarılıydı. Öyle olması gerekiyordu. Bir askerın görevi savaşmaktı, bir muhafızın göreviyse dikkatli olmaktı.

“Bu bir sanattır,” demişti eski komutanı. “İnsan zihni dağılabilir ama şahinin gözü her zaman keskin kalır.”

Hava taşıtının penceresinden dışarı baktı. Karanlıkta pek bir şey göremiyordu ve Tamar ile prensesin nereye gittiklerini bilmiyordu. Ona planlarının tamamını açıklamak istememişlerdi. Bu da kendisi sadık davrandığı halde, bir korumadan başka bir şey olmadığını, kılıç ya da tabanca kullanmadaki ustalığı kadar sadakati ve itaat etme istekliliği ölçüsünde ona değer verildiğini hatırlatan bir başka unsurdu.

Neden dolambaçlı bir yol izleniyor? diye düşündü. Ya Kraliçe Makhi başkente onlardan önce varmışsa? Ama her zaman talimatlara uymuş, kuralları izlemişti. Bu yüzden oturup beklemeye devam etti.

“Öğretmenin gözbebeği,” demişti erkek kardeşi Reyem ona. Haklıydı. Mayu övgü almaya bayılır, ufacık bir iltifat duymayı heyecanla beklerdi. Çünkü Reyem daha iyi bir savaşçı olduğunu her zaman biliyordu.

Erkek kardeşi sadece daha güçlü ve daha atik değildi, aynı zamanda içgüdüleri de daha keskindi.

“Mayu buna tahammül edemiyor,” demişti anneleri çocuklarının kılıç talimini izlerken. Bunun bir oyun olması, önemsiz olması gerekirdi ama Mayu annesiyle babasının onları izlediğini biliyordu ve bu durum onun beceriksiz hareket etmesine neden oluyordu. “Reyem’in nasıl tereddütsüz hamleler yaptığını görüyor musun? Mayu düşünüyor. Reyem dinliyor. Dövlüşmenin müziğini duyuyor.”

Ben de dinleyebilirim, diye yemin etmişti Mayu. Ama ne kadar denese de sürekli olarak zihninde dönüp duran, gürültücü, bir şeyleri anlamaya çalışan düşüncelerinden başka bir şey duyamamıştı.

Mayu o sırada da farklı değildi; isyankâr zihni sessiz ve düzenli kalması gerekirken olası sonuçları düşünüp duruyordu. Keşke saatin kaç olduğunu görebilmesi için bir saati ya da başka bir imkânı olsaydı diye düşündü.

Ravka’dan nikâhtan iki gün önce, Tamar’ın casusları Kraliçe Makhi’nin hava taşıtının başkentten ayrıldığını haber verir vermez ayrılmışlardı. Aylar önce Ravka güçleri tarafından ele geçirilmiş ve yeni bir tayfanın görevlendirildiğı bir Shu nakliye uçağıyla seyahat etmişlerdi.

Mayu doğruca Ahmrat Jen’deki saraya gideceklerini sanmıştı ama belli ki Tamar’ın ve prensesin başka planları vardı. Karanlıkta yola çıktıkları için bulundukları yeri ele veren tek şey havadaki keskin gül kokusuydu. Mayu sessizce oturup Tamar ve Ehri’nin yanlarında birkaç Cellat, Rüzgârın Hâkimi ve Ateşin Hâkimi’yle inişini izlemişti. İkinci Ordu’dan on asker. Kral Nikolai hepsini onlarla yollayamazdı. Ama onları ne amaçla oraya yollamıştı? Prenses Ehri bir botanik bahçesinde yapılacak duygusal bir gezintide iyi korunsun diye mi?

Gerçekten de Ehri kollarında mercan gibi parlak turuncu renk-

li g llerle geri gelmişti. Mayu ona ne kadar sinir olduğunu gizlemeye çalışarak ifadesiz bir şekilde oturmaya devam etti. Ehri'nin duygusal bir yaratık olduğunu biliyordu ama prenses birkaç güzel çiçeğin Makhi'nin danışmanlarını etkileyeceğini düşünüyor olmazdı herhalde. Keşke Tamar ve Ehri ona planlarını açıkça anlatmış olsaydılar.

Ona güvenmiyorlardı. Neden g veneceklerdi ki? Mayu'nun herkesten daha fazla sadakat sergilemesi gereken Kraliçe Makhi iki kere Prenses Ehri'yi öldürmeye çalışmıştı. Mayu da Tamar'ın kralını öldürmeye çalışmıştı; geri o kişinin gerçek Kral Nikolai olmadığı anlaşılmıştı. Olanlara dair ifade vermesi için onların yanındaydı ama aslında bu işin bir parçası değildi.

Yolculuk boyunca Tamar ve Ehri'nin konuşmalarını ve planlarını, misyonlarının farklı unsurlarını ortaya döküp eskisinden daha düzenli, daha sağlam olacak şekilde yeniden oluşturmalarını dinlemişti. Planlarının çok ufak bir kısmını duyduğunu biliyordu ve söyleyecek çok az şeyi olduğu için çok az konuşmuştu. Hiçbir zaman politikayla ilgilenmek gibi bir ihtiyaç duymamıştı ve üstlerinin konuşmalarına kulak misafiri olmaması gerekiyordu.

Ama artık her şey değişmişti. Hayatta kalacaksa ikizini kurtarmanın, bir şeyler öğrenmenin bir yolunu bulmalıydı. Ehri'nin ve Tamar'ın Taban sarayındaki oyunculardan söz edişi onu birkaç kere odaklanıp yeniden bulanıklaşan bir mercekten bakıyormuş gibi hissettirmiş, daha önceden asla net bir şekilde göremediği bir resmi görmesini sağlamıştı.

“Bakan Yerwei'yi ikna edemeyiz,” dedi Ehri. “Makhi'nin danışmanları arasında en inatçı olan kişi ve kraliçenin en değerli sırdaşı odur.”

“Annenle de yakın mıydı?” diye sordu Tamar ama Mayu onun bu sorunun yanıtını bildiğini ve sadece Prenses Ehri'yi sınadığını anlamıştı.

“Elbette. Zeki ve çok hırslı bir adamdı. Taban kraliçelerine hizmet etmiş eski bir doktor ailesinden geliyor.”

“Doktorlar,” dedi Tamar keyfi kaçmış gibi.

Ehri evet anlamına başını salladı. “Doğru tahmin ettin. Grisha gücünün kökünü kazıma ve zapt etme girişimlerini başlatmış olan doktorlar.” Ehri, Tamar’ın çenesini nasıl sıktığını fark etmiş olmalıydı. “Bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum; haksız değilsin ama bu mesele gayet masumane bir şekilde başlamıştı.”

“Buna inanmak çok zor.”

Ehri zarif bir hareketle ellerini iki yana açtı. Dik yakalı ve bileklerinden dirseklerine kadar ufak düğmeleri olan yeşil renkli kadife bir seyahat elbisesi giymişti. Şifacılar ve Genya Safın işlerini çok iyi yapmışlardı. Ehri’nin vücudu tamamen iyileşmişti ve saçları yeniden çıkmıştı. Asla Makhi gibi çok güzel bir kız olmayacaklı ama sarılmış halatlar ve Tamar’ın tayfasının depoladığı sandık sandık silahla dolu olan o hava taşıtına ait olmadığını sergileyecek kadar doğal bir zarafete sahipti. Mayu bacaklarını esnetmemek, kol kaslarını germemek için kendisini tuttu. Kral sözünü tutmuştu ve eski gücüne kavuşması sağlanmıştı. Göğsünde hançeri kalbine saplamaya çalıştığını ele veren bir yara izi bile yoktu.

“Ölümler üstünde yapılan otopsilerle başladılar,” dedi Ehri. “Grishalar ve sıradan insanlar arasında biyolojik farklılıklar olup olmadığını anlamak için Grishaların organlarını ve beyinlerini incelemek istediler.”

“Arada hiçbir fark olmadığını görünce, neden canlı olanları daha iyi incelemiyoruz diye mi düşündünüz?”

“Bunları ben yapmışım gibi çoğul konuşuyorsun. Ablamın hükümetiyle hiçbir ilgim yok.”

Tamar kollarını göğsünde kavuşturdu. “Mazeretin bu mu yani? Vahşete sırt dönmek gurur duyulacak bir şey değil.”

Kraliçe Makhi olsa böyle bir saygısızlık ettiği için Tamar'ın suratına okkalı bir tokat yapıştırırdı; hem de belinden sarkan o iki yarım ay biçimli gümüş baltaya rağmen. Ama Ehri sadece düşünceli gözüküyordu. Bir kraliçenin gururuna sahip değildi.

“Çirkin bir uygulamaydı,” dedi Ehri bunu kabullenerek. “Annem bir nedeni olduğu için o deneylere bir son verdi.”

“Peki *khergud* nereden çıktı o zaman?” diye sordu Mayu. Dili ni daha fazla tutmayı başaramamıştı. Bir Taban prensesiyle böyle konuşmak garip bir histi ama Ehri buna alınmamış ya da bir hakaret saymamıştı.

“Bilmiyorum. Birkaç hafta öncesine kadar isimlerini bile duymamıştım.”

“Nasıl olur?” Mayu sesindeki öfkeyi gizleyememişti. “Sen bir prensessin.”

“Sen de bir süreliğine prenestin,” dedi Ehri sakın sakın. “Çok anlamlı olduğunu mu gördün?”

Mayu buna bir yanıt veremedi ama öfkesi hâlâ dinmemişti. Nikolai, Makhi, bütün krallar, kraliçeler ve generaller önemli kararları alıyor, kimin yaşayacağını ve öleceğini, kimin acı çekeceğini belirliyorlardı. Kendisi asla bu tür şeyleri önemsememişti. İtaat etmek, dünyada ait olduğu yeri bulmak onu mutlu etmişti. Ta ki Reyem'i ve arkasından Isaak'i kaybedene dek.

Tamar baltalarından birini kınından çıkarıp avcunda çevirdi. “*Khergud* Ketterdam'da Grisha sözleşmelerini araştırdı. Ravka'nın kendi sınırları içinde onlara saldırdılar. Bunlardan haberin olmadığını mı söylüyorsun?”

“Evet,” dedi Ehri. “Çoğu Shu'nun da bildiğini sanmıyorum.”

“Ya Makhi'nin danışmanları?”

“Onlardan emin değilim.”

Sorunun bir parçası da buydu. Ehri'nin bilmediği çok şey vardı. Bu durumdayken Kraliçe Makhi'yle nasıl mücadele edecekti?

“Ablan cesur doğrusu,” dedi Tamar, Mayu'nun aklından ge-

çenleri okumuş gibi. "Laboratuvarları annen ölmeden ve kendisi kraliçe olmadan önce kurmuş olmalı."

Ehri kaşlarını çattı. "Bir olay olmuştu... Bir bilim insanı Kerch'e iltica etmeye çalışmıştı. Fjerdalılar tarafından yakalanmıştı. Bir soruşturma açıldığını biliyorum. Annem o sırada hastaydı ve bunun peşine düşememişti. Kısa bir süre sonra da öldü."

"İlginç bir zamanlama," dedi Tamar baltasını kınına sokup.

Mayu onunla göz göze geldi. Makhi'nin annesinin ölümünde bir rol oynadığını mı ima ediyordu?

Ağ çok karmaşıktı; çok fazla ip ve örümcek söz konusuydu. O ve erkek kardeşi tuzağa düşüp yenilmeye mahkûmdu.

Mayu ölümü bir kerc yenmişti. Isaak'ı öldürdüğü gece intihar etmesi gerekiyordu. Hançeri kalbine sapladığında Isaak'ın kam hâlâ hançerin üstündeydi. Daha doğrusu, bunu yapmayı planlamıştı. Ama ıskalamıştı. Bir kaza mıydı bu? Yoksa o çok değerli saniyelerde yaşama isteği, erkek kardeşini kurtarma ve kraliçesine hizmet etme isteğinin önüne mi geçmişti?

Kendini öldürmeyi başarmış olsaydı Kraliçe Makhi anlaşmalarına sadık kalır mıydı? Mayu buna ihtimal vermiyordu. Reyem'i bir daha göreceğini de sanmıyordu.

Mayu'nun annesiyle babası ikiz kardeşiyle rekabet etmesini teşvik etmişler, bunun bir oyun olduğunu, eğlence olduğunu düşünmüşlerdi.

"Tepeye koşup kim su getirecek?"

"Ben!" diye bağırırdı kardeşiyle birlikte.

"Kim vurulmadan üç isabetli atış yapabilir?"

"Ben!"

Ama başarılı olan her zaman Reyem'di. Bu konuda asla üstünlük taslamamıştı. Mayu'nun saçlarını karıştırır, "Bir dahaki sefere beni yenersin. Gel, birkaç tane yeşil kavun aşırıya çalışalım," derdi.

Mayu neredeyse onun gaddar birisi olmasını istemişti. Belki o zaman ondan nefret edebilirdi. Ama kardeşi onun en yakın arkadaşı, en sevdiği yol arkadaşıydı. Ormanda koştukları zaman, Mayu onun daha hızlı koşmasını umursamıyordu. Çamurlu dere de kurbağa yavruları aradıklarında, nereye bakmaları gerektiğini içgüdüsel bir şekilde bilen, gözü daha keskin olan kendisiydi. Kardeşinin başarılarına ve becerilerine *kebben* oldukları için sevinabiliyordu. Dahası, ikiz oldukları için kardeşinin onun başarısızlıklarını paylaştığını da biliyordu. Şayet erkek kardeşi herhangi bir konuda başarısız olmuş olsaydı, Mayu da memnuniyetle bunu onunla paylaşırdı.

Birlikte pazar yerindeyken, Tavgharad muhafızlarına katılmak üzere eğitilecek olan kızları seçmek için şehirlerine gelecek olan Kraliyet Yarışması'nı haber veren posterini görmüşlerdi. KİM BECERİLERİNİ SERGİLEMEYE CESARET EDECEK? diyor- du poster büyük kırmızı harflerle.

Ben, diye düşünmüştü Mayu. Sadece kızları seçiyorlardı. Reyem bunu deneyemezdi. Mayu akademinin dışındaki otağa gidip formları doldurmuş ve diğer umutlu kızlara katılmıştı. İçinden, *Başaracağım. Başaracağım. Başaracağım*, diye tekrarlayarak koşmuş, kılıç talimi yapmış ve karnının üstünde sürünmüştü.

Gerçekten de başarmıştı. Ahmrat Jen'e gitmeye ve eğitim almaya hak kazanmıştı. Bu haberi duyan annesinin endişesi yüzüne bir tokat gibi inmişti.

"Hazır değil! Yeteri kadar iyi değil!"

Babası daha sağduyulu davranmıştı. "Bir şansı olmasaydı onu seçmezlerdi."

"Onu becerikli olduğu için değil, itaatkâr olduğu için seçtiler. Eğitiminde başarısız olduğunda ne olacak?"

"Eve dönecek," dedi babası.

"Utanç içinde mi? Bunu kaldırabilecek kadar güçlü değil."

Ama yanılıyorlardı. Mayu hayatı boyunca başarısız olmuştu. Reyem'le sürekli rekabet içinde olmak onu karşılaşacağı sınav için iyi hazırlamıştı. Tavgharad olarak eğitim alması için seçilmiş olan diğer Şahin Yavruları geldikleri kasabaların ve köylerin en iyileriydi. İlk başarısızlıkları hepsi için büyük bir darbe oldu.

Ama Mayu için öyle olmamıştı. Eğitime bayılmıştı. Düşüncelerini sessizleştiren yorgunluğu, dünyasını bir düzene sokan rutini çok sevmişti. Reyem'in gölgesinden kurtulmak da çok hoşuna gitmişti. Reyem yanında olmadığında talim yapmanın, koşmanın, silahları söküp yeniden birleştirmenin, duvarlara tırmanmanın ve çatıların üstünde ilerlemenin yarattığı yorgunlukla zihni nihayet durulmuştu. Bu sessizlikte nihayet savaş müziğini duyabilmişti. Tavgharad olması, yüzyıllar önce başlamış olan bir dansa katılacağı anlamına geliyordu. İlk Taban kraliçesi elit bir kadın muhafız birliğiyle ve eğitilmiş bir şahin sürüsüyle seyahat etmişti. Muhafızlarından ve yırtıcı kuşlarından başkasına güvenmemişti. O muhafızlar başka kadınları eğitmişti ve sembollerini akik şahin olmuştu. Mayu bu geleneğe katılmıştı ve hissettiği bu yeni gururu her gün kavurucu güneşin ya da sağanak yağmurun altında talim yaptıkları tapınak tarlalarına taşımıştı.

O gurur onu ilkbahar festivallerinde evine götürmüştü. Reyem'i hiç aklına gelmediği kadar çok özliyordu. Kıskançlık hissinin yerini başarı hissi almıştı ve artık ikizinin yokluğu yüzünden kalbinde açılan boşluğu hissedebiliyordu. Onu ilk gördüğü anda ikizine, komutanlarına ve onu nihayet kıskançlıktan kurtarmış olan kraliçesine minnet hissederek kardeşine koşmuştu.

Mayu ve Reyem birlikte oturup annelerinin beyaz taş kâselerinin içindeki dağ lalcelerinin arasında pastalar süslemişlerdi. Mayu ona sarayı, tapınak tarlalarını ve eğitmenlerini anlatmıştı.

"Döndüğümde bana görev verecekler," demişti. "Uzunca bir süre eve gelemeyeceğim."

“Güzel,” dedi Reyem gülerek. “Annemle babam benim üstüme titremeye dönebilirler.”

“Böyle yapmaları seni rahatsız ediyor mu?”

Reyem parmaklarına bulaşan pudra şekerini sildi. Askeri bir birliğe katılmıştı ve gayet başarılıydı ama henüz kendisini kanıtlamamıştı. “Bunu hak ettiğini biliyorum. Ben iltifatlarla tembelleşirken, sen çok çaba sarf ettin. Ama... Seni kıskanıyor olabilirim.”

Mayu sırttı. “Reyem, bu konuda sana acıyamam. Denersen, başarısızlığı kabul edersen öğrenirsin. Başarılı olmadığın şeyleri yapmak iyidir.”

Mayu sonradan söylediği bu sözlerle lanet edecekti. Çünkü Reyem gerçekten de dediği gibi çaba sarf etmeye ve başarılı olmaya başlamıştı. Mayu habasını Tavgharad kışlalarında görene dek kardeşinin ne kadar başarılı olduğunu anlamamıştı.

“Kardeşin ortadan kayboldu,” demişti babası. Öylesine savunmasız bir haldeydi ki endişeden ve uzun yolculuktan dolayı yüzü gri gözüküyordu. “Onun birliğinden ayrıldığını ve ölmüş olabileceğini söylediler.”

Mayu bunun doğru olamayacağını biliyordu. “Reyem asla böyle bir şey yapmazdı. O... kaçmış olsaydı, bunu bilirdim.”

Aylar sürmüştü ama Mayu söylentileri ve gerçekleri bir araya getirip kardeşinin –kendisi onu teşvik edene dek birliğinde göz çarpmamış olmaktan dolayı mutlu olan ikiz kardeşinin– bir asker olarak muazzam bir başarı sergilediğini ve Demir Kalp programına alındığını anlamıştı. *Khergud*, Tavgharad arasında bir mit gibiydi. Kimse gerçekten de var olduklarını kanıtlamıyordu ama becerileriyle ilgili öyküler efsaneviydi. Bu dönüşüm sırasında deneyimledikleri şeylerle ve dönüşüm tamamlandığında kaybettikleriyle ilgili dehşet verici öyküler de anlatılıyordu. Mayu onu bulmaya, kurtarmaya karar verdiği sırada Kraliçe Makhi tarafından çağırılmıştı.

Mayu araştırmasının ortaya çıktığını ve kovulacağını ya da infaz edileceği sanmıştı.

Ama kraliçe, "Sen daha büyük kasabalardan biri olan Nehlu'dan geliyorsun," demişti. "O yüzden mi taşra aksanıyla konuşmuyorsun?"

"Annem bir öğretmendi Majesteleri," demişti Mayu. "Dünyada kendimize bir yer edinmeye çalışırken, her türlü avantaja sahip olmamızı istemişti."

"Tavgharadlar için güzel konuşmak pek de gerekli değildir. Yumrukların senin için konuşur. Annen sana reverans yapmayı da öğretmiş miydi?"

Öğretmemişti ama öğrenebilirdi. Becerisi buydu. Her zaman öğrenebilirdi. Kraliçe ona kardeşini kurtarması için bir fırsat sunuyordu.

O zaman Mayu öyle olduğunu düşünmüştü.

Ama uçağın kargo bölümünde otururken, zihninde Ravka Kralı'nın sesini duyuyordu: *Sen Reyem Yul-Kaat'ın kız kardeşisin ve kendisini hâlâ hayatta.* Kardeşini hâlâ kurtarma şansı varsa, bunu kullanmak zorundaydı.

"Neredeyiz?" diye sordu uçak ikinci kez alçalırken. "Burası saray değil."

"Ahmrat Jen'in dışındaki tapınak tarlalarındayız," dedi Tamar. Ehri'ye ve Grisha muhafızlarına döndü. "Burası oldukça tekinsiz bir yerdir. Tetikte olun."

Haklıydı. Karanlık birçok şeyi gizliyordu ama Mayu'nun içgüdüleri ona kolay bir hedef olduklarını söylüyordu. Belki de erkek kardeşini bulmak yerine kendi sonunu hazırlamayı başarmıştı.

"Bunları al," dedi Tamar ona bir kılıç kemeri ve ucu kıvrık bir kılıç verip.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu Mayu kemeri beline takarken. Kuş pençesi biçimindeki kılıç Tavgharad muhafızlarının geleneksel silahıydı ve genellikle bir tabancayla birlikte bele takı-

lırdı ama bunları bulmak kolay değildi. Tavgharadların bu silahları Ravka'ya getirmesi yasaktı.

"Babamdan," dedi Tamar. "Çok uzun zaman önce ona öğrencilerinden biri vermişti. Sonra senden geri alacağım. Gidelim."

"Neden buraya geldik?" diye sordu Mayu. Bir zamanlar Tavgharad eğitimi aldığı tarlalara giden uzun asma merdivenlerde ilerlemeye başladılar. Onları göremediği halde, Tamar'ın Grishalarından bazılarının tapınağın etrafında yerlerini aldıklarını biliyordu.

"Elimizi kolumuzu sallaya sallaya saray kapılarına gidemeyiz," dedi Tamar. "Casuslarımız Bakan Nagh ve Zibun'la iletişime geçtiler. Onlarla Neyar Tapınağı'nda buluşacağız. Keşif kollarımız ilerideki bir ahır önerdiler ama prenses tapınağa gitmemiz için ısrar etti."

"Danışmanlar şüpheli olacak," dedi Ehri. "Sözlerimizin inandırıcı olması için tapınağa ihtiyacımız olacak."

Neyar. Altı Asker'den biri ve Shu Han'ın kutsal koruyucularındandı. Mayu bu tapınağı biliyordu. Küçük Saray'daki altı duvarlı salonu gördüğünde aklına bu tapınak gelmişti. Tapınak bir altıgen olarak inşa edilmişti ve altı kapısının önünde de ince lal taşı sütunlar vardı. Çatısız binada elinde meşhur kılıcı Neshyenyer'i tutan Neyar'ın bir heykeli vardı. Mayu, Tavgharad muhafızlarına kabul edilirken yeminini burada etmişti. Orası yeminini bozacağı ve bir kraliçeye ihanet edeceği yer de olacaktı.

Doğu girişine doğru yürüdüler. Danışmanlar arkalarında muhafızlarla onları bekliyorlardı.

"Yalnız geleceğinize söz vermiştiniz," dedi Tamar.

Bakan Nagh geri çekildi. "Bu hainlik de ne?" diye bağırdı. "Ravka'nın bekçi köpeklerinden birini tapınaklarımızdan birine nasıl sokabilirsiniz?"

Shu hükümetindeki herkes önce Güneşin Elçisi'ne, sonra da bir Ravka Kralı'na hizmet etmiş olan *kebbendan* haberdardı. Ta-

mar'ın dövmeleeri, baltaları ve kısa saçları onun kim olduğunu hemen ele veriyordu.

“O düşmanımız,” dedi Bakan Zihun ve sözlerini Tamar'ın çizmelerinin dibine tükürerek vurguladı.

Tamar tepki vermedi ama altın rengi gözlerini kıstı ve Mayu politikacıların küstahlığına hayret etti. Tamar kıskırtmak isteyeceğiniz birisi değildi ve Ehri de onunla hemfikirmiş gibi davranıyordu.

“Dostlarım,” dedi Ehri tatlı bir sesle ve çekingen bir ifadeyle. “Tamar Kir-Bataar'ın gerçekten de bir tehdit olduğuna inandığımızı sanmıyorum. Öyle olsaydı onunla asla böyle konuşmazdınız. Onun bir Cellat olduğunu bildiğiniz halde bunu yapmazdınız. Bir başka kadının mücevher taktığı gibi beline bu gümüş baltaları takan bir kadınla böyle konuşmazdınız. Hayatımı kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye attı. Umarım bana kulak verirsiniz.”

“Hayatını kurtarmak için mi?” dedi Zihun öfkeyle. “Bunlar ne anlama geliyor Prenses? Kraliçenin bugün nikâh törenine katılması gerekiyordu. Onu bir tuzağa mı yolladık? Bir açıklama yapman gerekiyor.”

“Tuzak kraliçeye ait,” dedi Tamar.

“Ne cüretle...”

Ehri öne çıktı. “Açıklama yapacağım. Ama bana bir şans verin. Tamar bu yüzden benimle geldi.”

Hiç şansımız yok, diye düşündü Mayu. Ehri, Makhi'nin otoriter ve azametli tavrına sahip değildi.

Bakan Nagh burnunu çekti. “Bu hainin çıkarı ne olacak?”

“Bir tapınakta iki geveze adamı görme şansını elde edecek,” diye mırıldandı Tamar.

“Ne dedin?” dedi bakan aksi bir sesle.

Tamar gülümsedi. “Barış ortamı kurulduğunu görme şansı bulacak.”

"Lütfen," dedi Ehri. "Bir Taban Prensesi olarak beni dinlemenizi rica ediyorum."

Danışmanlar birbirlerine bakıp hafifçe başlarını salladılar. Onu açıkça geri çeviremezlerdi ama ikna olmaya niyetli değillerdi.

"Sevgili dostlarım," dedi prenses resmi bir hitapla, "anlatacağım öykü çok üzücü ama umarım bana kulak verirsiniz."

Ehri bir politikacı gibi konuşmuyordu. Öyküsünü yüce şairlerin üslubuyla anlattı. Birisinin bir enstrüman çalışını duymak gibiydi. Sanki o anda elleri bir *khatunurun* üstündeydi ve melan-kolik bir şarkı çalıyor, her kıta yeni bir trajediyi ifşa ediyordu; bir krala düzenlenen sinsî bir planın, ters gitmiş bir suikastın ve bir kız kardeşin ihanetiyle ilgiliydi. Hayır, Ehri'de Makhi'nin ateşi yoktu. Mayu'nun asla hoşuna gitmemiş olan tatlı, uysal bir yanı vardı. Ama o anda Mayu düşmanlarını yakına çekmek için zayıf-mış gibi rol yapan efsanevi generalleri düşünmeden edemedi. Danışmanların yüz ifadelerinin bariz bir şüpheden şoka, hayrete ve sonra da korkuya dönüşmesini izledi. Çünkü Ehri'nin anlattıkları doğruysa, Makhi'yle yüzleşmekten başka çareleri kalmayacaktı.

Mayu boğazına bir yumru oturduğunu hissetti. Kendi öyküsü de Ehri'nin öyküsünün bir parçası, sessiz bir kontrpuan, duyulmayacak olan bir melodiydi. Bir başka kadının giysilerini giymenin, tacını takmanın ve bir krala âşık olduğuna inanmanın, asla sahip olmayacağını bildiği komik, tatlı genç ve Kraliçe Makhi'nin ondan çaldığı kardeş arasında bir seçim yapmaya zorlanmanın ne anlama geldiğini anlatıyordu.

Bu aynı zamanda Isaak'ın de öyküsüydü. Kalbini bir sahtekâra veren, hayatını kralı için feda etmiş olan bir genç. Mayu'nun onun için yas tutmaya hakkı yoktu. Reyem'i seçmişti. Isaak'ın kalbine bir hançer saplamıştı. Bazen keşke daha iyi bir amacı olsaydı ve kendisi de o gün ölseydi diye düşünüyordu. Ama o zaman Reyem için kim savaşıacaktı? Erkek kardeşini bulmalıydı yoksa her şey

boşa gitmiş olacaktı.

Ehri sözü ona verdiğinde Mayu olanları anlattı. Sözcükler ağzında şekilsiz gibiydi; Ehri'nin süslü sözlerinden sonra kaba bir askerin sözleriydi. Ama bir Tavgharad muhafızının kraliçesinin aleyhine ifade vermesi hafife alınacak bir şey değildi. Sonra Tamar onlara Makhi'nin notunu gösterdi ve Mayu şiirdeki şifreli mesajı açıkladı.

Danışmanlar kendi aralarında konuşmak için bir köşeye çekilirlerken Mayu, Tamar ve Ehri beklediler. Onların bir sonraki hamlesi bilmek istedikleri her şeyi anlatacaktı.

Bakan Nagh ve Bakan Nihun ağır ağır onlara döndüler. Başlarını önlerine eğdiler ve prensesin karşısında diz çöktüler. "Seni yan yolda bıraktık. Seni ablanın sahtekârlıklarından korumalıydık."

"Ama asıl ben sizden af dilemeliyim," dedi Ehri. "Bu bilgiyi sizinle paylaşarak sizi tehlikeye attım. Artık hepimiz tehlikeye."

"Bu meseleyi düzeltebilirsiniz," dedi Tamar. "Kraliçe Makhi şu anda başkente dönüyor olabilir. Ehri'yi saraya götürün ve koruma altına alın."

"Bunu yapabiliriz," dedi Nihun diğer bakanla birlikte kalkarken. "Elbette yapabiliriz. Sadece kraliçe olduğunda bize merhamet eylemeni diliyoruz."

"Tahtı istemiyorum," dedi Ehri. "İstediğim tek şey adalet ve barış."

Buna memnun olmam gerekir, diye düşündü Mayu. Eskiden beri prensesi savaşmayı bilmeyen, çayını yudumlayıp şarkıların çalan ve sıradan bir hayatın hayalini kuran bir kadın olarak küçümsemişti.

Ehri'nin nezaketinin ve kibar tavırlarının zayıflık olduğunu düşünmüştü. Artık o kadar emin değildi. Prens her zaman bir diplomat gibi mi davranmıştı? Makhi güç ve sinsilik silahlarını seçerken, Ehri görgü ve saray kurallarını özenle mi kullanmıştı?

Shu Han'ın ne tür bir lidere ihtiyacı vardı?

Ama bir sonraki adım güzel konuşmalardan fazlasını gerektiriyordu. Birçok açıdan saray onlar için en tehlikeli yerdi. Etrafları muhafızlarla, Tavgharad ve Makhi'nin casuslarıyla çevrili olacaktı. Ama orada boy göstermeleri de gerekecekti. Sadece danışmanlarla görüşemezlerdi. Halkla da yüzleşilmesi gerekecekti. Ehri ancak Shu topraklarına döndüğünü herkes bildiğinde ve Makhi gizli gizli işler çeviremediğinde güvende olabilirdi.

"Saraya gece gelmeniz gerek," dedi Bakan Nagh. "Karanlıkta gizlice gelmeniz gerek."

"Evet," dedi Ehri. "İki saat kadar sonra sizinle bahçe kapısında buluşacağız."

Bakanlar sadakat yeminleri ederek gittiler. Ama Tamar ve Ehri peşlerinden gitmedi.

"Bu gece oraya gitmeyeceğiz, değil mi?" dedi Mayu.

Ehri başını salladı. "Suçlular gibi saraya karanlıkta gizlice giremeyiz."

"Danışmanların bize yardım edeceğini düşünmüyor musun?"

Tamar hafifçe omuzlarını silkti. "Zihun ve Nagh yeteri kadar dürüst ve adil gözüküyorlar ama politikacıların vaatlerinden çok daha iyi bir korumaya ihtiyacımız var."

Mayu aynı fikirdeydi. Kralların, kraliçelerin ve komutanların şerefine inanmaktan usanmıştı. "Ya oraya gittiğimizde Makhi bizi bekliyor olursa?"

Tamar muzip bir ifadeyle gülümsedi. "Öyle olacağını umuyoruz."

Şafak söktü, aradan zaman geçti ve tapınakta insanların tapınak tarlalarının etrafına kurulmuş olan sabah pazarına gelmesini beklediler. Shu hava taşıtı ve Grishalar çoktan gitmişlerdi.

Ehri yeni ipek giysiler giydi ve geri geldiğinde Tamar ona ke-
ten kumaşa sarılı bir paket verdi.

“Sendeymiş,” dedi Ehri derin bir oh çekerek.

Tamar paketi açtı.

“Bir *khatuur* mu?” dedi Mayu hayretle. “Bir silah olduğunu
ummuştum.”

“Bir silah zaten,” dedi Ehri. “Güzel olan her şey bir silahtır.”

Tamar güldü. “Zoya gibi konuştun.”

Ehri bu benzetmeden hoşlanmamıştı. “Zoya tıpkı ablam gibi
sert. Hayır, *khatuur* bundan çok daha fazlasıdır.”

“Hazır mısın?” diye sordu Tamar. “Buna başladığımız andan
itibaren dönüşü olmayacak.”

Ehri parmaklarını *khatuurun* üstüne koydu. Bir an için sessiz
kaldı, enstrümanını akort etti, notaların havada dizilmesini ve si-
linmesini sağladı.

“Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım,” dedi. “Bunun sade-
ce bir performans olduğunu hayal edebileceğimi sanmıştım ama
öyle değil, değil mi?”

“Evet,” dedi Tamar. “Gayet gerçek.”

Mayu’nun içinden çılgılık atmak geçiyordu. Ciddi ciddi güpe-
gündüz açığa çıkıp saraya *yürüyerek* gideceklerdi. Tamar nasıl
prensesin böyle aptalca bir şey yapmasına izin verebilirdi? Sara-
ya varmayı başaramayacaklardı. Kraliçe Makhi daha onlar şehre
ayak bile basamadan bir suikastçı yollayıp onları öldürtecekti.
Ama Mayu bir askerdi ve bir asker emirlere itaat ederdi.

“Hiçbir öykünün kahramanı olmak istemedim,” dedi Ehri,
khatuurun yumuşak kıvrımına bakıp. “Her zaman sadece kahra-
manların öyküleriyle ilgili şarkılar söylemek istedim. Bir kahra-
man savaş olasılığını, tehlikeye girecek olan hayatları, gaddar bir
kraliçenin emriyle yanan kadınları düşünürdü. Ama ben şu anda
en çok kendi canım için endişeleniyorum.”

Tamar hafifçe baltalarına vurdu. “Ama bu sadece hayatta kal-

mayı bilen birisi olduğunu gösterir prenses. Kesinlikle utanman gereken bir şey değil.”

Ehri parmaklarını tellerin üstüne koydu. “Pekâlâ. Başlayalım.”

Tapınağın basamaklarından inip sabah pazarına doğru yürüdü. Pazar yerindeki insanlar Cennet’in Kızı Prenses Ehri Kir-Taban’ın geri geldiğini gördükleri anda yaptıkları işleri bıraktılar. Mayu prensesin ilk kez tapınak tarlalarında çalmadığını biliyordu ama onun o sırada Ravka’da olması ve Ravka Kralı’yla evleniyor olması gerekirdi.

Prenses yaprak yeşili ipek elbisesiyle, toplanmış saçlarıyla ve sol kulağının arkasına sıkıştırdığı bir kasımpatıyla süzülür gibi kalabalığın arasından geçti. Müziğini çaldı ve insanlar peşine takıldı; çocuklarını çekiştirip el çırpıyorlar, danslar ediyorlar. Ehri’nin seçtiği şarkı da tesadüfi değildi: “Çiçek Bakiresi.” *Kendisi güneşti ve ilkbahar geri gelmişti.*

Şehre girerlerken, ellerinde ziller ve davullarla insanlar evlerinden çıkıp ona eşlik ediyorlar. Geçtiği sokaklara çiçekler atılıyor.

“Seni gerçekten de çok seviyorlar,” dedi Tamar şaşkınlıkla.

“Barbarların yanına gittiğinizi sandık!” diye bağırdı birisi. “Yara İzi Kralı’nın karısı olacağınızı sandık!”

“Ama gördüğünüz gibi evlenmeden geri geldim ve aranızda olmaktan dolayı çok mutluyum,” dedi Ehri. İnsanlar sevinçle bağırıyorlar.

Köprüden geçtiler. Ehri zafer kazanmakla ve vatanseverlikle ilgili yeni bir şarkı çalmaya başladı: Shu askerlerinin marşıydı bu. Bir savaş şarkısıydı.

Kraliçe Makhi onları sarayın nehre bakan geniş balkonunda bekliyordu.

“Kardeşim!” diye seslendi kollarını iki yana açıp. “Ne kadar da hoş bir şekilde geldin.”

Onları dikkatle izlemeyen birisi kraliçenin dişlerini nasıl sık-

tığını, Mayu'ya kaçamak bir bakış fırlatıp yine Ehri'ye baktığını fark edemezdi.

“Kız kardeşimizin döndüğünü görmekten dolayı mutlu değil miyiz?” dedi kalabalığa. Halk tezahüratlarla yanıt verdi. “Onun sağ salım, sağlıklı döndüğüne mutlu değil miyiz? O halde, bugün bir ziyafet ve kutlama günü olsun!” Makhi ellerini çırpıp ve meydan tepsi tepsi kuş üzümlü kekler ve altın paralarla dolu ufak keseler getiren saray uşaklarıyla doldu.

Mayu dikkatle kraliçenin yüzünü, o tatlı gülümsemesini ve iyiliksever bir tavırla iki yana açtığı ellerini inceledi.

Sevilmek istiyor, diye düşündü. Tıpkı benim gibi. Kendisi daha zeki, güçlü ve hoş olduğu halde neden kız kardeşinin daha çok sevildiğini anlayamıyor. Bir ömür boyu bu gizemi çözmeye çalışacak; ortaya çıkacağı bir sır olduğundan emin bir şekilde halkına cömertliğini sergilemek için para ve tatlı rüşvetleri verecek. Kraliçe Makhi sonsuza dek onun gölgesinde yaşamamak için Ehri'yi bir kere değil iki kere öldürmeye çalışmıştı. Bir abla gibi kıskanç olabilirdi ama bir kız kardeşin sevgisine sahip değildi.

Saraya girdikleri anda muhafızlar etraflarını çevirdiler. Kraliçenin doktoru Bakan Yerwei onları karşılamak için öne çıktı.

“Prenses Ehri, iyi misiniz? Bu kadar uzun bir yolculuktan sonra sizi muayene etmemiz ve enerjinizi yenileyebilmeniz için doğru iksirleri vermemiz gerek.”

“Teşekkür ederim Bakan Yerwei. Ama gayet sağlıklıyım. Ravkalı dostlarımız bana muhteşem yemekler sundular ve çok iyi baktılar.”

“Tavgharad muhafızlarınızın kalanı nerede?”

“Bunu ablama anlatacağım,” dedi Ehri sakın bir sesle.

“Sizi kabul odasında bekliyor.”

Bakan Zihun hafifçe öksürdü. “Ne yazık ki salonda tadilat var. Tüylü Kameriye Avlusu'nu önerebilir miyim?”

“Ama az önce oradaydım...” diye itiraz etti Yerwei.

“Salonu su bastı.”

“Su mu bastı?”

“Çeşmelerden biri fazla açılmış,” dedi Bakan Nagh. “Tamirciler hâlâ uğraşıyorlar.”

Mayu ne kadar rahatladığını belli etmedi. Belki de Nagh ve Zihun gerçekten de Ehri’ye verdikleri sözü tutacaklardı. Belki de kocaman bir şehrin sokaklarda onu izlemiş olmasından etkilenmişlerdi. Önemli değildi. Üstlerine düşeni yapmışlardı. Ehri ve Tamar’ın kraliçeyle danışmanlarının önünde değil, özel olarak konuşması gerekiyordu. Bunun binlerce Taban kraliçesinin gücünü yansıtan ve kraliçenin göz korkutucu olabileceği bir yerde olmaması gerekiyordu.

“Anlıyorum,” diye mırıldandı Bakan Yerwei. Diyecek başka bir şey bulamamıştı.

Tüylü Kameriye Avlusu alacakaranlıktan önce bulutların saçtığı parıltı gibi yumuşak beyaz ve altın renklerine bürünmüş bir yerd. Ehri’ye, yüzünün tatlı hatlarına uyan bir yerd. Uşaklar onlara cam ibriklerde şarap, su ve bir tabak dilimlenmiş kırmızı erik getirdiler. Ama kapılar ardına kadar açılıp peşinde bir Tavgharad’la Makhi içeri girince hemen kaçıştılar.

“Ne cüretle beni bir hizmetçi kızmışım gibi ayağına çağırabiliyorsun?”

Ehri gülümsemekle yetindi. Kalkıp saygıyla eğildi. “Seni kızdırdıysam özür dilerim abla. Kabul salonunu su basmış ve özel olarak konuşmamız daha iyi olur diye düşündüm.”

“Bunun için çok geç,” dedi Makhi öfkeyle. “Endişelerini dile getirmek için bana gelmiş olman gerekirdi. Ama barbar kralla işbirliği yaptın. Saçma suikast öyküleriyle, şiirlerle ve gizli laboratuvar

fikirleriyle danışmanlarıma gittin. Konsey salonunda toplanacağız, ifadeni tekrarlayacaksın ve benden merhamet dileyeceksin.”

“Bunu yapamam,” dedi Ehri. “Sen, en semavi kız kardeşim bile beni yalan söylemeye zorlayamaz.”

“Elinde kanıt yok.”

“Kanıt benim,” dedi Mayu, sesinin titremesine utanarak. “Erkek kardeşime yardım etmek için bir kralı öldürmesi istenen kişi bendim.”

“Senin elinde de bununla ilgili bir kanıt yok. Gördüğüm tek şey, Tavgharad kız kardeşleri gizemli bir şekilde öldüğü halde sapasağlam karşımda duran bir kız.”

“Notun elimizde,” dedi Ehri sakın sakın. “Onun da benimle yanması gerekiyordu, değil mi? Şu ana dek buna tam olarak inanamamıştım. Ama yüzündeki ifade her şeyi açıkça söylüyor Makhi. Bu ifadeyi çocukluğumuzdan, annemin seni yapmaman gereken bir şeyi yaparken yakaladığı zamanlardan hatırlıyorum.”

Makhi çenesini kaldırdı. “Benden ne istiyorsun?”

“Ravka’yla imzaladığın anlaşmaya bağlı kal ve onlara hazinenden maddi yardım yap. Savaş hayallerini bir kenara bırak. Son olarak, *khergud* programına bir son ver.”

“Dediklerinin doğru olduğunu kabul etmeyeceğim ama şimdilik anlaşmaya bağlı kalmayı kabul edebilirim. Şartları bizim için uygun.”

“O halde laboratuvarları kapatacaksın.”

Makhi bir böceği silkeliyormuş gibi zarif elini salladı. “Saçmalama. Sözünü ettiğin şu *khergud* programı bir komplo teorisinden ve bir hayal ürününden başka bir şey değil.”

“*Khergudu* gördüm,” dedi Tamar. “Onları hayal etmedim.”

Makhi çenesini biraz daha kaldırdı. “Os Alta’da ikizinle tanıştım. En az senin kadar küstah ve kaba.”

“Bizi laboratuvarlara götüreceksin,” dedi Mayu. Bu karşılıklı atışmadan sıkılmıştı. Kardeşini görmek istiyordu.

"Bana kendi sarayımda emir verebileceğini mi sanıyorsun? Bakan Zihun ve Nagh'ın otoritelerini oldukça ciddiye almışsın."

Ehri başını salladı. "Onların otoritesine güvenmiyorum." Altın bir masanın önünde duruyordu. Masanın arkasına geçti ve üstüne koyduğu bir vazonun içindeki parlak mercan renkli gülleri kokladı. Güllerin yaprakları altına batırılmış gibi gözüküyordu.

Kraliçenin yüzü kireç gibi kesildi.

"Çok güzeller, değil mi? Ateş gibi parlaklar ama kokuları çok silik. Yüzeysel bir güzelliğe sahipler. Ben yabani gülleri tercih ederim. Ama onlar çok nadiren bulunuyor."

"Bunları anneannemizin bahçesinden almışsın." Kraliçe Makhi'nin sesi güçlkle duyulmuştu.

"Bunlar bir hediye idi. Anlattığımız bir öykü çok hoşuna gitti."

Mayu o anda hava taşıtının o gece nereye indiğini, havada neden gül kokusu olduğunu anladı. Tamar ve Ehri, Ehri'nin anneannesine gidip koruma rica etmişlerdi. Cennet'in Kızı Leyti Kir-Taban hâlâ bir Taban kraliçesi sayılıyordu. Tahttan inmeye hazır hissettiğinde tacını kızına devretmişti ve yaşlılık günlerinin keyfini sürmek istemişti. Kızı öldüğünde Leyti onun seçtiği kraliçeyi, Makhi'yi onaylamıştı. Ama Leyti bu onayı her an geri çekebilirdi. O güller –Mayu'nun duygusallık olarak saf bir şekilde küçümsediği güller– sadece Leyti'nin bahçesinde yetişiyordu.

"Anneannemiz bahçede dikkatli olmalı. Kazalar olabilir," dedi Makhi.

"Biliyorum," dedi Ehri. "O yüzden yanında bir Grisha taburu ve kendi Tavgharad muhafızlarını bıraktık."

"Ne kadar temkinlisin."

"Ona her şeyi anlatmadım. Ama kolaylıkla anlatabilirim. Bizi laboratuvarlara götüreceksin Makhi. Yoksa anneannemiz nedenini öğrenir."

"Bunu düşüneceğim," dedi kraliçe. Sonra başka bir şey söylemeden arkasını döndüğü gibi gitti.

“Yemi yutmuş mudur acaba?” diye sordu Tamar, kraliçe ve muhafızları gittikten sonra.

Ehri vazodaki güllerden birini alıp yerini değiştirerek vazoya geri koydu. “Evet. Elinde değil.”

Mayu güllere, sonra da pencereden güneşli kış gününe ve ilerideki bahçelere baktı. Ehri’nin haklı olması için dua etti.

Seni bulacağım Reyem, diye yemin etti içinden. Seni bulacağım.

Küçük Saray'daki gölün kenarında, David'in cesedinin yanısını izlediler.

Ateşin Hâkimleri alevleri tutuşturdu. Rüzgârın Hâkimleri alevleri soğuktan ve nemden korudu. Vakit geldiğinde Durastlar David'in küllerinden bir tuğla yapacaklardı. Ölüler için geleneksel olarak yapılan ayin böyleydi. Bir ceset olduğunda. Vakit olduğunda. Savaş alanlarında kalan, onlarla ilgilenebilecek, sevgi dolu sözcükler söyleyip onları hatırlayabilecek insanlardan çok uzaklardaki hapishanelerde ya da laboratuvarlarda ölen o kadar çok kişi olmuştu ki.

Benim için kim konuşacak? diye düşündü Zoya. Nikolai mı? Genya mı? Ne diyeceklerdi? *Zoya zor ve küstah, porsuk ağacı meyveleri kadar acı ve zehirliydi. Cesurdu.* Bunların pek bir anlamı yoktu.

Ateşin karanlıkta göğe yükselişini, alevlerin bunun üzücü bir an olduğunu bilmiyormuş gibi nasıl dans ettiğini ve parıltılarının suya nasıl yansıdığını izledi. Sıradan askerler son görevlerini yapmak için göl kenarında Grishaların, saray muhafızlarının ve kendilerini ne Grisha ne de Birinci Ordu askeri ilan etmiş olan Nolniki isimli özel birliklerin yanına sıralanmıştı. Hepsi omuz

omuza, yeni teknoloji ve Yüce Bilim'le mümkün olan kardeşlik hissiyatıyla savaşmış, Nikolai'nın vizyonu ve David'in dehasıyla yaratılan bir gelecek için çaba sarf etmişti.

Zoya o geleceği koruması gerektiğini biliyordu. Savaşla ilgili olarak mesafe kat etmesi, Üçler Erki'nden David'in yerini alması için Fabrikatörlerin arasından kimin seçileceğini düşünmesi gerektiğini biliyordu. Zoya bir generaldi. Bir askerdi. Görevi buydu ve bunu yerine getirecekti ama o anda... O anda düşünemiyor, içindeki o yalnız yeri, patlayan her bombadan ya da fırtınadan etkilenmeyen o sığınağı bulamıyordu.

Hepsini kurtaramazsın.

Belki Juris ölümsüzdü, belki ejderha gözleri uçsuz bucaksız zaman içinde bir ölümü önemsiz bir olay olarak algılayabilirdi. Ama Zoya ejderhayla uçamazdı. Kendisini hayatında hiç o kadar fani ya da ufak hissetmemişti.

“Yanımda kal,” diye fısıldamıştı Genya. “Yanımda kal.”

Böylece Zoya, Genya'nın koluna girmiş, hep birlikte eğitim aldıkları, derslerine girdikleri okulun yanındaki göl kenarında kalmıştı. Nikolai, Genya'nın diğer tarafındaydı ve onu bu kayıptan korumayı başaramadıkları halde derin bir üzüntüden koruyabilirlermiş gibi kolunu omzuna atmıştı.

Zoya üstünde kırmızı renkli ağır keftası olan yanındaki arkadaşının vücudunu hissetti. Grishaların yas rengi yoktu. Yas tutmaları gereken çok fazla insan ölmüştü.

Genya titriyordu ve Zoya'ya verdiği ağırlığı adeta ateşin kıvılcımlarıyla birlikte etrafa savrulabilirmiş gibi hafıftı. Ama hissettiği derin ve yoğun üzüntünün ağırlığı Zoya'ya yapıştı, uzuvlarını aşağı çekti. Bundan kurtulmak istedi ama ejderha bunu yapmasına, bu acıdan kaçmasına izin vermedi.

“Bunu yapamam,” diye fısıldadı Genya. Ağlamaktan yüzü şişmişti. Parlak saçları sırtına yapışmıştı.

“Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin,” dedi Zoya. “Sadece burada kal. Ayakta kal.”

“Onu bile yapamayacağım.”

“Yanımdayım. Düşmene izin vermem.”

Bu sözler kulağına bir yalan gibi geldi. Zoya dağılmak üzereydi. Kayalıklarda paramparça olmuştu. *Bu düşüşü atlatabilecek kadar güçlüsün.* Juris yanılmıştı. Ama Genya’ya orada olmayı ve çok daha fazlasını borçluydu.

“Nikolai, onun konuşmaya hazır olduğunu sanmıyorum,” dedi.

Nikolai tamam der gibi başını salladı. Yüzleri karanlıkta alevlerin ışıyla aydınlanan kalabalığa baktı.

“David ve ben rakamlarla konuşurduk,” diye başladı Nikolai konuşmaya. “En derin konuşmalarımız yeni bir icadın taslaklarında yazılıdır. Onu anlamışım gibi rol yapamam.”

Zoya birliklerine cesaret veren bir kralın ses tonunu duymayı beklemişti ama Nikolai’in sesi üzgün ve bitkindi. Kaybettiği bir arkadaşının arkasından yas tutan sıradan bir adamdı o anda.

“Onun dehasına yetişebilecek kadar zeki değildim,” diye devam etti Nikolai. “Yapabildiğim tek şey onun zekâsına ve dünyaya geldiğinde sahip olduğu yeteneklerini iyiye kullanma isteğine saygı duymak oldu. Bulamadığım yanıtları bulması, kendimi kaybolmuş hissettiğimde bana bir yol çizmesi için ona güvendim. David kimsenin görmediği şeyleri gördü. Dünyayı diğer taraftaki gizemleri görebilecek şekilde anlamıştı. Onun bu gizemleri çözmek için gittiğini biliyorum.” Nikolai’in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Onu kocaman bir kütüphanede, kendini çoktan işine kaptırmış, başını masaya eğmiş yeni bir sorunu çözmek için çalışırken gözlerimin önüne getirebiliyorum. Laboratuvara girdiğimde, gece aklımda yeni bir fikirle uyandığımda onu özleyeceğim...” Sesi çatladı. “Onu şu anda da özleyorum. Azizler onu daha parlak bir kıyıda karşılasın.”

“Azizler onu karşılasın,” diye mırıldandı kalabalık.

Ama David Azizlere inanmamıştı. Yüce Bilim’e inanmıştı. Gerçeklerle ve mantıkla düzenlemiş bir dünyaya inanmıştı.

Sen neye inanıyorsun? Zoya bunun yanıtını bilmiyordu. Ravka’ya, kralına, kendisinden daha iyi bir şeyin bir parçası olma şansına inanıyordu. Ama belki de bunları hak etmiyordu.

Bütün gözler Genya’ya çevrilmişti. O, David’in karısı, arkadaş ve yoldaşıydı. Konuşma yapması bekleniyordu.

Genya sırtını dikleştirip çenesini kaldırdı. “Onu sevdim,” dedi. Vücudu paramparça olmuş ve aceleyle dikilip birleştirilmiş gibi hâlâ titriyordu. “Ben onu sevdim, o da beni. Ben... Bana kimse ulaşamadığında... O beni gördü. O...” Genya başını Zoya’nın omzuna çevirip ağlamaya başladı. “Ben onu sevdim, o da beni.”

Bundan daha büyük bir armağan var mıydı? Bu dünyada daha olasılık dışı bir keşif var mıydı?

“Biliyorum,” dedi Zoya. “Seni her şeyden çok seviyordu.”

Ejderhanın gözü açılmıştı ve Zoya o sevgiyi, Genya’nın ne kadar muazzam bir şey kaybettiğini hissetmişti. Genya’nın acısını dindirmek için bir şey yapamayacağını bilmek onu kahrediyordu.

“Anlat onlara Zoya... Ben... Yapamayacağım.”

Genya savunmasız, kendi içine kapanmış, kışın soğuşundan gizlenen narin bir çiçeğin yaprakları gibiydi

Zoya ona ne diyebilirdi ki? Başkalarına ne diyebilirdi? Onlara nasıl sahip olmadığı bir umudu verebilirdi?

İşte sevgi bunu yapar. Annesinin en sevdiği sözlerden biri buydu. Kilerleri boş olduğunda, kocası iş bulamadığında, elleri komşuların çamaşırlarını yıkamaktan çatladığında, bunu söylerdi. *İşte sevgi bunu yapar.*

Sabina’nın elleri küllü sudan kızarmış, sanki onun güzelliğini yaratan heykeltıraş kontrolü kaybetmiş ve gözlerinin altını, ağzının kenarlarını fazla derin oymuş gibi güzel yüzünün çizgilerle

kaplanmış halini gözlerinin önüne getirebiliyordu. Sabina, Zoya'nın babasına bakar, *Eskiden ne kadar yakışıklı olduğunu hayal bile edemezsin*, derdi acı bir sesle. *Annem bir Suli'yle bir hayatım olmayacağı, kendisinin ve babamın bize sırt çevireceği konusunda beni uyarmıştı. Ama bunu umursamamıştım. Âşıktım. Ay ışı-ğında buluştuk. Erkek kardeşlerinin çaldığı müzik eşliğinde dans ettik. Aşkın zırhımız, bizi uçuracak kanatlarımız, dünyaya karşı bir zırh olacağını düşündüm.* Sonra gülmüştü; sesi bir falcının kâsesinde tıkırdayan, dökülmeye ve bir felaketi göstermeye hazır kemikler gibi çıkmıştı. Sabina çatlamış ellerini iki yana açıp yoksul evlerini, yanmayan ocağı, çamaşır öbeklerini, toprak zemini işaret etmişti. *İşte kalkanımız bu. İşte sevgi bunu yapar.* Babası hiçbir şey dememişti.

Zoya Suli amcalarını sadece bir kere görmüştü. Annesinin isteği üzerine karanlık çöktükten sonra gelmişlerdi. Sabina çoktan uyumaya gitmişti ve Zoya'ya yanından ayrılmamasını söylemişti ama Zoya annesi uyuyakaldıktan sonra onun gibi siyah saçlı ve gözlü, kaşları onunki gibi gür ve koyu renkli olan bu yabancıları görmek için gizlice odadan çıkmıştı. Hem babasına benziyorlardı hem de benzemiyorlardı. Kahverengi tenleri adeta içten aydınlatılmış gibi parlaktı. Omuzları ve başları dimdikti. Babası onların yanında yaşlı bir adam gibi gözüküyordu ama Zoya onun en küçük kardeş olduğunu biliyordu.

“Bizimle gel,” demişti Dhej amca. “Hemen. Bu gece. O cada-loz uyanmadan önce.”

“Karımdan o şekilde söz etme.”

“O halde sevgili karın uyanıp seni uzaklaştırmadan önce şunu söyleyeyim. Burada öleceksin Suhm. Zaten ölüden farksızsın.”

“Ben iyiyim.”

“Bizler onların arasında yaşamak, evlerine hapsolmak, çatı-larının altında solup sararmak için gelmedik dünyaya. Senin yıl-dızların ve açık göğün altında olman gerek. Özgür olman gerek.”

“Bir çocuğum var. Onları böyle...”

“Annesi çürük bir meyve, kızı da büyüdüğünde öyle olacak. Şimdiden hüznü sarmış etrafını.”

“Sessiz ol Dhej. Zoya iyi bir kalbe sahip; büyüdüğünde güçlü ve güzel olacak. Annesinin olabileceği gibi. Farklı bir hayatta. Farklı bir kocayla.”

“O zaman onu da yanına al. Kurtar onu buradan.”

Evet. Götür beni buradan. Zoya bunları yüksek sesle söylemiş, bir lanet okumuş gibi elleriyle ağzını kapatmıştı. Suçluluk hissi içini kaplamış, onu boğmuş ve gözlerinin dolmasına neden olmuştu. Annesini seviyordu. Gerçekten de seviyordu. Başına kötü bir şey gelmesini istemiyordu. Onu hayatta tek başına bırakmak istemiyordu. Sessizce Sabina'nın yatağına dönmüş, ona sıkı sıkı sarılmış ve ağlaya ağlaya uyumuştı. Ama rüyasında bir Suli vagonunda yolculuk ettiğini görmüştü. Ertesi sabah kafası karışmış ve sersemlemiş bir halde burnunda saman ve at kokularıyla uyandığında, hâlâ sahip olmadığı kız kardeşlerin neşeli konuşmaları duyabildiğinden emindi

Amcalarını bir daha görmemişti.

İşte sevgi bunu yapar.

Sevgi yok edendi. İnsanların yas tutmasına, dul kalmasına neden olur, geride mutsuzluk bırakırdı. Derin üzüntü ve sevgi aynı şeydi. Derin üzüntü, sevgin kalmadığında geride kalan gölgeydi.

Çok uzun süre o gölgede yaşadım, diye düşündü Zoya, göl kenarına, soğuktan birbirine sokulmuş, birisinin bir şey söylemesini bekleyen askerlere bakarken.

“Lütfen,” diye fısıldadı Genya.

Zoya bir umut, bir güç mesajı verebilmek için diyecek bir şeyler düşünmeye çalıştı. Ama elinde sadece gerçekler vardı.

“Eskiden...” Sesi içinde tuttuğu gözyaşları yüzünden boğuklaşmıştı. Sesinin öyle çıkmasından nefret ediyordu. “Eskiden bir

tür asker olduğunu düşünürdüm. Olmak istediğim gibi bir asker. Acımasız ve amansız. Güç sunağında ibadetimi yerine getirirdim. Fırtınaya, Cellatların darbesine ve kesme hareketine tapınırdım. Üçler Erki'ni yönetmek için seçildiğimde..." İçini büyük bir utanç kapladı ama kendisini konuşmaya zorladı. "Benim yanımda liderlik etmesi için seçilen kişilerden hoşlanmadım. En güçlü ve en tehlikeli, liderlik etmesini bilen tek kişi olduğuma inanıyordum." Zoya bu anıların zihnine akın etmesine, Genya ve David'le tartıştığı uzun geceleri hatırlatmasına izin verdi. Didişmeyi ne zaman bırakıp birlikte plan yapmaya başlamışlardı?

"Hiçbir şey bildiğim yoktu. David'in bana sessizliğin ne kadar güçlü olduğunu öğretmek gibi bir niyeti yoktu ama bana bunu öğretti. Genya beni daha nazık olmaya ikna etmeye çalışmadı, bana her gün iyi yürekliliğin neler yapabileceğini gösterdi. David... Çok kolay birisi değildi. Espriler yapmaz, sırtıtmaz ya da sizi rahat ettirmeye çalışmazdı. Havadan sudan konuşmaktan nefret ederdi ve işine öylesine daldardı ki yemek yemeyi ya da uyumayı bile unuturdu. Onu dikkatini dağıtabilen tek şey Genya'ydı. David ona baktığında, kusursuz denklemini bulduğunu anlardınız." Denkleme bir örnek veremeyince omuzlarını silktilti. "David farklı tür bir askerdir. Gücünü zekâsından aldığı gibi, sessizliğinden, başkalarını dinleme istekliliğinden ve her sorunun bir çözümü olduğuna dair inancından da alıyordu. Bugün Os Alta'nın dört bir yanında cenaze törenleri var. İnsanlar yas tutuyor. Dehşet verici yeni bir sorunla, farklı bir düşmanla ve savaşıyla karşı karşıyayız ama birlikte yas tuttuğumuz gibi, bu yeni düşmanla da hep birlikte yüzleşeceğiz. Yas tuttuğumuz gibi, omuz omuza savaşacağız. İntikam ya da öfke hissiyle değil, daha fazlasını öğrenme ve daha iyisini yapma isteğiyle şevk bulan askerler olarak yolumuzda ilereleyeceğiz. David Kostyk dünyanın merkezindeki güce dönüyor. O her zaman bizimle olacak."

Askerlerin birçoğu geleneksel yanıt bilmiyorlardı ama Grishalar biliyordu. “Onun döndüğü gibi, biz de döneceğiz.”

O sözlerde, mırıldanarak verilen bu yanıt ufak bir teselliydi. Zoya, David gibi bir asker olabilir miydi? Bunu bilemiyordu. O sessizlik anı sona erdikten, David’in külleri toplanıp saray arazisinin etrafını saran beyaz duvarlara eklendikten sonra olabileceklerden korkuyordu. Binlerce ceset, binlerce tuğla, Grisha nesillerini gözetten binlerce hayalet. Ne uğruna?

Fjerdalıları hepsini alışılmadık bir duruma itmişti. Zoya bu derin hüznün diğer tarafında müthiş öfkesinin beklediğini biliyordu ve serbest kaldığında ne yapacağından emin değildi.

“Ona gitmem gerek,” diye fısıldadı Genya. “Son kez.”

Cebinden bir not defteri çıkarıp açtı. Zoya ancak birkaç saniye sonra bunun ne olduğunu anladı. David’in elyazısıyla yazdığı birkaç sözcüğü gördü: *İltifat fikirleri: saçlar (renk, doku), gülümseme (etki ve tepki), beceriler (kılık değiştirme, iksirler, tarz hissi; “tarz” konusunu biraz araştır), dişler? ayak numarası?*

“Onun günlüğü,” dedi Zoya. David’in karısını nasıl mutlu edebileceğiyle ilgili ufak hatırlatmalar yazmıştı.

Genya göle baktı. “Karşıya geçmem gerek.”

Zoya bir Dalgaların Hâkimi’ne işaret verip gelmesini isteyebilirdi ama ejderha yakınlardaydı ve Genya’yı o anda tutan kişi kendisi olmak istiyordu. Kollarını havaya kaldırıp avuçlarını ağır ağır birbirine sürttü. *Bizler her şey değil miyiz? Bilim yeterince yüce olduğunda öyleyiz. Becerilerini geliştirecek ya da Juris’in hayatıyla ona bahsettiği gücü şekillendirecek kadar vakti olmamıştı. Ama Rüzgârın Hâkimi becerileri, bir Dalgaların Hâkimi becerilerine yakındı. Ona bunu vermem gerek.* Ejderha bunu istiyordu. Zoya’nın yas tutan kalbi bunu yapmasını itiyordu.

Gölün üstü buz tutmaya başladı ve Genya’nın attığı her adımla birlikte etrafa parıltılı beyaz bir yol yayılarak onu David’in yakıl-

dığı kıyıya yaklaştırdı. Genya kızıl saçları bir ateşkuşunun tüyleri gibi parıldarken alevlerin karşısında durdu. Defterin kapağına bir öpücük kondurdu.

“Seninle öteki dünyada kavuştuğumuzda hatırlayacaksın,” dedi fısıldayarak. Defteri ateşe attı.

Zoya’nın o mesafeden o sözcükleri duyamaması gerekirdi. Bu mahrem ve acı veren şeyi duymasına gerek yoktu. Ama ejderhanın gözleriyle gördü, onun kulaklarıyla duydu. Zoya’nın yas tuttuğu her hayata karşılık, ejderha bin hayatın yasını tutmuştu.

Nasıl? Sürekli alan bir dünyada nasıl ayakta kalmayı başarırınsın?

Ejderha sadece alevlerin çıtırtısıyla, güzel, parlak ve vurdum-duymaz yıldızların soğuk sessizliğiyle yanıt vermekle yetindi.

Tören sona erdikten sonra Zoya, Genya’yı odalarına götürmek istiyordu ama Genya bunu kabul etmedi.

“Yalnız kalamam. Kralla buluşacak mısınız?”

“Evet ama...”

“Yalnız kalamam,” dedi Genya yine.

“Leoni ve Nadia orada olacaklar.”

“Biliyorum. Fjerdalıları ölülerimizin yasını tutmamızı beklemeyecekler. Üçler Erki’ne Fabrikatörleri temsil edecek birisini seçmemiz gerekiyor.”

“Vaktimiz var.”

Genya’nın bakışları huzursuzdu. “Var mı? Onu molozların altından çıkarırlarken bana nasıl baktığını unutamam. Üstünde hâlâ nikâh giysileri vardı ve... Elinde bir kalem tutuyordu. Parmak uçları...” Genya elini kaldırıp parmaklarını dudaklarına götürdü. Gözleri yeniden doldu. “Mürekkep lekeleriyle kaplıydı.”

Zoya orada bulunamamıştı. Os Alta’ya vardığında yardım etmek ve savaşmak için çok geç kalmıştı. “Kendini hazır hissetmiyorsan...”

Genya gözyaşlarını sildi. “Ben Üçler Erki’nin bir üyesiyim, sadece yas tutan dul bir kadın değilim. Orada olmam gerek. Düşüncelerimle baş başa kalamam.”

Zoya bunu anlayabiliyordu.

Herkes onun oturma odasında, bir zamanlar Karanlıklar Efendisi’nin *oprichnikisinin* ve sonra da Alina’nın muhafızlarının oturduğu masada toplandı. Kralın odaları yıkılmamıştı ama etraflarındaki koridorlardaki molozlar henüz temizlenmemişti.

Tolya, Genya’nın omuzlarına bir şal koydu ve Zoya sonra neler olacağını düşünüp volta atarken, onu şöminenin karşısına oturttu. Nadia ve Leoni yanlarında birçoğu füze çalışmalarıyla ilgili olan bir sürü dosyayla gelmişlerdi. Adrik de oradaydı. Zoya acaba Nikolai rütbesini düşürmeyi ve komutayı Nadia’nın erkek kardeşine mi vermeyi düşünüyor diye merak etti. Bunu kesinlikle yapmaya hakkı vardı.

“Geciktiğim için özür dilerim,” dedi Nikolai nihayet içeri girdiğinde. “Şeyden beri gelen haberlere yetişmekte zorlanıyoruz... Neyse.” Bir fincan çay alıp Genya’ya götürdü ve fincanın tabağını ellerine tutuşturdu. “Aç mısın?”

Genya hayır anlamında başını salladı.

Nikolai onun yanına oturmak için bir sandalye çekti. Uzunca bir süre kimse konuşmadı.

En sonunda kral iç çekti. “Nereden başlayacağımı bilemiyorum.”

Son günlerde, tehlike geçtiği ve bazıları yanmış, bazıları molozlar altında kalmış cesetler çıkarıldığında, Os Alta’nın dört bir yanında cenazeler düzenlenmişti. Kral elinden geldiğince törenlere katılmış, Azizlere dua edilen kiliselere gizlice girmiş, ailelerin şehrin artık güvenli olmayan bölgelerinden çıkarılmasına yardım etmişti. Zoya başkente döndüğünden beri onu çok az görmüştü ve buna memnun olmuştu. Kralla yüzleşmesi kendi başarısızlı-

ğıyla yüzleşmesi anlamına gelirdi. Bombardımanlardan sonraki karmaşaya bir anlam vermeye çalışmış, Ravka'nın her yerinde karartmalar için yeni protokoller belirlemiş, Fjerda'ya resmi diplomatik protestolar çektirmiş, şehrin aşağı kısmında Grishalara katılıp temizlik ve kurtarma çalışmalarına yardım etmiş, yapacak bu kadar işi olduğuna minnet duymuştu.

Cenazenin o korkunç sessizliğine ya da başlarına gelenleri konuşacakları o ana hazır değildi. Kimse değerlendirme yapmak istemiyordu.

“Başka nreler bombalanmış?” diye sordu Tolya. Kaybedilen aşklardansa savaştan konuşmak daha iyiydi.

“En büyük hasarı Poliznaya aldı,” dedi Nikolai. “Deniz uçaklarımızı yarısından fazlasını ve hava taşıtlarımızın çoğunu kaybettik. Titanyum kaynaklarımız yok oldu.”

Bu haberleri hava durumunu sunan bir spiker gibi monoton bir sesle veriyordu. Ama Zoya onu çok iyi tanıyordu. Bakışlarındaki ifadeyi hem çok iyi biliyordu hem de hiç bilmiyordu. Nikolai yenilgiye uğramış gibi gözükiyordu.

“Hepsini mi?” dedi Nadia. “Füzelerin dış kaplamalarını yapmaya başlamamıştık.”

“Başka bir metal kullanmamız gerekecek.”

Ama Zoya bile bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Füze-ler güvenli bir mesafeden fırlatılamayacak kadar ağır olacaktı ve Rüzgârın Hâkimlerinin uzaktan nişan alması da çok daha zor olacaktı.

“Os Kervo, Fjerda'nın bir sonraki hedefi olacak,” dedi Zoya çünkü birisinin bunu söylemesi gerekiyordu.

“Şehrin her yanına karartma uyarıları yolladık,” dedi Nikolai ona bakmadan. Zoya döndüğünden beri ona neredeyse hiç bakmamıştı. “Ama Fjerda'nın bekleyebileceğini düşünüyoruz. Bize batının gözünü korkutmak ve Vadik Demidov'u teslim etmeye

zorlamak için saldırdılar. Karanlıklar Efendisi'nin içsavaş sırasında kullandığı bir strateji bu."

"Beni yine alt etti." Zoya'nın sesi teslim olmuş gibi, belki biraz öfkeli çıkmıştı. Ama içindeki mutsuzluktan, onu gece gündüz uykusuz tutan o huzursuz edici şeyden eser yoktu. Öfke kolaydı. Belki hüznün bile öyleydi. Ama utanç? *Kaçmasına izin verdim.* Karanlıklar Efendisi'nin bundan böyle yapacağı herhangi bir şeyin, zarar verdiği herhangi bir kişinin suçu Zoya'nın üstüne kalacaktı.

"Onun saraydan çıkarılmasına ben izin verdim," dedi Nikolai. "Karanlıklar Efendisi bizi ilk kez gafil avlamıyor ama planlarının her zaman tam olarak başarılı olmadığını da unutmayalım."

O ana dek. Bu sefer kazanabilir ve kazanmaya devam edebilirdi. Belki de onunla bir anlaşma yapmaya, onu gerçekten de kendi taraflarına çekmeye çalışmış olmaları gerekirdi. Belki de Fjerdalılar onun döndüğünü bilselerdi bu saldırıya cesaret edemezlerdi. Ama Genya'dan onu bir tecavüzcüye teslim eden bir adamla yan yana çalışması bekleniyor muydu? Zoya'nın savaş odasını, teyzesini öldüren adamla paylaşması gerekiyor muydu?

"Peki ne yapacak?" diye sordu Leoni. Adrik'in yanında oturuyordu. Cenazede de birlikte durmuşlardı. Gizli görevlerde çalışan Grishaların bir görev sırasında birbirlerine âşık olmaları yaygın bir durumdu ama işin heyecanı geçtikten ve casuslar ülkelerine döndükten sonra bu aşklar nadiren devam ederdi. Adrik ve Leoni bir istisna gibi gözükiyordu ama birbirlerine nasıl tahammül ettiklerini bir türlü anlayamamıştı. Belki de sürekli bir kasvet ve ısrarcı gün ışınları doğru kombinasyondur.

Nikolai sandalyesinde geriye yaslandı "Karanlıklar Efendisi'nin ancak benim rekabet edebileceğim bir becerisi var. Oldukça ses getiren bir geri dönüş sahnelemek isteyecek."

"Kız kardeşimin hemen hemen Ravka'daki bütün büyük kasabalarda casusları ve muhbirleri var," dedi Tolya. "Kasabalara yeni

gelen birileri ve yabancılar olup olmadığını öğreniriz.”

“En azında Tamar iyi,” dedi Nikolai.

Nadia’nın yüzü çillerine rağmen soluk gözüküyordu ama, “Azizlere şükürler olsun,” demekle yetindi.

Tamar’ın mesajları Ehri’nin anlaşmayı desteklemesiyle Shu Kraliçesi’nin konseyinin yeni kurulan müttefikliklerini onayladığını ve desteklediğini teyit etmişti. Artık mesele baskıyı sürdürmelerine ve gizli *khergud* programını sona erdirmelerine kalmıştı.

“Kuzey sınırındaki askerlerimizin Yıldızsız’a dair işaretleri dikkatle gözlemlediklerinden emin olalım,” dedi Nikolai. “Fjerda’ya geçmelerini istemiyorum.”

“Karanlıklar Efendisi, Fjerdalılarla güç birliği yapar mı?” diye sordu Nadia.

“Yapabilir,” dedi Tolya. “Bunu daha önce de yapmıştı.”

Nadia hüzünlü bir sesle güldü. “Kime destek vereceğimi bilemiyorum doğrusu.”

Zoya da bilemiyordu. Daha fazla Fjerdalının Azizlere ibadet etmesi Ravka’ya daha iyi bir gözle bakılması ve potansiyel olarak savaş için daha az destek verilmesi anlamına gelirdi. Ama bu inanç Karanlıklar Efendisi’nin orada tutunacak bir zemin bulmasını da kolaylaştırabilirdi.

Tolya iri kollarını göğsünde kavuşturdu. “Apparat bariz bir şekilde Karanlıklar Efendisi’ne Azizlik mertebesinin verilmesine karşı çıktı. Fjerdalılar Karanlıklar Efendisi’ni kendi taraflarında istiyorlarsa, rahiple aralarını bozmak zorunda kalırlar.”

“Bunu yaparlar mı?” dedi Nikolai. “Apparat hayatta kalıyor. Yaptığı şey bu. Karanlıklar Efendisi’nin güçlü bir değer haline geleceğini sezinlerse, bir anda bir farkındalık yaşayacağından emin olabiliriz. Ayrıca dirilmek de gayet sansasyonel bir geri dönüş olur. Fjerda’nın bir rahip ve yeni yükselmiş bir Aziz arasında bir seçim yapması gerekmez.”

“Karanlıklar Efendisi’nin Apparat’la işbirliği yapacağını san-

mıyorum,” dedi Genya.

Odaya girdiğinden beri ilk kez konuşmuştu. Oda birden etrafı camla çevrilmiş gibi derin bir sessizliğe büründü.

Nikolai ona döndü. “Onu hepimizden daha iyi ve daha uzun süredir tanıyorsun. Neden ona katılmayacağını düşünüyorsun?”

Genya çay fincanını masaya koydu. “Gururu yüzünden. Karanlıklar Efendisi affetmez. Ceza verir. Sturmhond olarak ona ihanet ettiğin için seni cezalandırdı. Alina’yı seçtiğim için beni cezalandırdı. Karanlıklar Efendisi darbesini yaptığında, Apparat’a başkenti teslim etti. Rahibin otoritesini Karanlıklar Efendisi’nin amaçlarını gerçekleştirmek için kullanması gerekiyordu. Ama insanların inancını Alina Starkov’a yöneltti.”

“Çünkü onu daha kolay bir şekilde kontrol edilebileceğini sanıyordu,” dedi Nikolai.

“Düşündüğümüzden de aptalmış. Ama Karanlıklar Efendisi ile Apparat’ın ortak yanı bu,” dedi Genya daha sert bir sesle. “Onu hafife aldılar. Hepimizi hafife aldılar. Karanlıklar Efendisi’nin yapmak istediği tek şey ülkesi tarafından çok sevilmek, herkesin onu tapmasıydı. Apparat’la işbirliği yapmaz çünkü rahip affedilemeyecek olan şeyi yaptı: Halkını ona karşı kıskırttı.”

“O halde ne yapacak?”

Genya keftasını sıktı. “Esas soru, biz ne yapacağız?”

“Yapabileceğimiz herhangi bir şey var mı?” diye sordu Adrik. İlk kez mutsuz ses tonu bir duruma uygundu. “Shuların ve Zemenilerin desteğini alsak bile Fjerda’yla savaş alanında yüzleşecek yeterli sayıda deniz uçağımız ya da füzemiz var mı?”

Nadia ve Leoni bakiştılar; Leoni dudağını ısırды. “Yeni bir titanyum kaynağımız olsaydı, derhal üretime geçmeye hazırız.”

Tolya içine derin bir nefes çekti. “Hepimizin öfkeli ve çok üzgün olduğunu biliyorum. Fjerdalıların yaptığı affedilecek bir şey değil ama...”

“Ama?” dedi Zoya.

Tolya onun gözlerinin içine baktı. “Bundan sonraki hamlemiz sadece bunun nasıl bir savaş olacağını değil, bundan sonraki bütün savaşların nasıl olacağını belirleyecek. Bir askeri ya da bir pilotu tehlikeye atmadan bir füze fırlatmak mı? Savaş masraflı bir şeydir. Hangi noktada Fjerdalıları kadar kötüyüz?”

“Belki de öyle olmamız gerek,” dedi Zoya. “Hainlerin güçlendiği bir dünyada yaşıyoruz.” Karanlıklar Efendisi ve Apparat gibilerinin hâlâ nefes alıp verdiği, David gibi adamlarınsa nikâh kıyafetleriyle molozların altında kalıp öldüğü bir dünyaydı.

“Biz de mi hain olacağız?” diye sordu Tolya. Zoya sesinden onun bunu hiç istemediğini anlayabiliyordu.

“Tolya, sen hiçbir zaman odadaki en güçsüz kişi olmadın. Kendi halkımızı koruyamazsak, merhametin hiçbir anlamı kalmaz.”

“İyi ama bu hangi noktada sona erecek?”

Zoya’nın buna verecek bir yanıtı yoktu. Nikolai bunu sık sık söylemişti: Nehir serbest bırakıldığında, onu geri çağırmak mümkün olmazdı.

Genya nazıkçe Tolya’nın kolunu tuttu. “David savaşmaktan nefret ederdi. O bir mucit, bir yaratıcıydı. Silahlar yerine harikulade şeyler inşa edeceği bir zamanın hayalini kuruyordu.” Elini Zoya’ya uzattı ve Zoya boğazında aniden tatsız bir sızı hissederek tereddütle elini tuttu. “Ama tek başımıza barışı sağlayamayacağımızı da biliyordu. Fjerdalıları bize kim olduklarını gösterdiler. Ne olmak istediğimize karar vermek bize kalmış.”

“Kim olmak istiyoruz peki?” dedi Zoya. Bunun yanıtını gerçekten de bilmiyordu. O güne dek sadece öfke hissetmişti.

“Füzeleri biz inşa ediyoruz,” dedi Genya. “Neler yapabileceğimizi anlamalarını sağlayacağız. Onlara bir seçenek sunacağız.”

Zoya bu seçimi kimin yapacağını merak etti. Çocuklarına ölmeleri için savaşa yollamak istemeyen ebeveynler mi? Jarl Brum ve nefret dolu *drüskelle* mi? Ne pahasına olursa olsun pozisyon-

larını korumak isteyen soylular mı?

“Mesele her zaman savaşı durdurmakla ilgili oldu,” dedi Nikolai. “Fjerdahlılar onları püskürtemeyeceğimizi düşünürlerse, bizi çiğner geçerler.”

Nadia oturduğu yerde kıpırdandı. “Ama titanyum olmadan...”

“Titanyumumuz olacak,” dedi Nikolai.

Zoya şaşkınlığını gizleyemedi. “Zemeniler titanyum vermeyi kabul mü ettiler?”

“Hayır. İşlenmiş olarak satabilecekleri titanyumları yok. Ama Kerchlerin var.”

Adrik alaycı bir sesle güldü. “Hayatta satmazlar; en azından ödeyebileceğimiz bir fiyata satmazlar.”

“Zaten bu yüzden sormayı düşünmüyorum. Bir pazarlık yapmamıza yardımcı olabilecek birisini tanıyorum.”

Tolya kaşlarını çattı. “Pazarlık mı?”

“Titanyumu çalacağımızı söylüyor,” dedi Zoya.

Genya'nın fincanı tabağına çarptı. “Kerchler böyle bir şeye kalkıştığımızı anlarırsa, diplomatik bir felaket olur.”

Nikolai onun omzunu hafifçe sıktı ve ayağa kalktı. Yönetmesi gereken bir ülkesi olan bir kraldan çok havan toplarını bir düşman gemisine fırlatmaya hazır bir korsan gibi gözüküyordu.

“Olabilir,” dedi. “Ama Ketterdam bahis oynamak için doğru yer.”

Nereye gideceğini bilemiyordu. Yeniden bir bütün olduktan ve nihayet kendisine geri döndükten sonra ne yapacağını düşünmemiştir. Hatta planının işe yarayacağından bile emin olamamıştır. Ama dikenli çalılık dalına tutunmuştu ve yetimler ona kusursuz bir deneme şansı sunmuşlardı.

Alina.

Hayatta. Yuri'nin sesi zihninde kovamadığı bir sivrisinek gibi yankılanıyordu. *Sankta Alina, Dva Stolba'nın kızı, Karanlıklar Diyarı'nın Alina'sı. Hayatta.*

Evet, Alina Starkov iyiydi ve izcisiyle birlikte yaşamaktan dolayı mutluydu. Buna yaşamak denirse. Yuri durmadan konuşmaya devam etti.

Alina'nın soruları canını sıkıyordu ama zaten her zaman onu sinir etmek gibi bir beceriye sahipti. *Neden senin kurtarıcı olman gerekiyor?* Bu sorusunun yanıtı her zamanki gibi gayet açıktı: Başka kim Grishaları ve Ravka'yı koruyabilirdi? Korsancılık oynamayı seven yaramaz bir çocuk mu? Kendisine bahşedilen muazzam güç üstünde hâkimiyet kuramayacak kadar kendi kalbinden korkan, intikam ateşiyle yanan bir kız mı? Onlar tehlikeliydi. Onun için, ülkesi, hatta kendileri için. *Hâlâ çocuklar.*

Düşüncelere dalmış bir halde bir nehir kenarındaki bir kasabaya varana dek, gölge askerleri ona ormanda ve karların arasında yol gösterdiler. Orası ona tanıdık geldi ama zaten birçok yer tanıdıktı. Ravka'nın her çakıl taşını ve ağaç dalını biliyordu. Ama dünyasına doluşan o silahlar, tanklar ve uçan makineler onun için yeni ve tatsızdı. Planı başarılı olsaydı, Alina'yı kendi tarafına çekip Karanlıklar Diyarı'nı güçlendirebilmiş olsaydı, Ravka asla bu gaddarlık gösterilerine karşı savunmasız bir durumda olmazdı.

O hayatta. Hayatını Ravka için feda eden Sankta Alina hayatta.

“Hayatımı Ravka için verdim,” diye bağırdı öfkeyle ağaçlara ve nihayet ürken Yuri sustu.

Nichevo’ya nehir vadisinin üstündeki yüksek bir köprüye çıkmasına yardım etti ve nereye varacağını bilemeden yolun kalanını yürüyerek aştı. Ayakları çıplaktı ve üstünde hâlâ bir mermi onu sıyrıp geçtiği için kan lekeleriyle kaplı Yuri’nin paçavraya dönmüş siyah cüppesi ve pantolonu vardı. Banyo yapmak ve temiz giysiler giymek istiyordu. İnsanlara özgü şeyler istiyordu.

Dükkân sahipleri kapılarından endişeyle onu izlediler ama ondan korkmak için bir nedenleri yoktu. En azından henüz yoktu. Pek gelişmiş bir kasaba değildi ama hemen hemen bütün vitrinlerde ikonalar olduğunu gördü. Bu ufak kasabaların birçoğu dindardı ve içsavaş sırasında daha da dindar olmuştu. Alina kesinlikle çok popülerdi ve her zaman beyaz saçlı ve güneşi yutmuş gibi ıslıl ıslıl tasvir ediliyordu. Çok dramatik. Juris’i –öyle bir Aziz varsa, bir savaş zamanı Azizi olarak tasvir edilmişti– ve evlerinden uzak olanların koruyucu Azizi Sankta Marya’yı da gördü. Ama Yıldızsız Kişi’nin ikonası yoktu.

Vakti gelince olacak, dedi içinden ve Yuri yine konuşmaya başladı. Bu konuda hemfikirlerdi.

Aklından bir sürü isim geçti. Staski. Kiril. Kirigan. Anton.

Eryk. Anılar bir ıg gibi zihnine doluştu. Bu kişilerin hepsi olmuştı ama şimdi kim olacaktı? Cam hücrelerinde bu gibi şeyleri düşünecek bol bol vakti olmuştı ama artık özgür ve dilediğini seçebilecek durumda olduğundan, ona uyan bir isim olduğuna karar verdi. İçlerinden en yaşlısı: Aleksander. Artık tuhaflığını gizlemesine gerek yoktu. Azizlerin sonsuza dek yaşaması gerekirdi.

Kasabanın çamur kaplı meydanını geçti ve beyaza boyanmış bir kubbesi olan ufak bir kilise gördü. Açık olan kapıdan sunakta bir şeyler yapan bir rahip ve ölüler için mumları yakmakta olan bir kadın gördü. Oraya sığınabilirdi. Çıplak ayaklı bir dilenciye geri çeviremezlerdi.

Aleksander içeri girene ve kilisenin serin gölgeleri etrafını çevirip onu rahatlatana dek nerede olduğunu anlamadı. Sunağın üstünde bilekleri demir prangalı, boynunda demir bir tasma olan ve gözleri boşluğa bakan bir adam resmi gördü. Zincire Vurulmuş Sankt İlya.

Orayı gerçekten de biliyordu. En başa dönmüştü: O kilise Aleksander'ın dedesi İlya Morozova'nın evinin kalıntılarından inşa edilmişti; Aleksander'ın kasabaya gelirken aştığı köprüden atılıp öldürülmüştü. Gelmiş geçmiş en muhteşem Fabrikatör'dü ve Kemik Ustası olarak bilinirdi. Ama bundan çok daha fazlası olmuştı.

“Kim var orada?” diye seslendi rahip kapıya dönerek.

Ama Aleksander çoktan gölgelere sığınmış, onları yandaki sıraların karanlığında etrafına bir kefen gibi sarmıştı.

Sessizce onu bodrum katına götüreceğini bildiği kapıya gitti, eğreti basamaklardan eski sıraların ve çürümüş duvar süslerinin depolandığı yere indi. Anıları da orası kadar karanlık ve tozluydu ama kilisenin ve ondan önceki binanın planları zihnine kazınmıştı ve alt katta bir oda daha olduğunu biliyordu. Bir fener buldu ve alt kata açılan kapağı aramaya koyuldu.

Bulması uzun sürmedi. Kapağın metal halkasını çektiğinde, menteşeler gıcırdadı. Belki rahip bu sesi duyar, hayaletleri kovmaya çalışırdı.

Yuri zihninde bu saygısızlığa başkaldırıp bir şeyler söyledi ama Aleksander onu duymazdan geldi.

Sana muhteşem şeyler göstereceğim, diye söz verdi.

Burası kutsal bir yer, dedi Yuri itiraz ederek.

Aleksander az kalsın gülecekti. Bir kiliseyi kutsal yapan özellik neydi? Azizlerin yaldızlı haleleri mi? Rahibinin sözleri mi?

Çatısının altında dualar ediliyor.

Karanlıkta kaşlarını çatı. Yuri'nin dindarlığı yorucuydu. Aleksander bodrum katının altındaki odaya indi.

Zemin toprak kaplıydı; el fenerinin ışığında toprak duvarlardan ve dışarı fırlamış olan bitki köklerinden başka bir şey görmedi.

Ama o odanın bir zamanlar ne amaçla kullanıldığını biliyordu. Orası Morozova'nın evinin arka tarafı, dedesinin ölüm ve yaşam arasındaki sınırları zorladığı, kemiklerine güç verme umuduyla yaratıkları dirilttiği yerdı. Kendi büyüteçlerini yapmayı denemiş ve bunda başarılı olmuştu.

Aleksander onun adımlarından gitmeyi denemişti. Annesine onu o kasabaya, onun çocukluğunu geçirdiği eve götürmesi için yalvarmıştı. Annesi babasının atölyesinin üstüne inşa edilmiş olan kiliseyi gördüğünde neredeyse bir saat gülmüştü.

“Biliyorsun, onu öldürdüler,” demişti Baghra, gülmekten gözlerinden yaşlar akarken. “Bu kasabada yaşayan ve bu kilisede dua eden erkeklerin ve kadınların ataları onu nehre attılar. Gerçek güç onları korkutur.” Boyalı sunağı işaret etmişti. “Yanılsamayı tercih ederler. Duvardaki sessiz ve tehlike yaratmayan bir imgeyi tercih ederler.”

Ama Aleksander o bodrum katının bir köşesinde aslında gücü

keşfetmişti: Dedesinin günlüklerine yazdığı deneylerinin kayıtlarını oradaydı. Bunlar bir takıntı haline gelmişti. Ilya Morozova'nın yaptıklarını tekrarlayabileceğinden emin olduğu için bunu yapmaya girişmişti. Sonuç olarak ortaya Karanlıklar Diyarı çıkmıştı.

Bir armağan, diye fısıldadı Yuri ve Aleksander, birden kendisini Novokribirsk'te Karanlıklar Diyarı'nın üstüne doğru gelmekte olan gelgitini izlerken, etrafındaki çığlıkları duyarken buldu. O gün beni kurtardın.

Aleksander bodrum katının karanlığında etrafını görmeye çalıştı. Aslında Yuri'yi kurtarmak istememişti. Ama birisinin ülkesi için yaptığı iyilikleri hatırlamasına memnundu.

Duvarı yoklayarak ilerledi, toprağın elinin altında soğuk ve nemli yüzeyini hissederek dedesinin mumlu bir beze sarılmış günlüklerini bulduğu oyuga vardı. Oyuk boştu. Hayır, tamamıyla boş değildi. Parmaklarına bir şey değdi; bir tahta parçasıydı. Bir çocuğun oyuncaklarının bir parçasıydı. Dibi kırık olan, özenle oyulmuş bir kuğunun kıvrımlı boynuydu. İşine yaramazdı.

Neden Alina'ya gittin? diye söylendi Yuri. *Neden onu bulmak istedin?* Elbette gücünü geri almak için. Evren ona tevazu öğretmek, iki acınası yetimin karşısında bir dilenci gibi yalvarmaya zorlamak istemişti.

Neden ona gittin?

Çünkü onunlayken yine insan oluyordu. Bir zamanlar Alina saf, yalnız ve kabul görmek için can atan bir kızdı; bunlar Aleksander'ın geçmişte askerlerini manipüle etmesini çok kolaylaştıran özelliklerdi. Peki nasıl olmuştu da Alina onu alt etmişti? Müthiş bir inatçılıkla. Yetimhanede hayatta kalmasını, gücünü kullanmadan onca sene dayanmasını sağlayan pragmatik dürtüyle. Daha fazlası da vardı. Aleksander bir zamanlar, yüz ömür önce buna ne dendiğini biliyordu. *Senin için hâlâ çok geç değil.* Alina haklı olabilirdi ama sırf kurtarılmak için ölümden dönme müca-

delesini vermemiştir.

Günahları için ödeyebileceği bir bedel yoktu. Her şeyi Grishalar ve Ravka için yapmıştı.

Ya kuraklık? Bunu da sözde suçlarının arasına ekleyebilir miydi? Bunun kısmen de olsa kendi hatası olduğunu kabul etmesi gerekiyordu. Çocuk kral olması gerektiği gibi yere uzanıp ölecek kadar itaatkâr davranmış olsaydı, *obisbaya* tamamlanırdı ve Karanlıklar Diyarı asla yarılmazdı. Ama ne kadar kötü olabilirdi ki? Ravka da kendisi de çok daha kötü şeyler atlatmışlardı.

Aleksander elindeki kırık oyuncığa baktı. Oraya gelmemiş olması gerekirdi. Kazılmış toprak ve yukarıdaki kilisede yakılmış olan tütünün kokusunu içine çekti. Orası bir mezardan başka bir şey değildi.

Karanlıktan uzaklaşmak, yine cılız kış güneşine çıkmak istiyordu. Zemindeki kapağı arkasından kapattı ve bodrum katının merdivenlerinden yukarı çıktı ama kilisenin kapısında duraksadı. Rahibin konuştuğunu, bir kalabalığın ayak seslerini ve mırıltılarını duydu. Düşüncelere daldığında gelmiş olmalıydılar.

Günlerden neydi? Sabaha ayini için mi toplanmışlardı?

Rahip onlara Sankt Nikolai'ın, papaza yoksul ve aç bir halde gitmiş, yaymam denizciler tarafından yenmekten kıl payı kurtulmuş olan çocuğun öyküsünü anlatıyordu. Bütün Azizlerin hayatı gibi bu da kanlı ve garip bir öyküydü.

Belki de ondan öncekilerden çok daha müthiş, gücünü dua ve iyi davranışların hesabını tutan bir bankacı gibi azar azar dağıtmayan bir Azize ait yeni bir öykü anlatmanın vakti gelmişti. Belki de sıra yeni bir tür mucizeye gelmişti.

Kapının arkasında gizlendiği yerde ellerini havaya kaldırdı ve rahibin arkasındaki boyalı ikonaya odaklandı. Gölgeler ağır ağır Sankta Ilya'nın açık duran ellerinden kıvrılarak yükselmeye, kanayarak ağızından akmaya başladı.

Cemaatten hayret dolu sesler yükseldi. Rahip arkasını döndü ve dizlerinin üstüne çöktü. Aleksander korkularını ve hayretleri içti. Bir yerde içtiği sarhoş edici ucuz tatlı şarap gibiydi tadı... Nerede içtiğini hatırlayamadı.

Gördün mü Yuri? Mucizeler çağın başladı.

Kendisini dönen bir gölge bulutu gibi gizleyip içeri daldı ve insanlar bağııştı.

Aleksander öyle bir anda dirilmiş bir şekilde ortaya çıkamazdı. Eskiye ait çok fazla kin besleniyordu ve çok fazla soru sorulurdu. Yuri olmaya, genç adamın onun adına konuşmasına izin vermeye karar verdi. Vakit geldiğinde keşış, onun seçilmiş kişisi olacaktı: hiçlikten gelen ve müthiş bir güce sahip olan bir genç. Alina'nın masalı hoşlarına gitmişti. Buna da bayılacaklardı. Karanlıklar Diyarı'na gidecekti. Yıldızsız Aziz'in müritlerini bulacaktı.

Dünyanın ağzını şaşkınlıktan açık bırakacaktı.

Nina yatağından kalkmak istemiyordu. Hanne annesiyle babasına onun hastalandığını, önceki gün kahvaltıda yedikleri istiridyelerin midesini bozduğunu söylemişti.

“Onun Buz Sarayı’nın lükslerine alışık olmadığını unutuyorum,” demişti Brum. Nina onun sesini aralık duran kapıdan gayet iyi duymuştu. “Ama kutlama için bize katılması gerek.”

Bunun beni öfkeliendirmesi gerekir.

Bu düşünce geldiği gibi gitti. Boğuluyormuş gibi hissediyordu ama çaba sarf ederek yüzeye çıkmak istemiyordu. Orada, örtüleri suyun ağırlığı gibi onu dibe iten yatakta yatmak istiyordu. Düşünmek istemiyordu ve iyiymiş gibi rol yapacak halde değildi.

Birisi göğsünü yarıp kalbini oyarak çıkarmış gibi hissediyordu. Fjerdalılar Os Alta’yı bombalamışlardı. Çocukların yataklarında uyudukları evleri, masum insanların işlerine güçlerine baktıkları pazar yerlerini bombalamışlardı. Nina’nın çocukluğunda mutluluğu bulduğu ve kabul gördüğü evini bombalamışlardı. Arkadaşlarından kaçışmış mıydı? Kaçışmış mıydı? Brum’un çalışma odasında Ravka başkentinin bir haritasını görmüşü ama bir anlam verememişti. Keşke... Nina giderek daha derinlere battığını hissetti.

Bombardıman haberi kraliyet avından sadece birkaç gün sonra bir parti sırasında gelmişti. Brumlarla birlikte prensin bayıldığı o balo salonundaydı. Elinde bir tabak fûme balık ve havyarla hiçbir casusun o kadar güzel yemekler yememiş olduğunu düşünüyordu. Prens Rasmus'un kraliyet avına katılmasına izin verilmediği duyulmuştu ama binici giysilerinin içinde ne kadar hoş ve her geçen gün ne kadar daha sağlıklı görüldüğüyle ilgili haberler itibarının yerle bir olmasını bir nebze engellemişti.

“Göreceğiz,” diye homurdandı Brum. “Ceketinin içine votka takmak, onu krallığa daha yaraşır yapmaz.”

Kır saçlı Redvin alaycı bir ifadeyle gülmekle yetinmişti. “Onu bir ata bindirelim de neler olacağını görelim.”

“Çok acımasızca,” demişti Hanne alçak sesle. “Zayıflıkları yüzünden onunla alay ediyorsunuz, sonra da değişmeye cesaret ettiğinde cezalandırıyorsunuz.”

Redvin buna gülmüştü. “Kızın o saman suratlı sıska çocuğu beğeniyor galiba.”

Ama Brum'un buz gibi ifadesi değişmemişti. “Bir prens için verilebilecek bir ceza yoktur Hanne. Bunu aklından çıkarmasan iyi olur. Rasmus bugünlerde seni beğeniyor olabilir ama fikrini değiştirirse seni koruyamam.”

Bu sözler Nina'nın içinin ürpermesine neden olmuş, eli kamçılı Rasmus'u ve yanağı kanayan Joran'ı hatırlamıştı.

Ama Hanne başını eğmemiş, babasının bakışlarına büyük bir kararlıkla karşılık vermişti. Nina onu dürtmesi, hafifçe dokunması ve kimse güçlerinden şüphelenmesin diye savunmasız ve yumuşak görünmeleri gerektiğini hatırlatması gerektiğini biliyordu ama bunu yapamamıştı. Bu, bir kurdun kalbine sahip bir kız olan gerçek Hanne'ydi. Prensi iyileştirmesi onu sadece güçlendirmemişti; Hanne'ye kim olabileceğini, Fjerda, babası gibi adamların elinde olmasaydı kime dönüşebileceğini de hatırlatmıştı.

Baba kızın bakışması taht odasından gelen gürültülerle, önce bir karmaşaya, sonra tezahüratlara ve alkışlara dönüşen seslerle bölünmüştü.

“Neler oluyor?” diye sormuştu Ylva.

Nina o anda Brum’un yüzünde beliren gülümsemeyi, o keyifli ifadeyi hayatı boyunca unutmayacaktı.

“Ravka başkenti yanıyor!” diye bağırdı birisi.

“Os Alta’yı bombaladık!”

“Dört bir yana kaçışıyorlar!”

Nina seslerin tam olarak nerden geldiğini anlayamamıştı. İnsanlar yanlarına gelmiş Brum’un elini sıkıyorlar, sırtına vuruyorlardı. Azgın bir denizin kenarında duruyormuş, dengede durmaya çalışırken dalgalar tekrar tekrar üstüne çarpıyormuş gibi hissetti.

Hanne hemen elini tuttu.

“Neler oluyor?” diye fısıldadı Nina. Kendi sesi çok uzaklardan geliyormuş gibiydi

“Bir baskın düzenlenmiş galiba,” dedi Hanne. “Fjerda bombardıman uçakları Os Alta’ya saldırmış.”

“Ama bu... İmkânsız. Şehir çok uzakta.” Nina zeminin altında kaydığını hissetti.

“Mila iyi misin?” dedi Ylva.

“Tezahürat etmelisin,” diye fısıldadı Hanne kulağına. “Babam görecektir.”

Nina bütün gücünü toplayıp gözlerini iri iri açmaya, yüzüne şaşkın bir ifade yerleştirmeye çalıştı. “Yani Nikolai Lantsov öldü mü?” Bu sözcükler ağzında acı bir tat bıraktı. Ensesinden aşağı süzülen buz gibi terleri hissedebiliyordu.

“Hayır,” dedi Brum keyifsizce. “O küçük piç bu sefer kurtuldu.”

Bu sefer. Ya Adrik ve Leoni? Ya diğerleri?

“Pilotlardan biri şehrin üstünde uçan garip canavarlarla ilgili bir olay anlatmış,” diye devam etti Brum. “Sanırım şok geçiriyor.”

“Yardım et bana,” diye yalvardı Nina arkadaşına. “Beni çıkar buradan.”

Hanne onun dediğini yapmış, tebriklerini sunmak isteyen kalabalığın babasıyla annesinin etrafına doluşmasını fırsat bilip Nina’yı salondan çıkarmıştı.

Nina ona ne olduğunu anlayamamıştı. Daha önce savaş görmüştü. Sevgilisi ölüırken onu kollarına almıştı ama o anda tüm dünyası kâğıttan bir şeymiş gibi etrafında parçalanıyordu. Kalp atışları hızlanmıştı. Tuvaleti üstüne fazla dar gelmişti. Kendisi casusçuluk oynarken, orada kaç kişi ölmüştü? Hedefleri gördüğü halde, bunların ne olduğunu anlamamıştı. İçinden çığlık atmak, ağlamak geliyordu. Ama Mila Jandersdat böyle bir şey yapamazdı.

Brumların odalarına vardıklarında, Nina’nın üstündeki giysiler terden sıırıslam olmuştu. Titreyerek leğeni kapmış ve içine kusmuştu. Sonra da yere yığılmıştı. Bacakları onu taşıyacak durumda değildi.

Hanne’nin o kadar güçlü oluşuna şükretmişti çünkü arkadaşı onu yatağa kadar sürükleyip üstüne bir gecelik giydirmiş olmalıydı. Nina bayılacağını biliyordu. Hanne’nin elini tutmuştu.

“Onu hasta et,” dedi.

“Ne?”

“Hanne, partiye dön ve her şey normalmiş gibi davran. Prensi güçten düşürmeni istiyorum.”

“Ama Rasmus...”

“Lütfen Hanne,” diye yalvardı Nina, onun parmaklarını kavrayarak. “Bunu benim için yap.”

Hanne, Nina’nın yüzüne düşmüş olan saçlarını geriye attı. “Tamam. Tamam. Ama dinleneceğine söz ver.”

Nina ancak bunu duyduktan sonra dalgaların altına batabildi. Gece boyunca ve ertesi günün tamamında orada, yatak örtüsünün altında kaldı. Hanne yanına gelip gitti. Nina’ya bir şeyler yedir-

meye çalıştı. Ama Nina onun sesini uzaklardan duyuyormuş gibiydi. Sessiz bir yerde süzülüyordu ve sessizliğin onu sarıp sarmaladığı yerde kalmak istiyordu. Karada onu bekleyen acı çok büyüktü.

Ta ki odanın dışından Brum'un sesini duyana dek.

"Hasta olması umurumda değil. Ölüm döşeginde bile olsa fark etmez. Kraliçe onu görmek istiyorsa, o balık tüccarının karısı sürüne sürüne buraya gelecek."

Kraliçe Agathe. Nina hayal meyal Hanne'ye dediklerini hatırladı. İçgüduları devreye girmiş, yeni bir numara planlamasına yetecek kadar zihin açıklığı vermişti. Ama kendisini zorlayıp planını devam ettirmeliydi.

"Yediği bir şeyden olmalı. Daha iyi mi bari?" diye sordu Ylva. "Kraliçeye gitmesi gerek."

"Bununla uğraşacak vaktim yok. *Drokestering* için yarım saate kadar halka duvarın dışında olmam gerek. Hassas yapılı kıt akıllı bir kadın yüzünden adamlarımı bekletmeyeceğim."

Drokestering. Nina bunun ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. Eski Fjerda dilinde bir sözcüktü; bir *drüskelle* savaş zaferi kutlamasıydı.

"Onu getireyim," dedi Hanne. "Onu hazırlamam için birkaç dakika verin."

Nina kendisini öne itip yatağında oturdu. Teninde ekşi bir ter ve korku kokusu hissetti. Saçları karışmıştı. Açlıktan ve susuzluktan başı dönüyordu.

"Kalkmıssın!" dedi Hanne hemen yanına koşup. "Djel aşkına, seni sonsuza dek kaybedeceğimi sandım."

"Kalktım," dedi Nina çatlak bir sesle.

Hanne ona biraz su getirdi. "Nina, kraliçenin hizmetçileri burada. Bir sedyeyle geldiler. Kraliçe hastalandığını duymuş. Özel doktoruna görünmeni istiyor."

Nina kraliçenin istediği şeyin bu olmadığından emindi. “Yiyecek bir şeyler var mı?”

“Sana biraz et suyu çorbası ya da kızartılmış ekmek getirebilirim. Duydun mu? Kraliçe...”

“Duydum. Bir bardak et suyu getirir misin lütfen?”

“Yıkanman da gerek.”

“Çok kabasın.”

“Dürüstüm.”

Nina’nın yıkanacak vakti yoktu. Leğendeki soğuk suyla elinden geldiğince silinip her yerine parfüm sıktı. Üşümek umurunda değildi. Onu ayıltacak herhangi bir şey işini görürdü. Saçlarını şöyle bir taradı ama sararmış yüzü ve gözlerinin altındaki koyu renkli halkalar için yapabileceği bir şey yoktu.

“Hanne, bana yardım eder misin?” dedi arkadaşı çorbayla döndüğünde. “Beni değiştirmen gerek. Beni biraz şey gibi gösterir misin...”

“Bir ceset gibi mi?”

“Daha da iyisi. Bir Aziz gibi görünmemi sağla.”

Hanne onu daha iyi görebilmek için pencerenin önüne götürdü. Elleri nazikçe Nina’nın yüzünde gezindi.

“Nefesini tutmana gerek yok,” dedi Hanne. Nina dudaklarını ısırdı.

“Kes şunu!” dedi Hanne, Nina’nın çenesini tutup. “İşimi mahvedeceksin.”

“Özür dilerim.”

Hanne’nin yanakları kızardı ve elini Nina’nın çenesinden çekti. Yüzü yerine saçlarına odaklandı.

“Baban kayıp mektuplarla ilgili bir şey dedi mi?” diye sordu Nina.

“Mektuplardan kimseye söz ettiğini duymadım. Bildiğim kadarıyla yeni güvenlik protokollerini de devreye sokmadılar.”

O halde Brum henüz mektupların kayıp olduğunu fark etmemişti ama o kasayı açtığı anda öyle olduğunu görecekti.

“Tamam!” dedi Hanne birkaç saniye sonra. “Bitti.”

“Bu kadar çabuk mu?”

Nina aynaya baktı. Teni parlak bir mermer taşı gibi parlıyordu ve yanakları pembeleşmişti. Saçları gümüşümsü platin sarısı bir ışıltı saçıyordu. Ay ışığına batırılmış gibiydi. “İyi pratik yapmışsın.”

Hanne’nin yüzünde biraz suçlu bir ifade belirdi. “Epey pratik yaptım. Kendi üstümde. Kraliçe neden seni görmek istiyor?”

“Oğlunun sağlığı bozulmaya başladı.”

“Benim yüzümden.”

“Çünkü bana, ülkelerimize yardım etmek için sana yalvardım.”

“Prensin sağlığının bozulması Ravka’ya ya da Fjerda’ya nasıl faydalı olabilir?”

“Bu konuda bana güven,” dedi Nina. “Hem Rasmus avcılarının çadırında Joran’a yaptıkları yüzünden biraz sıkıntı çekebilir.”

“Güçsüz hissetmek hoşuna gitmiyor,” dedi Hanne.

“Kimsenin hoşuna gitmez. Ama güçlü hissettiğinde nazık olmuyor.”

Tam o sırada kapı çalındı.

“Hanne.” Ylva’ydı. “Mila’nın gelmesi gerek. Hemen.”

Nina’ya Hanne’nin sabahlığını giydirip omuzlarına bir şal örtüler ve kraliçenin taşıdığı sedyeye yatırdılar.

“Ağırmış,” diye sızlandı muhafızlardan biri.

“Bu kadar zahmete değmez,” diye homurdandı Brum.

“Baba!” diye bağırdı Hanne.

“Jarl, bu kadar yeter,” dedi Ylva. “İyi olmadığı apaçık ortada.”

Nina sedyeye uzandı ve Beyaz Ada’nın koridorlarında taşınırken gözlerini tavana dikti. Gözlerini kapatıp mezarlıktaki ruhlara, kraliçenin eski nedimesi olan Linor Rundholm’e ulaştı. *Bana bilmem gerekenleri söyle. Ne istediğini söyle.*

Yanıt açık ve sertti: *Grimjer soyunun sona ermesini sağla.*

Nina buna söz veremezdi. Jarl Brum'un gaddarlığı ve Prens Rasmus'un önemsiz şiddet dolu davranışları arasında bir seçim yapma hakkı olsa prensi seçerdi. Fjerda ve kader işbirliği etmiş, ona gerçekten de berbat seçenekler sunmuşlardı.

Söz verebileceğim tek şey intikam. Şimdi, konuş benimle.

Sedyeyi kraliçenin Nina'yı daha önce kabul ettiği taht odasına götürdüler.

"Doktorumu görmem gerekiyor mu?" diye sordu kraliçe su mermeri tahtından.

Nina doğrulup oturdu, şalı geriye kayd ve pencerelerden içeri sı-
zan gün ışığının yeni değiştirilmiş yüzüne vurmasını sağladı. "Dok-
tora ihtiyacım yok. Bugüne dek oğlunuza ne faydası dokundu?"

Kraliçe içine ani bir nefes çekti. "Onu yere indirin," dedi.
"Bizi yalnız bırakın."

Birkaç saniye sonra uşaklar gitmişti. Yalnız kalmışlardı. Krali-
çe tahtında oturuyordu, Nina da karşısında duruyordu.

"Hasta değil miydin?" diye sordu kraliçe.

"Bir transa girmişt看," dedi Nina hemen bir yalan uydurarak.
"Oğlunuz nerede Kraliçe Agathe?"

"Yataktan kalkamıyor. O... Öksürüğü günlerdir kanlı. Ona ne-
ler oluyor? Her gün iki kere dua ettim ve..."

"Savaş çığırtkanlığınız Djel'i öfkclendirdi."

Kraliçe kaşlarını çatı. "Os Alta'ya yaptığımız saldırı mı?"

"Oğlunuzu kurtaran ve ona Djel'in kutsamasını bahşeden bir
Grisha'ydı."

"Bombardıman Fjerda için muhteşem bir askeri zaferdi!"

Elbette öyleydi. Nina hâlâ balo salonunda Brum'un zafer ka-
zanmış ifadesini ve kalabalığın sevinç dolu seslerini hatırlıyordu.
Ama kraliçeye ne yapması gerektiğini söyleyemezdi. Agathe'nin
bunu kendi başına anlaması gerekiyordu.

Nina ışığın yüz hatlarına vurduğunu bilerek başını kaldırdı.

“Ravka başkentinde Büyük Saray ve Küçük Saray arasında ne olduğunu biliyor musunuz?”

Agathe büstiyeri çok sıkıymış gibi gümüş rengi tuvaletinin düğmelerini çekiştirirdi. “Kraliyet şapeli.”

“İlk Sunak’ın olduğu yer. İlk Azizlere ilk dualar orada edilmişti.”

“Sahte bir din,” dedi kraliçe ama bunu ağır ağır ve tereddütle söylemişti.

“Fjerda oraya ateş yağdırdı.”

“Bu, oğlumun değil, Jarl Brum’un talimatıydı.”

“Bu ülkeyi siz yönetmiyor musunuz? Bu saldırı Grimjer hükümdarlığı adına yapılmadı mı?”

Agathe dudaklarını yaladı. “Djerholm... Djerholm’da Grishaların Djel’in çocukları olduğu konuşuluyor.”

Nihayet. Kraliçe sıçramayı yapmıştı. “Djel iyi bir babadır. Çocuklarını korur. Her sevgi dolu ebeveyn gibi.”

Kraliçe Grishaların ilahi bir takdiri taşıyor olduğu düşüncesi başının çatlamasına neden olabilirmiş gibi başını tuttu. “Buna *dalet* derler.”

Nina çaresizlik içinde ellerini iki yana açtı. “Bu tür şeyleri ben açıklayamam.”

“Sen bir yalancı ve bir kâfirsin. Transların ve öngörülerin doğal değil. Sen...”

Nina başını geriye atıp gözlerinin beyazlarının görünmesini sağladı. “Kanamanız bir türlü durmadı. Bu çocuğu da diğerleri gibi kaybedeceğinizi biliyordunuz. Tatlı Linor’u zindanlara yollayıp bir Şifacı getirttiniz. İsmi Pavlina’ydı. Ona özgürlük vaat ettiniz. Ama verdiğiniz sözü tutmayacaktınız. Pavlina saatlerce, bütün gece yanınızda kaldı. Günlerce başınızdan ayrılmadı; sizi ve rahminizdeyken bile minik prensi iyileştirdi. Kendinizi iyi hissetmediğinizde size öyküler anlattı. Ağladığınızda size bir ninni söyledi.”

“Hayır,” dedi kraliçe. Sesi bir inleme gibi çıkmıştı.

Nina’nın sesi şarkı söyleyecek kadar güzel değildi ama ölü kadının ona tatlı bir sesle söylemekte olduğu ninninin melodisini elinden geldiğince söylemeye çalıştı. “*Dye ena kelinki, dya derushka, shtoya refkayena lazla zeyu.*” Eski bir Ravka halk şarkısıydı. *Dağların tepelerinde, ağaçların en üst dallarında, ateşkuşu altın rengi bir dalın üstünde uyur.*

“Sen... Ravka dilini biliyor musun?”

“Şu ana dek Ravka dilinde tek sözcük bile söylemedim. Sadece Djel’in gösterdiklerini biliyorum. Pavlina size bir kızı olduğunu söylemişti ve onu küçük kızı tekrar göreceğine söz vermişsiniz.”

Kraliçe hıçkırdı “Yardıma ihtiyacım vardı!”

“Djel yaptıklarınızı affetti.” *Ama ben affetmedim*, dedi Nina içinden. *Ağaç tanrın çok daha bağışlayıcı.* “Ama daha fazla Grisha’nın öldürülmesini affetmeyecek. Oğlunuz hayatını onlardan birine borçluyken bunu affetmeyecek.”

“Ama... Ben bunu nasıl durduracağım? Halkımız savaş istiyor.”

“Bu size söylenmiş olan bir şey mi yoksa bunu kesin olarak biliyor musunuz? Generalleriniz savaş istiyor. İnsanlar oğullarının ve kızlarının yaşamasını istiyorlar. Yataklarında uyumak ve tarlalarını sürmek istiyorlar. Generallerinize mi Djel’e mi kulak vereceksiniz? Seçim sizin.” Nina eski bir çocuk kitabında okuduğu Azizlerle ilgili bir öyküden bir satırı hatırladı: *Ya inancı ya da korkuyu seçebilirsiniz. Ama bunlardan sadece biri size istediğinizi verir.*

“Ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Biliyorsunuz. Dikkatlice dinleyin. Su duyar ve anlar.” Nina eğildi ve gitmek üzere arkasını döndü.

“Ne cüretle bana arkayı dönersin?”

Cesur bir hareketti ama Nina’nın kraliçeye inanç zırhına kuşandığını göstermesi gerekiyordu. Korktuğunu belli etmeyi göze alamazdı.

“Kraliçem, endişelenmeniz gereken konu Djel. Esas Djel size sırtını dönerse korkun.”

Taht odasından çıkıp hızla koridorda yürümeye başladı. Çok mu ileri gitmişti yoksa yeteri kadar mı? Ektiği tohumlar barışa giden bir yolu açacak mıydı? Yoksa kendisini ve belki Hanne’yi de tehlikeye mi atmıştı?

O anda bunları düşünemezdi. Seçimlerini yapmıştı ve o gece yapması gereken başka işler vardı. Daha önceden odasının dışında Brum’un söylediklerini tam olarak anlayamayacak kadar bitkindi ama o sözcük zihninde çınlayıp duruyordu: *Drokestering. Drüskelle* o gece Buz Sarayı’ndan uzaklarda ormanda olacak, Ravka’ya yaptıkları sinsî saldırıyı kutlayacaklardı.

Magnus Opjer’i Drüskelle Sektörü’nden çıkarmak için bir fırsatı bu. Ravka kan kaybediyordu ve Nina düşmanların verdiği hasarı geri alamayacak kadar çaresizdi. *Ama Nikolai Lantsov hâlâ hayatta.* Bu da hâlâ umut olduğu anlamına geliyordu. Fjerda’ya bir darbe indirebilir, hatta belki kralına bu savaşta ufak bir avantaj sağlayabilirdi.

Ortalığı karıştırma vakti gelmişti.

Nikolai uyumaya niyetlenmişti ama yatağında dönüp durunca ve uyuyamayacağını anlayınca, Iris Süiti'ndeki yabancı yataktan kalkıp çalışmaya karar vermişti. Ama bunu da başaramamıştı. Ketterdam'a bir mesaj yollamıştı ve bir yanıt beklemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Lazlayon'dan getirttiği füze şemalarına odaklanmaya çalışmıştı ama David'in çizdiği planlara, sayfaların kenarlarına ufak harflerle yazdığı notlara bakıp hüzne kapılmaması, arkadaşının hayatını kurtarmış olabilecek olasılıkları düşünmemesi mümkün değildi. David'in cesedinin molozların altından çıkarılışı, ezilmiş göğsünü kaplamış olan kan ve tozlar gözlerinin önünden gitmiyordu.

Nikolai pencereye gitti. Saray arazisi karla kaplanmıştı. Dışarıya baktığı noktadan bombaların verdiği hasarı görmek mümkün değildi. Dünya sessiz, sıradan ve huzur içindeymiş gibi gözüküyordu. Tamar'a haber yollayıp Shu Kraliçesi'nin bombardımandan haberdar olup olmadığını, Shuların ve Fjerdalıların Ravka'ya karşı bir müttefiklik kurup kurmadığını öğrenmesini istemişti. Ravka onların yüzyıllardır üstüne kavga ettikleri kemikti. Ama bunu yaptıklarını düşünmüyordu. Makhi'nin ayrı planları vardı. Ravka'nın güç kaybettiğini görmüş, Fjerda güç kullanarak orayı

ele geçirmeden önce kendisi hileyle ele geçirmek için harekete geçmişti. Isaak'ın cesareti olmasaydı ve kader işin içine aşkı katmasaydı, Shu Kraliçesi planlarında başarılı olabilirdi. Ama Makhi'nin bir neşterle başarısız olduğu girişimde, Fjerda bir çekiçe başarılı olabilirdi. Ravka'ya indirdikleri esas ölümcül darbeden habersiz çökerttikleri binaları, yok ettikleri gemileri ve deniz uçaklarını kutlayacaklardı: David Kostyk ölmüştü.

Nikolai'ın David'le arkadaşlığı hiçbir zaman çok göz önünde olmamıştı. Nadiren sırlarını paylaşmışlar, birlikte kaba içki şarkıları söyledikleri eğlenceli geceler geçirmemişlerdi. Birlikte geçirdikleri zamanın büyük bir kısmı sessiz olmuş, zor mühendislik sorunları çözmeye, birbirlerinin yaptıklarını gözden geçirmeye ve moral vermeye çalışmışlardı. David'leyken Nikolai'ın gücü ve cazibesi anlamsız kalmıştı. David'in umursadığı tek şey bilimdi. Orada, atölyesinde çalışırken düşmanlardan uzakta ve güvende olması gerekirdi. Ama artık güvenli bir yer yoktu. Fjerdalılar kuzeyde bir yerde sürpriz saldırılarını kutluyorlardı ve Ravka'nın vereceği karşılığı bekliyorlardı. Ravka karşılık veremeyince daha fazla beklemeyeceklerdi. Ülkeyi istila edeceklerdi. Ama nereye saldıracaklardı? Ne zaman saldıracaklardı?

Bahçede bir kıpırtı gördü. Mavi yün pelerinli, koyu renkli saçları olan birisiydi. Zoya. Zoya çalılıkların ve çeşmelerin ilerisine gidip ormanın gölgeleri arasında gözden kayboldu.

Zoya döndüğünden beri Nikolai onunla konuşacak fırsatı bulamamıştı. Zoya ondan kaçmakta haklıydı. Onu doğru dürüst destek olmadan göreve yollamıştı. Düşmanların ülkelerini istila etmesine izin vermişti. Peki Zoya o sırada nereye gidiyordu? Nikolai onun geceleri geç saatlerde dışarıda ne yaptığına pek kafa yormamıştı. Buna kafa yormak istememişti. Bir sevgilisi varsa, bu onu ilgilendirmezdi. Ama aklından her biri öncekinden daha korkunç ihtimaller geçmeye başladı. Kraliyet muhafızlarından

biri miydi? Yakışıklı bir Ateşin Hâkimi miydi? General Pensky'ye yakın davranıyordu ve bu Nikolai'nin suçuydu. Onları birlikte çalışmaya zorlamıştı. Elbette general, Zoya'dan yirmi yaş daha büyüktü ve ancak gür diye tanımlanabilecek bir bıyığı vardı ama Nikolai kimdi ki Zoya'nın zevkini sorgulasın?

Pijamasının üstüne pantolonunu geçirip hemen ceketini ve çizmelerini aldı. Birkaç saniye içinde koridora çıktı ve saray muhafızlarının endişeli bakışlarını görmezden geldi.

"Her şey yolunda! Nöbete devam," diye seslendi. Fjerda'nın saldırısından sonra herkes diken üstündeydi. Dolayısıyla âşık bir okullu genç gibi hızla ilerlerken kimsenin paniğe kapılmasına neden olmaya gerek yoktu.

Zoya'ya tam olarak ne diyecekti? *Birisiyle buluşmaya gittiğini görüyorum, kral namına dur mu?*

Zoya'nın çizmelerinin karda bıraktığı izleyerek ormana girdi. Ama ağaçların altı karanlıktı ve izleri görmek zordu. Bu bir hata. Zoya'nın özel bir hayat yaşamaya hakkı vardı. Hem onu başka bir erkeğin kollarında görmeyi de kesinlikle istemiyordu.

Dalların arasında bir şey parıldadığını gördü. Gecenin soğukunda nefesi buhar oluşturan Zoya, yüzünü çevreleyen gümüş tilki postlu kapüşonunu kaldırmış, bahçelerin batı kenarında bir sınır oluşturan çalılıkların önünde duruyordu. Orada ne işi olabilirdi?

Nikolai'nin çocukluğunda oyun oynadığı ve Lazlayon'a uzanan gizli tünelin keşfedildiği su bahçelerinin uç tarafındaki bir duvarın önünde ilerliyordu. Ona seslenmek için ağzını açtı ama tam o sırada Zoya duvardaki sık asma dallarını kenara çekti ve bunların arkasında gizli bir kapı ortaya çıktı.

Nikolai buna gücendiğini hissetti. Zoya'nın ondan bir şeyler gizlemiş olması onu şaşırtmamıştı ama sarayın gizlemiş olmasına şaşırmıştı.

“Bunları aştığınızı sanıyordum,” diye homurdandı.

Zoya cebinden bir anahtar çıkarıp kapıyı açtı ve içeri girdi. Nikolai tereddüt etti. Zoya kapıyı arkasından kapatmamıştı. *Arkayı dön ve git*, dedi Nikolai içinden. *Bu işin sonu iyi olmayacak.*

Tahta kapının üstüne iki yıldız kazınmıştı; bunlar Zoya’nın odalarındaki duvar halılarındaki fırtınada savrulan bir geminin bayrağının üstündeki iki minik kıvılcımı andıran yıldızlara benziyordu. Ona bunların ne anlama geldiğini hiç sormamıştı.

O kapının diğer tarafında ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Hem ülkenin güvenliğiyle ilgili bir mesele de olabilirdi.

Nikolai karmaşık çalılıkların arasından diğer tarafa geçtiğinde, eski sebze bahçesinde olduğunu fark etti. Yükseltilmiş sebze yatakları mutfaklara daha yakın bir yere alındığı için, orasının ormanın bir parçası olarak kaderine terk edildiğini sanıyordu. Yeni saray planlarının hiçbirinde orası gözükmiyordu.

Sebze bahçesinin eskiden neye benzediğini bilmiyordu ama artık çok farklı olduğu belliydi. Düzenli sıralarla ekilmiş lahanalar, saray bahçıvanlarının bayıldığı güzelce budanmış çalılıklar yoktu. Sıraları yas tutmuş kadınlar gibi iki büklüm, dalları buz tutmuş ve yumuşak karlı zemini saç telleri gibi okşayan söğüt ağaçları çevreliyordu. Bahçede hepsi karlarla kaplanıp bembeyaz olmuş her türden çiçek ve çalılık türü vardı; kardan ve camdan oluşan bir hayaletler bahçesi gibiydi. Zoya eski taş duvarların önüne fenerler yerleştirmişti ve o sırada ta başından beri bu bahçenin bir parçasıymış, bir labirentin ortasında keşfedilmeyi bekleyen süslemeli bir bakire heykeliymiş gibi sırtı ona dönük vaziyette duruyordu.

“Yakında yer kalmayacak,” dedi Zoya ona dönmeden.

Nikolai’nin onu izlediğini fark etmişti demek. Neden onu izlemesini istemişti?

“Burasıyla sen mi ilgileniyorsun?” Zoya’yı güneşin altında ter

dökerken, tırnaklarının altında toprak birikmiş bir halde çalışırken hayal etmeye çalıştı.

“Teyzem öldürüldüğünde, Karanlıklar Efendisi’yle savaşmak için Küçük Saray’a döndüğümde... Yalnız kalabileceğim bir yere ihtiyaç duydum. Eskiden saatlerce ormanda yürüyüş yapardım. Orada beni kimse rahatsız etmezdi. Kapıyı ne zaman keşfettiğimi hatırlamıyorum ama teyzem onu bulmam, bir bilmece gibi çözmek için oraya bırakmış gibi hissettim.”

Kapüşonu hafifçe geriye kaymıştı ve kusursuz profilini parılayan karanlık gökyüzüne çevirmişti. Kar yağmaya başlamıştı ve koyu renkli saçlarının dalgalarına kar taneleri düşmüştü. “Kaybettiğimiz her Grisha için bir şey ekiyorum. Marie için kalp çalılığı. Sergei için porsuk ağacı. Fedyor için kırmızı çalılık. Ivan’ın bile bir yeri var.” Donmuş bir çiçeğin sapına elledi. “Yazın parlak turuncu renkli çiçekler açacak. Onu Harshaw için ekdim. Bu yıldız çiçeklerini de Nina’nın Fjerdalılar tarafından yakalanıp öldürüldüğünü sandığımızda ekmiştim. Yazın çok güzel kırmızı çiçekler açacak. Çiçekleri tabak büyüklüğünde oluyor.” Zoya ona döndüğünde, Nikolai gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmesini gördü. Zoya yarı yalvarır, yarı çaresizlikten ne yapacağını bilemiyormuş gibi ellerini kaldırdı. “Yakında başka bir şey ekecek yer kalmayacak.”

Demek Zoya geceleri gizli gizli oraya geliyordu. Bir sevgiliyle buluşmaya değil, yas tutmak için bu anıta geliyordu. Gözyaşlarını orada, meraklı gözlerden uzakta, kalkanının düştüğünü kimsenin göremeyeceği o bahçede akıtıyordu. Grishalar, kaybedilen her dost ve asker sonsuza dek orada yaşayacaktı.

“Yaptığım şeyin affedilemez bir şey olduğunu biliyorum,” dedi Zoya.

Nikolai şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “İşlediğin suçların cezasını çekmeyi hak ettiğine şüphe yok... Ama tam olarak hangi suçtan söz ediyorsun?”

Zoya ona nefret dolu bir bakış fırlattı. “En değerli mahkûmu-muzu kaybettim. En ölümcül düşmanımızın gücünü geri kazan-masına ve... çıldırmış bir halde kaçmasına neden oldum.”

“Şey, ‘çıldırmış bir halde’ demek biraz abartı olabilir. Başboş kaldığını söyleyebiliriz.”

“Bu konu önemsizmiş gibi davranma. Döndüğünden beri yü-züme bile bakmadın.”

Çünkü sana bakmaya doyamıyorum. Çünkü bu savaşla, bu ka-yıpla sensiz yüzleşme fikri beni çok korkutuyor. Çünkü seninle bir geleceğim olması için bir yol bulamayacaksam, bir gelecek için savaşmak istemiyorum.

Ama kendisi bir kraldı, Zoya da generallerinden biriydi ve Ni-kolai bunların hiçbirini ona söyleyemezdi.

“Şu anda sana bakıyorum Zoya.” Zoya’nın bir kuyu kadar derin parlak mavi gözleri bahçenin sessizliğinde Nikolai’nın göz-leriyle buluştu. “Benden asla af dilemene gerek yok.” Nikolai duraksadı. Kendisini Zoya’nın nefret ettiği adamla daha fazla ilişkilendirmek istemiyordu ama aralarında sırlar olmasını da is-tiyordu. Bu savaştan sağ çıkarlarsa, Fjerdalıların Ravka’yı istila etmesini önlemenin bir yolunu bulurlarsa, Nikolai’nın gerçekten de başka birisiyle evlenmesi ve gerçek bir müttefiklik kurması gerekecekti. Fjerdalı birisiyle evlenerek iki ülke arasında barış kurulmasını sağlayabilirdi ya da Hiram Schenck’in kızıyla evle-nerek Kerchlerin aşırı gururunu yatıştırabilirdi. Ama bu asla ger-çekleşmeme ihtimali olan bir gelecekti. “Karanlıklar Efendisi’nin kaçtığı anı hissettim. İblis... bunu bir şekilde anladı. Bir an için seninle birlikte o odada olduğumu hissettim.”

Zoya’nın bundan tiksinebileceğini, hatta korkabileceğini san-mıştı ama generali sadece, “Keşke orada olsaydın,” demekle ye-rindi.

“Sahi mi?”

Zoya bu sefer sinir olmuş gibiydi. “Elbette. Bir savaşta arkamı başka kimin kollamasını isteyebilirim ki?”

Nikolai mutluluktan şarkılar söylememek için kendisini zor tuttu. “Hayatımda duyduğum en güzel iltifat olabilir bu. Bir keresinde bana kraliyet balesinin baş dansçısı tarafından bir melek gibi vals yaptığım söylenmişti.”

“Belki yanımda olsaydın...” Zoya lafını tamamlamadı. İkisi de Nikolai orada olmuş olsa bile sonucun farklı olmayacağını biliyordu. Zoya ve Güneşin Elçileri, Karanlıklar Efendisi’ni durduramamışlarsa, onu durdurmanın mümkün olmadığı da olasılıklar arasındaydı. *Nasıl savaşacağımızı bilmediğimiz bir düşman daha.*

Zoya çenesiyle duvarları işaret etti. “Buranın etrafında neyin büyüdüğünü görüyor musun?”

Nikolai bahçenin etrafını çevrelemiş olan kıvrımlı gri dallara baktı. “Bir dikenli çalılık.” Ama bunun *obisbaya* için gerekli olan eski dikenli çalılık değil, sıradan bir çalılık olduğunu düşündü.

“Küçük Saray’a uzanan tüneldeki çalılıklardan örnekler alıp buraya ekdim. Sadece dikenlerden, sert dallardan ve öfkeden oluşuyor; üstünde güzel ama fayda etmeyen çiçekler ve yenemeyecek kadar acı meyveler var. Bunda sevmeye degecek hiçbir şey yok.”

“Çok yanılıyorsun.”

Zoya gümüşümsü bir parıltı saçan ejderhanın gözleriyle ona baktı. “Öyle mi?”

“Nasıl büyüdüğüne, bu duvarların arasındaki her şeyi nasıl koruduğuna, bu bahçedeki her şeyden nasıl daha güçlü olduğuna ve her mevsime nasıl dayandığına baksana. Ne kadar sert bir kış geçirirse geçirsin tomurcukları tekrar tekrar açıyor.”

“Ya kış çok uzun ve sert geçerse? Ya tomurcukları bir daha açamazsa?”

Nikolai ona dokunmaya korkuyordu ama bunu yine de yaptı.

Zoya'nın eldivenli elini tuttu. Zoya elini geri çekmedi, gece vakti yaprakları ie kıvrılan bir iek gibi elini ona bıraktı. Nikolai kollarını ona doladı. Zoya tereddüt eder gibi oldu ama sonra nefesini hafifçe dışarı vererek ona sarıldı. Ölümcül Zoya. Yırtıcı Zoya. Zoya'nın ağırlığı Nikolai'ya bir kutsama gibi geldi. Ülkesi, askerleri ve arkadaşları için güçlü davranmıştı. Onun için güçlü davranmaksa farklı bir anlam taşıyordu.

“O halde tomurcukları olmayan dallar olursun,” diye fısıldadı Zoya'nın saçlarının arasına. “Yaz gelene dek, kalanımızın güçlü olmamıza izin verirsin.”

“Bir metafordan söz etmiyordum.”

“Elbette.”

Nikolai sonsuza dek orada, karların sessizliğinde kalabilmeyi ve o huzurlu yerin onları koruyabilmesini diledi.

Zoya gözlerini sildi ve Nikolai onun ağladığını fark etti.

“Üç sene önce bana David Kotsyk için ağlayacağımı söyleseydin sana gülerdim.”

Nikolai gülümsedi. “Bana ayakkabınla vururdun.”

“O ve ben... Hiç ortak yanımız yoktu. Bizi Alina'yla işbirliği yapma kararımız bir araya getirmişti. Şansın Karanlıklar Efendisi'nden yana olduğunu bildiğimiz halde, Alina'nın yanında savaşma kararımız. Daha usta savaşçılar, senelerin bilgisine ve deneyimine sahip olan adamlar onun yanındaydı.”

“Ama biz kazandık.”

“Evet. Bir süreliğine.”

“Peki bunu nasıl başardın? Biz nasıl başardık?”

“Dürüst olayım mı? Bilmiyorum. Belki de bir mucizeydi. Belki de Alina gerçekten bir Azizdir.”

“Hissettiğin üzüntü sana saçma şeyler söyletiyor. Ama bir mucizeyle şansımız yaver gittiye, belki yine öyle olur.”

Baheden çıkıp ormandan geri yürümeye başladılar. Yolda her

zamanki gibi birbirlerinden ayrıldılar. Zoya Grishalara, Nikolai Küçük Saray'a gitti. Zoya'nın arkasından seslenmek istedi. Kar-
ların arasında onun peşinden gitmek istedi. Ama ülkesinin yalnız
bir kızın peşinden koşan kederli bir gence ihtiyacı yoktu. Bir krala
ihtiyacı vardı.

"Bir kralları olacak," dedi boşluğa. Sonra sarayın karanlık
odalarına doğru yürüdü.

Kraliçe Makhi laboratuvarların varlığını açıklamayı düşüneceğini iddia ettikten sonra –hâlâ var olduğunu itiraf etmediği laboratuvarları– Tamar ve Mayu, Ehri'yi sarayın Yuva olarak bilinen kanadındaki odalarına götürmüşlerdi. Bunlar Ehri'nin çocukluğunu geçirdiği, bütün Taban çocuklarının yetiştirildiği yerdı. Oğlanlar da bir meslek seçecek yaşa gelene dek kızlarla birlikte eğitim alırlardı: tıp, din, ordu. Kızların hepsi potansiyel vârisler olarak düşünülürdü ama genellikle yaşça en büyük olan kızlar daha ön planda tutulurdu.

Tamar ve Mayu dönüşümlü olarak Ehri'nin odalarında nöbet tuttular. Bu kadar şüphe altındayken Makhi'nin prensese zarar vereceğini sanmıyorlardı ama bunu şansa bırakmak istemiyorlardı. Tamar, Bakan Nagh ve Bakan Zihun'u da evlerinde daha fazla güvenlik önlemi almaları konusunda uyarmıştı.

Oraya vardıktan üç gün sonra, Ehri'nin ablalarından ikisi bir ipek kumaş ve parfüm bulutu arasında onu ziyaret etmişlerdi. Koyu kahverengi gözlü ve elinde her zaman bir nakış işi olan Kheru ve saçlarında bir tutam beyaz olan, keskin bakışlı Yenye. Jhem kuraklıkta kaybettiği kızı Akeni için yas tuttuğundan gelmemişti. Tamar bir sorun çıkabilir diye yandaki odaya geçip konuşmaları gizlice dinlemişti.

Mayu prensesleri iyi tanımıyordu. Ona Ehri'nin hanesinde görev verilmişti ve prensesleri koruyan ayrı Tavgharad muhafızları vardı. Zeki ve neşeli olan prensesler kendilerine has özellikleriyle göz alıcıydı. Koyu renkli ipek giysileriyle değerli taşları andırıyordu: zümrüt, ametist, safir. Ehri ise kısa boyuyla, açık renkli yaparak desenleri olan nane yeşili tuvaletiyle, yeşil akik kolyesiyle ve saçlarındaki gümüş tokalarla farklı bir bahçeden bir çiçek gibiydi.

Ablaları ondan Ravka'yla ilgili öyküler anlatmasını istediler, memleketine dönüşünü kutlamak için hediye olarak çiçekler ve meyveler getirdiler, kendi evlilik ihtimallerinden ve Makhi'nin adaylarından söz ettiler. Kheru da Yenye de yakında evlenecekti ve evlendiklerinde Taban tahtı için vâris olamayacaklardı.

"Kheru nikâh tarihini erteledi," dedi Yenye, iğnesiyle bir mekşe deseni işlerken.

"Çünkü gelinliğim için doğru şeftali rengi ipek kumaşı bulmaya çalışıyorum."

Yenye kaşlarından birini kaldırıp elini saçındaki beyaz tutamın arasında gezdirdi. "Çünkü Makhi'nin vârisi olduğu varsayılan kız o korkunç kuraklıkta öldü."

Prenses Ehri şaşkınlıkla ablasına baktı. "Sadece sekiz yaşındaydı."

Yenye elini yine saçlarına götürdü. "Ben... Duyarsız davranmak istememiştim. Sadece..."

Kheru ağzına bir parça erik attı. "Bir çocuğun ölümünü Makhi'nin beni vârisi olarak açıklaması için bir fırsat olarak gördüğümü söylemek istedin."

"Aklından geçmediğini söyleme," dedi Yenye.

"Geçti," dedi Kheru dürüstçe. "Ama Makhi hiçbirimizi seçmez."

"Ama söylentileri duydum," dedi Yenye sinsî bir ifadeyle. "Senin hakkında konuşuyorlar tatlı Ehri."

Ehri gözlerini tabağındaki eriklerden ayırmadı. “Öyle mi?”

“Makhi’ye meydan okumak istediğin için Ravkalı birisiyle evlenmeden döndüğünü söylüyorlar.”

“Çok saçma,” dedi Ehri. “Hepiniz tahta çıkmak istemediğimi biliyorsunuz. Deniz kıyısında bir tepede oturup mutlu mutlu dalgaların kıyıya vuruşunu izleyebilir, anneannemiz gibi bahçemle ilgilenebilirim.”

“O halde neden Ravka Kralı’yla evlenmeye kalkıştın?”

“Çünkü Makhi kraliçe ve bana onunla evlenmemi emretti.” Ehri ablalarının gözlerinin içine baktı. “Hepimizin kraliçenin emirlerine uyması gerekir.”

Prencesler onu onaylayan sözler mırıldandılar ve bir süre sonra çaylarını bitirip kalktılar. Konuşulanları uzun uzun kendi aralarında konuşacakları kesindi.

Kapı arkalarından kapandıktan sonra Ehri iç çekerek geriye yaslandı. “Konuşmanın hoşuna gitmediğini görebiliyorum Mayu.”

Mayu’nun buna itiraz etmesi için bir neden yoktu. “Onları pohpohlamak, kendi tarafına çekmek ve kraliçenin girişiminden söz etmek için kusursuz bir fırsattı.”

“Mayu, ablalarım benim kadar bile nüfuzlu değiller.” Ehri ablaları gelmeden önce çay masasına koyduğu turuncu güllerle dolu vazoya baktı. “Ya Makhi’nin tarafını tutarlardı ya da aramızdaki anlaşmazlığı tahta aday olmak için kullanıp Shu Han’ın savunmasız bir duruma düşmesine neden olurlardı.”

“Bu kadar hırslılar mı?”

Ehri biraz düşündü. Solmaya başlamış bir yaprağı koparıp elinde sıktı. “Hayır. Hiçbiri doğuştan komplocu değil. Hiçbiri tahta çıkmak üzere hazırlanmadı. Ama güç sahibi olmak cazip bir şeydir ve sırlarımızı kendimize saklamamız daha iyi.”

Mayu dikkatle ona baktı. “Ablalarınızla yakın bir ilişkin var mı?”

“*Kebbenin* olduğu gibi mi? Hayır. Onları seviyorum ama hiç kavga etmeyiz.”

“Hiç mi?”

“Pek sayılmaz. Zaman zaman ufak tartışmalar yaşadık. Sanırım bütün kız kardeşler önemsiz anlaşmazlıklar yaşar. Ama ciddi bir kavgamız olmadı. Çünkü hiçbirimiz hissettiğimiz sevginin bu anlaşmazlıkları çözebileceğine güvenmedik. Bu yüzden de birbirimize karşı hep nazik davrandık. Neden gülümsüyorsun?”

“Reyem’i düşünüyordum. Birbirimize nasıl bağırdığımız geldi aklıma. Bir keresinde beni ısırmişti. Beni kanatacak kadar sert ısırmişti.”

“Seni *ısırdı* mı?”

“Hak etmiştim. Uyurken kaşlarından birini tıraş etmiştim.”

Ehri güldü. “Canavar gibi bir çocuktun herhalde.”

“Gerçekten de öyleydim.” Ama Reyem’i düşünmek çok acıydı. “Bana asla kötü davranmadı. Üstelik kötü davranmak için her türlü nedeni vardı. Annemle babam onu kayırırlardı ama o her şeyi benimle paylaşırdı. Kitaplarını, şekerlemelerini... Beni mutlu görmek isterdi.”

“*Kebben* böyledir işte,” dedi Tamar, odaya girip bir dilim erik alarak. “Diğeri sıkıntıdaysa öteki mutlu olamaz.”

“O halde... Her şeyi neden yaptığımı anlıyor musun? Neden Makhi’nin misyonunu üstlendiğimi?”

Tamar ağzına bir dilim erik daha atıp düşünceli düşünceli lokmasını çiğnedi. “Masum bir adamı öldürdün. Isaak silahsızdı.”

“O bir yalancıydı,” dedi Ehri hemen Mayu’yu savunarak. “Bir sahtekârdı.”

“Kralına hizmet ediyordu,” dedi Tamar.

“Tıpkı benim kraliçeme hizmet ettiğim gibi,” dedi Mayu ama bu yanıtı ağzında acı bir tat bıraktı.

“Ama sadece biriniz öldü.”

Haklıydı. Isaak daha iyi şeyleri hak etmişti.

“Ama erkek kardeşimi bulmama yardım edeceksin,” dedi Mayu. Bunu bir soru gibi söylememiştir. Reyem özgür kalana dek hissettiği üzüntünün ve utancın onu yerle bir etmesine izin veremeyecekti.

“Onu bulmana yardım edeceğim. Senin için ya da ikizin için değil. Grishaların çektiği işkenceleri ve zulmü durdurmanın tek yolu *khergud* laboratuvarlarının nerede olduğunu öğrenmek.”

Ehri çay masasında duran *khatuurun* tellerinden birini çekti. “Önümüzde uzun bir yol var ve hiçbirimiz bu yolculuğa tek başımıza çıkamayız. Yolculuğu tartışarak mahvetmeyelim. Hepimiz kayıplar verdik.”

Mayu elini kıvrık kılıcının üstüne koydu. “Sen ne kaybettin Ehri?”

Ehri’nin yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. “Bilmiyor musun Mayu? Ablamı.”

Tam o sırada, şehrin üstünde mavi ve altın renkli iki parlak yağmur oluşturan havai fişekler patladı. Bunlar Ravka’nın renkleri idi.

“İşaret buydu,” dedi Tamar. “Kraliçe Makhi’nin habercisi harekete geçti.”

Ahmrat Jen’in bütün sırlarını kimsenin bilmediği söylenirdi ama Tavgharad çoğu kişiden daha fazlasını biliyordu. Hem muhafızların hem de kraliyet ailesi fertlerinin kullanması için gizli girişler, soyluların rahatsız edilmeden korunabileceği gizli odalar ve elbette bir acil durum ya da ayaklanma ihtimali için gizli çıkışlar vardı.

Mayu, Tamar’ı ve Ehri’yi gizli bir merdivenden indirip bahçelerin altında ilerleyen ve saray duvarlarının –ya da bir zamanlar

saray duvarları olan duvarların- ötesinde sona eren bir tünelden geçirdi. Kuraklık orayı da etkilemişti. Bahçenin o kısmındaki meyve bahçeleri bombalanmış gibi gözüküyordu ama insanda gerinde hiçbir şey kalmayana, tüm hayatın yok edilip kurutulana dek işletilmiş eski bir maden hissi yaratıyordu.

“Nedir bu?” dedi Ehri. “Buna yol açan şey ne?”

“Başka bir gün başa çıkılması gereken bir düşman,” dedi Tamar. “İlerlemeye devam edin.”

Onun peşinden alçak bir tepeden onları bir arabanın beklediği erik bahçelerine indiler ve arabaya bindiler. Tamar at sırtındaki iki adamla konuştu. Adamlar köylü gibi giyinmişti ama üstlerinde tabancalar vardı.

“Kraliçeye gidelim,” dedi Tamar. Ama Mayu atlılara doğru dürüst bakamadan adamlar tarlalarda dört nala ilerlemeye başladılar. Kraliyet sarayının yakınlarındaki yollar oldukça bakımlı olduğu halde, araba dikkat çekmemek için her çukurda ve tümsekte sarsıldığı köy yollarında ilerledi. Kendisi ve Tamar sert yolculuklara alıştı ama arabanın loş ortamında bile prensesin çok rahatsız olduğunu görebiliyordu.

İçinden kilometreleri saydı, karanlıkta nerede oldukları anlayabilmek için işaretler görmeye çalıştı. Zihnindeki harita doğruysa, Khem Aba vadisine doğru gidiyorlardı. Bu vadi daha çok çiftçilik ve hayvan yetiştiriciliğiyle bilinirdi ama birinin bir devlet laboratuvarını gizleyebileceği sarp kayalıklar ve kanyonlar da orada olabilirdi.

Araba yavaşlayınca, Tamar kapıyı açıp at sırtındaki bir başka adamla konuşmak için basamağa çıktı ve adam yoluna devam etti.

“Tesis bir buçuk kilometre ilerideymiş,” dedi araba dururken. “Bu noktadan sonra yürüyerek devam etmemiz gerek. Bizi neyin beklediğini bilmiyoruz.”

“Hava taşıtı geliyor mu?” diye sordu Ehri.

“Yolda.”

Ehri endişeyle alt dudağını ısırđı. “Ya yanılıyorsak? Ya burada hiçbir şey yoka? Ya anneannem...”

“Şüpheye kapılmak için çok geç,” dedi Mayu. “Artık ileriye gideceğiz.” Hava soğuk, karanlık ve sessizdi; etrafta sadece kurbağaların ve sazlıkların arasında esen rüzgârın sesi duyuluyordu. Mayu arabadan indiğince memnundu. Ayakları ycre bastığında ve harekete geçmeye hazır olduğunda kendisini daha güvende hissediyordu.

Birkaç dakika sonra, sivri çatılı büyük bir bina gördü.

“Bu koku ne?” dedi Ehri.

“Gübre,” dedi Tamar.

İleride bir yerde bir ineğin sesini duydular.

“Burası bir mandıra,” dedi Mayu şaşkınlıkla.

Tamar yürümeye devam etmelerini işaret etti. “Eskiden öyleydi.”

Kraliçe Makhi bu gizli tesisi herkesin gözlerinin önünde saklamıştı. Habercisi onları kapıya kadar getirmişti.

Kraliçe yemi yutmuştu. Ehri ona Bin Yıldız Sarayı’na annelerini korumaları için Grisha muhafızlar yerleştirdiğini söylemişti. Bu tehdidin Makhi’yi durdurmayacağını ama Tavgharad muhafızlarını Leyti Kir-Taban’a karşı kullanamayacağını da biliyorlardı. Tavgharad artık tahtta olmasa bile asla bir Taban kraliçesine el kaldırmazdı. Peki, Makhi savaşçı bir Grisha gücüne karşı kimi kullanabilirdi? Sözde var olmayan askerleri: *khergud*. Onları istediği yere yollayabilmek için gizli laboratuvarlarından birine haber yollaması gerekmişti ve Tamar’ın keşif kolları onu takip etmişlerdi.

Mayu’nun tek umudu Reyem’in o duvarların arkasında olduğuydu. Mandıranın etrafında bir gece bekçisine benzeyen bir adamdan başka kimse yok gibiydi.

“Doğru yer olduğundan emin miyiz?” diye sordu.

Tamar evet anlamında başını salladı. “O nöbetçinin üstünde bir otomatik tüfek var. İnekler bir isyan çıkarmayı planlamıyorlarsa, o tür bir silah gereksiz.” Çitlerin diğer tarafındaki avlunun sağ tarafını işaret etti. “O ağaçların arasında bir gözetleme yeri var.”

Mayu ve Ehri karanlıkta ileriye baktılar.

“Nereden anladın?” diye sordu Mayu.

“Oradaki askerin kalp atışlarını hissedebiliyorum,” dedi Tamar.

Cellat. Mayu bazen onun bir Cellat olduğunu unutuyordu. Tamar elinde baltaları ya da bir tabanca olmadan da yeteri kadar ölümcüldü.

“Burada bekleyin,” dedi.

“Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım,” diye mırıldandı Ehri karanlıkta beklerlerken. “Ya sen?”

“Sadece eğitim döneminde,” dedi Mayu. O bir Tavgharad muhafızıydı. Ölümünden korkmaması gerekirdi. Hatta hiç korku hissetmemesi gerekirdi. Ama hiçbir zaman gerçek bir çatışma görmemiş ve düşmanla ciddi bir karşılaşma yaşamamıştı. Isaak öldürdüğü ilk kişi olmuştu.

O kapıların arkasında onları ne bekliyordu? Yakalanacak olurlarsa ne yapabilirdi? Yanıt beklediğinden de çabuk geldi. Gerekirse kendisi, kardeşi, bir hiç uğruna ölen Isaak için canını tehlikeye atarak savaşırdı. Eğitimcilerinin ona aşılacağı gibi odaklanmaya ve sakinleşmeye çalıştı.

Belki de şehirde çok uzun süre yaşamıştı. Gecenin zifiri karanlığına, tepelerindeki sere serpe yıldızlara ve bu bomboş alanın—kurbağalar, cırcır böcekleri, ağaçlarda öten yaratıklar—seslerine alışık değildi. Bıkkınlıkla ofladı. “Kırlık bölge düşündüğümünden daha gürültülüymüş.”

Ehri gözlerini kapatıp içine derin bir nefes çekti. “İstediğim şey bu.”

“Bir mandıra mı?”

“Huzur. Hep dağlarda bir kanyonda kendime bir ev, belki bir amfî tiyatro inşa edip müzik öğretmeyi hayal ettim. Sanırım sen de benimle gelirdin. Sen ve diğer Tavgharad muhafızlarım.”

Tanıdıkları kadınları düşününce ikisi de suspus kesildi.

“Çığlık atmadılar,” dedi Ehri titrek bir sesle. “Onlar yanarken sadece ben çığlık attım.” Gözlerini açtığı anda, gözyaşlarıyla dolmuş olan ıslak gözleri ay ışığında gümüşümsü bir parıltı saçıyor-
du. “Sen olsaydın yapar mıydın? Revirde olmasaydın ve ablam bu emri sana vermiş olsaydı, bunu yapar mıydın?”

Evet. Reyem olmasaydı yapardı. Ona borçlu olmasaydı. O anda bile ettiği ve bağlı kaldığı yemini çiğnediğini biliyordu: Taban kraliçesini herkese karşı korumak. Ehri’nin hizmetindeydi, onun evinde yaşamıştı ama sonuç olarak hizmet etmesi gereken kadın Kraliçe Makhi’ydi. Mayu bu sadeliği ve kesinliği sevmişti. Bir daha asla buna sahip olamayacaktı.

“Kız kardeşlerimle birlikte öldürdüm,” dedi.

“Sen beni ölüme mahkûm eder miydin?”

“Bilmiyorum.” Mayu onun ne yaptığını anladığında Isaak’ın gözlerinde beliren şaşkın ifadeyi düşündü. Ona kral olmadığını söylemeye çalışmıştı. Ama çok geç kalmıştı. “Ölümü anladığımı sanıyordum. Artık o kadar emin değilim.”

Yere bir şey düşmüş gibi bir ses duydular ve birkaç saniye sonra Tamar koşarak yanlarına geldi.

“Onu öldürdün mü?” dedi Ehri.

“Sadece kalp atışlarını yavaşlattım. Baygın kalacak ve bir baş ağrısıyla uyanacak.”

Mayu onun üstündeki kıyafeti görünce çok şaşırdı. “Bunu nereden buldun? Bunu giymeye hakkın...”

“Buraya Ravkalı bir asker olarak giremem. Ayrıca bunu giymeye hakkım var. Ben Grisha’yım ve Grishalar o duvarların arkasında işkence görüyor.”

Mayu sakinleşmeye çalıştı. Tamar, Tavgharadların siyah üniformasını giymiş, saçlarını siyah renkli eğik kasketin altına toplamıştı ve omzunda akik şahin amblemi vardı. Mayu bunların, şeref ve gelenekle ilgili sembollerin artık onun için önemli olmaması gerektiğini biliyordu. Ama hâlâ önemliydi.

Karanlıkta Tamar'ın arkasında ne olduğunu görmeye çalıştı. "Oradalar mı?"

"Kraliçe Makhi'nin habercisi bizden on beş dakika önce geldi. Çoktan gitti bile. Işıklar yanıyor ama zemin katta hiç pencere yok. *Khergud*ları harekete geçirmeye hazırlanıyor da olabilirler, sabahı da bekleyebilirler. Neyle karşılaşacağımızı bilmiyorum. Ehri, bir çatışmaya girebiliriz..."

"Savaş eğitimi aldım."

"Biliyorum," dedi Tamar. "Seninle ben de kılıç talimi yaptım ve kendini savunabildiğini biliyorum. Ama *khergud*lar sıradan askerler değiller. Sana bir şey olursa, bütün planlarımız boşa gider. Makhi'ye karşı bir avantajımız kalmaz. O yüzden plana bağlı kal ve bir terslik olursa kaç. Derhal uzaklaş; Nagh ve Zihun'un yanına git."

Ehri tamam anlamında başını salladı. "Peki."

Tamar, Mayu'ya harekete geçmesini işaret etti. "Gidelim."

Prences Ehri'nin iki yanına geçip doğruca ön kapılara doğru yürüdüler.

"Durun!" diye bağırdı gece bekçisi fenerini havaya kaldırıp. "Derhal kim olduğunuzu... Ah!" Saygıyla eğildi. "Prences Ehri, döndüğünüzü duymuştuk ama... biz... Affedersiniz Majesteleri ama bize buraya geleceğiniz söylenmedi. Ya da bu saatte gelebileceğinize dair bir haber almadık."

"Ablamın mesajını aldınız mı?"

"Birkaç dakika önce aldık."

"Kraliçenin emirleri değişti. Size bunu haber vermek için geldim." Üstünde bir parça yeşil renkli balmumu bir mühür olan bir parşömeni gösterdi.

“Okuyabilir miyim?”

“Ne dedin?” Ehri bir anda birkaç santim uzamış gibiydi. Kaşlarını kaldırdı. Sesi buz gibiydi. Sivri çenesine ve minyon yapısına rağmen tıpkı Kraliçe Makhi gibiydi. Bu da iyi bir şeydi çünkü o yeşil balmumu mührün üstünde kraliyet damgası yoktu.

Gece bekçisi yer yarılrsa da içine düşsem dermiş gibiydi. “Özür dilerim Majesteleri.” Anahtarlarını bulmaya çalıştı.

Kapı açılınca loş bir antreyle karşılaştılar. İki adam bir masada oturuyorlardı. İçlerinden biri askeri üniformalıydı, diğeryse doktorların giydiği türden mavi bir cüppe giymişti. İkisi de dinlenmeleri bölünmüş gibi biraz yorgun gözüküyorlardı. Önlerinde bir sürü belge ve içinde pas turuncusu bir sıvıyla dolu olan bir şişe duruyordu.

“Prenses Ehri Kir-Taban, yüceler yücesi ablasından haberler getirdi,” dedi nöbetçi nefes nefese.

Asker ve doktor ayağa kalkıp eğildiler ama şaşırmış gibiydiler.

“Ablam bu özel misyon için *khergud*ları yollamaktan vazgeçti,” dedi Ehri.

Doktor sıvı dolu şişeyi gösterdi. “Onları henüz uyandırmadık. Operasyonu durduralım mı?”

Ehri ellerini önüne kavuşturdu. Mayu bunu ellerini nereye koyacağını bilemediğinden yaptığını biliyordu. “Evet. Evet, durdurun. Ama hazır buradayken, etrafa bir göz atmak istiyoruz.”

Adamlar tereddütle bakiştılar.

“Ablam buradaki başarılarınıza hayran kalacağımı söyledi.”

“Kraliçe size benden mi söz etti?” diye sordu doktor şaşkınlıkla. “Şeref duydum.”

Ehri en tatlı gülümsemesiyle ona baktı. “O halde belki muhafızlarıma ve bana takdire şayan projenizi kendiniz gösterirsiniz?”

Asker siyah üniformalı Tamar’ı ve Mayu’yu süzdü. “Onların burada kalması daha iyi olur. Burası çok gizli bir tesis.”

Prenses bunu komik bulmuş gibi güldü. “Ablamın bunu bilmediğini mi sanıyorsunuz? Muhafızlarım olmadan beni buraya asla yollamaz.” Gözlerini kıstı. “Neden savunmasız bir şekilde içeri girmemi istiyorsunuz?”

“Ben... Ben asla...”

“Hükümette düşmanlarım var. Bütün Taban ailesinin var. Belki de bunu aileme saldırmak için bir fırsat olarak düşündünüz.”

“Onu sorgulamak için götürmeliyiz,” dedi Tamar.

“Hayır!” Asker ellerini kaldırdı. “Sadakatim yalnız Taban ailesine karşıdır. Muhafızlarınız dilediği gibi gezebilirler.”

Ehri yine gülümsedi. “Çok iyi.” Elini salladı ve doktor hemen bir ahırda olmaması gereken kocaman metal bir kapıya gitti.

Kapı gıcırdayarak açılırken Mayu tüylerinin ürperdiğini hissetti. Kapının arkasındaki oda geniş ve loştu.

“Bu koku ne?” diye sordu Tamar. Tatlı, boğucu bir koku hâkimdi içeriye.

“Kullandığımız yatıştırıcı. *Paremin* etkisi altına girdikten sonra gönüllülerin kontrol altında olması gerekiyor. Ama onsuz *khergudu* yaratmayı başaramıyorlar.”

Gönüllüler. Grishalardan söz ediyordu.

“*Paremi khergudlarımız* üstünde de kullanıyoruz. Artık uykuya ihtiyaç duymadıkları için geceleri huzursuz oluyorlar.”

Ne demek istiyordu? Reyem’in neden uykuya ihtiyacı yoktu?

Eski mandıra üç büyük alana ayrılmıştı. Solda sıra sıra ranzaların ve lavaboların olduğu bir tür yatakhane vardı. İçeridekilerin çoğu battaniyelerinin üstüne yatmıştı; yıpranmış göğüsleri hızlı hızlı inip kalkıyordu ve bedenleri sırf kemiklerden ve soluk bir deriden ibaretmiş gibi gözüküyordu.

“Ne kadar süre...” Tamar yutkundu. “Gönüllüler ne kadar süre bu şekilde tutulabiliyor?”

“Süre değişiyor,” dedi doktor. “Yaşça daha büyük olanlar zorluk çekiyorlar ama bazen sadece bir irade meselesi haline geliyor.”

Bir ranzanın alt yatağındaki genç bir adam başını kaldırdı ve boş bakışlarını onlara çevirdi. Cansız saçları ve kırmızı-pembe bir teni vardı. Kesinlikle Shu'ya benzemiyordu. Mayu, Ehri'yi dürtükledi.

“Nereden geliyorlar?” diye sordu Ehri.

“Ha, o Bergin. Kendisi Fjerdalıdır.”

“Buraya gönüllü olarak mı geldi?” diye sordu Tamar.

Doktor en azından biraz utanmış gibiydi. “Şey... *Paremi* ilk kez tattıktan sonra kendi isteğiyle geldi.” Bergin'e bir işaret yaptı ve Grisha yatağında doğruldu. Üstünde üniformaya benzer bir kıyafet vardı: gri renkli bol bir pantolon ve aynı kumaştan bir tunik. Mayu adamın yüzünde diğer mahkûmların paylaştığı o çaresizlik ifadesini gördü. Ama başka bir şey daha vardı: öfke. Adam hâlâ öfkeliydi. Hâlâ direniyordu. “Bergin Fjerda'da bir nakliye şirketi için çalışan bir tercümandı ama güçleri keşfedilince ülkeden kaçmaya çalıştı. Birliklerimiz onu yakalayıp sığınma fırsatı verdi.”

Bergin'in mavi gözlerinden adeta öfke fışkırıyordu. Mayu doktorun anlattığı öykünün gerçekleri kesinlikle yansıtmadığını hissetti. Muhtemelen Bergin, Shu birlikleri tarafından *pareme* maruz bırakılmıştı ve bir “gönüllü” olarak esir alınmıştı.

“Onu Çekirge programında çalıştırıyoruz.”

“Çekirge mi?” dedi Tamar.

“Sıradan bir askerden *kherguda* dönüşmek son derece karmaşık bir işlemdir; bu yüzden her gönüllüyü bu süre boyunca bir asker adayıyla eşleştiriyoruz. Elbette bazen gönüllü bu süreç tamamlanmadan ölüyor ama yaşam sürelerini uzatmak için dozları ayarlamakta giderek daha başarılı olmaya başladık.”

“İnanılmaz,” dedi Tamar. Sesi kan dökmek için sabırsızlanan bir bıçak gibi keskindi. Doktor fark etmemişti ama mavi gözleri bir anda daha odaklı bakmaya başlamış olan Bergin'in bunu fark ettiği belliydi. Odanın tam ortasındaki geniş, kalın bir tablayı andıran masalardan birine yaslanmıştı.

“Önemli işin yapıldığı yer burası,” dedi doktor.

Mayu cerrahi matkaplar, kemik testereleri, uzun pirinç ve çelik çubuklar, Ichimlenerek bir kanat şekli verilmiş bir mekanizma gördü. Zemin bir tür metalden yapılmıştı ve üstüne büyük oluklar açılmıştı. Kanın temizlenmesini kolaylaştırmak için. *Burası eski bir mandıra değil, diye düşündü. Bir mezbaha. Burası da katliam yeri.*

En sağda farklı bir yatakhane vardı. Kilitli pirinç lahitleri andıran yataklar tabut gibi gözüküyordu.

“Bunlar da demir kalpli çocuklarımız *khergud*lar.”

İşte, Makhi’nin programına, Grishalara işkence edildiğine, yarattıkları korkunç yaratıklara dair kanıt buydu. Erkek kardeşi de orada mıydı?

Tamar elini Mayu’nun omzuna koydu. Mayu titrediğini fark etti.

“İsimleri nedir?” diye sordu Ehri.

“Çekirge, Müjdecı, Bokböceğı, Gece Güvesi...”

“Hayır,” dedi Mayu öfkesini kontrol etmeyi başaramadan.

“Gerçek isimlerini sorduk.”

Doktor omuzlarını silkti. “Gerçek isimlerini bilmiyorum.”

Mayu kıvrık kılıcının topuzunu tutup kendisine hâkim olmaya çalıştı. Prensese baktı ve Ehri’nin neler hissettiğini anlamasını diledi. Evet, kanıt bulmuşlardı ama erkek kardeşi neredeydi?

“Merak ettim,” dedi Ehri. “Acaba... bu bölmeleri açmak güvenli mi?”

“Ha, tabii,” dedi doktor. Hemen lahitlerden birinin düğmesine basıp açtı. Kapak aniden bir klik sesiyle açıldı. “Onları sıradan *jurdadan* yapılan bir uyarıcıyla uyandırıyoruz. Ama her durumda zararsızlardır. *Khergud*lar kusursuz askerlerdir.”

Ben de öyle miyim? diye düşündü Mayu. *Sırf bir kraliçe istedi diye masum bir adamın canını alabilecek, bir prensesi öldürebilecek, kız kardeşlerinin yanarak öldüğünü izleyebilecek bir asker miyim?*

Doktor lahdin kapağını kaldırdı. Lahdin içinde ağır ağır nefes alıp veren, uykusunda kaşlarını çatmış bir kadın vardı.

“Pek iyi rüyalar görmüyorlar,” diye mırıldandı doktor. Uyan asker bir şeyin kokusunu almış gibiydi; burun delikleri açılıp kapanmıştı. Tamar lahitten uzaklaştı. *Khergudun* Grishaların kokusunu alabildiklerini duymuştu. Kusursuz askerler. Kusursuz avcılar.

“Bir tanesini daha açın lütfen,” dedi Ehri.

Doktor bir düğmeye daha basıp bir lahdin daha kapağını açtı. “Kanat takılıp geliştirilmiş olanların sığabilmesi için uyku bölmelerini geniş inşa ettik.”

Mayu lahdin içinde pirinç kanatları arkasında kapalı duran adama baktı. Alnında metal boynuzları vardı. Reyem değildi. Kesin olarak orada mıydı? Değilse onun tutulduğu tesisi nasıl bulacaklardı?

Doktor üçüncü bir lahdin kapağını açtı. Gülümsedi. “Buradaki ilginizi çekebilir. Üstünde çalıştığımız yeni bir şey. Bu Çekirge. Omurgasına lehimlenmiş metal kısıkaçları var. Tedaviye gayet iyi tepki verdi.”

Mayu daha bakmadan onun kardeşi olduğunu hissetmişti.

Lahdin içindeki asker Reyem'di. Rüyalarında avcı değil de avmış gibi diğerleri kadar huzursuz gözüküyordu. Mayu onu neredeyse bir senedir görmemişti. Uzun boylu ve ince yapılı, uzun saçları eskisi gibi başının tepesinde toplanmış olan Reyem gibi gözüküyordu. Yanağında yüzüne isabet eden bir taşın bıraktığı yarım ay biçimli ufak bir yara izi vardı. Mayu aslında ona zarar verme niyetiyle değil, öfkelendiği için o taşı fırlatmıştı. Reyem ağlamıştı ama ebeveynlerine düşüp yüzünü çarptığını söylemişti.

Sırtına kanatlar, kalçalarına da böcek bacaklarını andıran kıvrık metal kısıkaçlar takılmıştı. Mayu midesinin bulandığını hissetti.

Doktor bir sonraki uyku bölmesine geçti.

Bergin masaya yaslandığı yerden dikkatle ona bakıyordu ama Mayu'nun umurunda değildi. Elini uzatıp Reyem'in elini tuttu.

"Kardeşim," diye fısıldadı. Reyem'in çatık kaşları gevşedi. Uykusunda kız kardeşinin elini sıkınca, Mayu gözyaşlarının boğazının düğümlenmesine neden olduğunu hissetti. "Buradayım Reyem. Her şey yoluna girecek."

"Kebben," diye mırıldandı Tamar. Yüz ifadesi yumuşamıştı. İnsanın ikizinden ayrı olmasının nasıl bir şey olduğunu belki de herkesten daha iyi anlıyordu.

"Onu buradan çıkarmamız gerek."

Tamar evet anlamında başını salladı. "Keşif askerlerimizi çoktan bakanları uyandırmaları için yolladım. Onlar burayı görmeden Makhi'ye tesisi boşaltacak fırsatı vermek istemiyorum."

"Ama biz onları yakaladık," dedi birisi tiz, berrak bir sesle kapıdan.

Kraliçe Makhi iki yanında Tavgharad muhafızlarıyla metal kapıda duruyordu.

"Majesteleri!" diye bağırان doktor yere kadar eğildi.

Tamar, Prenses Ehri'nin önüne geçti

"Seni o üniformanın içinde görmek ne kadar ilginç Tamar Kır-Bataar," dedi Makhi süzülür gibi içeri adım atarak.

Doktor bu ismi nerede duyduğunu hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı.

"Tatlı Ehri," dedi kraliçe. "Beni kandırabileceğini mi sandın? Bu oyun senin için çok yeni ama ben çocukluğumuzdan beri oynuyorum."

"Reyem," diye fısıldadı Mayu telaşla. Kardeşinin elini sıkı. "Reyem, lütfen uyan." Oradan derhal çıkmaları gerekiyordu.

"Müsaadenizle," dedi kraliçe duvardaki bir dizi düğmeye basıp. Tiz bir tıslama sesiyle birlikte lahdin baş tarafındaki borular turuncu renkli bir sıvı püskürttü.

“Hayır!” diye bağırdı Bergin.

Reyem uyarıcıyı içine çeker çekmez gözleri açıldı.

“Reyem?”

İkizi boş bir ifadeyle ona baktı.

“*Kebben* arasındaki o duygusal bağı hiçbir zaman anlayamadım,” dedi Makhi. “Benim de bir ikiz kardeşimin olması gerekiyordu. Ama onu ana rahminde öldürmüştüm. En azından dadım öyle demişti. Bu yüzden yarım bir ruhla dünyaya geldiğimi söylemişti. Erkek kardeşinin hepinizi öldürmesini keyifle izleyeceğim.”

“Reyem, benim. Mayu.” Kardeşi elini biraz daha sıktı. “Evet, benim. Beni tanıyorsun. Reyem, bizimle gelmen gerek.”

“Haydi,” dedi kraliçe. “Söyleneni yap.”

Reyem yumruğunu sıktı. Mayu bir çığlık attı ve kardeşi elindeki bütün kemikleri kırarken dizlerinin üstüne yığıldı.

Buz Sarayı'nın üstüne kenarları bulutlarla kaplı, kar yağacağını haber veren silik bir ay yükselmişti. Nina kraliyet sarayından gelen parti seslerini, soyluların Os Alta'nın bombalanmasını içki içerek ve dans ederek kutladıklarını duyabiliyordu. Ormanın gizli bir yerinde, Brum ve *drüskelle* Djel'e şükranlarını sunuyorlar, yaklaşan savaşa hazırlanıyorlardı.

Ama Nina çok uzun süredir savaşıyordu. O gece ortalığı biraz karıştırmaya karar vermişti. Kraliçe Tatiana'nın mektuplarını yok etmişti. Şimdi de mektupların var olduğunu teyit edebilecek tek adamı kaçıracaktı.

Plan basitti ama son derece riskliydi. Öncelikle Drüskelle Sektörü'ne girmenin bir yolunu bulması gerekiyordu. Buz Sarayı'ndan dilediği gibi çıkıp tekrar içeri giremezdi; bu yüzden o bölgeye buz hendeğindeki gizli bir yoldan yaklaşması gerekecekti. İç açıcı bir seçenek değildi. Son birkaç ayı sadece oturup plan yaparak geçirmişti. Her ikisinde de çok başarılıydı ama o gece dönüştüğü casusun hilelerine değil, eskiden olduğu askerin gücüne ve çevikliğine ihtiyacı olacaktı. Bir de Hanne'ye. Nina onu tehlikeye atmaktan hoşlanmıyordu ama Buz Sarayı'na yabancı olan Nina'nın yalnız yakalanmasındansa birlikte dolaşırlarken yakalanırlarsa o kadar şüpheli gözükmezlerdi.

Binici giysileri giydiler. Hanne'nin maceralarından birini yaşamak isteyen iki kız gibi görünmeleri gerekiyordu. Nina ağır eteklerinden kurtulduğuna minnettardı. Bembeyaz giysilerle, görünmemek için saçlarını örterek buz hendeğinden birlikte geçeceklerdi. Anında yakalanıp cezaları beklemek için odalarına yollanmadıkları takdirde, Hanne duvara çıkmalarını sağlayacaktı.

"Alt kısımda kapı yok mu?" diye sordu Nina. Her sabah mekik çekmiş olması gerekirdi.

"Sadece *drüskelle* nerede olduğunu biliyor. Sorun değil. Açık bir pencere olması yeterli."

"Bir de o açık pencereye çıkmanın bir yolunu bulmalıyız."

Hanne için bu da sorun değildi. "Saat Kulesi'nin altındaki barakadan tırmanma malzemeleri bulabiliriz. Kuleyi temizlediklerinde o malzemeleri kullanıyorlar."

"Tatlı Djel aşkına, bunu daha önce de yapmışsın."

"Belki bir kere. Ya da iki kere."

"Hanne!"

Hanne omuzlarını silkti. "Duvara ilk tırmandığımda, sadece Elçilik Sektörü'nün çatısına çıkıp çıkamayacağımı görmek istemiştım."

"Ya ikinci seferinde?"

Hanne suçlu suçlu yüzünü buruşturdu. "Tek başıma pazar yerine gitmeyi istemiş olabilirim. Üçüncü seferinde..."

"İki kere demiştin!"

"Körfeze balinalar gelmişti. Onları nasıl görmezdim?"

Nina güldü ama Hanne'nin Buz Sarayı'ndan kaçabilmek için çılgınca şeyler yapmış olması onu huzursuz etti. Hanne, Heartwood sona erdiğinde bir evlilik teklifini kabul ederse, sonsuza dek oraya hapsolabilirdi. Ama Nina şimdilik Magnus Opjer'e odaklanacaktı.

Buz hendeğinden geçiş çok sıkıntılıydı ve Drüskelle Sektö-

rü'nün ince kıyısına varana dek Nina'nın ayakları ağır çizmeleri-
ne rağmen donmuştu. Hanne kancayı duvara saplamak için birkaç
deneme yaptı ve sadece birkaç saniye sonra yarı sincapmış gibi
halattan yukarı tırmanıyordu.

"İnanılmaz," diye homurdandı Nina. "En azından benim için
tırmanmak zormuş gibi davranabilirdi."

Hanne çatıya çıktı. Nina halata attıkları düğümlere ve ilmekle
şükrederek yukarı tırmanırken Hanne onun için ipi tuttu. Oradan
yemek salonunun ve Brum'un ofisinin bulunduğu esas binaya gi-
debilmek için aradaki boşluğu aşmaları gerekiyordu. Nina ne ka-
dar yüksekte olduklarını düşünmemeye çalışarak planını aklından
geçirdi. Sırtındaki çantada Brum'un dolabından yürüttükleri giy-
siler vardı. İdeal giysiler değildi; adam çoğu zaman üniformalıydı
ve Opjer'in üstündeki eski giysileri değiştirmesi gerekcekti. Op-
jer'i hücrelerinden kurtardıktan sonra, onu buz hendeğe geri getire-
cek ve bahçelere sokacaktı. Sonra kutlamaya katılanlarla birlikte
köprüden geçmesini sağlayacak ve onu beklemekte olan Hring-
salara yollayacaktı. Ama onu yollamadan önce Hanne, Opjer'in
yüzünü değiştirecekti. Nikolai'la arasındaki benzerlik büyük bir
sorun olabilirdi ve Nina böyle bir silahın yanlış kişinin ellerine
geçmesini istemiyordu.

En sonunda Nina boşluğun diğer tarafına vardı ve Drüskelle
Sektörü'nün çatısına atladı. Hanne halatı önce bacalardan birinin
etrafına, sonra da Nina'nın beline bağladı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Nina halatı sıkıca tuttu. "Cavı avcılarının ortasına bir çuval un
gibi sarkıtılmak için mi?"

"Senin fikrindi. Hâlâ geri dönebiliriz."

"Un çuvalını hafife alma. Yaşından beklenmeyecek kadar bil-
gedir."

Hanne gözlerini devirdi. Ayağını sıkıca çatının kenarına da-

yadı ve Nina kendisini boşluğa bıraktı. Hanne biraz zorlandı ama halat sallanmadı. Nina'yı yavaşça aşağı sarkıttı.

Nina'nın denediği ilk iki pencere kilitliydi ama üçüncüsü açıldı ve ufak pencereden güçlükle içeri girip küt diye halı kaplı zemine düştü. Bir merdiven boşluğundaydı. Bir an için nerede olduğunu anlayamadı. Bir kat aşağı indi ve kısa sürede Brum'un çalışma odasının kapısına ulaştı. Bu sefer elinde bir anahtar yoktu. Anahtarı tekrar çalmak çok riskli olacağından, kilidi kendisinin açması gerekiyordu. Onu utandıracak kadar uzun süre kilitle uğraştı. Kaz'ın onun bu haline güldüğünü duyar gibiydi. *Kes kesini Brekker. O korkunç saç modelini düzelttiğinde çık karşıma.* Belki de Kaz çoktan saçlarını değiştirmişti. Inej için değiştirmiş olmasını diledi.

Nina *drüskelle*lerin hepsinin ormana gidip gitmediğinden ya da birkaçını geride bırakıp bırakmadıklarını bilmiyordu ama işini şansa bırakmayacaktı. Opjer'in ses çıkarmaması için parmağını dudaklarına götürüp doğruca onun hücreğine açılan kapıya gitti.

Hücre boştu. Üstelik tertemizdi. Nina bir an için her şeyi hayal etmiş olabileceğinden, Opjer'in hiçbir zaman orada olmadığından korktu.

Ne gördüğümü biliyorum. Peki Opjer neredeydi? Mektuplar yok olduktan sonra onu başka bir yere mi götürmüşlerdi? Hayır, Brum mektupların yok olduğunu fark etmiş olsaydı, oradaki güvenlik önlemlerini arttırırdı. Ayrıca Opjer'i kesinlikle öldüremezdi; Fjerdalıları bir avantajı bu şekilde boşa harcamazlardı.

Onu nereye götürdüklerini öğrenmesi gerekiyordu ve fazla vakti yoktu.

Brum'un masasındaki belgeleri bulduğu gibi bırakmaya özen göstererek gözden geçirdi. Bir nakil emri, öylesine değerli bir mahkûmu nereye götürecekleriyle ilgili birtakım bilgiler olmalıydı. Her zamanki planları ve haritaları ve bir dizi uzun denklemin

yanında kesişen parabolere benzer bir çizim vardı. Bir silah mıydı? Üstündeki bir notta şöyle diyordu: *Hajefetla*. Öten Kuş. Bir miğfer tasarımları, bir makineli tüfek için çizimler ve bir deniz aracının taslakları vardı.

Nina tereddüt etti. Haritalar, planlar... Bunlar yeni trajedilere mi işaret ediyordu? Brum'un masasında daha önceden görmüş olduğu hedefleri anlamış olsaydı, bombardımandan önce Zoya'yı ve Kral Nikolai'ı uyarabilirdi. Yüzlerce kişinin hayatını kurtarabilirdi. Ama o planları çalarsa, Brum birisinin çalışma odasına girdiğini anlardı. Planları gerekli yerlere ulaştırmaya fırsat bulmadan kendisini ve Buz Sarayı'ndaki Hringsa'yı ele verebilirdi ve Hanne de tehlikeye girebilirdi. Nina aklında kalan her şeyi Hringsa'ya aktarmaya çalışacaktı ama odaklanması gerekiyordu. Fazla vakti yoktu ve oraya Magnus Opjer'i kaçırmaya gelmişti.

Birden gözüne tuhaf bir sözcük çarptı: *Revfeder*. Baba tilki.

O sayfayı inceledi ama bir nakliye emri değildi bu. Bir firar raporuydu. Magnus Opjer nasıl becerdiyse hücresinden, Drüskelle Sektörü'nden ve Buz Sarayı'ndan kaçmıştı. Dahası kraliçenin mektuplarını da yanına almıştı. *Eh, bunu benim başıma yıkmadığın için teşekkürler Magnus*. Rapordaki bir sonraki cümle Nina'nın midesinin bulanmasına neden oldu: Magnus Opjer'in hücresinin kapısının kilidinde sivriltilmiş bir kemiğe benzer bir parça bulunmuştu.

Nina, Opjer'in onu kurtarması için yalvarırken kollarını nasıl kavradığını hatırladı. Bunu çaresizlikten yaptığını sanmıştı ama belki de ona bir oyun oynamıştı. Fjerda'nın en değerli ve tanınması kolay mahkûmu olan Magnus Opjer'in gerçekten de Buz Sarayı'ndan kurtulmuş olması mümkün müydü?

Sahtekâr yaşlı hergele. Gerçekten de baba tilkiydi. Nina'nın kemik oklarından birini yürütmüş ve bunu kilidi açmak için kullanmıştı. Opjer'in Kral Nikolai'ın babası olduğuna dair bir kanıt daha gerekiyor olsaydı, o kanıt buydu.

Peki şimdi neredeydi? Nina bunu bilmiyordu ve öğrenmesi imkânsızdı. Hringsa bağlantılarına ulaşıp Ravka'ya bilgi yollayacaktı. Ama o an için eli kolu bağlıydı. Raporda onun Djerholm'ün kuzeyindeki evine, kızının yanına, hatta nakliye gemilerinin beklediği Elling'e bile gitmiş olabileceği söyleniyordu. Çaresiz durumda olduğu, bir gemiye binemeyeceği ve sınırı aşıp Ravka'ya giremeyeceği söyleniyordu. Rapor hedefin ele geçirilmesinin an meselesi olduğunu da söylüyordu.

Nina bunlardan pek emin değildi. Magnus Opjer soylu bir adam değildi. Kendi kendini yetiştirmişti, hayatı boyunca bağlantılar ve başarılı bir gemi ağı kurmuş olan bir nakliye kodamanıydı. Ayrıca Nikolai Lantsov'un babasıydı. Parası olmayabilirdi ama Buz Sarayı'ndan çıkmayı başarmışsa kesinlikle aptal bir adam değildi.

Aşağıdaki avludan gelen bir ses Nina'nın düşüncelerinden sıyrılmasını sağladı. Kapı açılıyordu. *Drüskelle* bu kadar çabuk dönmüş olabilir miydi?

Firar raporunu tekrar masadaki belgelerin arasına koyup hızla ofisten çıktı ve kapıyı tekrar kilitledi. Brum ofisini bıraktığı gibi bulacaktı.

Merdivenlerden inmeye başladı ama aşağıdan sesler duydu. *Lanet olsun.*

Hızla geldiği yoldan geri gitti, sessizce koridorda ilerlerken teker teker kapıları yokladı ve birinin kilitli olmaması için dua etti.

En sonunda kapılardan biri açıldı. Hemen içeri girip kapıyı kulaklarında yankılanan bir klik sesiyle arkasından kapattı.

“Ne işin var burada?”

Hızla arkasına döndü. Siyah üniforması içindeki Joran öfkeli bir ifadeyle gözlerini kısmış ona bakıyordu. O gece prensi başka bir muhafız koruyor olmalıydı.

Nina paniğe kapıldığını hissetti ve sessizlikte bir anda dağılan kuşlar gibi aklından bin bir türlü düşünce geçti.

Bunu gerçekten de yapıyor musun? dedi içinden. Sonra, “Komutan Brum onunla burada buluşmamı istedi,” deyiverdi.

Bir anda dudakları titreyen, çaresizlik içinde ellerini ovuşturan Mila oldu.

Joran’ın parmakları kamçısının üstünde duruyordu. “Komutan bu odaları asla bir kadının varlığıyla ihlâl etmez.”

Nina giysisinin kolunun altındaki kemik okları çıkardı. Joran’ı öldürmek istemiyordu ama mecbur kalırsa öldürürdü. İşin zor kısmı bunu bir kaza gibi göstermek olurdu. Joran sağlıklıydı ve Nina’nın gücünün faydalanabileceği herhangi bir hastalığı yoktu.

“Yaptığım şeyden gurur duymuyorum,” dedi gözlerinin dolmasını sağlayarak. “Neye razı geldiğimi gayet iyi biliyorum.”

Joran kaşlarını çattı. Prens Rasmus’un yanındayken duygularını asla belli etmiyordu ama o sırada yüzünde beliren öfkeli ifade onun ne kadar gaddar bir cadı avcısı olduğunu belli ediyordu.

“Erken döneceğini söyledi,” dedi Nina. “Ama onun yerine diğerleri geldiler.”

“Ne tür bir oyun oynadığını bilmiyorum ama komutanın bundan haberi olacak.”

“Buz hendeğindeki gizli yolu gösterdi,” dedi Nina, okların parmaklarının arasına kaydığını hissederek.

Bunu duyan Joran duraksadı. *Drüskelle* dışında kimse buz hendeğinin sırlarını bilmiyordu. “Mümkün değil.”

Nina’nın çok özenli davranması gerekiyordu. Joran’ın gözlerinin iç köşelerine saplayacağı iki ok doğrudan beynine giderdi. Gitmeden okları çıkarabilir, etrafa çok fazla kan ya da başka bir şey saçılmamasını sağlayabilirdi. Joran bir kriz geçirip ölmüş gibi görünebilirdi.

Nina sola adım attı ve hedefini ıskalamamak için ışığın doğrudan Joran’ın yüzüne vurduğu bir noktaya geçti... Ama birden durdu.

“Bunlar kutsal kalıntılar.” Bir giysi sandığının üstüne serilmiş bir sunak örtüsünün üstüne kemikler yayılmıştı. Duvara da bir güneş biçimi verilecek şekilde oyulmuş bir tahta parçası yaslanmıştı.

Joran onun bunları görmesini engellemek için önüne geçmeye çalıştı ama çok geç kalmıştı.

“Bu bir sunak,” dedi Nina. “Azizler için bir sunak. Bu gece bu yüzden prensin yanında değilsin. Buraya dua etmek için geldin.”

Joran bunları reddetmedi. Tehlikede olduğunu hissetmiş bir hayvan gibi donakalmış, adeta durduğu yere mihlanmıştı. Neyle karşı karşıya olduğunu bilemezdi. Nina onu o anda öldürebilirdi. Hızla. Kolaylıkla.

“Bunlar kimin kemikleri?” Nina, Buz Sarayı’nın duvarlarının arasında bir kâfiri suçüstü yakalamış gibi değil de önceki gece ne yediğini soruyormuş gibi sakindi.

Joran ağzını açtı. Nina onun yutkunduğunu ve konuşmakta zorlandığını fark etti. “Alina’nın,” dedi Joran boğuk bir sesle. “Ben... Bunları Djerholm’dan getirdim. Muhtemelen, gerçek değiller ama...”

“Ama seni rahatlatıyorlar.” Ravka’nın, hatta belki artık Fjerda’nın dört bir yanında Azizlere ait olduğu düşünülen kutsal kalıntılar vardı. Parmak kemikleri, bir omurga parçası, eski bir giysinin parçaları. Nina’nın gücü ona Joran’ın satın aldığı kemiklerin bir insana bile ait olmadığını söyledi.

“O bir askerdi,” dedi Joran yalvarır gibi. “İnsanları, hem Fjerdalıları hem de Ravkalıları kurtardı.”

“İstediğin şey bu mu?” Nina ona biraz daha yaklaştı. Koridordan sesler geldiğini duyabiliyordu. Oradan kaçması, pencereden aşağı inip Hanne’nin beklediği buz hendeğine dönmesi gerekiyordu. Ama Joran’ın ona güvenmesi de gerekiyordu. Brum’a orada olduğunu söylerse işi biterdi.

“Ben... iyi olmak istiyorum.” Joran kendi mantığına direniyor-
muş gibi başını salladı. “Askerler iyi değildir. Onlar sadakatlidir.
Cesurdur.”

Joran hiç o kadar genç görünmemişti. Nina bazen onun henüz
bir çocuk olduğunu, on yedi yaşına bile basmamış olduğunu unu-
tuyordu.

“Askerler de iyi olabilirler.”

“Bizler olamayız.” Joran mavi gözlerinde hüznü bir ifadeyle
ona baktı. “Ben olamam.”

“Alina Starkov sadece bir asker değildi,” dedi Nina fısıldar
gibi. “Grisha’ydı.”

Joran gözlerini sınısıkı kapattı ve hak ettiğini bildiği bir daya-
ğı yemeye hazırlanıyormuş gibi başını önüne eğdi. “Biliyorum.”
Sesi sertti. “Bunun kâfirlik olduğunu biliyorum.”

“Öyle sayılmaz.”

Joran aniden gözlerini açtı.

“Belki de Grisha gücü bize anlatıldığı gibi değildir,” dedi.
Bunu çok uzun zaman önce Matthias söylemişti. Bu sözler Nina
için adeta bir merhem olmuş, iyileşmesini ve kim olduğunu ka-
bullenmesini sağlamıştı. “Belki de güçleri Djel’in bir armağanı,
bu dünyaya gücünü sergilemesinin bir başka yoludur.”

“Hayır... hayır, günah bu...”

“Bizler kimiz ki tanrının aklından geçenleri bilelim?”

Joran gerçekleri onda bulabilirmiş gibi dikkatle Nina’nın yü-
züne baktı. “Komutan... böyle düşündüğünü biliyor mu?”

“Hayır,” dedi Nina. “Sanmıyorum. Ama böyle düşünmeden
demiyorum.”

Joran elleriyle başını tuttu. “Biliyorum.”

“Aranızda senin gibi düşünen başkaları da var mı?”

“Evet,” dedi Joran. Çenesini kaldırdı. “Ama sana isimlerini
söyleyemem.”

“İsimlerini sormadım. Asla sormam.” Joran’ı ihbar etmeyecekti. Bunu neden yapacaktı ki? Ama o gece yaşadığı büyük başarısızlıktan sonra Azizlerin dininin, Grishalardan nefret etmek için eğitilen askerlerin arasına yayılmış olduğunu öğrenmek iki eliyle tutunacağı ufak bir umut halatıydı.

“Beyaz Ada’ya dönmeme yardım edebilir misin?” diye sordu Nina.

“Neden Brum’u beklemiyorsun? O senin şeyinse... Yani sen onun...”

Nina içinde karanlık bir mutluluk balonunun yükseldiğini hissetti. Bu adamlar kolaylıkla kan dökabiliyor ve acı veriyorlardı ama keyif almayı düşündükleri anda zihinleri boşalıveriyordu.

Nina onun kolunu tuttu. “Ona bu gece buraya hiç gelmediğimi, buna cesaret edemediğimi söyleyeceğim. Odalarından uzaklaştığımı, seninle konuşmaya cüret ettiğimi anlarsa... Ona burada ne gördüğümü de anlatmam gerekir.”

Joran gerildi. “Beni infaz ederler.”

“Güçlü bir adamın evindeki yalnız bir kadınum. Bir tane bile gerçek dostum yok. Hayatta kalabilmek için ne gerekiyorsa yaparım.”

Joran buna çok şaşırmış gibiydi. “Onun fahişesi olmak istemedin mi?”

Nina bunu duyunca öfkелendi. “Buna inanmak o kadar zor mu?”

“Komutan Brum... O asla böyle bir şey yapmaz. O asla bir kadını zorlamaz...”

“Zor kullanmaya ihtiyacı yok. O farklı bir itaatkârlık peşinde.”

Joran’ın yüz ifadesi bir anda değişti. *Bunun doğru olduğunu biliyor. Brum’un gücü ne kadar çok sevdiğini gördü.* “Benim pozisyonumda olan bir kadın bir şeyi reddedecek dili bilmez. Komutan Brum’un cömertliği olmasaydı mahvolurdum. Jarl Brum gibi bir adam itibarımdan şüphe etmeyi tercih ederse...”

Joran sağı sola bakındı. Nina onun alnında boncuk boncuk terler oluştuğunu görebiliyordu. Joran bir dönüm noktasına varmıştı. Artı neyin gerçek ya da doğru olduğunu bilmiyordu; arkasındaki sunak bunu açıkça belli ediyordu. Kendisiyle mücadele ediyormuş gibi başını bir kere salladı. Sonra tekrar salladı.

“Tamam,” dedi. “Sana yardım edeceğim.”

Nina boğazına bir yumru oturduğunu hissetti. Joran onurlu bir gençti. Prens Rasmus’ta görmeyi umduğu onura sahipti. Bir katil olmak istemiyordu. Gaddar bir asker olmak istemiyordu. Brum’un nefreti onu henüz tam olarak bozamamıştı. *Halkıma merhamet göster*. Bu gence, hâlâ iyilik yapmaya çabalayan bu gence merhamet gösterebilirdi.

“Gitmemiz gerek,” dedi Joran. Duraksadı. Nina’nın giysilerini yeni fark etmişti. “Neden binici kıyafeti giydin?”

“Benden öyle yapmamı istedi. Beni cezalandırmak istedi.”

Joran olasılıkları düşününce yüzü kıpkırmızı kesildi. Nina bile az kalsın söylediklerine utanacaktı. Hanne’nin kulağına, Utanmaz, diye fısıldadığını duyar gibi oldu.

“Buraya nereden girdin?” diye sordu Joran.

“Gizli kapıdan,” diye yalan söyledi.

Joran Brum’un basit bir ilişki uğruna *drüskellenin* sırlarını ifşa etmesini tiksiniş gibi başını salladı. “Seni oraya geri götürebilirim.”

Sunağını toparlayıp her şeyi sandığa tıktı ve koridora çıktı. Nina birkaç saniye sonra Joran’ın birisiyle konuştuğunu duydu. Bir an için onun alarm zilini çalacağını, onu kardeşlerine teslim edeceğini, sergilediği tüm tavrın bir oyun olduğunu düşündü. Ama Joran kapıyı açıp dışarı çıkmasını işaret etti.

Joran koridorun sonunda, kanlı çenelerinin arasında bir kartal olan beyaz bir kurdun tasvir edildiği bir duvar halısını kenara çekti ve taşlardan birini itti. Duvar geriye kayınca, arkasında taşlara

oyulmuş dar ve kıvrımlı bir merdiven belirdi. Nina şaşkınlığını gizledi. Oraya o gizli geçidi kullanarak geldiğini söylemişti.

Karanlık basamakların dibine vardıklarında, bir sürtünme sesi duydu. Kapı açıldı ve içeri buz gibi hava doldu. Buz hendeği o noktadan altında dondurucu sular olan ince bir buz katmanını gibi gözüktüyordu. Ama Nina altında şeffaf bir cam köprü olduğunu biliyordu. Başını şöyle bir kaldırdığında Hanne'nin şok içindeki yüzünün yukarıda gözden kaybolduğunu ve halatın hızla yukarı çekildiğini gördü.

"Buradan sonrasını kendim hallederim," dedi Nina.

"İdare edebilecek misin?"

"Benim için yakalanma riskine girmeni istemem."

Joran sıkıntılı bir ifadeyle ona baktı. "Onu beklemediğin için seni cezalandıracak. Dediğini yapmadığın için cezalandıracak."

"Biliyorum," dedi Nina bakışlarını yere çevirerek.

"Onun evinden kurtulmanın bir yolunu bulmalısın."

Bulacaktı. Ama ancak oradaki görevi tamamlanınca. "Evet ama Hanne'yi burada bırakamam," dedi. Bunu söylediği anda, gerçekten de öyle hissettiğini fark etti.

Joran tereddütlüydü. "Onu prensten uzak tutman daha iyi olur. O... Prens güçsüz."

"Her geçen gün iyileşiyor."

Joran hızlı hızlı başını salladı. "Birçok yaralı adam tanıdım; uzuvlarını kaybetmiş, acı içinde yaşayan ya da hastalıklarla boğuşan kişilerdi. Rasmus'un oynadığı oyunları oynamadan acılarına katlanıyorlardı. Kusur onun bedeninde değil. Ruhunda."

"Ama bugüne dek Hanne'ye çok iyi davrandı." Rasmus'un Joran'a yaptıklarına şahit olduktan sonra bu sözlerin hiç önemi yoktu. "Avda yerin dibine geçti..."

"Ama ilk kez o gün şiddet sergilemedi. Onun bir çocuğu atından düşürüp bir şaka yaptığını iddia ettiğini gördüm. Çocuk düştü

ve kafatası kaldırım taşlarına çapıp yarıldı ama kimse bir şey diyemedi çünkü Rasmus bir prens.”

Bu bir kaza olabilir miydi? Kötü sonuçlanan bir şaka olabilir miydi? Nina öyle olduğuna bir türlü inanamadı.

“O değişmeye başladı,” dedi Nina, hissettiğinden daha umutlu konuşmaya gayret ederek. “Güçlendikçe gücünü daha az kanıtlama ihtiyacı hissedecek.”

“Yeni gücünü *deniyordu*,” dedi Joran. “Onu kimin durduracağını görmek istedi. Bunu kimsenin yapmayacağını biliyorsun.”

Nina görünmez yola adım attı ve çizmelerinin içinde buz gibi suyu hissetti. İçinden bir anda Drüskelle Sektörü’nden ve Joran’ın söylediklerinden kaçmak geldiği halde kendini ağır ağır, dikkatlice yürümeye zorladı.

Buz gibi havadan korunmak için sıkı sıkı ceketine sarındı. İlerlemekten başka çaresi yoktu. İzleyeceğin yolu sen seçtin. O yolda sen yürüdün. Evine dönebilmek için bir yol bulabileceğini umdun.

Aleksander, Polvost'a giderken bir arabanın arkasından giysiler ve ayakkabılar çaldı. Yıldızsız'ı bulmak düşündüğünden de zor olmuştu ve yürümekten sıkılmıştı. Su içmek için bir ırmağın yanına çömeldi ama herhangi bir şey avlayarak vakit harcamadı. Aç değildi. Elizaveta'nın bir şeyler duyumsamayı ne kadar istediğini hatırladı: şarap tatmak, birinin tenine dokunmak ve ayaklarının altında yumuşak toprağı hissetmek. Aleksander bunların hiçbirisiyle ilgilenmiyordu. Ama keşke kış mevsimi olmasaydı diye düşünüyordu. Yüzünü güneşe çevirmek ve güneşin onu ısıtmasını istiyordu. Soğuk onu korkutmaya başlamıştı. Ona ölüm gibi, var olmamanın uzun sessizliği gibi geliyordu ve zaman ya da yer mevhumu olmadan sadece dayanması gerektiğini, günün birinde bu korkunç durgunluğuna son vereceğini hissediyordu. Çok uzun süre karanlıkta kalmıştı.

Ama bir süre sonra güç kaybetmeye başladığını fark etmişti. Yuri'nin vücudunun beslenmesi gerekiyordu. Böylece, Shura'daki bir birahaneye gitti. Parası yoktu ama bir yemek karşılığında odun kesmeyi ve çatıyı tamir etmeyi teklif etti. Kasabanın genç erkekleri çoktan üniformalarını giyip geri gitmişler, Fjerdalılarla yüzleşmeye hazırlanıyorlardı.

“Kralın savaşıyla ilgili ne düşünüyorsunuz?” diye sordu verandaya toplanmış olan bir grup yaşlı adama.

Yanıt veren gri saçlı büyükbaba öylesine yaşlıydı ki bir insandan çok bir cevizi andırıyordu. “Nikolai’ımız bir savaş istemedi ama kuzeydeki o soğuk hergeleler bir savaş istiyorlarsa kralımız onlara bunu verecek.”

Yüzü kırış kırış olan arkadaşı ahşap zemine tükürdü. “O kuzeyli hergeleler ülkemize girdiklerinde onların buz tutmuş kışlarını öpeceksiniz. Fjerdalıları gibi tanklarımız ve silahlarımız yok; çocuklarımızı savaşa yollamak da bir şeyi değiştirmeyecek.”

“Şehirlerimizi bombalamalarına izin vermemiz gerektiğini söylüyorsun?”

Sohbet böyle devam etti; yine aynı öyküydü. Ama krallarını seviyorlardı.

“Göreceksiniz, geçen sefer olduğu gibi bu tuzaktan da kurtulmanın bir yolunu bulacak. Aşırı zeki tilki her seferinde bir yol bulur.”

Aleksander o öyküyü gerçekten okuyup okumadıklarını merak etti. Öykünün son derece kanlı bittiğini hatırlıyordu. Tilki postunu avcının bıçağına kaptırıyordu. Yoksa onu kurtarıyorlar mıydı? Aleksander bunu hatırlayamıyordu.

Birahane bir masanın ucuna oturdu, çavdar ekmeği ve saatlerce piştiği için çiğnenmiş gibi gelen kuzu eti yedi. Hayatta olmak böyle bir şeydi. Elizaveta kendisini şanslı saymalıydı. Onu öldüren kişinin Zoya olduğunu düşününce... Onu kendini öldürme zahmetinden kurtarmıştı. Zoya kendisine verilen gücü kontrol etmeyi öğrenirse ne olacaktı? Hâlâ savunmasız ve şekil verilmeğe müsaitti. Öfkesi kontrol edilmesini kolaylaştırıyordu. Bu savaş sona erdikten ve ölümler sayıldıktan sonra yine bir çobana ihtiyaç duyabilirdi. Bir zamanlar onun en iyi öğrencilerinden ve askerlerinden olmuş, kıskançlığı ve öfkesi onun akranlarına kıyasla öğ-

renmek ve savaşmak için daha azimli olmasını sağlamıştı. Sonra da ona düşman olmuştu. Tıpkı Genya gibi. Alina gibi. Kendi annesi gibi. Ravka'nın tamamı gibi.

Sana dönecek.

Yuri'nin ona acımasını istemiyordu. Ekşi bira içip müşterilerin konuşmalarını dinledi. Konuşulan tek şey savaş, Os Alta'nın bombalanması ve elbette kralı ve generalini deli eden kuraklıktı.

"Hacılar Gayena'da kamp kurdular. Lanet siyah çadırlarını oraya kurmaya çalıştılar ama onları kovduk. O günahkâr lafları dinlemeyeceğiz."

"Kuraklığın Karanlıklar Efendisi'ni bir Aziz yapmamanın cezası olduğunu söylüyorlar."

"Eh, otlaklar canlanacaksa onu bir Aziz yapalım derim. Sürülerim nerede otlayacak?"

"Tembel kocamın yataktan kalkmasını sağlayacaksa, Karanlıklar Diyarı'na kendim gider, kutsal yolculuğu yaparım."

Gayena. Nihayet Yıldızsız'la ilgili bir şey öğrenmişti. Berbat yemeğini bitirip birahaneden çıktı ama çıkmadan önce gölgele-
rinin masalardan birinden bir gözlük çalmasına yardım etmesini istedi. Yürürken Yuri'nin yüz hatlarının, uzun yüzünün ve kısa çenesinin geri gelmesine izin verdi. Elbette sakalı yoktu. Kendisi görüntüsünü değiştirme becerisine sahip değildi. Güçsüz vücudu da sürgünde kalacaktı. Aleksander'ın mümkün olduğunca güce ihtiyacı vardı. Gözlüğü taktı. Camların üstünden bakması gerekecekti. Yuri'nin senelerce kitap okuduğu için bozulan gözleri de geri getirmeyi istemediği başka bir özellikti.

Yuri'nin inançlılara kavuşma ihtimali yüzünden heyecanlandığını hissetti. *Amacım bu. Tüm bunların amacı bu.*

Yuri haksız değildi. Herkesin oynaması gereken bir rol vardı.

Aleksander, Yıldızsız müritlerini siyah bayraklarını çadırlarının tepesine dikmiş, bir grup troll gibi bir köprünün altında kamp

kurmuş bir halde buldu. Hızlıca savunmalarının ve silahlarının ne durumda olduğuna göz gezdirdi. Şaşılacak derecede genç bir gruptu ve hemen hemen hepsi erkekti, simsiyah giyinmişlerdi ve çoğu onun sembolü olan tutulan güneşin ambleminin kabaca işlendiği tunikler giymişlerdi. Bir katır, birkaç cılız at, bir vagonun arkasında üstü muşambayla örtülmüş bir kutu gördü. Silahlar orada olmalıydı. Ellerinde sadece bunlar mı vardı? Neyle karşılaşacağından emin olamamıştı. Bu zavallı gençlerle değil, bir ordu olmasa bile bir orduya benzer bir grupla karşılaşmayı ummuştu.

Onları terk etmemeliydim. Yine Yuri konuşuyordu. Sanki genç keşişin yüzünün geri gelmesine izin vererek ona güç de vermiş gibi Yuri'nin varlığını daha çok hissetmeye başlamıştı. Sesini daha net duyuyordu. Bir sinek sürüsünün değil, sadece bir sineğin vızıltısını duyuyormuş gibiydi.

"Yuri?" Kırçilli sakallı ve geniş göğüslü bir adam yanına geldi.

Aleksander onun ismini hatırlamaya çalıştı ve Yuri'nin anıları yardımcı oldu. "Chernov!"

Terli ve kaslı adam ona neredeyse ayaklarını yerden kesecek kadar sıkı sıkı sarıldı. Acilen temizlenmesi gereken bir ayı postunun ona sarılması gibiydi.

"Öldüğünü sandık!" diye bağırdı Chernov. "Kâfir kralla yolculuk ettiğini duyduk ama sonra senden hiç haber alamadık."

"Geri döndüm."

Chernov kaşlarını çattı. "Sesin farklı çıkıyor. Farklı gözüküyorsun."

Aleksander bahaneler öne sürmemesi gerektiğini biliyordu. Chernov'u kolundan tuttu ve gözlerinin içine baktı. "Farklıyım zaten Chernov. Burada kaç kişi var?"

"Son saydığımızda otuz iki müridimiz vardı. Ama henüz Yıldızsız'ın yolunu bulamamış olan birkaç gezgin de aramızda."

"Öyle mi?" diye seslendi değerli gezginler.

“Evet,” dedi Chernov. “Tıpkı bize söylediğin gibi. Karanlıkta herkes eşittir.”

Aleksander gülmemek için kendisini tuttu. Evet der gibi başını salladı ve bu sözleri büyük bir coşkuyla tekrarlardı. “Karanlıkta herkes eşittir.”

Chernov ona kampı gezdirmeye koyuldu ve Aleksander onu eski bir dost olarak tanıyan kişilerle merhabalaştı. Onun kim olduğunu bilseler kim bilir ne düşünürlerdi. Yürürlerken arada Yıldızsız Aziz Kültü’nün görüldüğü diğer yerlerle ilgili bilgi almaya çalıştı. Chernov’un hesaplarına göre kültün müritleri neredeyse bin hacıya ulaşmıştı. Düşük bir sayıydı ama bir başlangıçtı.

“Güneye, daha sıcak yerlere doğru gitmeye ve kuzey sınırından uzaklaşmaya karar verdik. Savaş başladığında çapraz ateş altında kalmak istemiyoruz.”

“Ya sonra?”

Chernov gülümsedi. “Sonra kutsal görevimizi yerine getirip Karanlıklar Efendisi’nin ismini yaymaya ve Azizliğini savunmaya devam edeceğiz. Kral Nikolai tahttan indirildikten sonra Vadik Demidov taç giyecek ve onun...”

“Demidov Fjerda’nın bir kuklası olacak.”

“Bu tür politikaları neden umursayalım ki?”

“Grishaları yakmak için üst üste istiflediklerinde umursayacaksınız.”

“Grishaları mı?”

Aleksander öfkesini kontrol etmeye çalıştı. “Karanlıklar Efendisi bir Grisha değil miydi?”

“O bir Azizdi. Arada fark var. Sana ne oldu böyle Yuri?”

Aleksander toparlanıp gülümsedi. “Affedersin. Sadece Grishalar arasında hâlâ yeni müritler bulabileceğimizi kast etmiştim.”

Chernov onun sırtına bir şaplak indirdi. “Savaş sona erdikten sonra bizim için değerli bir hedef olacak.”

Chernov'un kolunu kökünden koparmayı düşündü. Ama yaklaşımını hemen değiştirdi. "Apparat'a ne oldu? Rahip de Demidov'la Ravka'ya dönecek, değil mi? Karşısına çıkan her fırsatta Karanlıklar Efendisi'nin Azizliği için mücadele etti."

"Zamanla onu kazanabileceğimize inanıyoruz."

Bunların hepsi yanlış. Yuri ve Aleksander bu konuda hemfikirlerdi. Yuri uzunca bir süre Apparat'ın askerlerinden biri olmuştu. Apparat'ın önce Güneş Azizi'nin tarafında oluşunu, sonra da kimsenin tarafını tutmayıp takipçileriyle birlikte güven içinde yeraltında gizlenirken Alina ve Karanlıklar Efendisi'nin savaşımaya başlamasını beklediğini görmüştü. Rahip Ravka halkı üstünde ne kadar büyük bir etkiye sahip olursa olsun, Yıldızsız ondan herhangi bir şey dilenecek değildi.

"Güneş batmak üzere," dedi Chernov, Yıldızsız müritleri toplanıp batıya doğru dönerken. "Ayin için tam vaktinde geldin. Kardeş Azarov konuşacak."

"Hayır," dedi Aleksander. "Ben konuşacağım."

Chernov şaşkınlıkla ona baktı. "Ben... şey, belki de biraz buraya alışsan, müritlerle tanışsan..."

Aleksander adamın sözlerinin kalanını dinlemedi. Cemaatin karşısına çıktı ve birkaç kişinin, "Yuri!" diye mırıldandığını ve onu kampta o anda görenlerin, "Kardeş Vedenen!" dediğini duydu. Diğerleri Yuri onlardan ayrıldıktan sonra Yıldızsız'a katılmış olan yabancılardı.

"Kardeş Azarov," dedi Aleksander, konuşmaya hazırlanan sarı saçlı genç adama yaklaşarak. Genç adamın görünüşü ve karizması bir bardak süt gibiydi.

"Kardeş Vedenen! Sizi yeniden gördüğüme çok sevindim. Vazalarınızı çok özledik ama bu arada kendi çapımda elimden geleni yaptım."

"Chernov acilen bir konuyla ilgilenmeni istiyor."

“Öyle mi?”

“Evet. Çok acil bir durummuş. Hemen git.” Kardeş Azarov’un yanından geçip ait olduğu yere, kalabalığın önüne geçti. Aleksander şaşkın ama heyecanlı yüzlerine, birisinin onlara inanacakları bir şey, ilahi olana dair bir kıvılcım vermesini bekleyen kalabalığa baktı. *Size büyük bir yangın vereceğim. Size bu yangını başlatmanız için yeni bir isim vereceğim.*

Yuri’nin mutluluğunu içinde hissetti. Bu genç de eskiden bir vaizdi. Bu mutluluğu anlıyordu.

“Bazılarınız beni tanıyorsunuz,” dedi Aleksander. Batan güneşin ışınları altın rengine bürünürken ve müritlerin yüzlerine vururken, sesi kalabalığa yayıldı. Tanıdık olmayan sesine kendi aralarında fısıldaşarak ve hayret dolu sesler çıkararak tepki verdiklerini duydu. “Artık farklı birisiyim. Karanlıklar Diyarı’na gittim ve beni orada Yıldızsız Kişi ziyaret etti.”

“Bir vizyon muydu bu?” diye sordu Chernov, kalabalıktan yükselen şakın sesler arasında. “Ne gördün?”

“Geleceği gördüm. Yıldızsız Kişi’nin amacına en iyi nasıl hizmet edebileceğimizi gördüm. Bunun ödlekler olarak yaşamayarak mümkün olacağını anladım.” Hacılar arasında endişeli mırıltılar yükseldi. “Güneye doğru gitmeyeceğiz. Bu savaştan kaçmayacağız.”

Chernov öne doğru bir adım attı. “Yuri, gerçekten de böyle düşünüyor olamazsın. Bizler asla politikacılarla ve oyunlarıyla ilgilenmedik.”

“Bu bir oyun değil. Apparat, Karanlıklar Efendisi’ne ihanet etti. Onun bir Aziz olarak tanımlanmasına direndi. Ravka’nın düşmanlarıyla birlik oldu. Ama siz dişleri ya da sivri pençeleri olmayan, korkudan titreyen hayvanlar gibi ölmeye razısınız.”

“Hayatta kalabilmek için!”

“Koşa koşu yoldan sapmış, Demidov’a sığınmış bir rahibe dönmek için mi? Şehir kapılarının dışında dualar ederken bizi

fark etsin diye yalvarmak için mi? Görevimiz bundan çok daha fazlası.” Onu izlemekte ve aralarında öfkeyle fısıldaşmakta olanların gözlerinin içine baktı. “Hiç kuşkusuz bazılarınız bu gruba savaştan kaçınmak için katıldı. Elinize bir silah almak istemediğiniz için bir cüppe giydiniz ve Yıldızsız’ın bayrağını taşıdınız. Size hemen şunu söyleyeyim ki sizi aramızda istemiyoruz.”

“Yuri!” diye bağırdı Chernov. “Bizim izlediğimiz yol bu değil.”

Aleksander onu hemen orada susturmak istedi ama henüz gerçek gücünü sergilemek için vakit gelmemişti. Ne kadar güçlü olduğunu gizleyerek pek çok hayat yaşamıştı. Biraz daha bekleyebilirdi.

Ellerini iki yana açtı. “Korkuyorsunuz. Bunu anlıyorum. Sizler asker değilsiniz. Ben de değilim. Ama Karanlıklar Efendisi benimle konuştu. Geri geleceğine söz verdi. Ama ancak bizler onun adına direnirsek geri gelecek.”

“Ne yapmamız gerekiyor?” diye sordu Kardeş Azarov korku dolu bir ifadeyle.

“Kuzeye doğru ilerleyeceğiz. Sınıra doğru.”

“Savaş doğru mu?” dedi Azarov dehşet içinde.

Aleksander evet anlamında başını salladı. Köy köy dolaşarak, salon numaralarıyla ufak cemaatlerin güvenini kazanarak zamanını boşa harcamak istemiyordu. Hayır, bir anlık bir gösteri, birçok kişinin şahit olacağı muhteşem bir olay yaratması gerekiyordu. Savaş alanına dönüşünü binlerce Ravkalı ve Fjerdalı asker için sergileyecekti. Orada Yuri’nin alçak gönüllü bir rahipten seçilmiş kurtarıcıya dönüşümü tamamlanacaktı. Aleksander onlara orada korkuyla karışık saygının ne demek olduğunu gösterecekti.

Fjerdalıları daha iyi silahlara sahipti ve daha tedarikliydi. Karanlıklar Efendisi sadece ve sadece genç Kral Nikolai kaçınılmaz bir şekilde tökezlediğinde geri gelecek, Ravka’ya gerçek gücün neye benzediğini gösterecekti. Onları kurtaracaktı. Onlara bir mucize sunacaktı. Bir Aziz, baba, koruyucu ve kral olacaktı.

“Yuri,” dedi Chernov. “Çok şey istiyorsun.”

“Hiçbir şey istemiyorum,” dedi Aleksander kollarını biraz daha açarak. “Bu emri veren Yıldızsız Kişi.” Avuçlarından gölgeler yayılmaya başladı. Müritler bağrıştılar. “Nasıl yanıt vereceğinize karar vermeniz gerekiyor.”

Başını geriye attı ve gölgelerin kalabalığının üstüne yayılmasını sağladı. Müritler dizlerinin üstüne çöktüler. Birilerinin ağlamaya başladığını duydu. Kardeş Azarov’un bayıldığından emindi.

“Güneye mi kaçacaksınız yoksa Azizimizin bayraklarını kuzeye mi taşıyacaksınız?” diye sordu. “Yıldızsız Kişi’ye ne yanıt veriyorsunuz?”

“Kuzeye!” diye bağırıldılar. “Kuzeye!”

Gölgeler batan güneşi örterken, ağlayarak birbirlerine sarıldılar.

“Senden şüphe ettiğim için özür dilerim,” dedi Chernov gözyaşları içinde yanına gelerek.

Aleksander gülümsedi ve gölgelerin kaybolmasını sağladı. Elini Chernov’un omzuna koydu. “Özür dileme kardeşim. Sen ve ben dünyayı değiştireceğiz.”

Titanyumu Ravka'ya geri götürmelerini sağlayacak olan –tabii titanyumu alabilirlerse– *Karabatak* isimli büyük hava taşıtıyla Ketterdam'a gitmişlerdi. Ama şehre bir Ravka taşıtıyla yaklaşamayacakları için devasa hava taşıtını Kerch kıyılarına yakın bir kaçakçı adasına indirmişlerdi. Adrik ve Rüzgârın Hâkimleri hava taşıtını pusların arasında gizlerken, Zoya ve Nikolai korsan Sturmhond'un en meşhur gemisi olan *Volkvolny*'ye gittiler.

Nikolai kendisini için bu kimliği yarattığından beri birçok kişi Sturmhond rolünü üstlenmişti. Böylelikle Nikolai tahta çıkarken, korsanın efsanesini ve etkisini devam ettirmek kolaylaşmıştı. Elbette diplomasi kurallarına bağlı kalması gereken bir krala kıyasla herhangi bir müttefikliği olduğu bilinmeyen bir korsanın başa-rabileceği pek çok şey vardı. Sturmhond'un engeller yaratma ve aşma, çalıntı malları ele geçirme becerisi pek çok kere Ravka'nın lehine işlemişti. O tanıdık deniz mavisi ceketini giymek ve Sturmhond'un tabancalarını beline takmak iyi hissettirmişti.

Zoya *Volkvolny*'nin güvertesinde bekliyordu. Üstünde sıradan bir denizci pantolonu ve kaba bir gömlek vardı; saçlarını örmüştü ama *keftası* olmadan çok huzursuz gözüküyordu. Nikolai, Nina'nın nasıl bir role büründüğünü, yürüyüşünü, konuşma

tarzını hiç zorlanmadan nasıl değiştirebildiğini görmüştü. Zoya bu beceriye sahip değildi. Sırtı kılıç gibi dimdikti, çenesini hafifçe kaldırmıştı ve kaba saba bir denizciden çok gününü sıradan insanların arasında geçirmeye karar vermiş güzel bir soylu gibi gözüküyordu.

Zoya başındaki taçtan çizmelerinin ucuna kadar onu dikkatle süzdü. “O kıyafetin içinde çok absürd gözüküyorsun.”

“Absürd bir şekilde muhteşem mi? Aynı fikirdeyim.”

Gemi hızla Ketterdam limanında demir atacağı yeri bulamak için ilerlerken, Zoya gözlerini devirdi. “Korsancılık oynamayı fazla seviyorsun.”

“Resmi korsan. Evet, seviyorum. İnsanı özgür kılan bir iş. Bu ceket giydiğimde, sorumluluk bu gemideki insanlara karşı oluyor. Kocaman bir ülkeye değil.”

“Bu bir rol yapma oyunu,” dedi Zoya.

“Güzel bir yanılsama. İnsan bir gemideyken herhangi bir şey ya da kişi olabilir.”

Tırabzanlara yaslanıp uçsuz bucaksız şehri ve yaklaştıkları hareketli limanını izlediler.

“Bunu özlüyorsun, değil mi?” dedi Zoya.

“Evet. Yaptıklarımız boşa gider ve Vadik Demidov tahta çıkarsa, Sturmhond olmaya dönerim. Ülkeme başımda bir taç olmadan hizmet etmeye çalışırım.”

Bu fikrin çok hoşuna gitmesi gözünü korkutmuştu. Bir kral olmanın anlamı bu değildi. Sorunların çözülmesi gerekirdi. Engellerin aşılması gerekirdi. Müttefikleri etkileyerek ya da arada sırada rüşvet vererek kazanması gerekirdi. Ravka için eline bir kılıç ya da bir kalem almak, bir görevin tamamlandığını görmek için uykusuz kalmak ya da huzursuz olmak onu mutlu ediyordu. Ama krallar bir korsan, hatta bir general gibi eylemde bulunmazdı. Bir kral olmak her hareketi tahmin etmek, bir karar vermeden önce

sayısız etkeni düşünmek, her seçimin başkalarının bedelini ödeyeceği sonuçları olabileceğini bilmek anlamına gelirdi. *Maceracı birisine değil, bir krala ihtiyacımız var.* Zoya haklıydı ama öyle olması Nikolai'ın bu konuda mutlu olmasını gerektirmiyordu.

Zoya merakla ona baktı. “Bunu yapabilir miydin? Tahttan vazgeçebilir miydin?”

“Bilmiyorum. İnsan bir şeyi çok uzun süre isteyince onsuz nasıl yaşayabileceğini bilemiyor.” Nikolai sadece Ravka'dan söz etmediğini düşündü.

Zoya ciddiyetle sırtını dikleştirdi. “Büyümek bazı şeyler olmadan yaşamayı öğrenmek anlamına gelir.”

“Ne kadar moral bozucu bir düşünce.”

“O kadar da kötü değil. Yeteri kadar aç kalırsan açlığını unutursun.”

Nikolai ona yaklaştı. “İştahını kaybetmek bu kadar kolaysa, belki de aç değilsindir.” Zoya başka yöne baktı ama Nikolai onun yanaklarının hafifçe kızardığını fark etti. “Benimle gelebileceğini biliyorsun,” dedi kayıtsızca. “Bir Rüzgârın Hâkimi, bir gemi tayfası tarafından her zaman hoş karşılanır.”

Zoya burnunu kırıştırdı. “Tuzlanmış balık yiyip iskorbüt olmayayım diye Portakallar Azizi'ne dua etmek mi? Sanmıyorum.”

“Böyle bir özgürlüğe sahip olmayı hiç mi istemezdin?”

Zoya güldü ve başını tuzlu esintiye çevirdi. “Ben can sıkıntısı peşindeyim. Küçük Saray'daki bir oturma odasında oturup memnuniyetle çayımı yudumlayabilir, sıkıcı bir toplantının ortasında uyuyakalabilirim. Yapılması gereken işleri düşünmeden yemeğimi bitirebilmeyi isterim. Bir geceyi...”

Zoya lafını tamamlamadı ama Nikolai onu o kadar iyi tanıyordu ki ne demek üzere olduğunu anlamıştı. “Bir geceyi kâbus görmeden geçirmeyi istersin. Buz gibi terler içinde uyanmadan. Biliyorum.”

Zoya çenesini ellerine dayayıp suya baktı. “Çok uzun süredir bize bir gelecek vaat ediliyor. Grishaların güvende, Ravka’nın barış içinde olacağı bir gelecek. Ne zaman bunu elde etmeye çalışsak, parmaklarımızın arasından kayıp gidiyor.”

Nikolai bazen kendisinin tabiatı gereği mi yerinde duramadığını, Zoya’nın tabiatı gereği mi gaddar olduğunu ve Ravka’nın tabiatı gereği mi Lantsov bayrağı altında sürekli olarak savaş yaşadığını merak ediyordu. Onu bir kral olmaya iten şey bu yanı mıydı? Ülkesi için barış istiyordu ama acaba bir yanı aynı zamanda bundan korkuyor muydu? Ona karşı çıkan birileri olmadan kimdi? Çözecek bir sorun olmadan kimdi?

“O geleceği sana ben vaat ettim.” Keşke ikisi için de bu hayali gerçekleştirebilse diye düşündü. “Ama bunu başaramadım.”

“Saçmalama,” dedi Zoya hemen. Bir kraliçe kadar küstah ve buyurgandı. Ama, “Ravka’ya bir şans verdin. Bana uğruna savaşabileceğim bir ülke verdin. Bu yüzden sana her zaman minnettar olacağım,” derken ona bakmadı.

Minnet. Ondan bunu mu istiyordu? Yine de buna mutlu olduğunu hissetti. Hafifçe öksürdü. “Geldik sanırım.”

Tayfa iskele merdivenini indirdi. Nikolai ve Zoya Beşinci Liman’ın iskelesine çıktılar.

Zoya ellerini beline dayayıp etraflarındaki kalabalığı ve yükleri inceledi. “Elbette Brekker bizi karşılamak için gelmemiş.”

“Ketterdam iskelelerinde onunla bir işimiz olduğunu belli etmememiz daha iyi.” Ülkesi adına bir delegasyonu yollaması daha güvenli ve basit olurdu ama Nikolai ona kendisi bir mektup yazana dek Brekker yanıt vermemişti. Nikolai ve Zoya bu genç hırslıla daha önce de çalışmışlardı. Arkadaş, hatta birbirlerine güvenen tanıdıklar bile değillerdi ama yabancılara kıyasla Kaz Brekker’dan yardım isteyip bunu elde etme şansları çok daha yüksekti.

“Sen bir kralsın.”

“Üstümde bu ceket varken değilim.”

“Başında bir pelikan olsa bile Ravka Kralı olurdun ve o Fıçı sıçanı sana biraz saygı gösterse ölmezdi.” Rıhtımdaki turist ve denizci kalabalığına karıştılar. “Bu şehirden nefret ediyorum.”

“Canlı bir yer,” dedi Nikolai, Kerch dilinde konuşmaya başlayarak.

“Fare dolu, her yerin tozla kaplı olduğu kasvetli bir yere canlı diyebilirsen,” dedi Zoya belirgin aksanıyla. “Dillerini de sevmiyorum.”

“Bu hareketlilik hoşuma gidiyor. Bolluk bereket içinde olduğunu hissedebiliyorsun. Ravka’nın bundan bir pay almasını istiyorum. Bu ticaretten ve endüstriden. Ülkemizin her zaman kapı kapı gezen dilenci olmaması gerek.”

Doğu Kanalı’na döndüklerinde Zoya düşünceli gözüküyordu. Kanalin iki yanı bazıları görkemli bazıları bakımsız olan kumarhanelerle çevriliydi. Her biri eğlence peşinde olan turistlerin ilgisini çekmek için bir öncekinden daha gösterişliydi. Her kapının önünde çığırtkanlar vardı; en fazla paranın ve heyecanlı bahislerin kendi kumarhanelerinde olduğunu vaat ediyorlardı.

“Aynı fikirde değilsin,” dedi Nikolai biraz şaşırmış gibi.

Zoya, Nikolai’in bir zamanlar Zümrüt İmparatorluğu ya da Sarayı diye bilindiğine yemin edebileceği görkemli bir binaya baktı. Eskiden Kael yeşili ve altın renklerindeydi. Ama artık üstüne sahte değerli taşlar yapıştırılmıştı ve kapının üstündeki tabelada GÜMÜŞ ALTILI yazıyordu.

Bir çığırtkan yaşlı bir dilenciye bağırıp onu kapının önünde dikildiği yerden kovdu. “Git buradan! Yoksa nöbetçileri çağırırım!” Vücudu yaşlılıktan ve zor bir hayat geçirmiş olmaktan dolayı eğrilmiş olan yaşlı adam bastonuna takıla takıla birkaç adım uzaklaştı.

“Bu talihsiz yaşlı adam biraz para vermez miydiniz?”

“Git dedim sana! Güvercinleri ürkütüyorsun.”

“Sakin ol,” dedi Nikolai. “Hepimiz birisinin amcasıyız.”

“Benim erkek ya da kız kardeşlerim yok,” dedi çığırtnan.

Nikolai yaşlı adamın şapkasına buruşuk bir *kruge* fırlattı. “O halde sana benzer başka çocuklar yapmamış olan annenle babana teşekkür etmeliyiz.”

“Bana bak!” diye bağırdı çığırtnan öfkeyle ama yürümeye devam ettiler.

“İşte bunu kast etmiştim,” dedi Zoya bir köprüden daha geçerken. “Bu şehir sadece para kazanmanın peşinde.”

“Bu yüzden daha zenginler.”

Fıçı’nın enerjisi bulaşıcıydı: kâğıt külahlarda üstünden buharlar tüten etler ve şuruplu çörekler satan sokak satıcıları, yoldan geçenleri şanslarını denemeleri için ikna etmeye çalışan sokak sihirbazları, Gri Cüce ya da Kayıp Gelin gibi giyinmiş sarhoş turistler ve yalnızları ya da meraklıları Batı Çıtası’nın eğlence evlerine giden çok sayıdaki köprüden birine davet eden pürüzsüz tenli, elmacık kemiklerine sim sürülmüş yarı çıplak, dünyalar güzeli yaratıklar. Bu şehirde, sonu gelmeyen insan kalabalığında ortalıkta dönen paralar söz konusuydu. Ravka’da böyle bir şey görmek imkânsızdı.

Zoya başını salladı. “Bu şehri bir kralın bakış açısından görüyorsun. Buraya bir öğrenciyken gelmiş bir prens, denizlerin hâkimi olmuş bir korsan olarak. Benim bakış açımdan burası aynı gözüküyor.”

“Grisha olduğun için mi?”

“Neyin satıldığını bildiğim için.” Kalabalık sokağı ve gondollarla ve pazar tekneleriyle dolu kanalı işaret etti. “Buna ihtiyacımız olduğunu biliyorum. İnsanlara iş gerekiyor, kasalarımızın parayla dolması gerekiyor. Ama Ketterdam savunmasız insanların sırtına basılarak kuruldu. Grishalarla yapılan sözleşmelerle. Suli,

Zemeni ve Kael halkları buraya daha iyi bir şeyler elde etmek için geldiler ama bize toprak sahibi olma ya da Ticaret Konseyi'ne girme izni verilmedi."

"O halde Kerch'ten istediğimizi alıp kalanını ellemeyiz. Daha iyi bir şey, herkesin faydalanabileceği bir şey inşa ederiz."

"Kader biraz olsun yüzümüze gülerse."

"Kader yüzümüze gülmezse, istediğimiz şeyi çalarız."

"Ketterdam seni etkilemeye başladı galiba." Zoya hafifçe gülümsedi. "Ama sana inanıyorum. Ceketin yüzünden olabilir."

Nikolai ona göz kırptı. "Ceketim yüzünden değil."

"Yanıma yaklaş da seni kanala iteyim."

"Hiç şansın yok."

"Ravka'nın bolluk bereket içinde olmasını istiyorum," dedi Zoya. "Ama Ravka'nın tamamı için istiyorum bunu. Sadece saraylarında yaşayan soylular ya da filoları olan tüccarlar için değil."

"O halde o geleceği birlikte inşa ederiz."

"Birlikte," dedi Zoya. Ama yüzü endişeliydi.

"O güzel yüzünün arkasında ne gibi felaketleri düşünüyorsun Nazyalensky?"

"Savaştan sağ çıkarsak... Barış sağlandığı anda beni başka bir görev yerine yollaman gerek."

"Anlıyorum," dedi Nikolai. Bu sözlerin onu ne kadar huzursuz ettiğini belli etmemeye çalıştı. "Aklında bir yer var mıydı?"

"Os Kervo. Orada varlığımızı belli etmemiz gerek."

"Her şeyi düşünmüş gibisin."

Zoya başını hızlı hızlı iki kere salladı. "Evet, düşündüm."

Herkesin iyiliği için. Barış, yeni bir müttefiklik, Ravka'nın bağımsız kalmasına yardımcı olabilecek bir gelin demekti. Nikolai'nin gözlerinin önünden bir anı geçti, Zoya'nın nasıl yatağının yanında beklediğini hatırladı. Zoya onu alnından öpmüştü. Do-

kunuşu serin bir deniz esintisi gibiydi. Ama bu asla olmamıştı ve asla olmayacaktı. Bunu rüyasında görmüş olmalıydı. “Pekâlâ. Dilediğin yerin komutasını alabilirsin. Hayatta kalırsak tabii.”

“Kalsak iyi olur,” dedi Zoya kaba gömleğinin kollarını çektiştirerek. “Bu ucuz parfüm ve sintine suyu kokusunu üstümden atmam iki günümü alacak. Brekker’ın bize yardım edeceğinden nasıl emin olabiliyoruz?”

“Brekker her şeyin bir bedeli olduğuna inanan bir adam. O yüzden yardım edeceğini düşünüyorum.”

“Ama gerçekten de istediğimizi yapabilir mi?”

“Bundan emin değilim. Ama tek başımıza titanyumu çalmak için istihbarat toplayacak kadar vaktimiz yok. Brekker bu şehri ve nasıl işlediğini herkesten iyi biliyor.”

“Azizler aşkına,” dedi Zoya hayretle Karga Kulübü’ne vardıklarında. Gösterişli tavus kuşlarının arasındaki siyah renkli kocaman bir avcı kuş gibi gözükiyordu. Sokaktaki diğer binaların üç misli büyüktü.

“Bay Brekker işleri büyötmüş.”

“Neden biri buraya girmek ister ki?” dedi Zoya, taşra giysileri olan iki Zemeni kız kıkırdarak içeri girerken. “Bir iblis dans salonuna benziyor.”

“Çünkü buraya girenlerin hepsi heyecan yaşamaya bayılıyor,” dedi birisi arkalarından. Kanal boyunca peşlerinden gelmiş olan dilenciydi. Ama artık dimdik duruyordu ve leş gibi kokan pelerini başındaki bir peruk olduğu anlaşılan gri şeyle birlikte atmıştı. Elinde bastonun tepesine de bir karga başı yerleştirilmişti.

Kaz Brekker yüzündeki macunu sildi ve eldivenli elini koyu renkli saçlarının arasında gezdirdi. “Bunu bilmiyor muydun General Nazyalensky? Bu güvercinlerin hepsi Fıçı’ya bu yüzden geliyor.”

Zoya hırsız kanallardan birine atıp boğmak istiyormuş gibi

ona baktı ama Nikolai gülmeden edemedi. "Bay Brekker, tahmin etmeliydim."

"Evet," dedi Kaz. "Tahmin etmeliydin. Ama bugünlerde dikkatini dağıtacak fazlasıyla olay olduğunu görebiliyorum."

Savaşta söz ediyor olabilirdi. Bir sürü başka şeyden de söz ediyor olabilirdi ama Kaz'ın kaşının hafifçe yukarı kalkışı Nikolai'ı sanki Kanal'da çıtırçıtlak duruyormuş ve en derin arzuları büyük harflerle göğsünde yazıyormuş gibi hissettirdi. Brekker dikkatini yeniden Zoya'ya çevirince rahatladı.

"Bir kere Kerch, merhamet ya da yasaların olmadığı bir ülkedir General Nazyalensky ama en azından bir insan damarlarında soylu kanı ya da büyü akıyor olsa da burada bir yerlere gelebilir."

"Grishalar 'büyü' yapmazlar," dedi Zoya suratını buruşturarak. "Buna Yüce Bilim deniyor. Ayrıca başkalarının konuşmalarını gizlice dinlemek hoş bir şey değil."

"Nazik davranarak aç kalmaktansa bol bol bilgi edinmek daha iyi. Gidelim mi?"

Kaz onları karganın iki yana açılmış kanatlarının altından küle götüürürken, kapı görevlisi hazır ola geçti. Onları kumarhane katının kenarındaki gizli bir kapıya götürdü. İriyanı iki adam kapının iki yanında bekliyordu.

"Bu oyunlara ne gerek var?" dedi Zoya. "Yoksa kostüm giymek hoşuna mı gidiyor?"

"Neyle karşı karşıya olduğumu ve durumun ne kadar vahim olduğunu bilmek isterim. Bir masada karşımda oturup hiç şüphesiz yolculuk boyunca pratik ettiğin o nazik ses tonunu dinleyebilirim ya da dudaklarının arasından sadece gerçekleri öğrenebilirim."

Bir oyun odasından geçtiler. Kaz bir başka kapının kilidini açtı ve ayakta ancak durabilecekleri kadar alçak, fosforlu bir kemik lambanın cılız yeşil ışığıyla aydınlatılmış bir tünele girdiler. Birkaç dakika sonra, zemin biraz aşağı doğru eğim kazandı ve hava serinleyip rutubetli hale geldi.

“Kanalların altından geçiyoruz, değil mi?” diye sordu Nikolai sesindeki heyecanı gizleyemeden. “Bu tüneli ne zaman inşa ettin?”

“İhtiyacım olduğunda. Kerch ordusunun Rentveer’da muhafaza ettiği titanyumun peşindesin.”

Brekker bunu nasıl öğrenmişti? Bu misyonla ilgili hiçbir ayrıntıdan söz etmemişler, sadece buluşmak ve bir konuda konuşmak istediklerini söylemişlerdi. “Evet.”

“Kerch kıyı şeridinin en kayalık bölgelerinden birinde korunaklı bir askeri karargâh var. İlahi bir müdahale olmadan deniz yoluyla oraya ulaşmak mümkün değil. Vurulmadan hava yoluyla ulaşmak da mümkün değil. İçeri girip çıkabileceğiniz tek yol var ve çok sıkı korunuyor. Dolayısıyla yakalanma ihtimali neredeyse kesin sayılır. Beni yasadışı bir şey yaparken suçüstü yakalayıp Cehennem Kapısı’na atmak isteyen uzun bir düşman listesi var.”

“Demek suç dünyasını geride bıraktın?” diye sordu Zoya buna pek ikna olmamış gibi.

“Hangi fırsatları değerlendirmem gerektiğini biliyorum. Neden bu işi kabul edeyim?”

“Zorlu görevleri sevdiğin için olabilir mi?” dedi Nikolai.

“Beni başka bir hırsızla karıştırdın galiba.”

“Sanmıyorum. Benden istediğin bir şey var. Hayalet için koruma.”

Brekker’in yürürken bir an için duraksadığını gözden kaçırmadı.

“Anlat,” dedi Kaz.

“Genç bir kadın Suli kaptanı olan ve hiçbir ülkenin bayrağını taşımayan bir geminin Ketterdam’daki köle ticaretini yerle bir ettiğini duydum. Özellikle de Belediye Binası’nın girişine katranla ve karga tüyleriyle kaplanmış iki köle taciri bıraktığı öyküye bayılıyorum. Bu numaraları bir harika ama Ticaret Konseyi’nin

benim kadar etkilendiğini sanmıyorum. Muhtemelen kaptan göğsüne, 'Gert Van Verent'in yeni malikânesinin ücreti cesetlerle ödenmiştir,' diye bir not bıraktığı için olmalı. Bu olay gazetelere manşet olmuştu ve Bay Verent –konseyin itibarlı eski bir üyesidir– şu anda soruşturma altında.”

“Hayır, değil.”

“Öyle mi?”

“Suçlu bulundu ve Cehennem Kapısı'nda iki sene hapis cezası aldı. Politik rakipleri adamın servetini talan ettiler bile.”

“Söz konusu para olduğunda Kerch adaleti çok hızlı işliyor,” dedi Nikolai hayretle. “Kaptan ve gemisi sadece Hayalet olarak biliniyor ama bu gizemli Suli kadının Inej Ghafa olduğunu kesin olarak biliyorum.”

“İsmi hiç duymadım.”

“Öyle mi?” dedi Nikolai buna çok şaşırmış gibi. “Buna şaşırdım. Yani kadının Döktüntülerle olan ilişkisi ve insanları bir örtü işlemeye çalışan gözleri miyop bir teyze özeniyle delme becerisini düşünecek olursak ismini duymuş olman gerekirdi. Ama onunla şahsi bir bağlantının olmaması çok daha iyi.”

“Öyle mi diyorsun?”

Karmaşık bir kilit sistemi olan kocaman demir bir kapının önünde durdular.

“*Izmars* 'ya ismini duydun mu?” diye sordu Nikolai.

“Ravka dilini pek hatırlamıyorum.”

Doğruyu söylüyor olsa bile, Nikolai onun *izmars* 'yanın ne yapabildiğini gayet iyi bildiğinden emindi. Ama Brekker oyun oynamak istiyorsa oynayacaklardı.

“Bunlar denizin altında gidebilen savaş gemileri. Görünmeden her türlü gemiye saldırabilirler ve onlardan kaçmak neredeyse imkânsızdır. Kerch'teki bazı çok güçlü kişiler bu teknolojiye sahip. Hayalet'in düşmanları Kerch hükümetini bu silahları ona

karşı kullanmaya ikna ederlerse, Hayalet ve tayfası her an denizde yok edilebilir.”

“Eh, onun için büyük bir tehdit doğrusu,” dedi Kaz sakın sakın ama Nikolai onun eldivenli elini bastonunun gümüş karga başı topuzuna götürdüğünü fark etti. “Ve belki de bu silahı icat eden kişi için de büyük bir tehdit.”

Tehdit çok açıktı.

“Kesinlikle. Ama bu teknoloji Kerch’e verildiğinde Ravka’nın çok zeki olan kralı... Onunla tanışmış mıydın? Birinin bu kadar zeki ve yakışıklı oluşu sık sık karşılaşılan bir şey değildir. Bu kral *izmars*’yaların gövdelerinin rodyum parçalarıyla kaplanmasını sağladı; böylece bir Fabrikatör’ün ve elindeki bir cihazın yardımıyla, bir gemi dört buçuk kilometre yarıçapındaki bütün deniz altıları erkenden görebiliyor ve onlardan kaçmak için önlem alabiliyor. Tabii o gemide bu donanım varsa.”

“Erken bir uyarı sistemi demek.”

“Aynen öyle.”

Brekker kapının koluna uzandı. “Bu müthiş icat sende, öyle mi?”

“Üstümde değil,” dedi Nikolai. “Kirlieller olarak bilinen bir hırsızın yanında ceplerimi değerli şeylerle doldurmamam gerektiğini biliyorum. Ama cihaz ulaşabileceğim bir yerde.”

Brekker demir kapının kolunu çevirdi. “Benimle gel *Sturmhond*. Bu işi başaracaksak özellikle birinin yardımına ihtiyacımız olacak.”

Tünelden şehrin yabancı bir bölgesine çıktılar ve Zoya Brekker'ın özellikle mi onları şaşırtmak istediğini merak etti.

“Geldin Mıntıkası’ndayız,” diye mırıldandı Nikolai. “Varlıklı tüccarların sevdiği mahalle.”

Nikolai'ın aklında hep doğru bir harita olurdu. Sanki şehrin farklı bir bölgesine değil, başka bir ülkeye gitmişlerdi. Sokaklar düzenli ve hoştu, yollar kaldırım taşı döşeliydi ve tuğla evlerin cepheleri tertemizdi. Zoya pencerelerdeki perdeleri, elinde market torbalarıyla yürüyen bir kadın ve bir evin basamaklarını süpüren bir hizmetçi kız gördü. Sıradan hayatlar yaşayan sıradan insanlardı. Alışverişlerini yapıyorlar, yemeklerini yiyorlar, geceleri yattıklarında çocuklarının sağlığını ya da sabahleyin yapacakları işleri düşünüyorlardı. Bu huzuru ve rahatlığı Ravka'ya sunmanın bir yolunu bulabilirler miydi? Grishaların askerler olarak yaşamak yerine kendi yollarını çizebilecekleri bir zaman gelecek miydi? Bunlar, uğruna savaşmaya değer şeylerdi.

Girişine kırmızı lale desenleri çizilmiş zarif bir malikâneye vardılar. Brekker bastonunun topuzuyla ön kapıyı iki kere tıklattı.

Zoya başını uzatıp dışarı bakan genç adamı tanıdı: Jesper Fahey. Onunla, Brekker'ın ekibiyle çalışmak zorunda kaldıkları son

sefer tanışmışlardı. Kahverengi tenli, gri gözlü bir adamdı ve saçlarını kazıtmıştı. Yanlış hatırlamıyorsa, adam bir tür keskin nişancıydı.

“Seni içeri almamam gerekiyor,” dedi Jesper.

Brekker istifini bozmadı. “Neden?”

“Çünkü seni her içeri aldığımda, benden yasaları çiğnememi istiyorsun.”

Jesper’in arkasından birisi, “Sorun onun senden bunu istemesi değil, senin her seferinde evet demen,” dedi.

“Ama bak yanında kimi getirmiş,” dedi Jesper keyifle Nikolai’ya bakarak. “Uçan gemileri olan adam. Gelin! Gelin!”

Jesper kapıyı ardına kadar açınca, muhteşem bir antre ve üstündeki göz kamaştıran turkuaz sabahlık ve kaz ayağı pantolon kombinasyonu gözler önüne erildi. Bu iki şeyin birbirine uymaması gerekirdi ama Zoya gayet zevkli görüldüğünü düşündü. Bu adam Kont Kirigin’e giyim konusunda ders verebilirdi.

“Maceralarınızı takip ediyorum Kaptan Sturmhond,” diye fısıldadı Jesper gizli bir şey söylüyormuş gibi.

Kaz Brekker uzunca bir süre önceki ilk karşılaşmalarında Nikolai’nın gerçek kimliğini anlamıştı ama bunu tayfasıyla paylaşmamış gibi görünüyordu. Hepsi hâlâ Ravka Kralı’yla değil, efsanevi Sturmhond’la karşı karşıya olduklarını sanıyorlardı.

“Bir ara bize katılmalısınız,” dedi Nikolai hemen. “Keskin bir nişancı her zaman işimize yarar.”

“Sahi mi?”

“Açık denizden ne kadar nefret ettiğini unuttun mu?” dedi ince yapılı, kızıl altın rengi kıvrıkcık saçlı ve parlak mavi gözlü bir genç. Wyland... bir şey. Zoya onun soy ismini hatırlayamadı ama Kuwei Yul-Bo’yu ve *jurda paremle* ilgili bilgilerini koruma planlarının bir parçası olarak Genya’nın onun değiştirilmesine yardım ettiğini biliyordu.

“Değişebilirim,” dedi Jesper. “Çok uyumluyumdur.”

Wylan ile Jesper’ın peşinden farklı tamiratlar gerektiren çalgılarla dolu, üstünde barutu andıran ufak öbeklerin olduğu bir çalışma masasının bulunduğu bir salondan geçtiler. Zoya yüksek pencerelerden bir bahçe, bir şövaledeki bir tuvale resim yapan bir kadın ve onun ötesinde de Geld Kanalı’nın ağır ağır akan gri surlarını gördü.

Evin Ketterdam’daki her zengin tüccar evi gibi soğuk ve düzenli hatları vardı ama sanki sirk göstericileri, sokak serserileri ve çılgın bilim insanları hep birlikte evi ele geçirmiş gibi bir görünüme sahipti. Yemek masasında hem boyalar ve yeni gerilmiş tuvaler hem de bir tür kimya deneyine benzer bir şeyin irili ufaklı parçaları duruyordu.

Zoya ağartılmış gibi gözüken bir kumaş parçasını aldı. “Burada bir Fabrikatör mü yaşıyor?”

“Bir arkadaşımız,” dedi Jesper, ince uzun vücuduyla bir sandalyeye çökerek. “Yemek vakitlerinde uğramaktan hoşlanan bir çaylak. Tam bir otlakçı.”

“Hiç eğitim almamış mı? İş gayet basit.”

Jesper burnunu çekti. “Rüstik bir cazibesi olduğunu düşünmüştüm.”

“Hayır,” dedi Wylan. “Eğitim almadı. O açıdan çok inatçı.”

“Bağımsız,” dedi Jesper onun lafını düzelterek.

“Dik başlı.”

“Ama tarz sahibi.”

Kaz bastonunu yere vurdu. “İşte şimdi neden sizi sık sık ziyaret etmediğimi biliyorsunuz.”

Jesper kollarını göğsünde kavuşturdu. “Kimse senden daha sık gelmeni istemedi. Ayrıca, seni öğle yemeğine davet ettiğimi de hatırlamıyorum.”

“Her iki becerini de gerektiren bir işten söz etmek için geldim.”

“Kaz,” dedi Wyland, dikkatle odadaki yarısı boşalmış bardaklarından bazıları toparlayarak. “Yasadışı bir şey yapmamayı tercih ederiz.”

“Aslında bu tam olarak doğru değil,” dedi Jesper. “Wyland öyle olmasını tercih ediyor ve onun mutlu olmasını istiyorum.” Duraksadı ama merakını gizleyemedi. “Yasadışı bir iş mi?”

“Son derece,” dedi Kaz.

“Ama parası çok iyi,” dedi Nikolai.

“Paraya ihtiyacımız yok,” dedi Wyland.

“Harika, değil mi?” dedi Jesper mutlu mutlu iç çekerek.

Kaz eldivenli elini yakasında gezdirirken kimseye bakmadı. “İnej için.”

Wyland kirli bardakları masaya bıraktı. “Bunu neden daha önce söylemedin? Neye ihtiyacın var?”

“Rentveer’deki karargâha girilmesi ve yüklü miktarda titanyum çalınması gerekiyor.”

“Çok zor olmaması gerek,” dedi Jesper masada biraz yer açıp. Wyland, Kerch kıyı şeridini gösteren bir haritanın yanına uzun bir kâğıt koydu. “Güvenlik sistemleri berbat.”

Nikolai bir kaşını kaldırdı. “Bay Brekker bizi bu işin imkânsız olduğuna inandırdı.”

Zoya kaşlarını çattı. “Ücretini yükseltmek istedi.”

“Teşekkürler Jesper,” dedi Kaz keyifsizce.

Jesper omuzlarını silkti. “Ne diyebilirim ki? Dürüst bir yapım var.”

“Benim de altın bir fötr şapkam var,” diye homurdandı Kaz.

“Öyle bir şapka olsaydı senden ödünç alırdım,” dedi Jesper. “Şimdi, ilk soru o kadar ağır metalleri nasıl neyle çıkaracağımız.”

Nikolai evet anlamında başını salladı. “Velgeluck’ta bir hava taşıtımız var.”

“Var tabii.”

“Hava taşıtında kablolar ve vinçler var. Büyük bir yükü taşıyabilecek kapasitede.”

Kaz haritayı işaret etti. “Karargâh denize bakan ufacık bir alanda. Orada hava her zaman kötüdür. Sert rüzgârlar, yağmur.”

“Bunu ben hallederim,” dedi Zoya. Bir fırtınayı oluşturduğu gibi kolaylıkla susturabilirdi.

“Esas sorun karargâha birilerini sokmak. Yolda barikat kurmuş olan silahlı bir kontrol noktası var ve sahte kimlikler hazırlayacak kadar vaktimiz yok.”

“Hepimizi hemen tanıyabileceklerini söylemeye gerek yok,” dedi Wylan.

Kaz bir omzunu kaldırdı. “Başarının talihsiz yan etkilerinden biri.”

“Oraya denizden yaklaşma şansımız var mı?” diye sordu Nikolai.

“Kerch bayraklarıyla uçsanız bile incek güvenli bir yer yok. İçeri ancak muhafızların dikkatini dağıtarak ve kulelerin spot ışıklarını bozarak girebiliriz. Sonra çitlerin diğer tarafına geçeriz.”

“Karşıma gürültü yapmak için bir fırsat çıktı galiba,” dedi Jesper, parmaklarını canlı bir ritimle masaya vurarak.

“Dediğim gibi,” dedi Kaz, “senin özel becerilerine ihtiyacımız var. İçeri girdiğimizde, titanyumu bulabilir ve hava taşıtındakilere işaret verebiliriz. Ama hava taşıtının oraya yaklaşırken çıkardığı sesi gizlemenin bir yolunu bulmamız gerek.”

“Gök gürültüsü oluşturabilirim,” dedi Zoya. “Oraya nasıl girebileceğini nasıl bu kadar iyi biliyorsun?”

Nikolai sırttı. “Çünkü titanyumu kendisi çalmayı planlıyordu.”

“Gerçekten mi? O kadar titanyumu ne yapacaktın?”

Kaz ona kendinden emin bir bakış fırlattı. “Birisi isteyecek olsa satabilirim. O kadar basit.”

Olabilir, diye düşündü Zoya. Ya da Kaz da Nikolai gibi zihni

bir an olsun boş kalmayan, sürekli bir meydan okumaya ihtiyaç duyan bir çocuktur. Karargâhın bir bilmece gibi olduğuna karar vermiş, çözüm üretmeden rahat edememişti.

“Bir sorum var,” dedi Wylan. “Titanyumu ne için kullanacaksınız?”

“Ne önemi var?” diye sordu Nikolai.

“Çünkü Kaz’ın aksine, ben vicdan sahibiyim.”

“Ben de vicdan sahibiyim,” dedi Kaz. “Ama vicdanım çenesini ne zaman kapatması gerektiğini biliyor.”

Jesper alaycı bir sesle güldü. “Vicdanın varsa, ağzında bir tıkaçla bir yerde bir sandalyeye bağlı olmalı.”

“Çok büyük bir miktarda metalden söz ediyoruz,” dedi Wylan ısrarla. “Bir silah yapmak için kullanacaksınız, değil mi?”

Zoya bekledi. Bu ufak canavar çetesine ne kadar bilgi verileceği Nikolai’a kalmıştı.

Nikolai onu şaşırtarak elini cebine soktu ve çıkardığı bir tomar kâğıdı masaya fırlattı. Bunlar David’in roket şemalarıydı.

Wylan ruloyu açıp hızla planlara göz gezdirdi. “Bunlar füzeler. Menzillerini geliştirebilmek için de titanyuma ihtiyacınız var.”

“Evet.”

“Bir de daha büyük bir şey inşa etmek istiyorsunuz.”

Bu sefer Nikolai şaşırdı. “Evet. Olabilir.”

“Bunu Ravka için yapıyorsunuz. Os Alta’nın bombalanmasına karşılık olarak. Onlar için Fjerda’yı ablukaya aldınız ve şimdi bir silah geliştirmelerine yardım ediyorsunuz.”

“Bombardıman bir testti. Ravka’yı kışkırtma amacı taşıyordu. Ravka karşılık vermezse, Fjerda bunu yapamadıklarını anlar. Saldırıya geçerler ve Ravkalıların tamamı Fjerda hükmüne girene ve bütün Grishalar hücreye tıklana dek durmazlar.”

“Ya da daha kötüsü olana kadar,” dedi Zoya.

Jesper yandaki dolaplardan birinin çekmecesinden bir silah

kemerini çıkardı. Sedef kabızalı tabancaları kınlarına yerleştirdi. “Ne zaman yola çıkıyoruz?”

Ama Wylan tereddütlüydü.

“Titanyum bir savaşı durdurabilir,” dedi Nikolai.

Wylan parmağını çizimlerden birinin üstünde gezdirdi. “Bunları silahlandırmak ve nişan almalarını sağlamak gerçekten de mümkün mü?”

“Evet. Genel olarak. Öyle olacağını umuyoruz.”

“Aklıma birkaç fikir geldi,” dedi Wylan. “Sorun burunları, değil mi?”

“Burunları mı?” dedi Jesper.

“Evet,” dedi Nikolai. “Roketleri fırlatmak ve yönlendirmek için.”

“Saçma bir sözcükmüş.”

“Doğru bir sözcük,” dedi Wylan. “Biraz da saçma. Müsaade eder misiniz?”

Nikolai evet anlamında başını salladı ve Wylan çizime bir şey eklemeye koyuldu.

Zoya birden kalbinin sızladığını hissetti. David’i o odada başını planlarına eğmiş çalışırken, kendi dilini konuşan bir başka kişiyle karşılaştığı için mutlu olduğunu düşünmek çok kolaydı. Nikolai’in bakışlarından aynı şeyi düşündüğünü anladı. Kaybettikleri şey aralarında onları birlikte tutan bir ip, kalplerine saplanmış bir kanca gibiydi. Belki de Os Kervo’ya yollanmayı istememesi gerekirdi. Hayal ettikleri gelecek için onunla birlikte çalışmak istemişti. Onunla barış yapmayı istiyordu. Nikolai evlense bile Zoya sarayda kalabilir, onun yanı başında görevlerine devam edebilirdi. Doğru ve asil olan seçim buydu ama onun büfeden bir viski şişesi alıp kafasına dikmek istemesine de neden olan bir seçimdi. Onu kaybetme fikrinin Nikolai’i zerre kadar etkilememiş olması da kötü hissettirmişti. *Ama bu iyi*, dedi içinden.

Böyle olması gerek. Hem kaybedecek ne vardı? İkisi görevdaşı, arkadaş; diğer her şey Doğu Çıtası'nın gösterileri kadar ucuz ve sahte bir yanılsamaydı.

“İşe koyulmamız gerek,” dedi hemen. “Planlamamız gereken çok ayrıntı var.”

Ne yapacaklarını planlamaları, ihtiyaç duydukları malzemeleri almaları ve *Karabatak*'a mesaj yollamaları birkaç saat sürdü. Plan gayet basit gözüküyordu ve böyle olması Zoya'yı endişelendiriyordu. Wylan ve Jesper önceden at sırtında gidip istihbarat toplayacaklar ve onlarla karargâhtan sadece birkaç kilometre ötedeki bir körfezde buluşacaklardı. Kaz ve Nikolai içeri girdikten sonra Zoya'nın Rüzgârın Hâkimleriyle birlikte hava taşıtını karargâha yönlendirebilmeleri için Zoya'nın *Karabatak*'a binebileceği en kolay yer orasıydı. Sturmhond'un *Volkvolny*'si hırsızlık olayından sonra suçlamalar olabilir diye Beşinci Liman'da kalacaktı. Ama her şey plana uygun giderse, herhangi bir alarm verilmez, ortalık karışmazdı. Kimsenin ruhu duymadan karargâha girip çıkarlardı ve içerideki titanyum miktarının azaldığı fark edilmezdi. Titanyumun yerine alüminyum koyacaklardı.

“Hava taşıtına binememem adil değil,” dedi Jesper, Kaz onları yemek odasından çıkarırken.

Nikolai göz kırptı. “Ravka Kralı yaptıklarınıza minnettar olacak ve kendisinin bir sürü hava taşıtı var. Os Alta'nın kapıları size her zaman açık olacak.”

“Bütün Grishalara,” diye mırıldandı Zoya yanından geçerken. Jesper yeteneğini gizlemek istiyorsa onun bileceği işti ama eve girdikleri anda ejderha onun gücünün kokusunu almıştı. Zoya onu becerilerini bir sır olarak saklamak, hayatını sürekli arkasına bakmak zorunda kalmadan sevgi ve sükûnet içinde yaşamak istediği için suçlayamazdı. Belki de günün birinde Grisha olmak bir hedef olmak anlamına gelmezdi.

Kaz, Zoya ve Nikolai bir öküz arabasıyla körfeze gittiler. Jesper onlara daha varlıklı tüccar ailelerinden bazılarının yeni motorlu kamyonetler kullanmaya başladıklarını ama bunların şehrin dar sokaklarından geçemeyeceğini söylemişti. Zaten mümkün olduğunca sessiz ve dikkat çekmeden hareket etmeleri gerekiyordu.

Yamaçlara vardıklarında ve Kaz *Karabatak*'ta buluşmalarını teklif ettiğinde, Zoya bir terslik olduğunu hissetti. Uzakta donanma karargâhının pusun arasında yanıp sönen ışıklarını görebiliyordu. Ama yamaçların tepesinde etrafa yayılan pus ürkütücü gözüküyordu ve ejderhasının zihni bir tehlike sezinlemiş gibi harekete geçmişti. Kadim zekânın sessiz kalacağını umuyordu. Tamamlamaları gereken bir görev varken, ejderhanın gözünün açılmasının duygusal bedeliyle başa çıkamazdı.

Aşağıda kumsal sadece kumla kaplı ufak bir alan, bir yeniay gibi parlak ve ince gözüküyordu. Dalgalar kıyıda nöbet tutan devasa hayaletler gibi duran tırtıklı beyaz kayalıkların çalılıklarına vuruyordu. *Orayı koruyorlar*, diye düşündü Zoya. Hiçbir gemi oraya güven içinde yaklaşamazdı. *Bizim de burrada olmamız gerekir*. Birilerinin neden deniz yolundan oraya yaklaştırmaya cesaret edemediğini anlamıştı. Rüzgâr hüznünlü bir şarkı söyleyen bir koro gibi yamaçların üstünde esiyordu.

“Hava taşıtını karargâhın üstüne getirip orada bekletmek zor olacak,” dedi Kaz. “Yükü dışarı çıkarıp yukarı çekmek imkânsız.”

Zoya elini kaldırıp rüzgârı yavaşlatırken, etraflarını ılık ve sakin bir hava sardı. “Ben hava taşıtına bindiğimde, bu sorun olmayacak,” dedi.

“Elinden geldiğince ne yaptığını belli etme,” dedi Nikolai “Muhafızların bir fırtınanın ortasında olduklarını fark etmelerini istemiyoruz.”

“Bir şekilde başaracağım.”

Toynak sesleri iki atının geldiğini haber verdi.

“Bir sorun var,” dedi Jesper ustalıkla atından inip. Wylan’ın atından yavaşça inmesi onun ata binmeye alışık olmadığını gösteriyordu. “Buradaki malzemeleri kilit altına almışlar.”

“Nasıl?” dedi Kaz.

“Malzemeleri hava şartlarından korumak için yeni bir metal kaplama kullanmışlar.”

Zoya kaşlarını çatı. “Titanyum paslanmaz.”

“Ama karargâhın avlusunda başka maddeler de var,” dedi Kaz. “Demir. Islandığında çürütebilecek keresteler olabilir. Eskiden her şeyin üstüne muşamba örterlerdi ama ordu artık daha dikkatli davranıyor olmalı.”

“Edindiğin istihbarata bu dahil değil miydi?” dedi Zoya öfkelenmeye başladığını hissederek.

“Son üç hafta içinde yerleştirilmiş olmalı. Bir işi aceleyle yapmaya kalkışınca, bir şey ters gittiğinde şikâyet edemezsin.”

“Ya acele etmezsin ya da şansını denersin,” dedi Jesper.

“Ben işimi şansa bırakmam,” dedi Kaz.

Zoya saç örgüsünü omzundan geriye attı. “Bir metal çatıyı aşamayacağını mı söylüyorsun?”

“Elbette aşabilirim. Ama daha büyük bir ekiple. Burası bir banka kasası değil, askeri bir karargâh. Jesper ve Wylan gözetleme kuleleriyle ilgilenecekse, benim içeri girip metal korumayı aşan mekanizmayı bulmam ve içerideki kimse fark etmeden işletmem gerek. Muhafızların ne zaman içeride görev yerlerine geçtiklerini ya da ne tür alarmlar kurulduğunu bilmiyoruz. İçeri girebilsek bile, alarmı ve en azından iki nöbet yerini etkisiz hale getirmek için zamana ihtiyacımız olacak.”

“Ketterdam’ın en müthiş hırsızı böyle bir sorunu çözebilir herhalde,” dedi Nikolai.

“Beni iltifatlar değil, tomar tomar para etkiler. Bu işi sessizce ve kan dökmeden yapmanız mümkün değil. Birkaç muhafızı öldürmeyi ya da Wylan’ın metal korumada bir delik açmasını göze alıyorsanız...”

“Hayır,” dedi Nikolai kararlılıkla. “Ravka’nın Kerch’le ilişkisi zaten yeteri kadar gergin. Tarafsızlıklarını bozmaları ve blokajımı kırıp Fjerda’ya yardım etmeleri için *izmars*’yayı kullanmalarına fırsat vermek istemiyorum.”

“İnej burada olsaydı...” dedi Jesper.

Kaz’ın bakışları çelik gibi sertti. “Sürekli olarak bunu söylüyorsun ama o burada değil. Elimizden sadece beklemek gelir. Yarına kadar buraya iki tane daha Döküntü getirebilirim. Anika. Belki Rotty.”

Tam o sırada, uzaklardan bir yerden tiz bir çığlık sesi geldi; insana, hayvana ya da tamamıyla başka bir yaratığa ait olabilecek kulak tırmalayıcı bir çığlıktı. Zoya ürperdiğini hissetti ama bunun nedeni soğuk değildi. *Buraya girmememiz gerek*. Bunu iliklerinde hissediyordu.

“Azizler aşkına, bu da neydi böyle?” dedi Jesper.

Uzun ve tiz bir çığlık daha duyuldu. Pus etraflarını sarıyor ve Zoya’nın ne olduklarını anlamaya fırsat bulamadan dağılan şekiller oluşturunuyordu.

Jesper ellerini tabancalarının üstüne koydu. “Bu yamaçlarda hayaletler olduğu söyleniyor.”

“Buna inanıyor olamazsın,” dedi Wylan.

“Bir sürü şeye inanırım. Hayaletler. Cinler. Gerçek aşk.”

Bu sefer, deniz yönünden gelen bir tıslamayı andıran, azgın dalgalarla birlikte yükselip alçalan başka bir ses duyuldu. Zoya sırtında bir el geziniyormuş gibi hissetti ve kollarındaki tüyler diken diken oldu.

“Yeter,” dedi. Bu yere dair yeterince şeye katlanmıştı. Kolla-

rını havaya kaldırdı ve pus ani bir esintiyle geri çekilip etraflarını sarmış olan insanların ortaya çıkmasını sağladı. Bazıları çakal maskeli, bazıları da yüzlerini gizlemek için koyu renkli fularlar takmış kişilerdi. Ay ışığı tabancalarının namlularına yansıyordu.

“Suliler,” diye fısıldadı Jesper.

“Burada istenmiyorsunuz,” dedi birisi sert bir ses tonuyla. Etraflarını sarmış olanlardan hangisinin konuştuğunu anlamak imkânsızdı. Yine o alçak, tıslamayı andıran sesi duyular.

“Kötü bir niyetle gelmedik,” dedi Jesper.

“Bu yüzden mi gecenin bir yarısı gizlice kampımıza yaklaştınız?”

“Onları denize teslim etmeliyiz,” dedi başka birisi. “Çıglıklar arasında yamaçtan aşağı atmamız gerek.”

“Özür dileriz,” dedi Nikolai öne adım atıp. “Biz kesinlikle...”

Klik klik klik. Birisi parmaklarını şaklatıyormuş gibi bir ses çıktı. Tabancaların horozları çekilmişti.

“Hayır,” dedi Zoya onu durdurmak için elini uzatıp. “Özür dileme. Durumun daha da kötüye gitmesinc neden olur.”

“Anlıyorum,” dedi Nikolai. “Tuzağa düşürüldüğümüzde izlediğimiz protokol neydi?”

Zoya etraflarındaki kişilere döndü. “Amacımız bir savaşı engellemek. Ama buraya izinsiz girmemeliydik.”

“Belki de ölümü aramak için gelmişsinizdir,” dedi başka birisi.

Zoya babasının ona öğrettiği, çocukluğundan beri söylemediği sözleri düşündü. Babası o zaman bile bunları fısıldayarak söylemişti. Annesi evlerinde Suli dil konuşulmasını istememişti. “*Mati en sheva yelu.*”

Bu eylemin kötü bir sonucu olmayacak. Bu cümle adeta diline yapışmış, söylemekte zorlanmıştı. Nikolai’ın şaşırdığını, diğerlerinin ona baktığını hissetti.

“Bir vergi tahsildarı gibi konuşuyorsun Suli dilini,” dedi bir adam.

“Sessiz ol,” dedi çakal maskeli bir kadın öne çıkarak. “Seni görüyoruz *zheji*.”

Zheji. Kızım. Bu sözcük beklenmedik bir darbe gibi nefesini kesti. Kadının maskesi Fıçı’da gördüklerinin aynısıydı ama onlar bunun anlamını bilmeyen turistler için satılan ucuz taklitlerdi. Suli halkı arasında, çakal maskesi kutsal sayılırdı ve sadece gerçek kâhinler tarafından takılırdı. *Kızım*. Ona ihanet etmiş olan annesinden bu sözcüğü duymak istememişti; şimdi neden bir yabancıdan duymak bu kadar anlamlı olsundu?

“Kalbinin etrafına örülmüş duvarları görüyoruz,” diye devam etti kadın. “Evinden uzakta olmanın sonucu bu.” Çakal dönüp diğerlerini süzdü. “Etrafta gölgeler var.”

“Ne dedin?” diye sordu Nikolai, Zoya nefesini tutmuş kadını dinlerken. “Bu sözleri nereden öğrendin?”

Zoya’nın dilinin ucuna yüz tane yalan, bu sorudan sıyrılmanın, her zaman olduğu gibi davranmanın yüz tane kolay yolu geldi.

“Çünkü ben Suli’yim.” Bunlar basit sözcüklerdi ama asla yüksek sesle söylememişti. Saçlarını tarayan, onu güneşten korumak için başına bir şapka yerleştiren annesinin parmaklarını hissedebiliyordu. *Benim gibi açık tenlisin. Gözlerini benden almışsın. Benim gibi olduğuna inanabilirler. Ailesi dikkat çekmemek için annesinin soy ismini kullanmıştı. Babasının ismi olan Nabri bir leke gibi silinmişti.*

Çakal maskeli kadının aklından geçenleri okuyormuş gibiydi. “Baban kendi halkımız arasında yaşamadığımızda hepimizin olduğu gibi silinip gitmiş,” dedi.

“Ben silinip gitmedim,” dedi Zoya. Bu bir itiraz mıydı? Bir rica mıydı? Sesinin titremesine sinir olmuştu. Bu insanlar onu tanımıyorlardı. Ailesi hakkında konuşmaya hakları yoktu.

“Ama her zaman gölgelerin arasında kalmamış olsaydın, kim bilir ne kadar parıl parıl parıldardın.” Kadın eliyle ilerlemelerini işaret etti. “Bizimle gelin.”

“Bizi öldürmeye mi götürüyorlar?” diye sordu Jesper.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Kaz.

Jesper dudaklarını büzdü. “Keşke daha iyi bir kıyafet giyseydım.”

“Kral kartını oynamanın vakti gelmiş olabilir,” dedi Kaz, Nikolai’a. “Sence de öyle değil mi?”

“Hangi kral kartı?” dedi Wylan.

Pusların arasından çakalın sesini duydular. “Burada bizim tanıdığımız bir kral yok.”

“Bu sözler beni utandırabilirdi,” dedi Nikolai. “Tabii alçakgönüllülüğün ne olduğunu biliyor olsaydım.”

Rüzgâr bir ıslık sesi çıkararak deniz yönünden eserken, yamaçtan aşağı doğru ilerleyen uzun bir patikadan indiler. Zoya’nın kalbi bir kapana yakalanmış ufak bir yaratık gibi gümbür gümbür atmaya başladı. Hissettiği şey panikti; dengesini bozan, anlamsız bir panikti. *Neden?* Nikolai’ın Sulilere karşı olmadığını biliyordu. Asla karşı olmazdı. Ayrıca o Fıçı sıçanlarının ne düşündüğü de umurunda değildi. Peki neden kayalıklar ayaklarının altında parçalanacakmış gibi hissediyordu? Bunun nedeni sırf onlara ne olduğunu söylemiş olması mıydı? Bu kadarı yeterli miydi? Görünür olmanın yarattığı dehşet hissi miydi bu?

Yolu yarılادıklarında bir kayanın arkasına geçtiler ve Zoya yamacın kenarında girişi kocaman kapkara bir ağız andıran bir mağara gördü.

Yine çakal konuştu. “Karargâha girmek istiyorsanız, bu tünel gözetleme kulelerinin altından geçer ve Rentveer’in altındaki bodrum katına gider.”

“Bunu kim yapmış?” diye sordu Nikolai.

Kaz duyduklarına şaşırmamıştı. “Kerch eskiden Sulileri karar-gâhın inşaatına çalıştırmıştı.”

“Kendimize her zaman bir arka kapı bırakınız,” dedi çakal maskeli kadın. “Bodrum girişinin orada devriye gezen iki mu-

hafız var. Gerisi size kalmış. Kızım, yamaçları kullanarak hava taşıtına binebilirsin.”

“Neden bize yardım ediyorsun?” dedi Zoya.

“Sadece teşekkür edip gidemez miyiz?” dedi Jesper.

Çakal maskeli kadın Zoya’yu bir kenara çekti. “Kalbin sadece sana ait değil. Bunlar sona erdiğinde, her şey bittiğinde nereden geldiğini hatırla.”

“Kral...”

“Bu gece krallardan değil, kraliçelerden söz ediyorum. Hatırla kızım.” Sonra kadın gölgelerin arasında gözden kayboldu.

Birden tünelin ağzında yalnız kaldılar. Suliler gitmişlerdi.

Zoya hızla Kaz’a döndü. “Biliyordun, değil mi? Karargâha çitlerden geçmek gibi bir niyetin yoktu. Sulilerin burada kamp kurduklarını biliyordun. İçeri nasıl girileceğini bildiklerini biliyordun.”

Kaz çoktan topallayarak tünelde yürümeye başlamıştı bile. “Dışarı çıkabileceğim bir pencere olduğunu bilmeden asla bir kapıdan içeri girmem. Jesper, Wylan, yamaçlara dönüp spot ışıklarını patlatın. Nikolai ve ben metal zırhı içeriden etkisiz hale getireceğiz.”

“Suli dilini bildiğimden nasıl bu kadar emindin?” diye seslendi Zoya arkasından.

“Makker Çarkı’nı denedim. Bahis oynadığım rakamda durduğu için şanslıyım.”

“Günün birinde şansın tükenecek Bay Brekker.”

“O zaman kendime daha çok şans yaratmalıyım.” Kaz durdu ve başını çevirip ona baktı. “Suliler kendilerinden olanları asla unutmazlar General Nazyalensky. Tıpkı kargalar gibi.”

Reyem uyku bölmesinden kalkarken, Mayu yere yığıldı. Hâlâ Mayu'nun kemikleri kırılmış olan elini bırakmamıştı. Mayu hiç öyle keskin bir acı hissetmemişti ve damarlarına alev dolmuş gibi hissediyordu.

Gözlerinin önünde gümüş rengi bir parıltı belirdi ve Reyem'in kolunun ön tarafına bir balta saplandığını gördü.

Reyem onu bırakıp Tamar'a doğru öne atıldı. Tamar bir balta daha fırlatırken, o anı yumruklarını sıkmak için kullandı. Reyem göğsünü tuttu, sonra Cellat'ın etkisinden sıyrılıp yine saldırıya geçti.

Sert bir şekilde Tamar'a bir darbe indirdi ve Tamar kulak tırmalayıcı bir sesle duvara çarptı. Yere yığıldı ama hemen toparlanıp ayağa fırladı.

"Ehri'yi çıkar buradan!" diye bağırdı Mayu'ya.

Ama nasıl? Ellerinden sadece biri sağlamdı ve Makhi etrafında Tavgharad muhafızlarıyla onunla kapı arasında duruyordu. Mayu sol eliyle beceriksiz bir şekilde kılıcını çekti. Duvarlara göz attı ve başka bir çıkış yolu aradı.

"Zemin," dedi Bergin çatlak bir sesle. Konuşmak onu yoruyormuş gibi güçlkle söylemişti bunu. "Bir savak yatağı var."

Elbette. Tahliye boruları bir yere uzanıyor olmalıydı.

“Arkama geç!” diye bağırdı prensese ve ayağını sert bir şekilde en yakınındaki mazgala indirdi. Bir-iki kere denedi. Mazgal açıldı. “Kaç! Ben onları oyalarım.”

Prensese tahliye borusuna itti ve onun mümkün olduğunca uzağa kaçacak kadar sağduyulu davranacağını umdu.

“Durdurun onu,” dedi Makhi muhafızlarına. “Ravkalı haine *parem* verin.”

Mayu ayaklarını sıkıca yere dayayıp Tavgharad muhafızları engellemeye çalıştı ama muhafızlar onu yere yıkıp Ehri’nin peşinden tahliye borusuna atladılar. Doktor hızla bir kontrol paneline gitti. Kollardan birini çekti ve Tamar’ın en yakınındaki vandan turuncu bir spreylü bulutu yayılmaya başladı.

Tamar bağırp bundan kaçmaya çalıştı ama Reyem onu yakalayıp yere fırlattı. Tamar zehri içine çekmemeye çalışırken, Reyem kısıkaçlarıyla kollarını tuttu.

“Hayır!” diye bağırdı Mayu. Panzehrini Tamar’ın cebinde olduğunu biliyordu ama Tamar Reyem’den kurtulamıyordu. Elini cebine sokması imkânsızdı.

“Amacımıza hizmet edecek bir başka gönüllü,” dedi kraliçe.

Mayu Tamar’a ulaşmaya çalıştı.

Reyem ona vurduğunda, Mayu onun yumruklarının kaya gibi sert olduğunu hissetti. Ellerini metalle güçlendirmiş olmalıydılar. Reyem onu yakasından yakaladı. Mayu onu ileri fırlatacağını biliyordu. Kaburgaları, hatta belki kafatası kırılacaktı.

“Reyem!” diye bağırdı. “Lütfen.”

“*Dje janin ess! Scön der top!*”

Reyem donakaldı.

“*Scön der top!*” diye bağırdı Bergin yinc. Güçsüz bedeni titriyordu.

Mayu bu sözlerin ne anlama geldiğini bilmiyordu. Fjerda dili bilmiyordu ve Reyem’in de bildiğini sanmıyordu.

“Ne bekliyorsunuz?” diye bağırdı Kraliçe Makhi. “Gerekirse bütün canavarlarımı uyandırırım. Kimseye merhamet gösterilmeyecek. Kaçmanız mümkün olmayacak.” Bir dizi düğmeye bastı ve lahitlerin kapakları açılmaya başladı “Şimdi sizi kim kurtaracak bakalım.”

Reyem uzun, korkunç bir rüyadan sıyrılmış gibi aniden başını kaldırdı.

“Ben,” diye kükredi. Mayu’yu sert bir şekilde yere bıraktı ve kıskaçlarını içine sokup Tamar’ı serbest bıraktı. Tamar hemen cebindeki *parem* hapını çıkarıp ağzına attı ve vücudu sarsılmaya başladı.

Reyem öne atılıp doktoru yakaladı; onu hızla duvara fırlatıp metal kontrol panelini tahtadan yapılmış bir şey gibi parçaladı. Hızla Makhi’nin geriye kalan iki muhafızına döndü. Muhafızlar ellerinde parıldayan bıçaklarıyla ona saldırmak üzere harekete geçtiler ama bir silaha dönüşmüş olan Reyem’le başa çıkmaları mümkün değildi.

Reyem onların saldırılarına karşılık vermeye bile tenezzül etmedi. İkisini de kraliçelerinin yanındaki duvara savurdu. Muhafızlar yere yığıldıklarında, Mayu bir daha ayağa kalkamayacaklarını anlamıştı. Reyem kraliçenin boynunu kavradı.

“Şimdi seni kim kurtaracak bakalım,” dedi öfkeyle.

“Çekirge!” diye bağırdı doktor.

Ama Reyem artık Çekirge değildi.

“Onu yere bırak,” dedi Tamar öksürükler arasında. Yüzü ter içinde kalmıştı. “Şu anda bunu yapmayı ne kadar istesem de onu öldüremeyiz.”

“Reyem?” dedi Mayu, kardeşinin onu duyacağından ya da itaat edeceğinden emin olamayarak.

Reyem kraliçeyi bir anda bıraktı ve onun diğer uyku bölmelelerini kapamasını sağlayacak olan kontrolleri kırdı.

Makhi yerde nefes almaya çalışıyordu.

Reyem kız kardeşine döndü. "Mayu." Yüzünde acı bir ifade vardı. Hem erkek kardeşiydi hem de değildi. Daha önceden sahip olmadığı bir durgunluğa, buz gibi bir ifadeye sahipti artık. "Geleceğini biliyordum."

Mayu bir hıçkırıkla sarsıldı ve kardeşine koştu. Reyem'in boynuna sarılırken kırık eli fena halde zonkluyordu. Reyem'in vücudu, sırtında kapalı duran kanatlarının sert hatları ona tuhaf geldi. Zihni henüz bu durumu tam olarak idrak edememişti. İkizi. *Kebben*.

"Bergin," dedi Reyem, Fjerdalı Grishay'a. "İyi misin?"

"Hayır." Bergin şiddetli bir şekilde titriyordu. "Ben... Lütfen."

"Bir doz daha *paremc* ihtiyacı var," dedi Reyem.

Tamar doğruldu ve hafifçe topallayarak birkaç adım attı. "Onun yerine bunu dene." Ona panzehir hapını uzattı.

"Nedir bu?"

"Özgürlük."

Bergin hapi ağzına koyup ağır ağır çiğnedi. Vücudu sarsılmaya başladı.

Reyem yanına gidip iri vücuduyla güçten düşmüş olan Bergin'e destek oldu. "Ona ne oluyor? Ona ne verdiniz?" Sesi çelik gibi sertti.

"Panzehir verdik," dedi Tamar. "Ona verilen *parem* dozuna karıştırdıkları şey çok güçlüymüş. Bunu ben de hissettim ama tam dozu solumadım. Vücudu güçsüz düşmüş. Birazdan daha iyi olacak."

Aşağıdan sesler geldi. Tavgharad hiç şüphesiz Ehri'yi yakalayıp dönmüştü.

Tamar, Makhi'nin elbisesinin ön tarafını kavrayıp onu duvara yasladı. "Şahinlerini geri çağır. Ehri'yi buraya getirmelerini emret." Her şeye rağmen Mayu bir Taban kraliçesinin maruz kaldığı bu muameleyi görünce kendini kötü hissetti.

“Onu oracıkta boğmalarını söyleyeceğim”

“Buradan kurtulabileceğini düşünüyor olsaydın, bunu çoktan yapardın. Ama Ehri ölürse, bunu danışmanlarına açıklaman zor olur, değil mi?”

Mayu, kraliçenin seçeneklerini düşündüğünü, bir sonraki adımını hesapladığını görebiliyordu.

“Onu yukarı getirin!” diye seslendi Makhi en sonunda.

Tavgharad muhafızlar kan ve çamur içinde mazgallardan yukarı çıktı. Ehri’yi kollarını tutup yukarı çektiler. Prenses tünellerde fazla ilerleyememiş olmalıydı.

Mayu uzaktan bir hava taşıtının motor sesini andıran bir uğultu duydu.

Prenses Ehri etrafına bakındı, Tamar’ı, kraliçeyi ve baygın doktoru gördü. “Biz... başardık mı?”

Kraliçe Makhi gülmeye başladı. “Başardık mı?” dedi tatlı bir sesle. “Bir ülkenin kaderini belirlemek isteyen aptal bu mu? Sence bu gece burada ne başardın? Sözde suçlarıma şahit olmuş danışmanlar yok burada. Sen onlara konuşana dek, *khergud* buradan başka bir yere nakledilmiş ve bu tesis yanıp küle dönüşmüş olacak.”

“Sana bu fırsatı vermeyeceğiz,” dedi Mayu.

“Ben bir *kraliçeyim*. Bunu anlamanız bu kadar zor mu? Beni Ravkalı korumaların eşliğinde saraya geri götürebileceğini mi sanıyorsun? Seni bir hain olarak asarlar. Birliklerimin bu binayı kuşatmasını sağlayacağım ve yolladığın her haberci yakalanacak. Şimdi sorunun yanıtını vereyim küçük kardeşim. Hayır, başaramadın.”

“Etrafına bir bak Makhi,” dedi Ehri. “Mirasın olarak geride bunu mu bırakmak istiyorsun? İşkence mi?”

“Senin işkence dediğin şeye ben bilim diyorum. Fjerdalıları gibi tanklar ya da Ravkalılar gibi füzeler yaptırıyor olsaydım, bunu daha mı hoş bulurdun? İnsanlar ölür. Savaş böyle bir şeydir.”

Reyem yumruğunu duvara indirdi ve büyük bir delik açtı.
“*Khergud* olmak bin kere ölmek demektir.”

“Buna hakkın yoktu,” diye bağırdı Mayu içine muazzam bir öfke yayıldığını hissederek. “Sen bir kraliçesin, bir tanrı değil.”

Makhi içine derin bir nefes çekip çenesini kaldırarak onlara baktı. İnsanlara hükmetmek için dünyaya geldiğine hiç şüphe yoktu. “Hakkım yoktu. *Görevimdi*. Ülkemi daha güçlü kılmak için yaptım bunu.”

“Artık o görev hissinden kurtulabilirsin.”

Herkes sesin geldiği yöne döndü. Cennet’in kızı ve Taban Kraliçesi Leyti Kir-Taban üstünde alev rengi gül işlemeleri olan yeşil kadife bir elbiseyle laboratuvara girdi. Etrafında bazılarının saçları onunki gibi grileşmiş kendi Tavgharad muhafızları ve değerli taşların renginde *keft*alarına bürünmüş Grishalar vardı.

“Anneanne?” dedi Makhi şaşkınlıkla. Bu görüntüyü silebilir miş gibi gözlerini kırıştırdı. “Ama senin sarayında olman gerekiyordu.”

“Düşündüğün kadar aptal değilim,” dedi Prenses Ehri sakın sakın. “Anneannemizi asla Bin Yıldız Sarayı’nda bırakamazdım. Seni bunu yapmamam gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyorum. Tamar’ın keşif birlikleri *khergudu* devreye sokmak istediğini görünce, anneannemizin gizlendiği yere haber yolladık.”

Mayu köylü kılığındaki iki atlıyı hatırladı. *Kraliçeye gidin*, demişti Tamar. Mayu onun Makhi’den söz ettiğini sanmıştı.

Leyti bunları teyit edercesine başını salladı. “Hava taşıtınızı kullanmamı sağladığın için teşekkür ederim Tamar Kir-Bataar.”

“Ravka için bir şereftir,” dedi Tamar eğilerek.

Makhi elbisesini düzeltmeye çalıştı. “Bir yanlış anlaşılma olmuş.”

“Olanları gayet iyi anlıyorum,” dedi Kraliçe Leyti. “Taban kraliçesi olarak hakkımı kullanıyorum ve sana verdiğim onayı geri alıyorum. Taç artık sana ait değil.”

Gelidbel, Heartwood'un en önemli olayı, evlilik teklifleri edilmeden önceki son resmi baloydu. Brum verdiği sözü tutmuş, Mila Jandersdat'a tuvaletler dikilmesi için yeni kumaşlar aldirtmıştı. Daha önceki tuvaletlerin çoğu sade ve gösterişsizdi. Ama Nina'nın o gece giyeceği elbise ıslıl ıslıl gümüş rengi bir tuvaletti; her hareket ettiğinde yer değiştiren buz saçaklarını andıran hançer biçimli boncuklarla süslüydü. Vücudu Fjerda'da moda olan uzun ve yüksek belli elbiselere uygun değildi ama bu elbise muhteşemdi.

Bir kefta giymeyi yeğlerdim, diye düşündü Nina aynaya bakarken. Ülkesi savaşa girmek üzereydi, kendisi ise o sırada bir balo tuvaleti ve kadife terlikler içindeydi.

"Bir kış sabahını andırıyorsun," dedi yanına geçmiş olan Hanne.

"Sen de ejderha altınını andırıyorsun."

Hanne'nin tuvaleti kehribar rengi şeffaf ipek kumaştan ve erimiş altın damlaları gibi parıldayan minik boncuklardan oluşan skandal yaratabilecek kadar cömert bir elbiseydi. Kumaşı ve Hanne'nin tenini ayırt etmek imkânsızdı. Ylva'nın terzileri gerçekten de kendilerini aşmışlardı.

Ama Hanne kendi aksine bakmaktan kaçındı ve bakışlarını Nina'dan ayırmadı. "Sana inanıyorum." Kendi tuvaletinin kat-

manlarını düzeltti ve sanki teninin üstünde ipçk kumaşı hissetmek canını sıkmış gibi parmaklarını kıvırdı.

“Hanne, sorun ne? Büyüleyici gözüküyorsun.”

“Bu... Ben değilim.” Hanne gözlerini kapatıp başını salladı. “Manastırda özlediğim tek şey ne biliyor musun?”

“Başrahibe'nin tatlı, sevgi dolu davranışları mı?”

Hanne gülümser gibi oldu. Bunu gören Nina biraz rahatladı. Hanne'den yayılan acıyı hissedebiliyordu ama nedenini anlayamıyordu.

“Ayna olmaması,” dedi Hanne. “Sığ davranmamamız ya da görünüşümüzle ilgilenmememiz gerekiyordu. Ama burası öyle mi? Bütün duvarlarda ayna var.”

“Hanne...”

“Güzel göründüğümü söyleme. Lütfen.”

“Tamam ama ağlama,” dedi Nina çaresizlik içinde. Başparmağıyla Hanne'nin yanağından aşağı süzülen bir damla gözyaşını sildi. “Partiye gözlerin kızarmış bir halde gideceksin.”

“Ağlamak mı?” dedi Ylva aniden içeri dalıp. “Bir sorun mu var?”

Nina ve Hanne onun sesini duyunca irkildiler. Nina sanki yanlış bir şey yaparken yakalanmış gibi yüzünün kızardığını hissetti.

Hanne güçlkle gülümsedi. “Babamın bu tuvaleti onaylayacağını sanmam.”

“Heartwood babamın onayıyla ilgili değil,” dedi Ylva mutlulukla. “Balonun gözdesi olacaksın ve bu sadece bir koca bulmanı garantiler.”

Azizler aşkına. Bu sözlere tahammül edemiyordu. Heartwood'da bir oyun oynamışlardı ve zafer de kazanmışlardı ama sona eriyor olması Hanne için ne anlama gelecekti?

Şalları aldılar ve saraya gitmek üzere Ylva'ya katıldılar. Brum ortalıkta yoktu. Nina acaba Magnus Opjer'in peşine mi düştü ya da Fjerda'nın kraliyet ailesinin en değerli mahkûmlarının kaçtığından haberi var mı diye merak etti.

Balo prensle ilk tanıştıkları o devasa salonunda düzenleniyordu ama içeriye girdiklerinde orayı neredeyse tanıyamayacaklardı. Her yüzeye, sütunların etrafına ve avizelere yaprakları patlamış havai fişekler gibi açmış, mis kokuları her yeri kaplamış olan beyaz gelinçiçekleri asılmıştı. Nina bir bal dalgasının arasında yürüyormuş gibi hissetti. Bu çiçekler Fjerda'nın seralarından mı gelmişti yoksa Grishaların gücüyle mi açmışlardı?

Müzisyenler şarkılar çaldı; kahkahalar ve konuşmalar coşkulu dalgalar gibi yükselip alçaldı. Sanki bir savaşın yaklaşıyor olması kimsenin umurunda değildi. *Hayır*, dedi Nina içinden, *bunun nedeni korkmuyor olmaları. Kazanacaklarını biliyorlar.* Kral ve kraliçe tahtlarında oturmuş baloyu donuk ifadelerle izliyorlardı. Nina kraliçenin sol elindeki tespihi fark etti.

Odanın tam ortasındaki Djel'e adanmış olan çeşmenin üstüne zambaklardan ve dişbudak ağacı dallarından yapılmış bir çelenk asılmıştı. Kışın hayatın nasıl olduğunun bir sembolüydü bu; Kuyu yenilenmenin babasıydı, çiçeklerse bereketi temsil ediyordu. Nina, Hanne'ye ve Heartwood'a katılan, hepsi en güzel elbiselerini giymiş, saçlarına çiçekler takmış olan diğer kızlara baktı. Genç kızlık dönemlerinin sonu, eş ve anne olmaları beklenmeden önce geçirecekleri son gündü.

"Ne kadar hevesliler," dedi büyük bir şaşkınlıkla.

Hanne bazıları sohbet eden, bazıları da annelerinin ya da refakatçilerinin yanında duran, balo salonunun sıcağında saçlarının bozulmaması için gayret eden kızlara göz attı. "Ebeveynlerini gururlandırmak, ailelerine yük olmaya bir son vermek ve kendi evlerini idare etmek istiyorlar."

"Ya sen?" diye sordu Nina.

"Dürüst bir yanıt vereyim mi?"

"Elbette."

Hanne ona şöyle bir baktı. "Seni atımın sırtına atıp son sürat

buralardan kaçıp uzaklara gitmek istiyorum. Üstelik atın sırtına yan oturarak değil.”

Nina daha bir yanıt vermeye fırsat bulamadan, Hanne içecek masasına doğru yürümeye başlamıştı.

Nina onun sırtının uzun hatlarını izledi. Joran’ın onu Drüskelle Sektörü’nde yakaladığı anki gibi şaşkındı. Hanne bunu içtenlikle mi söylemişti? Yoksa saka mı yapmıştı? Nina ellerini beline dayadı. Ona ne demek istediğini soracaktı. Çünkü bir asker ve bir casus olmasına, Ravka’ya hizmet etmesine rağmen... Hanne Brum’la yepyeni bir dünyaya kaçmak kaçırılacak bir fırsat değildi.

Hanne’nin yanına gittiği anda Joran onları prene götürmek üzere yanlarına geldi. Ylva mutlu bir gülümsemeyle ve göz kırparak gitmelerine izin verdi. Kızının Prens Rasmus’un ilgisini çekmesinden dolayı çok mutluydu. Hanne ve Nina o hafta her gün prensi ziyaret etmişlerdi ve Hanne onu ciddi bir şekilde iyileştirmeye başlamıştı. Fjerda ve Batı Ravka arasında bir müttefiklik kurulup Nikolai’nin tahttan indirilmesi konuşuluyordu. Nina sağlıklı bir prensin Brum’a karşı çıkmaya cesaret edip nihayet müstakbel bir kral olarak tavır koyacağını umuyordu. Biraz daha vakti olsaydı Rasmus’u da annesini de barışa ikna edebilirdi.

Joran’a gelince, Jarl Brum’a tek kelime dahi söylemiş olsaydı, çoktan zincire vurulup oradan götürülmüş olacağını biliyordu. Prensın özel muhafızı hiçbir şey görmemiş ya da aralarında o konuşma geçmemiş gibi davranıyordu.

Veliaht prens balo salonunun bir köşesini tamamıyla kaplayan kemerli bir bölmeyle kendisine ayırmıştı. Bölme o kadar çok zambak yerleştirilmişti ki büyümlü bir çardağa adım atmış gibi hissettiler. Rasmus ise Istamere’in mağaralarına hükmeden bir periler diyarı prensi gibi gözüküyordu. Yanaklarına renk gelmişti ve omuzlarını geriye atmıştı. Bir hafta önce bir anda güçsüz düştüğü halinden çok farklıydı. Nina neredeyse bu konuda suçluluk

hissedecekti ama Os Alta'ya düşen bombaları, prensin Joran'a vurduğunu ve dudaklarından o heyecanlı kahkahanın çıktığını hatırlayınca, bu his silinip gitti. Prens etrafında bir grup lord ve leydi vardı ama ona yaklaşmakta olan Hanne'den başka kimseye bakmıyordu.

“Djel aşkına,” dedi prens heyecanla, “göz kamaştırıyorsun Hanne.”

Hanne reverans yapıp gülümsediğinde, yüzünde çılgınca isyan etmek istediğine ve dört nala Buz Sarayı'ndan kaçıp özgürlüğüne kavuşmayı planladığına dair hiçbir işaret yoktu. Kısa saçlarına ve olay yaratan tuvaletine rağmen, iffetli Fjerdalı bir kadın izlenimi yaratıyordu. Ne kadar da muhteşem bir oyuncuya dönüşmüştü. Bu hali Nina'nın hiç hoşuna gitmiyordu.

“Gidin,” dedi Rasmus etrafındaki saraylılara bir el hareketiyle. “Bu harikulade yaratığa bakmamı engelleyecek hiçbir şey istemiyorum etrafımda.”

Soylular Hanne'ye birkaç imalı bakış fırlattılar ama hepsi prensin isteklerini yerine getirmeye alışık olduğundan itiraz etmeden uzaklaştılar.

“Sen de güzel gözükiyorsun Enke Jandersdat,” dedi Joran, Hanne ve Nina Rasmus'un karşısındaki alçak sandalyelere otururlarken.

“Zavallı Joran,” dedi prens. “Mila'nın ucuz gümüş parıltılarını görmezden gelerek kabalık ettiğimi mi düşündün?” Joran'ın yanakları kıpkırmızı oldu ve Rasmus kaşlarını kaldırdı. “Sadık muhafızım âşık mı oldu yoksa? Mila senin için çok yaşlı Joran. Hem sen bir balıkçının karısına kur yapmak için değil, benim yırtıcı muhafızım olmak üzere buradasın.”

Nina neşeyle güldü. Prens onun hakkında ne düşündüğü umurunda değildi ve tuvaletiyle ilgili yorumun bunun ücretini ödemiş olan Brum'a yönelik bir eleştiri olduğunu biliyordu.

“İşte şimdi beni üzdünüz Majesteleri,” dedi. “Ama bir güneş gibi parıldayan Hanne’nin uydusu olmaktan dolayı mutuyum. Bu arada, söylememe müsaade ederseniz siz de harika gözüküyorsunuz.”

“Müsaade senin ama arkadaşımız Joran’ı kıskandıracaksın. Belki ona da bir iltifat etmelisin.”

Nina, Joran’a gülümsedi. *Sırrın bende saklı.* “Bu akşam o kadar ciddi gözüküyorsunuz Joran.”

“Öyle mi?” dedi Prens Rasmus düşünceli bir ifadeyle. “Biraz kaşlarını çatmış sanki.”

“Müthiş bir akşam,” dedi Hanne. “Bu balo salonunu hiç bu kadar kalabalık görmemiştim.”

“Hepsi ne durumda olduğumu görmek istiyor, ben de memnuniyetle buna izin veriyorum. Tabii herkes savaştan da söz etmek istiyor.”

“Vadik Demidov’u gördüm ama Apparat’ı göremedim,” dedi Nina.

“Demidov’un en mutlu olduğu zamanlar partilere katılıp başkalarının yemeklerini yediği ve şaraplarını içtiği anlar. Rahibe gelince, son zamanlarda çok gizemli davranıyor. Baban bundan pek hoşnut değil. Ailemin onu yeniden Ravka’ya ya da onu kabul edecek herhangi bir yere sürgüne yollamasını istiyor.”

Harika bir fikir, diye düşündü Nina. Rahibi ne kadar az görürse o kadar iyiydi.

“Peki aileniz ne yapacak?” diye sordu Nina.

Rasmus yüzünü buruşturdu. “Annem tuhaf bir şekilde batıl inançlara kapıldı ve rahibin gitmesini istemiyor. Gece gündüz Djel’in şapelinde.”

Bundan eminim. Ama Nina sesini çıkarmadı ve, “Öyle mi?” demeyi Hanne’ye bıraktı.

Rasmus sesini alçaltıp biraz öne eğildi. “Brum’un daha fazla sivil hedefi bombalamasını istemiyor. Djel’in yüzünü bir somun

ekmekte görmüş bir köylü gibi konuşuyor. Ölülerin ruhlarının onunla konuştuğunu ve sırf geçenlerde biraz hasta oldum diye Djel'in beni yine hasta edeceğini söylüyor.”

Hanne suçlu suçlu gözlerini kaçırdı ve gümüş bir vazoya yayılmış olan zambaklara elledi.

“Batıl inanç olabilir,” dedi Nina. “Ama şehri bombalamak Brum'un kararı olmuşsa, yeni bir politika belirleyebilir ve ona Fjerda'nın geleceğiyle ilgili başka planlarınız olduğunu gösterebilirsiniz.”

“İlginç,” dedi Rasmus. Önce dikkatle Nina'ya, sonra da Hanne'ye baktı. “Balıkçının karısı politikayı keşfetti. Babanın stratejilerini eleştiriyor Hanne. Sen bu konuda ne düşünüyorsun?”

Hanne düşünceli düşünceli başını yana eğdi. “Bence güçlü erkekler güç sergilerler ama muhteşem erkekler güçle birlikte merhamet de sergilerler.”

Rasmus güldü. “Diplomasiye yatkınsın Hanne Brum. Askeri kararlarımızla ilgili daha büyük bir rol üstlenmek istiyorum. Ama sana generallerimizin toplantılarına katılmama çok şaşırdıklarını söyleyebilirim.”

İşte bu iyiydi. En azından Nina öyle olduğunu umuyordu. *Brum'dan daha iyi. İhtiyacımız olan tek şey bu.* Merhametle karışık bir güç. Fırsat verildiği takdirde, savaş yerine barışı seçebilecek bir prens.

“Baloya katılabilecek kadar iyi hissettiğinize sevindim,” dedi Hanne.

“Keyif aldığımı itiraf etmem gerek. Zamanın büyük bir kısmını cephaneliğimize ekleyeceğimiz muhteşem bir şeyin planlarını tartışarak geçiriyoruz.”

“Yeni bir silah mı?” diye sordu Nina. Brum'un masasında gördüğü *Öten Kuş* başlıklı planlar bununla mı ilgiliydi?

“Öyle bir şey. Ama savaştan ve küstah komutanlardan söz etmeyelim.”

“Bu ülkeyi kimin yöneteceğini hatırlamaları iyi bir şey,” dedi Hanne.

Rasmus bu sözlerle memnun olmuş gibi sırtını dikleştirdi. “Evet. Hatırlamaları gerek çünkü birçoğunu bunu unutabiliyor. Bu arada bu akşam üç kere dans ettim bile. Daha sonra ikimiz dans edeceğiz Hanne. Elbisenle saraylıları hayretler içinde bırakmanı dört gözle bekliyorum.”

“Şeref duyarım Majesteleri.”

“Herkes böyle diyor. Ama her zaman doğruyu söylemiyorlar. Saraylı hanımlar eskiden benimle dans ederken işkence çekerlerdi. Onlara ayak uyduramazdım. Her dansın sonunda öksürüğe boğulurdum. Bir çocuğun piyano resitali gibi tahammül edilmesi gereken bir şey olurdu.”

Hanne düşünceli gözüküyordu. “O hissi çok iyi biliyorum. Bir asker beni ne zaman dansa kaldırsa, bunu habamın gözüne girmek için yapıyordu. Onlarla geçirdiğim her dakika benden kurtulmak için can attıklarını görebiliyordum.”

“Çünkü çok uzun boylu ve güçlüydün. Aynanın zıt taraflarındayız. Belki de hemen dans pistine çıkıp onlara dedikodu malzemesi vermeliyiz.”

Hanne güldü. “Ama dans müziği çalmıyor.”

“Prens Hazretleri dans etmek isterse çalarlar.”

Rasmus ona elini uzattı ve Hanne gülümseyerek elini tuttu. Nina kalbinin sızladığını hissetti. *Saçmalama Zenik. Hanne’yle burada bir geleceğin olamaz.* Hanne atına atlayıp bir yerlere kaçmaktan söz ediyor olabilir ama bunları sırf gergin olduğu, bir partiye daha katılıp geceyi havadan sudan konuşarak geçirmek zorunda kaldığı için söyledi. Hanne Fjerda’yı, Nina da Ravka’yı terk edemezdi. Nina’nın görevi sona erdiğinde ne olacaktı? Kesinlikle Fjerda sarayında oynadığı bu salak role devam etmeyecekti.

Nina, müzisyenler bir vals çalmaya başlarken Hanne ve Prens Rasmus'un kalabalığın arasında ilerleyişini izledi. Dans etmeye bayılırdı ve çok da iyi dans ederdi. Çok eskiden. Uzun bir süredir dans edebilecek ya da şarkı söyleyebilecek, dilediğini yapacak kadar özgür olmamıştı. *Hanne için mutlu ol. İkisi için de mutlu ol.* Dudağını ısırды. Bunu gerçekten de deniyordu. Hanne'nin yanında Rasmus'un sert tavırları yumuşuyordu; Nina onu Fjerda zehrinden, hükümdarlarından ve halkından talep ettiklerinden kurtardıkları takdirde nasıl birisine dönüşebileceğini görebiliyordu. Ya Hanne? Bir prensin ilgisini çeken bir kıza dönüşebilmek için neyi feda ettiğini görmek zor değildi ama bunun karşılığında ne kazanmıştı? Hayatının tamamını dışlanarak geçirmişti. Saraydaki narin güzel kızlara benzemiyordu. O ve Rasmus birbirlerinin dengiydiler, boyları ve yapıları açısından birbirlerine uyuyorlardı. Ama Hanne'nin başkaları gibi görünmesi gerekmiyordu. Artık ıslıl ıslıl, eşi benzeri olmayan, kendine güvenen, küçümsenmek yerine kıskanılan bir kız olarak Fjerdalıların arasındaydı. Damarlarında kurt kanı akıyor.

"Sana teşekkür etmem gerek," dedi Joran, Nina'nın düşüncelerinden sıyrılmasını sağlayarak. "Beni Brum'a şikâyet edebilirsin. Bunu yapmadığına minnettarım."

Nina çok dikkatli adımlar atması gerektiğini biliyordu. "İnançın utanılacak bir şey değil."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

Nina, Joran'ın yanındayken Mila maskesini biraz indirebiliyordu. Ona karşı Brum'a ya da Rasmus'a sergilediği itaatkâr salak kız rolünü oynaması gerekmiyordu. "Fjerda'da utanılacak çok şey var. Neden Azizlerine dua ederek rahatlamayasın?"

"Komutan Brum, Azizlerin bizleri Djel'den uzaklaştırmak için yollanmış sahte tanrılar olduklarını söylüyor."

"Ama kesinlikle bütün Azizler öyle değil," dedi Nina ama

Brum'un ne demek istediğini çok iyi biliyordu. "Buz Sarayı'nı inşa eden Senj Egmond ya da Dalgaların Senje Ulla'sı öyle değiller."

"Brum onların Azizler değil, sadece Djel tarafından kutsanmış kişiler olduklarını düşünüyor. Kapılarımızı kâfirlerin dinine açarsak, Djel'in bizleri unutacağını ve Fjerda'nın lanetleneceğini söylüyor."

Nina bunları düşünüyormuş gibi ağır ağır başını salladı. "Yıldızsız Kişi gibi sahte Aziz kültleri olduğunu duydum. Onun dönüşünün bir işareti olan kuraklıkla ilgili öyküler duydum. Sence müritleri burada güçlenebilir mi?"

"Buna inanmak zor ama... Brum insanların umutlu olmak için çaresiz durumda olduklarını ve herhangi bir ucuz numaraya kanaçklarını düşünüyor."

Nina aynen öyle olacağını umuyordu. "Peki ya burada gerçekleşen mucizeler? Ravka'dakiler? Hjar'da boğulmaktan kurtulan insanlar? Ivets'teki kemik köprüsü?"

"İradesi zayıf kişileri kandırmaya yönelik saçma numaralardan ibaret. O böyle..."

"Evet, Brum böyle diyor, biliyorum. Komutan Brum'un her söylediğine inanır mısın?"

"Bana böyle yapmam gerektiği öğretildi."

"Ama inanır mısın?"

Joran dans pistinde dönen çiftlere baktı. "Öfkelisin... Brum'un sana karşı davranışları yüzünden öfkelisin."

"Evet, öfkeliyim," dedi Nina. Buz Sarayı'nda söylediği en doğru şey bu olabilirdi. "Ama sen de şüphe etmeye başladım. Ya Brum yanılıyorsa?"

"Hangi konuda?"

Nina bir sır veriyormuş gibi sesini alçalttı. "Grishalar. Djel. Açılması gereken savaş. Her konuda."

Joran'ın beti benzi attı. "O zaman benim için umut yok demektir."

"Azizler arasında bile mi?"

"Evet," dedi Joran monoton bir sesle. "Azizler benimki gibi bir ruhu istemezler."

Nina kalkıp yanına gitti. Bu gence ulaşmanın bir yolu olmaydı. Onu doğru şekilde tetiklerse Fjerda'nın yeni silahıyla ilgili sırları bile anlatabilirdi. "Bütün askerler öldürür. Hiçbir asker her ölümün doğru olduğunu söyleyemez."

Joran ona döndü ve Nina gencin gözlerindeki çaresizlik karşısında ne yapacağını bilemedi. Joran yanıtları aramaktan vazgeçmiş biri gibiydi. Buzun üstünde yalnızdı ve kalbi bir kurt gibi uluyordu.

"Anlamıyorsun," dedi.

"Seni şaşırtabilirim." Nina da öldürmekten nasibini almıştı.

"Savunmasız bir adamı öldürdüm."

Nina da ölü kadınların hayaletlerinin Başrahibe'yi paramparça etmesine izin vermişti. "Olabilir ama..."

Joran onun kolunu tuttu. "O kardeşimdi. Bir haindi. Onu vurdum ve yabancı bir şehirde ölüme terk ettim. Ben..."

Kardeşim. Hain.

"Sessiz ol," dedi Nina panik içinde. Joran'ın anlatacağı öyküyü dinlemek istemiyordu. Bilmek istemiyordu.

Ama Joran susmayacaktı "Bana... Gözlerimi açtığım takdirde, dünyada korkmamı gerektirmeyen pek çok şey olduğunu söyledi. Ama korkuyordum." Sesi çatladı. "*Her şeyden* korkuyorum."

Drüskelle müzayede için Ketterdam'a gitmişti. Matthias'ın başına bir ödül koyulmuştu. Nina düşüyormuş gibi hissetti. Kaldırım taşı döşeli sokakta diz çökmüş, Matthias'ın güzel gözlerinin ışığının silinişini izliyordu. Onu tutuyor, yanında kalması için uğraşıyordu. Matthias kollarında ölüyordu.

“*Korkmalısın*,” diye kükreyen Nina onu bölmenin gölgelerinin arasına, kalabalığın gözlerinden uzak bir köşeye itti. Joran ona karşı koyamayacağı kadar şaşkındı. Nina göz açıp kapayıncaya dek kemik oklarından birinin sivri ucunu onun şahdamarına dayamıştı. “Ödleşin tekisin ve yatağında tir tir titreyip ağlamalısın. Matthias Helvar’ı öldüren adam sensin. Söyle.”

Joran’ın gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. “Ben... Kimsin sen?”

“Söyle. Değersiz hayatını sonlandırmadan önce itirafını duy-mak istiyorum.”

“Mila?”

Hanne’ydi. Sesi çok uzaklardan geliyormuş gibiydi.

“Neler oluyor?” dedi prens.

Joran birden Nina’nın bileğini kavrayıp kemik oku gizledi. Kaskatı kesilmiş olan Nina’yı onlara dönmeye zorladı. “Enke Jandersdat’a karşı haddimi aştım, o da bana gereken yanıtı verdi.”

“Doğru mu bu?” dedi prens.

Nina konuşmadı. Çenesi kilitlenmiş gibiydi. Ağzını zorla aç-maya çalışırsa, çığlık atmaya başlayacaktı ve durması mümkün olmayacaktı.

Hanne yanına gelip kolunu omuzlarına attı. “Onu eve götür-meliyim.”

“Saçmalama,” dedi Prens Rasmus. “O gayet iyi. Joran onu du-vara yaslayıp eteklerini kaldırmadı ya.”

Hanne ona bakakaldı. “Mesele bu değil.”

“O dul bir kadın, deneyimsiz bir bakire değil Hanne. Zorluk çıkarma.”

“Joran...”

“Joran yalnız bir dula biraz ilgi gösterdi. Mila için heyecan verici olmuştur.”

Hanne’nin yüz ifadesi değişti ve güzel yüz hatlarına müthiş bir öfke çöktü. “Heyecan yaşamış gibi mi gözüküyor?”

Nina o anda nasıl göründüğünü bilemiyordu. Bir hayalet gibi. İntikam peşinde olan bir ruh gibi. Mahvolmuş bir kadın gibi.

“Ah Hanne, keyfimi kaçırma. Öğretmenlerimden bile daha kötüsün.”

“Siz de düşüncesiz ve gaddar davranıyorsunuz.”

Prensın gülümsemesi bir anda silindi. “Diline hâkim ol Hanne Brum. Senin ya da babanın bana zorbalık taslamasına izin veremeyeceğim.”

Joran, “Benim hatamdı Majesteleri,” dedi. “Enke Jandersdat’tan af dilemekten başka bir şey yapamam.”

“Sana ne zaman af dileyeceğini ben söylerim,” dedi Rasmus. “Benden başka birisine hizmet etmiyorsun.” Sonra yüzünde bir gülümseme belirdi. “Haydi, herkes sakinleşip neşelensin biraz. Ben de tıpkı Hanne gibi iyi, kibar ve sabırlı davranacağım. Joran, gidip bize meyve kokteylinden daha sert bir içki getir.”

Joran eğildi ve Nina, Hanne’nin kolunu sıkı sıkı tuttu. Kolunu bırakırsa, muhafızın peşinden gidip ellerini boğazına dolayacağından korkuyordu.

“Haydi, benim için gülümse Hanne. Prensler bazen gaddar olurlar. Böyle davranmaya hakları vardır.”

Hanne’nin Nina’nın kolunu daha da sıkıca kavradı ama kendisini gülümsemeye ve reverans yapmaya zorladı. “Elbette Majesteleri.”

Bunu ona ben öğrettim, diye düşündü Nina. Ona yalan söylemeyi ve itaatkârmış gibi rol yapmayı öğrettim. Vahşi bir yaratığı aldım ve bir tasmaya nasıl tahammül edeceğini öğrettim. Hanne şimdilik rol yapıyor olabilirdi ama Nina bu rol uzun süre oynandığında, itaatkârlığa dönüşebileceğini gayet iyi biliyordu.

Hanne’nin performansı prensi tatmin etti.

Prens gözlerinde bir parıltıyla sırttı. “Birisi için ne kadar güzel bir gelin olacaksın. Bir kere daha dans edelim mi? Zavallı

Mila'yı annenin yanına götürebiliriz. Joran da elinde bardaklarla ortalıkta dört dönebilir.”

“Büyük şeref duyarım Majesteleri,” dedi Hanne tatlı bir sesle.

“İşte. Bir Brum'u dize getirdim. O kadar da zor olmadı.” Prens güldü ama Nina ona eşlik edemedi.

Nina balodan erken ayrıldı. Hanne'yi yalnız bırakmak istemiyordu ama Ylva ısrar etmişti.

“Yine hastalanıyorsun galiba Mila. Ellerin buz gibi. Seni hiç bu kadar solgun görmemiştim.”

Nina odasına döndü ama yatmak için hazırlanmayı bir türlü başaramadı. Üstündeki şık gümüş rengi elbiseyi çıkarmadan yatağına uzandı. Matthias'ın cesedinin ağırlığını aklından çıkaramıyordu. Onu hâlâ kollarında sonsuza dek taşıyacağı bir yük olarak hissedebiliyordu. Matthias elini tuttuğunda, elleri kendi kanıyla kaplıydı.

Nina hissettiği acıyı bir yere yöneltmesi gerektiğini hissetti ve yüzünü yastığına gömüp çığlık attı. Duyduğu tek şey onun sesiydi.

Diğerlerini kurtarman gerek... Diğer drüskelleleri. Bana onları en azından kurtarmaya çalışacağına söz ver.

Matthias karnından vurulmuştu. Katiliyle yüz yüze kalmıştı. Onun kim olduğunu biliyordu. Onun gibi bir *drüskelleydi*. Henüz çocuk sayılırdı. O genç komutanından aldığı emirleri yerine getiriyordu. Joran, Matthias'ı öldürmesi için yollanmış olsaydı, onu öldürdüğü için ödüllendirilirdi. Ama bunun yerine prensin özel muhafızı olarak görevlendirilmişti. Komutanına karşı çıktığını, bir kardeşini öldürdüğünü unutmaması için. Ama bu gerçek bir ceza da değildi. İşlediği cinayetin karşılığı değildi.

Kurtarmaya değer bir Fjerda olmalı. Bana söz ver.

Nina ona söz vermişti ama Azizler biliyordu ya, verdiği bu sözün neler gerektireceğini asla tahmin edememişti.

Kapı açıldı ve Hanne içeri daldı. "Mümkün olduğu anda balonda ayrıldım."

Nina doğrulup yanaklarından süzülmekte olan ılık gözyaşlarını sildi.

Hanne onun boynuna sarıldı ve alnını Nina'nın alnına dayadı. "Çok üzgünüm. Seni incittiyse onu öldürürüm. Prensini neden..."

"Hayır," dedi Nina. "Joran... bana asılmadı."

"Ne oldu o halde?"

Nina bunu nasıl anlatacağını, her şeyi nasıl açıklayacağını bilemiyordu. "Bana karşı bir saygısızlık etti. Ben... onu öldürmek istedim. Hâlâ öldürmek istiyorum. Bunu ona söyledim."

"Prensini muhafızını tehdit mi ettin?"

Nina elleriyle yüzünü kapattı. Kimliğini ele vermemekle, çok dikkatli davranmaları gerektiğiyle ilgili neler söylemişti. "Evet. Doğrudan babanla konuşmaya gidebilir. Söylediğim kişi olmadığımı biliyor." Birden içine farklı bir korku yayıldı. "Neden bu kadar erken döndün? Prensle aranda ters bir şey mi oldu?"

"Hayır. Balo erken bitti. *Drüskelle*ler gitti. Diğer askerler de prensi ve kraliyet ailesinin kalanını alıp gittiler."

"Savaş," dedi Nina. "Başlıyor."

Hanne evet anlamında başını salladı. "Evet, başlıyor olmalı."

Nina yataktan kalkıp volta atmaya başladı. Düşüncelerini toparlayamıyordu. Kendisini ve Hanne'yi tehlikeye atmıştı ama bir şeyler yapabileceği çok az vakit vardı. Savaş kapıya dayanmıştı ve *drüskelle* Ravka'nın Grisha birliklerine karşı yollanacaktı. Bir daha intikam almak için bir fırsatı olmayabilirdi.

"Hanne, özür dilerim ama gitmem gerek."

Hanne bakışlarını ondan ayırmadı. "Nereye?"

"Ben..." Nina aklından geçeni yaparsa, Joran'ı öldürürse gizlenecek hiçbir yeri olamazdı. Onu öldürmesi infaz demekti. Ama ya bir plan yapıp kaçmayı başarır mı? Hanne'yi bir daha göremezdi.

Hanne yavaşça ayağa kalktı. "Bunların nedeni Matthias."

Nina irkildi. Hanne asla onun ismini söylememişti.

"Onu sevdiğini biliyorum," dedi Hanne. "Babam en sevdiği öğrencisini kendisine âşık etmiş olan Nina Zenik isimli Grisha sürtüğe lanetler okumuştur."

"Onu tanıyor muydun?" diye fısıldadı Nina.

"Sadece sima olarak. Babamın askerlerinden biri olarak."

"O..." Nina'nın vücudu tepeden tırnağa titredi. Oda hayaletlerle, eskiden olduğu kızla, sevdiği gençle ve şimdi sevdiği cesur, iyi yürekli ve güçlü kızla dolmuş gibi hissetti. Hak etmediği kızla. "Joran onu öldürmüş. Kendisini söyledi. Silahsız bir adamı vurup onu..." Nina devam edemedi. Sözcükler boğazına dizilmişti. "Onu ölüme terk etti. Ama Matthias bana ulaşacak gücü buldu." Son bir öpücük için. O kadar az öpüşebilmişlerdi ki. Nina yumruklarını sıktı ve içinde giderek yükselen gelgite engel olmaya çalıştı. "Bu son şansım olabilir."

"Ne için?"

"Hesaplaşmak için," dedi Nina öfkeyle. "Adaletin yerini bulması için."

"Joran on yedi yaşına bile basmadı," dedi Hanne alçak sesle. "Matthias öldüğünde on beş yaşında olmalıydı."

"Matthias ölmedi. Yatağında huzur içinde ölmedi. Bir at arabasının önüne atlamadı. Soğukkanlılıkla öldürüldü."

"Sana onu kimin öldürdüğünü söyledi mi?"

Nina sırtını döndü. "Söylemek istemedi."

Halkıma biraz merhamet göster. Matthias onu öldürmeye çalışan kişinin genç bir *drüskelle* olduğunu söyleyebilirdi; belki de Joran'ın ismini bile biliyordu. Ama ülkesi ve kardeşleri için yalvarmıştı. İntikam almasını istememişti. Peki ya kendi istekleri ne olacaktı? Asla kurtulamayacağı hüznün ne olacaktı?

Hanne elini Nina'nın omzuna koyup onu nazikçe kendine çe-

virdi. "Joran nefretle yetiştirilmiş bir genç. Tıpkı Matthias gibi. Rasmus gibi. Benim gibi."

"Anlamıyorsun." Hanne, Joran'ın birkaç saat önce söylediklerini tekrarlıyordu. Joran kendisi için bir umut olduğuna inanmıyordu. Belki Nina da kendisi için öyle hissediyordu.

Ama Hanne sadece başını salladı. "Hiçbirimiz çok geç olana dek anlamayız. Bunu yaparsan ifşa olacaksın. İnfaz edileceksin."

"Olabilir."

Hanne dişlerini sıktı. "Bu kadar basit mi? Buradan gitmek, beni geride bırakmak?"

Hanne'nin gözlerinin içine baktı. Ne yapıyordu? Asla isim verilmemiş, dilc getirilmemiş, gerçekleşmesi imkânsız olan bir şeyi nasıl geride bırakabilirdi?

"Prens Rasmus seninle evlenmek istiyor," dedi Nina.

"Biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Aptal değilim. Benim yüzümden değil, babam yüzünden evlenmek istiyor."

"Doğru değil bu," dedi Nina. "Sana nasıl baktığını gördüm."

Hanne'nin ağzından acı, bir pencere camına vuran bir dolu parçası gibi soğuk ve ani bir kahkaha yükseldi. "Elbette. Fethedilecek bir şeymişim gibi bakıyor. Yola getireceği bir Brum gibi. Onun neden bu kadar gaddar olduğunu anlıyorum. Çok uzun süre başkalarını kıskanarak ve kendisine acıyarak yaşadı. Bunun nasıl bir hastalık olduğunu biliyorum."

"Ama senin gaddar bir yanın yok."

"Bilseydin şaşırırdın. Ama belki zamanla onun kalbini de iyileştirebilirdim."

Nina dudaklarını birbirine bastırdı. "Kraliçe olurdun."

"Onu yönlendirebilir, düşüncelerini değiştirebilirdim. Fjerda'yı yepyeni bir ülkeye dönüştürebilirdik."

“Onunla mutlu olabilirdi miydin?” Nina bunu sormak için kendisini zorlamıştı.

“Hayır. Ne onunla ne de başka bir erkekle olamazdım.” Hanne başını önüne eğdi. “Belki asla mutlu olamam.”

“Heartwood’a katıldığımızda...”

“Biliyorum. Kendimi bu hayatı, evlenmeyi istediğime inandırılabileceğimi düşünüyordum... Herkes gibi olabileceğime. Bu rolü uzun süre ve iyi bir şekilde oynarsam...”

“Performansın gerçeğe dönüşebileceğini düşündün.”

Hanne’nin sakin halinden eser kalmamıştı. Yatağa oturdu. Nina’ya baktığında yüzünde büyük bir çaresizlik ve korku belirdi. “Ne yapacağımı bilmiyorum. Oltayı attık ve bir prens yakaladık. Bana evlenme teklif ederse onu geri çeviremem. Ama Nina... Nina, ona evet de diyemem.”

Nina prens Djerholm’dan ayrılmadan, bu fırsatı kaçırmadan gıdip Joran’ı bulması gerektiğini biliyordu. Ama Hanne’yi o halde bırakamazdı. “Bunu ben yaptım,” dedi. “Yalanlarımla ve planlarımla.” Hanne’nin yanına çöktü. Almak istediği intikam bekleyebilirdi. Kendi hayatını feda etmiş olabilirdi ama Hanne’yi asla istemediği bir geleceğe mahkûm edemezdi. Onu orada kendi başının çaresine bakmak zorunda kalacağı bir halde bırakamazdı. “Kraliçe haklıydı. Sen iyi yüreklisin ve ben... Seni bu işe ben bu-laştırdım. Senin için asla iyi olmadım.”

Hanne bakışlarını ondan ayırmadı. “Şekerlemeler de benim için değil. Bana ata binmenin beni erkeksi göstereceğini, rüzgârın tenimi yıpratıp beni yaşlandıracağını söylediler. Benim için iyi olmayan her şeyi biliyorum. Ama hepsini yine de istiyorum.”

Nina boğazının kurduğunu hissetti. “Öyle mi?” diye sordu alçak sesle. “İstiyor musun?”

Hanne’nin bakır rengi gözleri topaz taşları gibi parılıyordu. Ağır ağır başını salladı. “Karşılaştığımız andan beri. O açıklık

alana hayalini kurduğum kızın vücut bulmuş hali gibi girdiğin andan beri.”

O akşam çok şey yaşanmıştı. Joran’ın ne yaptığını öğrenmişti, onları bu yola kendisini soktuğunu bilerek Hanne’yi prensle izlemişti. *Belki de kaderim budur*, diye düşündü. *Aşkı bulmak ve kaybetmek*. Ama Nina kendisini içinden geçenleri söylemeye zorladı. Hanne gerçekten de ailesiyle kalmak ve halkıyla birlikte yaşamak istiyorsa, bu fırsatı onun elinden alamazdı. “Onu sevebilirsen, seni unutmanın bir yolunu bulacağım,” dedi.

Hanne öne eğildi ve Nina’nın yanağına düşmüş olan ıslak saçlarını geriye attı. Nina, Hanne’nin güçlü parmaklarını ensesinde, nefesini dudaklarında hissetti. “Beni asla bırakma,” diye fısıldadı Hanne.

“Asla,” dedi Nina. Aralarındaki mesafeyi kapattı, dudaklarında Hanne’nin dudaklarının yumuşaklığını, ellerinin altında elbisesinin ince ipek kumaşını hissetti. Suyu vuran ışık gibi kısa ve şaşırtıcı, göz kamaştıracak kadar güzel bir andı.

Zoya kayışlarını takıp *Karabatak*'a çekilene dek Nikolai onu izledi. Onun iyi olacağını biliyordu. Aralarında en narın, en savunmasız olmayan kişi Zoya'ydı. Nikolai mantıklı davranmıyordu ama Zoya, Sulilerle karşılaşmalarından ve aslında bir itiraf olmaması gereken itirafından dolayı sarsılmıştı. Savaş başladığında, onu David'i koruduğundan daha fazla koruyamayacaktı. O yüzden bunu yapmaları gerektiğine lanet ederek onu izledi.

Puslar hava taşıtının etrafını sarınca Kaz'a yetişmek için yamaçtan aşağı koşarak tünele gitti. Nemli duvarlar Brekker'ın fenerinin ışığında parlak ve siyah gözüküyordu.

Karargâha girme planları oldukça basitti; sadece sessiz olmaları, muhafızların bodrumun üstündeki odalardan geçmelerini ve diğer kontrol alanlarına gitmelerini beklemeleri gerekiyordu. Ses çıkarmadan ilerlediler; Kaz tünelde yaptıkları uzun yolculuk yüzünden daha da çok topallıyordu. Ama bu yolu geri yürümek zorunda değillerdi. Çalıntı titanyumla birlikte hava taşıtına bineceklerdi.

Kilitli iki kapıyı kurcalayıp açtıktan sonra karanlık bir girişe gizlendiler ve yuvarlak ufak bir pencereden etrafa baktılar. Karargâh bir zamanlar üstü açık olan, inşaat malzemeleriyle dolu mer-

kezi bir avlunun etrafına inşa edilmişti. Ama artık yüklerin çoğu tavanı bir balinanın sırtı gibi kambur olan, karargâh duvarlarına bağlı metal bir panel tarafından korunuyordu. Etrafta çok fazla muhafız yoktu ve Nikolai bir an önce harekete geçmek istiyordu.

“Avlu çok sıkı korunmuyor gibi.”

“Doğru,” dedi Kaz. “Dış savunmaya güveniyorlar. Gevşek davranıyorlar.”

Nikolai aynı durum Ravka’nın en değerli hedefleri için de geçerli midir diye merak etti. Belki de kendi askeri karargâhının ve sarayının güvenliğini yeniden gözden geçirmesi iyi olurdu. Brekker muhtemelen mükemmel bir güvenlik danışmanı olurdu ama Nikolai onun Küçük Saray’ın tavanındaki altın kubbeleri çalabileceğinden şüpheleniyordu.

“Bir hükümdar olarak çok gerginsin,” dedi Kaz gözlerini avludan ayırmadan.

“Çok hükümdar tanıyor musun?”

“Kendilerine kral diyen bir sürü adamla karşılaştım.”

Nikolai yine pencereden dışarı baktı. “Bir ülkenin geleceği insanın omuzlarında olunca biraz geriliyorsun. Harekete geçmemiz gerekmiyor mu?”

“Bunu yapmak için tek şansımız var. Muhafızlar duymadan ya da alarm çalmadan o paneli açmayı başardığımızı düşünersek, titanyumun yerine alüminyumunu koymak için otuz dakikamız olacak.”

“Kısa bir süre. Ama idare edebileceğimizi düşünüyorum.”

“Zamanlamamız yanlış olursa başaramayız. Otuz dakika anlamsız. Muhafızların hızını anlayana dek kontrollerini izlemeye devam etmeliyiz.”

Avlunun üstünde gök gürledi. Zoya onlara hava taşıtının malzemeleri koruyan çelik panelin üstünde olduğunu haber veriyordu.

Nihayet Kaz, “Hazır ol,” dedi.

Kapıyı açtı ve sessizce avluya çıktılar.

Fırtına başlamıştı. Zoya ve Adrik orkestra şefleri gibi fırtınayı yönetiyorlardı. Nikolai gök gürültüsünü, metal çatıya çarpan sert yağmur sesini duyabiliyordu. O seslere ihtiyaçları vardı. Kontrol kutusunu bulmaları zor olmadı ama gıcırdayarak ağır ağır açılmaya başlayan metal panelden çıkan ses Nikolai'ın ummadığı kadar yüksekti.

“Kerch mühendisliği,” diye homurdandı Kaz.

Ama en sonunda panel tamamıyla açıldı. Karanlıktaki fırtına bulutları ve yukarıda beklemekte olan *Karabatak* görüldü. Gök gürültüsü ve etraflarında çakan şimşekler arasında, Rüzgârın Hâkimleri sayesinde bir yağmur damlası bile aşağıdaki malzemele-
rin üstüne düşmüyordu.

Hava taşıtının kargo kapıları açıldı ve bir halat sarkıtıldı.

“Git,” dedi Kaz. “Ben etrafı gözetleyeceğim.”

Nikolai birden Kaz'ın nöbet tutacak olmasına minnet duyarak avluya doğru koştu. Bu kadar savunmasız olmak hoşuna gitmemişti. Muhafızların vardiyalarına devam edip karargâhın etrafında bir tur atacaklarını umdu. Halatı yakaladı ve kancasını panelin dibindeki metal bir kirişe geçirdi. Rüzgârın Hâkimlerinin rüzgârı biraz kesmesiyle ayrı bir halatla bir platform sarkıtıldı. Platform tepeleme alüminyumla doluydu. Nikolai dikkatle platformu olması gereken pozisyona getirdi ve titanyum öbeklerinin yanına indirdi.

Platform halatlarına bağlı olan kancaları alıp bunları bir titanyum kasasına taktı. Bu işi iki kişi yapmaları daha kolay olurdu ama Kaz'ın etrafı gözetlemesi gerekiyordu. En azından titanyum yukarı kolaylıkla çekilebilecek kadar hafifti.

Platform, kasa, platform, kasa. Nikolai rüzgâr uğuldarken titanyumu yukarı yolluyor, sarkıtılan alüminyumu yerine yerleştiriyordu ama bu iş çok vakit alıyordu. Kolları ve sırtı ağrımaya

başlamıştı. Kaz'ın hafif bir ısıklık çaldığını duyduğunda, aradan ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Bir saniye sonra hırsız yanına geldi.

“Muhafızlar geliyor. Hemen gitmemiz gerek.”

“Aradan otuz dakika geçmiş olamaz. Titanyumun ancak yarısını yükleyebildik. Daha bile az olabilir.”

“Ya yarısına razı olursun ya da çatışmaya gireriz. Jesper bunu kaçırdığına çok pişman olur.”

Bir çatışma çıkmasını göze alamazlardı. Kılık değiştirmiş olsa da Ravka Kralı bir kenara, hiçbir Ravkalı casusun o karargâhta yakalanmaması gerekiyordu.

Nikolai hava taşıtına bakıp kargo yükleme kapılarına yaslanmış olan Adrik'e bir işaret yaptı. “Gidelim.”

Kaz kontrollere bastı ve metal panel ağır ağır kapanmaya başladı. Son titanyum kasasının üstüne atladılar ve hava taşıtı onları yukarı çekti.

Nikolai kargo kapılarına on metre kadar yaklaştıkları anda bir terslik olduğunu fark etti. “Halat kırıdamıyor.”

Nikolai yukarıdaki Adrik'e yine denemesini işaret etti ama mekanizma sıkışmıştı. Halat yukarı çıkmıyordu. “Tekrar aşağı inmem gerek. Halatı elle çözeceğim”

“Bunun için vakit yok,” dedi Kaz. “Panel daha önce kapanacak. Halatı yukarı vardığımızda serbest bırakabiliriz.”

“Olmaz.” Halatı bırakırlarsa, ucundaki kanca avluda kalır, oraya birisinin girdiğini ele verirdi. Bir soruşturma başlatılırdı ve işin ucu Ravka'ya kadar takip edilebilirdi.

Nikolai binanın batı tarafında hareket halindeki ışıkları gördü. Muhafızlar geri geliyorlardı.

“Ne kadar vaktim var?”

“İki dakika. Belki üç. Başa gelen çekilir Sturmhond. Halatın Ravka'ya ait olduğunu kanıtlayamazlar. En azından hemen kanıtlayamazlar.”

“Buna izin veremem.” Nikolai tepelerindeki hava taşıtına, onları izlemekte olan askerlere ve Grishalara baktı. Keşke onlara bakmamalarını emredebilse diye geçirdi içinden. Yapmak üzere olduğu şeyi gizlemesi mümkün değildi. “Brekker canavarlara inanır mısın?”

“Hepsine inanırım.”

“Bir canavarla daha tanışmaya hazır ol o zaman.”

Gözlerini yumdu ve iblisin kıpırdanmasına izin verdi. Hiç de zor olmadı. Canavar her an harekete geçmek için tetikte bekliyordu.

Gölge oraya çıkarken ve karşılarında şekil almaya başlarken Kaz bastonunu kaldırdı. “Azizler ve çirkin anneleri aşkına.”

İblis kapkara kanatlarını açtı ve panel kapılarındaki açıklığa doğru uçtu. Nikolai hâlâ halatı tutuyordu ama bundan daha fazlasını yapabilecek durumda değildi. İblisin gözlerinden görüyordu. Kollarının –onun kollarının– öne uzandığını, kaslarının gerildiğini ve sivri pençelerinin çıktığını hissetti. Bir saniye sonra iblis halatı sıkıştığı yerden kurtarmıştı. Halat ani bir şekilde yukarı fırladı ve bu arada özenle yerleştirilmiş olan alüminyum paletlerinden birine çarpıp metal çubukları büyük bir gümbürtüyle etrafa saçtı.

“Geride hiçbir iz bırakmama meselesi buraya kadarmış,” dedi Kaz. Gözleri fal taşı gibi açılmış, onlara geri gelmekte olan iblisi izliyordu.

“Fark etmeyebilirler,” dedi Nikolai umutla.

Halatın kancası metal panel kapanmadan bir saniye önce yukarı fırladı. Ama iblis içeride kalmıştı.

“Şimdi ne olacak?” dedi Kaz.

Nikolai iblisin son sürat panele doğru uçtuğunu hissedebiliyordu. Onu yönlendirmeye, hızını kesmeye ve gölge haline geri dönmeye zorladı ama iblis özgürlüğün tadını almıştı. Metal panelle hızla çarptı ve geride kocaman bir delik bıraktı.

“Sence bunu fark etmeyecekler mi?” dedi Kaz.

Nikolai yukarı bakınca Zoya’nın hızla elini salladığını gördü
“Sıkı tutun!”

Yanlarında çakan bir şimşek havayı yaktı.

İblisin açtığı deliğin hemen kenarına çarpıp metali yaktı ve panelin tavanını fırtına parçalamış gibi bir görüntü yarattı.

Zoya aşağıdaki avluya şiddetli bir yağmur yağmasını sağlarken, Nikolai ve Kaz da ani bir esintide ıslandılar. Adrik hava taşıtını bulutların arasına çekti ve delikten yukarı bakabilecek olan muhafızlardan gizledi.

Birkaç saniye sonra sırlıklam bir halde kargo kapılarından içeri girmişlerdi.

İblis sessiz gecede zerre kadar korku hissetmeden rüzgârda süzüldü; kan dökmeye ve zarar vermeye dair yoğun bir istek hissetti. Nikolai onu geri çekmek istemedi ama bunun nedeni iblisin içinde olmasından nefret etmesi değildi. Bir yanı onu yine içine hapsedmeyi hiç istemiyordu.

Ama iblis ona direnmedi. Belki de aralarındaki uçurum kapanmaya başlamıştı. Belki de esas sorun buydu. Karanlığı içine geri çekerken hissettiği pişmanlığı inkâr edemezdi.

Yine uçacaksın, dedi içinden ona söz vererek.

Hava taşıtının kapıları sert bir şekilde kapandı. Herkes ona bakakalmıştı. Nikolai canavarın gücünü serbest bırakmanın ne anlama geleceğini, tam olarak neyi ifşa ettiğini biliyordu. Ama bir an için iblisin coşkusuna kapılmıştı. Zoya başını sallıyordu ama Kaz ilk dehşet hissini atlattıktan sonra ona ilgiyle bakmaya başlamıştı.

Şimdi ne olacak? diye düşündü Ravkalı askerler ona bakarlarken. Dehşet içinde kaldıklarını, şaşkınlıktan donakaldıklarını görebiliyordu. Adrik kollarını havaya kaldırıp birkaç adım geride durmuş, bir fırtına çağırmaya hazır bekliyordu. İlk kez asık suratlı değil, şok geçirmiş gibi gözüküyordu.

Onlara kendin öyle hissettiğinde değil, onların görmesi gerektiği zaman güçsüzlük sergile. Seneler önce Alina'ya bu tavsiyeyi vermişti. Bunu kendisinin yapması için kusursuz bir zamandı. Hayatında ilk kez bir şeyi olduğundan hafif göstermeyi deneyecekti.

Ellerini kavuşturdu. Bir avdan malikânesine dönmüş, iyi bir yemek yemek ve şöminenin karşısına geçip ısınmak isteyen bir lord gibi ellerini ovuşturdu. "Kim bir şeyler içmek ister?"

Bu taktik işe yaramadı. Tam olarak işe yaramadı. Askerlerden bazıları onunla oturdular ama Nikolai'nin brendisini normal şartlarda içmeyecekleri kadar hızlı içip bu dehşet verici gösteriden önce aralarında oluşturmuş olduğu güven hissine dönmeye çalıştılar.

İçlerinden biri, "O... O şey neydi?" diye sormaya cesaret ettiğinde Nikolai, "Cephaneliğimizdeki bir başka silah," diye yanıt vermekle yetindi.

"Çirkin bir canavar heykeline benziyordu."

Nikolai içkisini tazeledi. "Sessiz ol, seni duyacak."

Asker kireç gibi kesildi. "Kötü bir şey kast etmemiştim."

Ama Nikolai güldü ve askerler gergin oldukları halde ona eşlik ettiler. Bu insanlar onu iyi tanıyan arkadaşlar ve yoldaşlardı; az önce gördüklerini kabullenmenin ya da göz ardı etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorlardı.

Ama bazıları için bu kadarı yeterli değildi. Nikolai hava taşıtında tam olarak kaç tane asker ve Grisha olduğunu, tayfanın yarısının bir canavarla içki içmemeyi tercih etmiş olduğunu biliyordu. Zoya Grishalarla konuşurdu. Sorularını yanıtlamak ve onları yatıştırmak için elinden geleni yapardı. Ama bazılarının çekip gitme ihtimali oldukça yüksekti. Ayrıca bu olayı başkalarına anlatacaklardı.

Belki de böyle olması gerekiyordu. Bu sırrı sonsuza dek gizleyebileceğini düşünmek aptalcaydı.

Ama bunu gizleyebilirdim, diye düşündü bir içki daha alırken. Halatı kesmelerini ve kancayı Kerchlerin görebileceği şekilde geride bırakmalarını da isteyebilirdi. Evet, o zaman bunun Ravka'nın işi olduğunu anlarlardı. Titanyumun eksildiğini fark edebilirlerdi. İntikam almak için harekete geçebilirlerdi. Bunların hiçbirinin sonucu iyi olmazdı. Ama sırrını ifşa etmemiş olurdu.

Cephaneliğimizdeki bir başka silah. Aslında bu düşündüğünden de doğru olabilirdi. David teknoloji ortaya çıktığı anda bunun kontrol edilmesinin mümkün olmayacağını anlamıştı. Tanklar giderek daha büyük boyutlarda inşa ediliyordu. Silahlar daha çok mermi atabiliyordu. Bombalar daha büyük zararlar veriyordu. Os Alta'ya yapılan sinsi saldırı gecesinde, iblis Nikolai'nin elinde bir silaha dönüşmüştü. Belki de bu silahı tekrar kullanmayı seçmiş olması şaşılacak bir şey değildi. Ama bir düşman pilotunu Fjerdalıları korkutacak bir öyküyle Fjerda'ya geri yollamak ayrıydı, krallarına olan güvenlerini yitirmiş askerleri yönetmek ayrı. Nikolai o geceyle ilgili olayları anlatabilecek olan askerlere kimse'nin inanmayacağını ve ona sadık kalanların da ona güvenmeye devam edeceklerini ummaktan başka bir şey yapamazdı.

Jesper ve Wylan yamaçlarda *Karabatak*'ı bekliyorlardı; üstleri başları kirlenmişti ama iyi gözüküyorlardı. Suliler ortalıkta yoktu ama Nikolai onların yakınlarda bir yerde olanları izlediğini tahmin etti.

Kaz yamaçlara inmeye hazırlanırken Nikolai ve Zoya rüzgârın sert bir biçimde vurduğu kargo kapılarına gittiler.

Nikolai ona metal bir kutu uzattı. "Hayalet için."

Kaz kutuyu alıp koltuk altına sıkıştırdı. "Diğer şeytani düzeneklerinle başa çıkabilecek bir başka şeytani düzenek."

"Düzen kurma becerisine sahibim ve kaosa bayılıyorum."

Kaz kaşını havaya kaldırdı. “Bunu içinde canavar olan adam söylüyor.”

“Zihnindeki çarkların dönmeye başladığını görebiliyorum Bay Brekker. Bu bilgiyi nasıl kullanabileceğini düşünüyorsun. Bir yalancı olarak, bir diğer yalancıdan bu bilgiyi kendine saklamasını istiyorum.”

“Sırların en güvenilir malzemeler olduğunu biliyorum. Ne kadar uzun saklanırlarsa o kadar değer kazanırlar.”

“Onu hemen aşağı atabiliriz,” dedi Zoya.

“Evet ama atmayacağız.”

“Neden?”

“Çünkü Bay Brekker müthiş bir sigortaya sahip. Faydalı olduğunu kanıtladı.”

“Hazır konu sırlardan açılmışken,” dedi Kaz halatı kavrayıp. “Kerch kolonilerinden haber aldım. Bir hükümdarın ve karısının artık sürgünde olmadığını söylediler.”

“Kimin emriyle?” dedi Nikolai aniden öfkeye kapılarak.

“Jarl Brum ve Fjerda hükümetinin emriyle. Düşmanlarını sağ bırakmanın yarattığı sorun bu işte.”

“Annem ve babam.”

“Yani?” Kaz bastonunu sıkıca tuttu ve halatı idare eden askere aşağı inmeye hazır olduğunu işaret etti. “Bir piçten diğerine bir tavsiye: Bazen iblisi serbest bırakmak çok daha iyidir.”

Halat sarkıtıldı ve Kaz Brekker gitti.

Nikolai biraz dinlenmeye karar vermişti ama kendisini karanlık kargo bölümünde buldu. Halatlarla ve branda beziyle bağlanmış olan çalıntı titanyum sandıklarından birinin yanına, soğuk zemine uzandı. Orası sessiz ve boştu; sadece hava taşıtının motorlarının uğultusu duyuluyordu. Ses neredeyse uykuya dalmasını sağlayacak kadar huzurluydu.

Bir ara hava taşıtının yakınlardaki bir iniş alanına doğru yönlendirildiğini duydu. Gerçek Deniz'in diğer tarafında buluşmak üzere sözleştikleri haberciyle konuşmak için oraya indiklerini biliyordu. Seslerin yükseldiğini, birilerinin koştuğunu duydu. Haberler iyi olamazdı. Bir şehir daha mı bombalanmıştı? Fjerdalılar saldırıya geçmişler miydi?

Kerch karargâhına dönmek, fark edilmeden o işi baştan yapmak ve fırtına seslerini dinlemek istedi. Önlemeyi başaramadığı bir savaşı kabullenmekten çok daha iyi bir seçenektir. *Karabatak* doğrudan Nadia ve Fabrikatörlerin geri kalanının çaldıkları az miktarda titanyumu Ravka'ya gelecek savaşlarda bir avantaj sağlamak için kullanabileceklerini umdukları Lazlayon'a gidecekti. Güzel Dalgaların Kurdu Volkvolny'sine gelince, Ticaret Konseyi'nin meraklı üyeleri kontrol etmek isterlerse diye iki gün daha Ketterdam limanında duracaktı. Privyet onları Nikolai'nin çoktan gemiye yollamış olduğu muhteşem kuyruklu ceketle Sturmhond olarak karşılayacaktı. Nikolai ceketinden ayrıldığına üzülmüştü. O ceket açık deniz, yaşamış olabileceği bir başka hayatın hayalı demekti. *Yapabilir misin?* diye sormuştu Zoya. *Tahttan vazgeçebilir misin?* Nikolai çok uzun zamandır mücadele veriyordu ama içindeki o serseri ruh buna, Evet, diye yanıt vermişti. İblis gibi o da özgürlüğe açtı. Ama Ravka'yı asla babası gibi yüzüstü bırakamayacağını, kendi arzuları yüzünden görevinden vazgeçemeyeceğini biliyordu. Karmaşık, onu çileden çıkaran ülke ondan her şeyini vermesini, ona sadakat gösterip sevmiş olanları cezalandırmak isteyebilirdi ama halkına sırtını dönemezdi.

Nikolai kapının açıldığını duydu ve kargo alanına yabancı çiçek kokusunun yayıldığını hissetti.

"Saklanıyor musun?" diye sordu Zoya kapıyı arkasından kapatırken.

"Sinsi planlar yapıyorum. Böylesi çok daha faydalı." Eliyle hafifçe yere vurup oturmasını işaret etti. "Bana katılır mısın?"

Zoya'nın gözlerini devirip ona hemen ayağa kalkmasını söyleyeceğini sandı. Ama Zoya omzu neredeyse onunkine değecek şekilde yanına oturdu. *Azizler aşkına*, dedi Nikolai içinden, *Zoya Vazvalenski'nin yanında yatıyorum*. Kont Kirigin bir yerlerde üzüntüden ağlıyor olmalıydı. Kargo alanının karanlık tavanına, boşluğa baktılar.

“Uyuyabildin mi?” diye sordu Zoya.

“Tabii ki hayır. Bir gün savaşın sona erdiğini göreceğiz ve ikimiz birlikte şekerleme yapacağız.”

“Baştan çıkarma taktiğini mi bu?”

“Bugünlerde mi? Evet.”

“Dürüst olacağım. Kulağa çok güzel geliyor.”

“Habercimizin geldiğini duydum. Savaş haberi mi getirdi?”

“Evet. Keşif kollarımız Fjerda birliklerinin yeniden harekete geçtiğini görmüşler.”

“Nereye gittiklerini biliyor muyuz?”

“Haber bekliyoruz.” Zoya içine derin bir nefes çekti. “Buradaki koku hoşuma gitti. Talaş. Yağ.”

“Tersaneleri sevdiğini bilmiyordum.”

“Belki de Ketterdam'dan sonra her şey güzel kokuyordur.” Nikolai loş alanda onun profilini görebiliyordu. “Yeteri kadar titanyum yok değil mi?”

“Doğru,” dedi Nikolai. “Belki David bir yolunu bulurdu ama... Nadia, Leoni ve diğerlerinin bu malzemeyi işe yarayacak bir şekilde kullanabilmeleri gerek. Wylan sistem kontrolü açısından faydalı olabilecek birkaç taslak çizmeyi önerdi. Bir şeyleri yok etme konusunda becerikli.”

“Belki Fjerdalılar daha ufak olan füzeleri görürlerse, daha büyük bir tehdit yeterli olur.”

“Jarl Brum kontrol edilemezse böyle bir şey mümkün olmaz.” Nikolai ve mühendisleri Nina'nın onlara Hringsalar aracılığıyla

yolladığı silahlarla ilgili ayrıntıların ve planların yanı sıra, Tamar'ın casuslarının yolladığı bilgileri de birleştirmeye çalışmışlardı ama hâlâ tam olarak neyle karşı karşıya olduklarını bilemiyorlardı.

“Nina, Prens Rasmus'un Brum'un savaş çıkırtkanlığına karşı çıkabileceğini düşünüyor,” dedi Zoya. “Onu geri getirmek istedim ama... Belki de Fjerdalıların yanında daha güvencedir.”

“Pardon?”

“Biliyorum, biliyorum, ben de bunu dediğime inanamıyorum.”

“Bir prensin kaprisleri yeteri kadar büyük bir garanti değildir.”

“Sen de bir zamanlar bir prenstin.”

“Evet ama ben benim. Söylesene Nazyalensky, Fjerda kukla kralı tahta geçtiğinde Fjerdalılar ikimizin de hayatını bağışlarsa, Vadik Demidov'u kontrol edebilir misin?”

“Önce yenilmemiz gerekir Nikolai.”

Nikolai ona baktı. “Kulağa şüphe yaratacak kadar umut dolu geliyor. Karamsar generalim nerede?”

“Çaresiz değiliz. Romanlar çok zorlu olaylarla mücadele eden serseri çetelerle ilgili öykülerden söz eder.”

“Roman okur musun?”

“Vaktim olduğunda okurum.”

“Yani okumuyorsun.”

“Uyuyamadığımda okuyorum.”

“O halde düzenli olarak okuyorsun. Fjerdalılar annemin ifadesini alırlarsa her şey sona erer.”

Zoya tereddüt edince, Nikolai onun doğru sözcükleri bulmaya çalıştığını anladı. “Sana bu şekilde ihanet eder mi?”

Nikolai etmeyeceğine inanmak istiyordu ama bu konuda rol yapamazdı. “Onu ülkeden ülkeye yolladım ve tacını elinden aldım. Dolayısıyla ona önce benim ihanet ettiğim söylenebilir.”

“Dokuz yaşımdan beri annemle konuşmadım.”

Annesi Zoya'yı çok varlıklı yaşlı bir soyluyla evlendirmeye kalkıştığından beri. "Küçük yaşlarda uzaklaşmak her zaman daha akıllıcadır."

"İşin korkunç yanı... onu özlememiş olmam. Hâlâ da özlemiyorum. Belki asla sahip olmadığım bir şeyi özlüyordumdur."

Nikolai bu hissi, güvenebileceği bir babaya, rakibi değil de arkadaşı olabilecek bir ağabeye sahip olma isteğini çok iyi biliyordu. Gerçek bir aile hasreti. "Keşke annem ve babam farklı insanlar olsalardı ama bana hiçbir şey borçlu değiller. Annem gerçek babamla ilgili konuşmaya karar verirse onu suçlayamam." Ama onu perişan edecek kadar üzerdi.

Zoya dirseklerine yaslanıp doğruldu. "Eğer kazanırsak, gerçek bir zafer elde edersek, bunların hiçbir önemi kalmayacak. Ravka asil kandan çok zaferi sever."

Doğruydu ve çok uzun süredir Ravka'nın kutlama yapacak bir nedeni olmamıştı.

"Karanlıklar Efendisi bu yüzden Karanlıklar Diyarı'nı genişletti, değil mi?" dedi Nikolai düşünceli düşünceli. "Kimsenin Ravka'nın gücünden şüphe duyamayacağı bir silah arıyordu. İnsanlara zafer yaşatırsa, onu nihayet seveceklerini biliyordu. Gris-haların karargâhta neler olduğunu söyledi?"

"İblisinle ilgili mi?" Zoya iç çekip geriye yaslandı. "Sarsılmışlar. Adrik kolunu Karanlıklar Efendisi'nin *nichevo* yalarından biri yüzünden kaybetti. O yarattığı görüp o korkunç günleri hatırlamaması çok zor. Tolya'nın onu nasıl iyileştirmeye çalıştığını, kanlar içinde olduğunu hatırlıyorum... Kaçtığımız geminin güvertesinde kocaman bir kan birikintisi oluşmuştu."

"Adrik gidiyor mu?"

"Bizi terk edeceğini sanmıyorum. Ama diğerlerinin adına konuşamam. Bazı sırların ifşa edilmemesi gerekir."

"Öyle mi?" Nikolai ona baktı; Zoya'nın koyu renkli çatık kaş-

larını ve siyah saçlarını inceledi. Her zamanki gibi gözüküyordu güzel ve aksi Zoya gibi. “Neden bana Suli olduğunu söylemedin?”

“Bence bunun yanıtını biliyorsun Nikolai.”

“Bunun seninle ilgili düşüncelerimi gerçekten de değiştirebileceğini mi düşündün?”

“Hayır. Senin düşüncelerini değil. Ama kendine şunu sor: Birinci Ordu generallerinin Suli olduğumu biliyor olsaydılar, bana saygı gösterirler miydi?”

“Saygı göstermemiş olsalardı, generallerim olamazlardı.”

“Bu kadar basit mi yani? Bu işi senin için bu kadar kolaylaştırırlar mıydı?” Zoya başını salladı. “Sana asla nefret hissiyle gelmiyorlar. Acıma hissiyle geliyorlar. Sen okuma yazmayı Suli karavanlarında öğrendin mi? O sefalet içinde büyümek zor muydu dersin? Kollarındaki koyu renkli tüylerle alay ederler ya da iltifat edermiş gibi Ravkalıya benzediğini söylerler. Onlara karşı gelmeyi zorlaştırırlar.” Gözlerini yumdu. “Ben idare edebildim çünkü Zoya Nabri yerine Zoya Nazyalensky olmak daha güvenliydi. Sanırım öyle daha güvende olacağımı düşündüm. Artık o kadar emin değilim. Yamaçlardaki kadın bana kızım diye hitap etti. O sözcük... Bunu duymaya ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Sırtımı ebeveynlerime döndüğüm için pişman değilim. Ama babam beni korusaydı neler olabileceğini hayal etmek zor değil. Onun halkıyla yaşamaya gitmiş olsaydık. Kaçabileceğim Küçük Saray’dan başka bir yer, beni becerikli ve güçlü hissettirecek Karanlıklar Efendisi’nden başka birisi olsaydı...”

“Çok geç değil Zoya. Yamaçlarda bana ya da Kaz Brekker’a değil, sana yardım etmeyi tercih ettiler.”

Zoya acı bir sesle güldü. “Ama beni tam olarak tanımıyorlar, öyle değil mi?”

“Ben de olsam seni seçerdim.” Nikolai ne dediğini düşünmeden bir anda söylemişti bunları ve geri alması mümkün değildi.

Aralarındaki sessizlik giderek büyüdü. *Belki yer yarılr da içi-
ne düşüp ölüürüm*, diye düşündü Nikolai umutla.

“Generalin olarak mı?” diye sordu Zoya temkinli bir şekilde. Ona her şeyi düzeltmesi, tanıdık sulara geri götürmesi için bir fırsat sunuyordu.

Çok da iyi bir generalsin.

Daha iyi bir lider bulamazdım.

Aksi olabilirsiniz ama Ravka'nın böyle birine ihtiyacı var.

Kolaylıkla verebileceği bir sürü yanıt vardı.

Ama, “Kraliçem olarak,” dedi

Zoya'nın ifadesinden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Bunu duyduğuna memnun olmuş muydu? Utanmış mıydı? Kızmış mıydı? Vücudunun bütün hücreleri bir espri patlatması, ikisini de o tehlikeli andan kurtarması için haykırıyordu. Ama bunu yapmayacaktı. Hâlâ bir korsandı ve bunca yol kat etmişti.

“Güvenilir bir asker olduğum için,” dedi Zoya ama bundan emin değilmiş gibiydi. Her zamanki temkinli, tereddütlü ses tonuyla, bir espri duymayı, hatta bir darbe gelmesini bekleyen birisi gibi konuşmuştu. “Bütün sırlarını bildiğim için.”

“Bazen sana kendimden daha çok güveniyorum. Üstelik kendimi oldukça önemserim.”

Zoya bir keresinde ona bir çatışmada sırtını kollaması için ondan başka kimseye güvenmeyeceğini söylemiş miydi?

*Ama gerçekler bunlardan ibaret değil, öyle değil mi seni ödleğ
hödüğ?* Lanet olsun. Yakında hepsi ölebilirdi. Karanlıkta, motorların uğultusu arasında güvendeydiler.

“Seni istediğim için kraliçem olarak seçerdim. Her zaman istiyorum seni.”

Zoya yana dönüp dirseğini yere yasladı ve başını eline dayadı. Önemsiz bir hareketti ama Nikolai o anda onun nefesini hissedebiliyordu. Kalbi gümbür gümbür atmaya başlamıştı. “Generalin olarak sana bunun berbat bir karar olacağını söylemem gerek.”

Nikolai ona döndü. Yüz yüze kaldılar. “Kralın olarak sana kimsenin fikrini değiştiremeyeceğini söylemeliyim. Hiçbir prens ve hiçbir güç seni istememi engelleyemez.”

Nikolai sarhoş olmuş gibiydi. Belki de iblisi serbest bırakmak beynini sulandırmıştı. Zoya ona gülecekti. Ona bir yumruk indirecek, böyle konuşmaya hakkı olmadığını söyleyecekti. Ama Nikolai susamayacağını hissediyordu.

“Elimde olsaydı sana bir taç verirdim,” dedi. “Dünyayı sana bir geminin pruvasından gösterirdim. Seni seçerdim Zoya. Generalim, arkadaşım, karım olarak. Sana bir palamut büyüklüğünde bir safir verirdim.” Elini cebine soktu. “Karşılığında senden sadece bu lanet olasıca kurdeleyi düğün günümüzde saçlarına takmanı isterdim.”

Zoya elini uzattı, parmakları Nikolai’ın avcundaki mavi kadi-fe kurdelenin üstünde havada kaldı. Ama parmakları yanmış gibi aniden elini geri çekti.

“Tacı çok isteyen Taban kız kardeşlerden biriyle evleneceksin,” dedi. “Ya da Kerchlü varlıklı bir kızla veya Fjerdalı soylu bir kızla. Vârislerin ve bir geleceğin olacak. Ravka’nın ihtiyacı olan kraliçe ben değilim.”

“Ya benim istediğim kraliçeysen?”

Zoya gözlerini kapattı. “Çok uzun zaman önce teyzem bana bir öykü anlatmıştı. Hepsini hatırlayamıyorum ama kahramanı nasıl tarif ettiğini hatırlıyorum: ‘Altın gibi bir ruhu vardı.’ Bu sözlere bayılıyorum. Teyzemden tekrar tekrar bunu okumasını isterdim. Küçükken benim de altın gibi bir ruhum olduğuna, dokunduğum her şeyi aydınlatacağına, beni bir öyküdeki gibi çok sevilen birisine dönüştüreceğine inanırdım.” Doğrulup dizlerini karnına çekti ve kendi vücuduna sığınabilirmiş gibi kollarını dizlerinin etrafına doladı. Nikolai onu tekrar yanına çekmek ve onu öpmek istedi. Yine gözlerinde umutla ona bakmasını istedi. “Ama ben öyle de-

ğilim. İçimdeki şey her ne ise, dikenli orman gibi keskin ve gri.” Zoya kalkıp *keftasını* silkeledi. “Ben bir gelin olmak için dünyaya gelmedim. Bir silah olmak üzere eğitildim.”

Nikolai gülümsemeye çalıştı. Ona gerçek bir evlilik teklifi yapmamıştı zaten. Her ikisi de bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Ama Zoya’nın onu reddetmesi, tek dizinin üstüne çöküp ona sınılsıklam âşık bir salak gibi bu evlilik teklifini etmiş kadar kendisine gelmesini sağlamıştı. Azizler biliyordu ya, kalbi gerçekten de kırılmıştı.

“Eh,” dedi neşeli bir sesle dirseklerine yaslanıp ona elinden geldiğince muzip bir bakış fırlatmaya gayret ederek. “Silahların yakınlarda olması da iyi bir şeydir. Silahlar gelinlerden çok daha faydalıdır; surat asıp sarayda dolaşmazlar. Ama Ravka’yı benimle yönetmeyeceksen, gelecek senin için nasıl olacak general?”

Zoya kargo bölmesinin kapısını açtı. İçeri dolan ışık ona dönen Zoya’nın yüzünü aydınlattı. “Yanında savaşacağım. Generalin olarak. Arkadaşın olarak. Çünkü kendi kusurlarıma rağmen şunu biliyorum: Sen Ravka’nın ihtiyaç duyduğu kralısın.”

Saraya dönemezlerdi. Kimsenin istemediği bir karmaşaya neden olmadan dönmeleri mümkün değildi.

Daha doğrusu neredeyse kimsenin istemediği bir karmaşa.

“Bizi Ahmrat Jen’e götürün,” dedi Bergin diğer hasta Grishalan işaret ederek. Hepsine panzehir verilmişti ama güçsüz düşmüşlerdi ve vücutlarına ne kadar kalıcı bir hasar verildiği belli değildi.

Mayu, Reyem’in parçaladığı kontrol panelinin duvarına yaslandı. Erkek kardeşi hâlâ hiç kıpırdamadan emir almayı bekliyormuş gibi duruyordu. Fazla kıpırtısızdı. Sırtındaki kanatlar gibi mekanik, asla dinlenmesi gerekmeyen kurulmuş oyuncak bir asker gibiydi. Neye ihtiyacı vardı? O artık neydi?

Dışarıda Ehri ve anneannesi yıldızların altında konuşuyorlardı. Makhi, Leyti’nin arabasına götürülmüştü ve artık kraliçe olmadığı için ona hizmet etmeyen Tavgharad başına nöbet tutuyordu.

Bergin bir yudum su içti. Titremeleri kesilmişti ama hâlâ güçsüz gözüküyordu ve gözleri öfkeyle parıldıyordu. “Bizi başkente götürün ve Kraliçe Makhi’nin bilim dediği şeyin ne olduğunu gösterin onlara.”

Mayu, Tamar’ın onu destekleyecek bir şey söyleyeceğini sanıyordu ama Tamar başını salladı.

"Etrafınıza bakın," dedi, mahkûm Grisha'nın cılız bileğini tutmuş nabzını kontrol ederken. "Burası laboratuvarlardan biri. Casuslarımız bize başka laboratuvarlar da olduğunu söyledi. Kobu yakınlarında bir tane daha olduğunu biliyorum ama diğerlerinin yerini de öğrenmemiz gerek."

"Doktor bize yerlerini söyleyebilir," dedi Bergin.

"Tek sorun bu değil."

"Ne o halde? Neredeyse üç ayı *paremin* etkisi altında bir hayal dünyasında geçirdim ve korkunç şeyler yapmaya zorlandım. İnsanlığımı kaybetmememi sağlayan tek şey Reyem'di."

Göz göze geldiler ve Mayu ikisi arasındaki bağın ne kadar güçlü olduğunu hissetti.

Ama Reyem bakışlarını yere çevirdi. "Artık insan olup olmadığımı bilmiyorum."

Mayu da bundan emin değildi. Sorun sadece kanatları ve korkunç kısıkaçları değildi, kardeşinin içindeki ateş söndürülmüş gibiydi. Ya da bunun yerini farklı bir ateş almıştı. *Kimsin sen Reyem? Neye dönüştün?*

"Fjerda dilinde konuştuğunda kendisine geldi," dedi Bergin'e. "Bunu nasıl yaptın?"

"İşe yarayacağından emin değildim. Dönüşüm süreci çok zor. İkimiz de çok acı çektik."

Reyem iri omuzlarını silkti. "Doktorlardan ve muhafızlardan nefret ettiğim kadar nefret ettim senden. Ta ki senin de acı çektiğini görene dek."

Bergin başını uyku bölmesinin metal çerçevesine yasladı. "Çoğu zaman sadece acı ve bize yaptırdıkları vardı. Bana..." Başını önüne eğdi. "Özür dilerim Reyem."

İçeriye Bergin ve erkek kardeşinin gördükleri dehşet verici şeylerin ağırlığıyla derin bir sessizlik çöktü.

Mayu sağlam elini ikizine uzattı ve Reyem nazikçe elini tuttu.

Tamar ve Bergin diğeri eli için ellerinden geleni yapmışlar, müthiş acıyı dindirip sızlamaya dönlüştürmeyi başarmışlardı.

Mayu, “Kraliçeye bin kere öldüğünü söyledin,” dedi alçak sesle. Reyem’in çenesindeki bir kasın seğirdiğini fark etti. “Kalbinin durdurulduğunu, etlerinin kemiklerinden ayrıldığını, bir boşluğa kapıldığını ve gözlerini açtığında tekrar tekrar kâbuslar yaşadığını söyledin. Bunların hepsi bir silah olarak yeniden doğman içindi.”

“Ona Fjerda dilini öğretmeye başladım,” dedi Bergin. “Acı hissinden uzaklaştırmak için. Daha çok küfürleri öğrettim.”

“Onu uyandırmak için ne demiştin?” diye sordu Tamar.

Bergin sırttı. “Bilmek istemezsin. Çok feci bir küfürdü.”

Ehri içeri girdi. Yüzünü yıkamıştı ama üstü başı hâlâ çamur içindeydi. “Daha fazla burada kalamayız. Birazdan şafak sökecek. Burasıyla şehir arasında ufak bir yazlık saray var. Kraliçe Leyti oraya gitmemizi önerdi. Bir şeyler yiyebilir, banyo yapabilir, giysilerimizi değiştirip plan yapabiliriz.”

Bergin yumruğunu uyku bölmesine indirdi. “Makhi ve diğerleri hiçbir ceza almayacak. Bekleyin de görün.”

“Neden?” diye sordu Mayu. Bunu sorarken kendisini erkek kardeşinin hızına yetişmeye çalışan saf bir çocuk gibi hissetti.

“Çünkü hepsi Taban,” dedi Reyem. “Birinin itibarı lekelenirse, hepsi lekelenir.”

“Ehri’ye öyle olmaz,” dedi Mayu. “İnsanlar onu çok seviyorlar. Onun asla böyle bir şey yapmayacağını biliyorlar. Adalet yerini bulacaktır.”

Prensese baktı ama Ehri kapıyı işaret etti. “Gelin. Yemek yiyip dinlendiğimizde yeteri kadar konuşacak zamanımız olacak.”

Laboratuvarı toparlamak biraz zaman aldı. Tamar doktoru ayılttı ve doktor, Kraliçe Leyti ve Ehri’nin karşısında diğer *khergud* askerleri uyandırdı. Reyem dahil dört asker daha vardı ama hiçbirisi gerçek ismini hatırlamıyordu. Hiçbir soru sormadılar ya da

bir istekte bulunmadılar. Sadece öylece durup –bazıları kanatlı, bazıları boynuzlu ve sivri pençeliydi– emir verilmesini beklediler. Kusursuz askerlerdi. Dönüşüm sürecinde Reyem’den daha ileri bir seviyede miydiler? Yoksa onların Bergin gibi acı ve öfkeden daha fazlası olduklarını hatırlatan bir arkadaşları olmamış mıydı?

Mayu laboratuvar kilitlenirken, Bergin ve Reyem’in onlara kâbuslar yaşatan yere son kez dönüp baktıklarını gördü. Orası *khergud*ların var olduğuna dair bir kanıt olduğu için şimdilik yok edilmeyecekti.

Ama geri geleceğim, diye yemin etti içinden. Erkek kardeşinin bakışlarındaki o boş ifadeyi asla silmeyi başaramayabilirdi ama gerekirse orayı paramparça edebilirdi. Yakıp küle dönüşmesini izleyebilirdi.

Yazlık saraya varmaları uzun sürmedi. Parıl parıl bir gölü olan, kraliyet ailesinin ya da önemli konuklarının sıcak yaz aylarında kaldıkları yemyeşil ufak bir vadideydi.

Mayu erkek kardeşi ve Bergin’le birlikte pencereleri ağır ağır gölün üstünde yükselmekte olan güneşe bakan bahçe odalarından birine geçti. Diğer Grishalar ve *khergud* daha fazla korunan ayrı odalara yerleştirilmişti ama Bergin’in Reyem’le kalmasına izin verilmişti.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Reyem. “Fjerda’ya dönemem.”

Mayu bu sorunun yanıtını bilmiyordu. Reyem’i bulup kurtardıktan sonra ne yapacağını düşünmemişti. “Eve gidebiliriz,” dedi. “Annem ve...”

“Hayır,” dedi Reyem sert bir sesle “Beni kesinlikle bu halde görmelerini istemiyorum.”

“Öldüğünü sanıyorlar.”

“Güzel. Bırak da benim için yas tutsunlar.”

“Reyem,” diye yalvardı Mayu. Hayatlarının bir kısmını geri alabileceklerini bilmek istiyordu. “Seni seviyorlar. Her şeyden çok seviyorlar. Benden çok. Hayattan çok. Seni daha önce sevdikleri gibi şimdi de sevecekler.”

“Ama ben onları sevebileceğimden emin değilim.”

Mayu bakışlarını ondan kaçırdı. Tatlı, güler yüzlü ve cömert kardeşini kaybettiğini düşünmeye dayanamıyordu.

Kapı çalındı ve Tamar içeri girdi. “İfade vermeni istiyorlar.”

Mayu ayağa kalktı ve parmaklarına bir şeyin süründüğünü hissetti.

Reyem ona bakıyordu. “Kız kardeş. *Kebben*. Bu kadarı yeterli olsun.”

Mayu’nun elinden sadece başını tamam der gibi sallamak ve gülümsemeye çalışmak geldi. Reyem neye dönüşmüş olursa olsun her zaman kardeşi olarak kalacaktı.

Kraliçe Leyti sağında Ehri’yle birlikte bir tahta oturmuş, etrafı Tavgharad’la çevrilmiş bir halde tapınak salonunda onları bekliyordu. Gün ışınlarının aydınlattığı duvardaki bölmelerdeki Altı Asker Heykeli parıldıyordu. Makhi, kraliçenin solunda yerdeki bir mindere oturmuştu. Onun kraliçenin yanında tevazu gösterdiğine işaret eden bir pozisyondu bu. Ama sanki kendisi tahtta oturuyormuş gibi sırtı dimdikti ve yüzünde sakin bir ifade vardı.

“Mayu Kir-Kaat,” dedi Kraliçe Leyti. “Bize başından geçenleri anlatır mısın?”

Mayu şaşkınlığını gizleyemedi. Sadece Bakan Nagh ve Zihun’un karşısına çıktığında olduğu gibi Ehri’nin anlattıklarını teyit etmesinin isteneceğini sanmıştı. Önce Tamar’a, sonra da onu teşvik edercesine başını hafifçe sallayan Ehri’ye baktı.

“Erkek kardeşinle başla,” dedi prenses. “Onun ortadan kaybolduğunu ne zaman öğrendin?”

Mayu içine derin bir nefes çekti. “Bana onun öldüğünü söy-

lediler ama onlara inanmadım. Herkes gibi ben de *kherxud*la ilgili öyküler duyuyordum. Böylece onu bulmaya karar verdim.” İlk başlarda tereddütle konuştu. Mayu sözcükleri zorla söyleyebildiğini hissetmişti ama öyküsüne devam ettikçe öyküsü ona adeta yol gösterdi ve onu izlemekten başka bir şey yapamazdı. Bir noktada ağladığını fark etti. Asla kendi öyküsünü, Isaak’le ilgili olanları anlatamazdı; bunu kimseye anlatmamış, asla başlangıcını öykünün sonu olabilecek orta kısmıyla birleştirmeye fırsat bulamamıştı.

Her şeyi anlattıktan sonra Kraliçe Leyti, “Tahta iyi hizmet ettin Mayu Kir-Kaat,” dedi. “Şahinlerimizden biri olarak kalmanı istiyorum. Ehri ileriki senelerde güvenebileceği birisinin korumasına ihtiyaç duyacak.”

Mayu selam verdi. “Gelecek kraliçemize memnuniyetle hizmet ederim”.

“Ama kraliçen ben olmayacağım,” dedi Ehri alçak sesle.

“O halde...”

Leyti elini kaldırdı. “Torunlarımın çocuklarından biri tahta çıkacak yaşa gelene dek ben kraliçe olarak kalacağım. Ehri ve Makhi onun vekilleri olacaklar.”

“Bunda ciddi olamazsınız!” diye bağırdı Mayu. Eskisi gibi itaatkâr bir asker olsaydı sessizliğini koruyabilir, haddini bilirdi ama o laboratuvarı görmek onu bambaşka bir kız haline getirmişti ve birisinin Makhi’nin işlediği suçların kurbanları adına konuşması gerekiyordu. “Makhi kraliçe olmadan bile önce isteklerinize karşı çıktı. *Jurda paremin* var olmasının nedeni o. Erkek kardeşimin... Bu insanların hiçbiri bir daha eskisi gibi olamayacak. Onlar ailenize ve bu ülkeye hizmet etmiş olan askerlerdi. Daha iyisini hak ediyorlar.”

“Laboratuvarlar kapatılacak,” dedi Kraliçe Leyti. “Makhi’nin fonları dilediği gibi kullanma yetkisi olmayacak. Programı bir daha başlayamayacak. *Kherguda* koruma sağlanacak.”

“Koruma mı? Sürgün demek istiyorsunuz, değil mi?”

“Bir sır olarak kalmaları gerek. Şimdilik dinlenmek ve iyileşmek için burada kalacaklar. Bu arada biz başkente gideceğiz.”

Mayu kulaklarına inanamıyordu. “Bergin haklıydı. Adaletin yerine gelmeyeceğini söyledi. Makhi ve adamlarının ceza almayacaklarını söyledi.” Öfkeyle Ehri’ye döndü. “Senin bunları yapmayacağını söyledim ona.”

Ama Tamar yanıt verdi. “Makhi’nin yaptıkları duyulursa ortaklık karışır. Taban kız kardeşlerin her biri tahta aday olur.”

“Grishaları katlediyorlar!” diye bağırdı Mayu. “Sizin halkınızı! Bunu...”

Tamar istifini bozmadı. “Ben Grisha’yım ve Shu’yum. Bu ülkenin Ravka gibi bir içsavaşla yerle bir olmasını istemiyorum.”

“Shu Han umurunda değil. Sen sadece Fjerdalıları alt etmek için bir müttefik istiyorsun. Makhi’nin yargılanması gerek.”

“Yargılanmayacak,” dedi Kraliçe Leyti. “Makhi hasta olduğunu iddia edecek ve memnuniyetle kız kardeşiyle tahta hizmet edecek.”

Mayu kollarını öfkeyle havaya kaldırdı. Kardeşine, Grishalara, kendisine, Isaak’e yapılanların hiçbir anlamı yok muydu? “Bununla yetinmeyeceğini biliyorsunuz. Makhi’ye güvenilemez.”

“Çok haklısın,” dedi Kraliçe Leyti. “Zaten bu yüzden önlem aldım.” Muhafızlarına bir işaret yaptı ve üç Taban kraliçesine doktor olarak hizmet etmiş olan Bakan Yerwei içeri girdi.

“O mu?” dedi Mayu hayretle. “Yerwei onun en yakın sırdaşı.”

Ama Makhi halinden hiç de memnun gözükmüyordu. İlk kez o sakin ifadesi silinmişti ve beti benzi atmıştı. Kraliçe Leyti torununu hüznle izledi. “Doğru olmadığını umuyordum,” dedi. “Ama artık Bakan Yerwei’nin yalan söylemediğini görebiliyorum. Annenin vârisinin Ehri olması gerekiyordu.”

“Ama... Bu mümkün değil,” dedi Ehri.

Makhi sinsi bir ifadeyle gülümsedi. “Bana Taban soyunun sadece açgözlülüğünü miras aldığımı, onların yürekliliğine sahip olmadığımı söyledi.”

“Ne yazık ki haklıymış,” dedi kraliçe. “Bakan Yerwei, bir itirafname hazırladınız, değil mi?”

“Evet Majesteleri. İstedığınız gibi dört kopya hazırladım.”

“Makhi, bu itirafnameleri de imzalayacaksın. Sonra bunlar mühürlenecek. Biri bende, ikincisi Ehri’de ve üçüncüsü de Bakan Nagh ve Zihun’da kalacak. Onlar bu itirafnamenin içeriğinden habersizler. Dördüncü kopya Tamar Kir-Bataar’la Ravka’ya yollanacak. Senin için belirlemiş olduğum şartlara ve kendi elinle imzaladığın anlaşmaya bağlı kalacaksın. Aksi takdirde suçların ifşa edilecek ve Taban soyuna ihanetten yargılanacaksın.”

“Asla bir Taban kraliçesine boyun eğmem,” dedi Makhi öfkeyle.

“Bu senin kararın. Her hâlükârda, benim seçtiğim Tavgharad muhafızlarıyla esas saraydan bir başka saraya gidebilir ve hayatının kalanını orada geçirebilirsin. İlgilenecek bir hobiye ihtiyacın varsa bahçeciliği öneririm.”

“Majesteleri,” dedi Tamar öne çıkıp. “Sizden bir şey...”

“Ne isteyeceğini biliyorum Tamar Kir-Bataar. Kralına yardım birlikleri yollayamam.”

“Kraliçe Makhi bir anlaşma imzaladı. Ravka’ya yapılan bir saldırı Shu’ya yapılan bir saldırı anlamına gelir.”

“Ravka Kralı’na en derin özürlerimizi ve dost olduğumuzu anlatan bir haber yollayacağız ama askerlerimizi yabancı bir savaşta ölmeleri için yollayamayız.”

“Anneanne,” dedi Ehri, “hayatımı kurtaran kişi Nikolai Lantsov’du.”

“Ona borçluyuz,” dedi Mayu. Ravka Kralı’nı hiç sevmiyordu ama o ve kardeşi hayatlarını krala borçluydular. Nikolai işlediği

suçlardan dolayı onu infaz ettirebilirdi. Bir müttefiklik kurmak için Ehri'yle evlenebilir, Grishaları ve *khergud* askerleri gizli laboratuvarlarda bırakabilirdi. "Onun ülkesine sırt çeviremeyiz."

Leyti elini kaldırdı. "Bu borcu anlaşılmamıza sadık kalarak ve tüm Grishaların haklarını savunmayı kabul ederek ödeyeceğiz. Ravka'nın kuklası olarak görülürsek bunu yapamayız."

Tamar dikkatle kraliçeye, Makhi'ye ve Bakan Yerwei'ye baktı. "Fjerda'yla bir anlaşma yaptınız, değil mi? Tarafsız kalmanızı istiyorlar."

"Fjerda bize Ravka'yı istila ettikleri takdirde, ortak sınırlarımıza saygı göstereceğini bildirdi."

Tamar ağır ağır başını salladı. "Sizden ve torununuzdan daha güvenilir olduklarını umsanız iyi olur."

"Lantsov'a yardım yollayamayız. Bakanlar buna karşı çıkarlar ve karşı çıkmaya hakları var. Bizim savaşımız değil bu."

"Sizinle Fjerda arasında duracak bir Ravka olmadığında sizin savaşınız haline gelecek."

Cennet'in Kızı Kraliçe Leyti bu sözlerle aldırış etmedi. "Kurtlar uluyarak gelirlerse, onlarla yüzleşiriz. Şimdilik tilki onlarla tek başına yüzleşecek."

Aleksander inançlı müritlere, yeni bir çağ inşa edeceği insanlara baktı. Birkaç yüz senedir ilk kez canı viski çekti.

“Hazırlar,” dedi Kardeş Chernov büyük bir gururla. Kırçillaşmış sakalı bile heyecandan titriyormuş gibiydi.

Ölmeye hazırlar herhalde, diye düşündü Aleksander ama bıkkınlığını belli etmedi.

Chernov’un sırtına bir şaplak indirdi. “İfşaya devam.”

Kampta birlikte dolaşırlarken, iriyarı adam peşinden yürüdü. Aleksander, Fjerdalıların ne zaman saldıracaklarını bilemediğinden, savaş haberlerini almak için müritlerini –bu insanlar artık onun müritleriydi– Adena’nın kuzeyine götürmüştü. Ama müritleri gecelerini Yıldızsız Kişi’yle birlikte geçirebilmek için batıya, Karanlıklar Diyarı’na gitmek için ısrar etmişlerdi. *Ben buradayım,* diye bağırarak istiyordu. Ama onlara kutsal kumlara yapacakları bir yolculuk için izin vermekten başka çaresi yoktu.

Oraya gitmek istememişti. Bunun nedenlerinden biri pratik olmamasıydı. Karanlıklar Diyarı’nda gizlenebilecekleri bir yer, yiyebilecekleri bitkiler ya da avlayabilecekleri hayvanlar yoktu. Yanlarında sadece peksimet, kurutulmuş et, birkaç fıçı gazsız bira ve mataralarındaki su vardı. Altına sığınabilecekleri ağaçlar

ya da sert kış rüzgârından korunabilecekleri kayalıklar olmadan sert zeminde yatıyorlardı. Ama müritleri yine de sevinçliydi. Her günbatımında ayin yapıyorlar, gündüz vakitlerini dua ederek ve eğitimlerine devam ederek geçiriyorlardı. Ne de olsa bir savaşta yer alacaklardı ve Aleksander onların savaşmasını pek istemediği halde, savaşıyorlarmış gibi gözükmeleri gerekiyordu.

“Bu kadar askeri bilgiyi nereden öğrendin Yuri?” diye sordu Kardeş Azarov, Aleksander hacıları bir tur daha koştururken. Kendisi de Yıldızsız’ın askerlerine katılmak için gitmeden önce bir asker olmuştu.

“Rahibin askerlerinden biri olduğum zaman öğrendim,” diye yalan söyledi.

Yuri hayatında eline bir tabanca bile almamıştı. Onu en çok kütüphaneye kapanmak mutlu etmişti.

“Daha çok silaha ihtiyacımız var,” dedi.

Chernov kaşlarını çatı. “Neden? Yıldızsız Kişi...”

“Yıldızsız Aziz’in ne zaman geleceğini bilemeyiz. Kendimizi savunmaya hazır olmamız gerek.”

Hepsi ölmeye bu kadar hazır mı? diye düşündü.

İnançlılar, diye yanıt verdi Yuri. Sana inanıyorlar.

Bu çok iyiydi ama savaş savaştı.

“Ryevost’un doğusundaki eski bir kalede gizlenmiş silahlar var,” dedi Kardeş Azarov. “Bir süre orada görev yapmıştım.”

“Hâlâ oradalar mıdır acaba?” diye sordu Aleksander.

“Yıldızsız Kişi bizi gözetiyorsa, orada olmaları gerek.”

Aleksander gözlerini devirmemek için kendisini zor tuttu. Yanlış hatırlamıyorsa, eski kale artık kullanılmıyordu ve bir cep-hanelik deposu görevi görüyordu.

“Bu gece oraya gideceğiz,” dedi. “Ayinden sonra.”

Hava karardıktan sonra bir vagona atlarından ikisini bağladılar ve eski kaleye gittiler. Muhafızları kolaylıkla atlattılar. Sadece

gücünü, Kardeş Azarov'a belli etmeden onları gizlemeleri için gölgeleri çağırırken zorlandı.

Ama şansları bir anda döndü.

"Bu kadar mı?" diye sordu Aleksander eski silahlarla dolu sandıklara bakıp. "Bunları kullanmaktansa, onları tokatlayarak öldürmek daha kolay olurdu."

"Yıldızsız Kişi bizi koruyacaktır."

Aleksander karanlık odada dikkatle ona baktı. "Sen bir asker-sin..."

"Eskiden bir askerdim."

"Pekâlâ. Eskiden bir askerdin ama şimdi bir savaş alanına sadece inancının koruması altında girersin, öyle mi?"

"Azizimiz öyle istiyorsa girerim."

Aleksander'ın bu inanca, bu insanları onunla savaşa sürüklemek için sadece ufak birkaç gölge numarası yapmak zorunda kalmasından dolayı memnun olması gerekirdi. Peki neden huzursuzdu?

Onları koruyacak mısın?

Bunu yapabilirdi. Gerek kalırsa onları korurdu. Güçleri geri gelmişti. *Nichevo* yaları yaratıp kendi adına savaşmalarını sağlayabilirdi. Müritleri savaş alanına kazmalarla ve küreklerle girse de zafer elde edebilirdi. Ama bir şey onu hâlâ huzursuz ediyordu.

Faydalı olabileceğini düşündükleri birkaç silahı alıp konuşmadan Adena'ya dönmek üzere yola çıktılar. Araba onlarda olduğu için pazardan alınan malzemeleri taşımalarına yardım etmeleri için köyün dışında Kardeş Chernov ve birkaç diğer rahiple buluşacaklardı.

Aleksander bir araya getirdiği ilk orduyu düşünmeden edemiyordu. O zamanlar Yevgeni Lantsov kraldı ve hükümdarlığı boyunca Shularla savaşmıştı. Güney sınırını koruyamıyordu ve birliklerinin dayanma gücü kırılmıştı. Aleksander o zamanlar farklı

bir isim kullanıyordu. Leonid. Krala gücünü sunan ilk Karanlık Efendisi'ydi.

Annesi onu gitmemesi için uyarmıştı. Eski bir tabakhanenin yakınlarında yaşıyorlardı; leş gibi kimyasal ve sakatat kokusunun her daim ağır olduğu bir bölgeydi.

"Bir kere ortaya çıkarsan bunu geri alamazsın," demişti annesi.

Ama uzun süredir Yevgeni gibi bir kralı beklemişti: pratik, ileri görüşlü ve çaresiz. Aleksander başkente gitmiş, kralla görüşmek istemiş ve orada gölgelerini serbest bırakmıştı. Büyük Saray o zamanlar daha inşa bile edilmemişti. Saray denen yer ahşap ve tırtıklı taşlardan inşa edilmiş eski püskü bir kaleydi.

Kral ve saraylıları korkuya kapılmışlardı. Bazıları ondan bir iblis olarak söz etmiş, diğerleri onun bir sahtekâr ve şarlatan olduğunu iddia etmişti. Ama kral böyle bir fırsatı kaçıramayacak kadar pragmatik bir adamdı. "Becerilerini sınırda sergileyeceksin," demişti Aleksander'a. "İster gerçek büyücülük ister bir yanılsama olsun, güçlerini düşmanlarımıza karşı kullanacaksın. Ordun zafer elde ederse, seni ödüllendireceğim."

Aleksander kralın askerleriyle birlikte güneye gitmişti ve savaş alanında Shu askerleriyle karşılaştıklarında, üstlerine karanlığı salmış, hiçbir şey göremeyecekleri bir halde bırakmıştı. O gün Ravka güçleri zafer elde etmişti.

Ama Yevgeni ona ödül olarak altın vermek istediğinde, Aleksander bunu kabul etmemişti. "Benim gibi gizlenmekte olan başka Grishalar da var," demişti. "Onları buraya getirip korumama izin verirseniz, size dünyanın bugüne dek görmediği bir ordu toparlarım."

Aleksander Ravka'yı adım adım dolaşmış, annesiyle birlikte daha önceden gittikleri yerlere, tek başına eğitim almak için gittiği uzak diyarlara gitmişti. Grishaların gizli yöntemlerini ve saklandıkları yerlerini biliyordu. Her gittiği yerde onlara korku içinde yaşamayacakları yeni bir hayat vaat etmişti.

“Bize saygı duyulacak,” diye yemin etmişti. “Şerefendirileceğiz. Nihayet bir yuvamız olacak.”

Grishalar ilk başlarda onunla başkente gitmek istememişlerdi. Bunun bir numara olduğundan ve şehrin çift duvarlarının arasına girdikleri anda öldürüleceklerinden eminlerdi. Ama birkaçı onunla gitmeyi kabul etmiş, İkinci Ordu’nun askerleri olmuşlardı.

Elbette soylulardan ve rahiplerden itirazlar yükselmiş, onu kara büyü yapmakla suçlamışlardı ama ordularının kazandığı zaferler birbirini izledikçe, itirazları azalmaya başlamıştı.

Sadece Kral Yevgeni’nin Apparat’ı Grishalara karşı çalışmalarına devam etmişti. Kral çatısının altında cadıları barındırdıkça Azizlerin Ravka’yı terk edeceklerini iddia ediyordu. Her gün tahtın karşısına çıkıyor ve nefes nefese kalana, yüzü kızarana dek dediklerini savunuyordu. Bir gün, iki büklüm olup yere yığılmıştı. Ölümünü karanlık bir pencerenin önüne yerleştirilmiş bir Corporalnik hızlandırdıysa bile bunu kimse bilmiyordu. Ama bir sonraki Apparat itirazlarını sunarken daha hazırlıklı davranmıştı.

İlk Sunak’ta Yaromir ve Sankt Feliks’in öyküsünü anlatmıştı; bir ülkeyi birleştirmek için bir krala yardım etmiş olan olağanüstü askerlerle ilgili bir öyküydü bu. İki sene sonra, Aleksander Küçük Saray’ı inşa ettirmeye başlamıştı. Görevini tamamladığını, Grishalara korunaklı bir yer bulabildiğini, yetenekleri yüzünden asla cezalandırılmayacakları bir yuva verebildiğini düşünüyordu.

Ne değişmişti? Yanıt her şeydi. Krallar yaşar ve ölürlerdi. Oğulları ya dürüst ya da yozlaşmış kişiler olurdu. Savaşlar sona erer ve yeniden başlardı. Hem de defalarca. Grishalar kabul edilmemişlerdi; Ravka’da onlardan nefret ediliyordu ve başka ülkelerde öldürülüyorlardı. Onlara karşı kılıçlarla, silahlarla ve daha kötü şeylerle savaşıyorlardı. Bunun bir sonu yoktu ve Aleksander bu yüzden bir son arayışına girmişti. Sorgulanamayacak bir güç, karşı koyulamayacak bir kuvvet peşine düşmüştü. Sonuç ise Karanlık Diyarı olmuştu.

İlk askerleri ölmüştü. Âşıklar, müttefikler, sayısız kral ve kraliçe. Ama yoluna devam etmişti. Sonsuzluk pratik isteyen bir şeydi ve bol bol pratik yapacak zamana sahipti. Dünya değişmişti. Savaş değişmişti. Ama o değişmemişti. Seyahatler etmiş, öğrenmiş ve öldürmüştü. Bir efsaneye dönüşen ve bir Aziz olan üvey kız kardeşiyle karşılaşmıştı. Bütün dünyayı annesinin diğer çocukları arayarak, birileriyle yakınlık kurmaya, kendisi gibi olanları bulmaya aç bir halde dolaşmıştı. Geçmiş yaşamlarını bir yılanın deri değiştirdiği gibi geride bırakmış, her yeni versiyonuyla daha bilge ve daha tehlikeli bir yaratığa dönüşmüştü. Ama belki de her geride bıraktığı hayatla birlikte bir parçasını kaybetmişti.

Aleksander arabayı Adena'ya uzanan yokuştun başında durdurduğunda Kardeş Azarov irkilercek uyandı. Keşiş esneyip dudaklarını şaplattı. Sabahın erken saatleriydi ve Aleksander ufak kasabada pazar kurulduğunu görebiliyordu. Uzaktan bile etrafa kasvetli bir havanın hâkim olduğunu, savaş tehdidinin giderek yaklaştığını görebiliyordu ama pazar meydanı hâlâ erzak satın alan insanlarla, oyun oynayan ya da ailelerine tezgâhlarda yardım eden çocuklarla, birbirleriyle selamlaşan komşularla doluydu.

Aleksander bacaklarını esnetmek için arabadan dışarı atladı ve silahların güvenli bir şekilde arabanın arkasında olup olmadığını kontrol etti.

“Daha önce Adena'ya gelmiş miydin?” diye sordu Kardeş Azarov.

“Evet,” dedi hiç düşünmeden. Yuri oraya hiç gitmemişti. “Hayır... Ama hep görmek istemiştim.”

“Öyle mi?” dedi Azarov. Bir anda daha ilginç bir yere dönüşebilecekmiş gibi kasabaya baktı. “Neden? Farklı bir özelliği mi var?”

“Katedralinde çok güzel bir duvar resmi vardır.”

“Sankta Lizabeta'nın mı?”

Burası Lizabeta'nın kasabası mıydı? Evet, dedi içinden hatırlayarak. Lizabeta genç kralı Karanlıklar Diyarı'na sürüklemek için orada bir mucize gerçekleştirmişti. Ama kilisede bir duvar resmi yoktu. "Heykeli kastetmiştim," dedi. Lizabeta heykelin kapkara gözyaşları dökmesini sağlamış ve onu güllerle kaplamıştı.

"Kimsin sen?"

Aleksander incelemekte olduğu mermi kartuşlarını bırakıp ona baktı. "Affedersin?"

Kardeş Azarov arabanın yanında duruyordu. Sarı saçları yolculukta dağılmıştı ve gözlerini kısmış ona bakıyordu. "Kim olduğunu bilmiyorum ama Yuri Vedenen değilsin."

Aleksander hafifçe güldü. "Kimim peki?"

"Bilmiyorum." Azarov ciddi bir ifadeyle ona bakıyordu. Aleksander onun Adena'yla ilgili kafa karışıklığının bir numara olduğunu çok geç fark etti. "Bir sahtekâr. Lantsov denen kralın bir casusu. Apparat'ın adamlarından biri. Emin olduğum tek şey senin bir şarlatan olduğun ve Yıldızsız Kişi'ye hizmet etmediğin."

Aleksander ağır ağır ona döndü. "Hizmet etmek mi? Hayır. Bu hayatta ya da başka bir hayatta bir daha kimseye hizmet etmeyeceğim." Seçeneklerini düşündü. Kardeş Azarov'un ne ya da kim olduğunu anlamasını sağlayabilir miydi?

"Beni çok iyi dinle Azarov. Muhteşem bir olaya şahit olmak..."

"Sakın bana yaklaşma! Sen bir kâfirsin. Bir günahkârsın. Bizi savaşa sürükleyeceksin ve savaşa alanında ölmemize neden olacaksın."

"Yıldızsız Kişi..."

"Onun ismini ağzına almaya hakkın yok!"

Aleksander gülmemek için kendisini zor tuttu. "Hiçbir insan bu denli ironiye maruz kalmamalı."

"Kardeş Chernov!" diye seslendi Azarov.

Pazar meydanındaki Chernov başını kaldırıp onlara el salladı.

Diğer hacılarla yiyecek ve malzemelerle dolu sepetleri ve sandıkları taşıyorlardı.

Aleksander, Kardeş Azarov'u arabanın arkasına çekip eliyle hacının ağzını kapattı. "Mucizeler görmek istemiştin, ben de sana mucizeler gösterdim. Burada söz konusu olan güçleri anlamıyorsun."

Azarov ondan kurtulmak için debelendi. Eskiden asker olduğu için oldukça güçlüydü. Başını ondan kurtardı. "Kötülük gördüğümde anlarım."

Aleksander gülümsemeden edemedi. "Bak bu doğru olabilir."

Azarov'un arkasında giderek büyüyen kanatlı bir *nichevo*'ya oluşturdu. *Merzost* yaratmak acı veren bir işlemdi; ciğerlerinden bir nefes koparılmış, bir başka hayat yaratmak için kendi hayatı eksiliyormuş gibi dehşet dolu bir an yaşıyordu. Yaradılış. Tiksinç bir şeydi. Ama artık buna alışmıştı.

Arkasındaki canavarın gölgesini fark eden Azarov'un gözleri irileşti. Arkasına dönecek vakti bile olmadı. *Nichevo*'ya sivri pençesini onun göğsüne geçirirken, Azarov'un dudaklarından sadece acı dolu hafif bir ses çıktı. Göğsüne baktı ve kapkara tırnakların hâlâ atmakta olan kalbini kavradığını gördü. Ondan sonra da yere yığıldı.

Katil! Yuri'nin korku dolu sesi zihninde çalan bir alarm zili gibiydi. Bunu yapmaya hakkın yoktu!

Sessiz ol. Azarov benim için ölmeye hazır ve öldü.

Aleksander tekrar vagona baktı. Hacılar yaklaşıyorlardı. Cesedi ne yapacağına karar vermek için birkaç saniyesi vardı. *Nichevo*'ya onu oradan götürebilirdi ama diğerleri bunu görebilirdi. Rahibi silahların altına saklayıp kampa döndüğünde yok edebileceğini umdu.

Pazar meydanından gelen bağırışlar duydu. Bir fırtına yaklaşıyor, bulutlar kasabanın üstünde kapkara gölgeler oluşturuyordu.

Hayır, bir fırtına değildi. Bir fırına olamayacak kadar hızlı hareket ediyordu ve evlerin üstüne koyu renkli bir lekeyi andıran bir karanlık yayılıyordu. Değdiği her şey gölgeye dönüşüyor, bir an için şeklini koruyabiliyor ama sonra bir anda gözden kayboluyordu. *Kilyklava*. Vampir. Kuraklığı Adena'ya kendisi mi çekmişti yoksa bu bir tesadüf müydü?

İnsanlar çığlıklar atarak gölgeden uzaklaşmaya, yolundan çekilmeye çalıştılar.

Aleksander bakışlarını ondan ayıramadı. Gölge hızla üstüne geliyordu. Kardeş Chernov ve diğerleri malzemelerini almadan kaçmaya başladılar.

Kaç.

Kaçması gerektiğini biliyordu. Ama çok geç kalmıştı. İkinci kere ölmek nasıl bir his olacaktı? Yaşlı at kendisi ve araba karanlık tarafından yutulmadan önce sadece ürkererek kişneyebildi. Gölge hızla üstüne geldi ama bir anda ikiye ayrıldı. Son sürat çöken bir karanlık gibi etrafından dolandı. Bir gölün kapkara sularına bakmak gibiydi. Sonra ortadan kayboldu. Aleksander arkasına bakınca kuraklığın yola ve ovaya yayıldığını, uzaklarda bir yerde durduğunu gördü.

Sessizce, hızla, görünmez bir yaydan fırlatılmış bir ok gibi gelmiş ve aynı hızda gözden kaybolmuştu. Kasaba meydanında ya da ondan geriye kalan yerde insanlar ağlıyor ve çığlıklar atıyordu. Kasabanın yarısı önceki gibiydi. Renkliydi, pazardaki tezgâhlar kurutulmuş etlerle, öbek öbek turpla, çile çile yünle doluydu. Ama diğer yarısı sanki birisi dikkatsizce onu silmiş gibi yok olmuştu ve geriye gri renkli bir alan kalmış, daha birkaç saniye önce hayat dolu olan yer bir anda bomboş bir yere dönüşmüştü.

Apar topar ayağa kalkan, gizlendikleri çukurdan çıkan hacılar ona bakıyorlardı.

Aleksander yere baktı. Çizmelerinin arasında çamur, çakıl

taşları ve seyrek çimlerle kaplı zemini gördü. Ama solunda ve sağında ölü gri kumlardan başka bir şey yoktu. Araba ve silahlar gitmişti. Kardeş Azarov da öyle.

Kardeş Chernov yanına gelirken, yuvarlak yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Sana dokunmadı."

"Anlamıyorum," dedi Aleksander üzgün bir ses tonuyla konuşmaya gayret ederek. "Kardeş Azarov benim kadar şanslı değildi."

Hacılar bunu umursamadılar. Hayretle ona bakıyorlardı.

"Sen gerçekten de Yıldızsız Kişi tarafından kutsanmışsın."

Sıska genç bir hacı tekrar kasabaya baktı. "Ama Yıldızsız Kişi neden Kardeş Vedenen'i kuraklıktan kurtardı ve bu masum insanları yok etti?"

"Onun yaptıklarını sorgulamak bize düşmez," dedi Kardeş Chernov, birlikte kampa doğru yürümeye başladıklarında. "Karanlıklar Efendisi döndüğünde ve bir Aziz olduğunda, kuraklık bizi rahat bırakacak."

Bu da Chernov'un yanıldığı konulardan biriydi.

Aleksander kasabaya baktı. İçsavaşın başlangıcında Novokri-birsk'te daha büyük bir yıkıma neden olmuştu. Ama o zamanlar kontrol sahibiydi. Vampirin bir efendisi yoktu. Onunla anlaşma yapmak ya da aklını çelmek mümkün değildi. Neden ona dokunmamıştı? Belki de Karanlıklar Diyarı'nı yaratan gücü tanımıştı. Belki de kuraklık hayat dolu bir yere çekim duymuştu ve içinde elde etmek için açlık hissetmediği doğal olmayan bir şey hissetmişti.

Günün kalanını Karanlıklar Diyarı'nda, kuzeye yapacakları yolculuğu, nereden silah ve malzeme bulacaklarını planlayarak geçirdiler. Talim yaptılar, dua ettiler, ellerindeki az miktardaki peksimetlerinden ve tuzlanmış domuz etinden yediler ve uyumak üzere yattılar.

“Dinlenin,” dedi onlara. “Dinlenin ve işareti bekleyin.” Savaş alanında doğru an geldiğinde *nichevo*’yasını serbest bırakacaktı ve herkes Yıldızsız Kişi’nin döndüğünü anlayacaktı.

Uyumakta olan hacıların arasında dolanırken, onların dışlanmış insanlar olduklarını düşündü. Tıpkı Grishaların bir zamanlar olduğu gibi.

Senin için hâlâ çok geç değil. Alina böyle demişti. Yoksa bunu annesi mi demişti? Ya da içindeki sersem mi? Önemli değildi. Hayatı boyunca belirli bir amaç ona yol göstermişti. Pişmanlık hissetmeden öldürmesini sağlamış ve ele geçirmemesi gereken bir gücü ele geçirmesi için ona cesaret vermişti. Onu diriltmişti. O anda ihtiyacı olan şey de bu netlikti.

Aleksander ona ayrılmış olan battaniyelerin üstüne uzandı. Battaniyelerde keskin bir at kokusu vardı. Karanlıklar Diyarı’nın kumlarını avuçladı ve parmaklarının arasından yere bıraktı. Mirası bu muydu? Hiçbir şeyin yetişmeyeceği bu yara mıydı? Ülkesi savaşa giderken bile yayılmaya devam eden kuraklık mıydı?

Karanlık göğe, etrafa savrulmuş bir hazine gibi yayılmış olan yıldızlara baktı. Yıldızsız Kişi. Müritleri isminden saygıyla söz ediyorlardı ve sonraki günlerde sayıları giderek artacaktı. Ama insanlar karanlığı görebilmek için yüzlerini göğe çevirmiyorlardı. Aradıkları şey aydınlıktı.

Tüm bunlar değişecek, diye yemin etti içinden. *Hepsi durmam için yalvarana dek onlara kurtuluşu sunacağım.*

Lazlayon'daki hava karamsardı. Nikolai yere inmeden önce Adrik'le konuşmak istemişti ama Rüzgârın Hakimi'ni görmemişti. *Karabatak* gibi bir hava taşıtında birbirlerine rastlamamaları imkânsızdı; yani Adrik ondan kaçıyordu.

“Konuşabilir miyiz?” dedi Nikolai, laboratuvarların gizli girişinin yanındaki puslu piste indiklerinde.

Adrik temkinli gözüküyordu ama, “Tabii Majesteleri,” diye yanıt verdi.

“Bana artık hizmet edemeyeceğini düşünüyorsan istifanı verebilirsin. Eğitimli Grishalara çok ihtiyacımız var ama gönlü bu savaşta olmayan bir askerim olmasını göze alamam.”

“İstifa etmeyi düşünmüyorum.”

“Emin misin? Yanıt vermeden önce biraz düşün.”

Adrik ondan daha gençti ama her daim asık olan suratı bunu gizliyordu. Ama o sırada küçük bir çocuk gibi gözüküyordu. Vücudu Karanlıklar Efendisi'nin canavarları tarafından yaralanmış, diğerleri cesaretlerini kaybettiklerinde savaşmaya devam etmiş olan bir çocuk gibi.

“Sen... Ne kadarın sensin, ne kadarın o yaratık?”

“Bilmiyorum,” dedi Nikolai dürüstçe. “Ama iblis Karanlıklar Efendisi'nin emri altında değil. O bana ait.”

“Bundan emin misin?”

Nikolai’ın emin olması için bir neden yoktu. Ama emindi. Belki de içindeki karanlık bir zamanlar Karanlıklar Efendisi’ne aitti ve düşmanının yarattığı bir iblisti. Ama dikenli ormanda yüzleştiklerinden beri birbirlerine karşı mücadele etmiyorlardı. İblis artık onun canavarıydı.

“Eminim,” dedi Nikolai. “Sanırım emin olmasaydım bir ordunun başına asla geçmeyeceğimi biliyordur.”

Adrik şüpheyle onu süzdü. “Hâlâ senin tarafındaydım Korol Rezni. Şimdilik. Savaştan sonra duruma bakarız. Belki de çatışmada ölürüm ve bu konuda endişelenmeme gerek kalmaz.”

“İşte tanıdığım Adrik bu.”

Adrik omuzlarını silkerken, karamsar havası üstünü yıpranmış bir pelerin gibi örttü. “Bu ülke her zaman lanetliydi,” dedi laboratuvarlara doğru yürürken. “Belki de lanetli bir kralı hak ediyordur.”

“Fikrini değiştirecektir,” dedi Zoya, elinde bir tomar mesajla yanına gelirken. “Komutanlarımızdan gelen raporları getirdim. Keşif kollarımızdan Fjerdalıların nereden ve ne zaman saldırabileceğine dair tahminler burada.”

Bir savaşa minnet duymak kolay değildi ama Nikolai, Zoya’yla hava taşıtında konuştuklarından başka konularla ilgilenmeleri gerektiğine memnundu. Elinde olsaydı dediklerini geri alır mıydı? Zoya’nın kaçamak tavrı, ona karşı mesafeli davranması hiç hoşuna gitmiyordu. Ama savaşta neler olacağı belli olmazdı. Yaklaşan savaştan sağ çıkmayabilirdi. Kalbinden geçenleri, en azından bir kısmını söylediği için pişmanlık hissedemezdi.

“Sen neye bahis oynardın?” diye sordu.

Zoya biraz düşündü. “Buzullar. Fjerda tankları için kusursuz bir arazi ve bulut örtüsü hava taşıtlarımız için bir tehlike oluşturuyor.”

“Arkesk değil mi?”

“Sturmhond’un ufak blokajı olmasaydı, orası Fjerdalılar için mantıklı olabilirdi. Deniz yolundan destek alamazlar. Hem Batı Ravka’yla gizli görüşmeler yaptığımızı biliyorlar. Buna rağmen batı bölgesini mi istila edeceklerini düşünüyorsun?”

“Olabilir,” dedi Nikolai. Görüşmeler bir oyunsa Fjerda bunu yapabilirdi. Arkesk, Fjerda başkentine daha yakındı ve kayalık arazisi zorluk çıkardığı halde aşılmaz değildi. “Ağaçlar onları yavaşlatır. Bu da lehimize olabilir.”

“Azizlerin dişleri aşkına,” dedi Zoya öfkeyle.

Nikolai başını kaldırıncı Kont Kirigin’in mor renkli şık bir ceketle ve pantolonla onlara yaklaşmakta olduğunu gördü.

“Konuşmanızı böldüğüm için özür dilerim ama kapılarda bir sorun var. Bir adam kralı görmek istiyor.”

Nikolai kaşlarını çattı. *Karabatak* pusların arasında gizlenerek doğruca Lazlayon’a uçmuştu. Onun Kirigin’in bölgesinde olduğunu ele veren hiçbir şey olmamıştı.

“Kimmiş?” diye sordu Zoya.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Kirigin. “Perişan bir halde. Üstündeki paçavralardan başka bir şey gözükmüyor. Muhafızlara onu kovmalarını söyleyebilirim.”

“Hayır,” dedi Zoya. “Neden kralı görmek için buraya geldiğini öğrenmek istiyorum. Üstünü arayıp silahlı mı değil mi kontrol etsinler. Sonra onu eve getirsinler.”

“İçeri girmek istemiyor. Kralla yalnız konuşmak istediğini söyledi.”

Zoya kaşlarını kaldırdı. “Yalnız mı?”

“Paçavralar içinde, bir kralla konuşmak istediğini söylemeye cesaret eden bir yabancı,” dedi Nikolai. “Meraklandım doğrusu.”

“Bir suikastçı olabilir,” dedi Zoya. “Korkunç bir suikastçı.”

“Onunla tanışmak istediğine göre, çok iyi bir suikastçı da olabilir.”

“Bana muhafızlarını ödünç ver Kirigin. Bakalım yabancı ne söylemek istiyor.”

Kapılara giden yol uzundu ama Nikolai bunu sorun etmedi. Düşünmek için vakte ihtiyacı vardı. Fjerda’nın nereden saldıracağını anlamaya çalışmak, ölümcül bir tahmin oyunundan farksızdı. Ravka birliklerini bir anda tüketmeyi göze alamazdı ama yanlış yere asker yığarsa, Fjerda hiçbir direnişle karşılaşmadan kuzey sınırını aşabilirdi. Bu durumda düşman Arkesk’i mi seçecekti yoksa buzulları ya da tamamen farklı bir yeri mi?

Kont Kirigin yabancıyı iyi tarif etmişti. Adam uzun boyluydu ve Nikolai adamın görünüşüyle ilgili bir tek bunu söyleyebilirdi. Üstünde kalın yün bir palto vardı, kulaklarına kadar çektiği bir şapka takmıştı ve bu yüzden parlak mavi gözlerinden başka bir şey gözükmüyordu. Ayrıca üstü başı isle kaplanmıştı.

“Lanet olsun,” dedi Nikolai. Bir anda bu adamın kim olduğunu tahmin etmişti. “Os Alta da yaşayan ve ailesini ya da arkadaşlarını bombardımanda kaybetmiş biri olmalı.” Oraya hesap sormak için gelmişti ve kralı seçtiği için haklıydı. Eh. Sonraki günlerde karşılaşacağı en kötü şey bu olmayacaktı.

Nikolai yabancıyı selamladı. “Bana buraya gelmem emredildi,” dedi.

“Emredilmedi, rica edildi,” dedi adam hafif bir Ravka aksayısıyla.

“Vakit geç oldu. Sizin için ne yapabilirim?”

Yabancı elini cebine soktu. Zoya ve Kirigin’in muhafızları Nikolai’nın önüne atılıp ellerini ve tüfeklerini kaldırdılar.

“Bu gibi durumlarda ani hareketler yapmamak daha iyidir,” dedi Nikolai.

Adam ellerini kaldırdı. Silahı yoktu ve elinde sadece kahverengi kâğıda sarılı ufak bir paket vardı.

“Kral için,” dedi paketi uzatarak. “Sadece kral için.”

Zoya dikkatle paketi aldı.

“Onu bana ver,” dedi Nikolai. “Beni dünyanın en küçük bombasıyla öldürecekse, en azından ilginç bir ölüm olur.”

Kâğıdı açtı. Paketin içinde Ravka’nın eski kraliçesi Tatiana Lantsov’un bir minyatürü vardı. Nikolai’nin annesi. Nikolai bakışlarını bir anda karşısında yabancıya çevirdi. Gerçek babasının sadece bir portresini, annesine ait olan bunun gibi bir minyatürünü görmüştü. Magnus Opjer, Nikolai’nin ikizi gibiydi. Aralarındaki tek fark parlak mavi gözleriydi.

“Bizi yalnız bırakın,” dedi Zoya’ya ve muhafızlara.

“Ama güvenli olmaz...” dedi Zoya ama Nikolai’nin yüzündeki ifadeyi fark edince sustu. “Tamam. Ama yolun ilerisinde olacağız. İkinizi de izliyor olacağım.”

Nikolai gözlerini karşısındaki adamdan ayırmadan uzaklaşan ayak seslerini dinledi.

Opjer yüzündeki fuları indirince, Nikolai şaşkınlıkla içine bir nefes çekti.

“Tatiana bana benzediğini söylemişti,” dedi Opjer. “Ama aradaki benzerliğe inanamıyorum.”

“Doğru o halde,” dedi Nikolai.

“Ne yazık ki öyle.”

Nikolai’nin bir yanı bunun kötü bir şaka mı olduğuna inanmıştı? Annesinin yanıldığına mı? Fjerda’nın yaydığı söylentilerin dedikodudan ibaret olduğunun kanıtlanacağına mı? Ama kanıt karşısında duruyordu: Söylentilerin hepsi doğrudu. Kendisi bir şarlatandı. Lantsov kanı taşımıyordu. Bir damla bile. Hatta Ravkalıdan çok Fjerdalı sayılırdı.

Opjer’in yırtık pırtık giysilerini süzdü. Neden Fjerda’dan kaçmıştı? Neden bunca yolu daha önceden hiç görmediği oğlunu görmek için gelmişti? Belki de onu gerçekten de öldürmeyi planlıyordu.

“Neden bir dilenci kılığında, annemin bir minyatürüyle şimdi geldin? Nedeni duygusallık mı?”

“Buraya daha önce gelmeye çalıştım. Bombardıman konusunda seni uyarmak için.”

Nikolai tahmininde haklı çıkmıştı. Opjer saldırı sırasında Os Alta'daydı demek. “Ne yapacaklarını biliyor muydun?”

“Mahkûm olarak tutulurken konuşmalarını duydum. Buraya sizi uyaracağım anda vardım ama her şey boşa gitti.”

“Şehrin aşağı bölgesinde alarm zillerini çaldıran sendin.” Nikolai, Fjerda uçaklarını saray gözcülerinden önce nasıl gördüklerini anlayamamıştı.

“Evet. Ama bombalar yine de atıldı.”

Demek bu adam vicdan sahibiydi. Ya da öyleymiş gibi rol yapıyordu.

“Burayı nasıl buldun? Burada olacağımı nereden biliyordun?”

“Bilmiyordum. Ama seni sarayda görebileceğimi sanmıyordum. Sonra Lazlayon'la ilgili öyküleri duyunca...” Omuzlarını silkti. “Sık sık kontun konuğu olduğunu duydum. Bunun doğru olmasını umdum.”

“Bu bilgiyi başka biriyle paylaştın mı?”

“Hayır.”

Nikolai neye inanacağını bilemiyordu. Onca zamandır hayal ettiği adamın karşısında durması imkânsız gibiydi. Hiçbir zaman sıradan bir insan olmayı daha çok istememişti. Sıradan bir adam olsa, bu yabancıyı doğru dürüst karşılayabilir, onu bir kadeh viski ya da bir fincan çay içmeye davet edebilir, onu anlamaya çalışabilirdi. Ama bir kral bunu yapamazdı.

“Soruma yanıt vermedin,” dedi Nikolai. “Neden bu gece buraya geldin? Neden bunca sene sonra beni bulmaya çalıştın? Şantaj yapmayı mı planlıyorsun? Yoksa Ravka Kralı'nı öldürmeye mi geldin?”

Opjer sırtını dikleştirdi. “Böyle alçak birisi mi olduğumu düşünüyorsun?”

“Seni hiç tanı mıyorum. Benim için bir yabancı sın.”

“Seni tanımak istedim,” dedi Opjer. “Annenin iyiliği için senden uzak durdum. Asla ikinizi de tehlikeye atmak istemedim. Buraya... bencilliğimden geldim çünkü ortadan kaybolmadan önce oğlumu bir kere görmek istedim.”

“Oradan kaybolmadan önce mi?”

“Sana verebileceğim en iyi armağan bu. Aslında tek armağan. Ortadan kaybolacağım. Hayatta olduğum sürece, senin için bir tehdit olurum.”

“Azizler aşkına, benim tahtta kalabilmem için kendini öldüreceğini söylüyor olamazsın.”

Opjer güldü ve Nikolai tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Kendi gülüşünü duyar gibi olmuştu.

“O kadar fedakâr değilim. Hayır. Novyi Zem’e gideceğim. Param var. Zamanım var. Orada yeni bir hayata başlayacağım. Belki de görüntümün değiştirilmesini sağlar ve gerçekten her şeye yeniden başlarım.”

“Çok yazık. Çok yakışıklı yız.”

Opjer sırtıttı. “Bu yüzü göremeyecek olan zavallıları düşünsene.”

“Peki... Gerçekten de sadece bunun için mi geldin buraya? Benimle tanışmak için mi?”

“Sadece bunun için değil. Tam olarak değil. Bir üvey kız kardeşin var.”

“Linnea.”

Opjer onun ismini duyunca sevindi. “Onu tanıyor musun? Ketterdam Üniversitesi’nde mühendislik okuyor. Fjerda yasaları mal varlığımı doğrudan ona bırakmama izin vermiyor ama birtakım ayarlamalar yaptım. Sadece şunu istiyorum... Savaş dilediğin gibi

giderse, onu kollamanı, benim sana asla veremediğim korumayı sağlamanı istiyorum.”

“Küçük bir kız kardeşim olması hoşuma gidebilir. Gerçi paylaşmaktan pek hoşlanmam.” Ravka savaşı kaybetse bile Linnea Opjer’e ulaşmanın bir yolunu bulabilirdi. Bu kadarını yapabilirdi. Tabii hayatta kalırsa. “Tamam, söz veriyorum.”

“Umarım tacını koruyabilirsin,” dedi Opjer. “Biraz daha uzun sohbet etmek istersen, seyahat edebilecek duruma gelersen, Cotton’daki Altın Saat’e haber yollaman yeterli.”

“Bir meyhane mi?”

“Son derece rezil bir yer. Orayı satın almayı planlıyorum. Orada çalışanlar beni nerede bulacaklarını bilirler. Sanırım kendime yeni bir isim de seçmem gerek.”

“Lantsov’u seçmeni tavsiye etmem.”

“Tamam, listeden çıkarıyorum.”

Nikolai kalmasını istiyordu. Onunla konuşmak, adının kötüye çıktığı acımasız bir hayat yaşamadan önce annesinin nasıl bir kadın olduğunu öğrenmek istiyordu. Gemilerden söz etmek ve Opjer’in imparatorluğu nasıl kurduğunu, nerelere seyahat ettiğini öğrenmek istiyordu. Ama babasının yanında geçirdiği her dakika ikisini de tehlikeye atıyordu.

“Meraktan soracağım son bir soruyu bağışlamanı isterim ama bana Fjerda’nın planlarıyla ilgili olarak söyleyebileceğin başka bir şey var mı?”

Opjer gülümsedi. Kendisiyle gurur duyuyormuş gibiydi. “Jarl Brum’un kızını Prens Rasmus’la evlendirmeyi umduğunu söyleyebilirim.”

“İstihbaratımız Rasmus’un savaşa açmaktansa diplomasiyi tercih edebileceğini söylüyor.”

“Doğru olabilir. Ama Brum’un ailesine katıldığı anda hiçbir şeye güvenmem. Brum prensi kontrol edemezse bile onu yok et-

menin bir yolunu bulacaktır. Fjerdalılarının... gerkenig dediğimiz bir özelliği vardır. Eyleme geçme ihtiyacı. Yapmamamız gerektiğinde harekete geçeriz çünkü elimizde değildir. Brum bir fırsatla karşılaşır, bunu kullanacaktır. Ben de bu suçu pek çok kere işledim.”

“Düşünmeden harekete geçtin.”

“Tam olarak öyle değil. Anı yakaladım diyelim.”

“Bana çok tanıdık geliyor.”

“Tanıdık geleceğini tahmin etmiştim.”

Uzaktan, Yıldızlı Bataklık’ın altındaki laboratuvarlardan bir dizi patlama sesi geldi.

“Havai fişekler,” dedi Nikolai.

“Elbette,” dedi Opjer. Nikolai onun buna kesinlikle inanmadığını fark etti. “Veda vakti geldi sanırım.”

“Doğru dürüst merhabalaştığımızdan bile emin değilim. Ben...” Hislerini tarif edebilecek bir sözcük düşündü. Bu yabancı gideceği için üzgün müydü? Asla sahip olmadığı bir babanın özlemini mi çekiyordu? Opjer’in Nikolai’in sahte aile şeceresini korumak uğruna alıştığı hayattan vazgeçmek istemesine minnet mi hissediyordu?

Nikolai’in hayatının büyük bir kısmında babası olduğuna inandığı adam bir utanç ve alay konusuydu. Nikolai onu asla anlamamış, asla onun gibi olmak istememişti. Bir babanın nasıl olması gerektiğini bilecek kadar çok kitap okumuş ve oyun izlemişti: İyi yürekli, bilgelik yayan, çocuğuna bir kılıç tutmayı ve yumruk atmayı öğreten birisi olmalıydı. Aslında çoğu oyunda baba öldürülürdü ve intikamının alınması gerekirdi ama ilk sahnede hep bilge ve iyi yürekli kişiler olurlardı. Nikolai hava taşıtında Zoya’nın annesiyle ilgili söylediklerini hatırladı: *Belki de asla sahip olmadığım bir şeyi özlüyorumdur.* Nikolai asla bir babası olmasını arzulamamıştı çünkü hiçbir zaman gerçek anlamda bir babası ol-

mamıştı. Kapılarda durmuş Magnus Opjer'e baktığı ana dek buna inanmıştı.

"Bunu al," dedi. "Minyatürün." Annesinin portresini ona uzattı.

"Sende kalsın. Geriye bakmak istemiyorum. Geçmiş çok fazla pişmanlıkla dolu." Opjer eğildi. "Size bol şans dilerim Majesteleri."

Nikolai babasının gidişini izledi. Onu oraya kadar getiren çılgınca hırsı, yüz farklı hayat yaşayabilecekken bir tacın peşine düşmesine neden olan hırsı düşündü. Ravka'yı ağabeyine bırakmış olabilirdi. Birisinin oğlu olarak yaşamış olabilirdi. Dilediği kişiyi sevmiş, dilediği kişiyle evlenmiş olabilirdi. Tabii o huysuz yaratık evet deseydi. Ama tüm bu hayatlar yok olmuş, her dört yol ağzında yapmış olduğu bir seçimle silinip gitmişti. Hepsinden Ravka için vazgeçmişti. En sonunda buna değecek miydi?

Bilmiyordu. Ama bir kapıda öylece dikilip bunu düşünecek değildi.

"Zoya," diye seslendi, koşarak onun ve muhafızların yanına geri dönerken. "Hiç *gerkenig* diye bir şey duydun mu?"

"Bir tür yahni sanırım," dedi Kont Kirigin. "Pisi balığıyla mı yapılıyor?"

"Bir yahni türü değil," dedi Nikolai. "En azından ben böyle bir şey duymadım. Ama bu sözcüğü duyunca aklıma bir şey geldi."

Zoya siyah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Elimizdeki titanyumu dört misline çıkarabilmek için bir formül mü?"

"Ne yazık ki değil. Kan için bir formül."

"Bizimki mi Fjerdalılarınki mi?"

"Bizimkini kurtaracak, onlarınkinin dökülmesini sağlayacak olan bir formül."

Bu fikir Zoya'yı yine bir göreve yollamasını gerektirecekti. Muazzam bir kumar oynaması gerekecekti. Arkesk mi buzullar mı? Fjerdalıları nereye saldıracaklarına karar veremiyorlarsa, beki de onlar adına karar verebilirdi.

Nikolai laboratuvarlara giden uzun yolda yrtmeye başladı. şafak sökmek üzereydi ve hazırlanması gereken bir görev vardı. Zoya'ya bir mektup yazacak, hayatta kalmama ihtimaline karşın ondan Linnea Opjer'e göz kulak olmasını isteyecek, lanet olasıca hava taşıtında söyleyemediği, dntp o anda söyleyemeyeceği her şeyi anlatacaktı. Yürümeyi kesmedi ve tereddüt etmedi.

O da geriye bakmayacaktı.

Ylva onları elbiseleri sıyrılmış, ipek kumaşların arasına kıvrılmış, dudakları öpüşmekten kızarmış bir halde Nina'nın yatağında buldu.

Kapıda donakaldı ama sonra, "Baban karargâhta bekliyor. Bir saate kadar hava meydanında olmamız gerek," dedi. "Ufak bir valiz hazırla ve yanına seni sıcak tutacak giysiler al. Djel aşkına, boynundaki o kızarıklığı da gizle Hanne."

Kapı kapandığı anda gergin bir halde kahkahalara boğuldular ama bu halleri uzun sürmedi.

"Beni manastıra geri yollayacaklar," dedi Hanne.

Nina alaycı bir ses çıkardı. "Kalabalık bir grup kadının arasındayken dış dünyadan uzakta yaşamak için mi? Seni yollayacakları son yer orası."

Hanne oflayıp soyunma odasına giderken tuvaletini çıkardı ve musluk haznesine su doldurdu. Tamamıyla ince kaslardan ve buğday rengi bir tenden oluşuyormuş gibiydi. Nina onu sıcak yatağa çekip sonsuza dek orada kalmak istiyordu. Ama sonsuz diye bir şey yoktu. Fjerda'da yoktu.

"Haklısın," dedi Hanne yüzüne su çarparken. "Beni evlendirecekler."

"Bir prensle."

“Teklif edeceğinden emin misin?”

“Evet.” Önceki gece Hanne de bundan emin olmuştu. O sabah ikisi de bir şekilde kaçabileceklerini ummuşlardı. Ama prens Hanne’ye evlenme teklif etmese bile başka biri edecekti. Heartwood’da herkesin gönlünü fethetmişti.

Nina tuvaletini başının üstünden çekip çıkardı ve daha sade yünlü bir elbise giydi. “Hanne... Gidelim buradan.”

“Ne?” Hanne üstüne bir etekle bluz geçirmiş, boynunun sol tarafında Nina’nın bıraktığı öpücük izini siliyordu.

“Gidelim dedim. Senin daha önce dediğin gibi ama bir atın sırtına atlayıp dört nala uzaklaşarak değil. Ravka’ya gideriz. Novyi Zem’e gideriz.”

Hanne’nin ne diyeceğini, annesiyle babasını hayal kırıklığına uğratamayacağını, orada kalması gerektiğini, belki bir prenses ve günün birinde bir kraliçenin Grishalar ve Fjerda için daha faydalı olabileceğini söyleyeceğini biliyordu.

Hanne bluzunun üstüne elde örülmüş bir Fjerda yeleği giydi. “Nasıl görünüyor?”

“Korkunç.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Hanne çizmelerini giymek için yatağının kenarına oturdu. “Sence Hringsalar bizi kaçırabilirler mi?”

Nina’nın ellerini elbisesinin düğmelerinin üstünde kalakaldı. Onu doğru duyduğundan emin olamadı. “Ben... Evet. Kaçırabilirler.”

Hanne ona bakıp sırttı ve Nina göğsüne gün ışığı dolmuş gibi hissetti. Oturması gerektiğini düşündü. “O halde gidelim. Ama hemen değil. Rasmus’a hâlâ yardım etmemiz mümkünse, bunu denemeliyiz. Ama sonra gideceğiz.”

“Gideceğiz,” dedi Nina ama buna inanamıyordu. Plan yapmak ve Nina’nın Joran’la ilgili ne yapacağına karar vermesi için zamana ihtiyacı vardı.

“Dikkatli olmamız gerek. Annem bizi ayırmaya çalışabilir.”

“Bana hayır diyeceğini düşünmüştüm.”

“Beni vaz mı geçirmek istiyorsun?”

“Hayır! Kesinlikle hayır.” Nina onun ellerini tutup yataktan kaldırdı. Azizler aşkına, Hanne gerçekten de çok uzun boyluydu. “Ben sadece...” Ne diyeceğini bilemiyordu. Matthias’ı kaybettiğinden beri gerçek umut hissedemediğini, bir daha asla mutlu olamayacağına inandığını söylemek istiyordu. Ta ki o ana dek. Hanne’yle tanışana dek. Parmak uçlarına kalkıp Hanne’nin dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Beni asla bırakma.”

“Asla,” dedi Hanne. “Sence barış hâlâ mümkün mü?”

“Ancak Ravka, Fjerda’yı güçlü bir şekilde geri püskürtebilirse. Bu saldırı bir istilaya dönüşürse, Fjerda’nın barış istemesi için herhangi bir neden kalmaz. Ama Ravka gerçekten de güçlü olduğunu gösterebilirse, Fjerda’nın seçeneklerini yeniden düşünmesi gerekir.”

“Babamın geri adım atacağını sanmam. Bu sefer atmayacaktır. İtibarını düşünmek zorunda ve Fjerda için hayal ettiği vizyon barış değil.”

“O zaman, prensin bir başka yol seçecek kadar güçlü olduğunu umalım.”

“Öyle olmasını sağlayacağım. Sonra da buradan kurtulup özgür olacağız.”

Özgür. Büyülü bir sözcüktü. Nina artık özgür olmanın nasıl bir şey olduğundan bile emin değildi. Ama bunu öğrenmek istiyordu.

Hava taşıtı kraliyet ailesi ve soylular tarafından kullanılan lüks taşıtlardan biri değil, denize ve göğe karşı daha fazla kamuflej sağlaması için griye ve maviye boyanmış askeri bir uçaktı. Bir başka aileyle paylaşacakları bir yere oturdular ve Gerçek Deniz’in üstünden geçerek yolculuklarını tamamladılar. Gün batımında Ylva iniş

için onları almaya geldi. İkisinin de gözlerinin içine bakamamıştı

“Neredeyiz?” diye sordu Hanne.

Nina pencereden dışarı bakınca gördüğü manzara onu şaşırttı.

“Bir adaya mı geldik?”

Ama hava taşıtı alçalırken, Nina bir adaya inmediklerini fark etti. Orası devasa boyutlarda bir donanma karargâhıydı. Yanına demir atmış kocaman savaş gemileri, pistlerinde duran ama her an havalanmaya hazır ağır silahlı savaş uçakları gördü. Dev kışkaçları andıran sivri kuleler karargâhın iki yanına sıralanmıştı. Bunlar gözetleme kuleleriydi. Dişleri andırıyorlardı ve alt kısımları ardına kadar açık bir ağız gibi gözüktüyordu. Üniformalı askerler ve askeri personel böcekler gibi güvertede koşturuyordu: birçoğu bir komuta merkezi görevi gören bir sürü binadan oluşan merkezi bir yapının orada toplanmıştı. Binanın düz çatısına Fjerda bayrağının resmi çizilmişti: Arka ayakları üstüne kalkmış Grimjer kurdu.

Nina kulağına felaketler fısıldayan canlı, kaslı bir şey gibi dehşet hissinin omuzlarına çöktüğünü hissetti. Savaş silahları hakkında pek bilgisi yoktu ama Ravka’nın bu korkunç şeyle bir ilgisi olmadığını biliyordu. Akıl almaz bir şeydi.

Hava taşıtı karargâhın pistlerinden birine indi ve Nina, Hanne’yle Ylva’nın peşine takıldı.

Redvin *drüskelle* üniforması içinde rampanın sonunda onları bekliyordu. Onları görünce sıırttı. Nina kır saçlı adamın yüzündeki o heyecan dolu ifadeyi yüz sene görmeden yaşasa memnun olacağını biliyordu. “Leviathan’ın¹ Ağız’na hoş geldiniz.”

“Komutan Brum nerede?” diye sordu Nina.

“Olması gereken yerde,” dedi Redvin. “Sizi kalacağınız yere götüreyim.”

“Burası ne böyle?” diye fısıldadı Hanne. Nina’nın hissettiği

¹ Mitolojik bir deniz canavarı. (e.n.)

kadar korkmuş gözüküyordu. Yaptıkları bütün planlar ve oynamayı düşündükleri numaralar böylesine büyük bir gücün karşısında faydasız olacakmış gibiydi.

Kalacakları yerin her iki duvarının önünde ranza yataklar olan sıkışık bir kamara olduğunu gördüler.

“Eh, neyse ki ayrı bir tuvaletimiz var ve bir arada olacağız,” dedi Ylva.

Nina onun bunu ciddi söylediğini tahmin etti. Hanne’nin annesi onları bir daha yalnız bırakmayabilirdi.

Brum gece yarısından sonra loş kamaraya geldi. Nina onu aylardır o kadar mutlu görmemişti.

“Vakit geldi,” dedi Brum.

Ylva dudakları titreyerek gülümsedi. “Bana güvende olacağına söz ver.”

“Benden güvende olmamı değil, cesur olmamı iste,” dedi Brum. “Adamlarımla kuzey cephesinde olacağım. Ama siz burada Redvin’le daha güvende olacaksınız. Hem deniz istilasını kuşbakışı izleyebileceksiniz. Gemilerimiz nihayet Sturmhond’un blokajını aşmayı başardı. Ravka kıyısı artık bizim sayılır.”

Nina midesinin bulandığını hissetti. Sturmhond’un gemilerini aşmaları için onlara Kerch mü yardım etmişti? Ama Fjerda kıyı şeridini istila etmeyi planlıyorsa... “Demek Batı Ravka’yla görüşmüyordunuz.”

“Zeki kız,” dedi Brum. “Doğru, onlara güvenerek pazarlık yapamazdık. Donanmaları bizimkiyle aşık atamaz. Blokaj parçalandığına göre, güneyi denizden, karayı da kuzeyden istila edebiliriz. Birliklerimiz Os Kervo’yu bir kıskaç gibi ezecek.”

Kuzeyden saldırarak olan birlikler çoktan yola çıkmış olmalıydı. İkinci cephe denizden saldıracaktı. Fjerda bu kâbusumsu karargâhı kullanarak Os Kervo’nun güneyindeki sahillere akın edecekti. Batı Ravka’nın hiç şansı yoktu ve kıyıları Fjerda’nın eli-

ne geçtikten sonra, doğuya ilerleyip Ravka'nın başkentini de ele geçireceklerdi.

Bu bilgiler artık bir işine yaramazdı. Hringsa bağlantılarına ulaşması mümkün değildi. Onlara ulaşsa bile bu bilgiler için çok geç olacaktı.

İstilayı kuşbakışı izlemek. Fjerda'nın batıyı yerle bir edişini izleyecekti ve sonra bir umut kalacak mıydı? Ravka böylesine büyük bir darbeden sonra toparlanamazdı. Barış imkânsız olacaktı.

Brum gittikten sonra, Nina dinlenmeye çalıştı ama gözüne uyku girmedi. Hızını kesecek hiçbir şey olmadan karanlığa doğru son sürat ilerlediğini hissediyordu.

Ylva onları şafak sökmeden önce uyandırıp gözlem kulelerinden birine götürdü. "Saçlarını yeniden ör Mila," dedi. "Yüzüne biraz renk gelsin diye yanakları çimdikle. İstilayı birçok önemli adam izleyecek. Kimin ilgisini çekeceğin hiç belli olmaz."

Nina gözlerini devirmemek için kendisini tuttu ve Ylva'nın dediğini yaptı. Rol yaparak Brum'un hanesinde biraz daha kalabilecekse, memnuniyetle kendisine çekidüzen verip birileriyle flört edecekti.

Geniş güverteye çıktıklarında Nina, Ravka kıyısının ışıklarını görebiliyordu. Leviathan gece karaya biraz daha yaklaşmıştı.

Tam kuleye girecekleri anda birisi, "Hanne Brum!" diye seslendi.

Prens Rasmus iki tarafında kraliyet muhafızları ve sağında asık suratlı Joran'la birlikte askeri üniforması içinde onlara doğru geliyordu. Genç *drüskelleyi* gören Nina yine öfkeye kapıldığını hissetti. Hanne için, her ikisinin de güvende olabilmesi için sakinleşmeye çalıştı ama hesap soracağı bir zaman gelecekti. Hanne, Nina'nın geleceğe odaklanmasını istiyor olabilirdi ama Nina geçmişinin hayaletleriyle uzlaşana dek bunu yapamazdı.

"Bu salak ne arıyor burada?" diye homurdandı Redvin. Gü-

lümsemeye çalıştı. “Majesteleri, Leviathan'da bize katılacağınızı bilmiyordum.”

“Neden katılmayayım?”

“Kraliyet ailesiyle Djerholm'da olmanız çok daha güvenli.”

“Leviathan'ın Ağzı, Komutan Brum'un kızı için yeteri kadar güvenli. Benim gibi narin bir prens için de yeterli olabilir. Özellikle de ülkem savaşa girmişken. Hem Ravkalıların teslim olacağı birisi gerek. Gel Hanne, istilayı birlikte izleyeceğiz.” Kolunu Hanne'ye uzattı.

Redvin, Hanne'nin önüne geçti. Bu bir diplomatın değil, bir askerin hamlesiydi. Bir veliaht prensin isteklerine kolay kolay karşı çıkılamazdı.

“Redvin, ne yapıyorsun?” diye fısıldadı Ylva panik içinde.

“Prens böyle bir istekte bulunabilir. Git Hanne. Mila...”

“Mila sizinle kalabilir,” dedi prens. “Yalnız kalmanızı istemem Ylva.”

Ylva ne yapacağını bilemeyerek donakaldı. Hanne yanında birisi olmadan prensle gidemezdi. Joran başını hafifçe salladı ama Nina bu işi nasıl engelleyebileceğini bilmiyordu. Hemen Hanne'nin elini tuttu.

“Yanımda arkadaşımın olmasını yeğlerim,” dedi Hanne.

“Ama arkadaşın davetli değil,” dedi prens.

“Majesteleri...” dedi Ylva kızının kolunu tutup. Ama prensin bakışları geri çevrilmeyi kabul etmeyeceğini anlatıyordu.

Hanne daha önce prensle hiç yalnız kalmamıştı. Ne kabul edilir ne de uygun bir durumdu. Tabii prens ona evlenme teklif edecekse ayrı konuydu. Niyeti bu muydu? Prens onunla evlenmek mi istiyordu yoksa onu Brum'a süregelen anlaşmazlığında bir piyon olarak mı kullanmak istiyordu? Her ikisi de doğru olabilirdi. Prens onu yanında Mila olmadan gözetleme kulesine götürürse ya evlenme teklif etmesi gerekirdi ya da Hanne'nin itibarı yerle

bir olurdu. Başka kimse evlilik teklifinde bulunmazdı. Evlenme teklif ederse Hanne'nin bunu kabul etmesi gerekirdi. Nina'nın içinden çılgılık atmak geçiyordu. Önceki gece saraydan, her şeyden kaçıp gitmiş olmaları gerekirdi. Ama inşa ettiği felaket buydu işte. Kendini ve Hanne'yi prensle Brum'un arasına koymuş, savaşa karşı bir engel oluşturmaya çalışmıştı ama Sturmhond'un blokajı gibi yerle bir olacaktı.

"Sorun değil," dedi Hanne. Nina'nın kulağına, "Bir yolunu bulacağız," diye fısıldadı. "Onun halâ kurtarmaya değer bir yanı var. Bunu biliyorum."

"Gel Hanne," dedi prens. Hâlâ kolunu uzatmış bekliyordu. Bu bir davet değildi. Bir emirdi.

"Elimi bırakmalısın," diye fısıldadı Hanne.

Asla.

Nina kendisini elini geri çekmeye zorladı. Hanne gülümseyip Rasmus'un yanına gitti ve koluna girdi.

"Zafer kazandığımızda görüşürüz," dedi prens.

Nina, Joran'ın gözlerinin içine bakıp aklından geçenleri anlatmaya çalıştı. *İkimizin görülecek hesapları var. Ona göz kulak ol.*

"O... Evlenme teklif edecek mi?" diye sordu Ylva. Hanne'nin prensin ilgisini çekmesine çok mutlu olmuştu ama hiçbir kız bu tür bir ilgiden hoşlanmazdı.

"O geri zekâlı aksini yapmaya cesaret edemez," diye kükredi Redvin. "Komutan Brum kafasını uçurur."

Redvin istediği kadar söylenebilirdi. Nina ve Ylva öyle olmadığını biliyorlardı. Brum bir prensi reddedecek kadar nüfuzlu değildi. Ama o gün zafer elde ederse ne tür bir güce kavuşacağını kim bilebilirdi?

"Bir prenses olacak," dedi Ylva, Redvin'in peşinden gözetleme kulesine giderlerken. Bunu bir büyü yapıyormuş ve sonuç öyle olacaktı gibi söylemişti. "Her şey yolunda gidecek." Nina hiçbir

şey demedi. Ylva elini tutup sıktı. “Prensin bu teklifi yapması ve onun kabul etmesi gerek. Bunu anlıyorsun, değil mi? Her ikinizin de güvende olmasını sağlayabilecek tek şey bu.” Duraksadı. “Onların evinde kalabilirsin. Sıra dışı bir durum olmaz. Dikkatli olursan tabii.”

Nina başını evet der gibi salladı. “Evet. Tabii. Hanne nasıl isterse.”

Ylva’nın yüzünde dalgın bir ifade belirmişti. “Kendimiz ve kızlarımız için istediğimiz şey hiçbir zaman asıl mesele değildi. Esas önemli olan neye dayanabileceğimiz.”

Burada hayatta kalmak. Bu hayatta ayakta kalmak. Kendini korumak için özgür olmadığından, seni koruyacak birisini bulmak. Çocuk yapmak. Erkek evlatların olsun diye dua etmek. Büyüttüğün tuhaf ve inatçı kızının bir şekilde kendi yolunu çizmesi için dua etmek. Onun için endişelenmek, onu gözetmek, fırtına patladığında korkularının ve gösterdiği özenin hiçbir anlamı olmadığını anlamak. Ylva, Hanne için başka bir çıkış yolu bulamıyordu. Nina da başka bir yol bulabileceğinden emin değildi.

Redvin onları yukarı taşıyan çelik bir asansöre bindirdi. *Asansör bile daha iyi işliyor*, diye düşündü Nina üzgün üzgün. Aklına Lazlayon’da bir keresinde bindiği o tangır tungur sesler çıkaran pirinç düzenek gelmişti. Daha saatler önce, Hanne’yle birlikte bunlardan kurtulabilecekleri bir yol bulacaklarından emindi. Ama artık hissettiği korku o umudu adeta yutmuştu.

Asansör aniden kulenin tepesinde durdu ve önlerine farklı büyüklüklerde teleskoplar yerleştirilmiş pencerelerle dolu bir odaya girdiler. Kalabalık bir asker grubu istilayı izlemek için orada toplanmıştı ve içeride neşeli bir hava esiyordu. Nina uzakta körfezin kıvrıldığı yeri, Ravka askerleriyle ve tanklarıyla kaynayan yosun kaplı tümsekleri, denizde Ravka’ya doğru ilerleyen, tankları ve birlikleri taşıyan Fjerda gemilerini görebiliyordu.

Ravka birlikleri Fjerdalıların metal canavarlarına karşı güçsüz

ve cılız gözükiyordu. Nina kayalıklara tırmanan ve körfezin alçak yamaçlarını çevreleyen Birinci Ordu askerlerine baktı. Neden Dalgaların Hâkimlerini yollamamışlardı? Onlara geri durmaları mı söylenmişti? Artık ellerinde *parem* için bir panzehir vardı. Neden Grishaları dalgaları kabartmaları ve karaya çıkmadan önce Fjerda gemilerini batırmaları için kullanmıyorlardı? Belki de Fjerda istilasını onların doğru dürüst savunmaya geçemeyeceği kadar ani olmuştu.

Nina istilacı Fjerda filosunun denizin derinliklerinden fırlamış gri sırtlı, aç canavarlar gibi karaya ilerleyişini izledi.

“İlk saldırı,” dedi Redvin. “İç karaya ilerleyeceğiz, sonra Brum’un adamları kuzeyden saldırırken biz de güneyden Os Ker-vo’ya saldıracağız. Topraklar Ravka kanıyla kırmızıya boyanacak.”

Ama Nina bundan emin değildi. Hem dehşet verici hem de onu umutlandıran bir şey gelmişti aklına.

“Neden Ravkalılar karşılık vermiyor?” diye sordu Ylva.

“Sturmhond’un blokajının bozulmayacağını umuyorlardı. Bu salaklar birliklerini ağırlıklı olarak kuzeye yolladılar. Güneyde saldırıma karşılık verebilmek için sadece güçsüz birlikler kaldı.”

Sturmhond’un blokajı. Fjerdalılar onu nasıl aşmışlardı?

Nina uzun teleskoplardan birine eğilip Ravka birliklerine çevirdi. O mesafeden emin olmak zordu ama askerlere garip bir sükûnet hâkimdi. Sanki bir şeyi bekliyorlardı. Teleskopu kayalıklarda bekleyen askerlere çevirdi ve simsiyah saçları rüzgârda dalgalanan tanıdık bir yüz gördü.

Sıradan bir asker değildi. Bir Dalgaların Hâkimi de değildi. Zoya Nazyalensky’ydi. Ravka’nın en güçlü Rüzgârın Hâkimi ve Grisha generali-ydi. Ravka kuzey cephesinde direnecekse Zoya’nın orada ne işi vardı?

“Bunlar seni endişelendiriyor mu Mila?” dedi Ylva. “Çok uzun zamandır bir asker karısıyım. Savaşın gerçeklerine alıştım.

Ama bunu izlemek zorunda değiliz.”

“Hayır, izlemek istiyorum.”

“En sonunda biraz cesaret sergiledin!” diye bağırdı Redvin.
“İlk zaferin tadı hoşuna gidecek.”

Fjerda askerleri ellerinde tüfeklerle suya atlayıp yıkıcı bir dalga gibi hızla kumsala akın ettiler.

Kayalıklardaki askerler teker teker ellerini kaldırdılar. Bir Rüzgârın Hâkimleri ordusuydu.

En son Zoya elini kaldırdı. Gökyüzünde bir şimşekler çaktı. Nina’nın daha önceden Rüzgârın Hâkimlerinin oluşturduğunu gördüğü gibi birbirinden ayrı şimşekler değildi bunlar; gökyüzü binlerce tırtıklı ışık mızrağından oluşan bir ağla çatırdadı ve suya çarpmadan önce havayı parlak mora boyadı.

Nina’nın etrafındaki kalabalıktan şaşkınlık dolu sesler yükseldi.

“Djel aşkına,” diye bağırdı Redvin. “Hayır!”

Ama artık çok geçti.

Deniz birden kaynayan bir kazan gibi fokurdadı ve üstünden buharlar tüterek yanmaya başladı. Nina sığ sulara varmış olan askerlerin çığlıklarını duyamıyordu ama ağızlarının ardına kadar açık olduğunu ve akım içlerinden geçerken vücutlarının sarsıldığını görebiliyordu. Fjerda tank taşıyıcılarının kendi içlerine çöktüğünü, çatılarının eriyip metal öbeklerine dönüştüğünü, lastiklerinin birbirine yapıştığını gördü.

Sturmhond’un blokajı kesinlikle aşılamamıştı. Düşmanları yanıltmak için geri çekilmişler, tuzağın kapısını açmışlar ve Fjerda donanmasının oraya kadar yaklaşmasını sağlamışlardı. Ravkalıların beklediği andı bu.

Şimşekler kesildi ve gökyüzünde birkaç buluttan başka bir şey kalmadı. Zoya ve Rüzgârın Hâkimleri yeteri kadar konuşmuşlardı.

Fjerdalılar deniz istilalarından geriye kalanlara, Ravka kıyısına vuran hafif dalgaların arasında batıp çıkan askerlerinin ceset-

lerine, enkaza dönmüş gemilerin gövdeleri gibi parçalanmış ve bazıları ağır ağır batmaya başlamış olan savaş makinelerine bakakalmışlardı. Gözetleme kulesine bir sessizlik çökmüştü.

Ylva elleriyle ağzını kapattı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Nina prensin yanında bu yıkımı izlemiş olan Hanne'nin ne hissettiğini merak etti.

Nina birçoğu nereye saldıracağı ya da ne tür bir savaşa gireceğiyle ilgili hiçbir seçim hakkı olmayan askerlerin ölümüne sevinemezdi. Ama kış balosunu, neşeyle kaldırılan kadehleri, Fjerda'nın bir başka ülkenin yıkımı olacağını düşündüğü geceyi nasıl kutladığını düşündü.

Bu bir savaştı. Geçit törenleri, gösteriş değil, kan ve fedakârlıktı. Ravka kolay kolay pes etmeyecekti.

“Kaybettik,” diye fısıldadı Ylva. “Bir anda çok büyük bir kayıp verdik.”

“Kes sesini,” dedi Redvin hırlar gibi. “İşte kadınlar bu yüzden savaş alanına ait değil.”

Bir kadın az önce 'zaferi' sana zorla tattırdı, diye düşündü Nina memnuniyetle.

“Önemli değil,” dedi Redvin. Elini sallayıp karşısındaki askerlere döndü. “Bu saldırı sigortamızdı. Kuzey cephesinde Ravkalıları toparlanamayacakları bir kâbus bekliyor.”

“Orada daha çok mu tank var?” diye sordu Nina titrek bir sesle. Sanki öyle olduğunu umuyormuş izlenimi vermeye çalıştı.

Redvin gültünce, Nina'nın kollarındaki tüyler diken diken oldu. “Hayır küçük kız. Dünyanın henüz görmediği bir silah var. Üstelik yapımına o salak soylu yardım etti.”

“Prens Rasmus mu?” Nina buna gerçekten de şaşırmıştı.

“Evet, prens hepimizin tahmin edemeyeceği kadar kana susamış bir yaratık. Bu fikir aklına operada gelmiş.”

Hajefetla. Öten Kuş. Redvin onun Brum'un masasında gördü-

gü planlardan, prensin baloda sözünü ettiği silahtan mı söz ediyordu? Bu yeni silahı barış için girişimlerde bulunacağını umdukları, Nina'nın Kral Nikolai'ın bir müttefik olduğunu düşünmesini sağladığı *Rasmus* icat etmişti. Onun gaddar olduğunu biliyorlardı ama önemsiz, şahsi, çocukça, bikkınlıktan kaynaklanan bir gaddarlık olduğunu umuyorlardı. Onun Fjerda'nın zehrinden kurtulabileceğine inanmak istemişlerdi. Ama Rasmus da Brum gibi bir savaş çıkırtkanıydı. Joran'ın o gece buz hendeğinde ne dediğini hatırladı: Prens yeni gücünü sınıyor. Hayata ve merhamete güçten ya da askeri üstünlükten daha fazla değer veren yeni bir hayat inşa etmek istemiyordu. Dünyaya bütünüyle Fjerdalı olduğunu kanıtlamak istiyordu. Nina'nın Nikolai'a prene güven olmayacağını haber vermenin bir yolunu bulması gerekiyordu. Ama önce o kuleden inmesi ve Hanne'nin yanına gitmesi gerekiyordu.

“Buna dayanamıyorum,” dedi Nina. “Askerlerimizin acı çektiğini görmek korkunç bir şey.”

Ylva kolunu onun omzuna attı ve asansöre doğru götürdü. “Bunu erkeklere bırakalım,” dedi. Kapılar kapandığı anda, “Her şey yoluna girecek Mila,” dedi. “Redvin, Fjerda'nın avantaj sahibi olduğunu söylüyorsa doğrudur.”

İşte ben de bundan korkuyorum.

Güverteye indiklerinde, Nina denizden esen tuzlu esintiyle biraz rahatladı. “Ylva, bensiz devam eder misin?” diye sorarken zorlanmadı. “Henüz kamaramıza dönmeye hazır değilim. Biraz zihnimi boşaltmam gerekiyor.”

Ylva kendi şalını çıkarıp Nina'nın omuzlarına koydu. “Onun yanına gidemezsin Mila. Muhafızlar buna izin vermez. Keşke gidebilseydin. Keşke ikinizi de Hedjut'a yollasaydım.”

“Onu bulmaya çalışmayacağım,” dedi Nina. “Sadece biraz hava almak istiyorum.”

“Peki. Ama onlardan uzak dur Mila. Böyle bir kayıptan son-

ra... askerler cezalandıracak birini arıyordu.”

Nina tamam anlamında başını salladı. Ylva arkasını döner dönmez, hızla kalabalık askerlerin arasından geçti ve Prens Rasmus’un Hanne’yi götürdüğünü gördüğü gözetleme kulesine gitti. Kemik oklarını hazırladı; gücünü kullanarak denizdeki ve bazıları Leviathan’ın Ağzı’na dönmekte olan teknelerdeki cesetleri hissetti. Hanne’ye ulaşacaktı. Bunu başarmak için Joran’ı kullanması gerekiyorsa daha bile iyi olacaktı. Ya sonra? Bundan emin değildi. Bir tekne çalıp ikisini de güvenli ve oradan uzak bir yere götürecekti.

Kulenin kapısını açtı ve burnunu kırıştırdı. İçeride garip bir koku vardı: tılsü ve yeni kazılmış toprak kokusu. Ensesine bir şey battığını hissetti ve karanlıkta yere kapaklandı.

Zoya sert bir rüzgârla kayalıklardan indi. Şimşeklerinin kıyıda nereye isabet ettiğini, kumları bir cam katmanına dönüştürdüğü noktayı görebiliyordu. Bakışlarını suya ve oradaki cesetlere çevirmeden yosun kaplı alçak tepelerden yukarı yürüyüp birliklerinin kalanıyla buluştu. Yakından bakıldığında, tepelere yerleştirdikleri büyük panolar pek de tankları andırmıyordu: Bunlar düşmanı yanıltmak için kullandıkları resimlerdi. Zaten resimlerin sadece uzaktan gerçekmiş gibi görünmesi gerekiyordu ve bu numarayı Karga Kulübü'ndeki dostları tavsiye etmişti. Fjerdalılar körfezin savunmasız olduğunu görürlerse, onları bekleyen tuzağı ve fırtınayı hissedebilirlerdi. Ravka askerlerine her ihtimale karşın deri yerine lastik botlar giydirilmişti.

“Çok asker öldü,” diye mırıldandı Genya, Zoya Üçler Erki komuta çadırına gidip su getirilmesi için seslenirken.

“Böyle olması gerekiyordu.” Kendi askerleri kuzey cephesine yollanırken, hiç tanımadığı askerlere yas tutacak vakti yoktu. Nikolai'ı bir silaha dönüştürüldüğü konusunda uyarmıştı. Bunda başarılıydı, bunu anlıyordu.

Hızlı adımlarla onları bekleyen deniz uçağına gitti. Havada olmak istiyordu.

“İyi misin?” diye sordu Genya, uçuş gözlüğünü takarken. San-ki bu soru onları tehlikelerden koruyabilirmiş gibi. David öldüğünden beri sık sık soruyordu bunu.

“Sadece üstüm başım tuz içinde. Kuzey cephesinden haber var mı?”

“Harekete geçtiler.”

“O halde biz de gidelim.” Zoya içine dolan korkuyu bir kenara atmaya çalıştı. Havada Fjerdalılar onları durdurmaması için alçaktan ve iç karadan uçacaklardı. Fjerda denizden bir saldırıya daha kalkışabilir diye bir Grisha alayı ve Birinci Ordu askerleri geride kalacaktı ama Zoya onların istilayı desteklemek için donanma karargâhlarını kuzey cephesine yollayacaklarını düşünüyordu.

“İyi haberler de var,” dedi Genya, Zoya’nın düşüncelerinden sıyrılmasını sağlayarak. “Yıldızsız’ın nerede olduğu bulundu.”

Zoya yumruğunu hava taşıtının metal duvarına indirdi. “Ravka tarafında mı Fjerda tarafında mı savaşıyor?”

“Söylemek zor. Çatışmadan uzak duruyorlar.” Genya duraksadı. “O da yanlarında.”

Elbette, Karanlıklar Efendisi etrafında müritleriyle savaş bölgesine gitmenin bir yolunu bulmuştu. Ama amacı neydi? Nikolai onun müthiş olaylar sergilemekte oldukça başarılı olduğunu söylemişti.

“Savaş onun için sadece bir arka plan,” dedi Zoya. “Geri dönüşünü bir tür mucize gerçekleştirerek gözler önüne serecek.” Alina’nın ona ne dediğini hatırladı. *Neden kurtarıcı olman gerekiyor?* Karanlıklar Efendisi doğru anı, hatta belki Nikolai’in ölmesini bekleyecekti ve Aziz olarak ortaya çıkıp onları... Neye götürecekti? Özgürlüğe mi? Fjerda’nın yeni savaş makineleriyle daha önce karşılaşmamıştı. Neye inanıyor olursa olsun, onları tek başına alt edemezdi. Zoya tekrar onun peşinden gitmektense *param* almayı yeğlerdi.

“General!” Bir asker elinde bir notla koşarak yanına geldi.
“Bunu size vermem söylendi.”

Genya notu askerin elinden aldı.

“Kim tarafından?” dedi Zoya.

“Keşif cüppeli bir adam tarafından. Kumsalın biraz ilerisinde karşımıza çıktı.”

“Cüppesi kahverengi miydi siyah mı?”

“Kahverengiydi ve üstünde Güneşin Elçisi’nin sembolü vardı.”

Genya notu okudu. “Azizler aşkına.”

“Onu bana ver.”

“Zoya, sakın olmalısın.”

“Ne diyor?” Zoya notu Genya’nın elinden kaptı.

Not kısaydı ve Ravka dilinde yazılmıştı: *Mila Jandersdat elimde. Leviathan’ın Ağzı’ndaki doğu gözetleme kulesine gel. Seni oradaki hücrede bekliyor olacak.*

Zoya notu kırıstırdı. Apparat Nina’yı ele geçirmişti.

“Bir tuzak,” dedi Genya. “Bir pazarlık taktiği değil bu. Düşünmeden hareket etmeni istiyor. Zoya? Zoya, ne yapıyorsun?”

Zoya çadıra doğru gitti. “Düşünmeden hareket ediyorum.”

“Bir strateji belirledik,” dedi Genya telaşla peşinden giderken. “İşe yarıyor. Buna bağlı kalmamız gerek. Nikolai roketleri idare etmen için sana güveniyor.”

Zoya tereddüt etti. Kralını ihtiyaç duyduğu kaynaklardan mahrum etmek istemiyordu. Lanet olsun, dedi içinden. Bu savaşta onun yanında olmak da istiyordu. Onu *Karabatak*’ta başını koluna yaslamış, o saçma, güzel sözleri söylerken her düşündüğünde... *Hiçbir prens ve güç seni arzulamamı engelleyemez.* Bu anı tatlı ve zehirli bir şeyi içmek gibiydi. Bunun onu ne kadar mutsuz edeceğini bildiği halde, onu tatmak için can atıyordu.

Evet demeliydin, diye düşündü yüzüncü kere. *Onu sevdiğini söylemeliydin.* Ama bu sözler onun gibilerine ne fayda sağlardı?

Nikolai daha fazlasını hak ediyordu. Ravka'nın daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ama bir saatliğine, bir günlüğüne Nikolai ona ait olmuş olabilirdi. Ya savaş alanında ona bir şey olursa? Ona evet demeye, onu ne kadar arzuladığını göstermeye, onu ilk gördüğü andan itibaren teyzesinin anlattığı öykülerin kahramanı olduğunu, ışık ve umut dolu altın ruha sahip delikanlı olduğunu anladığını söylemeye fazlasıyla korkmuştu. Azizler aşkına, Zoya o ışığa yakın olmak, mümkün olduğunca sıcaklığını hissetmek istiyordu.

Başını sallayıp çadıra daldı ve kimliğini gizlemek için giymiş olduğu Birinci Ordu üniformasını çıkardı. "Başka Rüzgârın Hâkimleri de var," dedi sandığında göze batmayacak bir giysi ararken. "Adrik füzeleri yönlendirebilir. Hem çok geçmeden döneceğim. Nina Zenik'le."

"Hayatta bile olmayabilir."

Zoya sandığından çıkardığı sade gömleği az kalsın yırtacaktı. "O ölmedi. Bunu yasaklıyorum."

Genya ellerini beline dayadı. "O ejderha gözlerini üstüme dikme öyle Zoya. Nina bir çocuk değil. Bir asker ve casus. Kendini onun için feda etmeni istemezdi."

"O *hayatta*."

"Ya değilse?"

"Fjerda'nın karşına çıkacağı her nefes alan şeyi öldürürüm."

"Zoya, kes şunu. Lütfen. Seni de kaybetmek istemiyorum!"

Genya'nın sesi çatlayınca Zoya donakaldı. Bu ses adeta kalbini tırmaladı ve bir anda büyük bir acı hissetti. Genya'nın kehribar rengi gözü dolmuştu.

"Zoya," diye fısıldadı. "Bunu tek başıma yapmam. Ben... Aramızda sona kalan tek kişi olamam."

Zoya içine bir titreme yayıldığını hissetti. Arkadaşının acı çektiğini görebiliyordu ama bunu nasıl düzeltebileceğini, o anda kim olması gerektiğini bilmiyordu. Genya ona iyi davranan, gözyaş-

larını silen, onu rahatlatıp sakinleştiren kişiydi. *Bana uğruna savaşacağım bir şey ver.* Vurabileceğim, yok edebileceğim bir şey. Tek becerisi buydu.

Zoya hissettiği üzüntünün ve utancın onu boğacak gibi olduğunu hissetti ama güçlkle de olsa konuşmayı başardı. “Onu korumak için orada olmalıydım. İkinizi de.”

“Beni şimdi koru. Gitme.”

“Gitmeliyim Genya. Apparat, Nikolai için bir tehdit ve yok edilene dek öyle olacak.”

Genya duyduklarına inanamıyormuş gibi güldü. “Apparat’la savaşmayacaksın. Nina’yı kurtaracaksın.”

Zoya ellerini gözlerine bastırdı. “Bu benim görevimdi Genya. Nina, Gezgin Ada’da ilk yakalandığında, onun birlik komutanı bendim. Onu gereğinden fazla zorladım. Bir anda çekip gitmesine izin verdim. Ben olmasaydım, Nina asla Fjerdalılar tarafından yakalanmazdı. Ketterdam’a gitmezdi ya da bir cadı avcısına âşık olmazdı. Onu tekrar kaybedemem.” İçine derin bir nefes çekti. “Apparat’ın elindeyse, kimliği ortaya çıkmış demektir. Onu Jarl Brum’a teslim edebilir. Engel olabilmek için bir şansım varsa, işkence çekmesine izin veremem.”

Genya ellerini ona uzattı. “Bu kamptaki herkes Üçler Erki’nin aldığı kararlar yüzünden bu yolda. Ravka ve yıkım arasında durmayı seçiyorlar. Nina’nın yaptığı seçim de buydu. Hepimiz askeriz. Maden onun becerilerinden faydalanmak istemiyordun, onu neden bu kadar zorladın?”

“Çünkü hayatta kalmasını istedim!”

“Zoya, Karanlıklar Efendisi’nin içsavaşı neden kaybettiğini biliyor musun? Alina’nın onu nasıl durduğunu biliyor musun?”

Zoya burnunun ucunu sıktı. “Hayır, keşke biliyor olsaydım.”

“O her zaman yalnız savaşır. Karanlıklar Efendisi gücünün onu yalnız bırakmasına izin verdi. Alina’nın yanında bizler vardık. Biz

de senin yanındayız. Arkamızdan yas tutmamak için bizi kendinden uzaklaştırıyorsun, yakınında tutmamaya çalışıyorsun. Ama bu yine de olacak. Sevgi böyle bir şeydir.”

Zoya ona sırtını döndü. “Artık bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyorum. Nasıl devam edebileceğimi bilmiyorum.”

“Ben de bilmiyorum. Devam etmek istemediğim günler oluyor. Ama sevgi olmadan yaşayamam.”

Zoya sandığının kapağını kapattı. “Aramızdaki fark bu işte.”

“Neye adım attığının farkında değilsin. Sen güçlüsün Zoya, ölümsüz değil.”

“Göreceğiz.”

Genya önüne geçti. “Zoya, Apparat senin bu savaşın gidişatını etkileyebilecek güce sahip olduğunu biliyor.”

İçindeki ejderha dişlerini göstermeye başlamıştı. Zoya gülümsedi. “Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyor. Ama öğrenecek.”

Kıydan batı yönüne doğru sert bir rüzgâr esti ve Nikolai korkunç bir hata yapıp yapmadığını düşündü. Karşısındaki bölge kayalık ve ıssızdı. En azından çamurlu değildi. Ama bu aynı zamanda Fjerda tanklarının daha kolay ilerleyebileceği anlamına geliyordu. Ormanın onları yavaşlatabileceğini ummuştu ama Fjerdalılar sadece Grishalarına *parem* vermişler, bunun etkisi altında olan Rüzgârın Hâkimlerinin ağaçları yere yıkmalarını, yüzlerce senedir kuzey sınırını korumuş olan ormanları yok etmelerini, ağaçların kalın gövdelerini gemi enkazı gibi etrafa savurmalarını sağlamışlardı. Gökyüzü sabahın erken saatlerinde koyu kurşuni bir renkti ve ufkun üstünde yıldızlar hâlâ görünür durumdaydı. Kıyıya doğru baktığında denizin açık gri rengini güçlkle seçebildi. Belki de o yıkılan ağaçlardan bazıları yamaçlardan aşağı yuvarlanıp denize düşmüştü. Belki de akıntılar onları bir balıkçının işine engel olmak için uzaklardaki bir kıyıya sürükleyecekti ya da bir kıyıya vuracak, birisinin evinin keresteleri haline gelecekti. Bir aile Ravka'nın ufak bir parçasının, bir daha asla bütün olmayabilecek bir ülkenin kırık bir parçasının altına sığındıklarından habersiz yeni bir çatının altında toplanacaktı.

Nikolai'nın keşif kolları ve deniz uçakları Fjerda birliklerinin

harekete geçtiğini haber verdikten sonra Ravka güçleri Pachesya-na isimli ufak bir kasabanın kuzeyindeki alçak bir tepeye kamp kurmuştu. Toz toprak içindeki ufak köy operasyon karargâhı olmuş, General Pensky Birinci Ordu birliklerini siper kazmaya yollamıştı. Bunlardan bazıları bir tankı durdurabilecek kadar genişti, bazılarını da roket fırlatma rampalarını korumak için kullanacaklardı. Nikolai, Fjerdalıların nereden saldırıya geçeceklerini bilmiyordu; bu yüzden, Ravka bir savunma oluşturmamıştı. Sturmhond'un blokajını aşmalarına izin vermiş, iki ayrı koldan saldırma fırsatıyla onları kandırmaya çalışmıştı: körfezden ve Arkesk yakınlarındaki sınırdan. Kurda muazzam bir ısılıkla çenelerini hem Os Kervo'nun etrafına geçirme hem de Batı Ravka'yı istila etme şansı vermişti.

Tehlikeli bir hamleydi ama doğru hamle miydi? Çok yakında bunu öğrenecekti.

Nikolai şafağın sökmesini beklemek istemiyordu. Son ana kadar Nezkii'deki çamurlu tarlalarda gizlenmişlerdi. Ama o gün öyle yapmayacaklardı. O gün büyük bir oyun oynamayacaklardı ve savaş alanında Fjerdalıları mayınlar karşılamayacaktı. Düşman birlikleri Nikolai'ın onları şüpheye düşüreceğini umduğu bir güç gösterisiyle karşılaşacaktı.

“Güneşin Elçileri!” diye bağırdı Adrik. Emri orada sıralanmış olan Grishalar ve Birinci Ordu askerleri arasında ilerledi.

Alina'nın gücünün vârisleri olan Güneşin Elçileri, savaş alanında en yüksek rütbeli Etherealnik olan Adrik'in komutası altında cephe boyunca yan yana pozisyonlarını aldılar. Zoya güneydeydi. Ama karşılaşacağı tehlikeleri düşünecek kadar zaman yoktu. Adrik'in elinden her zamanki gibi ona güvenmekten başka bir şey gelmezdi. Keşke ona söylemiş olsaydı dediği, geri almak istediği sözler varsa bile, bunun için vakit çok geç olmuştu. Adrik'in vereceği savaş oradaydı.

Pirinç kolunu kaldırdı ve emrini verdi. “Şafak!”

Güneşin Elçileri gün ışığıyla birlikte Arkesk’in boş tarlalarına akın ettiler. Nikolai parlaklığa, aydınlanmış alana, uzakta eskiden bir ormanın olduğu ama artık yerle bir olmuş alana karşı gözlerini kıstı. Fjerdalıların da aynı şeyi yaptığını, güneyde yükselen garip güneşin ne anlama geldiğini düşündüğünü hayal etti. Bunun ne olduğunu uzun süre merak etmelerine gerek kalmayacaktı.

“Rüzgârın Hâkimleri, hazır olun!” diye seslendi Nadia, Ethe-realki mevzilerine.

Leoni, “İlk atış!” diye bağırdı Fabrikatörlerine. “Pozisyon alın!”

Duyulan ses önce bir çatırtı gibiydi; arkasından titanyum gövdeleri sahte gün ışığında bulanık bir parıltı saçan füzeler ateşlenirken hafif bir ısıklık sesi duyuldu. Füzeler bir kavis çizerek göğe yükselip gümüş oklar gibi ufka ilerledi. Bu arada Rüzgârın Hâkimleri batıdan esen rüzgârı zapt ettiler ve roketleri hedeflerine yönlendirdiler: Fjerda tanklarına ve birliklerine.

Füzeler hedeflere isabet ettiğinde etrafı patlama sesleri kapladı, zemini hızlı bir ritim, durmak bilmeyen bir davul sesi zangırdattı. Nikolai kurdukları gözetleme kulesinin eğreti basamaklarından yukarı çıkıp çift mercekli uzun bir teleskoptan duruma baktı. Fjerda hattından dumanlar ve alevler yükseliyordu. Askerler alevleri söndürmek, yaralanan arkadaşlarına yardım etmek, enkazın altından cesetleri çıkarmak için koşuşturuyordu. Bombardıman gecesinde Os Alta’yı izliyormuş gibi hissetti. Uzaktan o askerler Ravkalı olabilirdi, arkadaşları ve bu ani saldırıyı anlamaya çalışan halkı olabilirdi. Alanda üstünden dumanlar yükselen kapkara çukurlar açılmıştı. Tek atışta kaç kişi ölmüştü? Birkaç saniyede?

Bir menzil oyunu. Fjerdalıları, Ravka’nın deniz uçaklarını düşürebileceklerini sanmışlardı ve aslında bunu büyük ölçüde başarmışlardı. Ama Ravka’nın titanyum füzelerini hesaba katmamışlardı. Silahlarını ve cephaneliklerini kullanmak istiyorlarsa

daha da yaklaşmaları, birliklerini ve tanklarını ateş hattına sürmeleri gerekecekti. Fjerdalılar onlara isabet alacakları çok büyük bir hedef vermişti. Savaş sandıkları hâlâ doluydu. Orduları iki cephe-
de senelerce savaşmaktan dolayı yıpranmış durumda değildi. Bu belli oluyordu.

Nikolai ilk saldırıdan sonra kesinlikle onlara toparlanabilecekleri bir fırsat vermek istemiyordu. Zemindeki birliklerine bir işaret verdi ve General Pensky tank taburuna, piyade sınıfına ve Adrik liderliğinde Grishalara ilerlemelerini emretti. Avantajı ele geçirmek ve düşmanları apar topar geri çekilmeye zorlamak için bir fırsat geçmişti ellerine.

“Telaş içinde geri çekilip kaçacaklarını düşünmek fazla mı olur?” dedi Nadia, Nikolai tekrar aşağı inerken.

“Gitmeyecekler,” dedi Tolya tüfeğini geniş omzuna asarken. “Brum başlarında olduğu sürece geri çekilmeyecekler.”

Nikolai onun haklı olduğunu düşünüyordu. Brum’un politik geleceğı bu saldırının başarısına bağılıydı. Fjerda’ya, Batı Ravka’nın büyük bir kısmını verecek, doğuyu ele geçirmelerini kolaylaştıracak acımasız ve kesin bir zafer kazanması gerekiyordu. Ravka yeteri kadar titanyum bulabilmiş olsaydı, sadece geride durup Fjerda birliklerini ilerleyemeyecekleri kadar güçsüz düşürene dek füze yağmuruna tutabilirdi. Ama ellerinde olmayan tuğlalardan bir ev inşa edemezlerdi.

Nikolai hiç olmadığı kadar yorgun hissediyordu ve halkı için korkuyordu ama umutlu olduklarını hissedebiliyordu. Önceki gece kampta dolaşmış, birlikleriyle ve komutanlarıyla konuşmuş, bir içki içmek ya da bir kart oyunu oynamak için vakit ayırmıştı. Kaçının bu savaştan sağ çıkacağını düşünmemeye çalışmıştı.

“İkinci atış için hazır mıyız?” diye sordu.

“Emirlerinizi bekliyoruz,” dedi Nadia.

“Yıldızsız nerede?”

Tolya başıyla doğuyu işaret etti. "Savaş bölgesinin dış sınır çizgisine kamp kurmuşlar."

"Savaşa katılmıyorlar mı?"

"Katılmıyorlar."

"Silahları var mı?"

"Buradan anlamak zor," dedi Tolya. "Her halükârda onlar inançlı insanlar. Gerekirse yumruklarıyla ve sopalarıyla savaşır." "

"Belki birisi Karanlıklar Efendisi'ni vurur," dedi Nadia.

"Böyle bir şey olursa, Jarl Brum'a bir teşekkür notu yollamam gerekir," dedi Nikolai. Karanlıklar Efendisi'nin ne yapmayı planladığını bilmiyordu ama Güneşin Elçileri hazır olacaktı.

Leoni mor *keftası* çoktan toprak ve is içinde kalmış bir halde yanlarına geldi. "Fjerda hattı toparlanmaya başladı."

"İkinci atış," dedi Nikolai.

Leoni tamam der gibi ciddiyetle başını salladı ve Nadia'yla pozisyonlarına döndüler. Nikolai ikisinin de o gün şahit olacakları olayları asla unutmayacaklarını biliyordu. Onlar savaşçılardı, askerlerdi; her ikisi de çatışmalara katılmış ve daha kötülerini görmüşlerdi. Ama bu farklı, uzaktan gerçekleştirilen, kesin ve hızlı bir katliamdı. David onları bunun her şeyi değiştireceği konusunda uyarmıştı. Daha uzun menzilli daha büyük roketler, uzaktan daha büyük hedefleri vurabilecekleri anlamına geliyordu. Bu iş nerede sona erecek? diye sormuştu Tolya. Nikolai bunun yanıtını bilmiyordu. O gün sadece Fjerdalıları püskürtmekle kalamazlardı. Bir yolunu bulup onları Ravka'yla savaşma meselesini sorgulamalarını sağlayacak kadar kötü bir yenilgiye uğratmalıydılar.

"Tolya..."

"Henüz Zoya ve Genya'dan haber yok."

Başarmışlar mıydı? Birlikleri güneyde Grishalardan ve Birinci Ordu askerlerinden gelecek olan desteğe güveniyordu. Ayrıca Zoya'nın iyi olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Ravka hattından bağırsılar yükseldi ve bir saniye sonra ikinci füzeler havalandı, Fjerda hattının daha da ilerisine uçtu. Ama bu sefer Fjerdalılar hazırды. Tankları, kendi birliklerinin üstünden dumanlar yükselen cesetlerini ezerek geçti ve piyade birlikleri ileri atıldı.

Ellerindeki her şey bu kadardı: iki atış ve son füzeleri. Siperlerde Leoni'nin birliklerinin diğer füzeleri yüklediğini gördü ama onlar titanyum değil çelik gövdeliydi ve içlerinde patlayıcı yoktu. Fjerdalı keşif kolları onları izliyorsa Ravka'nın ne kadar savunmasız olduğunu görmelerini istemiyordu.

Çoğu savaş haftalarca sürer, uzun süre mermiler fırlatılır ve kan dökülürdü. Ama Ravka bu tür bir savaştan galip çıkamazdı. Elllerinde yeteri kadar para, deniz uçağı ve feda edecek insan yoktu. Dolayısıyla kendilerini o gün göstermek zorundaydılar. Azizler onları izliyorsa, Ravka'nın tarafını tuttuklarını umdu. Güneyde Zoya'yı koruduklarını umdu. O sırada onun yanında savaşacaklarını umdu.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" dedi Tolya. "İndir o silahı."

Nikolai tüfeğinin nişangâhından etrafa baktı. "Savaş alanına kahramanca silahsız dalamam."

"Emir vermen için sağ kalmana ihtiyacımız var, Fjerda'nın otomatik silahları tarafından parçalanmana değil."

"Emir verebilecek komutanlarım var. Gerçek bir saldırı sergileyebilmek için son şansımız bu. Kaybedersek Ravka'nın bir krala ihtiyacı olmayacak zaten."

Tolya iç çekti. "O halde korumalara ihtiyacın olmayacak. Birlikte gideceğiz."

İleri hatta doğru ilerlerken duydukları sesler kulakları sağır edecek kadar yüksekti. Tankların ve cephaneliklerin gök gürültüsünü andıran sesleri başlarına inen çekiçler gibiydi. Birliklerin arasından ilerlediler, yaralıların ve savaşa çağrılmaya hazırlananların yanından geçtiler.

“Korol Rezni!” diye bağırdı askerler onu görünce.

Yara İzi Kralı. Artık bu lakap onu eskisi kadar rahatsız etmiyordu.

“Kim yanı başımda savaşacak?” diye seslendi.

Askerler isimlerini haykırarak yanında ilerlemeye başladılar.

Nikolai barut tozu, yanık ceset ve kazılmış toprak kokusu hissetti; sanki bütün savaş alanı bir mezar olarak kazılmıştı. Halmhend’i, etrafına saçılmış cesetleri, ölmek üzereyken Dominik’in dudaklarındaki kanları hatırladı. *Bu ülke sonunda insanı mat ediyor kardeşim. Bunu asla unutma.* Nikolai ona daha iyisini yapacağına, yeni bir şey inşa edeceğine söz vermişti. Ama sonuç olarak, tüm icatları ve izlediğı diplomasi taktikleri çamurların arasında yapılan bir ağız dalaşından başka bir şeyle sonuçlanmamıştı.

Yürüdü, koşmaya başladı ve kendisini bir anda çatışmanın içinde buldu. Nikolai’nın dünyası ufalıp duman ve kandan, ateş seslerinden, tankların uğultusundan oluşan bir alana dönüştü. Etrafındakileri bir an için görüyor, kimin dost kimin düşman olduğunu saniyeler içinde anlaması gerekiyordu. Fjerdalıların miğferleri onları diğerklerinden ayırt etmesine yardımcı oluyordu. Ravka askerlerinin miğferlerinden çok farklı olan bu miğferleri ilk kez görüyordu. Tekrar tekrar ateş etti ve silahını doldurdu. Gri üniformalı birisi solundan üstüne atıldı. Kemerindeki bıçağı çekip adamın yumuşak karnına sapladı. Bu hissi, ölümün yanı başında olduğı, nefesini ensesinde hissettiğı, elini yönlendirdiğı ama bıçağı bir anda ona çevirmeye hazır olduğı hissini memnuniyetle unutmuştu.

Bir mermi omzunu sıyrıp geçti ve geriye savrulup dengesini kaybetti. Doğrulup silahını doldururken ve ilerlemeye devam ederken Tolya kendisini korumak için yere yatmıştı. Nikolai bu yüzleri, hayaletler gibi bir anlığına gördüğü askerleri, ayaklarının altındaki cesetleri hatırlamayacaktı ama kâbuslarında göreceğini çok iyi biliyordu.

“Nikolai!” diye bağırdı Tolya.

Ama Nikolai çoktan canavarın yaklaştığını duymuştu. Fjerdalarla ilk çatışmaya girdiklerinde bir an için gördükleri, *parem* verilmiş Grishalarla dolu olan devasa nakliye aracı yaklaşıyordu. Aracın iri lastikleri gümbür gümbür dönüyor, metal çarklıları tiz bir ses çıkarıyor, havayı keskin bir yakıt kokusuyla kaplıyordu.

Nikolai kalan deniz uçaklarını ellerinden geldiğince Fjerda’nın hava desteğini engellemesi ama nakliye aracını da gözlemesi için yollamıştı. Grishaların araçtan indiklerini, etrafa Zemeni panzehrinin dumanlarının yayıldığını gördü. Ama bu sefer araçların tepesindeki Rüzgârın Hâkimlerinin maskeli olduklarını fark etti.

Grishalar ellerini kaldırdılar ve deniz uçaklarının dengesini bozan sert bir rüzgâr çıkarıp panzehir dumanını dağıttılar.

“Maskeler!” diye bağırdı Tolya sesini duyurmaya çalışarak.

Bunlar Ravka tarafından takılanlar gibi sıradan maskeler değildi. Nikolai bunların Fjerda’nın Grishaları *paremin* etkisi altında tutmak için kullandığını tahmin etti.

Aracın geniş metal ağızı açıldı. Bir sıra daha maskeli ve *parem* etkisi altında olan Grisha dışarı çıktı. Fjerda hattı boyunca, askerler tuhaf birtakım nesneleri itiyorlardı. Bunlar bir tabak ve çan karışımı büyük metal disklerdi ve kış güneşi kıvrımlı kenarlarına vuruyordu. Bunlar Nina’nın parabolleiydi. *Öten Kuş*. Birden Nikolai Fjerda askerlerinin başındaki o tuhaf miğferlerin ne işe yaradığını anladı.

“Ateş açın!” diye bağırdı. “*Parem* etkisi altındaki Grishaları vurun! Çanaklara ateş edin!”

Ama çok geç kalmıştı. Fjerda askerleri ellerine iri tokmaklar alıp çanaklara vurdular. Havayı tuhaf bir uğultu kapladı. Uyuşturulmuş Rüzgârın Hâkimleri kollarını havaya kaldırdılar ve herkes çılgılık atmaya başladı.

Tahammül edilecek gibi bir ses değildi. Nikolai elleriyle ku-

laklarını kapattı ve savaş alanındaki askerlerin silahlarını düşürüp dizlerinin üstüne çökerek aynı şeyi yaptıklarını gördü. Daha önce hiç böyle bir ses duymamıştı; zihnini ve kemiklerini zangırdatıyor. kafatasının içine doluyordu. Düşünmek imkânsızdı.

O tuhaf miğferler tarafından korunan Fjerda birlikleri saldırıya geçti, ateş açtı ve savunmasız kalmış olan Ravkalı askerleri ve Grishaları avladı. Miğferler onları bu dehşet verici, paralize eden sestten korumak üzere tasarlanmıştı.

Tolya'nın kulaklarından kanlar akmaya başladı. Nikolai ense-sinde bir ıslaklık hissetti ve kendisinin de kulaklarının kanadığını anladı. Titreşim onu parçalayacakmış gibi hissediyordu. Ravka'nın füzeleri bunun yanında oyuncak gibi kalmıştı.

Ülkesine direnebileceği bir şans verebileceğini sanmıştı. Sayılarına ve kaynaklarına rağmen halkı için bundan kurtulmanın bir yolunu bulabileceğine inanmıştı. Çaresiz, aptal gururu yüzünden. Her şey böyle sona erecekti. Ravka'nın dizlerinin üstüne çökmesiyle.

En azından en sona kadar kralları olarak savaşmıştı.

Ama belki de Ravka'nın bir krala ihtiyacı yoktu. Hatta bir maceracıya bile ihtiyacı yoktu.

Belki de ülkesine bir canavar gerekiyordu.

Elinde kalan son bir koz, tilkinin oynayacağı son bir numara, gölgelere bürünmüş bir parça umut vardı: iblisi. Ama birlikler onun ne olduğunu gördükleri, düşmanları gerçeği öğrendikleri anda tacı sonsuza dek kaybedecekti. Öyle olsun.

Git, diye emretti. Durdur onları. Ülkemin özgürlüğünü korumama yardım et.

İblis tereddüt etti. İçindeki şey kendisiydi ve bu sefer özgürlüğün ne anlama geldiğini biliyordu. Artık sırlar olmayacaktı.

Güzel. Vadik Demidov tahtı alabilirdi. Ravka kurtulacaktı.

İblis kükreyerek Nikolai'ın vücudundan dışarı fırladı.

Savaşa alanının üstünden doğrucan o korkunç çanaklara doğru

uçtu. Askerlerin yukarı baktığını, iblisi görenlerin yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdiğini gördü. Askerler gözleri büyük bir korkuyla irileşmiş bir halde birbirlerine iblisi işaret edip çığlıklar attılar.

Ama çanakların sesi çok yüksekti. Titreşim gölge vücudunu kapladı, onu zeddedi ve parçalamaya başladı. İblis toparlanmaya çalıştı ama Fjerdalıları yaklaştıkça bunu yapması zorlaştı. Kanatları ve vücudu etrafında dağılmaya başladı.

Bu da bir başka hata olmuştu. Sonuncu hatası olacaktı. İblis parçalanacaktı ve Nikolai onunla öleceğini biliyordu.

Ravka çökecekti. Binlerce sene hüküm sürmüş olan Lantsov krallarından sonra. Halkı, ülkesi, Grishalar. Hepsini kaybedecekti.

Nikola tüm vücuduna bir acı hissinin yayıldığını hissetti. İblis uçarken bir yandan da parçalanıyordu. Toprak zeminde dizlerinin üstüne çökerken, ölümlü vücudu gökyüzünde uçan diğer vücuda seslendi. Kalan tek şey buydu. Sonsuza dek karanlığa boğulmadan önce savaşmak için kalan tek şansı buydu.

Çenesini sıktı ve sivri dişlerinin ağzına battığını hissetti.

Birlikte öleceğiz.

İblis tiz bir çığlıkla, acı ve öfke içinde, çelik gibi bir iradeyle yanıt verdi. İkisi birlikte çanaklara doğru hızla ilerlemeye başladılar.

Genç adam ölecekti. Belki de hepsi ölecekti.

Kafatası bir kilise çanı gibi çınlamıyor olsaydı Aleksander gülebilirdi. Ama Yıldızsız müritleriyle yere çöktü, elleriyle kulaklarını kapattı ve o durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalıştı. Yüzünü biraz gizlemek için taktığı gözlük kayıp toprak zemine düşmüştü. *Bir işaret bekleyin*, demişti onlara. *Yıldızsız Kişi bize yol gösterecek.*

Kocaman bir gölge oluşturup güneşi örtmeyi ve onları şok içinde bırakmayı planlamıştı.

İşaret olmayacaktı. Böyle bir silahla karşılaşacağı aklına gelmemişti.

Bir kez daha *nichevo* yayı çağırmayı denedi ama gölgeler şekil alamadılar. Fjerda'nın *paremli* Rüzgârın Hâkimleri bir şekilde o çanak şeklindeki çanların titreşimini arttırıyorlar, gölgelerinin form almasını engelliyorlardı.

Etrafındaki Yıldızsız müritlerinin çığlıklarını duyamıyordu ama ağızlarını açmış haykırdıklarını, gözlerinin mutsuzluk ve kafa karışıklığıyla irileşmiş olduğunu görebiliyordu. Fjerda hatında düşman ülkeye hizmet etmeye zorlanan bir deri bir kemik kalmış, vücutları güçsüz bir halde titreyen, yüzleri çökmüş ve

hüzünlü ifadeleri olan Rüzgârın Hâkimlerini gördü. Bu *paremin* etkisiydi. Etkilerini daha önceden görmemiş, Grishalara ne yapabileceğini anlamamıştı. Onlar artık Grishalara karşı silah olarak kullanılan Grishalardı. Fjerda en sonunda hâkimiyet hayalini gerçekleştirmişti. Dahası istila hayallerini de gerçekleştirmek üzere olabiliyorlardı.

Oradan kaçıp o sesten uzaklaşmalıydı.

Aleksander güçlükle ayağa kalktı ve her biri onunla ilgilenemeyecek kadar acı içinde olan Yıldızsız müritleri arasında sendeleyerek ilerledi.

Sonra böğrüne saplanan bir kanca gibi onu hissetti. Arkasına döndü ve genç kralın gökyüzünde hızla ilerlemekte olan iblisini, en son iblisi kendisinin ele geçirmeye çalıştığı *obisbaya* sırasında gördüğü kendi gücünün hayata gelmiş halini gördü.

Delikanlı onu serbest bırakmıştı. Bunu yapmak ona tahta mal olacaktı. Her şeyini kaybedecekti. Neden? Ona sırt çevirmiş bir ülke için kahramanca ölebilmek uğruna mı? Bu genç adam hiç akıllanmayacak mıydı?

Fedakârlık. Yuri'nin saygı dolu fısıldayan sesini duydu.

Aptalın teki o. Senin bana saygı göstermen gerekiyor.

Bu müthiş fedakârlık krala ne fayda sağlayacaktı? Aleksander tıpkı *nichevo*'yası gibi iblisin de parçalanmaya başladığını hissedebiliyordu. İblis belki de etraflarındaki gölgelerden oluşturulmak yerine Nikolai'dan bir bütün olarak var olduğu, belki de kralın bilincine bağlı olduğu için gölgelerden daha güçlüydü. Yine de çanların sesiyle başa çıkabilecek kadar güçlü değildi.

Ama olabilir. Senin yardımınla.

Elbette Yuri, Aleksander'ın kendisini bu amaç uğruna feda etmesine bayılırdı. *Peşinden geldiler. Sana inandılar.*

Aleksander'ın kaçması gerekiyordu. Her zaman olduğu gibi kendisini kurtaracak, toparlanacak ve bir başka plan yapacaktı.

Fjerdalılar, Ravka saflarında hızla ilerliyorlardı ve Yıldızsız'a vardıklarında Aleksander hiçbir şey yapamayacaktı. Oradan kaçması gerekiyordu. Yeni bir strateji düşünmek, Ravka'yı Fjerda'dan geri almak, müritlerinin sayısını arttırmak ve zafere giden yeni bir yol çizmek için sonsuz zamanı vardı. Bu hayata dönmek için onu tehlikeye atamayacağı kadar büyük bir mücadele vermişti.

Ama Fjerdalılar o gün zafer kazandığı takdirde Grishalara ne olacağını da gayet iyi biliyordu. Ayrıca orada onu izleyecek birileri olmazsa, herhangi bir mucize gerçekleştirmesi ve muhteşem bir şekilde dirilmesi de gerekmeyecekti.

Belki de o anı kurtarmak için hâlâ çok geç değildi. Aleksander ayaklarını sıkıca yere bastı ve ellerini kaldırıp gölgeleri çağırdı. Bu sefer onları asker şekline sokmaya çalışmadı. Onları sadece sıçratarak, karanlığın narin dokunaçları olarak çaresizlik içinde tanıdıkları güce yolladı. *Öz özü çağırır.*

Gölgeler iblise vardığında bağırdı. Gölgeler iblise yapıştılar.

Daha fazla. Aleksander aklını yitirmemek için uğraşırken, kulakları sağır eden, çıldırtıcı titreşim kafatasını doldururken zangır zangır titredi. Gölge şeritleri iblisin vücudunu sardı, uzuvlarına güç verdi, bir araya toplandı ve onun şeklini aldı.

Yaratık tiz bir çığlık attı. Aleksander iblisin, Nikolai'ın zihnini hissetti.

Canavar benim...

Çok silik bir düşünceydi bu.

İblis kanatlarını kış göğüne karşı çırpı ve çanlara doğru hızla uçtu. Önce birine, sonra bir diğerine çarpı ve bunları yere devirerek bir metal ve cam öbeğine dönüştürdü. Bir asker yaratığa ateş açmaya çalıştı ama yaratık adamın başındaki miğferi kapıp sivri pençeleriyle yüzünü tırmıkladı, onu susturdu ve etrafa bir merhem gibi sıcak kanlar yayıldı.

Fjerdalılar gözlerinin önünde canlanan canavar karşısında

dehşet içinde dört bir yana kaçıştı. Uyuşturucunun etkisi altında olan Grishalar zihinleri *paremle* dolu olduğu için ilgisizce olanları izlediler.

İblis kral müthiş bir zafer çılgılığıyla son çanı da kırdı. Ses duvarı bir anda silindi ve yerini huzur dolu bir sessizliğe bıraktı. Ravka askerleri apar topar ayağa kalkarken bir bağırış çağırış koptu. Hepsi kanlar içindeydi. Yıkılmış haldeydiler. Ama işleri bitmemişti. Silahlarını aldılar. Ravka'nın Grishaları ellerini havaya kaldırdı ve hep birlikte yeni bir enerjiyle savaşmaya devam ettiler.

“Neler oldu?” diye bağırdı Kardeş Chernov.

Aleksander onu güçlkle duyabiliyordu. Kulakları hâlâ o korkunç sesle çınılıyordu. İblisin oluşmasına yardım etmek onu güçsüz düşürmüştü. Savaş alanında efendisine geri dönmek için kayarak ilerleyen karanlık bir şekli andıran canavarın krala gidişini izledi. Yıldızsız müritleri onun ne yaptığını görmemiş ya da anlamamıştı. Çanların sesine yenik düşüp yerde kıvranmışlardı.

“Ne yapıyoruz?” diye sordu Kardeş Chernov.

Aleksander ne yapacaklarından emin değildi. Çanlar artık yoktu ama Fjerda bir avantaj elde etmişti. Birlikleri toparlanıp ilerlemeye başlamıştı ve kralın etrafı sarılmıştı.

“Gökte iblisler var!”

İlk önce keşişin Nikolai'ın gölge yaratığından söz ettiğini sandı ama Chernov güneydoğuyu işaret ediyordu.

“Kimde bir dürbün var?” diye bağırdı. Kardeş Chernov ona bir dürbünü verdi.

Savaş alanına doğru ilerleyen bir şey vardı ama bunun ne olduğunu seçemiyordu. Sadece kralın başının daha da büyük bir dertte olduğunu biliyordu. Nikolai'ın güneyde müttefikleri yoktu.

“İşarete ne oldu?” diye yalvardı Kardeş Chernov. “Yıldızsız Kişi bizi neden terk etti? Ne yapacağız?”

Aleksander, Fjerdalıların kralın ve birliklerinin etrafını çevirini izledi. anlar onlara Nikolai'in kaçış yolunu tutmaları için bir fırsat vermişti. Aleksander ona yardım etmek için *nichevo* 'yayı yollayabileceğini dūřundū. Ravka'nın kralını ikinci kere kurtarmayı deneyebilirdi.

Ya da onu lūme terk eder, Ravka birliklerini ele geçirir, bařa kendisi geçerdi.

Genç kral cesur davranmıřtı; çanları kırmıř, bunu yapabilmek için hayatını ve ūlkesinin sadakatini tehlikeye atmıřtı. Ama tūm bunlar o gūn onun galip geleceęi anlamına gelmiyordu.

Kusura bakma Nikolai. Bir insan, bir sabah ancak iki mucize dileyebilir.

"Ne yapacağız?" dedi Chernov yine çaresizlik içinde.

Aleksander sırtını son Lantsov kralına dōndū. Bir řehit olarak lebilirdi.

"Yapabileceęimiz tek řey," dedi mūritlerine, "dua etmek."

Zoya düşünmeden, Nina'yı defalarca azarladığı tedbirsizlikle hareket ettiğini biliyordu ama askerlerinden birinin bir piyon olarak kullanılmasına izin vermeyecekti. Apparat bir oyun oynamak istiyordu ve oynayacaktı. Ama kuralları Zoya koyacaktı.

Kumsala vardığında, dikkat çekmemek için bulutları yavaşça aşağı çekti ve etrafını deniz pusuyla çevirdi. Rüzgârı çağırıp onu dalgaların hemen üstünde taşımalarını sağladı ve suda kayarak ilerledi. Bu gücü ona bileklerindeki büyüteçler, Juris'in pulları vermişti. Henüz uçmasını sağlamıyordu ve dikkatinin tamamını alıyordu ama Apparat gizlenmiş bir deniz uçağının ya da salın yanaşmasını bekleyecekti. Rahibi ve adamlarını gafil avladığı takdirde Nina'yı kaçıрма olasılığı daha yüksekti.

Ama ya Nina öldüyse?

Zoya düşmanlarını mezara yollarken bir sürü dostunu yitirmişti. Üstelik Nina dostu bile değildi. Yabancı dillere karşı müthiş bir yeteneği olan parlak bir öğrenciydi, onun emri altındaydı ve kendi başını derde sokmadığında başkalarının başına dert açması için ona kesin olarak güvenilebilirdi. Ama Zoya onun komutanı ve öğretmeni olmuştu ve Nina bu yüzden onun koruması altındaydı.

İçinde Juris'in kahkahası yankılandı. *Bahçenin Zoya'sı, ne zaman yalan söylemeyi keseceksin?*

Devasa Fjerda karargâhına yaklaşırken içinin buz kestiğini hissetti. Karargâh kumsaldan görüldüğünden de büyüktü. Ağır ağır etrafında bir daire çizdi ve nerede olduğunu anlayabilmek için onu koruyan pusun arasından etrafına bakındı. Doğu gözetleme kulesini hemen gördü ama yirmi katlı bir bina yüksekliğindeydi. Apparat, Nina'yı nerede tutuyordu? Hücrelerde olduğunu söylemişti ve... Binanın tepesinde penceresiz, dümdüz bir duvarın uzandığını gördü. Esirleri tıktıkları hücreler orası olmalıydı.

Peki oraya nasıl çıkacaktı? Hava akımlarıyla yukarı süzülebilirdi ama bu şekilde onu görürlerdi ve aniden çıkan bir fırtına bir şeyler döndüğünü belli ederdi. Karargâhın etrafında ağır ağır bir tur atmaya devam etti. Alt seviyesinde ufak deniz araçlarının demir atabileceği bir sıra iskele gördü. Bunlardan birinin üstünde iki Fjerdalı asker silahlı bir teknenin parçalanmış gövdesini tamir ediyorlardı.

Zoya güverteye çıkıp yumruk yaptığı ellerini havaya kaldırdı. Askerlerin nefesi kesildi ve ciğerleri boşalırken elleriyle boğazlarını tırmaladılar. Zoya adamları güvertede baygın bir halde bırakıp birinin üniformasını çıkardı. İkisinin de ellerini kollarını bağlayıp ağızlarına birer tıkaç tıkadı ve kimse onları görmesin diye bir kenara itti. Askerin bol paltosu ve şapkası işine yarayacaktı. Kadınlar Fjerda ordusunda görev almazlardı.

Sessizce iskelede ilerleyip ana güverteye çıktı. Başını önüne eğip kararlı adımlarla yürümeye gayret etti. Zoya bir aktör değildi ve numara yapma becerisi yoktu ama sadece kuleye kadar gitmesi gerekiyordu. Donanma karargâhı dalgaların arasında ilerliyor, giderek hızlanıyordu. Zoya, Fjerda birliklerinin kalanına destek vermek için kuzeye doğru gittiğinden emindi.

Doğu gözetleme kulesine varıp hemen içeri girdi. Asansöre

binmesi güvenli olmayacaktı ama merdivenden yukarı çıkacak-kemn üst kattan ayak sesleri geldiğini duydu. Fjerda dili bilmi-yordu. Diğer askerlerle karşılaşma riskini göze almak istemiyor-du. Asansöre binmek zorundaydı.

İçeri girdi ve gözetleme güvertesinde neyle karşılaşacağını bil-mediği için bir alt katın numarasına bastı. Asansör onuncu katta sarsılarak durdu. Bir çift parlak postal içeri adım atınca, Zoya ba-kışlarını yerden ayırmadı. İçeri giren her kim ise, bir düğmeye bastı ve asansör yukarı çıkmaya devam etti. Adam Fjerda dilinde bir şey dedi.

Zoya kalbinin gümbür gümbür attığını hissederek bir şeyler homurdandı.

Bu sefer, adam öfkeli bir ses tonuyla bir şey dedi. Zoya'nın çenesini tutup başını sert bir şekilde yukarı kaldırdı.

Kır saçlar. Üstünde beyaz kurt amblemi olan siyah üniforma. *Drüskelle*.

Adam elini belindeki silaha attı ama Zoya'nın elleri daha hız-lydı. Fırlattığı rüzgâr adamın göğsüne isabet etti ve *drüskelle* büyük bir gümbürtüyle asansörün duvarına çarpıp bayılarak yere yığıldı.

Azizler aşkına. Şimdi bir de baygın bir adamla uğraşmak zo-rundaydı.

Telaş içinde yüksek katların düğmelerine bastı ve kapılar açıl-dığında karşısına kimsenin çıkmayacağını umdu.

Asansör bir ağır silah deposunu andıran bir yerde durdu. Bü-tün pencerelerden dışarı çevrilmiş silahlar gördü. İçerisi o an için boştu. Adamı koridora yuvarladı, sonra da silahlara bir şimşek yollayıp uzun namlularını eritti. Önemli bir şey değildi. Ama ora-da olduğu sürece etrafa biraz zarar verebilirdi.

Asansörün kapıları kapandı ve en sonunda hücrelerin olduğu kata vardığını umdu. Hesaplaması doğruysa, orada çok sayıda si-lahlı asker olduğunu tahmin ediyordu. Ellerini havaya kaldırdı.

Kapılar sessizce açıldı. Zoya iki ayrı yöne doğru uzanan gri koridorlar gördü. İki koridorun iki yanında da kapılar vardı. Onların arkasında Grishalar mı vardı?

Sağdaki koridora sapıp basıncı düşürdü ve ayak seslerini biraz kesti. Ama bunu yapmasına gerek yoktu. Köşeyi döndüğünde koridorun sonundaki bir sandalyede oturan, ipek gibi sarı saçları olan kalın belli bir kadın gördü; arkasında da kahverengi cüppele-ri içinde iki askeri olan Apparat duruyordu. *Nina*. Zoya onu görevi için Küçük Saray'dan ayrıldığından beri görmemiş, Genya'nın insanların görüntüsünü değiştirmekte ne kadar becerikli olduğunu unutmuştu. *Nina* bambaşka birisi olup çıkmıştı. Eski haliyle tek ortak noktası gözlerindeki o inatçı parıltıydı. İşte o parıltı *Zenik*'i tanımlayan özellikti.

Apparat, *Nina*'nın boynuna bir bıçak dayamıştı.

"Sakin ol General Nazyalensky. Nerede olduğunun farkında-sın, değil mi?" Penceresiz duvarları işaret etti. "Bir çıkmaz sokak-ta. Eşsiz *Nina Zenik*'in bile şahdamarının kesilmesinden sonra hayatta kalacağını sanmam."

"*Jarl Brum*'un hanesinde yaşayan iyi yürekli ve iffetli bir kızın ölümünü açıklamak o kadar kolay olacak mı?"

Apparat gülümsedi. Diş etleri siyahtı. "Ona *Nina*'nın giysisin-den aldığımız kemik okları gösterdiğimizde ve *Hringsa* casusla-rını ifşa ettiğimizde, *Jarl Brum*'un bana bir madalya vereceğini düşünüyorum. *Nina*'nın silahlarını aldık; sağlıklı askerlerime kar-şı gücü faydasız. Çarpık becerisini kullanarak ona yardım etmesi için ölüleri çağırıp çağıramayacağına bakalım mı?"

Nina hiçbir şey demedi, dudaklarını birbirine bastırıp bakışla-rını *Zoya*'ya dikti.

"Bunu yapabileceğini sanmıyorum," diye devam etti Apparat. "Kimliğini ifşa etmeden ve sevgili *Hanne Brum*'u onunla işbirliği yapmakla suçlanıp tehlikeye atmadan ölüleri çağıramaz. Bu du-rum onun veliaht prensle evlenmesini engeller, değil mi?"

“Ne istiyorsun?” dedi Zoya. “Beni mahkûm olarak al ve Nina’yı bırak.”

“Hayır!” diye bağırdı Nina.

“Beni yanlış anladın Zoya Nazyalensky. Seni mahkûmum olarak değil, yoldaşım olarak istiyorum. Ama keşişlerimin tetikte olduğunu bil. Bana doğru tek adım atarsan, bu odaya derhal *parem* gazı verilecek.”

Zoya hücreyi, tavanı, Apparat’ın iki yanındaki askeri inceledi. Duvarlarda havalandırma delikleri vardı ama Apparat blöf yapıyor olabilirdi. Panzehir cebindeydi. Bu riski göze almaya değer miydi? Panzehri alması, etkilerinden sıyrılıp bir yandan da rahibin askerleriyle mücadele etmesi gerekecekti.

Zoya başını salladı. “Ravka’yı biraz olsun seviyor musun?”

“Ravka’nın kutsal insanlar tarafından yönetilmesi gerekirdi ve kralın öyle biri değil. O menfur bir yaratık. Azizlerin ondan kurtarılması gerek.”

“Menfur şeyleri işine gelen yerlerde gördüğünü düşünüyorum. Tıpkı Azizlerini bulma yöntemin gibi. Ne istiyorsun? Vaktimiz kısıtlı.”

“Seni gören oldu mu?”

“Yukarı çıkarken bir adamı öldürdüm.”

“Anlıyorum,” dedi Apparat keyfi kaçmış gibi. Keşişlerden birini dürttü. “Bana delikanlıyı getirin.”

Rahibin askeri emri yerine getirmek için en yakındaki hücrenin kapısını açtı ve bir deri bir kemik kalmış bir genci dışarı çıkardı.

“Bu zavallı çocuk Jarl Brum tarafından bir Fjerda köyünden alındı. Kendisi bir Cellat. Ya da belki de bir Şifacı’dır. Hiç eğitim almadı. Ama artık *parem* ona ne diyorsa onu yapıyor.” Apparat cüppesinin cebinden bir paket çıkardı. Cellat başını kaldırıp havayı kokladı ve hafifçe inledi. “İkimiz buradan birlikte çıkacağız

Zoya Nazyalensky. Gerçek kral olan Vadik Demidov'a bağlılık yemini edeceksin. Azizim ve yeni Ravka'nın sembolü olacaksın."

"Reddedersen Nina rahiplerin tarafından işkence mi görecek?"

"Bu Cellat tarafından işkence görecek. Sizden biri tarafından. Santim santim derisini yüzecek. Kalbi teklemeye başladığında, onu iyileştirmesini ve baştan başlamasını isteyeceğim. Belki de Bayan Zenik'e *parem* veririm. Bunu bir kere atlattı. Ama ikinci seferinde o kadar şanslı olacağını sanmam."

Zoya, Nina'nın gözlerinde ilk kez panik ifadesi gördü. *Buna izin vermeyeceğim*, diye yemin etti içinden. *Seni yarı yolda bırakmayacağım*.

"Nina Zenik bugün burada ölürse, ismini kim hatırlar? Bir Aziz değil, mucizeler gerçekleştirmedi."

"Ben hatırlarım," dedi Zoya öfkelenildiğini hissederek. "Hepsinin ismini hatırlıyorum."

"Sen ve ben bu kuleden birlikte çıkacağız. Bizim tarafımıza geçtiğini açıklayacaksın ve hizmetlerini gerçek Lantsov vârisine sunacağını söyleyeceksin. Bize katılacak ve sahte kralın tahttan indirilmesini sağlayacaksın."

"Bu plan nasıl sona eriyor rahip? Bana niyetini anlattın ama esas hedefin ne?"

"Demidov'un tahta çıkması. Ravka'nın Azizler tarafından temizlenmesi ve kutsanması."

"Ya sen?"

"Ravka'nın ruhuyla ilgileneceğim. Ayrıca sana kimsenin veremeyeceği bir armağan vereceğim."

"Nedir o?"

"Brum'un gizli karargâhların yerini, Grisha tutsakları tuttuğu bütün gizli yerleri biliyorum. Erkekler, kadınlar, çocuklar, hatta öldüğünü sandığın dostların. Fjerda Kralı ve Kraliçesi bile onların nerede olduğunu bilmiyor. O gizli yerleri sadece Jarl Brum ve

casuslarım biliyor. Cadı avcısı düşündüğü kadar gizli hareket edemiyor ve müritlerim işlerini başarıyla tamamladılar. Bakıyorum da şimdi dikkat kesildin.”

Hücrelerdeki Grishalar. İşkence gören ve üstlerinde deneyler yapılan Grishalar. Kurtarabileceği Grishalar. “Kralım ve kendi türüm arasında bir seçim yapmamı istiyorsun.”

“Grishalar yeteri kadar acı çekmedi mi? Amacıma hizmet ettiğin takdirde, ardına kadar açılacak o hücre kapılarını düşünsene. O ana dek türünün çekeceği acıları düşün.”

“Ne düşündüğümü bilmek ister misin?” dedi Zoya ona biraz yaklaşarak. Rahipler gazı vermeye başlamadan önce bir şimşek oluşturabilirse o ve Nina, Apparat’ın diğer adamları gelmeden bir şeyler yapabilirlerdi. “Bu mesele asla Azizlerle ya da Ravka’nın inancını yenilemekle ilgili olmadı. İstedığın tek şey hükmetmek. Asil kan taşıyan kişilerden nefret mi ediyorsun? Ya damarlarına güç akan kadınlardan? Yoksa Ravka için neyin en iyisi olduğunu bildiğine gerçekten de inanıyor musun?”

Rahibin gözleri dipsiz kuyular kadar siyahtı. “Çocukluğumdan beri Azizlerin benimle konuşmasını bekliyorum. Belki sen bile aynı duaları etmiş, aynı umutları beslemişsindir? Çoğu çocuk öyle yapar. Ama bir noktada dualarıma kimsenin yanıt vermeyeceğini fark ettim. Kendi katedralimi inşa etmem ve kendi Azizlerimle doldurmam gerekiyordu.” *Parem* paketini havaya kaldırdı. “Artık ben istediğim zaman konuşuyorlar. Konuş Sankta Zoya.”

Cellat gözlerini o çok istediği uyuşturucuya dikti, parmaklarını oynattı ve Nina çığlık attı. Gözlerinden ve burnundan kanlar aktı.

“Dur!” diye bağırdı Zoya.

Apparat Grisha’ya bir işaret verince Cellat hafifçe inledi ama kıpırtısız kaldı. Rahip ödül olarak Grisha’nın diline biraz turuncu renkli tozdan sürdü.

Zoya, Cellat'ın gözlerinin geriye gittiğini, Nina'nın burnunun kanadığını gördü.

“Senin için bir kız kardeş gibi, değil mi? Belki bir kız evlat gibi.” Apparat sakın sakın gülümsedi. “Onun hak ettiği anne olacak mısın? Hepsinin hak ettiği anne olabilecek misin?”

Zoya annesinin, onu kocası olacak olan yaşlı ve varlıklı adama teslim etmek üzere katedralde sıraların arasında nasıl yürüdüğünü hatırladı. Arkasında duran, azıcık bir para karşılığında sahte bir evlilik törenini yapacak olan rahibi hatırladı. Yamacın tepesinde etrafını sarmış olan Sulileri hatırladı. *Kızım*, diye fısıldamışlardı. *Kızım*.

Zoya Cellat'a ve hücrelere baktı. Hücrelerin kaç doluydu? Askeri karargâhlarda kaç hücre ve gizli laboratuvar vardı? İster kralını ister kendi türünü seçsin, asla hepsini birden kurtaramazdı. Genya'nın sözleri kulaklarında çınladı: *Arkamızdan yas tutmamak için bizi kendinden uzaklaştırıyorsun, yakınında tutmamaya çalışıyorsun. Ama bu yine de olacak. Sevgi böyle bir şeydir.*

Bu farkındalık bir ejderhanın ağzından püskürtülen bir alev gibi içini yaktı ve onu küle dönüşmüş gibi hissettirdi. Asla hepsini kurtaramayacaktı. Ama bu, katledilmesi için kızını başkalarına teslim eden Sabina gibi olacağı anlamına gelmezdi.

Kızım. Neden bu sözcük onu o kadar korkutuyordu? Genya'nın nasıl koluna girdiğini hatırladı. Alina'nın sanatoryumun basamaklarında ona nasıl sarıldığını hatırladı. Nikolai'nin onu bahçede kendisine çekip nasıl huzur vaat ettiğini hatırladı.

İşte sevgi bunu yapar. Öykülerde sevgi yaraları iyileştirir, kırık olanı tamir eder, hayatınıza devam etmenizi sağlardı. Ama sevgi bir büyü, kutsama sözcükleri, bir merhem ya da her şeyi iyileştiren bir şey değildi. Bağ kurarak, zorlukları paylaşarak ve güvene saygı göstererek güçlenen narin bir iplikti. Zoya'nın annesi yanılmıştı. Onu mahveden şey sevgi değil, sevginin ölümüydü.

Sevginin, yaşamının yerini alabileceğini sanmıştı. O ipin aşınıp kopmasına izin vermişti.

İşte sevgi bunu yapar. Bu eski sözler zihninde yankılandı ama artık duyduğu ses Sabina'ya ait değildi. Kilisede korkusuzca duran, kendisine ait olmayan bir çocuk için her şeyi tehlikeye atan Liliyana'nın sesiydi. *İşte sevgi bunu yapar.*

Zoya ne kadar zamandır başkalarıyla bağ kurmaktan korkmuştu? İnsanların arasında kurulan bağa ne kadar az güvenmişti? Ejderhanın sunduğu armağanlardan bu yüzden çekinmişti. Çünkü bu armağanlar kalbini dünyaya açmasını gerektirmişti ve Zoya neler kaybedebileceğinden korkarak bunlara sırtını dönmüştü.

Kızım. Seni görüyoruz.

David'i korumayı başaramadığı halde Genya ona sırt çevirmemişti. Karanlıklar Efendisi'nin dönmesini engelleyemediği halde Alina onu bu yüzden kınamamıştı. Dahası, Nikolai ona bir krallık, kabul etmekten ve gözlerinin içine bakıp korumaya çalıştığı şeyin Ravka'nın geleceği değil, kendi kırılgan ve korkmuş kalbi olduğunu söylemekten korkmuş olsa da ona tüm hayatı boyunca aradığı sevgiyi teklif etmişti.

Juris bunları biliyordu. Hepsini görmüştü. *Aç kapıyı.*

Kapının diğer tarafından sevgi vardı ve onu dehşete düşürüyordu.

Aç kapıyı. Ejderha o anı, o odayı görmüştü.

Bakışlarını Apparat'a çevirdi. "Nasıl oluyor da savaşlara, kralara ve devrimlere rağmen hep hayatta kalmayı başarıyorsun?"

Rahip gülümsedi. "Seninle paylaşabileceğim bir armağan bu. İnsanları kendilerini anladıklarından da iyi anlıyorum. İhtiyaç duydukları şeyi veriyorum. Teselli, koruma, mucize. Bin sene yaşayabilirsin Zoya Nazyalensky ama benim inancım sonsuza dek yaşayacağım anlamına gelir."

Zoya, Nina'yla göz göze geldi. "Sonsuzluk düşündüğünden kısa olabilir."

Sevginin, yaşamanın yerini alabileceğini sanmıştı. O ipin aşınıp kopmasına izin vermişti.

İşte sevgi bunu yapar. Bu eski sözler zihninde yankılandı ama artık duyduğu ses Sabina'ya ait değildi. Kilisede korkusuzca duran, kendisine ait olmayan bir çocuk için her şeyi tehlikeye atan Liliyana'nın sesiydi. *İşte sevgi bunu yapar.*

Zoya ne kadar zamandır başkalarıyla bağ kurmaktan korkmuştu? İnsanların arasında kurulan bağa ne kadar az güvenmişti? Ejderhanın sunduğu armağanlardan bu yüzden çekinmişti. Çünkü bu armağanlar kalbini dünyaya açmasını gerektirmişti ve Zoya neler kaybedebileceğinden korkarak bunlara sırtını dönmüştü.

Kızım. Seni görüyoruz.

David'i korumayı başaramadığı halde Genya ona sırt çevirmemişti. Karanlıklar Efendisi'nin dönmesini engelleyemediği halde Alina onu bu yüzden kınamamıştı. Dahası, Nikolai ona bir krallık, kabul etmekten ve gözlerinin içine bakıp korumaya çalıştığı şeyin Ravka'nın geleceği değil, kendi kırılgan ve korkmuş kalbi olduğunu söylemekten korkmuş olsa da ona tüm hayatı boyunca aradığı sevgiyi teklif etmişti.

Juris bunları biliyordu. Hepsini görmüştü. *Aç kapıyı.*

Kapının diğer tarafından sevgi vardı ve onu dehşete düşürüyordu.

Aç kapıyı. Ejderha o anı, o odayı görmüştü.

Bakışlarını Apparat'a çevirdi. "Nasıl oluyor da savaşlara, kralara ve devrimlere rağmen hep hayatta kalmayı başarıyorsun?"

Rahip gülümsedi. "Seninle paylaşabileceğim bir armağan bu. İnsanları kendilerini anladıklarından da iyi anlıyorum. İhtiyaç duydukları şeyi veriyorum. Teselli, koruma, mucize. Bin sene yaşayabilirsin Zoya Nazyalensky ama benim inancım sonsuza dek yaşayacağım anlamına gelir."

Zoya, Nina'yla göz göze geldi. "Sonsuzluk düşündüğünden kısa olabilir."

Zoya'nın birden havada çatırdayan akımı oluşturması için ellerini havaya kaldırması gerekmedi. Akım mavi kıvılcımlar saçarak Apparat'ın rahiplerinin etrafında yandı. Adamlar sarsılıp titrediler ve için için yanıp yere yığıldılar.

“Nina!” diye bağırdı Zoya. Nina'nın gücüyle harekete geçen adamların cesetleri anında ayağı fırladılar. Apparat'ı yakaladılar.

Özür dilerim, dedi Zoya hücrelerdeki isimsiz, yüzşüz mahkûmlara. Sizi kurtaramayacağım için özür dilerim. Ama intikamınızı alacağım. Sizi sevebilirim ve geride bırakabilirim.

“Gaz!” diye bağırdı Apparat çılgına dönmüş bir halde.

Zoya vanaların açıldığını ve üstlerine püskürtülen *paremin* sesini duydu. Juris'in ve ejderhanın gücünü hissederek öne atılarak Nina'yı yakaladı. Yaşadıkları hayatların ve savaştıkları savaşların gücü kaslarını doldurdu. Kollarında Nina'yla duvara çarpıp, taşı ve metali parçalayarak kendini onu bekleyen göğey bıraktı.

Nina çığlık attı.

Düşüşten kurtulacak kadar güçlüsün.

Büyük bir hızla denize düşmeye başladılar. Zoya etrafında Genya'nın kollarını, ona sıkı sıkı sarılmış olan Liliyana'yı hissetti. Yanında Nikolai'ı, elinde Juris'in kılıcını hissetti.

İçine şiddetli bir nefes çekti ve kanatlarını açtı.

Çok geç kalmışlardı.

Savaş alanı cesetlerle kaplanmıştı ve Fjerda askerleri gittikçe daralan bir kement gibi kralın etrafını sarıyorlardı.

“Bırak beni!” diye bağırdı Tamar. Çift metal kanatları bir yusufçuk böceğinin kanatlarını andıran Müjdecî onu kapmıştı.

“Çok kalabalıklar!” dedi Reyem. Bir kolunu Bergin’in omzuna atmış, diğeriyle de Mayu’yu koruyordu ama düşeceklerinden emindi ve kalbi gümbür gümbür atıyordu.

“Karım aşağıda bir yerde,” dedi Tamar öfkeyle. “Beni savaş alanına indir ve derhal güneşe git.”

Yere alçaldılar. Mayu herkesin şaşkınlıkla onlara baktıklarını gördü. Grishalar kâbuslardan fırlamış yaratıklardan kendilerini korumak için ellerini havaya kaldırdılar: *khergud*.

“Bir şey yapmayın!” diye bağırdı Tamar Ravka dilinde. “Tol-ya, onlara bir şey yapmamalarını söyle!”

Yerdeki insanlar birbirlerine seslenmeye başladılar.

Kral Nikolai başını kaldırıp hayretle onlara baktı. “Onlara zarar vermeyin!” diye bağırdı. “Onlar müttefikler.” Kendisi de buna pek inanmıyormuş gibiydi. “Gözünüzü Fjerdalılarından ayırmayın.”

Ravka birliklerinin etrafını bir gölge çevirdi, Fjerda askerleri-

ni uzakta tutmaya çalıştı ve tüfeklerini kullanmalarını engelledi. Ama düşman askerleri giderek yaklaşıyorlardı.

Fjerdalılar kanatlı Shu'yu gördükleri anda ateş açtılar. Reyem havada hızla dönüp sırtını mermilere çevirerek Mayu ve Bergin'i korudu. Mermiler sırtına ve kanatlarına çarptı. Çıkan ses metal bir çatıya vuran sert yağmur damlaları gibiydi.

“Reyem!” diye bağırdı Mayu.

“İyiyim,” dedi Reyem. Savaşın o karmaşası arasında sakın ses tonu çok garipti.

Müjdecı iri kollarını korumak için Tamar'ın etrafına doladı ama Gece Güvesi ve Bokböceğı vücutlarına isabet eden mermilere aldırış etmeden Fjerda askerlerine saldırıya geçtiler. Askerlerden bazıları gökyüzünden inen canavarlardan çığlıklar atarak kaçtı; bazıları da onlara karşılık vermeye çalıştı. Ama *khergud*ün gücüyle ve hızıyla başa çıkacak güce sahip değillerdi. *Khergud* korkusuzdu ve dur durak bilmiyordu. Gece Güvesi başını eğip boynuzlarını bir şahmerdan gibi kullandı. Mayu Bokböceğı'nin bir Fjerdalı'nın elinden tüfeğini kaptığını, sonra parlak metal pençeleriyle kollarını kopardığını gördü.

“Bizi yere indirin!” diye bağırdı Tamar.

Çekirge ve Müjdecı dediğini yaptılar. Mayu ayakları yere değeri değmez, tek dizinin üstüne çöküp doğruldu. Bokböceğı ve Gece Güvesi Fjerda hattını geriye itmişlerdi ama düşman askerleri çok kalabalıktı ve uzun süre beklemeyeceklerdi.

“Hepimizi öldürmek için gelmediğinizi umut edebilir miyim?” diye bağırdı Nikolai sesler arasında.

Tamar kolunu ikiz kardeşinin omzuna attı. “Seni kurtarmaya geldim küçük kardeşim.”

“İki dakika!” dedi Tolya. “Benden sadece *iki dakika* büyüksün!”

Sırt sırta verip silahlarını çektiler. Mayu ölü bir askerin elindeki tüfeğı aldı.

“Destek yollayamayacağınızı sanıyordum,” dedi Kral Nikolai. Dudakları kan içindeydi ve üniforması toz toprak içinde kalmıştı. Sol omzundan vurulmuştu ve elinde bir tüfek vardı.

“Kraliçe bunu yasakladı,” dedi Tamar.

Mayu kralla göz göze geldi. “Ama hükümet *khergudun* var olduğunu kabul etmiyor.”

“Oyun içinde oyun,” dedi Nikolai. “Hoş geldiniz.”

Yazlık sarayda Tamar ve Mayu, Kraliçe Leyti ve prenseslerin huzurundan ayrılıp Bergin ve Reyem’in yanına dönmüşlerdi.

“Haklıydın,” dedi Mayu. “Makhi tahtın vekili olarak Ehri’yle ülkenin başında olacak. Yargılanmayacak. Ceza almayacak. Taban soyuna leke sürülmemiş olacak.”

Bergin cılız omuzlarını silktilti. “Bir savaş söz konusu. Huzur ve istikrar istiyorlar. Adalet bizim gibilerin gücünün yetmeyeceği bir lüks.”

“Diğer *khergud*larını da buraya getirecekler,” dedi Mayu. “İyileşmeleri için.”

“Sürgün,” dedi Reyem. “Belki de en iyi çözüm budur. İnsanların etrafında olmaya uygun değiliz.”

“Öyle deme,” dedi Bergin. “Hayattayız. Özgürüz.”

“Öyle miyiz? Varlığımız Taban soyunu tehdit ederken, *khergud*ların yaşamasına daha ne kadar izin verilecek? İfşa etmeyi göze alamayacakları bir riskiz.” Pencereden gölün kıyısına baktı. “Ama amaçsız bir şekilde yalnız yaşamak üzere de tasarlanmadık. Savaşmak üzere yaratıldık.”

“Ravka size zarar verilmesine seyirci kalmaz,” dedi Tamar. “Ben buna izin vermem. Onlarla bir anlaşma yaptık.”

“Grishaların haklarının korunması için bir anlaşma yapıldı,” dedi Mayu. “*Khergudu* neden önemsiyorsun ki?”

Tamar’ın altın rengi gözleri parıldadı. “Onlar da Grishalar kadar *paremin* kurbanları.”

“Bunun bir önemi yok,” dedi Mayu. “Ravka, Fjerda'nın eline geçtikten sonra anlaşılanın ne faydası olabilir?”

“Kral Nikolai'ı hafife alma,” dedi Tamar. “İçinde zerre kadar güç kalmayana dek savaşırsın. Ben de öyle.”

Bergin ayağa kalktı. “Cepheye gidecekseniz, ben de sizinle gitmek istiyorum.”

Reyem ona döndü. “Sen... Gidiyor musun?”

Bunu duygusuz bir ifadeyle söylemişti ama Mayu kardeşinin içindeki karmaşayı hissetmişti.

“Ravka anavatanım olmayabilir ama ben Grisha'yım. Beni özgür kılan kral için savaşacağım.”

“O halde biz de savaşmalıyız,” dedi Mayu. Bunu neden söylediğinden tam olarak emin değildi. Ama Nikolai ve Tamar onu Reyem'e kavuşturmuşlardı; Bergin olmasaydı kavuşacağı bir kardeşinin olmayacağını da çok iyi biliyordu. Bokböceği, Gece Güvesi, Müjdeciler... Eskiden arkadaşları, aileleri ve hayatları vardı. *Khergud* olarak yeniden dünyaya gelirlerken bunların hepsi ellerinden alınmıştı. Reyem'in içinde kalan insanlığı için teşekkür etmesi gereken bir Grisha vardı.

“Savaşacağız,” dedi Reyem kararlılıkla. “Senin amacın benim amacım sayılır Bergin. Grishalar için savaşacağız. Bir *khergud* savaşçısı on sıradan askere, belki daha fazlasına eşittir. Diğerleri de savaşacaktır. Bize bir görev gerek.”

“Sizlere minnettarım,” dedi Tamar. “Gerçekten de minnettarım. Ama Kraliçe Leyti...”

“Kraliçe Leyti bize destek olarak Shu birliklerini yollayamayacağımızı söyledi,” dedi Prenses Ehri. Bir anda kapıda belirmişti; ufak tefek prenses yüzünde bir gülümsemeyle kapı aralığında duruyordu. “Ama hayaletlerden söz etmedi. Hükümetimize göre ablam, anneannem ve *khergud*lar yoklar. Hayaletler diledikleri yere gidebilirler.”

Kendisi de bir hayaletmiş gibi süzülerek gitti. Mayu o anda savaştan sağ çıktığı takdirde, memnuniyetle Tavgharad görevine dönebileceğini ve Prense Ehri'ye hizmet edebileceğini anladı.

Bu şansa sahip olabilecek miydi? Omzunda bir tüfekte savaş alanında dururken, nişan alıp tekrar tekrar ateş ederken, hangi mermilerin hedeflere isabet edeceğinden emin değildi. Kulaklarındaki kan basıncı ve kalbinin gümbür gümbür atışı onu dehşete düşürüyordu. Gözünün ucuyla Bokböceği'nin Fjerda birliklerinin arasında bir kasırga gibi ilerlediğini, Gece Güvesi, Müjdecı ve Çekirge'nin –yani Reyem'in– havadan saldırıya geçtiklerini, askerleri kaptıkları gibi anında boyunlarını kırdıklarını gördü.

“Bizim tarafımızda olduklarına memnunum doğrusu,” dedi Tolya alnında biriken terleri silerek.

“Umalım da hep bizim tarafımızda kalsınlar,” dedi Tamar.

Mayu bir dizi arka arkaya gerçekleşen patlama sesi duydu ve birden karşısında Fjerda hattından onlara doğru ilerleyen bir ateş duvarı gördü. Başını kaldırdı ve peş peşe bombalar atan Fjerda uçaklarını gördü.

Gözlerine inanamadı. “Kendi askerlerini de öldürüyorlar!”

“Umurlarında değil,” dedi Tamar. “Ne pahasına olursa olsun bu savaşı kazanmaya niyetliler.”

İki Ravka uçağı Fjerdalıların bombardımanını kesip pozisyonlarını dağıttı ama düşmanlar hemen toparlanıp aynı hızla Ravka askerlerini katletmeye devam etti. Bir Fjerda uçağı yanmaya başladı; alevler ve dumanlar saçarak döne döne düştü. Savaş alanına çakılıp askerlerin arasında sürüklendi, bir tanka çarptı ve sarı bir alev topuna dönüşüp patladı. Bunun yerini havada düzenli bir formasyonda uçan bir diğer uçak aldı. Zafer uğruna her türlü fedakârlığı yapacaklardı.

“Geri çekilmemiz gerektiğini söyleyin!” diye bağırdı Kral Nikolai. “Rüzgârın Hâkimleri ve Dalgaların Hâkimleri bir koruma oluştursunlar. Askerlerimizi derhal buradan uzaklaştırmalıyız.”

“Bu son şansımız,” dedi Tolya.

“Kendi birliklerini bombalamayı göze aldılarsa hiç şansımız yok demektir. Çok fazla ateş gücüne sahipler ve Brum, Fjerda bugünü galibiyetle kapattığı sürece ne kadar kayıp vereceklerini umursamıyor. Askerlerimin katledilmesine izin veremem. Geri çekilsinler!”

Savaş alanı pusla kaplanırken, kralın emri askerler arasında yayıldı. Ama Mayu bunun bir işe yaramayacağını görebiliyordu. Fjerdalılara emir verilmişti ve nişan almakla uğraşmadıkları için hedefleri görememelerinin bir önemi yoktu. O savaş alanını dümdüz edene dek bombardımana devam edeceklerdi.

Mayu, Reyem’in havadaki bombardıman uçaklarına doğru hızla kanat çırttığını gördü. Yanında başka bir yaratık uçuyordu. Bu gölgeyi daha önce de fark etmişti ama o anda onun bir canavarın şekline sahip olduğunu gördü. İkisi birlikte Fjerda uçaklarından birini yakalayıp kanatlarını kopardılar. Ravkalı Rüzgârın Hâkimleri molozları savaş alanından uzağa fırlatıp aşağıdaki birlikleri korumaya çalıştılar.

“Gel,” dedi Reyem yanına konup. Onu belinden kavradı. “Seni buradan uzaklaştırmam gerek.”

“Gidin,” dedi Tamar.

“Bergin...” dedi Reyem ama Bergin hayır anlamında başını salladı. Bu savaşı terk etmeyecekti.

Reyem çoktan Mayu’yu almış, havalanmaya başlamıştı.

“Hayır!” diye bağırdı Mayu. “Tamar’ı ve diğerlerini de kurtarmalıyız.”

“Boş ver,” dedi Tolya. “Bu bizim savaşımız. Her Grisha için.”

“Her Grisha için,” dedi Bergin onun sözlerini tekrarlayarak.

“İntihardan farksız bu,” dedi Mayu. “Çok fazla asker var!”

Tamar kralın omzunu tuttu. “Nikolai, *khergud* seni uçurarak buradan kaçırsın. Hâlâ kurtulma şansın var.”

Ama kral gülmekle yetindi. Gülüşü Isaak'inkine hiç benzemiyordu; sert ve biraz da dengesizdi. "Bırak bu lafları Tamar. Bugün Ravka'nın bağımsızlığı ölecekse, ben de onunla ölüyorum."

Mayu, Fjerda uçaklarının motorlarının uğultusunu duydu. Uçaklar tekrar pozisyonlarını almış, savaş alanını bombalamaya hazırlanıyordu. "Geri geliyorlar!"

Kral üstünde süzülen gölgeyle bir tankın üstüne tırmandı. *Kherguda* döndü. “Bana yardım etmek zorunda değilsin ama yine de yardımını isteyeceğim. Bu savaşı kaybettik ama o bombardıman uçaklarını yok edebilirsek, bu alandaki herkesin –hem Fjerdalı hem de Ravkalı askerlerin– güvenli bir yere kaçması için bir fırsat yaratabiliriz.”

“Nikolai,” dedi Tolya. “Lütfen. Çılgınlık bu. İblis ölürse, sen de ölürsün.”

Kral sırttı. “Görgü kurallarını unutmadım Tolya. Beni cehennemine yollamak istiyorlarsa, en azından doğru dürüst veda edeceğim.” Ceketini yırtılmıştı ve giysileri kan lekeleriyle kaplanmıştı. Kesinlikle sarayda ona eşlik eden çocuğa benzemiyordu. Gerçek bir krala benziyordu. “Burası senin ülken değil. Sana emir vermeye hakkım yok. O yüzden senden bunu rica ediyorum. Benim için savaş. Her Grisha, her asker, annesini yeniden görmek isteyen her çocuk, ertesi gün neler olacak diye korkmadan başını yastığa koymak isteyen her baba, ellerinde bir silah tutmaktan çok daha fazlasını yapmak için dünyaya gelmiş olan her marangoz, taş işçisi ve çiftçi için savaş. Hepimiz için savaş.”

Kralın etrafında kalmış olan askerler bağıarak yanıt verdiler.
“Hepimiz için!”

Nikolai'ın üstünde süzülen gölge yaratık cıyaklayıp göğe yükseldi. *Onu kral yönlendiriyor*, diye düşündü Mayu. O yaratık kralın iblisiydi.

Müjdecî ve Gece Gûvesi hızla havaya yükseldiler. Ya hâlâ insanlar mıydı ya da savaşa susamışlardı.

“Mayu?” dedi Reyem.

Ona kaçmak istediğini söylese Reyem bunu kabul ederdi. Birlikte kaçıp memleketlerine ve ailelerinin yanına geridönebilirlerdi. Ya da bu insanları kurtarmayı deneyebilirlerdi.

Mayu içinden, *Günahlarımı böyle telafi edeceğim*, dedi. Isaak’e, onu sevmiş olabilecek ve artık dönmesi mümkün olmayan masum gence yaptıklarının kefareti bu olacaktı.

“Kalplerini sök,” dedi Reyem’e.

“Sökeceğim.”

Reyem vücuduna takılmış olan kanatlarını açıp yanında Müjdeci ve Gece Güvesi’yle havaya yükseldi. Gökte iblise katılıp Fjerda bombardıman uçaklarına doğrultulmuş bir ok gibi dizildiler. Kralın ölümlü vücudu dua ediyormuş gibi tankın üstünde diz çökmüştü ve tüm dikkatini bu saldırıya vermişti.

“Kralın etrafını çevirin!” diye bağırdı Tamar. “Kralı koruyun.”

Askerler tankın etrafına dizilip iblisin ve *khergud*ların uçaklara doğru uçuşunu izlediler.

“Ölümlerini izleyeceğiz,” dedi Tolya.

“*Herkes ilk tomurcuk için yas tutar,*” dedi Mayu alçak sesle.

“*Düşen tomurcukların kalanı için kim ağlayacak?*”

“*Sana şarkı söylemek için yanında kalacağım,*” diye devam etti Tamar şiire.

Tolya elini kalbine götürdü. “*İlkbahar çok geride kalsa bile.*”

Sadece onlar bu anın, bu kaybın ne anlama geldiğini biliyorlardı.

Tolya’nın gözleri dolmuştu. “Azizler seni korusun Nikolai,” dedi. “Bir kral olarak öleceksin.”

Mayu düşmana indirilecek olan darbenin giderek yaklaşmasını izledi. İki yüz metre, yüz metre. Bakışlarını gökyüzünden ayıramıyordu. “Hoşça kal kardeşim,” diye fısıldadı.

Havada muazzam bir gümbürtü koptu. *Khergud* ve Fjerda

bombardıman uçaklarının arasında beliren devasa bir şekil hepsini dört bir yana savurdu. Havada gümüş bir şimşek çaktı.

“Neler...” dedi Tamar ama lafını tamamlayamadı.

Herkes göğe baktı. Mayu çığlık atmak için ağzını açtı.

Bir ejderhaya bakıyordu.

“Lütfen, lütfen, lütfen beni düşürme!”

Zoya konuşma becerisine sahipse bile bunu kullanmıyordu.

Çünkü bir ejderhaydı.

Bir ejderha.

Nina önce *parem* kokusu almıştı ama sonra bir anda Zoya’nın kollarında geriye savrulmuş, kule duvarı samandan yapılmış gibi onu yıkıp geçmişlerdi. Düşüyorlardı ve hava akımları hızla yanlarından geçiyordu. Nina suya çarptıklarında betona çarpmış gibi bütün kemiklerinin kırılacağını biliyordu. Ama... düşerken yavaşlayıp uçmaya başlamışlardı.

Zihnindeki bir sesin... bir şey dediğini duydu. *Kapıyı aç.*

Zoya’nın vücudu etrafında değişti ve Nina her an yine büyük bir hızla denize düşmeye başlayacaklarını düşünerek çığlık attı. Elleri çaresizlik içinde tutunacak bir şey aradı ve Zoya’nın parlak siyah pullarını tuttu.

Apparat’a ve askerlerine ne olmuştu? Hanne’ye nasıl dönecekti? Düşünceleri bir saniyeden fazla aklında kalmıyordu. Tüm mantığı ve sağduyusu müthiş bir korku ve heyecana dönüşmüştü. *Uçuyordu. Bir ejderhanın sırtında uçuyordu.*

Dalgaların üstünde hızla ilerlediler ve Nina ejderhanın suya

yansıyan şeklini gördü. Çok iri, devasa kanatları olan zarif bir yaratıktı. Yanaklarına sıçrayan tuzlu su yüzünü yaktı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sorabildi şaşkınlıkla. “Beni nereye götürüyorsun?”

Ama yanıt kısa sürede belli oldu. Karaya, cepheye götürüyordu onu.

Nina savaş alanını görmeden kokusunu hissetti. Bombaların ve ateşlenen silahların dumanı alanı kalın bir örtü gibi kaplamıştı. Bombardıman uçaklarının vızıltısını, motorların uğultusunu duydu.

Fjerda bombardıman uçaklarına benzeyen bir filo gördü. Uçaklar bir V harfi şeklinde dizilerek uçan bir gri metal ve yıkım mızrağı oluşturdu. Düşman filosuna doğru ilerleyen bir şey gördü: ufak, kanatlı şekiller. İçlerinden biri daha farklıydı ve parçalanmış bir gölgeyi andırıyordu. *Khergud*. Grishaları avlamak ve yakalamak için tasarlanmış Shu askerleri. Peki neden kendilerini Fjerda bombardıman uçaklarının önüne atıyorlardı?

Ejderha neden onlara doğru uçuyordu?

“Zoya?” dedi. “Zoya, sen ne...”

Karmaşanın ortasına daldıklarında Nina, Zoya’nın sırtına yattı. *Khergud*ların dağıldığını, pozisyonlarından çıktığını gördü. Fjerda silahlarının ateşlendiğini duydu. Bir mermi bacağına sıyrıp geçince çığlık attı ama mermiler Zoya’yı ya da dönüştüğü yarattığı etkilemiyormuş gibiydi.

Ejderha hızla yükseldi, havada döndü ve bombardıman uçaklarına pike yaptı. Nina midesinin kalktığını hissetti. Kusacak olursa Zoya onu öldürürdü.

Ejderha ağzını açtı ve fırtına sanki karnında şiddetlendi. İçinden, derinlerden bir yerden gümüş bir şimşek fırlattı. Şişek havada çatırdadı ve uçakları elektrik akımına tuttu. Uçaklar alevler içinde kaldı ve büzüşmüş böcekler gibi yere çakıldı. Nina’nın burnuna tatlı, kimyasal denebilecek bir koku geldi. Ozon kokusuydu.

Ejderhanın pullarının derisine battığını hissettiği halde onun sırtına sıkıca tutundu. Çok yükseğe çıkmışlardı. Gölgelelerini savaş alanında, dehşet içinde göğce bakan Ravka ve Fjerda askerlerinin üstünde uçarken gördü.

Birden bunların gerçek olmadığını, *parem* verilerek uyuşturulmuş zavallı Cellat'ın ona işkence yapmaya başladığını, acıya dayanamayıp bayıldığını, zihninin bölündüğünü ve gizlenmek için çılgınca bir senaryo uydurduğunu düşündü. Arkadaşının ve akıl hocasının bir masal kitabından fırlamış bir yaratığa dönüştüğü fikrinden çok daha inanılır bir senaryoydu bu.

Ejderha havada gümüş bir şimşek şeridi bırakmış, bir ateş duvarı oluşturmuştu. Doğuya doğru uçmaya başladıklarını gören Nina bunun nedenini anladı. Zoya geri çekilmiş olan Fjerda askerlerinin kaçmasını engellemişti. Birlikler gümüş rengi bir ateş duvarı ve Ravka askerlerinin arasına sıkışmıştı.

Fjerda tankları güçlü top atarlarını ejderhaya çevirdiler. Zoya sert bir şekilde sağa kayıp tank ateşinden kaçarken Nina nefesini tuttu. Zoya bir kez daha şimşek çaktırdı ve elektrik akımı Fjerda'nın savaş makinelerinin üstünde kıvılcımlar saçarak silahlarının namlularını eritti ve askerlerin kaçışmasına neden oldu.

Ejderhanın devasa kanatları havayı dövdü. Gök gürültüsünü andıran bir kükreme Zoya'nın pullu vücudunu sarstı ve bunu Nina da hissetti. Ölen askerlerin cesetlerini, gaz maskeli Gris-haları görebiliyordu. Tuniklerinde tutulmuş güneş amblemi olan Yıldızsız Aziz Kültü'nün müritlerini gördü. Kralın birliklerinin biraz ilerisinde kırbaçlarını ve silahlarını kaldırmış, siyah üniformaları içinde sıra halinde Kral Nikolai'a doğru yürümekte olan *drüskelle* grubunu gördü.

Brum aralarında değildi. Fjerda'nın savaş alanını kendi askerleri hâlâ oradayken bombalayacağını biliyor muydu? Belki de bu emri o vermişti.

Zoya'nın boynuna sıkı sıkı sarılmaya devam etti. O mesafeden

onu tanıyıp tanıyamayacaklarından emin değildi ama işini şansa bırakmak istemiyordu.

“Ateş!” diye bağırdı *drüskelle* komutan. Ama adamları yüzlerini göğe çevirmiş, ağızları şaşkınlıktan açık kalmış bir halde duruyorlardı.

Nina içine bir anda güç dolduğunu hissetti. Aylarca korku ve tereddüt içinde yaşamış, ülkesine ne olacağını düşünmüş, Hanne’yle hayatta kalmanın bir yolunu bulup bulamayacaklarını bilmeden umudunu kaybetmemeye çalışmıştı. Azizler aşkına. Niha yet güçlü kişinin kendisi olması, korku hissetmemesi çok güzel bir histi. Zoya içine derin bir nefes çekip bir şimşek şeklinde dışarı vererek yüzlerce Fjerda birliğini ve Brum’un yetiştirdiği cadı avcısı canavarları öldürebilirdi. Bunu yapabilirdi. Bir daha hangi asker Ravka’ya ve Grishalara karşı savaşmaya cesaret edebilirdi?

Nina aşağıda yüzlerini göğe çevirmiş, ellerini gözlerine siper etmiş, kapkara kanatlı uçan ölüme şaşkınlıkla bakmakta olan askerleri gördü. Her zaman Grishalardan korkmuşlardı ve o anda o yükseklikten korkmakta haklı olduklarını anlıyordu. Grishalar onları sıradan bir askerden çok daha ölümcül kılan becerilerle dünyaya gelmişlerdi. Fjerda bu korkuya kapılmış, bunu itici bir güç olarak kullanıp ülkeyi şekillendirmişti.

Ama o yüzlerde bir hayranlık ifadesi de yok muydu? Nina’nın sahte mucizelerle, Fjerdalıların zihinlerine yerleşmiş olan düşünceleri yıkmak için bulunduğu ufak müdahalelerle yarattığı hayranlık. Bütün Grishalar yok edilseydi, tüm bu çabalar boşa mı gitmiş olacaktı?

Halkıma biraz merhamet göster.

Lanet olsun Helvar.

Kurtarılmaya değer bir Fjerda olmalı. Bana söz ver.

Nina bu sözü vermişti. Sonuç olarak o sözü çiğneyemezdi. O sözleri söylediğinde, o sözü verdiğinde bunu sadece Matthias’a

değil, onu öldüren gence ve o sırada aşağıdaki savaşa alanında korkudan titremekte olan askerlere de vermişti.

Zoya'nın onu duyacağından, hatta o yarattığın artık Zoya Nazyalensky olduğundan bile demin değildi ama, "Zoya!" diye bağırdı. "Zoya lütfen. Onları yok edersen, Brum asla vazgeçmeyecek. Bizden her zaman korkacaklar. Bu mesele asla sona ermeyecek!"

Ejderha tiz bir çığlık atıp ağzını ardına kadar açtı. "Zoya, lütfen!"

Nina ozon kokusu hissetti. Bir şimşek çaktığını duydu.

Yüzünü ejderhanın pullarına dayadı. O noktadan sonra olacakları görmek istemiyordu.

Juris.

Güneş ışınlarının siyah pullarından mavi bir parıltı yaydığı ejderhayı gören Nikolai'ın aklından ilk olarak bu isim geçti. Şimşek gökyüzünde tırtıklı şeritler oluşturarak kıvılcımlar saçana dek. Zoya'nın gücünü biliyordu ve onu hemen tanımıştı.

İblisi geri çağırdı. Etrafındaki askerlerin onun dönüştüğü canavarı görüp görmediği konusunda endişelenmeyi çoktan kesmişti. Ravka inanılmaz bir şekilde avantaj elde etmişti. Zoya'nın şimşegi ateş duvarları oluşturup Fjerda birliklerinin kaçmasını engellemişti ve Zoya o sırada tepelerinde uçuyor, son hamlesine hazırlanıyordu.

Azizler Çağı. Yuri bu öngörüde bulunmuştu ve o dehşet verici anda bu çağ başlamıştı. Elizaveta ya da Karanlıklar Efendisi'yle değil, bir ejderhanın kanatlarında başlamıştı. Nikolai tüm o öyküleri, ilk kral adına savaşmak için bir canavara dönüşmüş olan Sankt Feliks'i, ejderhayı yenip onun şeklini almış olan Juris'i düşündü. Zoya efsaneler yazıldığından beri dünyanın görmediği bir şeye dönüşmüştü.

Ejderha ağzını açıp öfkeyle çılgılık attı. Nikolai bu çılgılıkta Zoya'nın hüznünü, öfkesini, ölen her asker için hissettiği üzüntüyü,

yaşamak zorunda kaldığı hayatın yalnızlığını duydu. Hava adeta canlanmış, basınç düşmeye ve şimşek güçlenmeye başlamıştı.

Hepsini öldürecekti.

Yapma, diye dua etti içinden. *Buna teslim olma. Hayat bizim gibi askerler için bile bundan daha fazlası olmalı.*

Bir an için göz göze geldiler ve Nikolai o insana ait olmayan gümüş rengi ince bir çizgi şeklindeki göz bebeklerinde onu gördü. Bahçede başını omzuna yaslayıp ağlayan kızı gördü.

Daha fazlası olmalı.

Ejderha pullu boynunu çevirdi ve gökyüzünde bir şimşek patladı; kıvılcımlar havayı yaktı ve Nikolai'nin kollarındaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Ama Fjerdalıları hâlâ hayattaydı. Zoya onları öldürmemişti.

"Sankta!"

Nikolai bunu kimin söylediğinden emin değildi. Başını çevirince siyahlar içindeki birinin alanda yere diz çöktüğünü gördü.

"Sankta Zoya!" diye bağırdı adam yine.

Başını kaldırdığında Karanlıklar Efendisi'nin gri gözleriyle karşılaştı. Şerefsiz ona göz kırptı.

"Sankta!" dedi bir başkası gözyaşları arasında.

"Sënje!" Bu sefer, Fjerda tarafından birisi bağırıyordu.

"Fırtınaların Sankta Zoya'sı!"

Drüskelleden biri silahını yere fırlattı. "*Sënje Zoya daja Kerkenning!*" diye bağırdı dizlerinin üstüne çökerek. "*Me jer jonink. Me jer jonink!*"

Şimşeklerin Azize Zoya'sı. Affet beni. Affet beni.

Drüskelle komutan tabancasını doğrultarak öne çıktı. Dizlerinin üstüne çökmüş olan genç askeri öldürecek miydi? Kâfir düşüncelerini yüksek sesle dile getirmeye cüret ettiği için kafasını havaya uçuracak mıydı? Bunu yaparsa ne olurdu?

Ama iki Fjerdalı asker komutanın önüne geçip kollarını tuttu-

lar ve tabancasını aldılar. *Drüskelle* komutan kıpkırmızı kesilip tükürükler saçarak bağırdı. *Dine küfür, kâfirlik, ihanet, menfur yaratıklar.* Tüm bunlar daha önceden Grishalar için kullanılmış olan sözcüklerdi. Fjerdalılar bu savaşta önde gidiyor olsaydı, bu adamlar tepki göstermeyebilirdi. Ama ölmek istemiyorlardı. *Drüskelle*ler teker teker diz çöktüler. Zoya sadakatlerini onlara merhamet göstererek elde etmişti.

Nikolai tekrar Karanlıklar Efendisi'ne baktı. Yıldızsız müritleri etrafını çevirmiş dua ediyordu. Savaş alanı yere diz çökmüş askerlerle, ağlayan birliklerle, şaşkın Grishalarla doluydu. Kuzeyden bir borazan sesi geldi. Fjerdalılar geri çekiliyordu. Karanlıklar Efendisi sanki bunların mimarı kendisiymiş gibi Nikolai'a bakıp sııttı.

Ejderha tepelerinde devasa kanatlarını çıırttı ve Nikolai onun sırtında biri olduğunu fark etti ama yüzünü seçemedi. İri yaratık kükredi ve etrafındaki bulutlar ışııkla kaplandı. Dağların üstünde gök gürledi. O kadar parlak bir şimşek göğü yardı ki Nikolai'ın bakışlarını başka yöne çevirmesi gerekti.

Tekrar yukarı baktığında Zoya gitmişti.

Zoya zihninde yankılanan Juris'in kahkahasını düşünmeden edemiyordu.

Sankta Zoya.

Kendisi bir Aziz değildi. Saçmalıktı bu. Ama Ravka için barışı satın almayı başarmış mıydı? Fjerdalıları öldürmemekle doğru olanı yapmış mıydı? Kıyıya doğru alçalıp meraklı gözlerden uzakta inebileceği bir yer aradı. Karanlık serin bir yere sığınıp düşüncelerini toparlaması, kendisini yeniden anlayabilmesi için biraz yalnız kalması gerekiyordu. Sadece vücudu değil, zihni de değişmiş gibiydi. Dönüştüğü şeyin şeklini idrak edemiyordu. Her şey çok fazla gelmişti: savaş alanındaki askerlerin paniği, Karanlıklar Efendisi'nin kendinden memnun hali, *drüskelle* komutanın öfkesi, Nina'nın korkusu. Nikolai. Hâlâ Nikolai'ın onun için ne kadar korktuğunu hissedebiliyordu. *Hayat bizim gibi askerler için bile bundan daha fazlası olmalı.* O birkaç saniye boyunca buna inanmıştı. *Birbirimizin sığınağı olabiliriz.* Zoya hepsine bağlıydı.

Juris'in bildikleri içinde yankılandı: Os Kervo'nun hemen kuzeyinde bir yamacın duvarındaki bir mağara vardı. Juris bu kıyı şeridinin üstünde pek çok kere uçmuştu. Mağara ufaktı ama idare ederdi.

Fjerdalıları öldürmeliydim. Onları bir daha asla toparlanamayacakları kadar büyük bir zarar vermeliydim. Ama bu eski, güvenecek kimsesi olmayan, her zaman ondan daha güçlü ve daha acımasız birisi olacağına inanan incinmiş bir çocuğun sesiydi. Zoya her daim o kana susamış, öfkeli kız olacaktı ama başka bir şey de olabilirdi. Ravka için barışı sağladıysa, belki kendi kalbinin de biraz olsun huzur bulmasını sağlayabilirdi.

Sert bir şekilde yere kondu ve yavaşlamayı başarmadan önce mağaranın duvarını kırmasına ramak kaldı. Son derece kaba bir inişti.

“Beni geri götürmen gerek,” dedi Nina.

Zoya dev omuzlarını silkti. *Sırtımdan in yoksa seni aşağı atarım.*

Nina cıyaklayarak apar topar yana kaydı ve küt diye yere düştü. Giysileri sırlıslıkladı ve sarı saçları bir dirgenle taranmış gibi gözüküyordu.

“Zihnimin içine mi girdin?” diye bağırdı Nina ellerini şakaklarına bastırarak. “Aklımı mı okuyorsun?”

Neyse ki okumuyordu. Ama hissedebiliyordu. O kadar çok şey hissediyordu ki korkutucu bir histi. Her zaman bundan, dünyayla daha derin bir bağ kurmaktan korkmuştu. Ama kapıyı açmıştı. Kapıdan içeri dalmıştı. Artık kapıyı kapatması mümkün değildi.

Nina güçlkle ayağa kalktı. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde Zoya’ya bakıyordu. Zoya onun ne gördüğünü merak etti. Kendi görüş becerisi daha keskin, koku duyusu daha keskindi. İçine, karnına ve ciğerlerine çektiği her nefes ona garip geliyordu. Neye dönüşmüştü?

“Ben... hâlâ... sen olduğuna inanamıyorum.”

Zoya da inanamıyordu. Ama Juris ondan bunu istemişti. Zoya onu öldürdüğünde ve Juris de Zoya’yı öldürdüğünde, pullarının arasından gelen gerçek gücü kullanmasını istemişti. Ama daha ne

kadar ejderha olarak kalabileceğini bilmiyordu. Ona hâlâ yanlış ve dengesiz geliyordu.

Nina'ya ne gibi bir açıklama yapabileceğini düşündü. *Askerlerin canavarlara dönüştüğü bir zaman vardı ve Grishalar büyüteçleri kullanmadıklarında onlara dönüşürlerdi.*

“Bir ayı ya da bir şahin olmadın Zoya. Bir ejderhasın. Sen... Bu kalıcı bir durum mu?”

Zoya içinin ürperdiğini, Juris'in yalnızlığını hissetti. Juris dediği andan insan ya da ejderha olabiliyordu. Zoya aynı şeyin kendisi için de geçerli olduğunu umdu.

Bilmiyorum.

“Zoya, beni Leviathan'ın Ağzı'na geri götürmelisin.”

Ravka'ya, evine döneceksin.

“Hayır, dönmeyeceğim. Görevim henüz tamamlanmadı.”

Zoya'nın içine muazzam bir kükreme yayıldı ve devasa çenelerini açıp kapattı. *Neden bu kadar inatçısın?*

“Asıl sen neden bu kadar inatçısın?” dedi Nina. Minik ayağıyla Zoya'nın bacağına bir tekme atacak cesareti gösterdi.

Seni kurtarmak için hayatımı tehlikeye attım Nina. Apparat hâlâ sağ olabilir. Kimliğin ifşa olmuş olabilir.

“Bu riski göze alacağım. Almam gerek.”

Zoya ofladı; mağaraya toz toprak ve çakıl taşları saçıldı. Ejderha formunda olmanın bedeli düşündüğü kadar yüksekti. Nina'nın üzüntüsünü hissediyordu ve onu daha da yakınında tutmak, tehlikelere karşı daha çok korumak istemesine neden oluyordu. Dayanılacak gibi bir his değildi.

Bize döneceğine söz ver.

“Bunu yapamam.”

O halde, dikkatli olacağına söz ver.

“Bunu da yapamam.”

Aptal kız.

Ama Nina'nın gitmesine izin verecekti. Nina Zenik bir askeri. Zoya onu iyi yetiştirmişti. Ayrıca Nina kendi yolunu seçmekte özgürdü.

Sırtıma çık ve sıkı sıkı tutun, dedi Zoya.

Nina güldü. "İşte bunu yapabilirim."

Zoya boynunu çevirip ona baktı. Nina mutluydu, yanakları pembeleşmişti. Zoya'nın tanıdığı o derin bir üzüntü yaşayan kız değildi. Mutluluk ve heyecan gerçek şekliymiş gibi etrafını sarmış, altın rengi bir hale oluşturmuştu.

Zoya mağaranın ağzından havalandı ve Nina'nın muthuluğunun ona yol göstermesine izin verdi.

Leviathan'ın Ağız'na yaklaşırlarken pusların arasına gizlendi ama karargâhta büyük bir karmaşa çıkmıştı ve zaten gizlenebilecekleri yeteri kadar yer vardı. Görevliler, askerler ve sağlık personeli karargâh ve anakara arasında mekik dokuyor, salları ve tekneler sürekli olarak ikisi arasında gidip geliyordu. Savaş o an için sona ermişti ama Zoya bunun barış anlamına gelmediğini biliyordu.

Nina'ya tekrar veda etmesi kolay olmadı ama Zoya bunun kararını etkilemesine izin vermeyecekti. Nina gerçekten de Mila Jandersdat kimliğini devam ettirebileceğine inanıyorsa, ülkesi için hâlâ çok faydalı olabilir, Ravka'ya çok değerli bilgiler yollayabilirdi. Ama başka bir şey daha vardı. Zoya onun içindeki o şiddetli özlemi hissedebiliyordu: Enerji dolu, yeni doğmuş, ılık ve bakır rengi bir güneş kadar parlak birisini arzuluyordu. Nina Fjerdalılardan uzak duramıyordu. Zoya onu âşık olmanın tehlikeleri, kimliğini ifşa edebileceği konusunda uyarsa mı diye düşündü. Ama Nina Zenik'in kalbine hükmedebileceğini düşünmesi aptalca olurdu.

"Seni uyarmam gerek," dedi Nina iskelelerden birinin yakınlarına konduklarında. "Krala, Prens Rasmus'a güvenemeyeceğini

söyle. Hanne ondan hâlâ umutlu ama prens düşündüğümüz gibi biri değil. Kesinlikle değil.”

Bir dostları daha eksilmişti. Prens ülkesinin nefretini seçmişti.

Kimse fark etmeden karargâhtaki askerlerin arasına girebilen için dikkatleri dağıtacağım.

Nina sırttı. “Bunu yapman çok zor olmasa gerek.”

Zoya burnuyla onu itekledi. Böylesine samimi bir hareketi insan vücudundayken asla yapamazdı. *Kendine çok dikkat et.*

Nina, Zoya’nın pullu derisine dokundu. Bir an için yanağını Zoya’nın başına dayadı. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı ve bir rampadan yukarı çıkıp kalabalık güvertede gözden kayboldu.

Zoya, Nina Zenik’i bir daha görüp göremeyeceğini merak etti.

Dalgaların üstüne havalandı, sonra hızla geri dönüp pusların arasında dışarı fırladı ve donanma karargâhının üstünden geçti. Aşağıdan çığlıklar geldiğini duydu, Fjerda askerlerinin dehşet hissinin buz gibi bir dalga gibi yayıldığını hissetti ve keyiflendi. Korku evrensel olarak anlaşılan bir dildi. İçine bir nefes çekip çatırdayan bir şimşek oluşturdu. Sonra sola döndü ve kanatlarını iki yana açıp karnına çarpan tuzlu suyu hissederek alçaktan anakaraya doğru uçtu. Hâlâ Nina’nın güçlü kalbini ve o kalbin cesaretle nasıl attığını hissedebiliyordu.

Her şeyle aranda bir bağ olduğunda, öğrenebileceklerinin bir sınırı yoktur.

Belli ki hissedebileceklerinin de bir sınırı yoktu. Tüm bu duygu yoğunluğu çok yorucuydu. O Zoya’ydı, Juris olarak bilinen şövalyeydi ve bir zamanlar onun öldürmüş olduğu ejderhaydı.

Savaş alanının üstünde daireler çizerken Fjerdalılar geri çekildiğini gördü. Alana yayılmış olan onca cesedi, yaralı arkadaşlarıyla ilgilenen ve ölenler için yas tutan askerlerin üzüntüsünü hissetmek zordu. Ama Yıldızsız Aziz ve müritleri ortadan kaybolmuştu. Dizlerinin üstüne ilk çöken Karanlıklar Efendisi olmuştu

ama Zoya onun kesinlikle onların tarafına geçmediğini biliyordu. Henüz amacına ulaşmamıştı ama Zoya bunun ne olduğunu bilmiyordu. Savaş alanına gelmiş olması, hayat ve korku arasındaki bir boşluk, derin bir sonsuzluk kuyusu gibiydi.

Zoya, Ravka birliklerinin karargâhlarını kurdukları Pachesya-na köyüne doğru döndü. Askerlerin kampını ve kraliyet komuta çadırını gördü. O ufak alana inebilmek için odaklanması gerektiğini biliyordu ama birden, fark ettiğinden de çok yorulduğunu hissetti. Çok kısa sürede çok fazla şey yapmıştı. Ejderha üstündeki kontrolünü yitirdiğini, artık uçmadığını ve düşmeye başladığını hissetti.

Bir hava akımı onu yakalayıp hızını kesti. Yere çakılmadı ama yine de afalladı ve nefesi kesildi. Bir yanı yorgunluğa teslim olmak ve oracıkta uyumak istiyordu.

Onu saran kollar hissetti ve başını kaldırdı.

“Zoya?” Nikolai’ın sesiydi. Bir kralın sesiydi. Muhteşem, yaratıcı, kitaplarıyla ve icatlarıyla yalnız kalan, sonsuza dek bomboş bir sarayda dolanan bir çocuğun sesiydi. Onun hissettiği üzüntü ve endişeyi hissetti. “Lütfen,” diye fısıldadı Nikolai. “Lütfen.”

Ejderhanın zihni silindi ve Zoya’yı rahatlatıp zihninde sadece kendi düşüncelerini bıraktı. Kendini gözlerini açmaya zorladı. Nikolai’ın dudağı kanamıştı. Saçları is içindeydi. Ama hayattaydı ve o kısacık an için onu kollarında tutuyordu. Zoya ona sığınmak, içinden geldiği gibi ağlamak istedi. Yanına uzanmak, bir saatliğine güvende hissetmek istedi. Ona söylemek istediği çok şey vardı ve beklemek istemiyordu.

Güçlkle doğruldu. “Fjerdalılar nerede?”

“Dikkatli ol,” dedi Nikolai ona destek olarak. “Azizlere şükürler olsun ki Nadia hızını kesti ama yere yine de sert bir şekilde indin.”

“Fjerdalılar,” dedi Zoya yine. “Geri mi çekildiler?”

“Ateşkes yaptık.”

Zoya gür kaşlarını çatmış olan Tolya'yı gördü. Tamar dudaklarını ısırmişti, Nadia boynunda asılı olan koruyucu gözlüğüyle orada duruyordu. Leoni sıkı sıkı Adrik'in koluna girmişti. Genya eliyle ağzını kapatmıştı. Derin bir oh çekti ve hepsine sımsıkı sarılmak istedi. Ama, “Fjerda'nın veliaht prensi bizi desteklemeyecek,” dedi. “Nina onu düşündüğü kadar etkileyememiş.”

“Pek öyle denemez,” dedi Tamar. “Kocaman bir savaş alanı az önce seni bir Azize ilan etti.”

“Aslında Karanlıklar Efendisi seni bir Azize ilan etti,” dedi Nikolai.

“Bir ejderhaya dönüşmen de etkili oldu tabii,” dedi Tolya.

“Bunu yapabileceğini biliyor muydun?” diye sordu Genya. “Bunu bana söylemediğine inanamıyorum!”

Zoya başını salladı. Ejderhanın ateşi söndüğü için içinin buz kestiğini hissetti. O ateş yeniden yanana dek bir daha ısınamayacaktı.

“Savaş alanında *khergud*ları gördüm,” dedi. Nikolai'nin iblisinin yanında uçuyorlardı.

“Sorun yok,” dedi Tolya yere çömelip. “Bizim tarafımızda savaştlar. Ama bir süreliğine ortadan kaybolmaları gerekti. Soru sorulmasını göze alamazlardı.”

“Onlar aslında yok,” dedi Tamar. “En azından Shu Kraliçesi'ne göre *khergud* denen askerler yok.”

“Geri dönmüşsün,” dedi Zoya.

Tamar ona göz kırptı. “Savaşma fırsatını kaçıracağımı mı sandın?” Zoya'ya elini uzatıp kalkmasına yardım etti.

Nikolai'nin gözleri irileşti. “Çok tuhaf bir zırh giymişsin.”

Zoya üstüne baktı. Kaba saba köylü giysileri gitmişti. Üstünde vücudunu saran dar bir tunik ve güneşin altında mavi bir parıltı saçan metalik siyah pullardan yapılmış bir pantolon vardı. Bu zır-

hı biliyordu. Juris insan formundayken bunu giyiyordu ve insanı ikinci bir deri gibi saran giysilerdi. Ona yakışmış olması hoşuna gitti ama dilediği zaman bunları çıkarabileceğini umdu.

Leoni başını hafifçe yana eğdi. “Rahat mı bari?”

“Ağır,” dedi Zoya. Fabrikatör’ün giysisinin kumaşına dokunabilmesi için kolunu uzattı.

“Os Kervo’da muhteşem bir etki yaratacak,” dedi Nikolai. “Fjerda görüşme çağrısında bulundu.”

“Vadik Demidov da Os Kervo’da,” dedi Tolya. “Fjerdalılar şimdilik geri çekildiler ama taktik değiştirdiler.”

Tamar tiksiniş gibi ofladı. “Bizi savaş alanında yenemedikleri için taht konusunu öne sürecekler. Ravka’nın en kıdemli soylularının toplanmasını istiyorlar.”

Zoya kulaklarına inanamadı. “Bizim soylularımızı mı çağırıyorlar? Bizim halkımıza emir vermeye hakları yok.”

“Onları durdurabiliriz,” dedi Genya. “Toplantıyı engelleyeceğiz.”

Nikolai buzağı derisinden yapılmış eldivenlerini taktı. Savaştan sonra tiril tiril bir saha üniforması giymişti. “Tam aksine,” dedi. “Onların toplantıya götürülmesi için hava taşıtlarını yolladım. Birkaç saate orada olacaklar.”

“Azizler aşkına, bunu neden yaptın?” dedi Zoya. Nikolai işleri gerçekten de zorlaştırmakta çok başarılıydı.

“Çünkü onlara planlar yapmaları ve taktikler belirlemeleri için ne kadar uzun süre verirsek aleyhimize olur. Şu anda Batı Ravka bize minnettar ve Fjerdalıların ihanetine çok öfkeli. Genya, yarılan dudagımı iyileştirmeni, hırpani halimi yok edip daha saygın bir hükümdar gibi görünmemi sağlamanı istiyorum. Piç olsam da olmasam da tahtta kalmak istiyorsam harekete geçmem gerek.”

Etrafa gergin bir sessizlik çöktü.

Tamar dilini şaklatarak sessizliği böldü. “Şu anda seni endişelendirecek son şey piç olmak.”

“Artık ne olduğunu biliyorlar,” dedi Zoya. Sadece birkaç günlüğüne gitmişti ve her şey altüst olmuştu. Nikolai canavarını sa-vaş alanında serbest bırakmıştı. Tüm Ravka’ya iblis kral olduğunu göstermişti.

“Doğru,” dedi Nikolai. “Ama senin de ne olduğunu biliyorlar Sankta Zoya.”

“Bana  yle deme.”

“Kulağa hoş geliyor aslında,” dedi Tamar.

“Ejderha Ateşi Leydimiz?” dedi Nadia.

“Tatlı pullu intikam?” dedi Genya.

Zoya hepsine sırtını döndü ve çadırlara doğru gitti. “Bundan böyle bir mağarada yaşayacağım.”

Nina donanma karargâhında attığı her adımda, karşısına ona durmasını söyleyen birinin çıkıp çıkmayacağını merak ediyordu. Her bağırısta irkiliyor, bir *drüskellen*in kamçısının kollarına inmesini ya da Apparat'ın bir grup adamının onu yakalamasını bekliyordu.

Ama Fjerdalılar sadece tepelerinde daireler çizen ejderhayla ilgileniyorlardı.

“Geri döndü!” diye bağırdı birisi. “Saklanın!”

Nina'nın kendisine gözlerini yerden ayırmadan deniz uçaklarından birinin arkasına gizlenmesi gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldı. “Bu da ne?” diye sordu göğe bakmakta olan pilota.

“Bilmiyorum,” dedi adam titrek bir sesle. “Bunu daha önce de gördüm. Doğu kulesini parçaladı, sonra da uçup gitti.”

“Belki de karnı aç değildi,” dedi Nina adamı daha da korkutarak.

Pilot korku dolu bir ses çıkarıp uçağın yanına daha da sindi.

Nina ağır ağır Brumların kamerasına doğru yürürken, etrafındaki karmaşayı izledi ve ne söyleyeceğini düşündü. Donanma karargâhı Arkesk'teki savaşa destek vermek için kuzeye doğru gidiyordu. Fjerda sağlık birlikleri askerlerle ilgilenmeleri ve cephe-

deki cesetlerin geri getirilmesi için yollanmışlardı. Nina herkesin ne kadar değiştiğini fark etti. Bu adamlar bir savaşa girmişlerdi ama sonra kendilerini bambaşka bir savaşta bulmuşlardı. Yenilgi ihtimalini düşünmüş olanlar bile işin bu noktaya varacağını, bir ejderhayla ve uçan Shu savaşçılardan oluşan bir filoyla karşılaşacaklarını tahmin edememişlerdi. Fjerda askerlerinin bir Gris-ha'nın karşısında diz çökeceğini kimse tahmin edemezdi. Nina'nın düşünceleri ona hâlâ bir tabak sulu mantı gibi geliyorsa, kim bilir etrafındaki insanlar ne hissediyordu.

Onu savaş sırasında net bir şekilde gören kimse olmadıysa, sadece son birkaç saattir nerede olduğuyla ilgili bir şeyler uydurması yeterli olacaktı. Deniz istilasını sırasında gördüklerinin etkisini atlatabilmek için yalnız kalmak istediğini, bundan fark ettiğinden de çok etkilendiğini ve donanma karargâhı kuzey saldırısına katıldığı anda sadece kendisini korumaya çalıştığı söyleyecekti.

Ama ya Apparat sağ kaldıysa ve onu ifşa etmeye kalkışırsa? Rahibin onun gerçek kimliğiyle ilgili bir kanıt olup olmadığını bilmiyordu ama bunun önemli olacağını sanmıyordu. Fjerdalılar onu bir hücreye atıp sonra sorgularlardı. Nina buna izin veremeycekti. Apparat'ın adamları giysisinin kollarındaki kemikleri almışlardı. Bu durum onu savunmasız bırakmış olabilirdi ama her yerde ölüm, kıyılarda ve karargâhta askerleri olarak kullanabileceği cesetler vardı. Yapması gereken tek şey Hanne'yi bulmak ve birlikte kaçmaktır.

Ama Brumların kamerasında kimse yoktu. Ylva da Hanne de orada değillerdi.

Islak giysilerini çıkarıp önceki gün giydiği gül rengi yün elbiseyi giydi. Saçlarını yeniden ördü ve güverteye çıktı. Hanne hâlâ prensle birlikte batı kulesinde olabilir miydi?

Komuta merkezinden birkaç metre ötedeyken bir kadının ağladığını duydu. Hanne'nin sesine benziyordu. Koşmaya başladı ve

birisinin ya da bir şeyin etrafına toplanmış olan bir grup asker gördü. Jarl Brum bir kenarda durmuş, birkaç kraliyet muhafızıyla tartışıyordu. Yüzü kir toz içindeydi, üniforması da savaş alanının çamuru ve kanıyla kaplanmıştı. Nina askerlerin ve denizcilerin arasında geçerek yaklaştı. Sonra ölü gibi olduğu yerde kaldı.

Ağlayan kişi Hanne değil, annesi Ylva'ydı. Kızının parçalanmış vücudunun başında ağlıyordu.

Nina'nın dünyası yıkıldı, gördüğü manzaraya anlam veremedi.

Bir yanlışlık olmalıydı. Gördüğü şey doğru olamazdı.

Hanne vücudu tuhaf bir açıda bükülmüş, başı yana dönmüş bir halde, yüzüstü bir kan birikintisinin içinde yatıyordu. Profili, pembe çilleri ve dolgun dudakları garip gözüküyordu. Nina dizlerinin üstüne çöküp ona uzandı. Hanne'nin kanı annesinin eteklerine bulaşmıştı. Vücudu buz gibiydi.

"Prens," dedi Ylva hıçkırıklar arasında. "Prens... onun düştüğünü söyledi."

Hanne'nin Prens Rasmus'la savaşı izlemek üzere çıktığı doğu gözetleme kulcsine baktı.

Hanne düşmüş olamazdı. Onun Hanne'si düşmüş olamazdı. Her şey yeniden tekrar ediyordu. Yabancı bir şehrin sokaklarında dizlerinin üstündeydi. Eline Matthias'ın kanı bulaşmıştı. Sevgisi bunlara mı neden oluyordu? Dokunduğu her şeyi yok mu ediyordu? Nina çığlık atmak istedi ve içini saran o büyük acıya dayanamayıp bunu yaptı.

Hanne atlamış olamazdı, değil mi? Geleceğe umutla bakmışlar, kaçabileceklerini düşünmüşlerdi. Ama Nina onun çaresiz ve korku dolu bir ifadeyle yatağının kenarına oturduğu halini hatırladı. *Bana evlenme teklif ederse, onu geri çeviremem. Ama Nina... Nina, ona evet de diyemem.* İki gece önce böyle demişti. Sanki bir sonsuzluk kadar geride kalmıştı o gece. Nina'nın hâlâ olasılıklara inandığı bir anda kalmıştı.

Belki de hiçbir zaman mutlu olamam, demişti Hanne.

Joran'ın kireç gibi kesilmiş yüzünde derin bir hüzne benzer bir ifadeyle onu izlediğini fark etti.

Ayağa fırladığı gibi o pis *drüskelle* ceketinin yakasına yapıştı. "Neler oldu?" Sesi tiz, kırık cam parçaları gibi keskindi. "Ona ne oldu? Ona ne yaptınız?"

"Ben bir şey görmedim," dedi Joran. Onu kendisine çekip sarıldı. "Sakin olmalısın. Kendine hâkim olmalısın," dedi. Ama kulağına, "Neler olduğunu bilmiyorum," diye fısıldadı. "Bir tartışma çıktı. Prens ona vurdu. Sadece bir tokat attı ama sonra bir kriz geçirdi. Hanne bana yardım getirmemi söyledi ve geri geldiğinde..."

Joran'ın kollarından sıyrıldı. Düşünemiyor, nefes alamıyordu. *Hanne. Hanne. Hanne.* Bir lütuf, bir dua ve bir lanet gibi olan bir isimdi bu. Prens onu incitmişti. Belki de Joran'la oynadığı gibi bir oyundu bu; ne kadar kontrol sahibi olduğunu test etmiş, Brum'la arasındaki rekabeti ne kadar zorlayabileceğini görmek istemişti. *Bir kriz geçirdi.* Hanne ona saldırmıştı. Muhtemelen bunu isteyerek yapmamıştı. Korkuya kapılıp gücünü prensin üstünde kullanmak istemiş olmalıydı.

Ya sonra ne olmuştu? Joran onları yalnız bıraktığında neler olmuştu?

"Bunu o yaptı!" diye bağırdı Nina. "Prens Rasmus yaptı. Nerede o? Hanne kendisi düşmedi ve kesinlikle atlamadı. Nerede o?"

Jarl Brum bir anda yanında belirdi.

"Sessiz ol," diye kükredi. İri eliyle Nina'nın ağzını kapattı. Gözlerindeki ifade buz gibiydi.

Nina kurtulmak için debelendi, Brum'un elini ısırmaya çalıştı.

Ama Brum onun gücüne şaşırıp onu daha da sıkı tuttu. "Böyle şeyler söylemeyeceksin."

Nina nefes alamıyordu. Brum'un nefret dolu bakışlarına, min-

nacık birer nokta gibi gözükken gözbebeklerine baktı ve ne kadar ödlek bir adam olduğunu anladı. Savaş alanında *drüskellesinin* kontrolünü kaybetmişti. İstila planı çökmüştü. Çaresizlik içinde pozisyonunu kaybetmemeye çalışıyordu ve en ufak bir ihanet iması bile onun için tehlikeli olurdu. Kızı ayaklarının dibinde cansız yatarken bile.

Nina debelenmeyi kesti. Brum yavaşça, temkinli bir şekilde onu bıraktı.

“Bunu onun yaptığını biliyorsun,” dedi Nina sadece. “Onun ne olduğunu biliyorsun.” Ama bunu Nina da bildiği halde, Hanne’yi onunla yalnız bırakmıştı. Hanne ona Grisha olduğunu itiraf mı etmişti? Teklifini geri mi çevirmişti? Gururunu ayaklar altına mı almıştı? Yoksa Rasmus sadece Brum’u incitmek ve esas güce kendisinin mi sahip olduğunu göstermek istemişti?

Ylva çatlak bir sesle inledi. “Onunla gitmesine asla izin vermemeliydim. Heartwood’a katılmasına izin vermemeliydim.”

Nina yere çömeldi ve Hanne’nin annesinin boynuna sarıldı. İkisinin vücudunun da onun hıçkırıklarıyla sarsıldığını hissetti.

“Onu öldüreceğim,” dedi Nina. “Yemin ederim.”

“Onu öldürmen Hanne’yi geri getirmez.”

Umurunda değildi. Çok şey kaybetmişti. Joran’ın yaşamasına izin vermişti. Zoya’ya Fjerda askerlerini öldürmemesi için yalvarmıştı. Merhamet, merhamet, her zaman merhamet göstermişti. Ama dünya en iyi insanları elinden aldığı anda, merhametin ne faydası vardı? Matthias ölmüştü. Hanne ölmüştü.

Halkıma biraz merhamet göster.

Fjerda halkı affedilmeyi hak ediyor olabilirdi ama liderleri –Brum ve canavar prens– hak etmiyorlardı. Hanne’yle yeni bir dünya hayal edecek gücü bulmuşlardı ama yanlış insanlara güvenmişlerdi.

Güvertede tiz bir borazan sesi duyuldu. Prens geliyordu.

“Mila, kendine hâkim olmalısın,” diye yalvardı Ylva. “Bunun bir açıklaması olabilir.”

“Onu öldürdü Ylva. Bunu ikimiz de biliyoruz.”

Birisi Nina’yı sert bir şekilde ensesinden tuttu.

“Ya sen sesini kesersin ya da ben seni susturmasını bilirim,” diye hırladı Brum.

Nina sırtını dikleştirip Brum’un elinden kurtuldu. Brum’un kapıldığı çılgınlık hali geçmiş, geride sadece öfke kalmıştı. Nina onun gözlerinin içine baktı ve *drüskelle* komutanı, işkence mimarı, Fjerda’nın orağı Jarl Brum geriye doğru bir adım attı.

Nina kimliğini ifşa etmek üzere olduğunun farkındaydı. Tatlı, uysal, sevgi dolu Mila’nın Brum’un gözlerinin içine bakmaya, ona gizlemediği saf öfkesini belli etmeye asla cesaret edemeyeceğini biliyordu.

“Ödleşin tekisin,” dedi öfkeyle. Sesi bir hayvanın hırlaması gibi çıkmıştı. Matthias, Joran, Hanne, Grishalar ve kökleri bu adamın nefretinin zehrini içmeye zorlanmış herkes için konuşmuştu. “Bir insanın olabileceği en adi halisin. Şerefsiz, haysiyetsizsin. *Djel djeran je töp*.” Djel sana sırtını dönsün.

“Mila!” dedi Ylva hayretle.

Brum dudaklarını birbirine bastırdı. “Artık evimde istenmiyorsun.”

Nina güldü. “Haşerelerle bir arada kalamam. Benim yerim kurtların yanı.”

Brum artık onun davrandığı gibi birisi olmadığını görebiliyordu. Ama diğer generallerin, kraliyet danışmanlarının yaklaştığını gördüler.

“Enke Jandersdat,” dedi Joran telaşla. “Mila, beni dinlemen gerek. Prens senin...”

Ama kalabalığın arasından Rasmus’un sesi duyuldu. “Gel Enke Jandersdat.” Etrafında muhafızlarıyla ve soylularla orada

durdu. Elini hafifçe sallayarak onu yanına çağırdı. Yüzünde altın rengi bir parıltı vardı; gayet sağlıklı ve canlı gözüküyordu. Nihayet bir Grimjer'e benzemişti. Sanki Hanne'nin hayatını çalıp yutmuştu. "Barış görüşmeleri için Os Kervo'ya gitmem gerek ve yanımda olmanı istiyorum. Birlikte yas tutmalıyız." Nina onun ses tonunda kesinlikle bir pişmanlık hissetmedi. Hatta bir kez daha kamçıyı eline almış gibi gayet neşeli ve enerjikti. Rasmus en tehlikeli haline bürünmüştü.

Nina titredi. Onu nasıl öldürecekti? Boğazına bir ok mu saplayacaktı? Bir ölüden onu ikiye mi ayırmasını isteyecekti? Belki de onu çıplak elleriyle boğardı. Prens karşısında bir başka savunmasız, iyi yürekli ve tatlı bir kız olduğunu sanıyor olmalıydı. Hanne gibi yumuşak başlı biri.

Kendisini reverans yapmaya zorladı. Onunla yalnız kalana dek yanında olmaya, küstahlığına tahammül edecekti. Sonra da onu öldürecekti. Bu yüzden asılacağını biliyordu. Belki de diri diri yakılacaktı. Hiç umurunda değildi. *Bir casus olmadan önce bir askerdim ve artık yalanlarla işim bitti.* Adımlarını Fjerda'nın veliaht prensinin adımlarına uydurdu. *Bu dünyaya büyük bir darbe indirmeden ölmeyeceğim.*

Nikolai Os Kervo belediye binasına pek çok kere gitmiş, sayısız toplantıda mozaikli kubbesinin altında uyuklamamak için direnmişti. Ama toplantı salonu o gün farklı gözüküyordu. Yukarıdaki mozaikli camlardan içeriye giren gün ışığı daha parlaktı sanki.

Salon teraslı duvarlarının önüne dizilmiş uzun kıvrımlı sıralarıyla bir amfi tiyatro biçiminde inşa edilmişti ve Ravka soyluları çoktan yerlerine geçmişlerdi. Ama Ravka ve Fjerda delegasyonları içeri kuzey ve güney kapılarından aynı anda alındıkları için, iki ülke de delege sayısı açısından üstünlük sağlamış gözüküyordu.

“Nina’ya bir şey olmuş,” diye fısıldadı Zoya. “Ben yanından ayrılırken adeta ışıldıyor, dünyayı fethetmeye hazırmış gibi gözüküyordu.”

Nikolai’ın onun kimden söz ettiğini anlaması birkaç saniye sürdü. Nina’nın görünümünün değiştirildiğini neredeyse unuttu. Prens in maiyetine girmişti ve Nikolai bunun iyiye işaret olduğunu umuyordu. Ama Nina’nın ifadesi bu umudunu yerle bir etti. Gözleri fazla iri gözüküyordu ve dudakları aralık duruyordu.

Zoya haklıydı. “Şok geçirmiş gibi.”

Prens, Nikolai’ın istihbarat raporlarında okuduğu gibiydi:

Genç ve bir Fjerdalıya göre ortalama boydaydı. Gözleri parlıyordu ve her yanından gergin bir enerji yayılıyordu ama kaybedilecek bu kadar önemli şeyler söz konusuken, deneyimsiz bir liderin böyle olması normaldi.

Brum uğradıkları yenilgiye ve çıkmasına ramak kalan isyana rağmen son derece sakindi. İtibarını düzeltmeye ve kontrolü yeniden ele geçirmeye çalışacaktı. İki yanında *drüskelleler* oturuyordu.

“Kurt yavrularını da getirmiş,” dedi Nikolai şaşkınlıkla.

“Hâlâ kontrol sahibi olduğunu göstermek istiyor,” dedi Zoya. “Onları düşünerek seçmiş olmalı. İyi hesaplanmış bir risk.”

“Hesabını iyi yapmış olması gerekirdi. Gözleri generalimden başkasını görmüyor.”

Bu yüzden onları suçlamak mümkün müydü? Grishaların güçleri onlara farklı bir enerji vermişti. Onları besliyor, hayatlarını uzatıyordu. Zoya’nın yüzü hâlâ pembeydi. Deniz pusu yüzünden hâlâ nemli olan dalgalı gür siyah saçları yüzünü çevreliyordu. Üstündeki zırh bir savaş giysisinden çok parıltılı pullarla kaplı bir deri gibiydi. Bir Grisha ya da bir general, hatta insan gibi bile gözüküyordu.

Acaba hakkımızda ne düşünüyorlar? diye merak etti Nikolai, Zoya’yla yerlerine oturup etraflarındaki soylulara ve diplomatlara bakarken. İblis ve ejderha. En azından Nikolai düzgün giyinmeyi akıl etmişti.

Brum’un arkasından içeri giren kişileri görünce, karnına bir yumruk yemiş gibi hissetti. Babası. Annesi. Ve Vadik Demidov olduğunu hemen anladığı adam.

“Tıpkı yaşlı krala benziyor,” diye fısıldadı Zoya.

“Konuyla bir ilgisi olan herkes için bir trajedi,” dedi Nikolai. Ama Demidov’un yanında annesini ve babasını görmek onu üzmişti.

Nikolai Fjerdalıların annesini ve babasını –daha doğrusu babası sandığı adamı– bu işe karıştırma ihtimalinin olduğunu biliyordu ve Kerch bunu yapmalarına yardımcı olmuştu. Ama yine de onları orada görmeyi kolay kolay kabullenemedi. Salonun karşı tarafından babasının hoşnutsuzluğunu hissedebiliyor, yıpranmış yüzünün sert ifadesinde bunu görebiliyordu. Annesi narin ve yorgun gözüküyordu. Nikolai acaba annesi gerçekten de onun aleyhine konuşmak istiyor mu yoksa buna zorlandı mı diye merak etti. Belki de bu kendi ebeveynlerini sürgüne yollamış olan ser-seri bir çocuğun hüsnükuruntusu ve umuduydu. Annesi gözlerine bakamıyordu.

Her şey burada mı sona erecek? Nikolai bu soruyu son birkaç günde pek çok kere sormuştu kendisine. Odadaki Fjerdalı delegelere, Ravkalı soylulara ve zirveye aracı olarak katılmış olan Os Kervo’da görevli Kerch ve Zemeni elçilere baktı. Apparat ve askerleri de gelmişlerdi ama Fjerdalılarla oturmamışlar, salonun balkonunda kalmışlardı. Rahibin yüzünde çürükler vardı.

Nikolai kime güvenebileceğini bilmiyordu. Ravka’nın ilk aileleri arasında dostları vardı ama birçoğu reformlarına karşı çıkmıştı. Batı Ravkalı birçok soylu özellikle de batı tarafının ayrılması anlamına gelecekse onun tahttan indirilmesinden mutlu olurdu. Ama Fjerda’nın ihanetinden ve istilasından sonra, aralarında daha çok dostu olabileceğini umuyordu. Nikolai halkı arasında popülerdi ama halkı o salonda değildi. Orada söz sahibi değillerdi.

Aslında bu tam olarak doğru değil, diye düşündü. Belediye binasının dışında büyük bir kalabalık toplanmıştı ve pencereler kapalı olduğu için ne dediklerini duyamıyor olsa da uzaktan gelen slogan seslerini duyabiliyordu. Tuhaf bir şekilde hafiflemiş hissediyordu. Ülkesini ve halkını özgür görebilme ihtimali ortaya çıktığı için artık Ravka tahtını koruyup koruyamaması önemsiz bir konuya dönüşmüştü. Demidov’u tanımıyordu ama özellikle

Zoya, Apparat'ın etkisine karşı koyacak güce sahip olduğundan en korkunç seçenek olmayabilirdi. Zoya Fjerda'ya karşı çıkan bir ses olarak Küçük Lantsov'a danışmanlık yapabilirdi. Ayrıca kralın saçma sapan bir şey yapmasını engellemek için. Yani her zamanki rolünü devam ettiriyor olurdu.

Ya Nikolai? Uzaklara sürülürdü. Demidov'un onu kabinenin bir üyesi olarak orada tutması imkânsızdı. Lazlayon'daki deneylerine devam etmesine ya da Ravka hükümetinde herhangi bir görev üstlenmesine izin verilmezdi. Belki de öyle olması onu daha özgür kılardı. Denize dönebilirdi. Yine Sturmhond olabilir ve efsanevi Hayalet'le güç birliği yapıp, köle tacirlerini dehşete düşürebilir, birilerini cezalandırabilirdi. Tüm bunlar ona mantıklı, hatta heyecan verici geldi. Hoşuna gitmeyen tek şey, yanındaki kadını geride bırakma fikriydi.

Toplantı salonunun zemin katına da yukarıdaki gibi sıralar yerleştirilmişti. Ama o sıralara kimse oturmamıştı. Herkes -Zemeniler, Ravkalılar, Fjerdalılar, Kerchler- kubbenin altına bır dansa başlayacakmış gibi karşılıklı dizilmişti.

Zemeni elçisi öne çıktı. "İki ülke de barış anlaşması için belirledikleri imtiyaz listelerini sundular. Sözü Saygıdeğer Majesteleri, Ravka Kralı Nikolai Lantsov'a veriyorum."

Nikolai pohpohlamayı iyi bilirdi ancak bu kez bunu yapmama kararı verdi.

"Önerdiğiniz imtiyaz listesini okudum Komutan Brum. Çok saçma olduğunu söyleyebilirim. Barış gibi bir amacınız olmadığı için kasıtlı olarak saçma isteklerde bulunduğunuzu düşünüyorum."

"Neden barış isteyelim ki?" dedi Brum. Onun da ağdalı laflarla uğraşmaya niyeti yokmuş gibiydi.

"Uğradığınız feci yenilgiden sonra garip bir istek olmazdı." Zoya'ya döndü. "Çok utanç verici. Savaşı kaybettiklerinin farkında mı?"

Brum onun sözlerini geçiştirmek istermiş gibi elini salladı. “Ufak bir çatışmaya savaşa denemez. Ravka’nın uzun sürecek bir savaşı kaldırarak durumda olduğunu sanmıyorum. Aksi doğru olsaydı, ateşkes bayrağını sallamak yerine avantaj kazanmak için çabalarınıza devam ederdiniz.”

Ne yazık ki haklıydı. “Daha da mı çok kan dökölmesini istiyorsunuz?”

“Fjerda’nın egemenliğinin cadılardan, iblislerden ve Djel’in yaptıklarını çökertmek isteyenlerden korunmasını arzu ediyorum. Hepimiz savaş alanında dönüştüğünüz canavarı gördük.”

“Ben hem insanım hem de canavarım. Siz bunu çok iyi anlıyor olmalısınız.”

“Bu yaratığa gelince...” Brum, Zoya’yı işaret etti. “Fırtına Cadısı ya da ne tür tiksiniç bir yaratığa dönüştüyse... Kimse o tür bir güce sahip olmamalı.”

“Eminim ki aynı sözler eline bir tabanca alan ilk kişi için de söylenmiştir.”

Sıralardan sesler yükseldi. Nikolai’nın umut dolu kulaklarına onu destekliyorlarmış gibi geldi. *Desteklerini tamamiyla kaybetmedim.* Halkları savaş alanından iblislerle ilgili ne tür şeyler duymuşsa da parlak çizmeleriyle ve yaldızlı apoletleriyle karşılarında duran adam son derece medeni bir hükümdardı.

“Dilediğiniz kadar nazik nazik konuşabilirsiniz,” dedi Brum. “Bu laflar ordunuzun küçük olduğu ya da üstünlüğün bizde olduğu gerçeğini değiştirmez.”

“Kabalığımı bağışlayın ama,” dedi Kont Kirigin’in kusursuz şarabını içip Ravka’ya destek vermeyi geri çevirmiş olan Hiram Schenck isimli Kerch delegesi, “Ravka adına konuşmaya yetkiniz var mı Nikolai? Ya da isminiz her neyse...”

Salondakilerden şaşkınlık dolu sesler yükseldi. Bunlar bazıların sarf edileceğini tahmin ettiği gibi Nikolai’nın soyuyla ilgili

üstü örtülü kibar sözler değildi. Düpedüz bir hakaretti; Zemeni ticaret yollarını koruduğu ve Kerch'e beş para etmeyen bir teknoloji verdiği için bir cezaydı.

Nikolai gülümsemekle yetindi. "Hâlâ çift kartallı tacı takan adamım ve az önce bir savaş alanını yerle bir etmiş olan iblisim. Hafızanızı tazelememi istiyorsanız söyleyin."

Brum fırsatı kaçırmadı. "Bu şarlatanı, piç kralı Ravka'nın gerçek hükümdarı olarak kabul etmiyoruz. Tahtta oturmaya hiçbir hakkı yokken, ülkesi adına konuşamaz."

"Olabilir," dedi Zemeni elçi hoşnutsuz bir ifadeyle. "Ama siz kim oluyorsunuz da Fjerda adına konuşuyorsunuz? Neden Fjerda'nın vcliaht prensi burada değil?"

Ah dostum, dedi Nikolai içinden, *o konuda hiç şansımız yok.*

Bütün gözler Prens Rasmus'a çevrilirken, salona derin bir sessizlik çöktü. Rasmus'un çenesi güçlü ve keskin, dudakları da olduğundan dolgun gözüküyordu.

Prens omuzlarını silkti. "Ravka'yı kimin yöneteceğine Ravkalılar karar verir," dedi kayıtsız bir ses tonuyla. "Ben buraya barış yapmaya geldim."

"Ne?" dedi Nina şok içinde.

Prens ona hafifçe gülümsedi. Bunu öyle bir kaş göz arasında yaptı ki Nikolai yanlış görmüş olabileceğini sandı. Rasmus elini uzatıp Nina'nın elini okşadı. Nina irkilip geri çekildi. İmkânsız olanı başarmıştı: Prens oraya getirmiş, bir barış vaadinde bulunmasını sağlamıştı. Peki neden o kadar büyük bir şok geçirmiş gibiydi?

Nina'nın şaşkınlığı Brum'un yüzünde beliren müthiş öfke ifadesine kıyasla bir hiç sayılırdı.

"Ama bu... Biz böyle..."

"Biz mi?" dedi prens, sert mavi gözlerini ona çevirip. "Biz Fjerda'yız. Sen kendi askerlerini kontrol edemeyen bir ordu ko-

mutanısın. Söylesene, savaş alanına dönersek askerlerinin Azize dedikleri bir kadına karşı silah kullanacağından emin misin?”

Brum'un burun delikleri öfkeyle açılıp kapandı. “Kullanacaklar yoksa göğüslerinden kalplerini sökerim.”

“Tek başına mı?” Prens Rasmus *drüskelle*lere baktı ve çene siyle yanındaki muhafıza bir işaret verdi. “Joran, sen kardeşlerine karşı silah kullanır mıydın? Fjerda için kalplerini söker miydin?”

Genç *drüskelle* başını salladı. “Asla.”

Brum onlara bakakaldı. “Sen bir hainsin ve bir ipin ucunda sallanarak öleceksin.”

Delikanlı uzun boylu olmasına rağmen on altı yaşından büyük olamazdı. Ama istifini dahi bozmadı.

“Bundan azını hak etmiyorum,” dedi prensin muhafızı. “Ülke min iyiliği için korkunç suçlar işledim çünkü Fjerda'nın ruhunu kurtarmak için yapılması gerektiğine inandığım şeyleri yaptım. O yüzden asın beni. Hayattayken olmadığı kadar onurlu bir şekilde ölürüm.”

Brum'un yüzü kıpkırmızı kesildi. “Birkaç saftirik çocuğun zihni Grisha cadıları tarafından karıştı diye ülkemin sınırlarını ve egemenliğini koruma hakkımdan vazgeçmem.” Parmağını Zoya'ya salladı. “Bu kadın bir Azize değil. Yozlaşmışlığın beden bulmuş hali. Bu adamsa,” hızla Nikola'ya döndü, “en az onun kadar doğal olmayan bir yaratık. Dul kraliçe ifade versin. Onun soylu bir çocuk olmadığını görgü şahidi o.”

“Kraliçeyi dinleyeceğiz,” dedi Hiram Schenck.

“Hayır,” dedi Nikolai. Konuşmanın bu noktaya geleceğini biliyordu. Annesinin ve babasının ‘tahtın talibiyle’ salona girdiğini gördüğü andan itibaren bir seçeneği kalmadığını anlamıştı. Bir dilenci gibi giyinmiş olduğu halde sırtı dimdik olan, oğlunu ve masum insanlarla dolu bir şehri kurtarmak için başkente kadar gelen Magnus Opjer'i düşündü. O adam bir mucit, bir şeyler inşa eden birisiydi. Tıpkı Nikolai gibi.

Ben asla bir kral değildim, diye düşündü Nikolai. Aradığı şey hiçbir zaman taht ya da bir taç olmamıştı. İsteddiği tek şey ülkesinin durumunu düzeltmek olmuştu ve nihayet bunu nasıl yapabileceğini anladığını düşünüyordu.

Gözleri annesinin açık mavi gözleriyle birleşti ve gülümsedi. “Kraliçe Tatiana’ya bu şekilde sıkıntı çektirmeye gerek yok. İtirafımda aradığınız kanıtı göreceksiniz. Ben bir piçim. Bunu her zaman biliyordum ve özür dileyecek değilim. Asla bir Lantsov olmak istemedim.”

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye fısıldadı Zoya hışımla.

“Yapmam gereken şeyi,” dedi Nikolai.

“Lantsovlar ilk kralların soyundan geliyor!” diye bağırdı babası öfkeden köpürmüş bir halde. “Yaromir’in soyundan geliyorlar!”

“Bir zamanlar muhteşem olan insanlar her zaman öyle kalmazlar. Karanlık Soy’u kontrol altına tutamayan ve Karanlıklar Diyarı’nı yaratmasına izin veren bir Lantsov kralıydı. Ravka’nın yönetimini Karanlıklar Efendisi’ne ve Apparat’a teslim eden, ülkesinin ve halkının onların yönetimi altında güçten düşmesine neden olan bir Lantsov kralıydı. Ravka tacı üstünde hak iddia edemediğim için üzgünüm ama Lantsov soyu üstünde bir hak iddia edemediğime mutluyum.”

“Nikolai...” diye itiraz etmeye çalıştı Zoya.

Nikolai, Vadik Demidov’u işaret etti. “Ama bu adamın da taht üstünde benden daha fazla hakkı yok.” Salona baktı, damarlarında akan kanı ve denizlerde Sturmhond olarak, savaş alanında Nikolai Lantsov olarak edindiği deneyimlerinin verdiği otoriteyi son zerresine kadar kullanarak herkesi süzdü. Gerçek bir ismi olmayabilirdi ama zafetleri yeteri kadar gerçekti. “Ejderda, Ravka’nın soylu ailelerini buraya gelmeye zorladı. O yüzden bu ülkeyi kimin yöneteceği kararını onlara bırakma nezaketinde bulunacağız.”

“Bir piçi seçeceklerini düşünecek kadar küstah mısınız?” dedi bahası gülererek.

Zoya ona dönüp fısıldadı. “Fjerda’nın istediği tam olarak buydu. Onlara oy hakkı ve bir kral seçmeleri için yetki veremezsin. Buna bir son vermelisin.”

Ama Nikolai’ın durmaya niyeti yoktu. Zoya o anda ona kızdıysa, biraz uzaklaşması gerekecekti.

Pencerelere doğru gitti. “İlk kral Yaromir, Ravka’nın savaş halindeki soylularını bayrağı altında bir araya getirene dek tahta talip olmamıştı. Bunu yapması için ona Sankt Feliks yardım etti. Bu ülkeyi sadece bir kişi birleştirip devletlerimize varışı getirebilir. Asker, Elçi ve Aziz.”

Kepenklere açtı. Kış rüzgârı içeri doldu ve rüzgârla birlikte aşağıda bağırarak insanların sesleri de içeri taşındı. *Sankta Zoya. Rebe Dva Urga. Azize Zoya. Rüzgârın Kızı. Uğruna savaştığı ve kan döktüğü bu ülkeyi teslim edebilecek kadar güvendiği, onlara bir barış çağı verebilecek bir kişi vardı.*

“Sadece bir hükümdarın önünde diz çökerim ve bugün sadece bu kişinin taç giydiğini göreceğim. Lantsov çağı sona erdi.” Tek dizinin üstüne çöktü. “Nazyalensky hanedanlığı başlasın. Herkes Ejderha Kraliçe’yi selamlasın.”

Nikolai’ın sözleri odada amber parçalarının içinde kalmış böcekler gibi asılı kaldı. Nikolai kendi kalbinin nasıl gümbür gümbür attığını, dışarıdaki kalabalıktan gelen sesleri duyabiliyordu.

Kimse bir şey demezse ne olacak? diye düşündü. Ya hep birlikte kalkıp giderlerse? Burada böyle dikilecek miyim?

Derken birinin hafifçe öksürdüğü ve bütün tatlı Azizler aşkına, bir sesin şöyle dediğini duydu. “Herkes Ejderha Kraliçe’yi selamlasın! Moya Tsaritsa!”

Kont Kirigin. Bu adam gerçekten de en zor zamanlarda onu kurtarıyordu.

Birisi daha, "Ejderha Kraliçe!" diye bağırdı.

Nikolai onun kim olduğundan emin olamadı... Raevsky? Radimov? Salonun solundan bir yerden gelmişti ses. Sonra herkes bir ağızdan konuşmaya, Ravka'nın soylu ailelerinin erkekleri ve kadınları Zoya'nın ismini haykırmaya başlayınca sesleri takip edemez hale geldi.

Hepsinin bunu kabul etmeyeceğini biliyordu. Seslerini öfkeyle yükseltmiş, o anda kapıdan çıkmak üzere olan ve sorun yaratacak olan kişiler vardı. Ayrıca o anda diz çöken herkesin bu fikirden hoşlanmadığını ya da buna inanmadığını biliyordu. Daha binadan çıkmadan bir isyan başlatmak için plan yapmaya başlayacaklardı. Nikolai aynı anda hem Lantsov hem de Nazyalensky hanedanlıklarını lanetlemiş olabilirdi. Ama öyle olacağını düşünmüyordu. Ravka soyluları bir Fjerda kuklası tarafından yönetilmek istemiyordu.

Başını kaldırdınca Zoya'nın öfkeli bakışlarıyla karşılaştı.

"Seni uykunda öldüreceğim," dedi Zoya burnundan solur halde.

Nikolai göz kırptı. "Haydi. Etkileyici bir şeyler söyle."

“Ne diyorsun Zoya Nazyalensky? İkinci Ordu’nun generali?”

Bu soruyu ona Zemeni elçisi sormuştu ama Zoya ne yanıt vereceğini bilemiyordu. Bildiği tek şey, Nikolai’la yalnız kaldığı anda onu boğacağıydı. Bu aptal, son derece saçma planı ne zaman yapmıştı?

Juris’in pullarını büyüteç olarak aldığı anda, onun zihnine yerleştirdiği imgeyi hatırladı: bir taç. Bunun ejderhanın küstahlığından, bir Grisha kraliçe olmasını istediğinden kaynaklandığını sanmıştı ama o anda bundan emin değildi. Juris tıpkı gözetleme kulesinde olacakları bildiği gibi bu anı da önceden mi görmüştü?

Juris defalarca bunu ima etmişti ama Zoya her seferinde onu yanlış anlamıştı. *Bana bir kraliçe olmanın ne anlama geleceğini düşünmediğini söyleme sakın.*

Düşünmüştü. Elbette düşünmüştü. Salak, hayal kuran zihni hayallere kapıldığında bunu düşünmüştü. Ama bu farklıydı. *Bunu yapamam.*

Yapamaz mısın? Zoya sıradan bir yerden gelmiş mütevazı bir kız değildi. Memleketinden uzakta olan genç bir prenses değildi. Hayatını Grishalara, ülkesine, kralına hizmet etmeye adanmıştı. Bu durum farklı mıydı?

Elbette farklıydı. Mantıklı düşünmüyordu.

Biz ejderhayız ve bu bizim zamanımız.

Zoya salondaki herkesin onu incelediğini hissetti. Belediye binasının dışındaki kalabalıktan yükselen sesleri duyabiliyordu. Tamam. Bir kraliçe değildi ve kesinlikle bir Azize de değildi ama bir generaldi. Buna herhangi bir stratejik girişime saldırdığı gibi saldıracaktı. Bu kişiler müttefikleriyse bunu söyleyeceklerdi.

“Ben bir askerim,” dedi. “Çocukluğumdan beri bir askerim. Hayatını savaş cephelerinde geçirmiş bir kızın taç takmasını istiyor musunuz? Bir asker kraliçeyi kabul eder misiniz?”

Birinci Ordu’nun generali Pensky öne çıktı. Nikolai tahta çıktığından beri birlikte çalışmak zorunda kalmışlardı. General Zoya’dan pek hoşlanmamıştı ama Zoya en azından ona saygı duyduğunu umuyordu.

General ceketini düzeltti ve gür beyaz bıyığını çekti. “Savaşın bedelini bilen bir kraliçe olması daha iyi. Ben asker olan bir kraliçeyi kabul ederim.”

Zoya ne kadar minnet hissettiğini belli etmeden başını vakur bir tavırla sallamakla yetindi. Buz gibi terler döküyordu ama kendini devam etmeye zorladı.

“Ben bir Rüzgârın Hâkimi’yim, bir Grisha’yım.” Brum’a nefret dolu bir bakış fırlattı. “Düşmanlarımızdan bazıları bir cadı olduğumu söyleyecekler. Halkımızdan bazıları da onlarla aynı fikirde olacak. Bir Grisha kraliçeyi kabul eder misiniz?”

“Doğru,” dedi Grevyakınli yaşlı kont. Zoya ve Nikolai onu aylar önce ziyaret etmişlerdi. Zoya bütün gece çok sıkılmıştı ama o anda uyuklamadığına ve medeni davrandığına sevinmişti. “Bazıları senden nefret edecek. Diğerleri bir Azize olduğunu söyleyecek. Topraklarımı işlemek ve çocuklarımın güvende olduğunu görmek istiyorum. Bize barış getirecekse, bir Grisha kraliçenin önünde eğilirim.”

Zoya sanki bundan daha azına razı olmazmış gibi, kalbinin bir vusufçuk böceği gibi göğsünden dışarı fırlamak üzere olduğunu hissetmiyormuş gibi başını salladı. Duraksadı. Göze almak üzere olduğu riskin farkındaydı ama bunu yapmazsa taht istenmeyen bir yük olarak kalacaktı. Nikolai'ın soyuyla ilgili olarak söylenenlerin onu ne kadar yıprattığını biliyordu. Kendisi bu şekilde bir ülkeyi yönetemezdi. Ayrıca artık gizlenen kız olmak istemiyordu. *Seni görüyoruz kızım.*

İçine derin bir nefes çekti. “Babamın ismi Suhm Nabri’ydi ve ben onun tek kızıyım. Bir Suli kraliçeyi kabul eder misiniz?”

Salondan şaşkınlık ve korku dolu sesler yükseldi ama Zoya başını eğmedi. Teker teker herkesin gözlerinin içine baktı. Bazıları muhtemelen adamlarının Sulileri topraklarından kovmasını sağlamıştı ya da onları partileri için işe alıp bir daha onları düşünmemişlerdi. Diğerleri Suli kafilelerine eski giysiler yollayıp o gece daha rahat uyumuştı. Cömertlikleri vicdanlarını rahatlatmıştı. Bazıları da Suli kadınların ve çocukların güzelliğini övmüş, açık fikirli davranabildikleri için kendilerini kutlamışlardı. Ama belki de bazıları kendi ailelerinde Suli kanı olduğunu biliyordu ve belki bu ülkeye Ravka denmeden bile önce bu topraklarda Sulilerin yaşadığını biliyordu.

Kont Kirigin öne çıktı. Üstünde kenarları kırmızı bir şeritle çevrili kobalt mavisi bir ceket giymişti. “Suliler ileriye görme becerileriyle ve dirençli olmalarıyla bilinmezler mi?” diye sordu salona.

Nikolai'ın bu adama bir madalya vermesi gerekiyordu. Hatta belki bunu kendisi yapardı.

“Doğru,” dedi Caryeva düşesi. “Onun nereli olduğu umurumda değil. Kapkara kanatlarıyla göğe havalanan ve düşmanlarımızı dehşete düşüren tek kraliçenin önüne eğilirim.”

Nikolai ayağa fırlayıp, “Ben evet diyorum!” diye bağırdı, yü-

zünde umutlu ve gururlu bir ifadeyle. “Suli, Grisha ve Ravkalı bir kraliçemiz olacak!” Hiç o anki kadar yakışıklı ya da görkemli görünmemiştir.

Ravkalılar sevinçle bağırırken Fjerdalıları endişeli gözüktüyordu.

Belki bu kadarı yeterli olurdu. Belki. O an bir cam parçası kadar hassastı ve yanlış hareket yaptığı anda paramparça olabilirdi.

“Ravka halkı bunu istiyorsa, ülkeme hizmet etmek için elimden gelen her şeyi yaparım,” dedi tane tane konuşarak.

“Gücünün kutsal olduğunu nereden bileceğiz?” Apparat’ın sesi son anda bir yılan gibi salona sızdı. Zoya onu ve askerlerini neredeyse unutmuştu. “Sadece Ravka’yı değil, bu salonda ve ötesinde temsil edilen her ülkeyi etkisi altına almış olan kuraklığı hemen unutabilir miyiz? Topraklarımızın önce bir iblis, sonra da bir ejderha belirlediği zaman lanetlenmiş olması sadece bir tesadüf olabilir mi?” Cemaatine hitap ediyormuş gibi ellerini iki yana açtı ve soruları salonda yankılandı. “Zoya Nazyalensky, sıradan bir Grisha, nasıl böyle becerilere sahip olabiliyor? Bu kızını tanıyorum. Kralın manevi danışmanı olarak görev yaptım. Bu kızın acımasız, buz gibi bir kalbi var ve asla Ravka’nın ihtiyaç duyduğu anne olamaz.”

Zoya buna bir yanıt veremezdi. Acımasız davranmıştı. Soğuk davranmıştı. İçinde hayatta kalmasını sağlayan çelik gibi bir kalp atıyordu. Hem Apparat’a nasıl karşı çıkacaktı? Nikolai bunu düşünmemişti, değil mi? Rahibin halk adına konuştuğu kabul ediliyordu ve o salonda sözleri en az dışarıdaki kalabalıktan gelen sesler kadar iyi duyuluyordu.

“Artık hangi Azizlere ibadet edeceğimizi mi seçiyorsunuz?”

O ses. Kuyu suyu kadar buz gibiydi. Karanlıklar Efendisi salonun arkasından öne çıktı. Üstünde hâlâ Yıldızsız Aziz’in siyah cüppesi vardı. Salona girmeyi nasıl başarmıştı?

Apparat ofladı. “Buraya ne hakla girdin? Çılgın bir adamın bayrağını taşıyan isimsiz bir keşişsin sen.”

“İsimlere takılmayalım,” dedi Karanlık Efendisi aydınlığa çıkarak. “Bugüne dek çok ismim oldu.”

Apparat irkilip geri çekildi. Salondaki çoğu kişi onunla hiç karşılaşmamıştı ya da kısaca karşılaşmıştı. Yüz hatları da henüz eski haline dönmemişti. Ama onu tanıyanlar, birlikte çalışmış olanlar, ona hayranlık beslemiş ve korkmuş olanlar için, onun kim olduğu barizdi. Genya onu hemen tanımıştı. Apparat’ın yüzündeki dehşet ifadesi onun da Karanlık Efendisi’ni tanıdığını ele veriyordu.

“Hepimiz uzun seneler boyunca savaş ve anlaşmazlıklar yüzünden sıkıntı çektik,” dedi Karanlık Efendisi gayet sakin bir sesle. “Ama krallar ve kraliçelerden söz eden birçok kişi arasında bu adam yer almamalı. Bir an için savaş sırasında Ravka’nın düşmanlarıyla birlik olduğu gerçeğini bir kenara bırakalım...”

“Sadakatim sadece Azizleredir!”

Karanlık Efendisi onu duymazdan geldi ve bir anda Apparat’a yaklaştı. “Bu adam Karanlık Efendisi’nin bir Lantsov kralını tahttan indirmesine yardım etti. Bu ülkeyi yok etmesine ramak kalmış olan bir içsavaşın başlamasında büyük bir rol oynadı ve şimdi insanların yaşayan bir Azize olarak ibadet ettiği bir kadına karşı çıkma cüretini mi gösteriyor?”

“Konuşmaya devam etmesine izin vermek istediğimizden emin miyiz?” diye mırıldandı Zoya, Nikolai’a.

“Kesinlikle hayır.”

“Herkes yaşlı kralın hasta olduğunu biliyordu,” dedi Apparat ama bir kaçış yolu arıyormuş gibi etrafına bakınmaya başlamıştı. “Bu suçlamalar yalandan başka bir şey değil.”

“Kral zehirlenmişti, öyle değil mi?” dedi Karanlık Efendisi.

“Evet,” dedi Nikolai.

“Ona yakın olan, güvendiği birisi tarafından ağır ağır zehirlenmişti. Bu tanıma uyan kaç kişi olabilir? Benim aklıma bir kişi geliyor.”

Zoya yaşlı krala baktı. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti ve yanakları tutmamış puding gibi titriyordu. Aslında zehir, haklı olarak intikam almak isteyen Genya Safin tarafından verilmişti. Ama bunu herkes bilmiyordu. Dahası, Nikolai'ın babası bunu o anda itiraf ederse, herkese genç bir kızın ona her gün nasıl bu denli yaklaşabildiğini de açıklaması gerekirdi.

“Yalan!” diye bağırdı Apparat. “Bunların bir kâfirin yalanları!”

Ama Apparat konuşurken, ağzından gölgeler akmaya başladı. Salondakiler şaşkınlıkla geri çekilip ondan uzaklaşmaya çalıştılar.

Zoya, Karanlıklar Efendisi'nin cüppesinin altında gizli olan ama hareket halindeki ellerine odaklandı.

“Harekete geçme vaktin geldi sanırım,” diye fısıldadı Nikolai.

Zoya bunu memnuniyetle yapacaktı. Kolunu hızla havaya kaldırdı ve feci bir gök gürültüsü koptu.

“Yeter,” dedi. “Yakalayın onu.”

Kraliyet muhafızları Apparat'ın etrafını çevirirken, salon bir anda karıştı. Fjerdalılar telaşla çıktılar ama veliaht prens gitmeden önce daha düzgün bir anlaşma yapılana dek ateşkese bağlı kalacağına söz verdi.

“Burada kalamaz mısın?” diye sordu Zoya, gözlerini Mila Jandersdat kılığında olan Nina'ya dikerek. Ama Nina prene bakalmıştı; Fjerdalı kadınların iffetli davranışlarına yakışmayan bir dikkatle ve büyük bir şaşkınlıkla prensi izliyordu.

“Geri döneceğiz,” dedi Prens Rasmus. “Geri döneceğimize yemin ediyorum.” Alçak, boğuk bir sesle konuşuyordu. “Belki taç giyme töreninde burada oluruz.”

Nikolai muhafızları ve Güneşin Elçilerini o karmaşada ortadan kaybolmuş olan Karanlıklar Efendisi'ni bulmaları için yolladı. Zirvede onlar için ne yapmış olursa olsun, hâlâ niyetinin tam

olarak ne olduğunu bilmiyorlardı ve Zoya onun plan yapmak için ortadan kaybolmasına izin vermeyecekti. Hem ateşkese bağlı kalındığı takdirde, kuraklığın yayılmasını engellemenin bir yolunu da bulmaları gerekiyordu. Karanlıklar Efendisi'nin bunun nasıl engelleneceğini bilip bilmediğini ya da *obisbayayla* ilgili sözlerinin bir manipölasyon olup olmadığını bilmiyordu ama bunu kesinlikle öğrenecekti.

Ravka soyluları çoktan ne zaman taç giyeceğini ve hükümet fonları, toprak dağılımı gibi konularda sorular sormaya başlamışlardı. Ama en sonunda salon boşaldı ve seslerin yankılandığı kubbenin altında Nikolai ve Zoya yalnız kaldılar.

Zoya bir el hareketiyle ani bir esinti çıkarıp kepenkleri kapattı ve dışarıdan gelen bağırs çağırışı kesti.

Nikolai'a döndü. "Aklını mı yitirdin?"

"Zaman zaman yitirdiğim oldu. Bunun bana güç verdiğini hissediyorum. Ama aklım asla şu anki kadar yerinde olmadı Zoya."

"Bunu yapamam Nikolai. Diplomat olan, cazibeye sahip olan kişi sensin. Ben..."

"Evet?"

Zoya bıkkınlıkla ellerini kaldırdı. "Ben kas gücüyüm."

"Taht asla bana göre değildi. Sen bir ordu generalisin, Gris-ha'sın ve Nina'nın çalışmaları ve Juris'in armağanı sayesinde, artık yaşayan bir Azizesin."

Zoya sıralardan birine çöktü. "Burada ne demiş olurlarsa olsunlar, beni hiçbir zaman kabul etmeyeceklerini biliyorsun. İstediklerini elde etmedikleri sürece, tüm bu yeminlerin ve tezahüratların bir anlamı olmayacak."

Nikolai karşısında diz çöküp elini tuttu.

"Kes şunu," dedi Zoya aksi bir tavırla. "Diz çökmeyi kes." Ama elini geri çekmedi. Nikolai'ın dokunuşu rahatlatıcıydı, tanıdıktı ve ona güç veriyordu.

“Olmaz. Dizlerim buna alıştı. Az önce lafı nasıl dolandırdığını fark ettim. Ravka’ya hizmet edeceğini söyledin ama tacı kabul edeceğini söylemedin.”

“Çünkü aklını başına toplayıp bunun imkânsız olduğunu göreceğini umuyorum.”

Nikolai sırttı. “O sözcükle ilgili olarak ne düşündüğümü biliyorsun.”

Nikolai gerçekten de heyecanlı gözüküyordu.

“Bunu nasıl beceriyorsun?” dedi Zoya. “Uğruna bu kadar mücadeleye verdiğin tahttan nasıl vazgeçebiliyorsun?”

“Çünkü asla taht için mücadele vermiyordum. Tam olarak değil. Verdiğim savaş aslında her zaman bu çaresiz ülke içindi. Karanlıklar Efendisi, Ravka’nın kurtuluşunun anahtarına sahip olduğunu sanıyordu. Ben de bu tuzağa düşmüş olabilirim. Ama bu meseleyi düzeltmek için hâlâ çok geç değil.”

Zoya başını salladı. “Mümkün değil.”

“Gerekirse onları teker teker ikna edeceğiz ve Ravka’da bir barış çağının başlamasına liderlik edeceksin.”

“İnsanları ikna edecek cazibeye sahip değilim.”

“Ama ben sahibim. Ravka için oynayacağım bir sürü oyun var.”

“Akşam yemekleri, geçit törenleri ve havadan sudan konuşmalar. Kulağa korkunç geliyor.”

“Her gece ayaklarına masaj yaparım.”

Nikolai ona ne teklif ediyordu? Gülümsüyordu ama Zoya onun her zaman olduğu gibi temkinli olduğunu da görebiliyordu. Kendisine eline fırsat geçtiğinde kalbinden geçenleri söyleyeceğine söz vermişti ama o sessiz salonda Nikolai’ya baktığı anki kadar büyük bir korkuya kapılmamıştı.

“Odamda bir duvar resmi var,” dedi tereddütle. Ne diyeceğinden emin değildi ve söyleyeceklerinden korkuyordu. “Fırtınalı

bir deniz. Bir tekne. İki yıldızlı bir bayrak. Hiç bunun ne anlama geldiğini...”

“Düşündüm mü? Sadece yatak odanı düşündüğümde. Yani hemen hemen her gece.”

“Bir kerecik ciddi olabilir misin?”

“Sadece ve sadece bir kerecik olabilirim.”

“O yıldızlar beni ve teyzem Liliyana’yı temsil ediyor. Hayatımda tanıdığım en cesur kadındı ve... Kimse beni umursamıyorken, benim için eline bir silah bile almadan o mücadele etti. Statüye ya da zenginliğe sahip bir kadın değildi ama beni koruyabilmek için hayatını feda etti. Kurtarılmaya değer olduğumu düşündü. O... Sevmeye değer olduğumu düşündü.” Liliyana’nın yıldızı kaybolduğunda, Zoya o fırtınalı denizde sonsuza dek tek başına mücadele edeceğini düşünmüştü. Bu hayatta onu bir kişinin seveceği kadar şanslıysa, bu ona yeterdi. Daha doğrusu kendisine bunun yeterli olduğunu söylemişti. “Bunu tek başıma yapamam Nikolai.”

“Yanında olacağım.”

“Danışmanım olarak mı?”

“İstediğin buysa.”

Ondan bunu yapmasını isteyemezdi. Gururu bunu istemesini engelliyordu. Ama lanet olasıca gururu ona yeteri kadar şeye mal olmuştu. Bakışlarını ondan kaçırdı. “Ya... daha fazlasını istersem?”

Nikolai’nın parmaklarını çenesinde hissetti. Nikolai yüzünü kendisine çevirdi. Boğazına garip bir yumru oturmuştu. Kendisini onun gözlerine bakmaya zorladı. O ışıktaki Nikolai’nın ela gözleri neredeyse altın rengine dönüşmüştü.

“O halde memnuniyetle prensin, hayat arkadaşın, şapşal iblisin olurum.”

“Benden nefret edeceksin. Çok aksiyim. Çok öfkeliyim. Çok kin doluyum.”

“Evet, bunların hepsi doğru ama bunlardan çok daha fazlasının Zoya. Halkımız seni haşın tavırlarına rağmen değil, tam olarak bu yüzden sevecek. Çünkü en karanlık anımızda merhamet sergiledin. Çünkü yeniden tehlikeyle karşılaşsak, asla tereddüt etmeyeceğini biliyoruz. Bize bu şansı ver.”

Sevgi. Bu sözcük onun gibilerine uygun değildi. “Sana nasıl inanabileceğimi bilmiyorum,” dedi çaresizlik içinde.

“Ya seni kaybetmeye dayanamayacağımı söyleseydim?”

Zoya’nın dudaklarına hafif bir gülümseme belirdi. “Yalan söylediğini söyledim. Sadece romantik şapşallar bu tür iddialarda bulunabilir.” Elini kaldırıp parmak uçlarını Nikolai’nin güzel çenesinin kenarında gezdirdi. Nikolai gözlerini kapattı. “İkimiz devam ederdik. Kraliçe olmam mümkün olmasaydı, sen bu savaşı kazanmanın ve bu ülkeyi kazanmanın bir yolunu bulurdun. Grishaların sığınabileceği bir yere dönüştürürdün. Savaşır, yaralanır ve yapacağını söylediğin her şeyi yapana kadar kötü espriler patlatırdın. Sanırım seni bu yüzden seviyorum.”

Nikolai gözlerini aniden açtı ve ağzı kulaklarına vararak gülümsedi. “Azizler aşkına, şunu bir daha söylesene.”

“Söylemeyeceğim.”

“Söylemelisin.”

“Ben kraliçeyim. Ne hoşuma gidiyorsa onu yapmam gerek.”

“Beni öpmek hoşuna gider miydi?”

Giderdi. Nikolai’ı kendisine çekip öptü; kirli sakalını, kulağının arkasında kıvrılan saçlarının yumuşak dalgasını hissetti ve en sonunda, günlerce onun zeki, muhteşem ve kusursuz dudaklarını arzuladıktan sonra onu öptü. Etraflarına bir sessizlik çöktü ve Zoya’nın zihni tüm korkulardan, endişelerden arınarak sadece onun ılık dudaklarını hissetti.

Birbirlerinden ayrıldıklarında Nikolai alnını onun alnına dayadı.

“Az önce kendinden kraliçe diye söz ettiğinin farkındasın, değil mi? Bunu kabul ettin demek.”

“Seni *öldüreceğim*.”

“Önce beni yine öpersen öldürebilirsin.”

Zoya onun dediğini yaptı.

Eğer
kade
lonc
liyo

kez
ilk
ko
lei
ve

Nina bir türlü düşüncelerini toparlayamıyordu. *Bu bir oyun mu? Benimle dalga mı geçiyor?*

Öfke, umut ve kafa karışıklığı birbirine geçmişti. Kafanı toparla Zenik, diye azarladı kendini içinden. *Aklının başında olması gereken bir zaman varsa, işte bu o zaman.*

Ama bunu söylemesi kolaydı. Az önce Nikolai Lantsov'un –tamam, bir piç olduğunu itiraf ettiğine göre bir Lantsov değildi– tacını Zoya Nazyalensky'ye bıraktığına şahit olmuştu. Aynı zamanda bir ejderha olan Zoya'ya. Muhtemelen bir Azize de olan Zoya'ya. Dahası Rasmus, Ravka'yla ateşkes halinin devam etmesi ve bir anlaşma yapılması çağrısında bulunmuştu. Ama neden? Gerçekten de barışa inanıyor muydu? Bu isteği sinsice bir oyun, Jarl Brum'la arasındaki anlaşmazlıkla ilgili yeni bir plan mıydı?

Yoksa tamamıyla farklı bir şeyler mi dönüyordu? Nina, Hanne'nin yere çakılmış olan vücudunu görmüştü. Ama aslında tam olarak ne görmüştü? Hanne'nin ellerinin yüzünde hızla gidip geldiğini, saçlarını nasıl uzatabildiğini hatırladı. *Pratik yapıyorum*, demişti.

Umuda kapılma Nina. Sakın bu konuda umutlanma.

Leviathan'ın Ağzı'na giderlerken, tekneye sessizlik hâkimdi.

Fjerdalı askerlerin ve görevlilerin huzursuzluğu elle tutulacak kadar yoğundu. Nina, Brum'un her yanından yayılan öfkeyi, salonda onu yarı yolda bırakan *drüskelle*lerin korkusunu hissedebiliyordu.

Joran'ın yüzünde sakin bir ifade vardı ve sanki hayatında ilk kez huzur bulmuş gibi neredeyse mutlu görüldüğü söylenebilirdi. İlk olarak Zoya'nın kabul edilmesi ve savaşın sona ermesi için o konuşmuştu. Diğerleri konuşan ilk kişi olmaya cesaret edebilirler miydi? Yoksa sadece o pişmanlık dolu, doğru olanı yapmak ve her şeyi Azizlere kendisini affettirmek uğruna feda etmek için can atan delikanlı mı buna cesaret edebilmişti? Nina intikam alıp Joran'ı öldürmüş olsaydı, Hanne onu durdurmamış olsaydı, Os Kervo'da neler olabilirdi?

Prens Rasmus konusunda o kadar da emin değildi. Rasmus sürekli olarak ona kaçamak bakışlar fırlatıyordu ve Nina prensin yüzündeki ifadenin gerçek bir endişeyi yansıttığına neredeyse emindi. Nina onun profiline, gözlerinin rengine bakmadan edemiyordu. Gördüğünü sandığı farklar gerçek miydi yoksa bunları hayal mi ediyordu? Aklını yitirmek üzere olduğunu hissetti.

İskelelerden birine yanaşıp demir atıldılar ve prens yanında Joran'la komuta merkezlerinden birine yöneldi. "Sen de gel," dedi Nina'ya.

"Biraz konuşabilir miyiz Majesteleri?" dedi Brum öfkesini güçlkle kontrol etmeye çalışarak.

"Siz de gelin o zaman."

Komuta merkezi Leviathan'daki yapıların kalanına benziyordu. Haritalarla ve ekipmanla dolu tipik bir askeri tesisti. İçi malzeme dolu sandıklar güzelce sıralanmıştı; haritalar ve gelgit çizelgeleri çadırın kanvas duvarına asılmıştı ama duvarların kalanı bomboştu.

"Biraz dinlenmek istemediğinize emin misiniz Majesteleri?"

diye sordu Brum, dikkatleri prensin güçsüzlüğüne çekmek istermiş gibi.

“Eminim. Kendimi gayet iyi hissediyorum.”

“Elbette, bugün sahada değildiniz.”

“Doğru, değildim. Bu hayatta bana bol bol yetecek kadar ata binmedim, temiz hava almadım ya da savaş görmedim. Bu yüzden beni küçümsediğini biliyorum.”

“Ben asla öyle...”

“Yeteri kadar konuştun. Benden güçsüz ve salak diye söz ettin.”

Brum paniğe kapıldı. “Ben hiç bu tür şeyler söylemedim. Ben...”

“Biraz düşün,” dedi prens yumuşak bir sesle ve Nina birden dikkat kesildi. Prens ses daha boğuk, daha farklı çıkıyordu. Sanki ses telleri aceleyle değiştirilmiş gibiydi. “Bir zamanlar sadık olduğunu düşündüğün adamlarının artık sana hizmet etmek istemediklerini unutma. Arkadaşın Redvin yıkılan doğu kulesinde ölü olarak bulundu. *Drüskelle*lerin dağılmış durumda. Böyle bir ortamda dürüstlüğüne sorgulanmasını mı istiyorsun?”

Brum geri adım atmadı. “Fjerda’ya onurlu bir şekilde hizmet ettim.”

“Fjerda’ya yeteri kadar hizmet ettin.”

Brum güldü. “Anlıyorum. Ravkalıların bu barış anlaşmasına uyacağınızı mı sanıyorsunuz Majesteleri?”

“Evet,” dedi Prens Rasmus. “Uymasalar bile artık bu konu seni ilgilendirmiyor.”

“Sağlığınız...”

“Sağlığım hiç bu kadar iyi olmamıştı.”

Nina tereddüt etti ama sonra, “Bugün anlatılan şu zehirle ilgili mesele,” dedi.

İçeriye bir sessizlik çöktü.

“Evet,” dedi Rasmus yavaşça. “İlginç bir konu. Çocukluğumdan beri *drüskelle*ler tarafından korunuyorum.”

Bunu duyan Brum gerçekten de korkuya kapıldı. Nina'nın bildiği kadarıyla Brum asla zehir kullanmaya yeltenmemiştir. Prensin sağlıksız oluşunun işini kolaylaştıracağını düşünmüştü. Ama bunu kanıtlayabilir miydi?

“Böylesine korkunç bir ihanetle ilgili kanıtınız varsa bunların açıklanmasını isterim,” dedi Brum. “Şerefime leke sürülmesine göz yumamam.”

“Bugün büyük bir trajedi yaşadığını biliyorum,” dedi prens. “Korkunç bir kayıp verdin. Biraz dinlenip düşünmek için zamana ihtiyacın var. Belki Kenst Hjerte'ye gidersin.”

“Ama orası sürgün demek,” dedi Brum alçak ve kararlı bir sesle. “Beni oraya yollayamazsınız.”

“Prensler onlara emir verilmesine alışık değildir.”

“Majesteleri,” dedi Brum daha tatlı, yumuşak bir sesle. “Büyük bir yanlış anlaşılma bu, o kadar.”

Prens muhafızlarına bir işaret verdi. “Onu kamarasına götürün ve kapısından ayrılmayın. Ama nazik davranın. O... bu ülkenin bir ürünü.”

Muhafızlar onu yakalayamadan Brum bir tabanca çıkardı ve veliaht prene doğrulttu.

“Hayır!” diye bağırdı Nina.

“*Strymacht Fjerda!*” diye bağırdı Brum.

Kamçı şaklamasını andıran keskin ateş sesleri duyuldu. Bir, iki, üç el.

Brum ateş edecek fırsatı bulamadı. Kanlar içinde yere yığıldı. Joran silahını kınına koydu. Brum'u üç yerinden vurmuştu: bacağundan ve iki kere de kolundan.

Prens öne adım attı ama Nina onu dirseğinden kapıda yakaladı. “Yapmayın. İyileşecek.”

Rasmus onunla göz göze geldiğinde Nina gözlerinin eskisi mavi tonundan farklı bir mavi olduğunu fark etti. “Bir doktor ça-

ğırın!” diye bağırdı gözlerini Nina’dan ayırmadan. “Bu zavallı adamın yardıma ihtiyacı var.”

Doktorlar ve askerler harekete geçtiler. “Ölmesine izin vermiyoruz,” dedi biri Brum’un yanına tükürerek. “Sizi öldürmeye çalıştı Majesteleri.”

“Tabancayı kendisine çevirmeyi planlamış olduğundan eminim. Bugün tek kızını kaybetti.” Rasmus duraksadı. “Mila, sen Brum’un kızını iyi tanıyordun. Hanne’nin en yakın arkadaşıydın, değil mi?”

“Onu seviyordum,” dedi Nina inatla, kalbini kemiren korkunç bir umutla. “Onu hâlâ seviyorum.”

Brum yaralarının tedavi edilmesi için revire götürüldü. Zamanla iyileşecekti ama bir Grisha olsa daha hızlı iyileşebilirdi. Ylva onun yanında kalmak için ısrar etti. Nina onu teselli etmek istedi ama ne diyeceğini bilemedi.

Konuşmadan kraliyet hava taşıtına bindiler. Çoktan Prens Rasmus’un annesiyle ve babasıyla buluşup anlaşmayı, barışın mümkün olup olamayacağını tartışmak istediği söylentileri çıkmıştı ama Nina’nın istediği tek şey onunla yalnız konuşabileceği bir fırsat yakalamaktı.

Altın rengi ahşap panellerle ve beyaz rengi şık ipek kumaşlarla döşenmiş kraliyet kabinine girdiler. Nina pencerelerden batmakta olan güneşin bulutları altın bir parıltıyla kapladığını, kenarlarını açık pembeye ve maviye boyadığını görebiliyordu.

“Bizi yalnız bırak Joran,” dedi prens.

Joran kapıda duraksadı ve önce prensin, sonra da Nina’nın gözlerinin içine baktı. “Nasıl isterseniz Majesteleri. Söylemeniz yeter.” Bunu bir yemin gibi söylemişti. “Rahatsız edilmemenizi sağlarım.”

Eğilip selam verdi ve kapıyı arkasından kapattı. Artık bulutlardan ve ötesindeki gökyüzünden başka şahit yoktu.

Bal rengi ışık prensin yüzüne vuruyordu. Ona o huysuz asil yüzünde daha önceden hiç görmediği bir ifadeyle bakıyordu. Nina onun yüzünde hem korku hem de kendi umudunun bir yansımalarını gördü.

“Nerede tanışmıştık?” diye fısıldadı.

“Zehirli bir ırmağın yanındaki açıklık alanda,” dedi veliaht prens o yumuşak, boğuk sesiyle. “Ben beyaz bir atın sırtındaydım ve bir an için senin bir asker olduğunu sanmıştım.”

Nina’nın zihni ona bunun gerçek olamayacağını söylemeye fırsat bulamadan, ayakları onu prene götürdü. Prensın boynuna atıldı.

“Beni asla bırakma,” diye fısıldadı Hanne saçlarının arasına, ona sımsıkı sarılarak.

“Bir daha asla.” Nina geri çekildi. “Ama... Prense ne oldu?”

Hanne’nin yüzündeki suçlu ifadeden prene ne olduğu belliydi. Rasmus ölmüştü; yere çakıldığında başı parçalanmıştı. Hanne’nin yüzünü taşıyarak ölmüştü.

“Nasıl? Kulede neler oldu?”

Hanne içine bir nefes çekti. “Prens Rasmus, Fjerda çanları yok edildiğinde içki içmeye başladı. Babamla ve planlarıyla alay ediyordu. O... bana bir tokat atmanın komik olacağını düşündü.”

“Ne kadar acımasız olabileceğini biliyorduk. Seni asla onunla yalnız bırakmamalıydım.”

“Hafif bir tokattı.”

“Hanne!”

“Öyleydi. Bir denemeydi. Bence ne kadar ileri gidebileceğini görmek istedi. Tıpkı Joran’a yaptığı gibi ona geri tokat atmamı istedi. Bana ona tokat atmam için meydan okudu. Sonra bana tekrar tokat attı. Karı koca olduğumuzda, istediği zaman bu oyunu

oynayacağımızı söyledi. Joran onu durdurmaya çalıştı ama... Panikledim. Onu öldürmek istememiştim."

"Üstünde gücünü kullandın."

Hanne'nin yanağından aşağı bir damla yaş süzüldü. "Kalbi. Sanırım, kalbini parçaladım... Kimseyi öyle incitmemiştim."

Hanne'nin yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bunu yanlışlıkla yaptığını biliyorum. Bunu asla bilerek yapmayacağını biliyorum." Hanne bu dünyanın çirkinliklerine karşı her zaman fazla iyi yürekli ve yumuşak başlı olmuştu.

"Joran'dan yardım getirmesini istedim. Prensi iyileştirmeye çalıştım. Ama öldüğünü biliyordum."

"Bu yüzden de onu değiştirdin."

"Evet. Kendimi de değiştirdim. Elimi çabuk tutmaya çalıştım. Ama Joran... Sanırım biraz oyalandı."

Hanne'ye yardım etmek için mi? Yoksa Prens Rasmus'un ölmesini istediği için mi? *Nasıl isterseniz Majesteleri*. Nina buna kefarete diyebilir miydi? Joran'ın niyetinin bir önemi var mıydı? O gün Hanne'nin hayatını kurtarmıştı. Brum'a karşı gelmişti. Nina'nın Mila Jandersdat olmadığını öğrendiği halde bu sırrı saklamıştı. Belki bu bir başlangıç olabilirdi.

"Göğüslerimi belli olmaması için sarıp, giysilerimizi değiştokuş ettim ve... ve... onu pencereden dışarı attım."

"Azizler aşkına."

Hanne geniş kadife bir banka oturdu. "Anneme ne diyeceğim? Öldüğümü sanıyor. Onun kahrolduğunu görmenin, senin dizlerinin üstüne çökmüş benim için ağladığını duymanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Onu kaybedemem Nina."

"Ona söylemenin bir yolunu buluruz. Ama Hanne... Şimdi ne yapacağız? Grimjer Kralı'yla ve Kraliçesi'yle yüzleşmen gerekecek."

"Onlarla karşı karşıya gelene dek kendimi tam olarak değiştirebilirim. Ama keşke senin oyunculuk becerine sahip olsaydım."

Nina bir kahkaha patlattı. “Şu ana dek muhteşemdin. Az kalsın Rasmus olduğuna inanacaktım. Seni oracıkta öldürmediğim için şanslısın.”

“Bu konuda endişelenmediğimi sanma. Ama annesiyle babasını kandırmak mı?”

Hanne son aylarda Nina’dan rol yapmayı öğrenmişti. Hayatının büyük bir kısmını Buz Sarayı’nda oranın protokollerini öğrenerek geçirmişti ve prensle o kadar çok vakit geçirmişti ki onun tavırlarını ve konuşma tarzını çok iyi biliyordu.

“Pratik yaparız. Yolculukta bol bol vaktimiz olacak.”

Hanne ikna olmuş gibi değildi. “Kral ve kraliçe bana Rasmus’un çocukluğuyla ilgili sorular sorarlarsa...”

“O konuda yardımcı olabilirim,” dedi Nina. Ne de olsa ölümler onlara yardım edebilirdi.

“Öyle mi?” dedi Hanne kaşlarını çatarak. “Bir katili sevebilir misin?”

“Ben de sana aynı soruyu sorabilirim.”

Hanne tereddüt etti. “Beni bu vücutta sevebilir misin?”

“Ben kalbini seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Hanne’nin gözleri doldu. “Öyle olduğunu umut ediyordum.”

“Peki bu iş nerede sona erecek? Ne kadar süre bu vücutta hapsolabilirsin?”

“Hapsolmuş değilim Nina.” Hanne nefesini dışarı verdi. “Sana bu vücutta olmanın bana doğru geldiğini söyleseydim ne derdin? Görünüşümü değiştirmenin ne anlama geldiğini anladığımdan beri, neler yapabileceğimi düşündüğümü söylersem ne dersin?”

Nina, Hanne kendisini gizli gizli değiştirdiğini söylediğinde yüzündeki suçlu ifadeyi hatırladı. Aynadaki aksine bakmaktan çekindiğini hatırladı. Ne yaptığını anlamamıştı. “Mutlu olup olmayacağını bilmediğini söylemiştin.”

“Hâlâ bilmiyorum. Bana aitmiş gibi gelen bir vücutta yaşama-

nın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Bildiğim tek şey... Bugün babamı, belki annemi de kaybettim. Ama kendimi kaybetmedim. Bu olasılık uğruna prens rolü oynamam gerekiyorsa, bu değişto-kuşu memnuniyetle kabul edebilirim.”

“Bunu partilerden nefret eden kişi söylüyor.”

“Seçeneğim olsa bu yüzü tercih etmezdim. Rasmus olmak istemiyorum.”

Nina ellerini onun omuzlarına koydu. “Rasmus değilsin. Tanımak için sabırsızlandığım yepyeni birisim.”

Hanne’nin gülümsemesi minnacık, değerli, narin bir şey gibiydi. “Dünyayı değiştirmek istedik. Belki bu fırsat karşımıza çıkmıştır.”

“Prens ve balıkçının karısı olarak mı? Rasmus olarak yaşarsan, günün birinde kral olacağını biliyorsun.” Fjerda’da kadın olmanın, kendi halkı arasında yalnız olmanın nasıl olduğunu bilen bir kral. Gerçek bir savaşçı.

“Sen de kraliçem olacaksın.” Hanne’nin çekingen bakışları Nina’yı adeta delip geçti; çok uzun süren bir karanlıktan sonra aniden beliren bir ışık, müthiş bir parlaklık gibiydi. “Beni kabul edersen tabii.”

Nina güldü. “Seni kesinlikle kabul ederim Hanne Brum.” Hanne’nin yanakları kızardı. Muhteşem gözlüküyordu. “Farklı kimliklerle yaşayan, Fjerda’yı yöneten, onları Ravka’yla barış yapmaya yönlendiren iki Grisha mı? Çok güzel bir hayal. Ama bir prens sıradan birisiyle evlenemez.”

“O halde sana toprak ve unvanlar veririm. İstersen tabii. Burada benimle kalıp bu yalanı yaşayabilir misin?”

Nina onu bir öpücükle susturdu. Hayatta ve mutlu olan sevdiği insana baktı. “Bu bir yalan değil. Sen benim prensimsin ve kalbim sana ait.”

“Sonsuza dek başka bir yüzü taşıyabilir misin?”

"Mila yeni hobilerle ilgilenmeye başlayabilir, ellerini de bu kadar ovuşturup durmayı kesebilir ama evet. Seninle olabilmek için bunu yapabilirim."

"Ravka'ya dönmek istersen..."

"İstiyorum. Orayı özleyeceğim. Şeflerinden gözleme ve pancar çorbasını pişirmelerini istemeni söyleyeceğim." Hanne'nin kucasına oturdu. "Ama ait olduğum yer burası."

Birbirlerine sarılmış bir halde kaldılar. Hanne onu kollarına aldı ve gökyüzünün koyu alacakaranlık mavisine bürünüşünü izlediler. Nina onun sol kulağının altına kendisini telaşla değiştirirken unuttuğu iki pembe renkli çil gördü. O çillere bayılıyordu. Belki bir tanesi kalırdı.

Matthias olsa bu olanlara ne derdi? diye düşündü Nina. Bir Grisha kral. Bir Grisha kraliçe. Onu mutlu gördüğüne memnun olacağını, kalbinin iyileşmesini istediğini umdu. *Halkama biraz merhamet göster.* Orada sessizce otururken, bulutların süzülüşünü izlerken ve sessizliği bölen motor seslerini dinlerken içine tuhaf bir his yayıldığını hissetti. Unuttuğu, içini ferahlatan bir histi. Huzur.

Onları bekleyen savaşlar, birlikte yüzleşmeleri gercekcek olan tehlikeler vardı. Yapmak üzere oldukları şey çok cesaret gerektiriyordu ve neredeyse imkânsız olabilirdi ama bunu başaracaklarını biliyordu. Nina yanağını Hanne'nin yanağına dayadı. Matthias'a saygı göstermişti. İntikam ve kefaret arasındaki bu yol doğru oldu. *Benim yerim kurtların yanı.*

Nina doğruldu. "Hanne, şimdi sana hangi isimle hitap edeceğim? Rasmus mu?"

Hanne ürperdi. "O ismi hiç sevmiyorum. Yeni bir isim seçmeliyiz. Bir Aziz'in ismi olsun. Prensin, Djel'in çocuklarına olan yenilenmiş inancına saygı göstermek için."

"Azizler aşkına, çok hızlı öğreniyorsun. Bu tam da bir politikacıya yaraşan bir hareket."

“Ama iyi bir isim seçmemiz gerek.”

“Demyan’a ne dersin? Ya da Ilya? Ilya meşhurdu. Ayrıca dünyayı değiştirdi.”

Prensi gülümsedi. “Öyküyü bilmiyorum.”

“Sana anlatacağım,” dedi Nina. Dışarıda hava kararıyordu ve gökyüzü yıldızlarla doluydu. “Sana bin tane öykü anlatacağım aşkım. Her biri için yeni sonlar yazacağız.”

Sadece koruma sağlamaları için değil, dağ geçitleri hâlâ karlar altında olduğu için de Güneşin Elçileriyle yolculuk ediyorlardı.

“Ejderhayla gitsek daha çabuk varırdık,” diye sızlandı Zoya bir dönemeci daha aşarlarken.

“Evet ama daha çok göze batardık,” dedi Nikolai.

“Sadece devam edin,” dedi Genya. “Bu dağlarda bir gece daha geçirmek istemiyorum.”

Nikolai arkasına baktı ve Zoya’nın Genya’nın bir kayalığa tırmanmasına yardım ettiğini gördü. Hepsi gezginlerinkine benzer kaba saba giysiler —onları sıcak tutan paltolar ve pantolonlar, etrafı kürkle kaplı çizmeler— giymişlerdi.

“Seni huzursuz eden şey vaşaklar mı, hava mı yoksa yol arkadaşların mı?”

“Ben bir kraliçeyim,” dedi Zoya. “Narin ayaklarım yere hiç değmesin diye bir tahtta taşınıyor olmam gerekirdi.”

“İblisten seni taşımasını isteyebilirim.”

Zoya burnunu çekti. “Teşekkürler, buna gerek yok. Geçen sefer onu serbest bıraktığında beni ısırmaya çalıştı.”

“Bence sevgisini göstermeye çalışıyordu.”

“Emin misin?” dedi Genya.

“Hayır, değilim,” dedi Nikolai.

Deniz uçaklarıyla Sikursk’un kuzeyindeki ovalara gelmişlerdi. Oradan yürüyerek devam etmek zorunda kalmışlardı. Bu yamaçların arasında esen rüzgârlar hava yolculuğunu tehlikeli kılıyordu. İleride iki yanında Güneşin Elçileri olan Karanlıklar Efendisi yürüyordu. Elleri bağlıydı ve üstünde hâlâ Yıldızsız’ın siyah cüppesi vardı. Soğuğu hissetmiyormuş gibiydi.

Nikolai o manastırı buldukları takdirde neyle karşılaşacaklarını merak etti. Tabii manastır gerçekten de varsa. Kendisini bu yolculuğun da Karanlıklar Efendisi’nin oyunlarından biri olduğunun anlaşılmasına hazırlamıştı ama bu kandırılmaya hazır olduğu anlamına gelmiyordu. Belki de Karanlıklar Efendisi bir heyelan oluşturup onları kayaların altına gömecek ya da mağaralardan oluşan bir labirentte bırakacaktı. Sonsuz seçenek söz konusuydu. Adamın tükenmek bilmeyen bir tatsız sürpriz kaynağı vardı. Bir dönemeci daha döndüler ve gümüş rengi puslarla kaplı, etrafı Sikurzoi’un karlı zirveleriyle çevrili vadi karşılarında belirdi. Nikolai donmuş madeni paralar gibi parıldayan gölleri ve uzaklarda ilkbaharın belirtilerini arayan, ağır ağır ilerleyen tüylü bir bizon sürüsü görebiliyordu

Bu yolculuğu yapmadan önce karların erimiş olmasını tercih ederdi ama kuraklıkla, kilometrelerce alanı kaplayan ölü ve küle dönmüş topraklarla, saniyeler içinde ölen erkeklerle, kadınlarla ve çocuklarla ilgili haberler sıklaşmıştı. Bunlar asla iyileşmeyecek olan yara izleriydi.

Os Kervo savaşından sonra, keşif kolları Karanlıklar Efendisi’ni bulamamışlardı. Yıldızsız Kişi’nin müritleri ayinlerine devam etmişlerdi ve birkaçı yeni kraliçenin Karanlıklar Efendisi’nin Azizliğini kabul etmesi için saray duvarlarının dışında kamp kurmuştu. Ta ki Küçük Saray’daki savaş odasına girip onu sanki oradan hiç gitmemiş gibi eski sandalyesinde oturur halde bulana dek.

Nikolai hemen elini silahına atmış, Tolya ve Zoya savaş pozisyonuna geçmişlerdi. Ama Karanlıklar Efendisi sadece çenesini eline dayamış, “Sanıyorum Ravka yine sadece benim çözebileceğim bir sorunla karşı karşıya,” demişti.

Bu sorunun onun başının altından çıktığını söylemek yanlış olmazdı ama onlara yardımı dokunacaksa, Nikolai’ın bunu reddetmek gibi bir niyeti yoktu. En azından onlara, yanıtları bulacaklarını düşündüğü Sankt Feliks Manastırı’na giden yolu gösteriyordu. Manastır orada değilse? Her şeyi bilen Karanlıklar Efendisi bile ne yapacaklarından emin değildi. Ama bu olasılık onu yıldırılmıyordu.

“Gerçekten de dünyanın yok olduğunu görmeye hazır mısınız?” diye sormuştu Nikolai ona.

Karanlıklar Efendisi omuzlarını silkmişti. “Bu dünyada ne kadar zaman geçirdiğimi hayal etmeye çalış. Sen bir sonraki hayatta neler olduğunu hiç merak etmiyor musun?”

Nikolai bunu düşünmüştü. Ketterdam Üniversitesi’nde okurken, ölümle ve bilinmeyenle ilgili büyük bir kısmı kafiyeli beyitlerden oluşan ama tamamı çok kötü olan iç karartıcı şiirler yazmıştı.

Başını çevirip arkasında gümüş rengi kürklü şapkasını kulaklarına kadar çekmiş, burnu soğuktan kıpkırmızı olmuş bir halde ilerleyen Zoya’ya baktı. Zoya bu hayatta yanındayken, neden bir sonraki hayatı düşünecekti? Son birkaç hafta boyunca, onun toplantıları, diplomatik akşam yemeklerini, Fjerda anlaşmasıyla ilgili önemli ilk görüşmelerini nasıl idare ettiğini izlemişti. Kendisi Zoya ihtiyaç duyduğunda insanları etkilemek ve tavsiye vermek üzere onun yanındaydı ama Zoya’nın İkinci Ordu’nun generali olarak üstlenmiş olduğu görevi onun Ravka dış politikası ve ülke içindeki mekanizmalarla ilgili her ayrıntıyı öğrenmesini sağlamıştı. Hiçbir zaman tarım reformlarıyla ya da endüstriyel geliş-

meyle ilgilenmeyebilirdi ama danışmanları bu konularda ona yardım edeceklerdi. İzin verirse Nikolai da yardım edecekti.

Evlenmemişlerdi. Hatta nişanlanmamışlardı. Nikolai ona evlenme teklif etmek istiyordu ama önce kur yapması gerektiğini düşünüyordu. Belki ona bir şey yapabilirdi. Hoş, herhangi bir faydası olmayan ve savaşla alakasız yeni bir icat olabilirdi. Bir müzik kutusu ya da bahçesine koyması için mekanik bir tilki olabilirdi. Bir yanı Zoya'nın onunla ilgili fikrini değiştireceğinden ve bu konunun öylece kapanacağından emindi. Onu o kadar uzun süre arzulamıştı ki her gün yanında olabileceği, her gece yanında yatabileceği fikri ona imkânsız geliyordu. İmkânsız değil, dedi içinden. Sadece olası olmayan bir durum.

Aniden arkasına dönünce yamaçtan aşağı çakıl taşları savruldu.

“Öp beni Zoya,” dedi.

“Neden?”

“Gerçek olduğunu ve hayatta kaldığımızı hissetmek gerek.”

Zoya parmak uçlarına kalkıp ılık dudaklarını dudaklarına bastırdı. “Buradayım ve donuyorum. O yüzden seni bir sel yatağına atmadan önce yola devam et.”

Nikolai mutlu mutlu iç çekti. Zoya oradaydı. Sert bir içki gibi acıydı ve enerji veriyordu. Gerçekti ve en azından o an için ona aitti.

Manastır bir anda karşılarına çıktı. İki dik yamacın arasından güçlükle geçtikleri anda, gri taşlardan yapılmış kemerlerden ve sütunlardan oluşan muhteşem binayla karşılaşmışlardı. Nikolai bunların arasında bir dizi giriş heykeli gördü; ilk Ravka Kralı için savaşmak üzere canavarlara dönüşen ama insan formlarına dönmeyen keşişler olan ilk rahibin askerlerinin öyküsünü gördü. Yuri, Sankt Feliks'in de o keşişlerden biri olduğunu düşünmüştü ve se-

neler içinde, Azizliğiyle ve şehit oluşuyla ilgili ayrıntılar anlatıla anlatıla değişime uğramıştı. Feliks *obisbaya* denen Yanan Diken Ayini'nden sağ kurtulmayı, kendisini dönüştüğü canavardan kurtarmayı başarmıştı. Peki ya Nikolai artık canavarından kurtulmak istemiyorsa? Yine de ülkesinin geleceği için ne gerekiyorsa onu yapacaktı. O kadarı değişmemişti.

Çalabilecekleri bir kapı yoktu ve sadece karanlığa uzanan uzun bir tünel görebiliyorlardı. Güneşin Elçilerinden biri yolu aydınlattı.

“Havada tatlı bir koku var,” dedi Genya. Birkaç saniye sonra bunun nedenini anladılar.

Üstü açık, karla kaplı geniş bir alana vardılar. Etraflarındaki taş duvarlarda yüz tane aç ağzı andıran kemerli oyuklar vardı ve bunların tam ortasında Nikolai'nin hayatında gördüğü en büyük ağaç duruyordu.

Eğri gövdesinin yarıçapı, Os Kervo'daki deniz feneri kadar genişti. Dibinde birbirine dolanmış kalın, kaslı kökler ve açık alanın neredeyse tamamını kaplayarak bir örtü oluşturan dallarında bir insan kolu uzunluğunda kırmızı tomurcuklar ve dikenler vardı.

Dikenli çalılık. Ama bunların şekli farklıydı. “Djel'in dışbudak ağacına benziyor,” dedi Zoya.

“Bütün öyküler bir yerde başlar.” Bu ses karanlık oyuklardan birinin içinden gelmişti. Üstünde kan kırmızısı ipek bir elbise olan, siyah saçları beline kadar uzanan üç uzun şerit biçiminde örülmüş bir kadın belirdi. Shu'ydu, gözleri taze ayvaların canlı yeşil tonuyla aynı renkti ve yerler karla kaplı olmasına rağmen ayakları çıplaktı. “Bütün tanrılar aynı tanrıdır.” Zoya'ya döndü. “*Nae brenye kerr eld ren.*”

Zoya eğildi.

Nikolai önce Zoya'ya, sonra keşişe baktı. “Ne dedi?”

“Kaelish dilinde,” dedi Karanlıklar Efendisi. “Eski Kaelish. Zoya'nın bildiğini bilmediğim bir dil.”

Zoya ona bakmadı bile. ““Seni gördüğüme sevindim eski dostum,” dedi. Juris buraya daha önce gelmiş.”

“Çok uzun zaman önce gelmişti,” dedi keşiş. “Yine insan olmak istedi ve ona yardım edebileceğimizi düşündü. Bu kaderden korkuyor musun?”

Zoya şaşırıldı. “Ben hâlâ insanım.”

“Öyle misin?”

Genya elini uzatıp Zoya’nın elini tuttu. “Yeteri kadar insan.”

Ama Nikolai bu konuda hâlâ bilinmeyenler olduğunu düşünüyordu.

“Buraya ne için geldiğinizi biliyoruz,” dedi keşiş. “Ama dikenli çalılıklardan medet umamazsınız.”

Neden *çoğul* konuşuyordu? Nikolai birden bütün kemerlerin altında kan kırmızısı giysili kişilerin onlara baktığını fark etti. Silahsız gözüküyorlardı ama sayıca üstünlük onlardaydı.

“Kuraklıktan haberiniz var mı?” diye sordu, kaç kişi olduğunu saymaya çalışarak. Elli kişiden fazla vardı.

“Bir kere dağlarımıza da gelmişti. Ama dikenli ormanı yok etmediğine minnettarız.”

“Biz de öyle,” dedi Nikolai. Tek umutları o çalılıktı. Ya da daha önceden öyleydi. “Karanlıklar Diyarı’nın yayılmasını engelleyemeyeceğimizi mi söylüyorsunuz?”

“*Obishayayla* mümkün değil. Karanlıklar Diyarı evrenin, ilk yaradılışın dokusundaki bir yırtıktır.”

“Dünyanın merkezindeki güç,” diye mırıldandı Zoya.

“Yaradılıştan önce hiçbir şey yoktu ve şu anda dünyamıza sızan şey de bu.”

Nikolai ellerini ovuşturdu. “Peki bunu nasıl düzelteceğiz?” Her zaman sorduğu soru buydu. Kırılan bir şey tamir edilebilirdi. Yırılan bir şey de öyle. “Yırtığı nasıl kapacağız?”

“Kapatamazsınız,” dedi keşiş. “Birinin onu kapalı tutması gerek.”

Genya kaşlarını çattı. "Ne?"

"Birisinin dünyaların arasındaki kapıda, hiçlikle yaradılış arasında durması gerek."

"Ne kadar süre?" diye sordu Nikolai.

"Sonsuza dek."

"Anlıyorum."

"Anladığın şey tam olarak ne?" dedi Zoya sert bir sesle.

"Birisinin bunu yapması gerektiği."

"Saçmalama," dedi Zoya sinir olmuş gibi.

Keşiş onlara biraz yaklaştı. Nikolai kadının yaşını tahmin edemedi. "Seni cesur kılan şey içindeki gölge mi?"

"Umarım o değildir. Ondan önce de kötü kararlar veriyordum."

Zoya, Nikolai'ın kolunu tuttu. "Nikolai, ciddi olamazsın. Bunu yapmana izin veremem."

"Henüz taç giymedin. Bana herhangi bir şeyi yasaklayabileceğini sanmıyorum."

"Bana yanımda olacağını söylemiştin."

Nikolai hiçbir şeyi bundan daha çok istemiyordu. Birlikte bir savaşı durdurmuşlardı ve birlikte bir hayat kurabileceklerine inanmaya başlamıştı ama bunu tek başına yapmalıydı. Keşişe döndü. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Nikolai..."

"Diken tıpkı *obisbayada* olduğu gibi kalbine saplanacak ama sonsuza dek acı içinde kalacak, aklını yitirmeye yaklaşacaksın. Diken çıkarılırsa kuraklık geri gelir ve evren yok olur."

Nikolai yutkundü. Kulağa hiç de hızlı ve kahramanca bir ölüm gibi gelmiyordu. "Anlıyorum."

"Ama Nikolai," dedi Genya, "Sen... sen ölünce ne olacak?"

"Kuraklık geri gelecek," dedi keşiş.

"Tıpkı tahmin ettiğim gibi." Karanlıklar Efendisi ağacın devasa köklerinden birine yaslandı. Sanki eski bir keşiş tarikatıyla her

gün karşılaşıyormuş gibi sıkılmış gözüküyordu. “Kahramanca davranışın gözden kaçmadı çocuk kral...”

“Bir kral değilim,” dedi Nikolai.

“Danışman ya da kral olman fark etmez, bu işe uygun değilsin.”

Zoya dikenli ormana baktı. “Bu durumda benim mi şehit olmam gerekiyor?”

“Kesinlikle hayır,” dedi Genya.

Karanlıklar Efendisi gülmekle yetindi. “Darağacına nasıl da tıpış tıpış gidiyorsunuz. Biri kahramanca bir şevkle, diğeri müthiş bir kararlılıkla. Hayır Sankta Zoya, sen de şehit rolü oynayacak kadar güçlü değilsin. Elbette bu kişi ben olmalıyım.”

Zoya gözlerini kısıtı. “Elbette. Fedakârlıklar yapmasıyla bilinen bir adam. Önce kendi çıkarlarını hesaplamadan hiçbir şey yapmazsın. Neden şimdi kendini feda edeceksin?”

“Çünkü bunu yapabilecek tek kişi benim.”

“Hayal mi görüyorum yoksa kendinden fazlasıyla emin misin?” dedi Nikolai.

“Ben ölümsüzüm,” dedi Karanlıklar Efendisi omuzlarını silkip. “Sen benim gücümün minnacık bir kısmına sahipsin. Zoya da kendi güçlerini kontrol etmeyi daha yeni öğrenmeye başladı. Kilit adam benim. Gidişatı ben belirleyeceğim.”

“Bunlara sen neden oldun,” dedi Nikolai. “Bunu unuttun mu?”

“Kefaretin bu mu olacak yani?” dedi Genya. “Muhteşem fedakârlığın bu mu?”

Nikolai, Genya’nın onlarla gelmek istemesine şaşırmişti ama Genya ısrar etmişti. *Onu bir daha gözümün önünden ayırmayacağım*, demişti. *Artık kaçamayacak*. O ve Karanlıklar Efendisi o an dek ne konuşmuşlar ne de birbirlerine bakmışlardı.

“Beni birazcık bile affedemez misin küçük Genya?”

Zoya hışımına ona döndü. “Ya ona saygılı davranırsın ya da seni durduğun yerde oyarım.”

“Hayır Zoya,” dedi Genya. “Onunla konuşmam gerek. Seni bu yara izleri için affediyorum.” Karanlıklar Efendisi şaşkınlığını gizleyemeyince Genya güldü. “Bunu beklemiyordun, değil mi? Bunlardan pişman değilim. Yaşadığım acılarla olmam gereken kişi oldum. Bu yüzden daha güçlüyüm.”

“Benden bir armağan olarak kabul et.”

Nikolai, Zoya’nın yumruklarını sıkıldığını fark etti. Karanlıklar Efendisi’ni bir şimşekle ikiye ayırmamak için kendisini zor tutuyordu.

“Ama kalanını affedemem,” dedi Genya. “Bir casusa ihtiyacın olduğu için beni kraliçeye yolladın. Yaşlı kralın bana göz koyacağını biliyordun. Neler yaşayacağımı biliyordun.” Geçmiş hatırlayınca gözlerini yumdu. “Bana askerin olduğumu, çektiğim sıkıntıların gelecekte muhteşem başarılarla neden olacağını söyledin. Ama öyle olmadı.”

“Bedeli...”

“Bana bedellerden söz etme.” Kızıl saçları sonbahar ateşi gibi parıldayan Genya’nın sesi alanda yankılandı. Göz bandının üstüne Alina’nın sembolü işlenmişti. Bir yıldız gibi parlıyordu. “Maden böyle bir bedel gerekliydi, bunu ödeyen sen olmalıydın. Ben bir çocuktum ve sen beni yüzyıllardır devam eden savaşa bir kurban olarak sundun.” Hüzünlü bir sesle güldü. “İşin en kötü yanı da bunu kimsenin hatırlamıyor olması. İnsanlar işlediğin suçlardan söz ederken, Novokribirsk katliamından, bir zamanlar koruman atlında olan Grishaları nasıl katlettiğinden bahsediyorlar. Benim yaşadıklarımın gizli saklı. Bunun taşımam gereken bir utanç olduğunu sanıyordum. Ama artık bu utancın sana ait olduğunu biliyorum. Benim için bir baba, dost ve akıl hocasıydın. Beni koruman gerekiyordu.”

“Korumam gereken kocaman bir ülke vardı Genya.”

“Bir ülke halkı demektir,” dedi Zoya. “Genya, ben, teyzem.”

Karanlıklar Efendisi kaşını kaldırdı. “Kraliçe olduğunda, bu tür hesapların biraz zor olduğunu göreceksin.”

“Senin için kefarete olmayacak,” dedi Genya. “Şu anda olduğum kadın seni bana verdiği ceza için affedebilir. Ama çocukluğum için kendini affettirecek hiçbir şey yapamaz, kalbimi sana açmamı sağlayacak hiçbir özür bulamazsın.”

“Senden kalbini açmanı istediğimi hatırlamıyorum.”

Zoya’nın gözleri gümüş rengine bürünmüş, gözbebekleri birer çizgiye dönüşmüştü. “Onu ağaca itmeden önce öldürebilir miyim?”

Nikolai onun bunu ve çok daha kötüsünü hak ettiğinden emindi ama tereddüt etti. “Bir terslik var. Bize söylemediğim şey ne?”

Karanlıklar Efendisi omuz silkti. “İşlediğim suçlar için sonsuza dek acı çekeceğim ve bunun karşılığında sadece bir şey istiyorum.”

“Bir şey isteyeceğin belliydi zaten.”

“Her zaman hatırlanabilmem için bana bir sunak inşa edin.”

Zoya kaşlarını çatı. “Bir zorba, bir katil için bir sunak mı?”

“Yıldızsız Kişi için. Bana kitaplarınızda yer verin. Gece vakti olduğunda, bir Aziz için daha mum yakılsın. Buna razı gelir misin merhametli kraliçe?” dedi Karanlıklar Efendisi bilmiş bilmiş.

Bunları kayıtsızca söylemişti ama Nikolai’nin içindeki iblis kayıtsızmış gibi numara yaptığını hissediyordu.

“Bu konuda ciddi,” dedi Nikolai hayretle. “Ölmeye razı.”

“Buna ölüm denemez,” dedi keşiş. “Ölüm bir lütuf olurdu.”

Genya başını hafifçe yana eğdi. Dikkatle Karanlıklar Efendisi’ni izliyordu. “Ama senin korktuğun şey ölüm değil, değil mi? Yok olacağından korkuyor.”

Nikolai, Genya’nın ne dediğini hatırladı. *Karanlıklar Efendisi’nin istediği tek şey o ülke tarafından sevilme*kti. Bu hissi çok iyi biliyordu. İblisinin gözlerinin içine bakarken, onun da bunun-

la yüzleşmesi gerekmişti. Ravka'nın sevdiği çok az insan vardı. Azizlerse farklı bir konumdaydı.

“Zoya?” dedi Nikolai. Karanlıklar Efendisi onun için bir sunak inşa etmelerini, öyküsünü ve mirasının yeniden yazmalarını istiyordu ama bu Nikolai'ın vereceği bir karar değildi. “Genya?”

Zoya ve Genya el ele tutuşup birbirlerine baktıklarında, Nikolai onların bu adamın istekleri yüzünden verdikleri bütün kayıpları hatırladıklarını biliyordu. Teyzesini yutmuş ve daha pek çok kişinin canını almış olan Karanlıklar Diyarı'nın başında durduklarında, ibadet halindeki Yıldızsız müritlerini gördüklerinde ve onu övdüklerini duyduklarında Zoya'nın ne kadar üzüldüğünü görmüştü. O anları yaşamış olan Zoya'nın bu isteği kabul etmesi mümkün değildi.

“Kahraman rolü oynamasına izin mi vereceğiz?” diye sordu Zoya.

Genya bir kere evet anlamında başını salladı. “Bırak bunu yapsın. Çektiğimiz acıların bir anlamı olsun.”

Etrafı kırmızı tomurcuklarla ve dikenlerle çevrili olan Zoya, bir taca ihtiyacı olmayan bir kraliçe gibiydi. “Yapılacak,” dedi.

Karanlıklar Efendisi keşişe döndü. “Nereden başlayacağız?”

Keşiş bir süre dikkatle onları süzdü. Sonra dikenli çalılık ağacına doğru bir işaret yaptı. Duvarlardan inen keşişler, ağacın gövdesini yaşlı, genç erkeklerden ve kadınlardan oluşan kırmızı ipek kumaştan bir deniz gibi çevirdiler. Ravkalı, Zemeni, Suli ve Shu. Hatta aralarında sarı saçlı birkaç Fjerdalı bile vardı.

Karanlıklar Efendisi ellerini havaya kaldırdı. “Ellerimi çözün.”

Nikolai ve Zoya bakıştılar. Tüm bunlar bir oyunsa Karanlıklar Efendisi o anda harekete geçecekti.

“Etrafına yayılın,” dedi Nikolai Güneşin Elçilerine. “Hazır olun.”

“Yaşadığım müddetçe iblis içinde kalacak,” dedi Karanlıklar Efendisi, Nikolai bir bıçakla bileklerindeki bağları keserken.

“Onunla barış yaptık.”

“Bazı anlaşmalar sonsuza dek devam etmez.”

“Kötü kehanetlerde bulunmak hoşuna gidiyor, değil mi?”

“Zoya çok uzun bir hayat yaşayacak,” dedi Karanlıklar Efendisi. “Ama iblise rağmen sen o kadar uzun süre yaşamayabilirsin.”

“O halde onu mezarımdan sevmeye devam ederim.”

Karanlıklar Efendisi hafifçe gülümsedi. “Bunlar cesur sözler. Zaman bize farklı bir öykü yazabilir.”

Nikolai az kalsın gülecekti. “Seni gerçekten de hiç özlemeyeceğim.”

Bıçağını kınına sokup ondan uzaklaştı.

Karanlıklar Efendisi sanki onu izlemek ve ne yapacağını görmek zorunda kalanların hissettiği korku hoşuna gidiyormuş gibi ağır ağır bileklerini ovuşturdu.

Cüppesini omzundan silkeleyip karlı zemine attı, gömleğini çıkardı ve ağacın dibine gitti. Üstünde sadece pantolonuyla, çizmeleriyle, kıyıya vuran gemi enkazını andıran soluk teniyle ve bir karganın tüyleri gibi kapkara olan uzun saçlarıyla orada dikildi.

“Devam et,” dedi üç saç örgülü keşiş. “İstedğin buysa. Cesaretin varsa devam et.”

Karanlıklar Efendisi içine derin bir nefes çekti.

“İsmim Aleksander Morozova,” dedi. Sesi açıklık alanda yankılandı. “Ama yüz ismim oldu ve bin suç işledim.”

Keşişler ellerini ağacın köklerine, gövdesine ve etrafa sarkan dallarına koydular.

Karanlıklar Efendisi kollarını iki yana açtı ve cılız kış güneşi soluk bedenine vurdu. “Pişman değilim.”

İri ağacın kabuğu kırıldamaya ve değişmeye başladı. Keşişler Fabrikatör, diye düşündü Nikolai ağaca odaklanan keşişleri izlerken. Hepsi.

“Pişman değilim!” dedi Karanlıklar Efendisi yine.

Dikenli çalılık ağacının dallarından biri bir yılan gibi kıvrılıp bükülmeye başladı ve ucunda bir diken belirdi.

Zoya, Nikolai'ın elini tuttu. Artık üçü de el eleydi: Nikolai, Zoya ve Genya.

Dikenli ağacın dalı avını izleyen bir yılan gibi birkaç kere ileri geri gitti.

“Yaptığım her şey Ravka içindi,” diye bağırdı Karanlık Efendisi. “Şimdi bunu da yapacağım. Ravka için!”

Yılankavi dal aniden öne atıldı.

Diken Karanlık Efendisi'nin göğsünü deldi ve Karanlık Efendisi başını geriye savurup tiz, insana ait ve dehşet verici bir çığlık attı. Nikolai içindeki iblisin de çığlık attığını, kalbine vurulan bir damgayı, içinde yanan bir alevi andıran bir acı deneyimlediğini hissederken Zoya'nın elini sıkı sıkı tuttu.

Dikenli çalılık ağacı Karanlık Efendisi'ni biraz daha kendine çekti, dallarını etrafına dolanmaya, çaresiz vücudunu oğlunu kucaklayan bir anne gibi yerden kaldırmaya başladı. Ağacın devasa gövdesi ikiye ayrıldı ve ağaç onu karanlığa çekti.

Ağaç Karanlık Efendisi'nin etrafında kapanıp çığlığını bastırdı. Dallarını kısıpırsız kaldı. Keşişler suspus kesildiler. Nikolai elini göğsüne bastırdı. Acı hissi dinmişti ve iblis sessizleşmişti.

Ağacın kabuğunda silik bir el şekli olduğunu gördü. Sonsuza dek mahkûm olacağı parmaklıklara sarılmış olan Karanlık Efendisi'nin eliydi.

Güneşin Elçileri teker teker diz çöktüler.

Zoya karda hiç ses çıkarmadan ağır ağır ağaca doğru gitti. Elini Karanlık Efendisi'nin bıraktığı ize dayadı ve başını eğdi.

“Bunu gerçekten yapacağını düşünmemiştim.”

“Dünyaların arasındaki kapıda duruyor,” dedi keşiş. “Ejderha gözünle bak. Ne görüyorsun?”

Zoya gözlerini kapatıp yüzünü göğe çevirdi. “Karanlık Diyanı... Yeşermeye başlamış.”

“Bize gördüklerini anlat,” dedi Genya.

“Yemyeşil çimler var. Ağaçları tomurcuk açmış bir meyve bahçesi var. Ayva ağaçları. Dalları beyaz çiçeklerle kaplanmış. Dalgaların köpüklerini andırıyorlar.”

“Kuraklık sona erdi,” dedi keşiş. “Onu da görüyor musun?”

Zoya içine güçlkle bir nefes çekti. “Hissettiği acı...” Ürperdi ve diken onun kalbine saplanmış gibi elini ağaçtan çekip göğsüne götürdü.

Keşiş hafifçe başını salladı. “Neleri affedebileceğine ve affedemeyeceğine karar vermelisin eld ren.”

Zoya ona baktı. “Affedebiliyorsam ne olacak?”

“Bazı kalpler diğerlerinden daha güçlü atar,” dedi keşiş. Zoya bu sözleri duyunca irkildi. “Sadece onunki kadar güçlü bir kalp onu çektiği acıdan kurtarabilir ve ölümün rahatlığını sunabilir.”

Keşişlere teşekkür ettiler ama orada hoş karşılanmadıkları belliydi. Hem Nikolai da orada daha fazla kalmak istemiyordu. Karanlıklar Efendisi her ne idiyse, bu açıklık alan artık bir yas yerine dönüşmüştü.

Hiç konuşmadan kemerli girişten ve yamaçların arasındaki dar geçitten geçtiler. Yakında ilkbahar gelecekti. Dünya yemyeşil ve yepyeni olacaktı. Ama o an için sanki topraklar üstlerine bir örtü örtmüş, sadece kayıplardan söz ediyormuş gibi her şey donmuş alanlardan, rüzgârlardan ve gri taşlardan ibaretti. Nikolai, Karanlıklar Efendisi'nin dönüştüğü adama üzülemiyordu ama ilk başlarda büyük bir gelecek vaat eden, yeteri kadar zeki, güçlü ve her şeyi riske atacak kadar cesur olsaydı başarabileceklerine gönülden inanan birisi olan kişiyi kaybettikleri için üzgündü. Dünya daha iyi yürekli olsaydı Karanlıklar Efendisi nasıl birisi olurdu? Ravka, halkına en başından beri daha iyi davranmış olsaydı?

Zoya'nın taç giyme töreninin düzenleneceği sabah Genya hizmetçilere gitmelerini söyledi ve Zoya'nın saçlarına kendisi şekil vermek istedi. Zoya arkadaşına iş yaptırdığı için kendisini garip hissetti ama Genya'nın ve becerilerinin yanı başında olmasına minnettardı.

“İyi uyumamışsın,” dedi Genya, Zoya'nın gözlerinin altındaki koyu renkli halkaları silerken.

“Değişik bir durum değil.”

Ama bu tam olarak doğru değildi. Sorumlulukları çok büyüktü ama dağlarda yaptıkları yolculuktan sonraki haftalarda yepyeni kâbuslar görmeye başlamıştı.

O ve Genya acele etmeden kahvaltılarını ettiler, pencereden sarayın bahçelerine baktılar, sabah güneşinin altında pusların yok oluşunu izlediler. Ayaklarını pervaza dayamış, tabaklarını kucaklarına koymuşlardı.

“Bu manzaraya hayır diyemem doğrusu,” dedi Zoya bir gözleme daha alırken.

Genya ayak parmaklarını oynattı. “Küçük Saray'da çok az pencere var. Manzaradan çok sır var orada.”

Nikolai, Zoya'nın onun odalarına geçmesi için ısrar etmişti.

"O odalar Ravka hükümdarına ait," demişti. "Haydi, zevkailiğimi eleştirebileceğin bir fırsat çıktı karşına."

Zoya odalardan gerçekten de nefret etmişti ama bunun nedeni dekorasyon değildi. Küçük Saray'daki odalarını özlemişti. Her şey çok yeniydi ve elinde olmadan aşına olduğu şeyleri özölüyordu. Ama o odalara yerleştigi gün, masasında avcuna sığacak kadar ufak telden yapılmış bir gemi bulmuştu. Direğinde üstünde iki yıldız işlemesi olan minnacık bir bayrak vardı. Yanında ona her zaman Nikolai'ı ve Liliyana'yı hatırlatacak bir şey olacağına sevinmişti.

Genya etek ve büstiyer kısmı ejderha pulları deseninde gümüş ilmeklerle süslenmiş koyu lacivert kadife bir tuvalet giymesine yardım etti. Bir *keftaya* benziyordu ama böyle bir *keftanın* eşi benzeri yoktu.

"Kusursuz," dedi Zoya. Tuvaletin tasarımını Genya'ya bırakmıştı. "Teşekkür ederim."

"Aaa bir dakika. Daha işimiz bitmedi."

Genya soyunma odasına gitti ve elinde pullarla süslü gümüş rengi bir parça dantel kumaşla geri geldi.

Zoya bunu ellerine aldı. Tüy gibi hafifti ve havadayken yakalanmış bir şimşegi andırıyordu. "Gidip bir ejderha mı öldürdün?"

"Buna gerek kalmadı," dedi Genya, pelerini Zoya'nın tuvaletinin omuzlarına takarken. "Ona bunu Ravka Kraliçesi'ne vereceğimi söyledim, hemen çıkarıp bana verdi."

"Çok şapşalsın."

"Muhteşemim."

"Kuyruğu çok uzun."

"Birisi bana şapelde muhteşem olayların kutlanması gerektiğini söylemişti." Genya'nın sesi neşeliydi ama aynadaki aksinin gülümsemesi hüznüydü.

Zoya arkadaşının elini sıkı sıkı tuttu. "Keşke o da bizimle olabilseydi."

Genya yüzünden süzülen bir damla gözyaşını sildi ve tıpkı dağlarda yaptıkları gibi el ele durdular. “David bunun her saniyesinden nefret ederdi ama ben de burada olmasını çok isterdim.”

Şapel Zoya için asla bir kutlama yeri olmayacaktı. Orada Nikolai’ın taç giydiğine şahit olmuştu ama aynı zamanda Karanlıklar Efendisi’nin Küçük Saray’ı yıktığı ve Zoya’nın tanıdığı insanların yarısını katlettiği gece, o sunağın arkasında Alina’nın yanında durmuştu. O gece, yeraltına sığınmışlardı ama Zoya ancak seneler sonra gerçek anlamda gün ışığına çıkabilmişti. Yaraları çok derin, hissettiği korku çok yoğundu. Kendisini bir daha asla güvende hissedemeyeceğine inanmıştı.

Ya şimdi? Muhteşem bir malikâne ve toprakların yanı sıra inanılmaz bir servet armağan edilen büyük bir kısmı Kont Kirigin tarafından verilmişti— Lantsov ailesinin son üyesi Vadik Demidov, Zoya’nın omuzlarına Sankt Grigori’nin ayı postunu yerleştirdi. Apparat’ı olarak görev yapacak olan rahibi Vladim Ozwal’ın eski ve yeni Azizlerle ilgili sözlerini dinledi. Bir zamanlar Karanlıklar Diyarı olan yemyeşil ayva koruluğundaki ufak şapelde çalışmalar başlamıştı ve Yıldızsız Kişi için inşa edilmiş ufak sunakların çoktan kuraklığın etkilediği ama artık yeşillenmeye başlamış bölgede, orada burada belirdiğinden söz ediliyordu. Zoya, Karanlıklar Efendisi’ni bir Aziz olarak kabul edebileceğinden emin değildi ama verdiği sözü tutmaya çalışmıştı.

Doğru zaman geldiğinde, Vladim’in başına bir taç takmasına izin verdi. Taç titanyum artıklarından yapılmış, safirlerle süslenmiş ve kıvrık ejderha kanatları biçiminde tasarlanmıştı.

Yabancılarından ve dostlardan oluşan kalabalığa, kırmızı kefiyasına altın rengi bir ejderha işlenmiş olan kehribar renkli tek gözü olan Genya’ya, David’in hayran olduğu, o sırada iblis krallarını

terk etmemiş ve Elçiler Sınıfı'nı temsil etmek için Zoya'nın yerini alacak olan Adrik'le el ele tutuşmuş olan Fabrikatör Leoni'ye –artık Grisha Üçler Erki'nin bir üyesiydi– baktı.

Dünyanın dört bir yanından temsilciler gelmişti: Kerch Ticaret Konseyi'nden aralarında Ravka tahtını Fjerda'ya vermek için elinden geleni esirgememiş olan salak Hiram Schenck'in de bulunduğu delegeler, Gezgin Ada'nın mareşali, Ravka'nın savaştan zaferle çıkmasını sağlayan Zemeni bakanlar, hatta Shu prensesleri ve muhafızları, Nikolai'a eski bir dost gibi sarılan Ehri ve Mayu, sarayın tırabzanlarına yerleştirilmiş olan beyaz çiçekleri, her kapının önünde duran şık giysiler içindeki soyluları ve sert kış rüzgârında dalgalanan bayrakları görünce, “Cennetler aşkına, hiçbiriniz bir törenin ne anlama geldiğini bilmiyor musunuz?” diyen Makhi bile gelmişti.

Shu delegasyonu gelmeden çok önce Tamar'ın ve *khergud*ların gitmesini sağlamışlardı. Zoya onların yanında kendini asla rahat hissetmiyordu ama yine de onlara minnettardı. *Khergud*lar Grishaları avlamak ve yakalamak üzere tasarlanmışlardı ama bu aynı zamanda Grishaları kurtarmak için de kusursuz oldukları anlamına geliyordu. Çekirge, Müjdecî, Bokböceği ve Gece Güvesi, Fjerdalı bir Grisha olan Bergin'e katılıp Tamar'ın komutası altında Jarl Brum'un gizli laboratuvarlarının yerini bulmayı kabul etmişlerdi.

Fjerda'nın veliaht prensi gizli bir operasyon başlatmıştı ve o da taç giyme törenindeydi; yanında da evleneceği kadın olan Mila Jandersdat vardı. Mila göğüs dekoltesi ancak skandal olarak tarif edilebilecek krem rengi ipek bir tuvalet giymiş, boynuna da ceviz büyüklüğünde opallerden yapılmış bir kolye takmıştı.

“Fjerda sana iyi gelmiş,” diye fısıldadı Zoya, Nina'ya, şapelin dışında birkaç saniye yalnız kalma fırsatı bulduklarında.

“Yemekler hâlâ korkunç ama idare ediyoruz.”

“Prensin hiç de istihbaratımızdan gelen raporlardaki gibi değil. Çok daha nazik ve o kadar küstah değil.”

“Fjerda’nın ya da benim bir hükümdarda isteyebileceğimiz her özelliğe sahip.”

Nina’nın doğru söyleyip söylemediğini anlayabilmek için ejderha gözünü açmasına gerek yoktu. “Seni bir armağanla Azizlerin unuttuğu o ülkeye geri yollayacağım.”

“Bir şef ve beş kilo karamelli şekerleme mi?”

“Bir bitki. Benim bahçemden.”

“Senin... bahçenden mi? Zoya Nazyalensky solucanlı topraklara bir şeyler mi ekmeyi seviyor?”

“Şapşal kız,” dedi Zoya. “Umarım senin için çiçek açar. Umarım sen de çiçek açarsın.”

Nina’nın onlara dönmeyeceğini biliyordu. En azından uzunca bir süre dönmeyecekti. Zoya yazları açan yıldız çiçeklerini özle-yecekti ama belki de bunların başka topraklarda yetişmesi gerekiyordu.

Şapeldeki saygın konuklar arasında ipek giysileri içindeki bir grup Suli de vardı. Bazıları çakal maskeleri takmışlardı. Diğerleri saçlarını örüp çiçeklerle süslemişti. Salonun ön tarafında Nikola-i’la ve sade köylü giysileri içindeki bir çiftin yanına oturmuşlardı. Köylü kadının parlak beyaz saçları boncuklu bir şalla gizlenmişti.

O salonda hayaletler, asla huzur bulamayacak olan ruhlar vardı. Bu yeni yolda onunla yürüyeceklerdi: Liliyana, David, Isaak, Harshaw, Marie, Paja, Fedyor, Sergei. Liste uzundu ve uzamaya devam edecekti.

Hepsini kurtaramazsın.

Evet ama iyi bir kraliçe olmayı deneyebilirdi. Korku ve öfke içindeki o küçük kız her zaman orada olacaktı ve Zoya ne onu ne de artık yalnız olmasa da güçsüz ve yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu unutacaktı. Askerleri, Grishaları, dostları, prensi ve bir de artık halkı vardı.

Kayıp şehrin Zoya'sı. Bahçenin Zoya'sı. Karların üstünde kanları akan Zoya.

“Ravka Kraliçesi, ejderha tacının sahibi Zoya, ayağa kalkın,” dedi rahip.

Zoya kalktı. Elindeki asayı kaldırdı. İnsanların tezahüratlar ettiğini duydu. Ravka'nın açık mavi ve altın renkleriyle işlenmiş ejderha bayrağının açılışını izledi. Üstlendiği sorumluluk ona muazzam geldi.

Bunların hiçbirisi kader değildi; hiçbirisi önceden belirlenmemişti. Bir iblis kral ya da bir ejderha kraliçe, tek gözlü bir Terzi, Cella ikizler olacağına dair kehanetler söylenmemişti. Onlar sadece çaba sarf etmiş ve hayatta kalmayı başarmış olan kişilerdi.

Ama belki de işin sırrı buydu: hayatta kalmaya cesaret etmek ve tüm umutlar tükendiğinde kendi umutlarını yaratmak.

O halde hayatta kalanlar için, diye fısıldadı karşısındaki insanlar diz çöküp ismini tekrarlarken. *Ve kaybettiklerimiz için.*

O sabahın kalanı bir karşılama ve tebrik, geleceğe dair dilekler, hatta Kerch delegelerinin birkaç üstü kapalı tehdit fırtınası gibi geçti. Taht odası tika basa konuklarla doluydu ve aşırı sıcaktı; bir de buna kadife tuvaletinin ağırlığı da eklenmişti ama Nikolai ve Genya'nın yardımıyla her şeye tahammül etmeyi başardı.

Yine de aklını kurcalayan bir şey vardı. “Genya, Alina izci siyle ortadan kaybolmadan önce onu bulur musun? İkinizle de konuşmak istiyorum. Benimle kralın odalarında buluşun.”

Genya yanağına bir öpücük kondurdu. “Senin odaların demek istedin herhalde.”

Genya kalabalığa karışırken Nikolai yanına geldi. “Seni biriy-le tanıştırmak istiyorum.”

Yanında ufak tefek, gür saçları örgülü bir Suli kız vardı.

Kız bir dansçı zarafetiyle reverans yaptı. “Kraliçe Zoya, sizinle tanışmak benim için büyük bir şeref.”

Zoya onu şöyle bir süzdü. Ceplerinde ve işlemeli yeleşinin altında gizli olan bıçakların parıltısını fark etti. “Kaptan Ghafa,” dedi alçak sesle, kalabalık salonda bunu kimsenin duymasının istemediği için.

Inej sırttı. “İsmimi biliyorsunuz.”

Zoya bir köşede toplanmış olan Kerch temsilcilerine baktı. “Peşinde çok fazla insan var.”

Kısa boylu kızın gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. “Beni bulamamaları için dua etseler iyi olur.”

“Herhangi bir şeye ihtiyacın varsa...”

“O konu halledilecek,” dedi Nikolai zarif bir şekilde eğilerek.

“Burayı ziyaret etmek, Güneş Azizesi’nin yürüdüğü yerlerde yürümek hayalimdi,” dedi Inej.

“O halde sana onun gücünü kullanmayı öğrendiği Küçük Saray’ı da gezdirmemiz gerek.”

Inej’in gülümsemesi yüzüne yayıldı. “*Bhashe*.”

“*Merema*,” dedi Zoya Suli dilinde. “Rica ederim”.

Inej kaşlarını çatı. Koyu renkli gözleri kalabalığın arasında gördüğü birine kenetlenmişti. “Şu kadın,” dedi. “Şallı olan. Saçları...”

“Taşradan arkadaşımız,” dedi Nikolai hemen. “Şimdi, seni kız kardeşim Linnea’yla tanıştırmak isterim. Kullandığın yeni bombardıman toplarını senden dinlemek isteyecektir.”

Zoya da onlarla gidip gemilerle, denizlere açılmakla ve korsanların söz ettiği diğer konularla ilgili öyküleri dinlemek isterdi ama Tolya çoktan onu bir grup Kaelish soylusuyla tanıştırmak üzere götürüyordu. Onların arkasından Zemeniler, sonra Batı Ravka’dan güçlü tüccarlar, Fjerda soyluları ve parlak turuncu bir kıyafet giyen, pençelerinde turkuvaz rengi olan altından bir ejder biçiminde kravat iğnesi takan Kont Kirigin geldi.

Zoya nihayet salonun karşısında Genya'yı gördüğünde, aradan ne kadar zaman geçtiğinden ya da kaç kişiyle tanıştığından emin değildi.

Müsaade istedi ve sarayın çok sayıdaki geçitlerinden birinden geçip Nikolai'ın odalarına yöneldi. Lanet olsun, benim odalarım, dedi içinden. Genya ve Alina oturma odasıdaydı ve ikisi de balo salonunun sıcağından sonra insanı rahatlatan serin bir esintinin içeri dolduğu açık pencerenin karşısına oturmuşlardı.

Zoya kapıyı kapatırken, "Kıyafetin yakışmış," dedi Alina kvas kadehini masaya koyarak.

"Yakışmayacağına dair şüphesi olan mı vardı?"

Genya güldü. "Sana onun eski Zoya olduğunu söylemiştim."

"Orada gayet sakın gözüktüyordun," dedi Alina.

"Hepsi numaraydı," dedi Zoya. "Daha çok bayılmamak için dua ediyordum. Bu elbise benden daha ağır."

"Güzellik kolay elde edilen bir şey değildir," dedi Genya anlayışlı bir tavırla.

Alina ona hak veriyormuş gibi başını salladı. "Esas mesele kraliyet nikâh törenine giymek için bunu gölgede bırakan bir elbiseyi nasıl bulacağın."

"Acele etme," dedi Zoya. "Nikolai henüz bana bir teklifte bulunmadı."

"Bu yüzden onu suçlayabiliyor musun?" dedi Genya. "Teklifler konusunda şansını asla pek yaver gitmedi."

Alina alaycı bir sesle güldü. "Belki bana minnacık bir zümrüt değil de bir hanedanlık teklif etmeliydi."

"Zavallı çocuk," dedi Zoya. "Ama yeni ticari anlaşmalar yaparken ve ittifaklar kurarken, her bekâr politikacıya, tüccara ve düşük unvanlı soyluya benimle evlenme olasılıklarının olduğunu ima etmeyi planlıyorum."

Genya gözlerini devirdi. "Çok romantik doğrusu."

“Ne yapayım, bir general olmaktan *vazgeçemiyorum*,” dedi Zoya. “İyi bir strateji.” Nikolai’la arasındaki aşk asla buket buket çiçeklerle ve onun hoş sözlerle aşkını ilan etmesiyle ilgili olmayacaktı. Aşkları birbirlerinde buldukları sükûnette, gıdım gıdım buldukları huzur dolu saatlerde yaşıyordu.

“Ama *evleneceksin*,” dedi Genya ısrarla.

“Fark etmeden edemedim,” dedi Alina. “Aşırı zeki tilki tahttan vazgeçmiş ama yine de bir kral olarak kalmayı başarmış.”

“Bir prens olarak,” dedi Genya. “Prens danışman. Yoksa o generalin mi?”

Zoya, Nikolai’ın ne gibi bir unvanı olduğunu umursamıyordu. Nikolai ona aitti ve önemli olan tek şey buydu. Gözü o sabah çalışma masasında bulunduğu taslaklara takıldı; bunlar onun bahçesini korumak için Nikolai’ın tasarımını yaptığı olağanüstü bir yapıya aitti. Planlar Zoya’nın mavi renkli kadife kurdelesine bağlanmıştı ve yanında, *Senin için mevsimi her zaman yaz yapmaya çalışacağım*, diyen bir de not vardı. Zoya’ya varlıklı ve güçlü erkekler kur yapmış, ona mücevherler, saraylar ve bir elmas madeni teklif etmişlerdi. Ama bu, karşısına çıkacak kadar şanslı olduğuna inanmadığı farklı bir servetti.

Tekrar Genya ve Alina’ya dönüp masasına yaslandı. Oturup ayaklarını dinlendirmek istiyordu ama söyleyeceği şey onu fazlasıyla endişelendiriyordu. “Dağlarda ne yaptığınızı biliyorsunuz.”

“Evet,” dedi Alina. “Dünyayı kurtardınız ve Ravka’nın en büyük düşmanını sonsuza dek sürecektir bir işkenceye mahkûm ettiniz.”

“Son derece faydalı bir macera oldu,” dedi Genya.

Zoya parmaklarını hafifçe masasına vurdu. “Bir süredir... manastırla ve dikenli çalılıkla ilgili kâbuslar görüyorum.” Yaşlı ağaca dokunduğunda, Karanlıklar Efendisi’nin hissettiği acıyı hissetmişti. Ejderha bunu unutmamasına izin vermemiştir.

“Ne tür şeyler görüyorsun?” diye sordu Alina.

“Ona dönüşüyorum.”

Genya dudağını ısırđı. “Sana işkence mi ediyor?”

“Daha da kötüsü oluyor... Onun istediğı her şeye sahibim. Taç. Güç. Şehirlerin fatihi, bir imparatoriçe ve bir katilim.” Rüyalarında bir geminin pruvasında duruyordu ve karşısındaki çok güzel bir şehre bakıyordu. Ellerini kaldırdığında Karanlıkıar Diyarı kapkara bir dalga gibi hızla geliyor, Novokribirsk'i yutuyordu. Her gece ter içinde, kulaklarında teyzesinin çığlıklarıyla uyanıyordu. “Onu orada bırakmamız gerektiğinden emin değilim.”

Genya kollarını göğsünde kavuşturdu. “Öyle mi?”

“Ülkemizi adil bir şekilde yönetmek istiyorsak bunu yapamayız. Geleceğın geçmişten daha iyi olması gerekiyorsa yapamayız.”

“Ateşin mi çıktı senin?” dedi Genya.

Ama Alina'nın ifadesi onu anladığını belli ediyordu. “Ona dönüşeceğinden korkuyorsun. Çığ olacağından korkuyorsun.”

Ölümsüz ve durdurulması mümkün olmayan bir kraliçe olarak, Ravka'nın yaşayacağı bir başka trajedi olmaktan korkuyordu.

“Ne yapmamız gerekiyor?” dedi Genya. “Onu serbest mi bırakacağız? Affedecek miyiz?”

“Ölüm hakkı vereceğiz,” dedi Zoya.

Genya ayağa kalkıp şömineye doğru yürüdü. “Bunu hak ediyor mu?”

“Buna karar vermek bana düşmez,” dedi Zoya. “Tek başıma karar veremem.”

Alina başını koltuğunda geriye yasladı. “Bunu neden tartışıyoruz ki? Anladığım kadarıyla Karanlıkıar Efendisi neyi kabul ettiğini biliyordu. Dünyalar arasındaki kapıda duruyor. Ölürsa Karanlıkıar Diyarı yeniden yarıılır ve boşluk yine her yana yayılmaya başlar.”

“Evet,” dedi Zoya. “Ama keşış bana onunki gibi güçlü bir kalbin, onun serbest kalmasını sağlayabileceğini söyledi.” Keşış

Zoya'nın teyzesinin sözlerini tekrar etmişti. Zoya'nın dinlemesini istemişti.

Genya dehşet içinde kalmıştı. "Onun yerine biri mi geçecek? Jarl Brum'u önermeyeceksen..."

"Hayır, bence bu bir bilmeceydi. Yerine biri değil, bir şey geçecek. Dikenli çalılığın saplandığı ilk kalp. Sankt Feliks'in kalbi."

"Bir kalıntıdan bahsediyorsun." Alina şüpheli gözüktüyordu. "Parmak kemikleri şu anda köylerde satılan birisi olarak sana şunu söyleyebilirim ki onların hepsi sahte."

"Alina haklı," dedi Genya. "Sankt Feliks gerçekten var olmuşsa ve kalbi bir yerde korunuyorsa, bunun nerede olduğunu kimse bilmiyordur."

"Doğru," dedi Zoya. "Kalp kimdeyse, o kadar büyük bir güce sahip olan bir şeyden ayrılmak istemeyecektir."

Genya bir şarkı mırıldanıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Ölümün merhametini hak ettiğine karar verirsek, ne yapmamız gerekecek?"

Zoya masasının üstündeki minik tel tekneyi okşadı. "Bulması imkânsız, paha biçilmez, mutlaka kilit altında olması ve mutlaka çalınması gereken bir nesneyi ele geçirmek için mi? Bu işi başabilecek bir hırsız tanıyorum."

Genya ofladı. "Ciddi olamazsın. O adama tahammül edemiyorsun!"

"Çünkü inanılmaz derece kaba ve resmen ahlaksız. Ama becerikli olduğu konular var."

"Sence bu işi kabul eder mi?" dedi Genya.

"Doğru ödül karşılığında yapar."

Uzunca bir süre kimse konuşmadı. En sonunda Genya, Alina'nın kadehine uzanıp koca bir yudum aldı. "Karanlıklar Efendisi'nin affedilmeyi hak ettiğini düşünmüyorum. Kaç sene acı çekmenin bunu sağlayacağını ya da bizlerin ne zaman canavarlara dönüşeceğini ve onun kurban olacağını bilmiyorum. Ama ha-

yatımın kalanını bu hesabı yaparak geçirmek istemiyorum. Bunu başarmanın gerçekten de bir yolu varsa, artık bu yükten sonsuza dek kurtulalım.”

“Tamam,” dedi Alina.

Zoya fikrini değiştirmeden önce bir hizmetçiden Nikolai’ı çağırmasını istedi.

“Bir karara vardınız mı?” diye sordu Nikolai. “Acımasız mı merhametli mi gözükyörsünüz karar veremiyorum. Belki de sadece karnınız acıkmıştır.”

“Kaptan Ghafa hâlâ burada mı?”

“Bir saat kadar önce Prens Rasmus ve nişanlısıyla ayrıldı.”

“Belki de bu bir işarettir,” diyecek oldu Zoya.

“Zoya,” dedi Alina onu uyarırmış gibi. “Kararımızı verdik.”

“Of tamam,” dedi Zoya. “Sturmhond’un benim için Ketterdam’a bir mesaj götürmesini istiyorum.”

“Bugünlerde çok meşgul olduğunu duydum.”

“Ödül hoşuna gidecektir.”

Nikolai sesini alçalttı. “Ödül elbiseni çıkarmanla ilgiliyse onu ikna edebileceğimden eminim.”

“Bir skandal yaratana dek vazgeçmeyeceksin, değil mi?”

“Bunu bana iblis yaptırdı. Dünyanın en yakışıklı korsanının Ketterdam’a götürmesi gereken önemli mesaj neymiş?”

Zoya iç çekti. Bir kadının arzu edebileceği her şeye sahip olması ama yine de bir hırsıza ihtiyacı olması trajikti.

“Karga Kulübü’ne bir mesaj yolla,” dedi. “Kaz Brekker’a Ravka Kraliçesi’nin ona bir görev vereceğini söyle.”